

**KASVOTUSTEN
SRI RAMANA
MAHARSHIN KANSSA**

Oodi Sri Ramana Maharshille

**Ikuisuudella on kuluneet ihmiskasvot,
Supistunut lyhyeen ihmishetkeen,
Katso, Kuolemattomasta on tullut ihminen,
Itsensä-sitonut olio ajassa ja paikassa.**

Harindranath Chattopadhyaya s. 63-4

KASVOTUSTEN SRI RAMANA MAHARSHIN KANSSA

202 Henkilön Lumoavia ja Ylentäviä Muistelmia

**Koonnut ja Muokannut Professori Laxmi Narain
Päätoimittaja, Sri Ramana Jyothi
(Sri Ramana Kendramin Kuukausittainen Lehti, Hyderabad)**

**(Entinen Dekaanin, Kaupankäynnin tiedekunta,
Liikkeenjohdon Yksikön
Perustajajäsen Johtaja ja Professori,
Osmanian Yliopisto, Hyderabad.)**

**Esipuhe:
Padma Vibhushan Dr. T. N. Chaturvedi
Karnatakanin Entinen Kuvernööri**

2009

Sri Ramana Kendram, Hyderabad

@ Sri Ramana Kendram, Hyderabad

Julkaisija:

Sri Ramana Kendram

2-2-1109/A Batkammakunta

Sivam Road, Hyderabad - 500 013.

Phone: (040) 2742 4092

Ensimmäinen painos: 2005

Uusintapainos, jossa on laajennettu hakemisto: 2007

Toinen painos: 2009

Hinta: 250 Rupiaa

Tämän kirjan sisältämää materiaa voidaan vapaasti käyttää missä tahansa muodossa, sisältää myös kääntämisen, edellyttäen, että Puheenjohtajalle, Sri Ramana Kendram, Hyderabad, ilmoitetaan siitä.

ISBN: 81-903538-0-2

Jakelut:

Jaico Publishing House E-mail: hyderabad.sales@jaicobooks.com

Motilal Banarsidass Publishers E-mail: mlbd@vsnl.com

Saatavilla myös Sri Ramana Kendramista, edellä mainitusta osoitteesta, satsangojen jälkeen 9-10,30 sunnuntaisin.

Kansikuva (1948):

Sri Ramana Maharshi – Ylivuotava Ilo ja Ikuinen Rauha

Painettu: Sai Security Printers Pvt. Ltd.

152, DLF, Industrial Area, Faridabad - 121 003 (Haryana)

Phone : 0129-2272277 Fax : 0129-2256239

E-mail: sspdel@saiprinters.com

ESIPUHE ENSIMMÄISEEN PAINOKSEEN

Seuraavat sivut sisältävät sadankuudenkymmenen (160) henkilön ensi käden kokemuksia, johon sisältyy 28 ulkomaalaista eri puolilta maailmaa, jotka vierailivat / olivat vuorovaikutuksessa Sri Ramana Maharshiin (1879-1950). Osalla näistä henkilöistä oli myös mahdollisuus palvella häntä / elää hänen kanssaan. Kirja tarjoaa kattavan, ei tyhjentävän, tallenteen tällaisista kokemuksista. Luku 160 on laajuus, *johonka me voisimme mennä!*

Maharshin armosta hyötyjien määrä, kun hän oli kuolevaisessa muodossa, on erittäin suuri, mutta rajoitteena, kuten tavallisesti, oli henkilöiden taipumusten ja innostuksen puute kirjoittaa muistiin tapahtumaa. Olemme todella kiitollisia kirjoittajalle, joka jättää jälkeensä Ashramissa käyntiensä / yöpymistensä kokemusten tallenteen.

Muistelmat kertovat Maharshin filosofiasta, hänen opetuksistaan ja hänen rakkaudestaan kaikkiin eläviin olentoihin, myös eläimiin ja kasveihin. Ne paljastavat miten vilpittömät etsijät tunsivat Maharshin silmien vastustamattoman valon vaikutuksen, joka tunkeutui heidän sisimpäänsä ja miten myös rauha ja autuus välittivät taivaallista värinää, jonka Maharshi läsnäolo vapautti.

Useat selostukset kirjassa tuovat Maharshin esiin täydellisenä olentona, ihmisiin luonnostaan kuuluvista vastustamattomista ja heikentävistä *vriteistä* (taipumuksista) huolimatta. Tämä on todellakin ainutlaatuista, koska jopa meidän *avatarimme* eivät aina ylittäneet olomuotonsa rajoitteita. Monet kuvaukset tekstissä saavat meidät tuntemaan, että *jivanmukta* (vapautunut vaikka vielä fyysisessä kehossa) ja *sthitaprajna* (vakaan viisauden henkilö), kuten pyhissä kirjoituksissamme visioidaan, eivät ole pelkkiä käsitteitä, vaan todellisuutta, jonka Maharshi todistaa oikeaksi.

Maharshille vuodatetut ylistykset, jonka osallistujat ilmaisevat lukijalle, palauttavat mieleen Einsteinin historiallisen kunnianosoituksen Mahatma Gandhille: 'Tulevat sukupolvet tuskin uskovat, että tällainen yksilö koskaan, veressä ja lihassa, käveli tämän maan päällä.'

Näiden sivujen lukija huomaa, että henkisyys ei ole jotain epämääräistä ja epävarmaa, vaan todellista ja paljastunut ilmaistuna Maharshissa.

Teksti tarjoaa syvää ymmärrystä elämän lukemattomiin ulottuvuuksiin Maharshin ashrameissa Arunachala-vuorella ja sen läheisyydessä. Se auttaa meitä myös ymmärtämään Maharshin filosofiaa, joka on saavutettavissa Itseoivalluksella, joka perustuu pitkäjänteiseen ja intensiiviseen itsetutkiskeluun peruskysymyk-

sellä – Kuka minä olen? Se on pohjimmiltaan sama lähestymistapa, jonka ylistetty kreikkalainen filosofi Sokrates (469-399 eKr) lausui – *'Ihminen, tunne itsesi. Tutkimaton elämä ei ole elämisen arvoista.'*

Tässä esitetyt muistelmat eivät ole erityisessä järjestyksessä ja ne ovat toisistaan riippumattomia. Ne alkavat kirjoittajan lyhyellä henkilökuvalla, joka kuulostaa monissa tapauksissa rajoitetulta, joka johtuu tiedon puutteesta. Tämä johtuu siitä, että monet kannattajat ovat valinneet itsensä vähättelemisen perinteen.

Kirjoittajien näkemyksiä ja kokemuksia on paikoittain muokattu, jotta esityksestä saataisiin terävä ja tarkka.

Tekstissä jotkin lauseet, jotka merkitsevät Maharshin ylevää tilaa, on lihavoitu, instanssissamme. Sana 'Ashram', kun se viittaa Sri Ramanasramamiin, merkitään 'A'.

Monet kirjoittajat ovat kunnioittavasti viitanneet Sri Ramanaan Bhagavaniina, arvonimi, jolla hänet tunnettiin laajalti elämänsä aikana. Jotkut kirjoittajat ovat myös käyttäneet isoja kirjaimia, esim., Hän tai Hänen, kun viitataan Maharshiin.

Teksti perustuu lähes kokonaan Sri Ramanasramamin julkaisuihin Tiruvannamalaissa; Ramana Maharshin Oppimisen keskuksen Bangalossa; David Godman kolmiosaiseen Power Of Presence – Muunnos kirjasta Sri Ramana Maharshin Kohtaamisia (*Encounters with Sri Ramana Maharshi*). Tuntemme syvää kiitollisuudenvelkaa näille lähteille heidän luvastaan käyttää aineistoa.

Lopun *Sanastolla* on tavoitteena selvittää ei-englanninkielisiä, kursivoituja sanoja. Se sisältää myös lyhyitä huomautuksia tärkeistä sanskritin ja tamilin sanoista, joihin on viitattu tekstissä. *Käytetyn materian lähteen viitetiedot* varustetaan lähteen yksityiskohdilla kussakin tapauksessa (*ei mukana!*). Tätä seuraa *Osallistujien aakkosellinen luettelo (ei mukana!)*.

Hakemistoa edeltää kokoelma *Kunnianosoituksia, jotka vuodatettiin Sri Ramanan ylle*, joka näytti uhmaavan kaikkia kiittelyjä ja ylistyksiä.

Olen kiitollinen Padma Vibhushanille awardee Dr. T.N. Chaturvedille, Karnatakan kuvernöörille ja entiselle Intian kirjanpitäjälle ja yleistarkastajalle, joka hyväksyi pyyntöni kirjoittaa Esipuhe.

Olen kiitollinen Dr. V. Ramadas Murthylle hänen huolellisesta oikoluvustaan ja SMT. Lalitha Krithivasanille, Sri V. Krithivasanille, Sri N.S. Ramamohaniille, Sri P.S. Sundaramille, Sri C.R.P. Settylle, Prof. Shiv K. Kumarille, Prof. M. Sivaramakrishnalle, Sri David Godmanille, Sri J. Jayaramanille, Dr. Sushma Narayanille ja muille heidän avustaan tämän kirjan valmistelussa.

Kiitän vilpittömästi Sri N.S. Ramamohania ja Smt. Uma Sudhakar Rayalaa – meidän Kendramimme vaatimattomia ja vilpittömiä kannattajia, Sri Nrupender

Raoa, puheenjohtajaa, Pennar Industries Ltd., Hyderabad ja tytärtäni Dr. Sushma Narayania, lastenlääkärinä Delhissä, kirjan tuotantokustannusten rahoituksesta. Kaikkein eniten kiitosta kaikille heille, jotka eivät halunneet tulla tunnistetuiksi.

Kirjan painatuskustannukset on lahjoittanut Sri Ramanalle entinen opiskelijani Sri Vijay R. Raghavan Sai Security Printers Ltd:stä, New Delhistä, joka ansaitsee vilpittömät kiitokseni.

Kirjassa olevat valokuvat on lahjoittanut Sri Ramanalle minun vävyeni Shri Sanjiv Narayan, mistä olen kiitollinen hänelle (*ei mukana!*).

Tämä kirja on nöyrä lahja Sri Ramana Maharshin jalkojen juureen hänen 125th *jayantinaan*, joka on myös Sri Ramana Kendramin Hopeajuhlavuosi, Hyderabadissa.

Laxmi Narain
(narainprof@yahoo.com)

Muistiinpanot:

1. Chinnaswamy alias Niranjanananda Swami oli Sri Ramanasramamin *sarvadhi-kari* (pääjohtaja), Tiruvannamalaissa vuodesta 1928 vuoteen 1953. Tällä hetkellä Ashramin päällikkö on nimeltään 'Presidentti'. Sri Ramana Maharshi, joka saavutti *mahanirvanan* huhtikuussa 1950, on edelleen ainoa hengellinen johtaja.

2. Sri Ramanasramam on julkaissut neljännesvuosittain *Mountain Pathia* vuodesta 1964 lähtien. Lehteä *Call Divine*, joka on omistettu Sri Ramana Maharshille, julkaistiin Bombaysta, ilmestyi ensimmäisen kerran 1952 ja lopetti ilmestymisen 1975.

3. David Godman, britti, joka teki Tiruvannamalaista kotinsa vuonna 1976, on antanut huomattavan ja arvokkaan panoksensa Sri Ramanan kirjallisuuteen.

Ashramin verkkosivu on: www.sriramanamaharshi.org

ESIPUHE TOISEEN PAINOKSEEN

42 muistelman lisääminen tekee yhteismääräksi 202 (101 + 101). On vaikeaa saada aikaan heidän, joilla oli etuoikeus olla Sri Ramana Maharshin läheisyydessä, vaikutelmista, tunteista ja kokemuksista kattava kokoelma.

Tähän versioon lisätyt kirjoittajat ovat Sri C. Rajagopalachari (no. 192) ja Sri Apa B. Pant (no. 199). Myöhemmin he palvelivat Intian kenraalikuvernöörinä ja Intian edustajana Britanniassa, tässä järjestyksessä. Sri Shankarlal Banker (no. 167), Mahatma Gandhin läheinen työtoveri, ilmoitti säännöllisesti ylentäviä kokemuksiaan Mahatmalle. Viidestä ulkomaalaisesta yksi oli Iso-Britanniasta (no.173), toinen Ranskasta (no.175) ja kolmas Puolasta (no. 194). Kaksi oli USA:sta (no:t. 163 ja 198), jotka pysyivät Ashramissa kolme vuotta, ja toinen heistä (Sri Robert Adams) omistautui saarnaamaan Sri Ramana filosofiaa takaisin kotiseudulle.

Muistelmat tarjoavat käsityksen 1900-luvun Maharshin hengellisestä korkeudesta, joka oli itsetuhoutumisen henkilöitymä ja joka puhui hiljaisuuden kautta. Brittiläinen toimittaja kirjaa, 'Pidän hänestä suuresti, koska hän on niin yksinkertainen ja vaatimaton, kun aidon suuruuden ilmapiiri lepää niin selvästi hänen ympärillään.' (s. 40) Voi helposti laskea montako sanaa hän käyttää yhdessä päivässä.' (s. 39)

Kuten aiemminkin, muistelmat eivät ole missään erityisessä järjestyksessä ja ne ovat toisistaan riippumattomia. Jotta alkuperäiset sisällöt säilyisivät ennallaan, aineistoa on muokattu tarvittaessa.

Kiitokseni kohdistuvat monille, jotka olivat halukkaita auttamaan ja tukemaan. Erityisesti olen kiitollinen Smt. Lalitha Krithivasanille, Sri V. Krithivasanille, Sri P.S. Sundaramille, Prof. M. Sivaramakrishnalle, Sri TV Chandramoulille, Sri David Godmanille, Sri G. Srihari Raolle, Sri Ramamanille, Sri J. Jayaramanille, Sri NS Ramamohanille ja Sri V.S. Ramananille.

Olen kiitollisuudenvelassa entiselle oppilaalleni Sri Vijay R. Raghavanille, jonka Sai Security Printers Faridabadissa, on harkinnut painatuskustannukset uhri-lahjana Maharshille.

Laxmi Narain
(narainprof@yahoo.com)

GOVERNOR

KARNATAKA

RAJ BHAVAN

BANGALORE

ESIPUHE

Sri Ramana Maharshi on yksi ainutlaatuisista loistavista tähdistä maamme hengellisellä taivaankannella, joka on oikeutetusti ylpeä rikkaudestaan ja kirjavasta kulttuuriperinnöstään sekä sen pyhimyksistä, näkijöistä ja viisaista ammoisista ajoista asti.

Nuorukaisena, etsiessään itsensä toteuttamista, Ramana Maharshi saapui Tiruvannamalahin (Tamil Nadun) ja asui pyhällä vuorella tai lähellä sitä – Arunachalaa yhtäjaksoisesti 54 vuotta, kunnes hän jätti kehonsa. Hän pysyi enimmäkseen vaiti, mutta hiljaisuus oli niin vaikuttavaa, että se houkutteli hakijoita kaukaa ja laajalti. Hän näytti monien mielestä Herra Sivan inkarnaatiolta Dakshinamurtyn muodossa. [Katso liite - V, s. 426.]

Maharshin sanoma on antiikin pyhien kirjoitusten opetusten yhteenveto ja ydinmehu.

Maharshin valoisa persoonallisuus säteili rauhallisuutta ja antoi lohtua niille, jotka lähestyivät häntä. Monien epäilyt ja skeptisyys vain katosivat hänen silmiensä hehkussa. Aina leväten oman sisäisen itsensä syvyyksissä, hänen pelkkä silmäyksensä vastaa ja ratkaisee monta kertaa kysymyksiä, joita vierailijat ja kannattajat olisivat halunneet kysyä.

Maharshi ei ollut filosofi eikä saarnaaja vaan toteutunut sielu. Ihmiset, joita pidettiin suuressa arvossa ja tietävinä, ovat todistaneet sen. Hänen opetuksensa, keskittyen kyselyyn 'Kuka minä olen?', ovat sekä yksinkertaisia ja syvällisiä. Ne sisältyvät suurelta osin hänen ytimekkäisiin vastauksiinsa kysymyksiin, jotka pantiin hänen eteensä tai etsijöiden esittämiin epäilyihin.

Vuosien mittaan Ramanan kirjallisuus, sekä elämäkerrallinen että filosofinen, ovat kasvaneet ja kasvavat. Esillä oleva kirja *Kasvotusten Sri Ramana Maharshin kanssa* kuuluu molempiin kategorioihin. Se sisältää heidän elävän todistuksensa, jotka tulivat hänen yhteyteensä tai joilla oli onni saada Maharshin *darshanin* ja tuntea hänen magneettisen läsnäolonsa ylentävän ja valaisevan vaikutuksen. Kokoelma sisältää otteita heidän kirjoituksistaan, jotka todistavat, mitä Maharshi merkitsi heille ja miten he saivat valaistusta hengellisessä etsinnässään.

Kirja edustaa kääntäjä-toimittaja, professori Laxmi Narainin laajaa ja syvää tutkimusta. Hän ei ole pelkästään skolastikko vaan *shraddhan* (kunnioittavan uskon) täyttämä. Aina tarvittaessa, lukuun ottamatta tarjolla olevia henkilötietoja, hän on antanut kommentteja, jotka auttavat Ramana Maharshin merkityksen parempaan ymmärtämiseen tavalliselle lukijalle. Tämä kirja on varmasti kumppani sille, joka etsii polkua. Se on todellakin arvokas lisä kasvavaan Ramana-kirjallisuuden korpukseseen.

Prof. Laxmi Narain on tällä hetkellä Sri Ramana Jyothin päätoimittaja, kuukausittaisen lehden, jonka julkaisee Sri Ramana Kendram, Hyderabadissa. Hän on korkeasti arvostettu taloustieteilijä ja hänen uraauurtavat ja polunrikkovat kirjansa julkisesta sektorista tai valtion yrityksistä ja niiden eri näkökulmat toivat hänelle suurta mainetta maassa ja ulkomailla. Vuosikymmeniä sitten tapasin hänet ja tulin tuntemaan hänet tässä ominaisuudessa. Minulle oli miellyttävä yllätys, kun hän pyysi minua kirjoittamaan esipuheen esillä olevaan kokoelmaan, jota hän on niin suurella vaivalla ja mielikuvituksella valmistanut. Tunnen syvää liikutusta tästä ansaitsemattomasta kunniasta ja haluan esittää kiitokseni oppineelle ystävälteni, professori Laxmi Narainille.

Uskon, että kirja on tervetullut, jonka se oikeutetusti ansaitsee sen vaativilta lukijoilta ja kannattajilta. Tällä hartaalla toiveella suosittelen tätä professori Laxmi Narainin teosta, joka näyttää minusta olevan Ramana Maharshin Armon ylevä, symbolinen ja hienovarainen ajoneuvo, joka (Armo) voi aina pysyä hänen ja meidän kaikkien kanssa.

Kesäkuun 26. 2005 T.N. CHATURVEDI¹

¹ Padma Vibhushan awardee Dr. Triloki Nath Chaturvedi on harvinainen sekoitus hallinnollisia, akateemisia, poliittisia, kirjanpidollisia ja hengellisiä tunnustuksia. Hän oli sihteeri opetus- ja kulttuuriministeriössä ja sen jälkeen sihteeri sisäasiainministeriössä, Intian hallituksessa. Hän on maan johtavan tutkimuksen ja koulutuksen instituutin puheenjohtaja julkishallinnon alueella – Intian Julkisen Hallinnon Instituutti, New Delhi, ja oli sen arvostetun lehden toimittaja 28 vuotta. Tohtorintutkintojen kunniatohtorin arvonimet on suotu hänelle Punjab Yliopiston toimesta, Chandigarhasa, ja Lal Bahadur Shastri Sanskrit Vidyapeethin toimesta, New Delhissä, katsotaan yliopistoksi. Hän oli Intian yleis- ja päättilintarkastaja kuusi vuotta. Valittiin Rajya Sabhaan vuonna 1992 ja uudelleen vuonna 1998, hän oli Rajya Sabhan lautakunnan jäsen ennen puheenjohtajaa varapuheenjohtajana. Hän oli Teollisuuden Parlamentaarisen Pysyvän Komitean puheenjohtaja. Hän oli UNESKON johtokunnan jäsen, ja oli Presidentti, Shri Ramana Kendra, New Delhi, yli vuosikymmenen.

Käänsin kyseisen teoksen suomenkielelle näyttääkseni ihmisille, ettei Sri Ramana ollut kuka tahansa ihminen, kuka tahansa joogi, kuka tahansa opettaja, vaan hän oli kaikkien silmissä jotain, joka ei ollut lähtöisin täältä. Kuten useat sanoivat; hän oli Jumala lihassa ja veressä! Voin omasta kokemuksestani sanoa, että ruumiillisen kuolemansa jälkeen hän on tänäkin päivänä Jumala hengessä Sri Ramashramamissa Tiruvannalaisissa.

Alkuperäiseen teokseen verraten olen jättänyt tästä käännöksestä pois kaikki kuvat, koska niiden sijoittaminen tähän teokseen osoittautui haastavaksi ja koska niitä on löydettävissä helposti 'verkosta'. Lisäksi jätin pois luettelon hänen ominaisuuksistaan sekä luettelon erilaisista sekalaisista asioista, joissa viitataan hänen näkemyksensä niistä. Kummankin hakemiston laatiminen niin, että se sivunumerollisesti vastaisi oikein nykyistä teosta, olisi ollut todella pitkällistä ja tarkkaa työtä. Ja toisena syynäni on se, etten pidä tätä teosta 'hakuteoksena', josta etsitään mitä mieltä Sri Ramana on. Hän ei ollut opettaja sanan tavanomaisessa merkityksessä. Hän sanoi, ettei massoille voi opettaa mitään! Hän ei sanonut, että mene tuohon tai tuohon suuntaan tai tee sitä ja sitä! Hän pyysi kysyjää, etsijää kääntymään sisäänpäin ja kulkemaan sen kanssa omaa tietään. Se ohjaa hänet perille. Hän osoitti elämällään oikeaa elämänsäasetusta, jota häneltä voi oppia. Ei mitä tehdä vaan miten! Kun käännetään sisäänpäin, sieltä löytyvät ne mitä ja miten! Ei toisten mielipiteistä tai kirjoituksista! Tämän teoksen eräessä kohdassa puhutaan itsemääräämisoikeudesta. Koska itse vastaat kaikesta, minkä teet, sinun on itse päätettävä mitä teet ja miten. Ei tarvitse saada muita kuin itsensä ymmärtämään miten on eletävä.

Jyväskylässä 2016 Pena

SISÄLLYSLUETTELO

Ensimmäisen painoksen esipuhe	5
Toisen painoksen esipuhe	8
Esipuhe	9
Luettelo Sri Ramanaa ylistävistä runoista	22
Sri Ramana Maharshi – elämäkerta	23
 Muistelijat:	 siv.
1. Dr. Paul Brunton oli brittiläinen journalisti, jonka kirjoitukset tekivät Sri Ramanan tunnetuksi kaikkialla maailmassa.	35
2. Sadhu Ekarasa (Dr. G.H.Mees, M.A., LL.D.) oli hollantilainen tutkija.	46
3. Prof. Banning Richardson, M.A. (Hons.) (Cantab.), A.B. (Princeton) oli Englannin kirjallisuuden professori.	49
4. Tuomari K.Sundaram Chettiar, B.A., B.L., oli Korkeimman Oikeuden tuomari, Madras.	49
5. Manu Subedar oli Keskeisen Lakiasäättävän Kokouksen jäsen.	50
6. William S.Spaulding (Jr.) oli New Yorkista.	51
7. Grant Duff (Douglas Ainslie) oli oppinut ja vanhempi valtion virkamies Madrasissa.	51
8. Dilip Kumar Roy kuului Sri Aurobindo Ashramiin, Pondicherry. Hän kirjoitti useita kirjoja ja oli myös muusikko.	53
9. B.Sanjiva Rao, B.A. (Cantab.) Kuului ennen itsenäistymistä Intian sivistyspalveluun.	55
10. Tuomari N.Chandrasekhara Aiyar oli Korkeimman Oikeuden tuomari, Madras.	56
11. Eleanor Pauline Noye oli Kaliforniasta.	57
12. K.S.Venkataramani, M.A., B.L., oli neuvonantajana entisessä Alwarissa (Rajasthanissa).	59
13. Dr. C. Kunhan Raja oli Adyar Kirjaston johtaja, Teosof. Seura, Madras.	59
14. Madan Mohan Varma oli puheenjohtaja, Rajasthanin julkisen palvelun komitea, Jaipur.	60
15. Ella Maillart oli sveitsiläinen matkakirjailija ja valokuvaaja.	61
16. Swami Siddheswarananda oli johtaja, Ramakrishna Mission, Pariisi.	62
17. T.M.Krishnaswami Aiyar, B.A., B.L., oli entisen Travancoren (Keralan)	

- ylituomari. 64
18. K.S.Ramaswami Sastri, B.A., B.L., oli entisen Pudukkottain (Tamil Nadun) ylituomari. 65
19. Dr. K.C.Varadachari, M.A., Ph.D., oli tutkija; lähtöisin Tirupatista. 66
20. Girdhari Lal kuului Sri Aurobindo Ashramiin, Pondicherry. 66
21. Prof. B.L.Atreya, M.A., D.Litt., oli johtaja, Filosofian ja psykologian laitos, Banarasin Hindulainen yliopisto. 67
22. Olivier Lacombe oli Kulttuuriattasea, Ranskan julkinen konsultti, Kalkutta. 68
23. Prof. Syed M.Hafiz, M.A., Ph.D., D.Litt., oli johtaja, Filosofian laitos, Allahabadin yliopisto. 69
24. A.S.Panchapakesa Iyer kuuluu entiseen Intian kansalaispalveluun. 71
25. Prof. T.M.P. Mahadevan, M.A., Ph.D., oli johtaja, Filosofian laitos, Madrasin yliopisto. 72
26. Duncan Greenlees, M.A. (Oxon.), oli brittiläinen tutkija ja teosofi. 74
27. H.Ghosh, M.A., oli rehtori, Holkar College, Indore (Madhya Pradesh). 78
28. C.S.Bagi, M.A., oli rehtori, Lingaraj College, Belgaum (Karnataka). 79
29. Rudra Raj Pandey, M.A., oli rehtori, Trichandra College, Nepal. 81
30. Prof. S.V.Ram, M.A., Ph.D., oli johtaja, Poliittisen tutkimuksen laitos, Lucknow'n yliopisto. 82
31. Chinta Dikshitulu, B.A., L.T., oli arvostettu Telugu-kirjailija. 83
32. Harindranath Chattopadhyay, runoilija ja taiteilija, oli Sarojini Naidun, Intian Satakielen nuorempi veli. 84
33. Dr. K. Subramanian oli englanninkielen professori, Englannin ja vieraiden kielten Keskusinstituutti, Hyderabad. Hän oli Sri Ramana Kendramin perustaja presidentti, Hyderabad. 86
34. N.Balaram Reddy, M.A., joka kirjoitti *My Reminiscences*, asui tiiviisti Sri Ramanan kanssa yli vuosikymmenen ajan. 90
35. A.Devaraja Mudaliar, joka kirjoitti tunnetun *Day by Day with Bhagavan* ja *My Recollections of Bhagavan Sri Ramana*, muutti läheiseksi Sri Ramanan kanssa yli vuosikymmenen ajaksi. 93
36. Maurice Frydman, Puolan juutalainen, oli tutkimusinsinööri, joka työskenteli Karnatakanissa. 96
37. S.S.Cohen, Irakin juutalainen, oli pätevä kirjanpitäjä, joka hyväksyi Sri Ramanasramamin kodikseen vuonna 1936. Hän kirjoitti *Guru Ramana ja Residual Reminiscences of Ramana*. 99
38. K.K.Nambiar oli pääinsinööri, valtatiet, Madras pääjohtaja. Hän kirjoitti *The Guiding Presence of Sri Ramana*. 105

39. Suri Nagamma kirjoitti kuuluisan Letters from Sri Ramanasramam. **109**
40. Arthur Osborne oli Oxfordissa kouluttautunut britti. Hän oli *Mountain Pathin* perustaja-toimittaja ja kirjoitti viisi kirjaa Sri Ramanasta. **115**
41. Prof.G.V.Subbaramaiah opetti englantia korkeakoulussa Nelloressa, Andhra Pradesh. Hän oli myös telugututkija. Hän kirjoitti *Sri Ramana Reminiscences*. **122**
42. Majuri A.W.Chadwick O.B.E., joska tuli Sadhu Arunachala, asui Ashramissa vuodet 1935-62. Hän kirjoitti *Sadhu's Reminiscences of Ramana Maharshi*. **130**
43. Professori K.Swaminathan opetti englantia Presidency College, Madras. Hän kirjoitti *Sri Ramana – The Self Supreme* ja *Ramana Maharshi*. **137**
44. Rangan (Velachery Ranga Iyer) oli Sri Ramanan koulukaveri. **142**
45. M.Sivaprakasam Pillai, hallituksen työntekijä, oli ensimmäinen henkilö, joka keräsi (vuonna 1902) Sri Ramanan opetuksia, julkaisi myöhemmin kuuluisan kirjasen *Who am I?* **145**
46. Akhilandamma tarjosi ruokaa Sri Ramanalle neljäkymmentä vuotta. **147**
47. Sadhu Nathanananda (Natesa Mudaliar) oli tutkija, joka kirjoitti useita kirjoja Sri Ramanasta. **149**
48. Prof. M.R.Krishnamurthy Iyer opetti fysiikkaa vuosikymmeniä American College, Madurai (Tamil Nadun). **154**
49. Chalam (Gudipati Venkatachalam) oli kuuluisa telugu-kirjailija, joka kirjoitti *Bhagavan Smritulu* (teluguksi). **157**
50. Souris oli Chalam (No.49) tytär. **162**
51. Swami Madhavatirtha oli tuottelias gujarati-kirjailija. **165**
52. Kunju Swami oli Sri Ramanan apulainen vuodet 1920-32. **169**
53. Muruganar (C.K.Subramania Iyer) oli erinomainen tamil-runoilija, joka ei laulanut mitään muuta kuin Sri Ramanan ylistystä tuhansissa runoissa. **173**
54. T.P.Ramachandra Iyer oli asianajaja, joka toimi tulkkina ja huolehti myös Sri Ramanasta. **177**
55. Chhaganlal V.Yogi, Gujarati palvoja, kirjoitti *Sri Ramana Mahima* (gujaratiksi). **179**
56. Gudurin (Andhra Pradeshin) Lakshmana Swami oli suuresti arvostettu sadhaka. **185**
57. Viswanatha Swami, tamilin ja sanskritin tutkija, käänsi monia Ashramin julkaisuja tamiliksi. **189**
58. Ramanatha Brahmachari kirjoitti *Ramana Stotra Anubhuti* (tamiliksi). **192**
59. Mastan, muslimi kutoja, tunsu vetoa Sri Ramanaan vuonna 1914. **193**
60. Echammal tarjosi ruokaa Sri Ramanalle vuosikymmeniä. **194**

61. Mudaliar Patti toi tai lähetti ruokaa Sri Ramanalle 40 vuotta, hukkaamatta päivääkään. **194**
62. Krishna Bhikshu (Voruganti Krishnayya), asianajaja, kirjoitti *Ramana Leela* (teluguksi). **196**
63. Lakshmana Sarma kirjoitti *Sri Ramana Paravidyopanishad* (sanskri.). **200**
64. Natesa Iyer palveli kauan kokkina Ashramissa. **202**
65. Sampurnamma toimi kokkina Ashramissa vuosikymmeniä. **204**
66. Shantammal toimi kokkina Ashramissa vuosikymmeniä. **207**
67. Sundaram (Sadhu Triveni Giri) oli hengellismielinen persoona Ashramin henkilökunnassa. **209**
68. Subbulakshmi Ammal palveli kauan kokkina Ashramissa. **211**
69. Wolter A. Keers oli hollantilainen opettaja ja kirjailija, joka luennoi joogasta ja advaitasta Euroopassa. **214**
70. Annamalai Swami huolehti rakennushankkeita Ashramissa Sri Raman suoraan valvonnassa. **219**
71. Mouni Sadhu (M. Sadouski), australialainen, kirjoitti klassikon *In Days of Great Peace*. **222**
72. Kumar oli bangalorelainen toimittaja. **226**
73. Swami Ranganathananda oli viime aikoihin asti Sri Ramakrishna Mathin presidentti, Belur Math, Howrah (West Bengal). **227**
74. Swami Desikananda oli Ramakrishna-veljeskunnan *sannyasi*. **228**
75. Pascaline Mallet, ransk. kirjailija ja etsijä, kirjoitti *Turn Eastwards*. **229**
76. Gunturu Lakshmikantham oli Ganapati Munin (no.91) elämäkerran kirjoittaja. **231**
77. Ethel Merston, ranskalainen palvoja, kävi Sri Raman luona vuonna 1939. **232**
78. Eurooppalainen Sadhak, joka salasi nimensä. **234**
79. M. A. Piggott oli ensimmäinen englantilainen nainen, joka vieraili Sri Raman luona. **235**
80. J.P. Vaswani on johtaja, Sadhu Vaswani Mission, Pune. **237**
81. Swami Ramdas oli Anandashramin perustaja, Kanhangad, Kerala. **240**
82. Swami Tapovanam oli Swami Chinmayanandan guru. **241**
83. Swami Chinmayananda oli kuuluisan Chinmaya Missionin perustaja. **242**
84. Swami Muktananda oli Ganeshpurissa lähellä Mumbaita olevan tunnetun ashramin perustaja. **243**
85. Eliot C. Clarke oli tunnettu amerikkalainen taidemaalari. **244**
86. Swami Abhishiktananda oli kristitty munkki, joka eli sannyasina. **245**
87. Ramanadasa Sadananda (Seshagiri Iyer), lukion opettaja, kirjoitti *Sri*

- Ramana Dasakam* (tamiliksi). 247
88. Dr. M. Anantanarayana Rao oli lääkäri Ashramin apteekissa. 248
89. N. Ramachandra Rao kirjoitti Sri Raman ensimmäisen elämäkerran Kannadassa. 251
90. Papaiji (Hariwansh Lal Poonja) oli suuri Krishnabhakta, joka luopui virastaan armeijassa hengellisten saavutustensa johdosta. 251
91. Ganapati Muni, Kavyakantha oli tunnettu sanskr. tutkija ja runoilija. 259
92. F. H. Humphreys, poliisiviranomainen, oli ensimmäinen eurooppalainen, joka tapasi Sri Raman vuonna 1911. 261
93. Raghavachariar oli ylitark., julkisten töiden osasto, Tiruvannamalai. 263
94. Manavasi V.Ramaswami Iyer oli valvoja, julkisten töiden osasto Tiruvannamalai. 264
95. N.N.Rajan (N.Nataraja Iyer) oli asemapäällikön, Tiruvannamalai. 265
96. Rama Varma Appan Tampuran oli Cochinin (Keralan) Maharaja. 267
97. Swami Rajeshwaranand oli Ramakrishna-käytännön sannyasi ja Sri Raman elinikäinen ihailija. 268
98. Dr.Lt.Col. P.V. Karamchandani oli Pohjois-Arcotin alueen piirilääkäri Tamil Nadussa. 269
99. Dr.T.N.Krishnaswami oli Sri Raman tuottelias valokuvaaja. 272
100. R.Narayana Iyer oli apulaishenkikirjoittaja Chetputissa, Tamil Nadun. 274
101. Suddhananda Bharati oli patriootti, joka työskenteli tamilikirjallisuuden ja yhteiskunnallisen jälleenrakentamisen alalla. Hän kirjoitti *Ramana Vijayam* (1931), Sri Raman ensimmäinen elämäkerran tamiliksi. 278
102. Ramanapadananda (V.S.Kuppuswami Aiyengar) oli liikemies. 279
103. Col.A.N.S.Murtin äidin kotikaupunki oli Tiruvannamalai. 280
104. V. Kameswara Rao tapasi Sri Raman unessa näkemänsä ilmestyksen jälkeen. 282
105. Kirloskarvadin (Maharashtran) professori V.B. Athavale oli Gitan tutkija. 284
106. G. Lakshmi Narasimham, B.L. on kääntänyt kaksi Sri Raman teosta teluguksi. 285
107. P.V.Sastri oli asianajaja, joka tuli Sri Raman luo poikansa kuoleman jälkimainingeissa. 287
108. M.M.Menon oli kotoisin Palghatista (Keralasta). 289
109. N.V.Gunaji oli kannattaja Belgaumista (Karnatakasta). 290
110. Sisar Lalita kuului Nilgiriisiin (Tamil Naduun). 291

111. C.V.Subramania Iyer oli apulaisjoht., kansanterveys, Madras. **292**
112. Jagadeeswara Sastri, ansioitunut sanskritin tutkija, oli yhteydessä Sri Ramanaan neljän vuosikymmenen ajan. **293**
113. Ramanananda Swarnagiri kirjoitti *Crumbs from His Table*. **295**
114. Mercedes de Acosta, espanjalais-amerikkalainen, oli Hollywoodin julkkis ja elokuvien käsikirjoittaja. **296**
115. T.K.Sundaresa Iyer oli koulun opettaja Tiruvannamalaissa. Hän toimi tulkkina englantia puhuville kävijöille Ashramissa ja kirjoitti *At the Feet of Bhagavan*. **299**
116. T.R.Kanakammal kirjoitti *Cherished Memories* (alkuperäistä tamilia). **304**
117. Srikrishnaprem oli brittiläinen professori, joka tuli Vaishnavite sannyasi. **306**
118. Prof. Pryn Hopkins oli amerikkalaisen sosiaalipsykologi. **307**
119. Kenraalimajuri V.N. Parameswaran Pillai oli entisen Travancoren (Keralan) sotajoukkojen G.O.C. (komentava kenraali). **308**
120. N.O.Mehta oli kannattaja Gujaratista. **309**
121. Madhavi Amma oli nainen, joka kiristi dikshan Sri Ramanalta. **310**
122. Dr. Shankar Rao oli lääkäri, joka huolehti Sri Raman hoidosta. **311**
123. Emmanuel Sorensen (Sunya Baba) oli tanskalainen palvoja. **312**
124. Lokamma oli keittiötyöläisenä Ashramissa. **313**
125. Raja (V.Rajasubrahmania) Iyer oli Ashramin ensimmäinen postimestari. **315**
126. Roda MacIver (nee Kamdin) kot. Bombein Parsee-heimosta. **316**
127. Meenakshi oli suuren runoilijan, Muruganarin (No.53) vaimo. **318**
128. Nagaiah V. Chittoor oli legendaarinen telugunäyttelijä. **319**
129. Padma Sitapati oli Sri Raman kuuluisa palvojan Tanjoren (Tamil Nadun) Janaki Mathan tytär. **320**
130. Swami Pranavananda (S.Narasimham) oli Intian entinen presidentin S.Radhakrishnanin setä. Hän kirjoitti useita kirjoja Sri Ramanasta teluguksi. **321**
131. T.R.Rajagopal oli palvoja Vijayawadasta (Andhra Pradesh). **322**
132. Santanam Iyengar oli koulun reht. Tanjoressa (Tamil Nadun). **323**
133. Professori Sista Subba Rao opetti englantia Hindulukiassa, Machilipatnamissa (Andhra Pradesh). **323**
134. Mahapatra Dave oli opettaja Gujaratikoulussa, Secundrabadissa (Andhra Pradesh). **326**
135. Subbulakshmi oli M.R.Krishnamurthy Iyerin (no.155) vaimo. **328**

136. Vajreswari oli Ganapati Muni (no.91) tytär. **329**
137. Kundalmal A. Mahatani oli palv. Karachista (nyt Pakistanissa). **330**
138. Santha Rangachary oli ammattitoimittajana. **331**
139. T.R.A.Narayana oli johtajana suuressa brittiläisessä yrityksessä Madrasissa. **334**
140. K.R.K.Murthi, B.E. (Elec.) oli Pääsähköinsinööri, Sähköosasto, Andhra Pradeshin hallitus. **336**
141. Srimat Puragra Parampanthi, elinaikanaan tunnettu Swami, on kirjoittanut monta kirjaa. **340**
142. K.Arunachalam oli gandhilainen sosiaalityöntekijä. **341**
143. Panthulu Lakshmi Narayana Sastri oli sanskr. ja telug. tutkija. **342**
144. B.N.Datar oli kuuluisa filosofi lähtöisin Hublistista (Karnataka). **345**
145. Y. N. (alias Bhaurao) Athavale oli yksi harvoista Sri Ramanan Maharashtrian palvojia. **346**
146. Dr. Haribhai M.Adalja oli Swami Madhavatirthan (no. 51) opetuslapsi. **347**
147. Sadhu Bramanian, aiemmin Dr. R.Subramanian, oli kansanterveyden johtaja, Madras. **348**
148. M.V.Krishnan oli Munagala S.Venkataramiahin poika, joka kokosi tunnetun laitoksen *Talks with Sri Ramana Maharshi*. **349**
149. N.Ponniah, joka asui Malesiassa, vieraili Sri Ramanan luona vuonna 1948. **350**
150. Swami Satyananda oli Sri Ramanan avustaja. **351**
151. Henri Hartung oli sveitsiläinen palvoja. **352**
152. Swami Chidbhavananda oli johtaja, Sri Ramakrishna Ashram, Ootacamund, 1926-40. **353**
153. C.R.Pattabhi Raman oli Keskushallituksen ministeri. **355**
154. Maha Krishna Swami perusti 'Bhagavan Sri Ramana Ashramam' Brasiliassa. **356**
155. Dr. M.R.Krishnamurthi Iyer oli ensimmäinen lääkäri Ashramin apteekissa. **357**
156. Prof. Shiva Mohan Lal oli johtaja, filosofian osasto, Osmanian Yliopisto, Hyderabad. **358**
157. Prabhakar oli *Prapatti Satakam* (sanskrit) kirjoittaja. **361**
158. Lakshmi Ranganadhamia kutsuttiin 'Meidän Lakshmiksi' Sri Ramanan toimesta. **362**
159. Ramaswami Pillai oli Sri Ramanan pitkäaikainen palvoja. **363**
160. Morarji Desai oli Intian pääministeri. **365**

161. M.V. Ramanachalam isä oli Sri Ramanan lapsuuden ystävä. **366**
162. Swami Ramanananda Saraswati (T.N.Venkataraman) oli Ramanasramamin presidentti yli 40 vuotta. **368**
163. Robert Adams, amerikkalainen, oli Sri Ramanan kanssa kolme vuotta – 1947-50. **370**
164. Ramakrishna Madhavpeddi, asianajaja Madrasin Korkeimassa Oikeudessa, vieraili Sri Ramanan luona vuonna 1948. **373**
165. M.G. Shanmugamin tamilinkielinen elämäkerta Sri Ramanasta julkaistiin vuonna 1937. **374**
166. Taleyarkhan, Firoza, syntyisin Hyderabadista, kuului varakkaaseen Parsi-sukuun. **376**
167. Shankarlal Banker oli Mahatma Gandhin läheinen työtoveri. **378**
168. K. Venkatarathnam oli Sri Ramanan avustaja vuodesta 1944 *mahanirvanaan* saakka. **380**
169. Swami Lakshman Joo Raina oli Kashmir Saivismin ylivoimainen tulkitsija. **382**
170. Swami Rama on kirjoittanut tunnetun *Living with Himalayan Masters*. **383**
171. Swami Paramahansa Yogananda on kirjoittanut tunnetun *Autobiography of a Yogi*. **384**
172. Swami Tapasananda oli presidenttinä Ramakrishna Missionissa, Madrasissa, kaksi vuosikymmentä. **385**
173. J.C. Molony, I.C.S., oli alueen verotarkastaja Madrasin hallintoalueella. **387**
174. T.S. Anantha Murthy, tuomari Bangalossa, kirjoitti *Life and Teachings of Sri Ramana Maharshi*. **387**
175. Suzanne Alexandra Pariisista, tapasi Sri Ramanan v. 1936. **389**
176. Anonyymi kirjoittaja, tiedeopiskelija, tapasi Sri Ramanan vuonna 1946. **391**
177. P.L.N. Sharma, gandhilainen, tapasi Sri Ramanan v. 1932. **392**
178. B.C. Sengupta, M.A., B.L., oli lukion rehtori Bengalissa. **393**
179. C.R. Rajamani vieraili ensimmäisen kerran Sri Ramanan luona 1940-luvun alussa. **395**
180. Rajalakshmin isoäiti oli Echammalin (no. 60) nuorempi sisar. **397**
181. Sab Jan (M. Abdul Wahab) oli Sri Ramanan luokkatoveri Maduraissa. **398**
182. Bombay'n Dhiruben Patel sai Sri Ramanan armon 1940-luv. **400**
183. K.Vithoba Kamath, gandhilainen, vieraili Sri Ramanan luona

- vuonna 1946. **401**
184. T.V. Kapali Sastri, syntyvyystutkija, tapasi Sri Ramanan vuosina 1911-12. **402**
185. Atmakuri Govindacharyulu, andhra, vieraili ensimmäisen kerran Ashramissa n. 1944-45. **404**
186. Keerai Patti oli ensimmäinen nainen, joka toimitti ruokaa Sri Ramanalla säännöllisesti. **405**
187. Padma Madrasista oli Sri Ramanan palvoja. **406**
188. D.S. Sastri oli silloisen Intian Imperial Bank'n toimihenkilö. **406**
189. Sankarananda, andhra, oli poliisi. **408**
190. Seshadri Sastri palveli Ashramin ruokasalissa. **408**
191. M.S. Nagarajan, vankkumaton palvoja, kuului Poluriin (Tiruvannamalain alueella). **409**
192. C. Rajagopalachari oli Intian kenraalikuvernööri. **410**
193. T.S. Narayanaswami näki Sri Ramanan kaksi kuukautta ennen *mahanirvanaa*. **410**
194. Uma Devi (Wanda Dynowska), puolalainen, kirjoitti *Teachings of Sri Ramana Maharshi*. **411**
195. Professori D. Gurumurthi tuli katsomaan Sri Ramanaa tämän viimeisten päivien aikana. **412**
196. Gouriammal, vilpitön palvoja, oli rakentanut talonsa lähellä Ashramia. **413**
197. Krishnaswami tuli Sri Ramanan luo vuonna 1936 ja oli hänen apulaisensa *mahanirvanaan* saakka. **414**
198. Thelma Rappold, amerikkalainen, oli Sri Ramanan kanssa vuodet 1947-50. **415**
199. Apa B. Pant oli Int. päävaltuutettu U.K.:ssa (United Kingdom) **415**
200. Vaikuntavasar oli Sri Ramanan apulainen ja myöhemmin Ashramin edunvalvoja. **416**
201. Saroja Krishnanin setä Rajagopala Iyer oli todistanut Sri Ramanan toimeenpanemaa tahtoa (testamenttia?) vuonna 1938. **417**
202. Shanti (salanimi) vieraili Sri Ramanan vuonna 1943. **419**

Liitteet:

I. Arunachala-vuori ja Arunachaleswaran temppeli Tiruvannamalaissa	421
II. Karthikai Deepam tai Deepam Festival	422
III. Periapuranamin Story of Great Siva Bhakta – Kannappan Naayanaar	423
IV. The Cow Lakshmi	425
V. Dakshinamurthy - Suuri hiljainen Guru, Herra Shivan inkarnaatio	426
Ei-englanninkielisten sanojen sanasto ja tärkeiden sanskritin- ja tamilinkielisten kirjojen viittaukset tekstissä	428
Kirjat	437

LUETTELO SRI RAMANAA YLISTÄVISTÄ RUNOISTA

1. <i>Heart's Homage to Sri Ramana</i> Sadhu Ekarasalta	48
2. <i>With Sri Ramana of Arunachala</i> Grant Duff'lta	51
3. <i>To Sri Ramana Maharshi</i> Dilip Kumar Roy'lta	54
4. <i>Sri Maharshi – The Alchemist</i> Giridhari Lal'lta	66
5. <i>Sri Arunachala Ramana</i> Duncan Greenleesiltä	77
6. <i>The Leonine Power</i> C.S. Bagilta	80
7. <i>The Thrice Marvellous Sri Ramana</i> ja <i>A Lyric to Sri Ramana</i> Harindranath Chattopadhyayalta	85
8. Kaksi poimintoa runoista Maurice Frydmanilta	98
9. Ote Arthur Osbornen runoista	121
10. <i>Surrender ja Will You Let Me Go?</i> A.W.Chadwick'ltä	129
11. <i>Sri Ramana – the Self Supreme</i> K. Swaminathanilta	141
12. <i>A Stanza in Maharshi's Praise</i> Swami Sivanandalta	228
13. <i>My Beloved Bhagavan</i> Swami Ramdas'lta	240
14. <i>Who am I?</i> Robert Adamsilta	372

SRI RAMANA MAHARSHI – ELÄMÄNKERTA

Syntymä ja nuoruusvuodet

Venkataraman (myöhemmin Sri Ramana Maharshi) syntyi 30. joulukuuta 1879 Tiruchuzhissa, pienessä kylässä Tamil Nadussa, noin kolmekymmentä mailia Maduraista ja kahdeksantoista kilometrin päässä Virudhunagarista, lähimmästä rautatieasemasta. Venkataramanin äiti Alagamma oli hurskas ja uskovainen ja hänen isänsä Sundaram Ayyar oli asianajaja, jonka ammatti oli lähinnä paikallisen maistraatin toimia. Venkataramanilla oli veli, joka oli kaksi vuotta häntä vanhempi. Hänen toinen veljensä ja sisarensa olivat molemmat häntä muutaman vuoden nuorempia. Se oli onnellinen, hyvin toimeentuleva keskiluokkainen perhe.

Kun Venkataraman oli kahdentoista, Sundaram Ayyar kuoli ja perhe hajosi. Hän ja hänen vanhempi veljensä lähetettiin asumaan setänsä Subbierin luo, jolla oli talo Maduraissa. Täällä Venkataraman kävi ensiksi Scott's Middle School'ia ja liittyi sitten American Mission High School'iin yhdeksännelle tasolleen. Koulussa yksi hänen voimavaransa oli hämmästyttävän tarkka muisti, minkä ansiosta hän pystyi toistamaan opetuksen kuultuaan sen vain kerran.

Koska hänellä oli vahvempi yleiskunto kuin useimmilla hänen luokkatovereillaan ja puolueettomuuden henki, joka erotti hänet muista oppilaista, Venkataraman piti koulun pelejä ja ulkoilua paljon mieluisampana kuin opiskelua ja kirjojen lukemista.

Nuoruusvuosinaan Venkataraman nukkui poikkeuksellisen syvää unta. Puhuessaan siitä myöhemminä vuosinaan, hän sanoi: 'Pojat eivät uskaltaneet koskea minuun, kun olin hereillä, mutta jos heillä oli mitään kaunaa minua kohti, he tulisivat, kun olin unessa, kantoivat minut mihin tahtoivat, löivät minua, maalasivat kasvoni hiilellä ja palauttivat sitten minut takaisin enkä voinut tietää mitenkään miten se tapahtui, kunnes he kertoivat minulle seuraavana aamuna.'

Hänen heräämisensä synty

Marraskuussa 1895 vanhempi sukulainen puhui Venkataramanille vierailustaan Arunachalaan, pyhälle vuorelle Tiruvannamalaissa, Tamil Nadussa. Sana 'Arunachala' jotenkin herätti hänessä lapsuudesta lähtien selittämätöntä kunnioitusta ja rakkautta. Hän kysyi sukulaiselta Arunachalan olinpaikasta ja aina sen jäl-

keen hän huomasi sen ajattelun vainoavan häntä.²

Hieman myöhemmin Periapuranamin kirja joutui Venkataramanin käsiin. Tämä Purana sisältää tarinoita kuudestakymmenestäkolmesta tamilpyhimyksestä, jotka saattoivat turvata Herra Sivan armoon esimerkillisen antaumuksensa kautta. Kun Venkataraman luki kirjan, hän oli hukkua hurmioituneeseen ihmeeseen, että sellainen usko, sellainen rakkaus ja sellainen jumalallinen kiihkeys oli ollenkaan mahdollista. Tarinat luopumisen johtamisesta Jumalaiseen yhteenliittymään täyttivät hänet kunnioituksella ja ihailulla. Jotain suurempaa kuin kaikki haavemaat, julistettiin kirjassa³ todelliseksi ja mahdolliseksi.

Tästä hetkestä lähtien tietoisuuden hengellinen virta alkoi herätä nuorena pojassa. Tämä kasvoi ajan myötä yhä vahvemmaksi ja muutaman kuukauden kulluttua, joskus heinäkuun puolivälissä 1896, kun hän oli vain kuusitoista ja puoli vuotta vanha, Venkataraman ymmärsi Itsen ihmeellisellä tavalla. Vuosia myöhemmin hän kuvaili tapahtumaa itse seuraavin sanoin:

”Noin kuusi viikkoa ennen kuin lähdin Maduraista lopullisesti, elämässäni tapahtui suuri muutos. Se oli melko äkillinen. Istuin yksin huoneessa setäni talossa, kun äkillinen kuolemanpelko valtasi minut. Terveysteni ei ollut mitään syytä siihen. Minusta vain tuntui, että 'Olen kuolemassa' ja aloin ajatella sitä. Kuolemanpelko ajoi mieltäni sisäänpäin ja sanoin itselleni henkisesti, 'Nyt se kuolema on tullut; mitä se tarkoittaa? Mikä on se, joka on kuolemassa? Vain tämä keho kuolee.' Ja dramatisoin heti kuoleman tapahtuman. Pidätin hengitystäni ja pidin huulet tiukasti suljettuna ja sanoin itselleni, 'Tämä keho on kuollut. Se kuljetetaan polttohautausalueelle ja poltetaan tuhkaksi. Mutta tämän kehon kuollessa, olenko minä kuollut? Onko tämä keho 'minä'? Olen henki, joka ylittää kehon. Se tarkoittaa, että minä olen kuolematon *atman*.”

Sitä, mitä seuraavaksi tapahtui, on vaikea ymmärtää, vaikka helppo kuvata. Venkataraman tuntui putoavan syvälliseen tietoiseen transsiin, jossa hän sulautui minuuden ainoaan lähteeseen, Olemuksen aitoon ytimeen. Hän havaitsi täysin selvästi ja omaksui totuuden, että keho oli *atmanista* erillään oleva kapistus, joka (*atman*) säilyi kuoleman koskettamatta.

Venkataraman ilmestyi tästä uskomattomasta kokemuksesta täysin muuttuneena henkilönä. Hän menetti kiinnostuksensa opiskeluun, urheiluun, ystäviin jne. Hänen suurin kiinnostuksensa keskittyi nyt todellisen Itsen ylevään tietoisuuteen, jonka hän oli löytänyt niin yllättäen. Hän nautti sisäisestä tyyneydestä ja hengellisestä voimasta, *joka ei koskaan jättänyt häntä*.

Uusi tietoisuuden tila muutti Venkataramanin arvomaailman ja hänen ta-

2 Katso liite -I, s. 421 koskien Arunachalaa.

3 Lyhennetty versio yhdestä tämän kirjan kuuluisimmista tarinoista on liitteessä - III, s. 423.

pansa. Asiat, joita hän arvosti aikaisemmin, olivat nyt menettäneet viehätyksensä. Hänen omin sanoin: "Toinen muutos, joka minulle tuli, oli, että minulla ei ollut enää mieltymystä tai inhoa ruokaa kohtaan. Riippumatta siitä, mitä minulle annettiin, maukasta tai mautonta, minä nielin sen täydellä välinpitämättömyydellä."

Kodin jättäminen Arunachalan vuoksi

Venkataramanin setä ja vanhempi veli alkoivat kritisoida hänen muuttunutta elämäntapaansa, joka näytti heistä täysin epäkäytännölliseltä. Sitten syntyi konkreettinen kriisi 29. elokuuta, 1896. Venkataraman opiskeli silloin kymmenennellä luokalla, valmistautuen yhteiseen kokeeseen. Hänen opettajansa oli antanut hänelle harjoituksen englannin kieliopista, joka oli kirjoitettava kolme kertaa. Hän kopioi sen kahdesti ja oli aikeissa tehdä niin kolmannen kerran, kun sen turhuus löi häntä niin suurella pakolla, että hän työnsi paperit pois ja, istuen jalat ristissä, luovutti itsensä meditaatioon. Hänen vanhempi veljensä, joka oli katsomassa tätä, torui häntä siitä, että tämä käyttäytyy kuin joogi, samalla kun asuu perheessä ja teeskentelee opiskelevansa. Tällaisia huomautuksia oli tehty viime viikkoina jatkuvasti ja ne olivat menneet ohi huomaamatta. Mutta tällä kertaa ne menivät perille. "Kyllä", ajatteli Venkataraman, "Mitä tekemistä minulla on täällä?" Ja heti hänelle tuli Arunachalan ajatus, joka oli aiheuttanut hänessä jännitystä muutama kuukausi sitten. Hän päätti silloin ja siinä löytää unelmiensa upean ja legendaarisen Arunachalan.

Venkataraman tiesi, että hänen oli välttämättä käytettävä joitakin vilppiä, koska hänen perheensä ei muuten koskaan antaisi hänen lähteä. Niinpä hän kertoi veljelleen, että hänen piti osallistua erikoisluokalle koulussa. Tietämättä, että antaisi tälle varoja matkaa varten, hänen veljensä sanoi: "Ota viisi rupiaa laatikosta ja maksa minun opiskelumaksujani." Venkataraman otti vain kolme rupiaa, ei enempää kuin mitä hän ajatteli tarvitsevansa päästäkseen Tiruvannamalaihin. Lappussa, jonka hän jätti (joka onneksi on säilynyt), hän kirjoitti tamiliksi:

"Olen lähtenyt etsimään Isääni Hänen käskynsä mukaisesti. Se on hyveellinen yritys, jonka 'tämä' on aloittanut, siksi kenenkään ei tulisi surra tätä tekoa eikä tulisi tuhlaata rahaa 'tämän' etsimiseen. Opintomaksuja ei ole maksettu. Kaksi rupiaa on liitetty tähän." Lappu päättyi sanaan 'Näin' ja viivaan – hänen allekirjoituksensa tilalla.

On merkittävää, että avauslause lappussa alkoi 'minällä', mutta myöhemmin Venkataraman käytti 'tätä' viitatessaan itseensä. Siten se, joka lähti Maduraista kohti Tiruvannamalaita, ei ollut henki, joka oli jo imeytynyt Herraan, vaan ruumis, nyt nähtiin hengestä erillään. Persoonallisuus, joka alkoi 'minällä', liitettiin

'tähän', ja lopulta ei ollut henkilöä, joka allekirjoittaa; siten lappu jäin allekirjoittamatta.⁴ Lappu teki selväksi, että kirjoittaja kirjoitti Jumalallisesta käskystä, joka oli toteltava.

Saavuttuaan Tiruvannamalaihin varhain aamulla 1. syyskuuta 1896 useiden vaikeuksien ja koettelemusten jälkeen, Venkataraman meni suoraan suureen Arunachaleswarar-temppeliin⁵ ja seisoj Isänsä edessä. Hänen autuuden kuppinsa oli nyt ääriään myöten täynnä. Se oli matkan loppu ja hänen kotiinpaluunsa.

Syvällä transsissa vietetyt vuodet ja uudet kiinnitysköydet

Tultuaan ulos temppelistä, nuorukainen leikkuutti päänsä paljaaksi ja heitti pois kaikki tavaransa ja vaatteensa lukuun ottamatta nauhaa, jonka hän repäisi pois *dhotikseen* palvelemaan lannevaatteena. Näin luovuttuaan kaikesta, hän meni takaisin temppelirakennukseen ja uppoutui Olemisen Autuuteen, istuen liikkumatta, päivästä toiseen, illasta toiseen.

Eräs Seshadri Swami, korkean hengellisen saavutuksen oppinut askeetti, otti asiakseen huolehtia Brahmana Swamista, kuten Venkataramania alettiin kutsua. Jotkut koulupojat alkoivat heitellä häntä kivillä, koska heitä kiehtoi nähdä joku, joka ei ollut paljon vanhempi kuin he itse, istumassa kuin patsas. Ja yksi heistä kertoi myöhemmin, että hän halusi saada selville oliko tämä todellinen tai ei. Välttääkseen tilanteen Brahmana Swami otti suojakseen Patala Lingamin, maanalaisen pienen Siva-alttarin valtavan temppelikompleksin sisällä, jossa muurahaiset ja syöpäläiset elättivät itseään hänen lihallaan niiden viikkojen aikana, jotka hän siellä vietti. Mutta nuori Swami, imeytyneenä autuuteen, pysyi liikkumatta.

Kun jotkut palvojat löysivät Swamin holvista, tietämättöminä siitä kauheasta kunnosta, jossa hän oli madon saastuttamine ja mätää tihkuvine haavoineen, he siirsivät hänet läheiselle alttarille temppelikompleksin sisällä. Siitä lähtien hän jatkoi liikkumistaan kompleksin sisällä moniin muihin pyhäkköihin ja lehtoihin pois utelioiden katselijoiden silmistä. Kaikissa näissä paikoissa häntä olivat hoitaneet kerjäläiset, palvojat kaupungista, temppelin henkilökunta ynnä muut. Hän pysyi edelleen imeytyneenä Itseen ja oli käytännössä kuollut maailmalle: häntä täytyi ravistella hartioista ennen kuin hän hyväksyi vettä tai ruokaa, jota jotkut palvojat toivat hänelle.

4 Muuten, poistuttuaan Maduraista, Sri Ramana ei koko elämänsä aikana koskaan laittanut allekirjoitusta tai nimeään mihinkään, ei edes hänen tahtonsa (testamenttinsa?!) alle, joka toteutettiin vuonna 1938.

5 Iswara ilmenee Arunachalana. Katso liite - I, s. 421.

Vuosia myöhemmin Maharshi muisteli kuinka hänen oli ollut pakko hyväksyä kylpy äidilliseltä palvojalta, ensimmäisen neljään kuukauteen sen jälkeen, kun hän oli saapunut Tiruvannamalahin. Kaksitoista kuukautta myöhemmin toinen tällainen palvoja antoi hänelle toisen kylvyn. Samoin hänen hiuksensa pysyivät leikkaamattomina ja hänen kasvonsa karvaisina noin kuusi kuukautta. Hän kertoi Suri Nagammalle (no. 39): "Hiukset olivat todella takkuiset ja punotut kuin kori. Pienet kivet ja pöly olivat tarttuneet siihen ja pää tuntui raskaalta. Minulla oli pitkät kynnet ja kauhea ulkonäkö. Kun jotkut ihmiset painostivat minua parturiin, minä taivuin. Kun pääni oli ajeltu paljaaksi, aloin ihmetellä, onko minulla päätä vai ei, tunsin sen niin kevyeksi."

Helmikuussa 1897 nuori Swami siirrettiin Gurumurthy'iin – *mathiin*, jonkin matkan päähän kaupungista, jossa hän asui noin yhdeksäntoista kuukautta. Hän pysyi edelleen Itseen imeytyneenä ja häneltä piti huolta pääasiassa *sadhu* nimeltä Uddandi Nayanar ja tämän ystävä Annamalai Thambiran. Pyhiinvaeltajat ja turistit alkoivat tungeksia *mathiin* ja monet heittäytyivät Swamin eteen, jotkut ruokailen siunausta ja jotkut puhtaasta kunnioituksesta.

Koska joukko kasvoi suureksi, bambuaita laitettiin Swamin istuimen ympärille estämään yleisöä koskettamasta häntä. Ruuasta ei ollut pulaa, koska useat palvojat halusivat toimittaa sitä säännöllisesti; paljon pakottavampi tarve oli pysyä erillään turistien ja vierailijoiden joukosta.

Näihin aikoihin Malaijilainen *sadhu* nimeltä Palaniswami, joka eli suuressa askeettisuudessa, oli pyhittänyt elämänsä Herra Vinayakan palvontaan. Eräänä päivänä hänen ystävänsä Srinivasa Iyer sanoi hänelle: "Miksi vietät elämäsi tämän kiviswami kanssa? Gurumurtamisissa on nuori swami lihassa ja veressä. Hän on täynnä *tapasta* kuin nuori Dhruva. Jos menet sinne ja kiinnität itsesi häneen, elämäsi saavuttaa tarkoituksensa." Kun Palaniswami meni *mathiin*, häntä liikutti syvimpiä sopukoita myöten pelkkä Swamin näkeminen ja hänestä tuntui, että hän oli löytänyt pelastajansa. Hän omisti jäljellä olevat kaksikymmentäyksi vuotta elämästään palvelemalla Maharshia hänen apulaisenaan.

Koska Swami ruumis oli jätetty täysin heitteille, se heikkeni kestävyytensä rajoille. Kun hänen piti mennä ulos, hänellä oli tuskin voimaa nousta ylös. Monta kertaa kävi niin, että hän pystyi nostamaan itseään muutaman tuuman ja putosi sitten takaisin.

Erään Venkatarama Iyerin, valtionkonttorin pääkirjanpitäjänä kaupungissa, oli tapana vieraila Swamin luona joka päivä ennen kuin meni työhönsä. Eräänä päivänä hän asetti tämän eteen paperiarkin ja kynän ja pyysi häntä kirjoittamaan nimensä ja kotipaikkansa. Kun Swami ei antanut mitään vastausta hänen kirjelemäänsä, hän julisti, että hän ei syö eikä mene toimistoon ennen kuin hän saisi ha-

luamansa tiedot. Silloin Sri Ramana kirjoitti englanniksi "Venkataraman, Tiruchuzhi". Hänen englannin kielen tuntemuksensa tuli yllätyksenä.

Kadonneen pojan etsintä ja äidin vierailu

Tällä välin Venkataramanin sukulaiset tekivät ahdistuneina tiedusteluja ja etsiskelyjä eri paikoissa, mutta häntä ei pystytty jäljittämään. Annamalai Thambiran (mainittu toisessa yhteydessä edellisellä sivulla), joka oli oppinut nuoren Swamin nimen ja syntymäpaikan *mathissa*, sattui vierailemaan Maduraissa. Hän puhui eräälle Venkataramanin perheen ystävästä tunnetusta nuoresta pyhimyksestä Tiruvannamalaissa, joka oli lähtöisin Tiruchuzhista. Saatuaan nämä tiedot, Venkataramanin setä lähti välittömästi Tiruvannamalaihin. Hän anoi turhaan Swamia palaamaan takaisin ja lähti Maduraihin tyhjin käsin.

Jonkin ajan kuluttua nuori Swami alkoi asua Pavalakunrun pyhäkössä Arunachalavuorella, jossa hän myös istui niin kuin ennen, imeytyen Olemisen Autuuteen. Tällöin äiti Alagamma tuli ottamaan takaisin poikansa, jonka hän tunnisti huolimatta hänen kuihtuneesta ruumiistaan ja takkuisista hiuksistaan. Äidillisellä rakkaudella ja huolenpidolla, hän valitti tämän kunnosta ja vaati tätä palaamaan takaisin hänen kanssaan, mutta poika istui liikkumatta hänen toistuvista pyynnöistään huolimatta. Eräänä päivänä, vuodattamalla surunsa hänen ympärillään oleville palvojille, hän pyysi heitä tulevaan väliin. Ymmärtämällä äidin ahdingon, yksi heistä kertoi Swamille, "Äitinne itkee ja rukoilee; antakaa hänelle sentään vastaus. Swamin ei tarvitse rikkoa vaitiololupaustaan, mutta hän voisi varmasti kirjoittaa sen, mitä hänellä on sanottavaa."

Venkataraman otti kynän ja kirjoitti tamiliksi: "Säätjä ohjaa sielujen kohtaloa heidän *prarabdha-karmansa*⁶ mukaisesti. Minkä ei ole tarkoitettu tapahtuvaksi, ei tapahdu, yritipä kuinka kovasti tahansa. Minkä on tarkoitus tapahtua, se tapahtuu, teetpä mitä hyvänsä sen estämiseksi. Tämä on varmaa. Paras tapa on siis pysyä hiljaa."

Viimeinen lause koski äitiä, joka pyysi jotakin, mihin ei voitu suostua. Se koskee ihmisiä yleensä siinä mielessä, että "ei ole mitään hyötyä potkia tutkainta vastaan," vastustaa kohtaloa, jota ei voi muuttaa. Mutta se ei tarkoita sitä, ettei äärimmäisen vilpittömiä pyrkimyksiä onnistua tehtäisi. Ihminen, joka sanoo, "Kaikki on ennalta määrättyä, siksi minun ei tarvitse tehdä mitään ponnistusta", on langennut väärään ja tukalaan oletukseen, että hän muka tietää mitä on ennalta määrätty. Äiti palasi kotiin ja Swami pysyi imeytyneenä Itseen kuten ennenkin.

⁶ Kohtalo, joka toimii tässä elämässä, johtuu edellisten elämien tekojen tilinpäätöksestä.

Swami siirtyy Virupaksha-luolaan

Varhain vuonna 1899 nuori askeetti, yhdessä avustajansa Palaniswamin kanssa, asettui asumaan Virupaksha-luolaan, joka on nimetty 1200-luvun pyhimys Virupakshadevan mukaan, jonka jäännökset on haudattu sinne. Luola on mielenkiintoisesti muotoiltu muistuttamaan pyhää yksitavuista sanaa *OM*, haudan ollessa sisemmässä syvennyksessä. Hän asui tässä luolassa noin seitsemäntoista vuotta.

Täällä myös nuori Swami piti yllä hiljaisuutta muutamana ensimmäisenä vuotena. Hänen loistonsa oli jo vetänyt palvojien joukon hänen ympärilleen ja Ashram oli tullut olemassaoloon. Hän kirjoitti joskus ohjeita ja selityksiä opetuslapsilleen, mutta hänen hiljaisuutensa ei estänyt heidän koulutustaan, koska hänen tehokkain tapansa antaa opastusta tapahtui puhumattoman sanan kautta. Läpätunkevasta hiljaisuudesta tuli nuoren viisaan tunnusmerkki.

Joitain varhaisia vierailijoita

Sivaprakasam Pillai (no. 45), neuvonantaja verovirastossa ja älykkö, kuuli nuoren Swamin asuvan vuorella. Ensimmäisellä vierailullaan vuonna 1902 häntä oli kiehtonut Swamin aura ja hänestä tuli tämän elinikäinen ihailija. Koska Swami piti yllä hiljaisuutta, hän vastasi Pillain neljäntoista kysymykseen kirjoittamalla liuskekivelle. Nämä laajennettiin ja järjestettiin myöhemmin kirjaksi *Who am I?* (Kuka minä ollen?) Tämä on ehkä kaikkein eniten arvostettu Maharshi filosofian suorasanainen (proosa) selitys.

Ganapati Muni (no. 91), arvostettu sanskritin tutkija ja runoilija, oli toinen ihailija, joka vieraili Swamin luona vuodesta 1903 lähtien ja hyväksyi hänet gurukseen vuonna 1907. Kiitollinen Muni oli se, joka nimesi Swamin Bhagavan Sri Ramana Maharshiksi ja lauloi hänestä Subrahmanyana, Lord Sivan pojan, inkarnaationa. Maharshin vastaukset Munin ja hänen opetuslapsensa kysymyksiin muodostavat pitkälti tunnetun teoksen *Ramana Gita*. Tämän kirjan (II. 2) kaikkein lainatuin *sloka* kertoo meille: Sydänluolan [rinnan oikealla puolella, ei vasemmalla] sisuksessa *Brahman* yksin loistaa *atmanin* muodossa. Astu syvälle Sydämeen kyselevin mielin tai sukeltaen syvälle sisään tai hengitystä tarkaten ja pysy *atmanissa*.

Varhaisin länsimainen etsijä, joka tuli Swamin vaikutukseen (1911), oli F. H. Humphreys (no. 92). Kun hän kysyi, miten hän voisi auttaa maailmaa, Sri Ramana vastasi: "Auta itseäsi ja tulet auttamaan maailmaa. Et ole erillään maailmasta eikä maailma ole erillään sinusta."

Palvojien määrä lisääntyi huomattavasti ajan myötä. Teksti tarjoaa suuren

joukon sellaisten palvojen kokemuksia, jotka osoittivat taipumusta kirjoittaa tai vaihtaa ajatuksia muiden kautta.

Huolenpitoa sorretulle ja nöyrälle

Teksti sisältää monia esimerkkejä Sri Ramanan vähäosaisten huolehtimisesta. Yhdestä tällaisesta tapauksesta Sri Ramana itse kertoi monta vuotta tapahtuman jälkeen Suri Nagammalle: Kun olimme kukkulalla, keskipäivällä jotkut alimman kastin naiset, jotka kantoivat raskaita taakkoja ruohoa päälleen, olivat kuumaisesti etsimässä vettä sammuttaakseen janonsa ja lievittääkseen uupumustaan. Mutta kun heidän ei ollut lupa mennä lähelle kaivoa, minä odotin lähellä kaivoa ja kaadoin vettä heidän käsiensä kuppiin, jonka he joivat erittäin tyytyväisinä. Heidän oli päästävä nopeasti kotiin huolehtimaan lapsistaan ja heillä oli tapana tulla meille täynnä toivoa ja odotusta. (s. 114-15.)

Skandasram ja Sri Ramanasramam

Vuonna 1916, kun vakinaisesti asuvien kannattajien lukumäärä lisääntyi, Sri Ramana siirtyi tilavampaan Skandasramiin, jolle annettiin nimi ikään kuin se olisi rakennettu hänen uskollisen ihailijansa Kandaswamin Herkuleen ponnistuksilla.

Hänen äitinsä kuoleman jälkeen vuonna 1922 (joka oli tullut asumaan askeettisen poikansa luo kuusi vuotta aiemmin ja oli saanut *nirvanan* hänen valvonnassaan) hänen ruumiinsa haudattiin Arunachala-vuoden paltteelle. Nykyinen Ashram, nimeltään Sri Ramanasramam, on kehittynyt äidin *samadhin* ympärille, jota on nimeltään Matrubhuteswara, Jumala Äidin muodossa.

Ashramista, joka alkoi yhdestä olkikatkoisesta suojasta äidin *samadhin* yllä, on kehittynyt melko suuri rakennuskokonaisuus, joista kaikkein tärkein, monen *sadhakan* mukaan, on Vanha Halli, jossa Sri Ramana vietti suurimman osan elinajastaan, yli kaksikymmentä vuotta, palvojan lahjoittamalla sohvalla.⁷ Pyhäkkö Sri Ramanan *samadhin* yllä, jossa on suuri, valoisa ja ilmava meditaatiohalli siihen liittyen, vetää säännöllisesti paljon kannattajia ja kävijöitä läpi vuoden.

Kun Sri Ramana tuli alas elääkseen Ashramissa vuoren paltteella, hän teki selväksi, joskaan ei selvästi, että *darshanin* antaminen ja kommunikointi ihmisten kanssa hiljaisuuden kautta tai lyhyin pelastavin viestein, oli hänen ainoa tavoitteensa elämässä. Suuri määrä hengellisen kehityksen eri vaiheissa olevia etsijöitä tuli hänen luokseen ja löysi mielenrauhan, selkeyden ja lujouden hänen läsnä ol-

⁷ Katso s. 131, alaviite no. 47 sohvan tarina.

lessaan, kuten selitettiin tekstissä.

Joitakin Sri Ramanan ominaisuuksia ja lähestymistapoja

Niiden ominaisuuksien keskellä, jotka tekivät Sri Ramanasta suosituksen tuhansien joukossa, oli hänen *soulabhya* – hänet oli helppo tavoittaa. Hän uhrasi kaiken yksityisen aikansa ja istui hallissa päivästä toiseen ja jopa nukkui kaikkien läsnä ollessa. Hän teki kaikkensa, jotta olisi kannattajien saataville. Iän myötä Ashramin johto ajatteli hänelle jonkinlaista lepoa lounaan jälkeen sulkeamalla hallin ovet kahdeksi tunniksi. Kun Sri Ramana huomasi sen, hän istui hallin ulkopuolelle lounaan jälkeen sanomalla: "Nähdäkseen minut, ihmiset tulevat eri puolilta maailmaa. Heillä saattaa olla muita kiireellisiä töitä. Johto on tervetullut sulkemaan ovet, mutta olen vapaa tapaamaan vieraita ulkopuolella." Vaati paljon suostuttelua saada hänet antamaan periksi.

Yhtä viehättävää oli hänen *sahajatansa* – käyttäytymisen täydellistä normaalisuutta. Hänen käytöstapansa olivat niin luonnollisia, että tulokas tunsi heti olonsa helpoksi hänen seurassaan. Yhdellä silmäyksellä, pään nyökkäyksellä tai yksinkertaisella kyselyllä häneltä, kävijä tunsi Sri Ramanan ikiomakseen ja että tämä välitti hänestä. Hän oli erittäin nöyrä ja vaatimaton. Hänen selityksissään ei ollut paavillista juhlavuutta; päinvastoin, hänen puheensa oli elävää. Kun palvoja kysyi, miksi hänen rukouksiinsa ei vastattu, Sri Ramana sanoi nauraen: "Jos niihin vastattaisiin, saattaisit lakata rukoilemasta."

Kuinka paljon voitaisiinkaan kirjoittaa siitä tavasta, jolla Sri Ramana harjoitti *samatvaa* – tasa-arvoa. Hänen läsnä ollessaan kaikki olivat samanlaisia: ylhäinen tai alhainen, rikas tai köyhä, mies tai nainen, lapsi tai aikuinen, ihminen tai eläin. Hän ei koskaan hyväksynyt mitään hienotunteisuutta tai huomiota, jota osoitettiin hänelle enemmän kuin kenellekään muulle Ashramissa. Kaksi viimeistä kappaletta s. 95 näyttävät kuinka Sri Ramana vastusti jokaista fyysistä myönnytystä itselleen. Jos jotain pientä ylimääräistä annosta tai herkkua tarjottiin hänelle yli sen määrän, mitä tarjottiin muille, hän torui häntä, joka oli vastuussa.

Sri Ramana oli laupias kaikkia elämänmuotoja kohtaan. Hänen rakkauttansa kasveja kohtaan kuvataan s. 197 ja 305. Teksti sisältää monia tarinoita hänen rakkaudestaan eläimiä kohtaan.

Sri Ramana opetti Ashramin hoidokkia enemmän esimerkillä kuin ohjeella. Tätä kuvataan viimeisessä kappaleessa s. 222.

Sri Ramana korosti, että tie rauhaan kulkee palvelun kautta ja hän itse näytti esimerkkiä Ashramin arjessa. Hän korjasi ahkerasti käsikirjoituksia ja todisteita, leikkasi kasviksia, puhdisti viljaa, kuori pähkinöitä, ompeli lehtilevyjä ja

auttoi ruoanlaitossa, ollen näin esimerkkinä aherruksen arvosta ja yksinkertaisuuden charmista. *Karma* oli hänelle, ei jotakin erityistä rituaalista toimintaa, vaan päivittäisiä tehtäviä, jotka ovat meidän yhteistä osaamme (kohtaloamme). (Katso kahta viimeistä kappaletta s. 380.)

Sri Ramanan opetukset heijastuivat täydellisyyteen hänen elämässään. Hän julisti, että pysyminen Itsessä oli korkein saavutus ja se oli tässä Ylimaallisessa Tilassa, jossa ihminen hänet aina löysi. Hänellä oli *jivanmuktan* – vapautuneen, vaikka vielä fyysisessä kehossa, ominaisuudet. Yoga Vasisthan mukaan tällaista henkilöä: "Nautinnot eivät ilahduta, kivut eivät vaivaa. Hän ei toimi saadakseen jotain itselleen. Ei ole mitään, jota hänen on saavutettava. Hän on täynnä armoa ja suurisieluisuutta. Hän lepää häiriintymättä Korkeimmassa Autuudessa."

Sri Ramana korosti aina *maunamia* – hiljaisuutta, joka ei tarkoittanut toiminnan kieltämistä. Se on jotain hyvin myönteistä. Se on Korkeinta Rauhaa, muuttumatonta kuin kivi, joka tukee kaikkea toimintaa, kaikkia liikkeitä. Vastauksessaan länsimaisten ystäviensä hämmennykseen Sri Ramanan "toimettomuudesta", Ella Maillart kirjoittaa: Samastettuamme itsemme kehoihimme, olemme vakuuttuneita siitä, että ihmisen on oltava näkyvästi aktiivinen. Me unohdamme, että toimettomuus on sen tuloksena olevan toiminnan perusta; että hyödyllinen pyörä ei voisi olla olemassa tai liikkua ilman liikkumatonta perustaa. (s. 62.)

Sri Ramana ei koskaan tietoisesti tehnyt mitään saadakseen aikaan vaikutuksen tai raivatakseen itselleen paikan historiankirjoissa. Hän karttoi kaikkea julkisuuden ja imagon rakentamista. Hän oli onnistuneesti häivyttänyt itsensä. Paul Brunton, brittiläinen toimittaja, joka asui lähellä Sri Ramanaa muutaman viikon vuonna 1930, kirjoittaa: "Pidän hänestä suuresti, koska hän on niin vaatimaton ja nöyrä, kun aito suuruuden tunnelma lepää niin kouriintuntuvasti hänen ympärillään; ja myös siksi, että hän on niin täysin vailla merkkejä teeskentelystä ja hän vastustaa voimakkaasti jokaista ponnistusta julistaa hänet pyhimykseksi hänen elinaikanaan." (s. 50.)

Sri Ramana ei koskaan antanut tutkielmia, vielä vähemmän mennyt luentomatkoille. Lähdettyään kotoaan, hän asui yhtäjaksoisesti viisikymmentäneljä vuotta Arunachala-vuorella tai sen lähellä. Kun ihmiset menivät hänen luokseen ja esittivät kysymyksiä, hän vastasi heille omalla yksinkertaisella tavallaan, ilman juhlallisia tutkielmia.

Sri Ramana vastusti paljon ihmeitä. Hän sanoi kerran, "Taikuri harhauttaa toisia trikeillään, mutta hän ei itse koskaan harhaudu. *Siddha*, joka tuo julki *siddhejään*, on taikuria huonompi, koska hän pettää toisia yhtä paljon kuin itseään." "Ihmeet", joita oli tapana tapahtua ajoittain, näyttivät yhteensattumilta ja jos ne toi Sri Ramanan huomioon, hän vain kuittasi ne naurulla. Sri Ramana käytti termiä

"Automaattinen Jumalallinen Toiminta" "ihmeistä" ja hän pani palvojan uskomaan, että hänellä ei ollut mitään osaa asiassa.

Sri Ramana ei löytänyt uutta kulttia tai uskontoa. Hän ei vaatinut minkään vakiintuneen uskonnollisen käytännön, rituaalin tai menettelytavan noudattamista. Hän korosti Olemisen ykseyttä ja sen saavutettavuutta omien ponnistusten kautta. Hänen mukaansa käytännöllinen polku oivallukseen on *atma-vichara*, Itsen etsintä jatkuvalla ja syvällä meditaatiolla kysymykseen *Kuka minä olen?* Lähestymistapa ei ole uskontoa eikä filosofiaa. Se ei edellytä vakaumusta, ei tietämystä eikä psykologista oppia.

Sri Ramanan mielestä ongelmat vaivaavat meitä, koska me rajaamme itsemme virheellisesti kehoon. Jatkuva itsensä tutkiminen auttaa meitä ymmärtämään ja imemään itseemme todellista tietoa identiteetistämme, joka on meidän Korkeampi Itse (*atman*) asumassa kehossa.

Sri Ramana selvensi, että *Kuka minä olen?* ei ole mantra, jota toistetaan. Kysymisen tarkoituksena on estää mieltä menemästä ulospäin ja siten sukeltaa syvälle omaan Itseen. Apinamieli, joka on vain nippu ajatuksia, katoaa lopulta pitkäjänteisellä ja vakavalla meditaatiolla kyselyyn *Kuka minä olen?*

Sri Ramana väitti, että meistä tulee onnettomia, koska olemme epäonnistuneet ymmärtämään todellisen luontomme, joka on onnea ja joka on synnynnäistä Todellisessa Itsessä. Meidän kaikkien jatkuva halu turvata onni elämässä, on Todellisen Itsemme tiedostamatonta etsintää.

Viimeiset päivät

Loppuvuodesta 1948 Sri Ramanan vasemman kyynärpään yläpuolella ilmestyi pieni kyhmy. Hänelle tehtiin leikkauksia, mutta pahanlaatuinen kasvain ilmestyi uudelleen. Tauti ei taipunut mihinkään käsittelyyn. Viisas oli täysin piittaamaton ja pysyi äärimmäisen välinpitämättömänä kärsimyksilleen. Artikkelit no. 98, s. 267-72 ja no.122, s. 311 lääkäreiltä, jotka pitivät huolta Sri Ramanasta, ovat tässä mielessä merkittäviä.

Sri Ramana salli itseään operoitavan tyydyttääkseen palvojiaan. Majuri Chadwick (no. 42) kirjoittaa: "Illalla ennen viimeistä toimenpidettä menin katsomaan Bhagavana ja rukoilin polvillani, ettei sallisi sitä. Oli ilmeistä, ettei se voisi saada aikaan mitään hyvää. Joka kerta kasvain oli kasvanut suuremmaksi ja suuremmaksi. Rukoilin, että tämä ylimääräinen kärsimys oli tarpeetonta ja että hän säästäisi meidät jännitykseltä. Mutta hän kieltäytyi, sillä, kuten hän sanoi, lääkärit olivat nähneet niin paljon vaivaa, että olisi sääli pettää heidät nyt. Bhagavanin asenne oli koko ajan ollut antaa kaikille mahdollisuus; kenenkään ei pitäisi pet-

tyä."⁸

Sri Ramanalla oli myötätuntoa niitä kohtaan, jotka surivat hänen "kärsimystään" ja hän koetti lohduttaa heitä viittaamalla perustotuuteen, hänen sanomansa ytimeen, että emme ole keho. Ainutlaatuisella tavallaan hän kysyi, olemmeko koskaan säilyttäneet lehtilevyjä sen jälkeen kun ateria oli ohi.

Loppu tuli 14. huhtikuuta 1950 20:47. Juuri sillä hetkellä kirkas komeetta liikkui hitaasti taivaalla, saavutti Arunachala-vuoren huipun ja katosi korkealla taivaalla. Supersielu saavutti lähteensä.

⁸ *A Sadhu's Reminiscences of Ramana Maharshi*, kirj. Sadhu Arunachala (A.W.Chadwick), Sri Ramanasramam, s. 99.

MUISTELMAT

Seuraavaan on koottu sellaisten henkilöiden ensikäden huomioita, käsityksiä, kokemuksia ja tunteita, joilla oli mahdollisuus elää Ramana Maharshin kanssa, palvella häntä, olla hänen kanssaan vuorovaikutuksessa tai vain olemalla läsnä hänen luonaan. Alla olevissa kertomuksissa monet puhuvat Maharshista syvän kunnioituksen sävyillä, jotka hämmentävät ja häkellyttävät lukijaa. Tekstiin on koottu myös välähdyksiä Maharshin jumalallisuudesta ja siinä kurkistetaan hänen filosofiaansa.

1

Dr. Paul Brunton (1898-1981), brittiläinen toimittaja, jota kiehtoivat Intian mystiikka, vieraili Intiassa ensimmäisen kerran vuonna 1930. Yhdentoista kirjan kirjoittajana hän on korostanut Itsen arvoa ja merkitystä meissä. Häntä pidetään yleisesti henkilönä, joka on tutustuttanut lännen meditaation käyttöön. Hän kirjoitti kerran: "Sri Ramana oli hengellinen soihtu, joka kuljetettiin länessä odottaville sieluille. Olin vain merkityksetön "linkkipoika", nöyrä kantaja." Paul Brunton Philosophic Foundation, New Yorkissa, on postuumisti julkaissut hänen vuoden 1952 jälkeisiä kirjoituksiaan (vuosi, kun hänen viimeinen kirjansa *Spiritual Crisis of Man* julkaistiin) 16:ssa osassa. Hänelle myönnettiin tohtorinarvo filosofiassa Roosevelt College'n toimesta, USA:ssa.

Vieraillessaan ensimmäisen kerran useiden pyhien ja joogien keskuudessa, Brunton tapasi myös Sri Ramanan. Hän viipyi muutaman viikon improvisoidussa suojassa hyvin lähellä Sri Ramanan Ashramia. Koska kokopäiväisten palvojen määrä oli tuolloin rajattu, Bruntonilla oli runsaasti tilaisuuksia havainnoida Maharshia lähietäisyydeltä ja olla vuorovaikutuksessa hänen kanssaan. Hän tarjoaa kiihottoman, valaisevan ja intiimin huomion Maharshin jumalallisuudesta ja se

vaikuttaa hänen kirjassaan *A Search in Secret India*, joka julkaistiin Lontoosta vuonna 1934. Omalla jäljittelemättömällä tavallaan hän sanoo:

Tässä miehessä on jotain, joka kiinnittää minun huomioni niin kuin magneetti teräsvillaa. En pysty kääntämään katsettani hänestä. Olen tullut tietoiseksi hiljaisesta, vastustamattomasta muutoksesta, joka tapahtuu mieleni sisällä. Yksi kerrallaan kysymykset, joihin olin valmistautunut sellaisella huolellisella tarkkuudella, putosivat pois. Tiedän vain, että vakaa hiljaisuuden joki tuntuu virtaavan lähellä minua; että suuri rauha tunkeutuu olemukseni sisimmille alueille ja että ajatusten kiduttamat aivoni alkavat saada jonkinlaista lepoa. Minä huomaan yllättävän selvästi, että äly luo omia ongelmiaan ja tekee sitten itsestään epätoivoisen yrittäessään ratkaista niitä. Tämä on todellakin uusi käsite, joka tulee sellaisen mieleen, joka on tähän asti antanut niin suuren arvon älylle.

Antaudun tasaisesti syventyvän rauhallisuuden tunteen valtaan. Ajan kuluminen ei nyt herätä ärsytystä, koska mielen rakentamat ongelmien ketjut ovat poikki ja heitetty pois. Ja sitten, pikkuhiljaa, kysymys valtaa tietoisuuden kentän. Onko tästä miehestä, Maharshista, lähtöisin hengellisen rauhan parfyymi niin kuin kukasta, joka huokuu terälehtiensä tuoksua? Alan ihmetellä onko jokin sielun radioaktiivisuus, jokin tuntematon telepaattinen prosessi, hiljaisuus, joka tunkeutuu sieluani vaivaaviin vesiin, todella lähtöisin hänestä. Rauha hukuttaa minut.

Maharshi kääntyy ja katsoo alas kohti kasvojani; minä, vuorostaan, katson odottavasti ylös häneen. Olen tullut tietoiseksi salaperäisestä muutoksesta, joka tapahtuu hyvin nopeasti sydämessäni ja mielessäni. Vanha motiivit, jotka ovat houkutelleet minua, alkavat hylätä minut. Kiireelliset halut, joka ovat lähettäneet jalkani sinne sun tänne, katoavat uskomattomalla nopeudella. Inhot, väärinkäsitykset, välinpitämättömyys ja itsekkyyys, joilla on ollut merkitystä kanssakäymisessäni monien tovereideni kanssa, romahtavat tyhjyyden kuiluun. **Sanoinkuvaamaton rauha leviää yleni ja minä tiedän, ettei ole mitään enempää, mitä minun pitäisi pyytää elämältä.**

Viisas näyttää ulottavan jonkin suuren hetken minulle, mutten pysty helposti määrittelemään sen täsmällistä luonnetta. Se on aineeton, täynnä epävarmuustekijöitä, ehkä hengellinen. Aina kun ajattelen häntä, erikoinen tunne lävistää minut ja saa sydämeni jyskyttämään epämääräisiä mutta yleviä odotuksia.

Katson Viisasta. Hän istuu siellä Olympian korkeuksissa ja katselee elämän panoraamaa kuin erillinen. Tässä miehessä on salaperäinen ominaisuus, joka erottaa hänet kaikista muista, jotka olen tavannut.

Hän pysyy salaperäisesti erillään, vaikka omat palvojat ympäröivät hänet, ihmiset, jotka ovat rakastaneet häntä ja asuneet hänen lähellä vuosia. Joskus

huomaan itseni haluavan, että hän olisi hieman inhimillisempi, hieman alttiimpi sille, mitä meistä näyttää niin normaalilta.

Miksi on niin, että hänen oudon silmäyksensä alla minä poikkeuksetta koen erikoista odotusta, ikään kuin jokin mahtava ilmestys pian tehdään minulle? **Tämä mies on vapauttanut itsensä kaikista ongelmista eikä mikään tuska voi koskettaa häntä.**

Viisas näyttää puhuvan ei niin kuin filosofi, ei niin kuin pandit yrittäen selittää omaa oppiaan, vaan ennemmin oman sydämensä syvyydestä.

En ole uskonnollinen, mutta en voi enää vastustaa kasvavaan kunnioituksen tunnetta, joka alkaa tarttua mieleeni niin kuin mehiläinen ei voi vastustaa kukkaa sen kaikessa uhkeassa kukinnassaan. [Maharshin] halli alkaa täytyä hiuksenhienolla, aineettomalla ja määrittelemättömällä voimalla, joka vaikuttaa minuun syvästi. Tunnen, epäilemättä ja epäröimättä, että keskellä tätä salaperäistä voimaa ei ole muuta kuin Maharshi itse.

Hänen silmänsä loistavat hämmästyttävällä kirkkaudella. Outo tunne alkaa syntyä minussa. Nuo kiiltävät pallot näyttävät tiiraavan sieluni sisimpiin sopukoihin. Erikoisella tavalla tunnen olevani tietoinen kaikesta mitä hän voi nähdä sydämessäni. Hänen salaperäinen silmäyksensä tunkeutuu ajatuksiini, tunteisiini ja toiveisiini; minä olen avuton hänen edessään.

Aluksi hänen hämmentävä katseensa huolestuttaa minua; minusta on tullut epämääräisen levoton. Tunnen, että hän on havainnut sivuja, jotka kuuluvat menneisyyteen, jonka olen unohtanut. Hän tietää kaiken, olen varma. Olen voimaton pakenemaan; jotenkin, en halua edes paeta.

Olen tullut tietoiseksi, että hän varmasti yhdistää oman mieleni omaansa, että hän herättää sydämeni tuohon täydellisen rauhalliseen tilaan, josta hän näyttää alati nauttivan. Tässä erikoislaatuisessa rauhassa huomaan haltioituneisuuden ja keveyden tunteen. Aika näyttää pysähtyneen. Sydämeni vapautuu huolensa taakasta. Ei koskaan enää, tunnen, satu vihan katkeruutta eikä tyydyttymättömien halujen melankolia vaivaa minua. Mieleni on upotettuna Maharshin mieleen ja viisaus on nyt sen perihelissä. Mitä on tämän miehen katse muuta kuin ihmeitätekevä sauva, joka herättää piilotetun maailman odottamattoman loiston rienaavien silmiäni eteen?

Olen joskus kysynyt itseltäni, miksi nämä opetuslapset ovat pysyneet Viisaan ympärillä vuosia muutamalla keskustelulla, vähemmillä mukavuuksilla eikä mikään ulkoinen toiminta houkuttele heitä. Nyt alan ymmärtää – ei ajatuksella vaan salamalla kuin juhlavalaistus – että kaikkien näiden vuosien aikana ne ovat saaneet syvän ja hiljaisen palkinnon.

Tähän saakka kaikki hallissa ovat hiljentyneet kuoleman kaltaiseen hiljai-

suuteen. Vihdoin joku nousee hiljaa ja lähtee ulos. Häntä seuraa toinen ja sitten toinen, kunnes kaikki ovat menneet. Olen yksin Maharshin kanssa! Koskaan aikaisemmin näin ei ole tapahtunut. Hänen silmänsä alkavat muuttua; ne kaventuvat neulankärjiksi. Vaikutus on mielenkiintoinen kuin "alas pysäyttäminen" kameran linssin keskittämisessä. Syntyy valtava kasvu voimakkaassa kiillossa, joka loistaa luomien, nyt lähes suljettujen, välissä. Yhtäkkiä ruumiini tuntuu katoavan ja olemme molemmat ulkona avaruudessa! Se on ratkaiseva hetki. Minä epäröin – ja päätän rikkoa velhon loitsun. Päätös tuo voimaa ja olen jälleen takaisin lihassa, takaisin hallissa. Sanaakaan ei kulje häneltä minulle. Kerään kapistukseni, katsan kelloa ja nousen hiljaa. Lähdön hetki on koittanut. Nyökäytän päätäni hyvästiksi ja poistun.

Seuraavat liittyvät Bruntonin toiseen vierailuun ja pysymiseen lähellä Sri Ramanaa, muutamaa kuukautta myöhemmin:

Riippumatta siitä, mitä teen, tulen aina pikku hiljaa tietoisiksi paikan salaperäisestä tunnelmasta, suotuisasta säteilystä, joka tasaisesti imeytyy aivoihini. **Nautin sanomattomasta rauhasta pelkästään istumalla hetken Maharshin läheisyydessä.** Huolellisella havainnoinnilla ja jatkuvalla analysoinnilla saavutan aikaa myöten täydellisen varmuuden, että vuorottainen vaikutus toteutuu, kun meidän läsnäolomme kohtaavat toisensa. Asia on erittäin sopiva. Mutta se on aivan päivän selvä. **Voima, joka on suurempi kuin minun rationalistinen mieleni, pelottaa minua kunnes se päättyi murskaamalla minut.**

Toteutuminen tunkee itsensä läpi oudoksuntani, että kaikki kysymykseni ovat liikkeitä loputtomassa pelissä, ajatusten leikissä, ajatusten, joiden määrällä ei ole mitään rajaa; että jossain minussa on varmuuden kaivo, joka voi tarjota minulle kaikki totuuden vedet mitä tarvitsen; ja että minun on parempi lopettaa kuulusteluni ja yrittää ymmärtää oman hengellisen luontoni valtavat potenssit. Niinpä pysyn hiljaa ja odotan.

Olen täysin tietoinen siitä, että ylevä toteutuminen, joka on yhtäkkiä langennut minulle, ei ole mitään muuta kuin telepaattisen säteilyn leviävää aaltoilua tästä salaperäisestä ja häiriintymättömästä miehestä.

Maharshi sanoi minulle kerran, "Ihmisen suurin virhe on ajatella, että hän on luonnostaan heikko, luonnostaan paha. Jokainen ihminen on jumalallinen ja vahva todelliselta luonteeltaan. Ne, mitkä ovat heikkoja ja pahoja, ovat hänen tapojaan, toiveitaan ja ajatuksiaan, mutta ei hän itse." Hänen sanansa tulivat kuin virkistävä tonic. Ne virkistivät ja inspiroivat minua. Toisen miehen huulilta, jonkin pienemmän ja heikomman sielun, saattaisin kieltäytyä hyväksymästä niitä sen

arvoisiksi ja olisin sinnikkäästi kumonnut ne. Mutta sisäinen näyttö vakuuttaa minulle, että Viisas puhuu suuresta syvyydestä ja aidosta hengellisestä kokemuksesta eikä, kuten joku spekuloi filosofin, teoretisoinnin ohuilla puujaloilla.

Ei muutamaa läntistä mielipidettä tarvitse väistämättä ottaa huomioon, että Maharshin elämä on mennyt hukkaan. Mutta meille saattaa olla hyväksi, että muutamat miehet ovat maailmamme päättymättömästä toiminnasta erillään ja kartoittavat sitä meille kaukaa. Voi olla myös niin, että viidakon Viisas, joka itseksensä maaten veti jalkojensa juureen, ei ole huonompi kuin maanläheinen hölmö, jota puhallelee sinne sun tänne jokainen tapahtuma.

Päivä toisensa jälkeen tuo tämän miehen suuruudesta tuoreita osoituksia. Hänen hiljaisuutensa ja pidättymisensä ovat jatkuvia. Joku voi helposti laskea montako sanaa hän käyttää yhdessä päivässä.

Olen oppinut näkemään, että Maharshin tapa auttaa toisia tapahtuu huomaamattoman, hiljaisen ja tasaisen parantavan väreilevän vuodatuksen kautta huolestuneisiin sieluihin. Tiedettä voidaan joku päivä tarvita selittämään tätä salaperäistä telepaattista prosessia.

On selvää, että hänen pelkkä läsnäolonsa tarjoaa monille hengellistä varmuutta, emotionaalista onnellisuutta ja kaikista kaikkein paradoksaalisin, uudistettua uskoa heidän opissaan. Sillä Viisas kohtelee kaikkia uskontoja samoin eikä kunnioita Jeesusta vähemmän kuin Krishnaa.

Päivittäisen meditaation aikana Viisaan tehokkaassa ympäristössä olen oppinut viemään ajatukseni sisäänpäin yhä syvenevämpään pisteeseen. Uudestaan ja uudestaan olen tullut tietoiseksi, että hän vetää mieltäni omaan atmosfääriinsä näinä hiljaisen levon aikoina. Ja ne ovat sellaisia aikoja, että ihminen alkaa ymmärtää, miksi tämän miehen hiljaisuudet ovat merkittävämpiä kuin hänen puheensa.

On hetkiä, jolloin tunnen tämän hänen valtansa niin suuresti, että tiedän, että hänen täytyy vain antaa mitä häiritsevin käsky ja tahdon helposti totella sitä. Mutta Maharshi on viimeinen ihminen maailmassa asettamaan seuraajansa nöyristelevän kuuliaisuuden ketjuun ja hän antaa kaikille äärimmäisen toimintavapauden. Tässä suhteessa hän on aivan virkistävän erilainen kuin suurin osa opettajista ja joogeista, jotka olen tavannut Intiassa.

Hänen sanomansa ydin on: "Harjoita tutkimusta 'Kuka minä olen?' säälimättä. Analysoi koko persoonallisuutesi. Yritä selvittää mistä 'minä'-ajatus alkaa. Jatka meditointejasi. Pidä huomiosi kääntyneenä sisäänpäin. Eräänä päivänä ajattelun pyörä hidastuu ja intuitio salaperäisesti herää. Seuraa tätä intuitiota, anna ajattelun pysähtyä ja se johtaa lopulta sinut päämäärään."

Olen päivittäin taistellut ajatusteni kanssa ja leikannut ne hitaasti pois mielen sisempiin syövereihin. Maharshin avuliaassa läheisyydessä meditaatioistani ja

yksinpuheluistani tulee entistä vähemmän väsyttäviä ja paljon tehokkaampia. Vahva odottamisen ja ohjattuna olemisen tunne inspiroi jatkuvasti toistuvia ponnistelujani. On outoja tunteja, jolloin olen selvästi tietoinen Viisaan näkymättömästä voimasta, joka vaikutti vahvasti mentaliteettiini sillä seurauksella, että minä tunkeuduin hieman syvemmällä hiljaisuudella olemuksen kätkeytyyn rajamaahan, joka ympäröi ihmismieltä.

Opiskelen häntä tarkkaavaisesti ja vähitellen huomaan hänet lapsena kaukaisesta menneisyydestä, jolloin henkisen totuuden löytöä ei luettu vähempiarvoiseksi kuin kultakaivoksen löytöä tänään. Se upposi minuun yhä kasvavalla voimassa, että tässä hiljaisessa ja hämärässä Etelä-Intian nurkassa, **minut on johdettu hengellisen supermiehen luo, joka on Intian viimeisin.**

Tämän elävän Viisaan seesteinen hahmo tuo tämän maan muinaisten *ris-hien* legendaarinen hahmon lähemmäksi minua. Aistin, että tämän miehen ihanin osa on piilossa. Hänen syvin sielunsa, jonka vaistomaisesti tunnistaa olevan täynnä rikasta viisautta, pakenee minua. Ajoittain hän pysyy hiljaa uteliaana syrjässä ja toisinaan hänen sisäisen armonsa ystävällinen siunaus sitoo minut häneen terävanteilla. Opin mukautumaan hänen persoonallisuutensa arvoitukseen ja hyväksymään hänet sellaisena kuin hänet löydän.

Pidän hänestä suuresti, koska hän on niin vaatimaton ja nöyrä, kun aito suuruuden tunnelma lepää niin kouriintuntuvasti hänen ympärillään; ja myös siksi, että hän on niin täysin vailla merkkejä teeskentelystä ja hän vastustaa voimakkaasti jokaista ponnistusta julistaa hänet pyhimykseksi hänen elinaikanaan.

Minusta näyttää siltä, että Maharshin kaltaisten ihmisten läsnäolo varmistaa kaukaa menneisyydestä alkavien uskontojen jumalallisen sanoman jatkuvuuden, joka (sanoma) ei ole helposti meidän kaikkien saatavilla. Minusta näyttää lisäksi siltä, että ihmisen täytyy hyväksyä se, että tällainen viisas tulee paljastamaan meille jotakin, ei riitelemään mistään meidän kanssamme. Joka tapauksessa hänen opetuksensa tekee voimakkaan vaikutuksen minuun.

Hän ei tuo mitään yliluonnollista voimaa eikä vaadi mitään sokeaa uskoa. Hän välttää taikuuden tummia ja kyseenalaisia vesiä, joissa niin monet lupaavat matkat ovat päättyneet haaksirikkoon. Hän yksinkertaisesti esittää itseanalyysin tietä, jota voi harjoittaa riippumatta muinaisista tai moderneista teorioista ja uskomuksista, joihin joku voi tarttua, tietä, joka lopulta johtaa ihmisen todelliseen itsensä ymmärtämiseen.

Uudestaan ja uudestaan olen tietoinen siitä, että Maharshin mieli levittää jotain omaani, vaikka ainuttakaan sanaa ei saata kulkea välillämme. Henkisesti elämäni lähestyy huippuaan.

Astun hallin ja otan heti tavanomaisen meditaatioasentoni. Voimakas tie-

toisuuden sisäionisoituminen tulee yhdessä silmien sulkemisen kanssa. Maharshin istuva muoto kelluu elävällä tavalla sieluni silmien edessä. Sitten kuva häviää eikä se jätä minulle mitään muuta kuin vahvasti peitetyn tunteen hänen läheisyydestään.

Tänä iltana kiidän nopeasti keskittymisen keskipisteeseen. Jokin uusi ja mahtava voima aloittaa dynaamisen toiminnan sisäisessä maailmassani ja kantaa minua sisäänpäin vastustamattomalla nopeudella. Seuraavassa vaiheessa minä seison älystä erillään, tietäen, että se ajattelee, ja katselen ajatuksia oudolla välinpitämättömyydellä. Voima ajatella, joka on tähän asti ollut arkinen ylpeyden aihe, muuttuu nyt asiaksi, josta paeta, sillä minä näen yllättävän selvästi, että olen ollut sen tiedostamaton vanki.

On tarpeeksi outoa voida seistä syrjässä ja katsella aivojen aitoa toimintaa ikään kuin se olisi jonkun muun ja nähdä miten ajatukset syntyvät ja sitten kuolevat, mutta on vielä vieraampaa ymmärtää intuitiivisesti, että ihminen on aikeissa tunkeutua mysteereihin, jotka ovat piilossa hänen sielunsa sisimmissä sopukoissa. Minä tunnen kuin eräs Kolumbus rantautuessaan tuntemattomalle mantereelle.

Lopulta se tapahtuu. Ajattelu on lakannut kuin niistetty kynttilä. Mieli tekee nousunsa transsendentaalisen lähteessä. Minä pysyn täysin rauhallisena ja täysin tietoisena siitä kuka olen ja mitä tapahtuu. Silti tietoisuuteni tunne on vedetty ulos erillisen persoonallisuuden ahtaista rajoista; siitä on tullut jotain mahtavasti kaiken kattavaa. Itse on yhä olemassa, mutta se on muuttunut säteileväksi itseksi. Sen kanssa saapuu hämmästyttävä, uusi täydellisen vapauden tunne, sillä ajatus on kuin kangaspuun sukkula, joka on aina menossa edestakaisin, ja olla vapaana sen tyrannimaisesta liikkeestä, on astua ulos vankilasta ulkoilmaan.

Huomaan itseni maailman tietoisuuden vanteen ulkopuolella. Planeetta, joka on tähän saakka kantanut minua, katoaa. Olen keskellä paahtavan valon valtamerta. Jälkimmäinen, tunnen pikemmin kuin ajattelen, on ikivanhaa ainesta, josta maailmat luodaan, aineen ensimmäinen olomuoto. Se levittäytyy sanomattoman äärettömään avaruuteen, uskomattoman elävään.

Minä, uusi minä, lepään pyhän autuuden sylissä. Olen juonut Platonin unohtamisen kupista, niin että eilisen katkerat muistot ja huomisen ahdistavat huolet ovat täysin kadonneet. Olen saavuttanut jumalallinen vapauden ja lähes sanoinkuvaamattoman onnen. Käteni syleilevät kaikkia luontuja myötätunnolla, sillä ymmärrän syvimmillä mahdollisella tavalla, että tuntea kaikki ei ole pelkästään armahtaa kaikkia, vaan rakastaa kaikkia. Sydämeni on uudelleenpinnoitettu hurmiolla.

Illan hämärtyessä otan jäähyväiset vastaan kaikilta paitsi Maharshilta. Tunnen hiljaista tyytyväisyyttä, koska minun taisteluni hengellisestä varmuudesta on

voitettu ja koska olen voittanut sen uhraamatta arvokkaana pitämäni rationalismia sokealle herkkäuskoisuudelle. Silti, kun Maharshi tulee hieman myöhemmin kanssani sisäpihalle, tyytyväisyyteni yhtäkkiä hylkää minut.

Tämä mies on oudosti vallannut minut ja se vaikuttaa syvästi tunteisiini jättäessäni hänet. Hän on pyydystänyt minut sieluunsa näkymättömin koukuin, jotka ovat kovempia kuin teräs, vaikka hän on pyrkinyt ainoastaan palauttamaan ihmisen itsekseen, päästää hänet vapaaksi eikä orjuuttaa häntä. Hän on ottanut minut henkisen itseni suotuisaan läsnäoloon ja auttanut minua, typerää länsimaalaista, joka olen, kääntäen merkityksettömän ajanjakson eläväksi ja autuaaksi kokemukseksi. Seikkailuni minä-metamorfoosissa⁹ on nyt ohi.

Seuraavassa muutamia niistä monista anekdooteista, jotka ovat kirjassa *A Search in Secret India*:

- (a) Keskelle näiden hassusti moninaisen ihmisten joukon, jotka kulkevat läpi erakkomajan, kastiton kompuroi halliin jossakin suuressa sielun tai olosuhteiden tuskassa ja vuodattaa ahdistuksensa Maharshin jaloissa. Viisas ei vastaa, sillä hänen hiljaisuutensa ja pidättyvyytensä ovat tavanomaisia. Sen sijaan hän katsoo hiljaa kärsivää miestä, jonka huudot vähenevät asteittain, kunnes hän poistuu hallista kaksi tuntia myöhemmin paljon rauhallisempana ja vahvempana ihmisenä.
- (b) Sivistynyt bramiini, korkeakoulun käynyt, saapuu kysymyksineen. Kysyjä ei voi koskaan olla varma antaako Viisas sanallisen vastauksen tai ei, sillä usein hän on tarpeeksi lennokas avaamatta huulillaan. Mutta tänään hän on keskustelutuulella ja muutamat hänen ytimekkäät lauseensa, täynnä syvälistä merkitystä niin kuin ne yleensä ovat, avaavat vierailijalle monia ajattelun näkymiä.
- (c) Maanviljelijä ja hänen perheensä ovat matkustaneet enemmän kuin sata kilometriä tarjotakseen hiljaisen kunnianosoituksen Viisaalle. Hän on täysin lukutaidoton, tietää vähän päivittäisen työnsä, uskonnollisten rituaaliensa ja isiltä perittyjen taikauskojensa lisäksi. Hän istuu lattialla hiljaa sen jälkeen, kun oli heittäytynyt maahan kolme kertaa. Perhe pysyy paikalla muutaman tunnin, tuskin puhuu, ja katsoo kunnioittavasti Maharshia. On selvää, että Maharshin pelkkä läsnäolo antaa heille hengellistä varmuutta ja emotionaalista onnea.
- (d) Suuri joukko vierailijoita ja kannattajia on hallissa, kun joku saapuu mukanaan uutinen, että eräs mies, jonka rikollinen maine on sananpartena kau-

⁹ Metamorfoosi on muodonmuutos.

pungissa, on kuollut. Hänestä käydään välittömästi jonkin verran keskustelua ja, kuten ihmisluonnolla on tapana, monet ryhtyvät muistelemaan joitakin hänen rikoksiaan ja lisäksi hänen luonteensa viheliäisiä jaksoja. Kun keskustelu näyttää päättyneen, Maharshi avaa suunsa ensimmäisen kerran ja toteaa hiljaa: "Kyllä, mutta hän piti itseään erittäin puhtaana, sillä hän kylpi kaksi tai kolme kertaa päivässä!"

Brunton muistelee toisessa kirjassaan The Secret Path:

Maharshissa löysin sen 'Mystisen Idän' viimeisiä jäänteitä, joista useimmat meistä kuulevat usein, mutta joita harva meistä koskaan löytää. Tapasin epätavallisen miehen, joka ansaitsi nopeasti nöyrän kunnioitukseni. Sillä vaikka hän kuului perinteeltään Idän Viisaiden luokista luokkaan, joka on suurelta osin kadonnut nykymaailmasta, hän vältti kaikki olemassaolonsa dokumentoinnit ja halveksi pyrkiä antaa hänelle julkisuutta.

Maaailma haluaa mitata suurmiestensä elämää sen vähäpätöisellä tuumamittalla. Mutta vielä ei ole kehitetty mitään viivoitinta, joka ottaa heidän täyden korkeutensa, sillä tällaiset miehet (naiset), jos he todella ovat nimensä arvoisia, ammentavat suuruuttaan, ei itsestään vaan toisesta lähteestä. Ja tämä lähde ulottuu kauas Äärettömyyteen. Tällaiset viisaat asuvat ulkoisesti erillään, pitäen hengissä jumalallisia salaisuuksia, joiden elämä ja kohtalo on uskottu heidän hoitoonsa.

Maharshi kiinnosti minua suuresti, vaikka hänen viisautensa ei ollut sellaista, joka on helposti todettavissa ja huolimatta siitä voimakkaasta pidättyvyydestä, jota ympäröi häntä. Hän mursi tavanomaisen hiljaisuuden vain vastaamalla kysymyksiin, kun käsiteltiin vaikeatajuisia aiheita kuten ihmisen sielun luonnetta, Jumalan mysteeriä, outoja voimia, jotka lepäävät käyttämättöminä ihmismieleessä, jne., mutta kun hän rohkeni puhua, minulla oli tapana istua ihastuneena, kun kuuntelin hänen pehmeää ääntään ja inspiraatiota, joka hohti noissa valoisissa silmissä. **Jokainen lause, joka putosi hänen huuliltaan, näytti sisältävän keskeisestä totuudesta jonkin arvokkaan sirpaleen.**

Maharshin läheisyydessä tunsin turvallisuutta ja sisäistä rauhaa. Henkinen säteily, joka säteili hänestä, tunki kaiken läpi. Olen oppinut tunnistamaan hänen persoonassaan yleviä totuuksia, joita hän opetti, kun olin jopa hiljentynyt osaksi kunnioitusta hänen uskomattoman pyhän ilmapiirinsä vaikutuksesta. **Hän omasi jumalallisen persoonallisuuden, joka uhmaa kuvausta.** Minä saatoin tehdä pikaisia muistiinpanoja Viisaan keskustelusta, saatoin jopa tulostaa kirjan hänen puheestaan; mutta tärkeintä osaa hänen ilmauksistaan, hienovaraista ja hiljaista hengellisyyden aromia, joka virtasi hänestä, ei voida koskaan ilmaista.

En voinut unohtaa tätä hänen ihanaa monisyistä hymyään, joka viisauden ja rauhan ripauksellaan erotti tuskasta ja kärsimyksestä. **Hän oli kaikkein ymmärtävin mies, jonka olen koskaan tuntenut**; sinä voit aina olla varma jostakin sanasta häneltä, joka tasoittaa tietäsi hieman, ja tämä sana aina *vahvisti* sen, mitä sinun syvin tunteesi kertoi jo sinulle.

Maharshin sanat leimusivat muistissani kuin majakan valot. "Minä poimin kultaisia hedelmiä harvinaisista tapaamisistani viisaiden miesten kanssa" kirjoitti Atlantintakainen Emerson päiväkirjassaan, ja on varmaa, että minä nypin koko korillisen tämän miehen kanssa käymieni keskustelujen aikana. Parhaat filosofimme Euroopassa eivät voisi pitää kynttilää hänelle.

Brunton kirjoittaa neljännessä kirjassaan A Massage from Arunachala:

Löysin oman hyvän onneni enkä tarvinnut muuta, sillä **löysin yhden Intian viimeisistä hengellisistä supermiehistä, Tiruvannamalain Valaistuneen Viisaan**. Minä 'istuin hänen jalkainsa juuressa', kuten vanha intialainen oppilaan lause runollisesti nimittää sitä, ja siten oppinut, dynaaminen kokemuksen kautta, mistä jumalallisesta ja kuolemattomasta aineksesta ihminen on todella tehty. Mitä suurempaa onnea kuin tämä, voimme me, sääliittävätkö kuolevaiset, vaatia?

Hän istui niin liikkumatta kuin kallio meressä, jalat ristissä meditaatioissa. Me kuvittelimme typerästi, että sellainen ihminen ei ole onnistunut sietämään elämän vilkasta kulkua; meille ei koskaan tule mieleen, että hän voi olla astunut siitä etäälle.

Maharshi sanoi: "Kärsimys kääntää ihmiset kohti luojaansa." Tällaisia yksinkertaisia sanoja – mutta mikä kokonainen filosofia on hyytynyt fraasin sisään. Saatat ajatella niiden olevan arkipäiväisiä, ja ne olisivat, eivätkö ne olleet peräisin mieheltä, joka tiesi mistä puhui, sillä **hän nousi hengellisille alueille meidän näkymiemme taakse, alueille, joilla Jumala on**.

Seuraava on peräisin kirjasta Notebooks of Paul Brunton (osa 10):

Ramana Maharshi oli yksi niistä harvoista miehistä, jotka ilmestyvät maan päällä ajoittain ja jotka ovat ainutlaatuisia, pelkkiä itsejään – ei kenenkään muun kopioita. Kasvotusten Maharshi kanssa minusta joskus tuntui, että paikalla oli vierailija toiselta planeetalta, toisinaan toisen lajin olento.

Katsellessani tätä miestä, jonka näkymättömät silmät katselevat äärettömyyteen, ajattelin Aristoteleen uskaliasta neuvoa, "Eläkäämme kuin olisimme kuolemattomia." Tässä oli eräs, joka ei ehkä ole kuullut Aristotelesta, mutta joka

seurasi tämän neuvoa viimeiseen asti.

Seuraava on peräisin kirjasta The Silent Power:¹⁰

- (a) **Puhdas Kanava Korkeammalle Voimalle:** Neljäkymmentä vuotta on kulunut siitä, kun astuin hänen asuntoonsa ja näin Maharshin puoliksi maaten, puoliksi istuen sohvalla. Tällaisen pitkän jakson jälkeen useimmat menneisyyden muistot haalistuvat hieman, jos eivät menetä olemassaoloaan kokonaan. Mutta voin totuudenmukaisesti ilmoittaa, että tässä tapauksessa mitään tällaista ei ole tapahtunut. Päinvastoin, hänen kasvonsa, ilmeensä, hahmosta ja ympäristö ovat yhtä kirkkaat nyt kuin silloinkin. Mikä on vielä tärkeämpää minulle, että – ainakin minun päivittäistä meditaatiojaksojen aikana – tunne hänen säteilevästä läsnäolostaan on yhtä todellinen ja yhtä välitön tänään kuin se oli ensimmäisenä päivänä. Mitään niin voimakasta vaikutelmaa ei olisi tullut eikä jatkunut lukuisten vaihtelevien inkarnaatioiden kautta, jotka ovat vieneet minua ympäri maailmaa, jos Maharshi on ollut tavallinen joogi. Olen tavannut kymmeniä joogea, heidän itäisiä ja läntisiä variaatioitaan ja useita poikkeuksellisia henkilöitä. Riippumatta siitä asemasta, mitä Maharshille myönnetään hänen seuraajiensa toimesta, oma näkemykseni on itsenäinen ja puolueeton. Se perustuu meidän yksityisiin keskusteluihin noina päivinä, jolloin tällaiset tapahtumat olivat vielä mahdollisia ennen kuin kuuluisuus toi väkijoukkoja; havaintoihin ja keskusteluihin niiden kanssa, jotka olivat hänen ympärillään; hänen historiallisiin tietoihinsa; ja lopuksi minun omiin kokemuksiini. **Kaikista todisteista yksi tosiasia on kiistattoman selvä, että hän oli puhdas kanava Korkeammalle Voimalle.** Mitään okkultistisen kaltaista fyysistä ilmiötä ei silloin koskaan todistettu; ulkonaisesti ei tapahtunut mitään. Mutta he, jotka eivät olleet vajonneet liian syvälle materialismiin, tunnustivat mitä oli tapahtumassa hänessä ja heissä itsessään kulloinkin, tai he, jotka eivät olleet jähmettyneet liian jäykiksi epäilyssä tai arvostelussa ollakseen passiivinen ja herkkä intuitiivisesti, tunsivat selvän muutoksen henkisessä ilmapiirissä. Se oli ylentävää ja innostavaa: aikaa myöten se työnsi heidät ulos pikku minuuksistaan, vaikkakin vain osittain.
- (b) **Henkinen Soihtu:** Siitä päivästä lähtien, kun ensi kerran löysin hänet, imeydyin salaperäiseen *samadhin* transsiin. Olen matkustanut monissa maissa, mutta aina ajatukseni kääntyvät Tiruvannamalaihin niin kuin muhamettilainen kääntää kasvonsa rukouksen aikana kohti Mekkaa. Tiesin,

¹⁰ Runokokoelma, jonka julkaisi Sri Ramanasramam.

että jossain tämän maailman erämaassa oli pyhä paikka minulle.

Viisaan jaloissa vastaanotin henkisen soihdun ja kannoin sen odotaville sieluille länsimaihin. He toivottivat valon tervetulleeksi innokkaasti. Minulle ei pitäisi lukea siitä hyveeksi mitään, sillä mitä hyvänsä hyötyä on kertynyt läntisille etsijöille, se tulee soihdusta, jonka Maharshi sytytti. Olin vain merkityksetön 'linkkipoika', nöyrä kantaja.

2

Sadhu Ekarasa (Dr. G. H. Mees, M. A., LL.D.) oli hollantilainen tutkija, joka tuli Maharshin luo vuonna 1936. Hänelle se oli syvän kiintymyksen tila aivan ensimmäisestä tapaamisesta lähtien.

Kun Kon-Fu-Tse tapasi Wen-Poh-Hsuche-Tse'n, hän ei sanonut sanaakaan. Silloin hänen kumppaninsa, Tse-Lu, sanoi: "Mestari, olette pitkään halunnut nähdä Wen-Poh-Hsuche-Tse'n. Miksi ette puhu nyt, kun näette hänet?" Kon-Fu-Tse vastasi, "Tarvitsee vain katsoa jotain hänen kaltaistaan. Ei ole tarvetta puhua. Täytyy nähdä viisas kokeakseen hänet."

Maharshin läsnä ollessa sama asia tapahtui minulle, kun näin hänet ensimmäisen kerran ja niiden monien vuosien aikana, jolloin olen käynyt tapaamassa häntä uudestaan ja uudestaan, varsinkin niiden kolmen vuoden aikana, jolloin pysyin hänen lähellään lähes keskeytyksettä. Juuri tästä samasta syystä minun on aina ollut vaikea puhua tai kirjoittaa Maharshista, kun minua on usein pyydetty sitä tekemään. Sillä viisaalle, joka aina elää toteutumisessa, Pyhän Dionysoksen sanat pätevät: "Kaikki, mitä saatat sanoa Jumalasta, on valheellista, sillä Jumala on puheen tuolla puolen ja siksi siihen, mitä sanot Jumalasta, liittyy jotain muuta." Siksi, jos Intiassa joku pyytää minua puhumaan tai kirjoittamaan Maharshista, olen taipuvainen vastaamaan, että kysyjän pitäisi käydä Maharshin luona ja nähdä itse.

Länsimaalaiset ovat usein kysyneet minulta, "Mitä Maharshi tarkalleen sanoen tekee?" Minun pitäisi itse asiassa vastata, "Viisaan päivittäistä työtä on olla itsensä." Koska hän todella onnistuu tekemään niin, Maharshi tekee niin suuren vaikutuksen moniin vierailijoihinsa. Maharshi saa aikaan rajuja muutoksia monien elämässä kuten minun. Tämä on se, mitä hän tekee, ja hän tekee niin tekemättä mitään. Usein 'tämän maan suuret' tuntuvat pieniltä koulupojilta silloin, kun he seisovat hänen edessään. Edesmennyt Mysoren Maharaja polvistui nöyrästi hänen eteensä ja seisoi pitkään liikkumatta kyöneleet silmissä. Hän polvistui uudestaan

ja lähti sanaakaan sanomatta.

Jos ihminen tekisi suurimman uroteon maailmassa ja tulisi ja istuisi Ramana Maharshin läheisyydessä, hän ymmärtäisi, että hänen tekonsa ei ollut mitään verrattuna Itseoivaltaneen Viisaan päättymättömään tekoon.

Jos ihminen kirjoittaisi suurimman kirjan maailmassa ja tulisi ja panisi sen uhrilahjaksi Viisas eteen, hän ymmärtäisi, että Viisas oli suurempi Kirja, jota on kirjoitettu päivästä toiseen, ei kynällä, musteella ja paperilla, ilman välitystä, ja jopa ilman tietoista pyrkimystä, kaikkien sisäiselle olemukselle, jotka huolivat tulla ja lukea sitä.

Kun kyseessä on muut persoonallisuudet, on aina mahdollista tehdä ero teorian ja käytännön välillä tai hengellisyyden ja älyn välillä yhtäältä ja toiminnan välillä toisaalta. Maharshin seurassa tällaista yksilöllisyyttä ei ole olemassa.

Maharshi on ajan hengen yläpuolella. Hänen kuolemattomuutensa seisoo hänen jokaisen sanansa ja katseensa ulkopuolella. Se asuu kaikkien niiden sisäisessä sydämessä, joilla on ollut suuri etuoikeus tulla ja istua hänen eteensä. Se heijastuu vain heikosti kirjoista ja artikkeleista, joita on kirjoitettu hänestä. Miten muuten se voisi olla? Kukaan ei kykene totuudenmukaisesti kuvaamaan Jumalaa vai totuutta. Samoin kukaan ei kykene totuudenmukaisesti kuvaamaan Jumalan Poikaa ja Totuuden ruumiillistumaa.

Tutkittuani maailman pyhien ja viisaiden elämää ja opetusmenetelmiä, minun iskee se, että Sri Ramana putoaa ihan omaan luokkaansa. Kukaan ei ole saavuttanut Jumala-toteutusta pelkästään kuulemalla Jumalan nimen. Sri Ramana sai 'herätteensä' pelkästään kuulemalla Arunachalan nimen, joka lausuttiin vain, jotta välitettäisiin tietoa matkasta.

Sri Ramana vaali henkistä perintöään jopa ilman pyyntöä, että oli perintöä, jota vaalia. Hän on Guru sanan varsinaisessa merkityksessä – sana tarkoittaa 'pimeyden karkottaja'. Maharshin tie on yhtä suora kuin se on yksinkertainen. Mutta se on niin syvällistä, että monien tietoisuus ei kykene saavuttamaan sitä. Monet tulevat hänen luokseen jonkin varman tai, toisaalta, rajallisen tähden. He eivät ymmärrä, että he seisovat todelliseen Olemisen Mysteeriin Perehdyttämisen ja itsensä välissä.

Monta kertaa on tapahtunut niin, että vierailijat ja paikalla asuvat opetuslapset ovat pyytäneet Maharshia suomaan heille johdatusta, armoa, siunauksia tai hengellisen kokemuksen, ja että hän vastasi: "Minä annan sitä aina. Jos et voi ymmärtää sitä, mitä minä voin tehdä?"

Vastaväitteenä alemmalla tasolla oleville guruille, jotka ovat taipuvaisia pitämään itseään henkisesti parempina, Ramana Maharshi katsoo kaikkien olentojen olevan potentiaaleja *jnaneja*, joissa Jumalan todellisuuden loistaa heidän sisällään,

vaikka he eivät ole tietoisia siitä. Joitakin hänen ilmauksiaan rinnastetaan 700-luvun mystikko Hui Nengiin, joka sanoi: "Ainoa ero Buddhan ja tavallisen ihmisen välillä on, että toinen tajuaa sen minkä toinen hylkää." Sri Ramana julistaa, että jumalallinen perintö on aina olemassa, odottamassa vastaanottoa; Jumala-Todellisuus on alati läsnä kaikkien sydämessä.

Tavallinen ihminen on taipuvainen säälimään Viisasta, jonka hän katsoo luopuneen elämänilosta. Viisas, kuitenkin, säälii myötätuntoisia tovereitaan, ihmisiä, koska he eivät tiedä, mitä todellinen onni on.

Levottoman maallisen mielen näkökulmasta, joka, mieli, iloitsee liikkeestä ja muutoksesta, viisikymmenvuotinen katkeamaton oleskelu yhdessä paikassa tuntuu olevan valtava saavutus. Se on todella ainutlaatuista. Mutta Sri Ramanasta se ei varmasti ole koskaan näyttänyt olevan mitenkään merkittävää. Hän on saavuttanut maailman Suuren Magneetin, Sydämen keskuksen ja tuli yhtä liikkumattomaksi kuin Isänsä, Herra Arunachala.

Otteita hänen runostaan:

Sydämen Kunnianosoitus Sri Ramanalle

Tälle vertaansa vailla olevalle Maharshille, kaikkien isälle ja äidille,
 Jossa Siva ja Jumalatar ovat aina yhtyneenä Autuudessa,
 Tälle Viisaalle, jonka läsnäolo ilahduttaa sydämen,
 Ja jonka *leela* on kaikkien kummastus –
 Hänelle tarjotkaa mieli, sydän, keho, – koko luomakunta!

* * *

Jos tulevat sukupolvet kysyvät,
 Mikä oli Ramana Viisaan erityisviesti,
 Vastaa: Jos mikään, se on varmuus;
 Kallionvarma turvallisuus, liikkumattomuus,
 Uhmaamaton myrskyn heittelemässä meressä,
 Vuoren järkähtämätön kiinteys
 Oppien ja filosofioiden alati vellovassa maailmassa,
 Niin, todella olette te 'Arunachalan' Viisas!

* * *

3

Prof. Banning Richardson, M. A. (Hons.) (Cantab.), A.B. (Princeton), tuli opettamaan Englannin kirjallisuutta St. Stephens Collegeen, Delhiin 1930-luvulla. Hän tunsu tulleensa 'raiskatuksi' Maharshin kuvauksesta kirjassa *A Search in Secret India* (no. 1).

Sri Ramana Maharshin läheisyydessä tunsin sisäistä iloa, joka hallitsi tietoisuuttani ja sai ajattelun tuntumaan turhalta. Olin tullut kosketuksiin hienoimman sorttisen spiritismin kanssa. Kun olin Mestarin läheisyydessä, olin niin täynnä iloa ja rauhaa, että haluni esittää kysymyksiä katosi. Tämä tapahtui kokonaan suppeiden kolmen päivän aikana [Toukokuussa 1937], jotka asuin Sri Ramanasramamissa.

Kun ihminen tulee sellaisen miehen läheisyyteen, joka on 'hyvä', ei pelkää siksik, että hän karttaa 'pahoja', vaan koska hänen rakkautensa on universaalia ja putoaa samankaltaisena oikeudenmukaisten ja epäoikeudenmukaisten päälle, silloin hän kokee välitöntä sielun tunnistamista, joka, sielu, ei ole suuri niin kuin maailma arvostaa suuruutta, mutta suuri, kun verrataan arvojen absoluuttiseen tasoon – kivi, virheetön smaragdi. Se on poikkeuksellinen, ei ainoastaan laadultaan, vaan miellyttävyydeltään. Mitä Jeesus Kristus opetti 2000 vuotta sitten, että "Minä olen Isässäni ja Isäni on minussa. Isäni ja minä olemme yksi", on samaa kuin se, joka Hän opettaa tänään Tiruvannamalaissa.

4

Justice K. Sundaram Chettiar, B. A., B. L., Madrasin Korkeimmassa Oikeudessa, kirjoitti esipuheen Sri Ramanan ensimmäiseen tunnettuun elämäkertaan, jolle B.V. Narasimha Swami antoi nimeksi *Self Realization* (1931).

Vuosien 1909 ja 1910 ja alkuvuoden 1911, kun olin Tiruvannalain District Munsif, minä uskoin olleen elämäni otollista vain siitä syystä, että minulla oli etuoikeus istua Sri Bhagavanin jaloissa. Mitä enemmän tulin yhteyteen hänen kanssaan, sitä suurempaa oli kiintymykseni häneen. Sri Bhagavan on Viisauden kairovos. Vaikeatajuisia aiheita kosketteleviin kysymyksiin vastattiin suoraan ja selkeästi, mikä ei olisi mahdollista keneltäkään muulta kuin toteutuneelta sielulta eli *jivanmuktalta*. Hän näkee kaiken itsessään ja itsensä kaikessa. **Riippumatta siitä, mitä näyttää tapahtuvan maailmassa, se ei voinut vaikuttaa hänen rauhaan-**

sa, joka ylittää ymmärryksen. Hän on ylittänyt vastakohtaparit ja tarkastelee tapahtumia Ehdottoman (Absoluutin) valossa. Viisas ei koskaan tehnyt mitään omasta aloitteestaan ikään kuin hänellä olisi erityinen halu johonkin eikä hän on ohjannut muita tekemään mitään jonkin päämäärän toteutumiseksi. Hänellä on kaikki *sthitaprajnan* ominaisuudet, joita kuvataan *Gitassa*.

Pelkkä hänen läsnäolonsa luo rauhan ilmapiirin, jonka hänen luonaan käyvät vilpittömät ja uskovat palvojat tuntevat. Jotkut heistä, jotka lähestyi häntä mielessään muutamia kysymyksiä, totesivat, että vastauksia annettiin ennakoimalla heidän kysymyksensä. Jotkut huomasivat epäilystensä selvinneen heidän istuessaan hiljaa hänen auransa sisällä, ilman hänen puhettaan.

5

Manu Subedar oli Central Legislative Assembly'n jäsen ajalta ennen itsenäistymistä.

Olin yksin autossa Katpadista Tiruvannamalahin ja halusin käydä läpi kysymykseni ja muuttaa niitä tarvittaessa. Kun muotoilin jokaista kysymystä, huomasin, että tiesin vastauksen! Joten, kun menin ja sain Maharshin *darshanin*, minulla ei oikeastaan ollut mitään mitä kysyä.

Esittelin Maharshille *Avadhoota Gitan* ja *Ashtavakra Gitan*, jotka julkaisi Sastu Sahitya Mudranalaya Trust, Ahemadabad, jossa olen puheenjohtaja ja kiinnitin hänen huomionsa *Avadhoota Gitan* ensimmäiseen jakeeseen, jossa sanotaan: "Vain Jumalan Armosta johtuu, että miehillä, joilla on tietoa, syntyy halu kokea kosminen ykseys, halu, joka suoja heitä *samsaran* suurilta vaaroilta."

Ääretön myötätunto silmissään Maharshi katsoi minua ja kehotti yhtä seuraajista tuomaan kirjan. Tämä oli Nabhajin *Maha Bhakta Vijayam*. Bhagavan avasi kirjan ja alkoi lukea. (Huomasin hämmentyneenä, että kirja avautui täsmälleen siltä sivulta, josta hän aikoi lukea.) Maharshi näytti nauttivan lukiessaan keskustelua.

On opettajia, jotka hämmentävät tehdäkseen vaikutuksen oppilaaseen. Maharshilla, päinvastoin, on suora menetelmä. Hän paljastaa totuuden ja koko totuuden yksinkertaisessa muodossa, jota hän ei ole vain muotoillut ajatuksena, vaan elänyt sen kokemuksena.

Katse, jonka Maharshi sinulle suo, on kysymys. Ainakin itse tunsin sen niin. Kysymys kuuluu: "Minä näen ykseyden, mutta sinä pidät ahnaasti kiinni ominaisuudesta. Miksi et tunne itseäsi kunnolla ja oivalla todellista itseäsi? Silloin

voit marssia oivallukseen, että minä ja Itse ovat yksi." Mikään ei ole niin hyödyllistä kuin Maharshin majesteettinen mukanaolo heille, jotka aikovat vakavasti edetä henkisellä polulla.

Hänen katseessaan on henkistä viestintää ja ystävällisyyttä, joka aikaansaa sen, mikä on parasta persoonalle. Hänen läsnäolonsa hiljaisen tunnin aikana toimii katalyyttinä, jonka avulla voimme turvata hengellisen kaipuamme. Siinä tavassa, jolla hän katsoo kannattajiaan, on armoa ja hyväntahtoisuutta kuin äidillä, joka katsoo lapsiaan.

6

William S. Spaulding (Jr.) New Yorkista kävi Sri Raman luona 1930-luvulla.

Kun istuin Hänen Läsnäolossaan ensimmäistä kertaa, kaikkein tehokkain vaikutelma oli se, mitä voin vain kutsua lähes käsin kosketeltavaksi 'kultaiseksi säteilyksi', valtavan henkisen voiman visuaaliseksi ilmiöksi. Siinä oli voimakasta ja hienovaraista säteilyä, joka näyttää virtaavan Hänestä jatkuvasti – ja heti kun oli aistunut tämän, sanat, kysymykset, meditaatiotekniikat, jne., näyttivät liukenevan välittömästi. **Maharshilla oli myös hallussaan korkea-asteisena se ominaispiirre, jota on kuvattu 'jumalallisena välinpitämättömyytenä', joka on laskettu Kristillisen Kirkon tiettyjä pyhimysten ansioksi.** Tämän ei pidä uskoa tarkoittavan sitä, mikä yleensä liittyy termiin 'välinpitämättömyys', vaan pikemminkin hyväntahtoisena, esteettömästi ulos valuvana Toteutuneen Olennon parantavana säteilynä.

7

Grant Duff (Douglas Ainslie), tutkija ja vanhempi valtion virkamies Madrassissa, pääjohtajana 1930-luvulla, oli Sir Mountstaurt Grant Duffin veljenpoika, joka oli Madrasin kuvernöörinä 1880-luvulla.

En tiedä mitä tapahtui, kun näin Maharshin ensimmäisen kerran, **mutta sillä hetkellä, kun hän katsoi minuun, tunsin, että hän oli Totuus ja Valo.** Siitä ei voinut olla epäilystäkään ja kaikki ne epäilykset ja spekulatiot, jotka olin koonnut useiden vuosien aikana, katosivat Pyhän Henkilön Säteilyssä. Vaikka käyntini Ashramissa olivat lyhyitä, tunsin, että jokaisena hetkenä, jonka olin siel-

lä, olin rakentamassa sisälläni sitä, mikä ei koskaan voisi tuhoutua.

Siellä minulta ei vienyt kauan nähdä, että olin suorassa yhteydessä häneen, joka on kulkenut aistien rajojen ulkopuolelle ja oli todellakin jo sulautunut todellisen Itsensä Absoluuttiin, vaikka ilmeni täällä meidän hyödyksemme muutaman lyhyen vuoden. [Kun häneltä kysyttiin, kuinka hän sai aikaan sellaisen vaikutuksen, hän rehellisesti tunnusti] En pysty vastaamaan; koska minun pitäisi vastata sille, joka kysyi minulta miten olen nähnyt auringon katsellessani ulos ikkunasta, sanomalla, että tein niin käyttämällä silmiäni ja sattumalta kaikkien muiden aistien yhteistyötä. En tarvitse mitään algebrallista tai muuta todistetta auringon olemassaolosta. En tarvitse mitään muuta näyttöä Ramana Maharshin jumalallisuudesta.

Pitäisikö heidän, joilla on mahdollisuus vieraillla Ashramissa, viivytellä, heidän tulisi syyttää vain itseään tulevissa elämässään. **Ehkä ei koskaan maailman historiassa ole ollut Korkeinta Totuutta – Todellisuutta, Satia – asetettu niin helposti niin laajan kansan saataville.** Tässä ja nyt ilman mitään erityistä omaa ansiota, voimme lähestyä Todellisuutta. Ainoana vaikeutena tässä on matkan¹¹ maksaminen, mutta palkintona on Itsen Tunteminen.

Maharshilla on poikkeuksellisen syvä ymmärrys muista olennoista. Hän näkee ja tietää kaiken kaikista niistä, jotka tulevat hänen eteensä. **Maharshissa minua on viehättänyt erityisesti hänen äärimmäinen kohteliaisuutensa ja lempeytensä. Hän on siinä määrin hyväntahtoinen, että se ylittää lempeyden.** Vierailuni Arunachalan Viisaan luo on ollut elämäni suurenmoisin tapahtuma.

Otteita hänen runostaan:

With Sri Ramana of Arunachala

Olen vaeltanut pitkään: Kyllä, olen ollut
 Maasta maahan maahan:
 Viisaita olen nähnyt, suuria kuninkaita ja kuningattaria
 Kauniita, viisaita ja mahtavia.
 Mutta vain siellä – Arunachalamin
 Asramamissa –
 Olen tuntenut sen ilon puhtaana,
 Minä olen! Minä olen! Minä olen!

11 Tämä kirjoitettiin Lontoosta vuonna 1935. Katso 'Johdanto' Sri Ramana Gitaan julkaisijana Sri Ramanasramam.

* * *

8

Sri Aurobindo Ashramin Dilip Kumar Roy oli aikansa tunnettu persoona ja hän on kirjoittanut monta kirjaa. Hän oli *bhakta* ja muusikko. Sri Ramanan kuuluisa sitaatti, "*Bhakti on jnanamata*" (*jnanan* äiti) oli vastauksena hänen kyselynsä siitä, kumpaa Sri Ramana puoltaa, *jnanaa* vai alempiarvoisempaa *bhaktia*.

Kuulin ensimmäisen kerran Ramana Maharshista, kun olin Sri Aurobindon Ashramin jäsen. Kysyin Sri Aurobindolta Maharshista ja hän kirjoitti takaisin, että hän oli merkillisen voiman ja saavutusten joogi ja että hänen *tapasyansa* oli voitannut 'kunniaa Intialle.' Toisessa yhteydessä hän luonnehti häntä '**Herkuleeksi joogien joukossa.**' Niinpä kaipasin vieraillla Sri Ramanasramamissa.

Kun saavuin Ashramiin, tunsin syvää mielipahaa. Miten voisin toivoa saavani rauhaa ja inspiraatiota Maharshilta, jos en ollut onnistunut saamaan sitä oman Guruni jaloista, joka oli varmasti yhtä suuri? Silti minusta tuntui vilpittömästi, että olin tehnyt hyvin tullessani hakemaan inspiraatiota suurelta joogilta, jota ovat arvostaneet kaikkien ryhmien hengelliset kokelaat.

Olen tullut suuren viisaan halliin, jossa hän on elänyt ainutlaatuista elämää, siunaten kaikkia, mutta kuulumatta kenellekään, kiinnostuneena kaikesta, mutta kiintymättä mihinkään. Hän antoi vaikutelman Sivasta, myötätunnon suuresta Jumalasta, eläen autuasta, vapaata ja avointa elämää, ilman että egon seinät sulkivat huippunäkyä. Se, mitä näin, vaikutti minuun syvästi, vaikka minusta kaukaa on helppo kuvata sitä, mitä olen nähnyt tai pikemminkin kokenut. Hän oli mies, joka eli kuin jumala, äärimmäisen välinpitämättömänä kaikelle, mitä me maailmanlapset huudamme lakkaamatta. Pukeutuneena pelkkään *koupiniin* (lannevaatteeseen) hän silti istui kääriytyneenä täydellisen rauhan ja egottoman autuuden komeuteen, jota voisimme spekuloida heti, vaan emme koskaan käsittää.

Kosketin hänen jalkojaan ja sitten, sanaakaan sanomatta, istuutui lähelle häntä lattialle ja meditoin. Sydämeni löi oudolla haltioitumisella, joka syveni pikku hiljaa osaksi sanoinkuvaamatonta rauhaa ja autuutta, joka kesti tuntikausia. Sanat tuntuvat täysin kalpeilta ja latteilta sillä hetkellä, kun haluat kuvata aitoa hengellistä kokemusta, joka on elävä, sykkivä ja voimakas.

Myöhemmin, kun loioin, kylvin rauhassa, nojatuolissa tähtien alla, joita katselin kyynelten ekstaasissa, tunsin syvää kiitollisuutta Maharshia kohtaan.

Muistin hänen monitahoista sanontaansa: "Vain olkaa. Kaikki on teissä, vain verho roikkuu välissä. Sinun on vain revittävä verho ja sitten, no, vain olla." Olin pitänyt tätä hänen suosikkihuomautustaan melko arvoituksellisena tähän päivään asti. Mutta tällä hetkellä ymmärsin ensimmäistä kertaa ja kirjoitin runon kunnianosoituksena Maharshille.

Maharshin itsensä unohtaminen oli lumoavaa minulle. **Mahtavuus istui helposti hänessä kuin kauneus auringonlaskun pilvellä, mutta tuhoavalla vaikutuksella.** Kaikki ideamme siitä, miten suuren tulisi toimia, näyttävät hänen toimestaan tulevan hyläytyiksi yksinkertaisella kiellon hymyillä. Näin omin silmin päivittäin viiden päivän aikana, jotka vietin tämän ainutlaatuisen viisaan Ashramissa, jonka, viisaan, kaltaista, olen varma, ei tapaa tässä valtavassa maailmassa.

En ole koskaan vaihtelevia kokemuksia ja laajaa matkustamista sisältävän elämäni aikana tavannut miestä, joka on niin täysin sanoinkuvaamaton ja silti niin syvällisesti liikuttava. En voi sanoa miksi hän liikutti minua syvyyksiäni myöten silmillä, joissa ei ole tunteiden pehmeää valoa johtajana, ja silti se kylvetti minua, kun kohtasin hänen katseensa **rauhassa, jonka huomasin yhtä selittämättömäksi kuin se oli herkullinen.**

Maharshilla ei ole pienintäkään käyttöä teeskentelylle ja omahyväisyydelle. Hän on vailla sekä puhumisen että opettamisen merkkejä.

Näin todellakin miehen, joka ulkoasultaan oli kaikkea muuta kuin edustava, vielä vähemmän komea tai vangitseva, ja silti – kuinka sen sanoisin – hän oli niin vakuuttava ja niin hellyttävä! En koskaan unohda kuinka syvästi hämmentynyt olin, kun näin hänen karut, silti ystävälliset kasvonsa sähkölamppujen valossa. Rauha, jonka tunsin, muistutti minua Paul Bruntonin [no. 1] järkytyksestä, vaikkakin äänettömästä kyselystä: "Onko tästä miehestä, Maharshista, lähtöisin hengellisen rauhan parfyymi niin kuin kukasta, joka huokuu terälehtiensä tuoksua?"

Minä lauloin lauluja useammin kuin kerran hänen läsnä ollessaan. Ja jouduin aina hänen ystävällisen silmäyksensä ja lumoavan hymynsä valtaan. **Ensimmäistä kertaa ymmärsin, mitä todella tarkoitetaan sanalla 'pyhä'.**

Otteita hänen runostaan:

To Sri Ramana Maharshi

Oi Aamunkoiton Poika! Joka yksin tuntee Auringon,
Ja Hänen Valon silmiensä läpi näkee kaikki ne valheet
Paljastuneet – virheetön Moninaisuus, jota kukaan
Muu kuin Auringon omat lapset koskaan voivat olettaa!

Sillä vain harva toistaiseksi on voittanut
 Totuuden, joka loistaa yli maailman haavojen ja itkujen;
 Kuka näkee Sinut, nostettuna
 Itsen haavoittumattomien Totuuksien korkeaan valtaan,
 Nauttii Tuonpuoleisen Autuuden välähdyksestä.
 Sinä laulat: "Ei, 'se on täällä" – silti ilman Sinun
 Myötätuntosi lupausta – kuinka harvat ymmärtävät?
 Kunnianosoitus Sinulle, Oi selkeyden Laulaja!

* * *

9

B.Sanjiva Rao, B.A. (Cantab.) Kuului ennen itsenäistymistä Intian sivistyspalveluun.

Bhagavan Sri Ramana Maharshi on omalaatuinen henkilö – yksi ihmeellisimmistä ja silti yksi kaikkien aikojen kiehtovimmista ja silmiinpistävimmistä persoonallisuuksista. **Koska itse asiassa hän ei kuulu mihinkään aikaan, vaan kaikkiin aikoihin, ei aikaan, vaan ikuisuuteen.**

Maharshi on hylännyt arvottomina kaiken sen, mitä nykymaailma arvostaa eniten. Hänellä ei ole käyttöä rahalle; hän ei katso arvoa ja asemaa. Hänen välinpitämättömyytensä on yhtä puhdasta kuin se on täydellistä. Millään ei näytä olevan valtaa häiritä hänen mahtavaa tasapainoaan, hänen ihmeellistä hiljaisuuttaan ja rauhaa. Tragedia ei liikuta häntä henkilökohtaisella tavalla. Pyhiinvaeltajat, jotka vuosittain tulevat todistamaan festivaalia, jossa majakka palaa Vuoren huipulla [Katso liite – II, s. 422] ja palvovat sitä Sivan symbolina, tunnistavat vaistomaisesti saman voiman läsnäolon Viisaassa ja antavat hänelle saman palvonnan. On selvää, että iätön Viisaus, niin vanha kuin Vuoren Sydän, loistaa niiden ihanien silmien kautta, jotka näyttävät olevan täynnä sellaista täydellistä hiljaisuutta ja silti niin syvää armahtavaisuutta kärsivää maailmaa kohtaan.

Maharshi on muinaisen *advaitisen* ajattelun elävä todiste. Hän havainnollistaa Itsensä tuonpuoleistavaa todellisuutta. Hän toteaa, että Egoton tila on luonnollinen, todellinen tila, että Egotila on luonnoton ja valheellinen tila. Egottomassa tilassa todellinen 'Minä' seisoo mielen näennäisestä vaikutuksesta erillään. Viisas seuraa mielen liikkeitä samalla asiallisella välinpitämättömyydellä ja puolueet-

tomuudella kuin tiedemies seuraa fysikaalista ilmiötä. Tällaisen itsetutkimuksen välittömänä seurauksena on mielen rauhoittuminen ja hiljentyminen.

Maharshi edustaa erittäin täydellistä esimerkkiä Egottomasta tilasta. Hän puhuu vähän ja vain silloin, kun hän katsoo sen tarpeelliseksi. Hiljaisuus on hänelle tehokkain Olemisen ilmaus, jota puhe ainoastaan haittaa. Hän käyttää tämän Hiljaisuuden Voimaa kaikkein tehokkaimmalla tavalla. Kun joku vierailija esittää hänelle ongelman ratkaistavaksi, hän ei suo vastausta, vaan vetäytyy oman olemuksensa syvyykseen. Hänestä tulee Hiljaisuuden ytimen tosi ruumiillistuma ja tässä rauhallisessa hiljaisuudessa vierailija huomaa mielensä muuttuvan hiljaiseksi viisaan nujertavan säteilyn alla. Siinä hiljaisuudessa ongelma liukenee ja vierailija jättää majesteettisen läsnäolon ihmetellen mikä salaperäinen voima on tullut hänen tuekseen.

Ego on psyykkisen maailman atomi. Jos atomin hajottaminen on antanut meille niin paljon voimaa, mitä ei voida toteuttaa tuhoamalla tämä ego-itse? Tiruvannamalin Viisas voi vastata tähän kysymykseen. Hän itse on elävä vastaus.

10

Justice N. Chandrasekhara Aiyar oli Korkeimman Oikeuden tuomari Madrasissa.

Osoitin kunnioitustani viisaalle vain kahdesti ja hänen suuret valoisat silmänsä iskivät minuun, joiden kautta sisin sielu, ikään kuin, tirkistelee meitä.¹²

Kun hän kohdistaa terävän katseensa meihin, näyttää siltä, että hän näkee mekanismin sisemmän kellokoneiston avoimena rasiانا; ja sinulle tulee tunne, että armon leppoisa vuo virtaa hänestä sinuun.

Hän on henkisen energian ja viisauden todellinen varasto. Hän säteilee shantia eli Rauhaa, ja he, jotka joutuvat kosketuksiin hänen kanssaan, tuntevat hienovaraista, läpitunkevaa ja jumalallista vaikutusta, joka syvästi leviää heidän ylleen. Tällaiset miehet kuuluvat omaan superlatiiviluokkaansa. Hän puhuu hyvin vähän, mutta kun hän puhuu, hänen sanansa rullaavat ulos hitaasti, harkitusti ja kertoen vaikutuksen. **Hänen hiljaisuutensa on kuitenkin vaikuttavampaa kuin hänen puheensa.** Hänen päänsä vavahtelu viittaa kuuluisaan Upanishadiin opetukseen – ei tämä, ei tämä.

Täydellinen irrallisuus, välinpitämättömyys kipua ja mielihyvää kohtaan,

12 Katso Paul Brunton (no. 1): "Mikäli ihmisen silmät voivat heijastaa jumalallista voimaa, on totta, että Viisaan tekevät sen." A Search in Secret India.

absoluuttinen hylkääminen, todellinen henkinen tasapaino ovat Intian *rishien* tunnusmerkkejä. Sri Ramana kuuluu tähän Näkijöiden suurenmoiseen hierarkiaan.

Olla hänen läheisyydessään on itsessään hämmentävä kokemus sielun ylentämisestä; vastaanottaa muutamia neuvon sanoja häneltä on harvinainen siunaus; olla hänen siunauksensa vastaanottajana on vakuutus erityisestä onnesta.

11

Eleanor Pauline Noye Kaliforniasta vieraili Ashramissa kahdesti vuonna 1940 ja viipyi noin kymmenen kuukautta.

Sydämeni jyskytti odotuksesta kun minut vietiin halliin. Kun menin sisään, tunsin ilmapiirin olevan täynnä Sri Bhagavanin Puhtautta ja Autuaallisuutta. Tunnen Jumalallisen henkäyksen Viisaan läsnäolossa. **Kun hän hymyili, oli kuin Taivaan portit olisi repäisty auki. En ole koskaan nähnyt silmien säteilevän enempää Jumalallista Valoa – ne loistavat kuin tähdet.** Hänen katseensa Rakkaus ja Myötätunto oli siunausta, joka meni suoraan sydämeeni. Tunsin heti vetoa Häneen. Tunnen sellaista ylentävää vaikutusta Hänen pyhimyksellisessä läsnäolossaan enkä voi muuta kuin aistia Hänen erityislaatuista hengellisyyttään.

Hänen ei ole tarpeen puhua, Hänen rakkautensa ja valonsa hiljainen vaikutus on voimakkaampaa kuin sanat voisivat koskaan olla. En usko, että toista Hänen kaltaistaan on maan päällä tänään. Nähdä Hänet on rakastaa Häntä. Kun katselin Sri Bhagavanin seesteisiä kasvoja ja Hänen silmiinsä, jotka säteilivät armeliaisuudellaan, sieluni hämmentyi. Hän tiesi miten paljon tarvitsin Häntä, kun Hän katsoi suoraan sydämeeni. Jokainen, joka tulee Hänen luokseen, on siunattu; sisäinen rauha, joka on Hänen, säteilee kaikille.

En ollut nukkunut hyvin vuosiin, vaikka olin ottanut lääkettä. En sanonut tästä Sri Bhagavanille mitään. Hämmästyttävä asia oli, että nukuin sikeästi ensimmäisen yön ja sen jälkeen ilman mitään lääkettä. Sain 'kaikkien lääkkeiden Lääkkeen', Herran ehtymättömän armon. Nousin seuraavana aamuna pirteänä kuin olisin uudestisyntynyt. Pian sen jälkeen, kun eräänä iltapäivänä seisoin portilla, Sri Bhagavan pysähtyi, kun Hän oli matkalla vuorelle, ja kysyi minulta, "Jos saisin enemmän rauhaa." Hänen rakastava huolenpitonsa sai minut tuntemaan oloni sangen kotoisaksi; ja kun Hän hymyili, iloni oli rajatonta.

Kun lähdin Amerikkaan, kaipasin rauhaa. **Täällä Rakkauden Herran jaloissa, rauha ja onnellisuus seppelöivät minua ja rikastuttivat olemustani.**

Tiedän, että Bhagavan johti minut tähän taivaaseen lepoon. Pelkät sanat eivät voi koskaan ilmaista rauhaa ja iloa, jota tunsin Hänen läheisyydessään; se täytyy kokea. Siellä minulla todella on Ikuisen häivähdys. **Koko elämäni Siunatuin kokemus oli minun pysymiseni Bhagavan Sri Ramana Maharshin jalkojen juuresa.**

Ashram on niin alkeellinen, mutta siinä piilee sen viehätys. Se on todella Pyhä maa. Ilma on kyllästetty Hänen rauhallaan ja rakkaudellaan. Täysikuun yönä on erityisen inspiroivaa kulkea vuoren ympäri. Tässä syvässä hiljaisuudessa ja tyyneydessä ihminen kuulee helposti Jumalan äänen.

Tein vastahakoisesti suunnitelmia lähteä paikalta. Olin oppinut rakastamaan sitä ja olin hyvin surullinen noina viimeisinä päivinä. Sri Bhagavan sanoi: "Olen aina kanssasi, minne menetkin."

Kun viimeinen päivä saapui, en voinut lakata itkemästä. Iltapäivällä, kun istuin Sri Bhagavanin edessä, Hän hymyili ja sanoi: "Hän on itkenyt koko päivän; hän ei halua jättää minua!" Myöhemmin menin Hänen luokseen Hänen siunauksilleen. Jäähyväisten tuska oli lähes enemmän kuin saatoin kestää; kyöneleet silmissäni polvistuin syvintä kunnioitusta ja kiintymystä tuntien rakkaan Mestarini eteen. Voiko Hän olla aina Isäni, Äitini ja Jumalani; ja voinko minä aina olla Hänen lapsensa, ja mitä ikinä teen, voiko se tapahtua Hänen nimissään.

Hän kirjoitti seuraavan Maharshin mahanirvanan jälkeen:

Mitä kunnianosoitusta voi kynttilällä osoittaa auringolle? Mitä me parhaiten käsitämme, sitä emme voi selittää. Sanat eivät voi ilmaista ääretöntä rakkautta ja lempeyttä, mitä me koimme noina päivinä hänen vierellään. Hän näytti puristavan meidät povelleen niin kuin äiti puristaa lastaan. Kun me näimme hänen täydellisen alistumisensa, en voinut olla ajattelematta Herra Jeesusta ennen ristiinnaulitsemista. Sri Bhagavan kohteli kehoaan kuin jotain hänestä erillään olevaa. Kun keho heikkeni, hänen kasvonsa tulivat säteilevämmiksi, hänen silmänsä loistivat kuin kaksi tähteä. Hän pysyi ikuisesti Itsessä. Muutamaa päivää ennen kuin hän kuoli, hän huomautti, "He sanovat, että kuolen, mutta olen enemmän elossa kuin ennen." Nyt hän on kaikkialle leviävä.

Kansainvälisesti tunnettu psykologi Dr. C.G. Jung Zurichistä on sanonut: "Se, mitä löydämme Sri Ramanan elämästä ja opetuksista, on Intian puhtainta; kun se on maailmanlaajuisesti vapautunut ja vapauttaa ihmiskuntaa, se on vuosituhsien laulua."

12

K.S.Venkataramani, M.A., B.L., oli neuvonantajana entisessä Alwarissa (Rajasthan).

Totuus eli Todellisuus on sanoinkuvaamatonta ja sanat hämärtävät enemmän ja paljastavat vähemmän. Sanat eivät vie meitä mihinkään Itsen toteuttamisessa. Siksi mikään ei vie niin kuin vajoaminen Sri Bhagavanin välittömään läsnäoloon.

Hänen läsnäolonsa sytyttää sinun *swanubhavasi* ja asettaa sinut Itsetutkimuksen kuolemattomalle polulle. Hänen hiljaisuutensa väijyy mielesi satoja epäilyjä hänen läsnä ollessaan.

Sri Bhagavan on rauhallisuuden valtameri. Hänen seurassaan on Rauha, joka ylittää kaiken ymmärryksen. Hän tervehtii sinua ja puristaa sinua, ei mielen apinakädellä, vaan hänen sydämensä näkymättömillä jumalallisilla tuntosarvilla. Hän koskettaa sinua neljännen ulottuvuuden kosketuksella: Mestarin kosketuksella, joka irrottaa mielen sen omista rakkaista ego maailman kahleista.

Miten ääretöntä on Sri Bhagavanin Armo, mutta kuinka vähän me voitamme siitä! Hän vyöryy mahtavasti kuin tulviva syvä joki huomaamatta niiden ihmisten tuhlausta ja tietämättömyyttä, jotka majailevat rannoilla. Sri Bhagavanissa on luonnon ylevyyttä niin kuin on tuulella ja aalloilla, auringolla ja tähdillä.

Sri Bhagavanin suvereeni *sadhana* Itseoivallukseen on 'Itsetutkimus'. Se ei vaadi *asanaa* tai joogista rituaalia, vaan rasittavaa mielen sisäänpäin kääntämistä. Se on lyhin vaikkakin kaikkein karuin oikotie saavuttaa mielen sublimaatio (ylevöityminen). Se on prosessi, joka tekee mielestä ensin väsyneen, ärtyneen ja karun. Aluksi se voi tuottaa vain tiheää savua eikä kipinää, kuten vihreä polttoaine tulesa. Mutta jos jatkat tarpeeksi kauan, sinut varmasti palkitaan valaistuksen liekillä, savuttomalla ja loistavalla.

13

Dr. C. Kunhan Raja oli Adyar Kirjaston johtaja, Teosofinen Seura, Madras.

Kun olin hallissa sinä päivänä, kun olin Ashramissa, otin paikkani yhdessä muiden kanssa. Istuin tuntikausia sekä aamu- että iltapäivällä. Lukuun ottamatta ensimmäisiä tervehdyksiä ja vastaustani siihen, en puhunut ollenkaan. Vaikka vä-

lillämme ei ollut varsinaista puhetta, siinä oli ehjä yhteys.

Se, mikä teki minuun suuren vaikutuksen, on lepo, tyyni rauhallisuus, joka vallitsi paikassa Maharshin läsnäolon seurauksena. Hän puhui harvoin. Hänen kasvoiltaan paistoi aina seesteinen ilo; joskus ne hohtivat autuuden kiiltoa; toisinaan olen huomannut, että hän kohosi *samadhin* tai transsin tilaan. Mutta autuaan rauhan ilme on aina olemassa. En voi sanoa, etteikö hän ollut tietoinen ympäristöstään; todellakin, hän oli aina tietoisuuden ehjässä täyteydessä, mutta ympäristö ei tehnyt vaihteluita häneen. Kun ihmiset heittäytyivät hänen eteensä tai kun toivat hänelle lahjoja, sama ilme oli hänen kasvoillaan. Tervehdys- ja lähestymistapa ei muuttanut häntä. Hänelle se oli yksi, jatkuva seesteisen rauhan ja ilon – *anandan* tila.

Vaikka hän näyttää melko välinpitämättömältä ympäristönsä asioista, hän ei ollut vain huomaavainen vaan myös valpas korjatessaan tamilinkielisten jakeiden lausunnan ääntämistä.

Juuri se, että Maharshi tekee kyselyjä vierailijoista, katselee kirjeenvaihtoaan, kiinnittää huomiota ympäristönsä puhtauteen ja siisteyteen, pitää yllä tiettyjä suunnitelmia päivittäistä rutiineistaan ja tarttuu niihin täsmällisyydellä, osoittaa, että hänelle tämä fyysinen maailma on olennainen osa Todellisuutta.

Maharshi on kielitieteilijä, tuntien, tamilinkielensä lisäksi, jossa hän on loistava kirjailija ja runoilija, englannin, sanskritin, telugun ja malajalamin. Hän puhui kolmea Etelä-Intian kieltä täydellisen helposti.

Minulle oli suuri etuoikeus vieraila Ashramissa. Tähän asti olin lukenut Maharsheista vain *puranoista*. Maharshin läsnäolon tässä maailmassa samaan aikaan, kun siellä on täydellinen tieteen anarkia, täytyy olla silmien avaaja tiedemiehille siinä, että he ajattelevat laajentaa tieteen alaa siten, että sisällyttävät siihen totuuden tutkijasta itsestään, sen sijaan, että eristävät tieteen sisään sen, mitä tutkija on tietoinen ulkoisesta, materiaalisesta todellisuudesta.¹³

14

Madan Mohan Varma oli puheenjohtaja, Rajasthanin julkisen palvelun ko-

¹³ Katso Paul Brunton: "Kaikkein ällistyttävimpiä löytöjä tulee, kun tiedemiehemme kääntyvät hetkeksi pois metallista ja kivistä ja sähköstä tarkastelemaan ja tutkimaan omaa luonnettaan ihmisen laboratorion sisällä. Tutkijat tietävät jo, että todellinen näkemisen tuottaja näkemisessä ei ole silmä, vaan mieli, joka käyttää tätä elintä. Heidän on vielä selvitetävä, mitä on se, joka käyttää mieltä. Ja kun he sen tekevät, he joutuvat kosketuksiin ihmisen todellinen Itsen kanssa, olemuksen, joka on sekä mielen että kehon ulkopuolella, josta johtuu heidän olemassaolonsa ja ylläpitää heidän elämäänsä." *A Message from Arunachala* (1936).

mitea, Jaipur.

Sillä viisikymmentä vuotta Purusha [Jumala] on valinnut ihmiskunnan hyväksi, pitämällä kuolevaisen kehon nimeltä Ramana, säteilemällä sen kautta kaikille, jotka voivat nähdä, kuulla ja 'tuntea' ELÄMÄÄ ylläpitävän kehon. Ihmiskunta saavuttaa korkean vesileimansa sellaisessa elämässä, **joten todellakin tällainen elämä on siunaus ihmiskunnalle.**

Henkilökohtaisesta kuolemantapauksesta johtuvasta järkytyksestä, reaktiosta, joka heti paljasti kirjailijan aiempien uskonnollisten tutkimusten onttouden ja tekopyhyiden yli 25 vuoden ajalta ja edustaa hänen harhaista älyään, johtuen kirjailija laahustaa itse yli 2000 mailia Tiruvannamalaihin. Viisi päivää Viisaan Ashramissa, mutta ei ihmettä. Kirjailija palasi hieman rauhoittuneena, mutta myös hieman pettyneenä. Hän oli heittänyt 'kysymysten' laput uskonnollisista asioista Maharshille. Mutta tämä oli välinpitämätön. Vasta kun kirjoittaja pyysi lupaa poistua – huolen yhä pimentäessä hänen sydäntään – hän hymyili armollista siunaustaan, joka on vielä tuoreena kirjoittajan muistissa, siunauksen, joka tuntui nousevan Sydämen salaisista syvyyksistä ja jollaista hän ei ollut koskaan aiemmin saanut keneltäkään kuolevaiselta.

Kirjailijalla oli tilaisuus tavata useita suurmiehiä menneisyydessä, kuunnella heidän juhlapuheitaan, lukea heidän opetuksiaan ja noudattaa heidän ohjeitaan. Usein hän innostui ja yleni. Mutta kuten meren aalto, kaikki näytti väistyvän ajan myötä. Mutta tällä kertaa, Oi Maharshi! Minkä 'Aikapommin' uitit olemukseeni, joka on siitä saakka, ikään kuin alta, kaivanut monia egon kaavailemia linnoja. Vaikka ulkoinen elämä pysyy samana kuin ennenkin, *gunien* leikki, elämän laiva huomaa kurssinsa muuttuneen täysin oudoksi. Ja vaikka kaikki vanhat kahleet näkyvät majesteettisuudessaan niin kuin ennen, kultakahleet näyttävät jotenkin olevan menettämässä 'kultaansa'. **'Ulkopuolelta' te työnsitte minut 'sisälle'. Olette siunannut minua yhteydellänne ja poistanut monia älyn luomia seittejä ja vetänyt minut 'kehältä' 'keskukseen'. Kunnianosoitus? Ette tarvitse minulta mitään tunnustusta. Ja mitä kunnianosoitusta voi kynttilä poloinen osoittaa auringolle?**

15

Ella Maillart, sveitsiläinen matkakirjailija ja valokuvaaja tapasi Maharshin 1940-luvulla. Kaksi hänen ottamaansa kiehtovaa valokuvaa Sri Ramanasta on valokuva-albumissa *Radiance of Self*, jonka julkaisi Ramana Maharshi

Centre, Bangalore.

En usko, että on minun vallassani kuvata hienovaraista ilmapiiriä, joka tekee paikasta [Ashramista] ainutlaatuisen kuivassa ja ankarassa kauneuden ympäristössään.

Länsimaalaiset, jotka tulevat tuntemaan Maharshin, tuntevat pakottavaa tarvetta sanoa, kuinka ymmällään he ovat Viisaan toimetttömyydestä. Me, jotka samaistamme itsemme kehoon, olemme vakuuttuneita siitä, että ihmisen on oltava näkyvästi aktiivinen. Me unohtamme, että toimetttömyys on sitä seuranneen toiminnan perusta; että hyödyllistä pyörää ei voisi olla olemassa tai se ei voisi liikkua ilman liikkumatonta ydintä.

Tunsin voimakkaasti Tiruvannamalaissa, että sellaiset suurmiehet, kuten Maharshi, ovat maan suola. Jotain aineetonta lähtee näistä toteutuneista miehistä; he pyhittävät läsnäolollaan maan. Viisas on saavuttanut varmuuden, joka tekee hänet vapaaksi levottomuudesta, pelosta, halusta ja epäilystä – hän voi tehdä asioita, joita kukaan muu meistä ei voi tehdä, koska hän on egoton. He, jotka elävät lähellä häntä, ovat vakuuttuneita siitä, että hän tiesi, mitä hän puhui, joka tiesi 'miksi ja miten' toimi se, mitä häiritsi heitä. He lakkasivat huolehtimasta jatkuvasti ongelmista, joita heidän ei ollut koskaan tarkoitus ratkaista.

Hän on linkki sen, mitä me kutsumme konkreettiseksi maailmaksi ja Ilmenemättömän välillä. **Hän on sen tiedon elävä symboli, jota (tietoa) ilman nykyinen ihmiskunta ei ole muuta kuin säälittävä vitsi.** Hän istuttaa kestävän rauhan jokaisen ihmisen sydämen ytimeen.

Mitä me näemme tämän päivän lännessä? Jokainen hetki lisäämässä eksyneiden miesten epätoivoa tuloksettomissa tutkimuksissa. Kun toivottomuus leviää, jokaisen edellytetään etsivän ratkaisua pitkin kujia, joista suurin osa johtaa sokeuteen.

Vedantan Viisas symboloi linkkiä tuntemattoman perimmäisen ja ihmisen välillä. Viisas turvautuu teottomaan toimintaan ja harjoittaa sanatonta opetusta.

16

Swami Siddheswarananda oli johtaja, Ramakrishna Mission, Pariisi.

Eräessä artikkelissa, prof. M. Lacombe Pariisin yliopistosta kirjoitti Maharshista seuraavasti: "Hänen persoonastaan vuotaa voimaa, joka koostuu älyk-

kyydestä ja Itsen hallinnasta. Säihkyvä silmä, voimakas ja kiinteä ilman kovuutta, eleen olympolainen pehmeys, hoikkuus ja herkkyyys liikkumattomassa kehossa, erinomaiset arvostelijat pitävät häntä hyvin aitona joogina, joka on saavuttanut korkeimman Oivalluksen."

Sri Ramana Maharshi selittää ajatusrakennelmaa ja elämänfilosofiaa, joka havainnollistaa *vedantalaisten* opetusten ytimen. Maharshista löysi Totuuden; hän löysi sen itsekseen, ilman ulkoista apua. Hänellä oli välitön kokemus Itsestä. Sitä kutsutaan *aparokshanubhutiksi*. Se eroaa kaikista tiedoista, joita saadaan ajatus-työllä. Häntä, jolla on tämä välitön kokemus Itsestä, pidetään vapautuneena, vaikka hän on vielä elossa. Hän on nimeltään *jivanmukta*. Sellaisten yksilöiden olemassaolo, jotka ovat Totuuden eläviä inkarnaatioita, osoittaa Totuuden toteennäytetyksi. Näiden suurten olentojen *vedantalainen* toteutuminen antaa voimaa käytäntöön soveltamisen mahdollisuudelle ja heidän oivalluksensa nostaa ihmistietoisuuden tasoa.

Maharshi on *tattva jnani* ja hänen tutkimuksensa ja kokemuksensa alue on paljon suurempi kuin mystikon. Viisas ylittää kolmen *gunan* rajat.

Jolla on tilaisuus tarkastella suoralta kädeltä Maharshia, tietää hyvin, että hän ei ole 'ekstrovertti' eikä 'introvertti'¹⁴. Hän on normaalein ihmisen, jonka kukaan voi koskaan löytää. Hän on itse asiassa *sthitaprajna*, mies, joka on laskenut perustukset lujasti älykkyydelle (tiedolle). Olen nähnyt hänen selvästi sukeltaneen itseensä, mutta kun joku on hallin perällä tehnyt virheen lausuessaan tiettyjä tamilin jakeita, Maharshi avasi silmänsä, korjautti virheen, sulki taas silmänsä ja palasi alkuperäiseen tilaansa.

Kun näin hänet, huomasin hänessä täydellisen esimerkin selityksestä, jonka Sri Sankaracharya antaa *Vivekachudamanissaan*, kun hän selittää, mikä on tunnusomaista *jivanmuktalle*. Jakeen 429 mukaan: Hän, joka, vaikka on mielessään sulautunut *Brahmaniin*, on kuitenkin täysin hereillä, vaikka on samalla vapaana valvetilan ominaisuuksista ja jonka toteutuminen on vapaa kaikista haluista, tulisi häntä pitää vapautuneena vaikka yhä elossa.

Minun pyynnöstäni Maharshi lausui tiettyjä rivejä Saint Manikkavachakaran esseestä, jossa kirjoittaja puhui rakkaudessa sulavan sielun tilasta; tuskin Maharshi oli lausunut muutaman rivin, kun loisto ilmestyi hänen kasvoilleen. Hän, joka harvoin ilmaisee sisäistä tunnettaan missään ulkoisessa muodossa, ei voinut hillitä muutamaa hiljaista kyyneltä. Aamuauringon vino säde rinteeltä teki kohtauksesta vielä elävämmän. Rauha, joka ylittää kaiken ymmärryksen, täytti koko ilmapiirin. Yli tunnin oli täydellinen hiljaisuus. Näytti siltä kuin yksi Ajantan maalausten freskoista olisi herännyt henkiin.

¹⁴ Ulos- tai sisäänpäin suuntautunut.

Maharshia voidaan parhaiten kuvata Gitan sanoin: Hän, joka tyytyy Itseen (II. 55); itsehallittu (XII. 14); vakaan päättäväinen (XII. 14); välinpitämättömän (XII. 16); joka on luopunut kaikista hankkeistaan (XII.16); tyytyväinen kaikkeen (XII. 19); istuu kuin välinpitämättömän (XIV. 23). Lisäksi, hän on mies, joka nauttii tässä ja nyt vain Itsestä ja vain Itsessä on tyytyväinen – hänelle ei ole työtä, jota hänen täytyy tehdä (III. 17); hän, joka on sisäisesti onnellinen, nauttii sisällä ja joka samoin tulee sisäiseksi Valoksi, tämä joogi tulee *Brahmaniksi* ja oivaltaa *Brahmanin* tuonpuoleisen autuuden (V. 24).

Perustuen Sankaran kommentaariin Mandukya Karikasin 89. Karikan 4. luvussa, **Maharshi on Mahadhi eli korkeimman älyn ihminen, kun hän on ymmärtänyt sen, mikä ylittää kaikki ihmisten kokemukset. Hänen kaikkitie-tävyytensä on vakaa ja pysyy ennallaan.**

Hän on henkilö, jolla ei ole lainkaan taipumusta käännäyttämiseen. Hänellä ei ole toteuttamatonta tehtävää. Niin kuin Sankara ilmaisee *Nirvanashtakassa*, hän yksin voi sanoa, "Minulla ei ole kuolemaa eikä pelkoa, en erottele asemaa tai tasoja. Minulla ei ole isää, ei äitiä, ei ystävää, ei mestaria, ei opetuslasta; Olen Absoluuttinen Tieto ja Autuus. Olen kaiken läpäisevä Itse, olen kaiken läpäisevä Itse."

Kuten suuri tuli, joka palaa Arunachala-vuorella,¹⁵ **Maharshi on todellinen majakka niille, jotka haluavat löytää modernissa Intiassa ajan pyhittämiä Upanishadien opetusten henkiin herätettyjä tehokeinoja.**

17

T.M.Krishnaswami Aiyar, B.A., B.L., oli entisen Travancoren (Keralan) yli-tuomari.

Ensin näin joogin hoikan hahmon, joka näytti olevan kynttilän liekki. Kynttilä on nyt kasvanut Sri Ramanasramamiin. Liekki on edelleen siellä, kuten se oli. Paradoksaalista on, että liekki ruokkii kynttilää eikä kynttilä liekkiä.

Bhagavan Ramana on merkittävä persoonallisuus. Hänestä on nyt tullut laajeneva ilmapiiri. Ashram ei voi kiinnostaa niitä, jotka eivät ole oppineet etsimään ihmisen sisäisen tietoisuuden aarteita tai tarttumaan hiljaisuuden viestiin. Hänelle, joka kaipaa etsiä ulkopuolelta, Bhagavan Ramana näyttää sisäisen maailman.

Bhagavan Ramana on usein kertonut etsijöille totuuden, että jos tämä oppii itsestään jokaisen olevan itsensä 'minä', hän tuntee sekä itsensä että maailman. Sen

¹⁵ Katso liite - II, s. 422.

täytyy tarkoittaa sielun valaistusta ja sen mullistusta.

Rauhan ja rakkauden, mietiskelyn ja oivalluksen sekä palvelemisen ja universalismin sanomalla on suuri arvo asettaessaan ihmiskunnan korkeammalle tasolle. **Sri Ramanasramam on keidas nykymaailman erämaassa.** Se on rakkauten ja elämisen elämänlähde.

18

K.S.Ramaswami Sastri, B.A., B.L., oli entisen Pudukkottain (Tamil Nadun) ylituomari.

Olen mennyt Maharshin luo usein näinä runsaina neljänäkymmenenä vuotena [kirjoitettu vuonna 1946]. Olen nähnyt hänet, kun hän oli pienessä luolassa ylhäällä rinteellä imeytyneenä salaperäiseen ja rikkumattomaan hiljaisuuteen. Olen myös nähnyt hänet, kun hän tuli alas rinteeltä. Tapanani oli tyrkyttää hänelle kysymyksiä sielusta ja hänellä oli tapana hymyillä ja antaa lyhyitä, selviä, siunattuja vastauksia karkottamaan epäilyn. **Maailman päihdyttämästä mielestä tuli hillitty, rauhallinen ja puhdistunut Viisaan pyhässä ilmapiirissä.**

Kun me istuimme hänen edessään, aika rullasi vaikkemme tienneet sen suuntaa. Jokainen tunsi sisäistä vapautumista ja oli tyytyväinen kuin lintu, joka purjehti läpi laajan sinisen taivaan. Jumalaisen Hurmion sisäinen Täysikuu nousi kaikkien sydänten taivaalla. Silloin mieleeni tuli suurenmoinen katkelma Oscar Wilden De Profundis Kristuksesta: "Todellakin, tämä on lumousta Kristuksen ympärillä; kun kaikki on sanottu, Hän on kuin taideteos. Hän ei todellakaan opeta minulle mitään, vaan tultuani Hänen läsnäoloonsa, minusta tulee jotain." Tunsin, että minut oli ennalta määrätty Viisaan läsnäoloon ja menin yön hiljaisuuteen, liikkuen fyysisesti pois päin hänestä, mutta tuntien vedetyksi lähemmäksi häntä hengessä niin kuin höyrylaiva lepäsi tuulta vasten.

Maharshi eli rikkumattomassa yhteydessä Itseen ja tuli *sthitaprajnaksi* (vaakaan viisauden mieheksi). **Maharshin uskonto on kaikista uskoista kaikkein universaalein:** Muuta mentaliteettiasi, miksi muuttaa ympäristöä ja paeta metsään? Hanki itsehillintää, itsetuntemusta ja itsensä kunnioittamista. *Atma-siddhi* on korkein *siddhi*. Maharshin Itsetutkimuksen evankeliumi on *Upanishadinen* evankeliumi. Se ylentää ja yhdistää mielen eli egon Itseen.

19

Dr. K.C.Varadachari, M.A., Ph.D., oli tutkija; lähtöisin Tirupatista.

Sri Ramana Maharshi avautuu aamuruskona nykyhetken henkisessä ymmärryksessä. Nautimme hänen läsnäolonsa tuoksusta, mutta emme voi selvästi tietää, mihin avaruuden äärettömille alueille hajuvesi ulottuu.

Huhtikuussa 1937 minulla oli onni katsella häntä kasvoista kasvoihin. Tämä Viisaan *darshan* on kokemus sinänsä. Sitä ei pysty kuvailemaan. Niin rento ja kuitenkin monitahoinen, niin huomaamaton ja silti syvästi merkittävä, miellyttävä, syvästi tunkeutuva ja innostava jossain syvyyksissä.

Sri Ramanan tietoisuus valaisi miten suunnattomalla erottelukyvyn voimalla tulisi selvittää Itsen luonnetta, sen, mitä me kaikki kutsumme 'minäksi', sen alkuperää, niin sanotusti. "Kuka minä olen?" on Sri Ramanan asettama peruskysymys. Tämä kysymys on verrattavissa Kantin¹⁶ kuuluisaan kysymyksen: "Kuinka kokeminen on mahdollisen?" Sen sijaan, että kävelisi alas käytävää 'havaittavaan' olentoon niin kuin Kant, Sri Ramana astui ylös 'noumenal' olentoon [joka Kantin filosofiassa on asia itsessään, riippumatta aisti- tai järkihavainnoista.]

Sri Ramana tuo ihmiskunnalle takaisin antiikin näkijöiden, *rishien* Todellisuuden. Hän paljastaa Himalajan mahdollisuuksia rauhaan – sielunrauhaan, joka tuhoaa kaiken riidan ja ikuisen elämään, joka ei häiriinny epäilystä tai hajaannuksesta.

Sri Ramanan elämä todistaa Vedan näkijöiden opetusten iäti pysyvää todellisuutta ja jatkaa keskeytyksettä *sanatana* filosofian henkistä perinnettä. Olkoon Sri Ramana kanssamme ikuisesti ja yhä!

20

Girdhari Lal kuului Sri Aurobindo Ashramiin, Pondicherry.

Day by Day with Bhagavan:ssa Devaraja Mudaliarin (no. 35) mukaan on seuraava merkintä, joka on päivätty 18. maaliskuuta 1946:

Vastauksena Giridhari Lalin kysymykseen: "Milloin *kaliyuga*, joka koostuu niin monista tuhansista vuosista, päättyy?" Bhagavan sanoi: En pidä aikaa to-

¹⁶ Tunnettu saksalainen filosofi.

dellisena. Joten minulla ei ole mitään kiinnostusta tällaisiin asioihin. Me emme tiedä mitään menneisyydestä tai *yugista*, jotka olivat aiemmin. Emme myöskään tiedä tulevaisuudesta. Mutta me tiedämme, että nykyhetki on olemassa. Tietäkäämme siitä ensin. Silloin epäilykset loppuvat. Aika ja paikka muuttuvat aina, mutta on olemassa jotain, joka on ikuinen ja muuttumaton. Esimerkiksi, maailma ja aika, mennyt tai tuleva, mitään ei ole olemassa meille nukkuessa. Mutta me olemme olemassa. Pyrkikäämme saamaan selville se, mikä on muuttumaton ja joka on aina olemassa. Mitä se hyödyttää meitä tietää, että *kaliyuga* alkoi sinä ja sinä vuonna ja että se tulee päättymään niin ja niin monen vuoden päästä?

Palvojan tiedusteluun siitä, miksi *puranat* antavat tarkan kestoajan kullekin *yugalle*, Bhagavan vastasi: Kun kunkin *jugan* olemassaololle määritellään pitkä ajanjakso, sen syynä voi olla pelkkä juoni kiinnittää ihmisen huomion siihen, että vaikka hän eläisi satavuotiaaksi, hänen elämänsä on niin vähäpätöinen, merkityksetön osa *yugaa*. Siksi hänen pitäisi asianmukaisesti ottaa nöyrästi huomioon paikkansa koko järjestelmässä eikä kulkea suuruudenhulluudessa uskomalla, että hän on merkittävä. Sanomalla sen sijaan, 'Mitä on ihmisen elämä verrattuna ikuisuuteen?' He ovat opettaneet häntä harkitsemaan kuinka lyhyt hänen elämänsä on.

Otteita hänen runostaan:

Maharshi – Alkemisti

Mitä Maharshi tiesi 17-vuotiaana, me emme tiedä seitsenkymppisinä. Miksi?

Voi! Meiltä puuttuu tuli; meidän sydämemme ovat kylmiä ja päämme kovia.

Voi kauhistus! Mitä meidän pitäisi tehdä?

Mennä Maharshin luo? Joo; Hän lainaa meille tulen, lämmittää sydämemme – nyt

kylmän –

Ja muuttaa kivet meissä Kullaksi.

Tätä on Maharshi, Alkemisti.

* * *

Minulla oli etuoikeus olla Ramana Maharshin Ashramissa hetken aikaa maaliskuussa 1940. Hän teki syvän vaikutuksen mieleeni, mieleen, jota ovat muovanneet sekä idän että lännen tieteellisten ja filosofisten kirjoitusten opiskelut. Suurin erikoisuus Ramana Maharshin elämässä on, että vaikka hän on muokannut ja täydentänyt persoonallisuutensa linjat Advaita Vedantalla, puhtaasti Intialaisella Itseivalluksen tiellä, häntä arvostavat suuresti ja häneen turvautuvat länsimaiset etsijät ja ne intialaisia, joita on koulutettu länsimaisilla linjoilla.

Ramana Maharshin suuruus on syvälle perusteltu. Se perustuu hänen todelliseen elämäänsä Advaita Vedantan opin mukaisesti, joka katsoo, että todellisuus on yksi ilman toista, että kaikki tässä maailmankaikkeudessa on vain yhtä Todellisuutta, joka on Olemassaolo-Tietoisuus-Autuus. Uskollisena opilleen, hän ei pidä ketään muukalaisena, ei mitään muuna, ei mitään tapahtumaa ei-toivottuna. Hänelle ihanne on todellinen ja todellinen on ihanne. Hänellä ei ole muuta suhdetta mihinkään kehoon kuin rakkaus. Rakkaus, hellyys, ystävällisyys, laupeus jne., jotka ovat yhden ja saman asian ilmentymiä, ja yhtenäisyyden tunne kaikkien kanssa, virtaa aina hänestä. *Jnana* on kuin *akasha* [taivas]. Ylin Itse, joka on tunnettavissa *sadhanalla*, on kuin eetteri. Erilaiset esineet, jotka näemme maailmassa sekä sielut ovat myös kuin eetteriä. Siksi, kuka on tietämässä mitä? Mitä on minäkään tiedossa? Ylin oivallus on, että ei ole monia. Todellinen tieto on 'vailla erottelua'. Tämä tieto on Itse, valo jumalallinen. Tämä tieto on Bhagavan Ramana. Tämä on Maharshin ainutlaatuisen suuruuden ja siitä seuraavan suosion salaisuus. **Koko ihmiskunta on velkaa kunnianosoituksensa tälle suurelle Viisaalle meidän keskellämme.**

22

Olivier Lacombe oli Kulttuuriattasea, Ranskan julkinen konsultti, Kalkutta.

Käyntini, joka minulla oli kunnia suorittaa toukokuussa 1936 Tiruvannamalahin, oli hyvin lyhyt. Se oli kuitenkin tarpeeksi pitkä saadakseen aikaan vahvan vaikutuksen tunteen, että olin tavannut siellä, muutamassa hetkessä, **aidolla vidvanilla, poikkeuksellisen todellisen hindulaisen hengellisyyden edustajan.**

Sri Ramana Maharshi on käynyt läpi sarjan psykospirituaalisia (mieli+henki) kokemuksia, jotka ovat yhtä vanhoja kuin Upanishadit. Viisas Ramanan opetukset, aforistiselta luonteeltaan, sekä sen laatijan voimakkaasta persoonallisuudesta johtuen, kehittävät korkeimmalle tasolle koko Advaitisen perinteen. Mahars-

hin menetelmä pitää sisällään yksinkertaisen kyselyn: "Kuka minä olen?" Hänen mukaansa nämä kolme sanaa riittävät kokoamaan yhteen pitkän perinteisen kuvauksen vapautumisen polusta. Kuten *Brihadaranyaka Upanishadissa* mainitaan, "Katso, totisesti, se on itse, joka pitäisi nähdä, jota olisi kuunneltava, jota olisi ajateltava, jota olisi pohdittava ..."

*Ulladu Narpadun*¹⁷ hätkähdyttävä vertaus sukeltajasta ilmaisee kaikkein selvimmin hänen menetelmänsä: Kuten hän, joka sukeltaa, etsii löytääkseen johtain, joka on pudonnut veteen.

23

Prof. Syed M.Hafiz, M.A., Ph.D., D.Litt., oli johtaja, Filosofian laitos, Allahabadin yliopisto.

Toisin kuin kaikki pyhimykset, viisaat ja profeetat, Maharshi on ainoa viisas, joka on oivaltanut Ikuisen Totuuden, joka pitää henkisen viisauden liekin elossa. Hän on ikiaikaisen inspiraation lähde henkisen kehityksen polulla olevalle vakavalle etsijälle. Ilman häntä maailmalla ei olisi ollut hengen valoa, joka hälventäisi aineellisen olemassaolon pimeyden. Sri Ramana ilmentää itsessään Totuutta, joka on ajan ja tilan takana. **Hän nousee ylivoimaiseksi hengellisen saavutuksen tilassa ja on todellinen hyväntekijä koko ihmiskunnalle.** Hänessä me näemme sen loistavan oivalluksen, joka välittömästi sisältää ja ylittää kaikki uskonnot. Hänen opetuksensa antavat puhtaimman ilmaisun sille – sanoin kuvaamattomalle, universaalille, henkiselle kokemukselle, etsimiselle, jossa jokainen vilpiton etsijä tallaa henkisen kehityksen sisäistä polkua.

Maharishi ei koskaan vedonnut opinkappaleisiin, hän ei koskaan saarnanut, ei koskaan antanut mitään mantraa tai odottanut ihmisten seuraavan mitään jumalanpalveluksen muotoa.

Sitä, mitä Maharshi tekee meille, ei voi ilmaista suullisesti. Hänen näkömätön katseensa, hiljaa ja huomaamattomasti, muuttaa niiden miesten ja naisten elämää, jotka, heidän menneistä hyvistä teoista johtuen, kerääntyvät hänen ympärilleen, odottaen hänen hyväntahtoista huomiotaan ja isällistä ohjaustaan. Kaikki hänen suuret tekonsa ihmiskunnan kehittämiseksi ja parantamiseksi tapahtuvat huomaamattomasti ja hiljaa. **Hänen hiljaisuutensa on kaunopuheisempaa, tehokkaampaa, kauaskantoisempaa kuin kaikkien muiden opettajien saarnat.** Hänen armonsa on aina valmiina meille. Kaikki, mitä meidän täytyy tehdä, on kel-

¹⁷ *Reality in Forty Verses*, jonka kirjoitti Sri Ramana.

puuttaa itsemme omalla ponnistuksellamme ja omalla puhdistautumisellamme tehdäksemme itsemme hänen huomionsa arvoisiksi.

Maaliskuussa 1935 luin Bruntonin [n:o 1] *A Search in Secret India*, ja vierailin Ashramissa saman vuoden joulukuussa. Kävin Maharshin luona uudelleen vuonna 1936. Vuosi 1937 oli kaikkein merkityksellisin elämässäni. Jouduin pysymään yhdessä huoneessa Ashramissa yli kuukauden, koska minulla oli vakava sairaus. **Noina päivinä tajusin elävästi hänen suuruutensa jumalallisena mestarina, jolla oli kaikki henkiset ja inhimilliset ominaisuudet.** Vaikka makasin sairaana korkeassa kuumeessa, Maharshi oli tarpeeksi huomaavainen käyden kolmesti tapaamassa minua ja valmisti *upmaa* minulle omin käsin.

Korkea kuume vaikutti näkökykyyni. Kun olin jättämässä häntä, tartuin hänen varpasiinsa ja kosketin silmiäni niillä. Se oli sydämelleni riittävä tae siitä, että näkökykyyni ei haittaa minua. Niinpä se olikin. En koskaan unohda hänen armoaan, jonka hän antoi minulle vakavan sairauteni aikana. Minulla ei ollut aavistustakaan siitä, mitä se oli, kunnes palasin kotiini Pohjois-Intiassa ja tunsin sen puhdistavan vaikutuksen elämääni. Vuodesta 1943 eteenpäin en koskaan ollut poissa vuottakaan, ennen kuin kävin aina uudestaan tapaamassa häntä. **Hänen inhimillisyyden tunteensa oli yhtä suurta kuin hänen hengellisyyden tunteensa. Pelkkä näky tai tarina ihmisen kärsimyksestä kosketti hänen sydäntään.**

Kaikki, mitä hän odotti meiltä, oli tarkasti ja kriittisesti analysoida omaa olemustamme, selvittää mitä me todella olimme, ottaa selvää oliko meissä mitään, joka selvisi meidän ruumiillisen muotomme rappeutumisesta. **Hänen sanansa menivät suoraan meidän sydämeemme, koska hän eli sitä, mitä hän opetti.**

Yhteys Ramana Maharshiin voi muuttaa meidän näkemyksiämme ja saada meidät vakuuttuneeksi, ei vain todellisuudesta, vaan myös henkisten arvojen valtavasta hyödystä. Hän ei usko minkäänlaiseen propagandaan eikä hän luennoi lainkaan lukuisille ihailijoilleen ja kannattajalleen. **Suurimman osan ajasta hän istuu hiljaa muuttamalla niiden sydämet ja mielet, joilla on etuoikeus olla hänen lähellään.** Hänen tarmokkaan suunnitelmallinen ja käytännöllinen elämänsä oli elävä esimerkki, kun hän auttaa ja uudistaa meitä. Hänen tavallinen, yksinkertainen ja koruton filosofiansa, joka heijastuu elävästi hänen päivittäiseen toimintansa, toimii avaimena avaamaan elämän mysteerin ja ratkaisee käytännöllisellä tavalla joitakin monimutkaisia sosiaalisia, poliittisia ja taloudellisia ongelmia, jotka kohtaavat meitä tänään.

Hän teroittaa meidän mieleemme, että on vain Yksi Itse, Yksi Elämä, joka on elämää sykkivä joka atomissa, Yksi Valo, joka on kirkas jokaisessa olennessa, Yksi Rakkaus, joka syleilee kaikkia Ykseydessä. Sri Ramanan mukaan; ellet ymmärrä puhtautta ja hyvyyttä itsessäsi, et voi tehdä mitään todella hyvää 'muille'.

Arunachalan Viisas on todella henkinen tiedemies, joka on omaksunut tieteellisen menetelmän lähestyä Totuutta tutkimalla Tuntemattoman valtakuntaa intuitiivisen neroutensa avulla, joka on sulauttanut syyn. Hän on saavuttanut itseoivalluksen oman itseponnistuksen ja intensiivisen itsetutkimuksen avulla. **Hän on suurin Intian nykypäivän Viisaista.**¹⁸

24

A.S.Panchapakesa Iyer kuuluu entiseen Intian kansalaispalveluun.

Heti alusta asti minua veti puoleensa suuri Viisas Ramana, kun luin hänen kirjasta *Who Am I?* Pidin suunnattomasti hänen asiansa selkeästä esityksestä, joka oli vain tyyppillinen hindulaista selvitys, nim. että todellinen 'minä' ei ole kehon juuttipussi tai muslimimielen Decca tai egon hämähäkinverkko, vaan jotain kaiken tämän lisäksi, nimittäin *atman*. Hän sanoi jokaiselle, "Katso sisällä. Älä katsele ympärille"

Aivan kuten taitavaa sijoitusyhtiötä tarvitaan ohjaamaan maan taloutta ja tuottamaan ylijäämää velkojen maksamiseksi ja turvaamaan velan kuoletuksen, niin myös yksilöt tarvitsevat Jumalan miestä, kuten Ramana Maharshia, ohjaamaan heitä, jotta ne voisivat lisätä ansioitaan ja vähentää vikojaan ja turvata lunastuksen. Ei ihme, että eriluonteiset ihmiset parveilevat Sri Ramanasramamissa nähdäkseen Viisaan ja hyötyäkseen hänen läsnäolostaan ja opetuksestaan.

Maharshin elämä on 'tiedon uhri', levittämällä sitä kaikkien käyttöön. Kuka tahansa voi mennä ja istua lähelle häntä, kutsuttuna tai kutsumattomana. Kuka tahansa voi nauttia Ashramin kodikkaasta ateriasta, olipa hän syntyperäinen tai ulkomaalainen, korkeaa kastia tai kastiton. Maharshilla ei ole pienintään sivumakua suhteessa kastiin, uskontoon, ihonväriin, rotuun, asemaan, sukupuoleen tai maahan. **Hän ei ole uhrannut ainoastaan kaikkia yksityisen omaisuuden ajatuksia ylimmässä yrityksessään hallita sielua, hän on uhrannut jopa yksityisen ajan.** Hän istuu päivästä toiseen siinä pienessä hallissaan ja jopa nukkuu kaikkien läsnä. **Hän on ylevä esimerkki siitä, mitä viisaan pitäisi olla.** Hän ei ole koskaan tuntenut himoa naiseen tai rahaan – *kaminiin* tai *kanchanamiin*, Sri Ramakrishnan ilmeikkäitä sanoja käyttäen, ja on täydellinen *brahmachari*. Hän on hindulaisen totuuden ruumiillistuma, että *karma*, *jnana* ja *bhakti* ovat yhtä ja että ihminen voi saavuttaa Jumalan jopa tässä elämässä. Hän ei pidä ketään opetuslap-

¹⁸ Mielenkiintoinen episodi siitä, miten Prof. Syedin vaimo yritti itsepintaisesti saada Sri Ramanan syömään päivällistä kotiinsa, katso s.199-200.

sena, vaikka monet väittävät olevansa hänen opetuslapsiaan. Hän ei neuvo jooga-harjoitusta tai edes hiljaisuutta, vaikka on harjoittanut molempia. Keskittymällä hiljaisuuteen kuin *muni*, hän on alkanut opettaa kuin *rishi*.

Miehelle, joka kertoi, ettei hän voinut ymmärtää ollenkaan maailmaa, Sri Ramana vastasi: "Sellainen kuin sinä olet, sellainen on tämä maailma. Ymmärtämättä itseäsi, mitä hyötyä on yrittää ymmärtää maailmaa?" Toiselle henkilölle, joka kysyi Maharshilta jatkuvasti, "Miksi Jumala on niin epäoikeudenmukainen?" Maharshi viileä tokaisu oli "Miksi kysyt minulta? Mene ja kysy Häneltä?" Kerrotuaan, että hän ei voinut mennä Hänen luokseen kysymään Häneltä, nopea tokaisu oli: "Kun et voi päästä Hänen luokseen, miten voit epäillä Häntä?"

Me olemme todella onnekkaita, joilla on Maharshi keskuudessamme. On tuhannen sääli jos Ramana Maharshin kaltaista henkistä dynamoa ei käytetä sen täydellä teholla. Hän ei vaadi lupaa; hän ei peri maksua; hän ei vaadi mukautumista mihinkään dogmiin. **Hän on kuin joet ja vuoret, ihmiskunnan yhteistä omaisuutta.**

25

Prof. T.M.P. Mahadevan, M.A., Ph.D., oli johtaja, Filosofian laitos, Madrasin yliopisto.

Me kuulemme Shukaa ja Yajnavalkyaa; ja luemme Gaudapadaa ja Sankaraa. Mutta tässä meillä on silmiemme edessä Vedantan Ikuisen Totuuden nykyajan todiste, Upanishadien vaikuttava kommentaari. Me, suurimmalta osalta, näytämme olevan niin pieniä hänen edessään, sidottuina, kuten olemme, ajan siteisiin.

Maharshi kertoo, ettemme koskaan saavuta Todellisuutta, jos pidämme ulkomuotoa todellisena: unimaailma näyttää meistä liiankin todelliselta niin kauan kuin olemme siinä; mutta heti kun heräämme, ymmärrämme sen epätodellisuuden.

Maharshi puhuu harvoin. Hän uskoo, että Itseä opetetaan parhaiten hiljaisuudella. Hän sanoo, "Hiljaisuus on ikuista puhetta, se on jatkuvasti virtaavaa puhetta." Avuksi heille, jotka eivät ymmärrä hiljaisuuden kieltä, Maharshi joskus puhuu, mutta hän varoittaa samalla, että kysymykset ja vastaukset sijoituttavat *avidyan* alueella. Viisauden aamuruskoon saakka epäilyjä väistämättä syntyy. Heti kun Itse oivalletaan, ei ole ratkaisemattomia ongelmia.

Maharshin Itsetutkimuksen menetelmä päättyy mentaaliseen itsemurhaan; se tarjoaa välineen, jolla mieli tuhoaa itsensä, näin paljastaen Itsen. Maharshi ohjaa meitä asettamaan itsellemme kysymyksen, "Kuka minä olen?" Mutta tämä ei

ole tyhjä kaava tai hedelmätön mantra, jota voidaan mutista. Tarvitaan kärsivällis-
tä, älykästä ja armotonta ponnistusta ennen kuin tällä vaivalloisella matkalla voi-
daan havaita edistymistä.

Maharshi opettaa, että Sydän rinnan oikealla puolella on Itsen istuin. Hän tekee hyvin selväksi, että kaikki viittaukset fyysiseen kehoon ovat vain kokemus-
peräiseltä näkökulmalta. Absoluuttisesta näkökulmasta on mahdotonta paikantaa
Sydäntä tai Itseä mihinkään kohtaan joko kehossa tai sen ulkopuolella. Joten, kun
jostain erityisestä kehon osasta puhutaan Itsen istuimena, sitä on kuvattu niin vain
apuvälineenä maallikon ymmärrykselle.

Itseä ei olisi mahdollista oivaltaa, jos on kiintymystä aistiobjekteisiin. Ma-
harshi kertoi *grihasthasta* (jota kiusasi ajatus, että hänellä oli halveksittava asema,
hyödytön hengellisen saavuttamisen kannalta): "Jatkatpa kodissasi tai hylkää sen
ja menet metsään, mielesi vaivaa sinua. Esteenä on mieli; se on voitettava joko
kotona tai metsässä." Nämä sanat, kuitenkin, olisi tulkittava huolellisesti. Ne an-
nettiin vastauksena *grihasthalle*, joka yritti arvioida oman *asramansa* ja *sannyasa-*
san välistä suhteellista arvoa. Jos hän oli todella kiinnostunut luopumista, hän ei
olisi pohtinut tai epäröinyt. Hän, joka tuntee tulikuuman rautatangon polttavan
lämmön, ei epäröi hetkeäkään päästää siitä irti.

Kun näin ensimmäisen kerran Mestarin, hänen päänsä oli alkanut nyökkiä.
Ravisteleva pää tuntui sanovan minulle 'neti', 'neti', (ei tämä, ei tämä). Moni, joka
tuli mukanaan pitkä lista kysymyksiä, näytti lähtevän hiljaisuudessa, istuttuaan
jonkin aikaa Mestarin läheisyydessä. Kun hän päätti vastata kysymyksiin, jokai-
nen lause oli kuin tekstiä Upanishadista, niin täynnä merkitystä, että se vaatii rau-
hallista, hiljaista pohdintaa, jotta sen ymmärtäisi täysin.

Kun olen ollut *Gitan* opiskelija lapsuudestani lähtien, näin Bhagavanissa
selvän ja elävän selityksen tästä suuresta kirjoituksesta. Vuosien 1948-49 luento-
kiertueeni aikana Yhdysvalloissa olen usein sanonut, että jos Intiassa asuu joku,
joka vastaa Vedantan totuutta, niin se oli Ramana Maharshi.

Advaitan arvostelijat sanovat yleensä, että *advaitin* on karua henkisyttä,
jossa hyvän olon tunteet ovat kaikki kuivuneet. He, jotka ovat nähneet Mestarin,
tietävät kuinka perusteetonta tällainen kritiikki on. Sri Ramana oli aina täynnä ju-
malallisen ystävällisyyden maitoa. Jopa epäinhimillisten ominaisuuksien edustajil-
la oli osuutensa Mestarin rajattomassa rakkaudessa. **Hän oli täydellinen taiteilija
elämässä. Kaikesta, mitä hän kosketti, tuli rauhallista ja miellyttävää.**¹⁹

19 Selosteen, paitsi kolme viimeistä kohtaa, kirjoitettiin yhteistyössä Swami Rajeswaranandan
kanssa, no. 97.

26

Duncan Greenlees, M.A. (Oxon.), oli brittiläinen tutkija ja teosofi.

*Kirjailija, joka aluksi tunsu vastenmielisyyttä luettuaan Sri Ramanan suuruudesta kirjasta **A Search in Secret India**, jonka kirjoitti brittiläinen toimittaja Brunton (no 1), sanoo:*

Kirja iski minua jotenkin kuin pala alempilaatuista journalismia. Muutama päivän ajan se sai minut lähes luopumaan matkasta Tiruvannamalaihin. Oliko Maharshi alentunut sallimaan tällaista mautonta mainosta itselleen, melkein kuin puoskari etsii suosituksia? Tietenkin, heitin pian tämän hullutuksen mielestäni ja menin katsomaan itse.

Näin Maharshin. Olin hyvin pian varma siitä, että olin hänen edessään, joka oli, tässä aidossa kehossa, ratkaissut elämän ongelman itse. Säteilevä rauha hänen ympärillään todisti sen yli kaiken nipotuksen. **Tyyneys, kuin yötaivas, oli jotain liian todellista, jotta sitä epäilisi hetkeäkään. Tutkimiseni osa oli näin ohi, jopa ensimmäisellä välähdyksellä. Väläyksessä olin nähnyt 'Mestarin'.** Tiesin, että hän oli se, mitä kirjat kutsuvat *jivanmuktaksi*. Älä kysy miten tiesin, en voi vastata siihen. Se oli vain niin kuin kokija tietää, että vesi on märkää ja taivas on sininen. Sitä ei voida kieltää – sana on itsestään selvä.

Olin tuonut tavallisen listan kysymyksiä kysyttäväksi. Ujous piti minut hiljaa istumassa hallissa noina ensimmäisinä päivinä. Ja ennen kuin rikoin tämän hiljaisuuden, sanattomat kysymykset olivat ratkaisseet itsensä omalla merkityksettömyydellään. Se oli yleinen kokemus; minä vain lisäsin oman todistukseni monen muun joukkoon. Ennen kuin poistuin siitä pyhitetystä paikasta, esitin kysymyksiä Maharshille, joihin vastattiin loistavalla tavalla, joka oli minulle uutta. Olin täysin tyytyväinen ja täynnä iloa.

Ne neljä päivää, jotka olin suunnitellut, olivat päättymässä. Mutta en voinut repiä itseäni pois ennen lomani [oppilaitoksesta, jossa hän olin opettamassa] viimeistä päivää ja pysyin iloisena, innoissani ja rauhoittaneena. Tämä ikuisten syvyyksien hiljaisuus oli jotenkin tihkunut itsensä sydämeeni. Olin tavannut Mestarin, joka voisi tukahduttaa aallot hiljaisella sanalla "Vaikene, ole hiljaa!" Tiesin olevani ehdottomasti yhtä tämän lihaksi tulleen rauhan kanssa, joka oli sohvalla, ja siksi olevani täysin sama Ilmenemättömän kanssa, jonka hiljaisuudessa hän oli niin silmin nähden rauhallinen.

Jumalan armo on sellaista, että Hän antaa tahtonsa mukaisesti sen, mitä

Hän haluaa antaa jollekin sielulle. Emme voi ansaita Hänen armoaan edes kymmenien miljoonien vuosien työllä. Kukaan ei koskaan voi olla Hänen siunauksensa arvoinen, vaan saa sen puhtaasti Hänen armostaan. Hänen *darshaninsa* ei voi koskaan olla *sakama tapasyan* hedelmä, riippumatta siitä mitä tietyt kirjat saattavat sanoa. Vain Herran ylitsevuotava rakkaus tuo Hänet meille.

Rauha, jonka Bhagavan oli laskenut ylleni, pysyi sydämessäni, kuten avoimuuden loistava pilvi, jonka kautta kaikki asiat kulkivat unenomaisesti noin kolme viikkoa. **Mieli jäi kiinni ja pysyi tässä rauhassa, autuaallisuudessa, jota se ei ollut koskaan aiemmin tiennyt. On valitettavaa, että en voi saada tätä mielialaa omasta tahdostani: se voi tulla vain sielujen todellisen Opettajan kosketuksesta, kuten olen huomannut.**

Eräänä päivänä olin hallissa selailemassa otteita joogan ohjekirjasta. Bhagavan puhui minulle tuskin koskaan ensin (tosin välillämme oli hyvin vähän todellista puhumista vuosiin; se ei näyttänyt jotenkin olevan tarpeen), mutta sinä päivänä hän puhui minulle englanniksi: "Mikä tämä on kirja?" Vastasin hänelle. Hän sanoi hiljaa, "Lue Milarepa".²⁰ Luin kirjan; se innosti ja sekoitti syvältä sydämessäni. Jotenkin minusta tuntuu, että Bhagavan oli nähnyt, että niin se olisi ja antoi vain sen vuoksi sen sorttisen käskyn, jota hän ei ollut koskaan antanut minulle.

Olen kerännyt kaikki kuvaukset *jivanmuktasta*, mitä löytäisin mistään pyhästä kirjoituksesta – hindulainen, buddhalainen, konfutselainen, kristillinen, muslimi, jainalainen jne. Olen katsellut Bhagavana kaikenlaisissa olosuhteissa ja tarkastellut sitä, mitä olen ymmärtänyt noiden kuvausten mukaan. Minulla ei ole pienintäkään epäilystä siitä, että hän yksin, niistä ihmisistä, joita olen nähnyt, oleskelee aina *sahaja samadhissa*. Tietenkään en ole pätevä arvioimaan, sillä ainoastaan pyhimys voi tuntea pyhimyksen.

Olen nähnyt hänet humoristisena. Olen nähnyt hänen esittävän isäntää herkällä armolla, joka vaikutti ajoittain lähes hankalalta. Olen nähnyt hänen nopeasti, hievahtamatta, haastavan ja voittavan epäoikeudenmukaisuuden tai epäystävällisyyden. Olen nähnyt hänen leikkaavan vihanneksia Ashramiteja varten kauan ennen aamunkoittoa. Olen nähnyt uudestaan ja uudestaan miten hän selvitti monenlaisten ihmisten epäilyjä, tuskia, uskon menetyksiä – usein sanalla, usein parantavalla hiljaisuudellaan ja läheltä liikkumattomalla katseellaan. Olen tutkinut hänen täydellistä käsialaansa monissa käsikirjoituksissa, kaikki kauneuden ja huolellisuuden mallikappaleita. Olen kuullut hänen korjaavan hymnien laulajia, jotka ylittävät hänen kunniaansa, absoluuttisella persoonallisuudettomuudella, joka oli silmiinpistävä.

20 Dr. Evans-Wentz'n kirja *Tiibet's Great Yogi Milarepa*.

Olen seurannut miten hän suhtautuu meluisaan uskovaiseen, laiskaan työntekijään, ilkikuriseen apinaan, mielettömään ihannoijaan, rohkeaan imartelijaan, joka hyödyntäisi hänen nimeään. Olen nähnyt kuinka täysin läpäisemätön hän oli kaikkia voiman, aseman, arvovallan huomioimista kohtaan, ja kuinka hänen armonsa loisti yhtäläisesti prinssille ja maalaiselle. **Silloin, voinko epäillä, että täällä meillä todella on, ellei itse Jumala – sillä Hän on kaikkialla läsnä – ainakin Suuruus lihaksi tulleen, antiikin vuorten majesteetti yhdistettynä iltatähden suloisuuteen?**

Istuimme hänen edessään, kuten meillä oli tapana noina kesäiltoina ja me tiesimme, ettemme olleet niin tyhmän innoissamme pienestä ihmisestä, joka istuu siellä, vaan ikuisesta Itsestä, josta tämä maailma on kehrännyt muotojensa seittilangat.

En tunne toista ihmistä, jonka pelkkä läsnäolo on näin antanut minulle mahdollisuuden saada persoonallisuuteni putoamaan alas olemattomuuden kuiluun, johon se kuuluu. En ole löytänyt ketään muuta ihmistä, joka säteilee armoaan niin, että se voi napata tavallisen ihmisen tyyneydestään ja syöstä hänet syvälle ajattoman, kaikkialla läsnä olevan olennon ekstaasiin.

Hänen armonsa, mikä tietysti on Jumalan armoa, jonka edustaja ja sanansaattaja hän on, on ollut riittävää antamaan lyhyitä välähdyksiä jopa minulle siitä äärettömyydestä, jossa hän tuntuu aina elävän.

Hän harjaa pois kaiken tämän puheeni hölynpölyn käden heilautuksella ja hymyllä, sanomalla samoin kuin hän aikoinaan sanoi, "Se on samaa tässä ja toisessa paikassa. Se autuus, jota tunnette, on Itsessä ja te asetatte sen paikan tai ympäristön päälle, johon olette ruumiillisesti asettuneet." Mutta, Bhagavan, me sanomme, että me pidämme teistä ja siunauksista, jotka olemme saaneet teiltä; me emme anna teidän keskeyttää typeriä sanojamme. Se on meidän tilaisuutemme julkisesti julistaa velkaamme Tiruvannamalain hiljaiselle Opettajalle.

He, jotka ovat Ashramissa, ovat hyvin lempeitä, huomaavaisia ja ystävällisiä. Minua palveli lempeä ystävä, jonka tapana oli kääntää minulle tamilinkielisiä vastauksia englanninkielisiin kysymyksiin ja sai Bhagavanin itsensä hyväksymät käännökset ennen kuin antoi ne minulle. Jopa Bhagavanin itsensä vieraanvaraisuus, vaikka joskus hieman kiusasikin ehkä synnynäistä ujouttani, oli aina ihana asia.

Hänen aito läsnäolonsa keskuudessamme on siunaus. Hänen saavuttamansa Itsen selkeä ja värinätön näky on nostanut koko maailman hieman lähemmäksi Totuutta. Hänen sanansa ovat olleet luotaamattoman valtameren tukea ja inspiraatiota tuhansille. Hänen hiljainen rauhallisuutensa on paljastanut Ikuisen ihmismuodossa, kuten vuoret, meret ja taivaat ylhäällä voivat yleensä paljastaa

Sen.

Hän kirjoitti seuraavan Maharshin mahanirvanan jälkeen:

Voimmeko sanoa, että hän on kuollut? Bhagavan kuollut? Sanalla ei voi olla mitään merkitystä. Miten voi hän, joka elää koko maailmankaikkeudessa, koskaan maistaa kuolemaa? "Luuletteko, että olen poistumassa? Mutta mihin aion mennä? Pysyn täällä kanssanne." Se oli hänen lupauksensa, kun hän valmisteli meitä eroon. Ja ne meistä, jotka asuivat Tiruvannamalaissa, pitivät lujasti kiinni uskosta, jonka me tunnemme vahvistuvan jatkuvasta kokemuksesta, että hän on pitänyt tuon lupauksensa ja on yhä saavutettavissa täällä Ashramissa kuten ennenkin.

Kuten Surdas²¹ pimeni fyysiseltä näkökyvyltään niin, että hän saattoi nähdä selvästi valon sisällä, samoin hän on himmentänyt ulkoisen näkymme, niin että sisempi näkymme saattaa täytyä hänen ikuisesta valostaan. Hän oli naamioitunut ulkoiseen muotoon, jota rakastimme, niin hyvin, että sen kauneus ei voisi enää vetää katsettamme pois ikuisesta läsnäolosta, joka on nostettu valtaistuimelle sisimmässä Sydämessämme. Hänen Valonsa loistaa yhdessä Jumalan oman Valon ikuisen selkeyden kanssa.

Otteita hänen runostaan:

Sri Arunachala Ramana

Seppelköynnös aina Hänen kukkajaloillaan,
 Tuoksuva kukka ei etsi mehiläistä,
 Sen esanssi leijuu odottavan ilman yllä,
 Ja heiveröiset olennot kiirehtivät lähteelle,
 Kadottaen itsensä makean piilon sisään
 Syvällä sen lepäävään Sydämeen, ja siellä pyörtyä
 Pois kaiken murtavassa loputtomassa autuudessa.

* * *

Oi Siva-Joogi, Väkevä Jumala, Sinulle,
 Inkarnoituneena tähän Hiljaiseen, jonka katse
 Voi näivettää yhdellä silmäyksellä pimeän Intohimon ja

21 Kuuluisa Hindirunoilija, jonka väitetään tehneen itsestään sokean.

Tietämättömyyden pilvet, jotka pyörivät ympärillä.
 Alati autuas ja kaikkinäkevä Itse,
 Sinulle me tarjoamme halumme kukkia.
 Pannen liikkeelle sydämissämme kohoavan Liekin,
 Joka polttaa jokaisen Kartikin tällä Loiston vuorella.

* * *

Oi Arunachala, Paljasta yksi
 Ainut Läsnä oleva Olento, Itse
 Unelmoivan itsen sisällä. Lyö maahan pelkomme,
 Ja kiihkeissä sieluissamme pudota hiljaa
 Ainoan Gurun armon tuoksuvaan kastetta,
 Kunnes niiden maagisessa kosketuksessa kaikki taakat maatuvat, –
 Sivatman hallitessa, liikkumattoman rauhan meri,
 Yhä Arunagirin kivinä.

* * *

Pysyen Arunachalan Sydämessä
 On Hiljaisuuden Herra ja kaikkien Itse.

* * *

27

H.Ghosh, M.A., oli rehtori, Holkar College, Indore (Madhya Pradesh).

Kun minulla ensimmäisen kerran oli onni tulla esitellyksi Arunachalan Suurelle Viisaalle, mielikuvitukseeni iski hänen ylevien kasvojensa vaatimattomuus ja yksinkertaisuus. Tämä vaatimattomuus on pysyvänä merkinä hänen kasvoillaan eikä se jäänyt huomaamatta edes satunnaiselta tarkkailijalta. Tämän vaatimattoman yksinkertaisuuden yksi suuri seuraus on mielen nöyryys.

Maharshi on määrännyt meidät hylkäämään, lopullisesti, meidän pikkumaiset itsemme ja lähestymään jumalallista itseämme. Jaloin harjoitus, Maharshin mukaan, on Yliminämme harjoitus. Ilot ovat pysyviä ja harjoitus ikuista.

Sri Bhagavan ei ole pelkkä mystikko. Hän ei katsele johonkin tulevaisuu-

den maailmaan, vaan katsoo kiihkeästi siihen, mikä on todellista ja ikuista hänessä. Taivas ei ole hänelle kaukainen paikka: täällä sydämessäsi eikä mistään muualla, kaikkien olioiden sielu on löydettävissä. Vain he, jotka ovat panneet syrjään kaikki itsekkäät kaipuunsa, voivat nähdä selvästi onnen säteilyn. Meistä kaikkein pahimmat syntiset voivat tuntea jotain tästä onnesta tämän Arunachalan ylistetyn ja itsevalaistun Viisaan läheisyydessä.

Monet kannattajat menevät Sri Bhagavan luo fyysisten vaivojensa ihmeparannuksen vuoksi tai saadakseen ihmeellisen muutoksen maallisiin kohtaloihinsa. Sri Bhagavan varoittaa oikeutetusti meitä ihmeiden tai selvänäköisyyden tai profetoimisen lahjan houkutuksista. Mutta jos joku vetoaa Häneen ehdottoman luottamuksen hengessä, hänen rukouksiinsa vastataan.

Kaikessa nöyryydessä myönnän, että olen pätemättömin kirjoittamaan Sri Bhagavanista. Rajallinen ei voi koskaan tuntea Ääretöntä ja Rajatonta. **Hiljainen katse tai rohkaiseva sana Häneltä tulee tekemään paljon enemmän hyvää kuin koko maailman saarnaava kirjallisuus.**

28

C.S.Bagi, M.A., oli rehtori, Lingaraj College, Belgaum (Karnataka).

Sri Bhagavan olemassaolon ja toimintojen ollessa arvoituksia, niiden selitykset eivät voi olla lopullisia. Selittäessämme yhtä mysteeriä, me heti johdamme itse toisia samalla tavoin, jos ei vielä hämmentävämpää. **On helppo muistaa, mutta mahdotonta tuntea Sri Bhagavania.**

Jokainen ihminen tuomitsee Sri Bhagavanin omien mittojensa mukaan. Mutta mikään häneen kohdistuneista tuomioista ei voi olla oikein ellei tuomari ylitä itseään. Sri Bhagavan on Muuttumaton Laki. Hänen suuruutensa on säilyttää Laki eikä pelata jonglöörin temppuja muuttamalla kukot häriksi ja päinvastoin. **Jokainen adjektiivi, jota me käytämme kuvatessamme Häntä, kuvaa paremmin omia tunteitamme Hänestä kuin Hänen suhdettaan Itseensä. Hän ei ole kaksinaisuus, mitä me olemme. Mutta tämä on varmaa: olipa välinpitämätön tai sympaattinen, kummassakin tapauksessa maailman hyötyy Hänestä, samoin kuin se tekee taivaista ovatpa ne synkkiä tai aurinkoisia.**

Salaperäiset ovat Hänen tiensä ihmisten kanssa. Vaikkei mitään epätavallista tapahdu *darshanin* aikana uteliaalle pyhiinvaeltajalle, lievä yllätys tavoittaa hänet myöhemmin, kun hän alkaa huomata hienoisia taipumuksia elin- ja ajattelu-tavoissaan – ei, kenties myös ulkoisissa tehtävissä. **Kaikkien elämien synnit an-**

netaan anteeksi yhdellä Hänen Armonsa teolla. Usko ja toivo ovat ainoa hinta, jonka syntinen maksaa Hänen anteeksiannostaan.

Sri Bhagavanin elämä on osoitus suurista mahdollisuuksista, jotka ovat piilossa kaikkein tavallisimmissa ja masentavimmissa sieluissa. Opimme Häneltä mitä itsensä pettäneitä varjoja me kaikki olemme, haudattuna puurtaviin keho-mieliin – pelkkiin ahtaiden unelmien fantasioihin nimeltä elämä. Pelokkaat meistä kysyvät itseltään, "Onko tämä elämän puurtaminen joitakin harhaa?" Ketä syyttää? Eikö meidän pitäisi pikemminkin syyttää itseämme, joka ottaa harhan vakavasti, kun meidän parempi harkintamme vaatii meitä heräämään?

"Tunne itsesi" on Sri Bhagavanin opetuksen taakka, koska se on Hänen olemuksensa henkäys. Prosessina se on jatkuvaa tutkimusta tutkimattomaan itseeseen. Kysymys "Kuka minä olen" on veitsen terä ja katkaisee kaikki muut kysymykset, jotka maallinen mielikuvitus voi kuvitella. Kaikki kysymykset ratkaisevat itsensä siinä. Kuka minä olen? on kysymysten kysymys ja menee suoraan jokaisen ongelman ytimeen ja kiteyttää koko tehtävän hengen.

Mieli näyttää vehkeilevän itseään vastaan. Puhtaan tietoisuuden, nimeltä 'Minä', kirkas virta on saastunut heittämällä siihen ei-'minän' jätettä. Me olemme vieras itsellemme väittämällä kaikkea muuta paitsi itseämme omaksemme.

Me luovumme tuomitsemasta Sri Bhagavana, jonka elämä on ollut meille varmuus synkkyyttä ja epätoivoa vastaan. Olkoon Hänen ilonsa tavoittemme, mitä me ajattelemme ja mistä puhumme ja Hänen muistamisensa on se, mitä teemme. Hän tietää kaikki meidän virheemme ja syntimme. Me hairahdumme jopa pyytämään vapautusta. Olkoon Hänen Armonsa kaikkialla!

Vielä yksi sana. Sri Bhagavanista voidaan kirjoittaa mitä hyvänsä, muttei ole olemassa sellaista asiaa kuin Hänen tuntemisensa. Muistikuva on kaikki. Olkoon Hän kaikkien heidän muistissa, jotka etsivät Totuutta itsestään!

Otteita hänen runostaan:

The Leonine Power

Oi liekehtivä Leijona, Ankara, Majesteettinen, Pyhä,
 Kuka voi lähestyä, silti kuka karkaa Sinun Käpälistäsi?
 Oi Valtias, olla Sinun leikkiäsi on hilpeää,
 Sillä leikin jälkeen minut syödään Nektariinileuoilla!
 Silti älkää säästäkö minua Herrani, tuhotkaa minut kokonaan,
 Ettei Sinun liukastuessa minä kärsi häpeällistä kaatumista!

29

Rudra Raj Pandey, M.A., oli rehtori, Trichandra College, Nepal.

Kun luin Bruntonin [no. 1] kirjaa *A Search in Secret India*, minussa heräsi intohimo nähdä Maharshi. Saavutettuani Tiruvannamalaihin, kun minut ohjattiin Viisaan luokse, yllätyin, kun en ensisilmäyksellä huomannut hänessä mitään erityisen merkittävää.

Ennen vierailuani Ashramissa, olin huolellisesti suunnitellut esittäväni monia kysymyksiä Viisaalle. Kuitenkin, kun kuuntelin sitä, mitä Maharshi vastasi muiden hänelle esittämiin kysymyksiin, en voinut olla tuntematta, että mikään kysymykseni ei enää ollut arvokas. Huomasin myöhemmin, että monilla kävijöillä oli samanlainen kokemus. Viisaan persoonallisuudessa täytyy olla jotain, joka selittää tämän. Mutta olin vielä hyvin skeptinen. Minä jopa pidättäydyin heittäytymästä hänen jalkojensa juureen.

Kun jouduin lähtemään Tiruvannamalaista samana päivänä, ajattelin vierailulla suuressa Sivatemppelissä,²² ja pyysin Maharshilta lupaa mennä sinne. Oppaani vei minut temppelin sisätiloihin, jotka olivat melko hämärät. Kun hän huusi 'Arunachala', kaikki huomioni kohdistui *lingamiin* sanctum sanctorumissa.

Mutta, outoa sanoa, *lingamin* sijasta näin Maharshin kuvan, hänen hymyilevät kasvonsa, hänen loistavat silmänsä katsomassa minua. Ja mikä vielä oudompaa, ei ollut yhtä Maharshia, jonka näen eikä kahta eikä kolmea – sadoissa näen samat hymyilevät kasvot, ne loistavat silmät, näen niitä kaikkialla mihin minä katsen sanctum sanctorumissa. Silmäni eivät napanneet Maharshin koko hahmoa, vaan vain hymyilevät kasvot leuan yläpuolella. Olen hurmiossa ja poissa tolaltani sanoin kuvaamattomasta ilosta. Mitä mielen autuutta ja tyyneyttä tunsin silloin, miten voisivat sanat sitä kuvata? Ilon kyneleet valuivat pitkin poskiani. En koskaan unohda sitä syvää, intiimiä kokemusta, joka minulla oli temppelissä.

Kiiruhdin takaisin Ashramiin. Swami esitteli minut Viisaalle ja kertoi hänelle tamiliksi, että minun oli lähdettävä ollakseni ajoissa asemalla. Maharshi katsoi minua ja hymyili. Minusta tuntui kuin hän olisi kysellyt olinko tyytyväinen siihen, mitä olin nähnyt temppelissä. Tyytyväinen! Sri Bhagavanin Armo on valloittanut sydämeni. Kiitokseni häntä kohtaan oli rajatonta. Minä vaalin hellästi ylevää kokemusta, joka minulla oli.

²² *Katso* liite - I, s. 421.

Ihmiset voivat kutsua sitä näkyä, joka minulla oli temppelissä, hallusinaatioksi, mutta se autuus, se rauha, se tunteen syvyys, joka sai aidon olemukseni sulamaan ja luovutti sen Herran huomaan, ilo ja syvä kiitollisuus, jota nyt tunnen, kun muistelen mennyttä – nämä eivät varmasti ole optisia illuusioita. Herra sydämessäni on ikuinen todistajani, laitan itseni nöyrästi hänen hoitoonsa ja olen hänen ikuisesti. Näin päättyi ensimmäinen vierailuni Sri Ramanasramamissa.

Seuraava kirjoitus perustuu hänen tutkimukseensa Sri Ramanan kirjallisuudesta ja toiseen vierailuun Ashramissa vähän myöhemmin:

Haluamme piirtää ympyrän ilman, että päätämme tai edes harkitsemme ensiksi missä keskipisteen pitäisi olla. Ja vedettyämme hädin tuskin osan kehästä, lähdemme siirtämään keskustaa. Ei ole mikään ihme, että lopulta emme saavuta lainkaan täydellistä ympyrän muotoa? Voidakseen saavuttaa mitään, mikä on oikeassa suhteessa ihmisen henkiseen kapasiteettiin, hänen on pyrittävä ensiksi olemuksensa keskukseen ja vakiinnuttava lujasti sinne. Tämän päämäärän saavuttamiseksi *atma-vichara* on ylivoimainen keino.

Sri Ramana ei pidä kysymystä siitä onko maailma todellinen vai epätodellinen ensisijaisen tärkeänä. Hänen mukaansa on sekä ei-toivottavaa ja typerää kiistellä maailman todellisuudesta tai epätodellisuudesta, kun ei ole oikeata tietoa itsestä. Sri Ramana siirtää painopisteen kysymyksestä "Mikä on maailman luonne?" paljon tärkeämpään, "Kuka minä olen?" Tämä on mielestäni huomattavin avustus, minkä Maharshi tekee maailma-ajatukselle.

Minun hartain vakaumukseni on, että sekä uskovaiset että skeptikot hyötyvät suunnattomasti hieman läheisemmästä yhteistoiminnasta Viisaan kanssa. Kuinka epäilijöistä tulee uskovia "Arunachalan Valon" – Bhagavan Sri Ramana Maharshin valoa säteilevässä läsnäolossa, on melko tavallinen tapahtuma Sri Ramanasramamissa. Omat kokemukseni voivat tuoda esiin pitävän todisteen. Lainatakseni Grant Duffia [no. 7]: "Pitäisikö heidän, joilla on kykyä vieraillla Ashramissa, viivytellä, heidän tulisi syyttää vain itseään tulevissa elämässään."²³

30

Prof. S.V.Ram, M.A., Ph.D., oli johtaja, Poliittisen tutkimuksen laitos, Lucknow'n yliopisto.

²³ Lainaus on Sri Ramana Gitan esipuheesta, Sri Ramanasramam. Se kirjoitettiin Lontoossa vuonna 1935.

Olin kuullut aiemmin paljon Sri Maharshin hengellisestä ylivoimaisuudesta, mutta vasta äskettäin minulla oli onni tulla suoraan kosketukseen hänen kanssaan. Yksi Sri Maharshin merkittävimmistä ominaisuuksista on, että hänen opetuksensa heijastuvat täydellisyyteen hänen elämässään. Pysyminen Itsessä, vakuuttaa Viisas, on korkein saavutus, ja on niin, että tässä Ylimaallisessa Tilassa hänet löytää koko ajan. On vielä merkittävämpi tosiasia, että tämä harmonia, jonka nyt huomaamme Viisaan periaatteen ja käytännön välillä, oli alkanut hänen nuoruudessaan Arunachalan Vuorella.

Sri Maharshi ei saarnaa *sadhanan* monimutkaista säännöstöä. Hänen opetuksensa yksinkertaisuus voi ehkä selittyä sillä, että Viisaalla itsellään oli toteutumisensa sen tahrattomassa puhtaudessa ja ilman skolastisen oppimisen tukea. Hänen opetuksellaan on vahva järkeenkäypä viehätys, ilmeisesti koska hänen oma toteutuksensa, perustuen kokonaan hänen omaan kokemukseensa, on riippumaton kaikista vieraista auktoriteeteista. Tästä järkeenkäyvästä viehätystä johtuu, että huomaamme tänään ihmisiä kaikista kasteista ja uskontunnustuksista, kaikista roduista ja uskonnoista ja maailman etäisiltä kolkilta osoittamassa kunnioitustaan kunnianarvoisalle Viisaalle.

Ehkä historiasta ei löydy esimerkkiä, jossa viisas, joka elinaikanaan, oli niin vaikuttanut ajatteleviin etsijöihin omassa maassaan sekä vieraisissa maissa, kun hän ei itse hievahtanut yli viiteenkymmeneen vuoteen paikasta, jonka hän valitsi asunnokseen. Se, mikä on vedonnut minuun eniten, on jumaluus ja armo, joka säteilee Viisaan kasvoista, joka (Viisas) on innostanut koulutettujen ja lukutaidottomien, nuorten ja vanhojen, prinssien ja rutiköyhien, miesten, naisten ja lasten, ei, jopa eläinten ja lintujen sydäntä.

31

Chinta Dikshitulu, B.A., L.T., oli arvostettu Telugu-kirjailija.

Kun te, näkymätön Bhagavan, ilmestyitte minun eteeni, olen ymmälläni, tietämättä mitä minun pitäisi tehdä. Kaipaen saada nähdä teidät räpäyttämättä silmäni. Katselen teitä syvällä halulla juurruttaakseni Kuvanne sydämeeni.

Aina niin monin tavoin ja kauneuden asennoin, yhä ja yhä niin monin tavoin näen Teidän suovan Armoanne kannattajien ylle. Mutta, miksi on niin, Oi Bhagavan, että Te katoatte sydämeistäni oltuanne vain hetken?

Tämä Teidän kauneutenne Teihin istutetussa majesteettisuudessa, se ylin

tyyneys ja armo hurmaavassa katseessanne, samalla kun lepäätte tyynyllänne, se Maheswaran herruus, joka leimaa muotonne kauneutta, kun Te seisotte; se majesteettisuus, se itsetietoisuus, se rakkaus ja kauneus, jota ilmaisette verkkaisella kävelyllänne; se leijonamainen majesteettisuus, se armo ja alistuvuus paljastui Teidän silmäyksenne suomisessa kannattajille, kun Te käännytte takaisin ja katselette heitä – miksi on niin, Oi Bhagavan! Että kaikki nämä viehättävät näyt ja Teidän Läsnäolonne, jotka otin silmiäni kautta säilyttääkseni ne itsessäni, kaikki nämä ovat liukumassa pois, palatessani kotiin, miksi on niin, Bhagavan?

Sanotteko Te, että jos sydämestäni tulee Teidän asuntonne, siitä olisi tehtävä tarkoitukseensa sopiva? Voinko tehdä sen, Oi Bhagavan? Voitteko Te, Bhagavan, karkottaa näitä pimeyden sävyjä Muotonne valolla? Voitteko Te pyyhkiä epäpuhtauden pois Armollanne, Oi Bhagavan?

Minä muistan jakeet, joita kannattajat ovat kirjoittaneet Teille. Minä yhdistän ne kuvaukset Teihin ja näiden ilmausten tuella Minä takerrun Teidän Muotonne ja pyrin vakiinnuttamaan Teidät sydämessäni. Mutta Te pakenette noita ilmaisuja. Mitä tehdä, Oi Bhagavan?

Eläkää sydämessäni, Oi Bhagavan, tämä itsestään tekee minulle, Oi Bhagavan! Ettekö tahdo, Oi Bhagavan, ettekö?

32

Harindranath Chattopadhyay, runoilija ja taiteilija, oli Sarojini Naidun, Intian Satakielen nuorempi veli.

Artikkeli Devaraja Mudaliarin kirjasta Day by Day with Bhagavan, joka on päivätty 5. kesäkuuta 1945, viittaa prof. Subbaramayyan (no. 41) huomatukseseen hallissa, että hän tuli mukanaan jäljennös Chattopadhyayan jakeista Sri Aurobindo Ashramissa, jossa oli Sri Aurobindon huomautukset reunuksessa, joissa erityisesti suositeltiin joitakin jakeita. Tämän jälkeen Chattopadhyaya kertoi Bhagavanille, että ollessaan Sri Aurobindo Ashramissa kaksi vuotta, hän kirjoitti n. 4000 sonettia ja 5000-rivisen runoelman. Hän lausui kaksi runoaa Bhagavanille ja esitti kappaleen näytelmästä, jossa telakkatyöläinen ähkii työnsä kimpussa purskahtaen valitukseen. Niitä arvostettiin suuresti.

Otteita hänen runoistaan:

The Thrice Marvellous Master – Sri Ramana

Ikuisuus on pukeutunut ihmiskasvoihin,
 Kutistunut pieneen ihmiselämään,
 Voi, Kuolematon on tullut mieheksi,
 Itsensä vanginneeksi olioksi ajassa ja tilassa.

* * *

Kapean sohvan päällä näet hänen istuvan,
 Hellyyden ja armon ja tyyneyden ilmestys;
 Kämmenensä äärellisen alan päällä
 Hän pitää Äärettömyyden salaisuuksia.

* * *

Kolmasti ihmeellinen puhdas Mestari korkeudessa,
 Jota kohti me ääneti kaipaamme, jokainen erikseen,
 Pyrkien pitämään Sinun kuvaasi sydämessä,
 Oi pilko meidän pimeytemme tutkivalla valollasi !

* * *

Lyrikkaa Sri Ramanalle:

Te olette valo, joka ei koskaan kalpene,
 Majakan valo, joka ei koskaan sammuu,
 Eikä värise kirotuimmissa myrskyissä,
 Jotka puhaltavat yli elämän pimentyneen rinteeseen.

* * *

Te olette tuki, joka kestää,
 Jatkuva ystävällinen kosketus, joka parantaa,
 Ääni, joka aina vakuuttaa
 Sydämen, kun se on menettämässä toivonsa.

* * *

Te olette valtava taivaankaari
 Tyytymättömyyden maailman yllä.
 Jopa myrskyssä te paukautatte turvallisuuden
 Viestin, kun meidän räpiköivä veneemme
 Luopuu kaikesta toivosta päästä rantaan.

* * *

Oi ihmiskeho kolmasti jumalallinen!
 Kuinka hyvin hiljaa te loistatte
 Lampun kaltaisena kaiken taistelumme,
 Kaiken riitamme rajalinjan yllä.

* * *

Antakaa meille korkeasti kirkastettu armo
 Tekemään sydämeistämme teidän asuntonne,
 Ja säilyttäkäämme aina
 Teidän läsnäolonne jokaisessa vaihtuvassa tuskassa.

* * *

Kasvattaaksemme hiljaisuuttamme ja voimaamme,
 Olkaa kanssamme jokainen ohikiitävä tunti.

* * *

33

Dr. K. Subramanian (Dr.K.S.) (1928-98) oli englanninkielen professori, Englannin ja vieraiden kielten Keskusinstituutti, Hyderabad. Hän oli Sri Ramana Kendramin perustaja, Hyderabad. Seuraava on katkelma siitä, mitä hän kirjoitti itsestään vuonna 1992.

Isäni, joka toimi opettajana Municipal High School'ssa, Tiruvannamalaisissa, tapasi Maharshin vuonna 1927 ja esitti kysymyksen, jonka vuoksi hän oli hyvin pahoillaan elämänsä viimeisinä vuosina: "Kun niin monia *sadhuja* vaeltelee

ympärillä, kuinka minä voin tietää kuka on aito?" Maharshi sanoi erittäin armollisesti: "Hän on todellinen *sadhu*, jonka seurassa saat sanoinkuvaamaton rauhan ponnistamatta."

Vuodesta 1928 vuoteen 1961 isäni opetti luostarikoulussa Kodaikanalissa. Tänä seitsemän vuoden aikana hän oli kotiopettajana Nabhan (ruhtinaskunta Punjabissa) prinsessalle, jonka Maharaja oli tuotu Kodaikanaliin Britannian rangais- tuksena. Maharajaan ja Maharaniin vaikutti syvästi Maharshin elämä ja opetukset, josta (Maharshista) isäni puhui heille.

Vuonna 1944, kun Maharaja ei voinut hyvin, hän pyysi isääni menemään ja hakemaan Bhagavanin siunaukset. Kun isäni puhui Bhagavanille Maharajan terveydentilasta, hän kuunteli tarkkaavaisesti, mutta pysyi hiljaa. Ashramin viran- omaiset antoivat *prasadin* Maharajaa varten. Avattuaan *prasadin* sisältävän kuo- ren, Maharaja kertoi isälleni, "Krishnaswami, Maharshi on vihjannut, että en elä pitkään. Näet, ettei tässä kirjekuoressa ole *kumkumia*. Siellä on vain *vibhutia*." Maharaja kuoli neljä kuukautta myöhemmin.

Kuultuani isältäni ja sedältäni, että Bhagavanilla oli tapana lukea kannatta- jiensa hänelle lähettämät kirjeet, kirjoitin hänelle silloin tällöin Tirukattupallyn lu- kion hostellista, missä opiskelin vuodet 1941-45. Kerran menin enoni kanssa ta- paamaan Bhagavana ja katselin häntä. Bhagavan kysyi enoltani minusta. Kun hä- nelle kerrottiin, että olin hänen veljenpoikansa, hän sanoi: "Niinpä sinä olet se henkilö, joka kirjoittaa kirjeitä minulle." Tämä antoi minulle oudon kunnioituksen tunteen, johon liittyi suurta iloa ja sanoin matalalla äänellä: "Kyllä." Bhagavan huomautti, "Lähetääkö isäsi sinulle rahaa niin, että voit kirjoittaa nämä kirjeet?" ja nauroi. En ollut aivan varma, oliko Bhagavan sarkastinen vai huomauttanut pi- loillaan. Minä hikoilin hetken jatkaen Bhagavanin katsomista.

Suoritettuani SSLC:n vuonna 1945, pyrin American Collegeen, Madurais- sa. Samana päivänä, kun olin lähdössä Maduraihin, menin tapaamaan Bhagavana, heittäydyin hänen eteensä ja hyvästelin hänet. Kysyttäessä kerroin hänelle, että olin menossa Maduraihin päästäkseni lukioon. Bhagavan kysyi, "Kumpi College?" Halusin sanoa American College, mutta sanoin Madura College. Bha- gavan hymyili ja sanoi, *sari* [Selvä]. En päässyt American Collegeen, vaan pääsin Madura Collegeen, Maduraisa.

Vuonna 1949 osallistuin Mathrubhuteswara temppelin *kumbhabhisheka- miin*, joka oli huolellisesti tehtävä juhlallinen toimi. Illalla, kun *arati* tarjottiin ju- maluudelle temppelissä, se tuotiin Bhagavanille. Istuin hyvin lähellä häntä hallis- sa, joka liittyi temppeliin. Oli liikkuvaa nähdä kun Bhagavan ojensi kätensä ja kosketti *aratia* suurella kunnioituksella, sulkemalla silmänsä.

Pian jokaisen operaation jälkeen, jotka tehtiin Bhagavanin käsivarteen, kä-

vin tapaamassa häntä. Joskus itkin hillittömästi katsellen Bhagavana kaukaa. Mikäli Bhagavan oli huolissaan, hän oli aina sama rauhallinen, autuas itsensä. Hän käyttäytyi ikään kuin tauti kuuluisi jollekin muulle.

Kerran vuonna 1946, kun olin 18-vuotias opiskelija, kävelin kohti vanhaa meditaatiohallia pää painuksissa, ajatellen jotain. Kun katsoin ylös, näin Bhagavanin puhuvan kannattajalle lähellä kaivoa, joka on hallin vieressä. En odottanut Bhagavanin olevan siellä. Kun hän katsoi minua sivulle, seisoin hiljaa, koska en halua häiritä häntä. Tunsin voimakkaan valon tunkeutuvan itseeni ja nielaisevan minut. Autuus, jonka koin, oli ainutlaatuinen. Olin siinä tilassa noin 20 päivää.

Joskus vuonna 1949 istuin uuden hallin sisääntulokäytävällä, Äidin tempelin ulkopuolella, katsellen Bhagavana. Silloin ajattelin itsekseni, "Olen tullut Ashramiin niin usein, mutta minulla ei ole ollut todellisen meditaation kokemusta. Bhagavan ei ole myöntänyt minulle tätä kokemusta." Ajattelin tähän tapaan, katseilin Bhagavana melkoisen ajan ja suljin sitten silmäni. En tiedä kuinka kauan olin tuossa tilassa. Kun avasin silmäni, huomasin meditaatiohallin tyhjäksi. Bhagavanin ja kannattajien oli täytynyt kulkea ohitseni kun minä istuin sisäänkäynnissä. Kun tajusin, että olin istunut kun Bhagavan ohitti minut, olin kauhuissani. Mutta yhtäkkiä tajusin, että Bhagavan, rajattomasta armostaan, myönsi minulle kokemuksen, jonka aikana olin täysin tietämätön ympäristöstäni.

Elokuussa 1949 kävin Ashramissa Madrasista, missä opiskelin. Toisen operaationsa jälkeen Bhagavan istui uudessa hallissa. Ihmiset eivät saaneet istua halliin. He voivat tulla, heittäytyä maahan ja poistua hallista. 16. elokuuta, suunnittelin lähteä Madrasiin. Menin halliin, heittäydyin maahan ja menin Bhagavanin lähelle sanoen, "Minä lähden". Normaalisti hän sanoisi 'sari', mutta sinä päivänä hän käänsi kasvonsa toiseen suuntaan. Tulin ulos, istui ulkona jonkin aikaa ja menin uudelleen. Minä heittäydyin maahan ja sanoin, että olin lähdössä. Jälleen hän käänsi kasvonsa toiseen suuntaan. Jälleen kerran tuli ulos ja istuin hetken. Kolmannen kerran menin sisään, heittäydyin maahan ja sanoin "Olin lähdössä", mutta taas hän käänsi kasvonsa. Olin ymmälläni.

Koska olin myöhästymässä junasta, päätin lähteä asemalle. Tuskin olin mennyt kovin kauas, kun tunsin vaikealta edetä. Tulin takaisin ja päätti jättää Bhagavanin vasta hänen suostumuksestaan. Kun seuraavana päivänä menin halliin, heittäydyin maahan ja sanoin, että olin lähdössä, ilokseni ja yllätyksekseni Bhagavan sanoi, 'sari'. Vielä tänäänkään en tiedä miksi Bhagavan ei antanut minulle lupaa poistua edellisenä päivänä.

Viimeisen vuoden kokeeni B.A.:sta (Hons.) olivat maaliskuussa 1950. Helmikuussa T.V. Krishnaswami Iyer, siskoni appi, Bhagavanin suuri ihailija, antoi minulle kopion Muruganarin kommentteista *Aksharamanamalaihin*, joita riitti

yli sata sivua. Koska käsikirjoitus teki minuun syvän vaikutuksen, kopioin sen kokonaisuudessaan muutamassa päivässä huolehtimatta kokeesta. Tunsin, että tämä oli tärkeämpää kuin koe. Ensimmäinen paperi, Old English, sisälsi kohtia käännettäväksi vanhasta englannista nykyenglantiin. En ollut valmistautunut kunnolla. Päivää ennen koetta avasin kirjan sattumanvaraisesti ja käänsin kohdan, jonka löysin kyseiseltä sivulta ja menin nukkumaan. Tenttialissa oli hämmästyttävää löytää sama kohta, jonka olin kääntänyt edellisenä yönä.

Bhagavan hoiti eläimiä ja lintuja suurella vaivalla ja huolella. Joskus pari apinaa saattoi kävellä meditaatiohalliin. Jotkut kannattajat saattoivat ärsyyntyä. Bhagavan saattoi lempeästi kutsui apinoita ja antaa heille cashew- tai maapähkinöitä. Ne menivät pois kirkuen ilosta. Joskus orava saattoi kiivetä sohvalle. Bhagavan saattoi hyväillä sitä ja antaa sille mitä oli saatavilla ja se saattoi lähteä häiritsemättä ketään. Samoin riikinkukko saattoi tulla ja saada hiukan riisimuroja hänen kädestään.

Kerran Ashramin peura joutui joidenkin eläinten hyökkäyksen kohteeksi ja sen haavat pahenivat. Bhagavan istui lähellä peuraa, piti sen kasvoja käsissään katsellen sen kyynelten täyttämiä silmiä. Ashramin *sarvadhikari* pyysi setääni, joka seisoi lähellä, huolehtimaan peurasta ja menemään Bhagavanin tilalle. Bhagavan kuuli tämän, muttei reagoinut siihen mitenkään ja istui siellä kunnes peura veti viimeisen henkäyksensä. Peuralla on *samadhi* lähelle lehmä Lakshmin²⁴ *samadhia*.

Setäni, kun oli vielä nuori, kysyi Bhagavanilta, "Onko totta, että Ravanalla oli kymmenen päätä?" Bhagavan vastasi: "Miten sen tietäminen, oliko hänellä kymmenen päätä vai ei, auttaa sinua?"

Kun Mathrubhuteswaran temppele oli rakenteilla, Bhagavanilla oli tapana nostella tiiliä ja ojentaa niitä muurarille. Hän kertoi sedälleni, "Autan rakennustöissä."

Kerran Ashramiin tuli yllättäen suuri joukko ihmisiä ja heille oli hankittava lounasta. Yksi kokeista meni Bhagavanin luo ja sanoi: "Olemme huolissamme, koska ruokaa ei ole tarpeeksi." Bhagavan sanoi: "Älä huoli. Se kyllä riittää." Setäni oli paikalla ruokasalissa yhdessä muiden kanssa. Bhagavan katseli lähes jokaista ennen kuin alkoi syödä. Setäni sanoi, että jo ennen syömistä useimmat ihmiset tunsivat itsensä kylläisiksi. Joten jokainen söi hyvin vähän ja valmistettua ruokaa oli enemmän kuin tarpeeksi.

Viswanatha Swami (no. 57), kuuluisan Ramanan Ashtothran tutkija ja kirjailija kertoi seuraavaa Dr. K.S.:lle:

²⁴ Katso liite - IV, s. 425.

Kerran joku kysyi Bhagavanilta, mitä hän pyytäisi, jos Herra Siva ilmes-tyisi hänen eteensä härällään ja kehottaisi häntä pyytämään lahjaa. Bhagavanin on raportoitu sanoneen, "Älä yritä pettää minua. Hänellä ei ole muotoa. En halua sor-tua kysymykseesi. Hän on muodoton Itse kaikissa."

Kun Bhagavanilla oli rakkuloita käsissään jauhettuaan sosetta joka päivä eikä Viswanatha Swamin pyynnöstä huolimatta lopettanut työtä, Swami meni ai-kaisin keittiöön ja teki kaiken sen työn, mitä Bhagavanilla oli tapana tehdä. Bha-gavan kysyi häneltä, miksi hän oli tehnyt hänen työnsä aamulla. Kun Swami sa-noi, että hän ei kestänyt nähdä Bhagavanin jauhavan sosetta rakkulaisilla käsil-lään, Bhagavan sanoi: "Alkuaikoina tapanani oli mennä *bhikshaan*. Nyt saan il-maista ruokaa Ashramissa. Siksi teen jotain työtä tai muuta keittiössä. Tänään olet tehnyt minun työni. Ole hyvä ja anna minulle *dhotisi*. Aion pestä sen sinulle." Kun Swami kuuli tämän, hän liikutui kyyneliin.

34

N. Balarama Reddy, M. A. (1908-95), oli kasvanut hengellisesti suuntautu-neessa ympäristössä eräässä kylässä Andhra Pradeshissa. Hän siirtyi Sri Ra-manan luo vuonna 1937 Sri Aurobindo Ashramista, jonne hän oli mennyt vuonna 1931. Muistelmani kertovat yksityiskohtaisesti hänen pitkistä henki-sen elämän ja *sadhanan* vuosistaan Sri Ramanasramamissa.

Sri Bhagavan oli olento, jonka tulo tähän maailmaan olisi siunaus maaju-malattarelle. *Bhagvatamissa* on rivi, jossa sanotaan: "He laittavat jalkansa maan päälle ja maa tuntee olevansa siunattu." Mielestäni Bhagavan oli yksi loisteliaim-mista olennoista, joka koskaan on käynyt maan päällä. **Mitä enemmän elät hä-nen kanssa, sitä enemmän sinusta tuntuu, että olet tehnyt jotain aiemmin, jotain suurta, joka antoi sinulle oikeuden saada yhteyden Bhagavaniin. Olla hänen kanssaan on olla ylennyt.** Sinun ei tarvitse puhua hänen kanssaan; sinun ei tarvitse yrittää oppia häneltä puheesta. Hän vuodatti armoaan kuin auringonsä-teitä – lopettamatta koskaan. Nytkin hän vastaa kutsuusi jos olet vilpítőn – täysin vilpítőn.

On vaikea kuvailla ja ihmeellistä nähdä kuinka Bhagavan satoi kaikki rak-kaudellaan. Sanat eivät koskaan liikkuneet Bhagavanin ja hänen pitkäaikaisten palvojiensa välillä. Kuitenkin nämä palvojat – olivatpa miehiä, naisia tai lapsia – tiesivät, että Bhagavanin rakkaus ja armo suihkusi heidän ylleen. Yhdellä silmäyk-

sellä, pään nyökkäyksellä tai ehkä yksinkertaisella Bhagavanin tiedustelulla, joskus ei edes suoralla vaan toisen henkilön kautta – palvoja tiesi olevansa Bhagavanin ikioma ja että hän välitti tästä. Hänen läsnäolossaan kaikki erilaisuudet ja erot ratkesivat.

Bhagavan oli mitä huomaavaisin ja hyväsydämisin. Vaikka hän katsojista näytti välinpitämättömältä, hän silti oli hyvin kiinnostunut palvojen kehityksestä. Bhagavan auttoi minua monta kertaa. Esimerkiksi, koska perheessäni oli kriisi, minulle kerrottiin, että minun vaadittiin olevan jatkuvasti kylässä. Se tarkoitti sitä, että minun olisin jätettävä Bhagavan lopullisesti.

Kun sain uutiset, menin ja selitin sen Bhagavanille, joka kuunteli ja sitten vain nyökkäsi. Ymmärsin tämän nyökkäyksen merkityksen vasta vastaanotettuani kirjeen äidiltäni, joka kirjoitti, että minun ei tarvitse lähteä Bhagavanin luota ja että hän hoitaa kaikki asiat kylässä. Tämä oli käännekohta maallisessa elämässäni ja se johtui, epäilemättä, Bhagavanin armon suorasta väliintulosta.

Ensimmäisenä vuonna, jolloin olin asettunut Tiruvannamalaihin [jonne hän oli siirtynyt lopullisesti vuonna 1937], olin hallissa ja Bhagavan selitti tiettyä henkistä pistettä minulle. Keskustelujen aikana hän pyysi minua tuomaan kirjan kirjakaapista hallissa. Kun en löytänyt kirjaa, palasin Bhagavanin luo ja istuuduin jälleen vastapäätä häntä. Silloin hitaasti ja majesteettillisesti Bhagavan käveli kirjakaapille ja veti välittömästi esiin kirjan, jonka hän oli pyytänyt minua etsimään. Hän sulki kaapin ja, yllätyksekseni, sen sijaan että käveli takaisin sohvalle, hän tuli ja istui lattialle viereeni.

Hän avasi kirjan ja pitäen sitä kasvojani edessä, pyysi minua lukemaan tietyn kappaleen. Bhagavanin avustajilla oli tapana kertoa minulle, että hänen kehonsa oli kuin ahjo. Vasta sitten, kun hän istui niin lähellä minua, ymmärsin, mitä he tarkoittivat. Tunsin hengellisen voiman säteilevän hänen kehostaan kuin generaattorista. Värisin olemukseni ydintä myöten.

Bhagavanissa löysimme olennon, joka oli niin täynnä Todellisuutta, että tulo hänen läheisyyteensä sai aikaan dynaamisen muutoksen meissä. Hänen läsnäolonsa Jumalallinen Voima oli jotain merkittävää, täysin ylivoimaista.

Minusta on aina tuntunut, että Bhagavanin hallissa on jotain konkreettisen erillistä. **Kun astuimme halliin ja istuuduimme, meistä tuntui heti, että olimme tulleet olemassaolon eri tasolle. Oli kuin maailmaa, jonka tunsimme, ei olisi ollut olemassa – Bhagavanin läsnäolo, hänen muunmaalaisuutensa, sulki sisäänsä ilmapiirin. Kun kävelimme ulos hallista, kohtasimme jälleen vanhan maailman, jonka tunsimme liiankin hyvin.**

Yleensä emme voineet sanoa oliko Bhagavan unessa vai valveilla vaikka

todellisuudessa hän oli aina hereillä – valveilla Itseen. Miten hän onnistui pysymään siinä universaalin tietoisuuden katkeamattomassa tilassa ja silti toimia rajoitetussa, fyysisessä muodossa, on edelleen mysteeri. Emme voi ymmärtää sitä tilaa. Huolimatta hänen ylevästä tilastaan, hän oli vuorovaikutuksessa meihin omalla tasollamme. Hän osoitti huomattavaa kiinnostusta Ashramin toimintaan ja vierailijoiden asumiseen.

Hänen tekonsa olivat spontaaneja ja luonnollisia, ja katselemalla häntä opimme elämään maailmassa. Hänen esimerkkinsä oli suurin opetus ja hänen jumalallinen läsnäolonsa pitkälle korvasi eliniän kestävän rasittavan *sadhanan*. **Vain ajattelemalla häntä tai istumalla hänen lähellään tunsimme nousevamme autuuden korkeammille tasoille.**

Hän ymmärsi inhimillistä heikkoutta ja oli päättänyt opettaa meille, miten ylittää se eikä oleskella siinä.

Bhagavanin koko elämä oli yksinkertaisesti uhrilahja maailmalle. Kaikki, mitä hän teki, oli vain toisille. Hän halusi vapauttaa meidät väärässä uskosta, että olemme tämä keho, mieli ja ego. Tätä varten hän antoi Itsetutkimuksen menetelmän ja näytti meille miten harjoittaa sitä. Hän auttoi tehokkaasti etsijöitä voimakkaalla läsnäolollaan ja armollaan.

Eräänä päivänä, kun hän oli vielä toipumassa Ashramin apteekissa, seisoin hänen vuoteensa vierellä ja yksinkertaisesti lepuutin silmiäni hänessä. Sanaakaan ei kulkenut välillämme, mutten voi koskaan unohtaa niitä viileitä, myötätuntoisia silmiä, jotka avautuivat ja kylvettivät minua rauhalla ja rakkaudella. Ulkopuolisesta tämä pieni tapahtuma voi tuntua merkityksettömältä. Kuitenkin tässä yhdessä katseessa, kastettuna mittaamattomaan rauhaan ja armoon, tunsin täydellistä turvallisuutta ja luottamusta, että hänen siunauksensa olisi aina kanssani. Jopa nyt, yli neljäkymmentä vuotta sen jälkeen, kun hän jätti ruumiin, minusta tuntuu, että sama armo virtaa suojaan ja ohjaten minua. Miten sitä voidaan kuvata sanoin?

Kerran Pondicherryn kuvernöörin yksityinen sihteeri tuli Ashramiin mukanaan pitkä lista kysymyksiä, jotka oli kirjoitettu taidokkaalla, monimutkaisella ranskalaistyyllillä. Luovutettuaan paperin Bhagavanille, hän istuutui ikkunalaudalle vastapäätä sohvaa. Huomattuaan, että kysymykset olivat ranskaa, Bhagavan pyysi minua kääntää ne.²⁵

Koska ponnistelin sanasta sanaan käännöstä ja huomasin, että ranska oli vaikeaa kääntää, Bhagavan sanoi, "Ei se ole tarpeen, kerro minulle sen ydin." Silmäilin kysymyksiä ja kerroin Bhagavanille, että hän ei todellisuudessa haluaisi suullisia vastauksia, vaan pikemminkin kokemuksen muodossa.

25 Ennen muuttamistaan Sri Ramanasramamiin, Balarama Reddy oli vuosia Sri Aurobindon Ashramissa Pondicherryn ranskalaisella alueella ja hän oli tutustunut ranskan kieleen.

Bhagavan piti pienen tauon ja käänsi sitten hitaasti kasvonsa kysyjän suuntaan ja langetti katseensa häneen. Noin 30 sekunnin kuluttua huomasi miehen ruumiin tärisävän ja vapisevan kauttaaltaan. Sitten hän tokaisi, "Voi ei, Bhagavan, ei nyt! Kiitos, Bhagavan, ei nyt!" Seisoin Bhagavanin sivulla katsomassa tätä erikoista kohtausta ja mietin, mitä oli tämä Bhagavan oli. Hän oli voiman varasto, mutta silti niin ystävällinen, lempeä ja myötätuntoinen.

Alkuvuodesta 1950 Sitarama Reddy, Madrasin hallituksen ministeri, saapui Ashramiin. Minua oli johtokunnan toimesta pyydetty viemään hänet Bhagavanin luo Nirvanahuoneeseen. Kun astuimme Bhagavanin läheisyyteen, huomasi erikoisen säteilyn tai omituisen pehmeän loisteen tunkeutuvan huoneeseen. Luulin nähneeni tämän, koska olin kiintynyt Bhagavaniin. Heti kun tulimme ulos huoneesta, ministeri kääntyi puoleeni ja kysyi: "Mitä oli se säteily, joka levisi Maharshin huoneeseen?" Kun hän sanoi tämän kyselemättä mitään minulta, minä muistin Ganapati Munin [no. 91] toisen jakeen *Chatvarimsatista* – "Kuka on kaikkien korkeimpien hyveiden säilytyspaikka, jonka autuaaksi tekevä säteily on piilotettu kärkeä kehon tuppeen, kuten paahtava aurinko piiloutuu pilvien taakse."

Monet tapaukset elämässäni ovat juurruttaneet uskoni Maharshin ohjaavaan läsnäoloon. Tunsin myös varmasti, että antautumiseni hänelle minun Gurunani, oli paras päätös, jonka olen koskaan tehnyt.

35

A. Devaraja Mudaliarilla, joka oli asianajaja, oli tapana puhutella Sri Ramanaa 'minun isänäni ja äitinäni' ja allekirjoittaa itsensä Ramanan lapsena – Ramana Sei. Hän kirjoitti kuuluisat *Day by Day with Bhagavan* ja *My Recollections of Bhagavan Sri Ramana*.

Vuodesta 1936 lähtien tapanani oli käydä Bhagavanin luona säännöllisesti, noin kerran kuukaudessa ja yöpyä joka kerta Ashramissa kolmesta viiteen päivään. Vuonna 1937 sain merkittävän todisteen Bhagavanin armosta – toimistoni (t.s. Official Receiver's Office, Chittoor) tarkastettiin ja virkailijani typerän virheen seurauksena kassasta puuttui 70 rupiaa. Maksoin summan heti, kun minulle kerrottiin siitä. Jos viranomaiset olivat toteuttaneet tiukasti oikeudellista näkemystä, he olisivat voineet kutsutaan virhettä satunnaiseksi kavallukseksi. Olin todella järkyttynyt, sillä minua oli aina arvostettu rehellisenä ja pelkäsin, että se olisi turmeltunut. Sinä yönä Bhagavan ilmestyi unessa nuorena bramiinina, erittäin komean ja urhean näköisenä, ja helposti, ilman vaivaa, poimi ison käärmeen, joka oli

lähestymässä minua ja pisti sen sivuun. Tarkastuskertomus ei aiheuttanut minulle mitään haittaa ja kun selitin sen olleen virkailijan virhe, se hyväksyttiin ilman mitään huomautusta.

Luovuin lakityöstäni vuonna 1939 ja päätin elää Ashramissa, jonne minun sallittiin rakentaa yhden huoneen mökki. Sellaista lupaa annettiin harvoin ja oli annettu vain Majuri Chadwick'lle [no. 42] ja Yogi Ramaiahille.

Eräänä päivänä silmäni meni hiekanmurunen. Dr. G. S. Melkote, palvoja Hyderabadista, tutki silmää ja sanoi, että hiekka oli todella tiukassa ja että hänen täytyisi viedä minut sairaalaan Tiruvannamalahin, ja jos se ei onnistu, Madraasiin tai silmä voisi vahingoittua pysyvästi.

Olin täysin poissa tolaltani ja kerroin Bhagavanille henkisesti, "Tulin tänne saadakseni hiljaista aikaa ja nauttiakseni teidän seuranne rauhasta ja onnesta. Onko teidän tahtonne, että kaiken tämän pitäisi tapahtua?" Sitten kerroin tohtori Melkotelle, "Haluan panna siihen tipan risiiniöljyä ja katsoa, jos voitelu irrottaa soran." Hän suostui. Menimme Bhagavanin halliin. Heittäydyin hänen eteensä kertomatta hänelle mitään. Sitten otin hieman risiiniöljyä Bhagavanin avustajalta ja lähdin huoneeseeni yhdessä lääkärin kanssa. Silloin kun saavuimme nurkalle, tunsin selvää helpotusta. Kun tulimme huoneeseen, hän tutki silmää eikä löytänyt mitään. Silloin hän sanoi, "En voi selittää miten hiekka katosi. Se on selvästi sinun Bhagavanisi työtä."

Kun oli oleskellut yhden tai kaksi päivää Ashramissa, huomasin, että sieltä saatava ruoka ei sovi minulle. Tämän jälkeen otin yleensä hyvin pienen määrän riisiä. Kerran, kun Bhagavan tarkkaili lehtilevyäni, hän kysyi, "Miten pärjät noin vähällä ruualla?" Vastasin: "Vaikka otan niin vähän, vatsani vaivaa minua yhden tai kaksi päivää. En voi oikein sulattaa edes tätä määrää." Bhagavan pysyi vaiti, mutta sen jälkeen minulla ei ollut enää ongelmia vatsassani vaikka asuin jatkuvasti Ashramissa ja otin kaiken ruuan.

Koska tyttäreni terveys oli heikko ja koska hänen edellisestä synnytyksestään oli kulunut kymmenen vuotta, olin erittäin huolissaan hänen synnytyksestään. Hänen puolisonsa kylässä lääketieteelliset palvelut olivat minimaaliset. Välitin kaiken tämän ahdistuksen Bhagavanille kirjeellä. Sain vastauksen Ashramista, että minun ei tarvitse olla huolissani ja että tyttärelläni olisi turvallinen synnytys.²⁶ Tämä ei ollut sellainen vastaus, joka Ashramista tavallisesti lähetetään. Yleensä vastaus oli jotain seuraavanlaista: "Toivomme, että Bhagavanin armosta synnytys on turvallinen." Palasin Ashramiin kertoen vävylleni, että minulle ei olisi mitään erityistä tarvetta siellä ja että laittaisi minulle sähkeen jos siihen olisi syytä. Kun

²⁶ Sri Ramana ei koskaan kirjoittanut yhtään kirjettä tai allekirjoittanut mitään paperia. Kirjeet luettiin hänelle ja Ashramin toimisto lähetti vastaukset hänen toivomuksensa mukaan.

olin ollut Bhagavanin luona kaksi tai kolme päivää, sain kirjeen vävyiltäni, jonka mukaan tyttärenti syntytys oli ollut turvallinen ja sujuva.

Vuoden 1946 loppupuolella sain puhelun veljeltäni, jotta auttaisın häntä eräässä jutussa hänen ja erään läheisen sukulaisen välillä Madrasin tuomioistuimessa. Rukoilin hartaasti Bhagavanilta, että juttu pitäisi lopettaa ilman oikeudenkäyntiä. Kirjoitin Bhagavanille, että minulle oli nöyryyttävää, kun läheiset sukulaiset menevät tuomioistuimeen ja perhehuolet paljastuvat. Olin henkisesti hyvin ahdistunut siitä, että juttua ei pitäisi vielä oikeuteen. Mutta molemmat osapuolet olivat itsepäisiä ja kieroja ja kompromissi olisi erittäin epätodennäköistä. Silti Bhagavan armo ei mennyt hukkaan; tapaus päättyi ilman oikeudenkäyntiä, mutta sellaisen seikan vuoksi, jota en voisi koskaan uneksiakaan: osapuoli, joka oli tehnyt valituksen veljestäni ja hänen puolestapuhujansa olivat molemmat poissa, kun asia oli esillä, ja niin valitus hylättiin.

Koko kirja voitaisiin kirjoittaa sen kuvaamiseksi kuinka Bhagavan harjoitti *samatvaa* (tasapuolisuutta) ja opetti sitä meille jatkuvasti esimerkillään. Hänen luonaan olivat kaikki samanlaisia, ylhäinen tai alhainen, rikas tai köyhä, mies tai nainen, lapsi tai aikuinen, ihminen tai eläin. Aivan kuten hän itse kohteli kaikkia samanlaisina, hän ei koskaan sietänyt mitään erityistä huomaavaisuutta tai huomiota osoitettavan itselleen enemmän kuin kenellekään muulle Ashramissa.

Monta kertaa sattui niin, että jos hän havaitsi edes hiukan ylimääräistä siinä, kun hänelle tarjoihti jotain ruokaa tai jotain makeista enemmän kuin muille, hän kuohahti suuttumuksesta ja nuhteli häntä, joka oli tästä vastuussa. Hänellä oli tapana sanoa, "Sellaisen asian tekemällä sinä häpäiset minut. Ei voi olla suurempaa häpeää kuin tämä."²⁷

Kerran vierailulla oleva eurooppalainen nainen istui Bhagavana vastapäätä hallissa. Koska hän ei ollut tottunut istumaan jalat ristissä lattialla, hän ojensi jalkansa eteen. Eräs apulainen piti tätä epäkunnioittavana Bhagavana kohtaan ja pyysi häntä taittamaan jalkansa. Naisparasta tuntui, että vaikka hän tuli osoittamaan kunnioitustaan, hän oli tehnyt jotain sopimatonta ja minä sain sellaisen vaikutelman, että hän lähes itki harmiaan. Bhagavan, joka lukee sydämiä eikä tekoja, tunsı itsensä onnettomaksi siitä ahdistuksesta, jota naiselle oli aiheutunut. Hän kertoi tälle, ettei ollut haittaa vaikka hän istui niin kuin oli mukavinta hänelle, mutta naista ei voinut suostutella uudestaan ojentamaan jalkojaan.

Bhagavan itse ojensi jalkansa suoraksi sohvalle, koska hänen polvissaan oleva reumatismi oli tehnyt tuskalliseksi istua jalat ristissä edes hetken aikaa. Nyt hän kuitenkin istui jalat ristissä eikä häntä saatu suostuteltua rentoutumaan koko päivänä. Hän sanoi: "Jos se on sääntö hänelle, se on sääntö kaikille. Minäkään en

²⁷ Katso kokkien muistelmia Ashramissa s. 208, viimeinen kappale; ja s. 212, kappaleet 1-3.

ojenna jalkojani." Vaikka pyysimme kuinka paljon hyvänsä Bhagavanaia olemaan huomioimatta apulaisen typerää määräystä, hänen päätään ei voinut kääntää. Vasta seuraavana päivänä onnistuimme saamaan hänet ojentamaan jalkansa kuten tavallisesti, kun hänestä tuntui siltä.

36

Maurice Frydman (1900-76), Puolan juutalainen, työskenteli tutkimusinsinöörinä Ranskassa, kun silloinen Mysoren Diwan, johon hän vaikutti omaperäisyydellään ja tarmollaan, toi hänet Mysoreen. Hän sai aikaan parannuksia *charkhassa*²⁸ ja ansaitsi nimen "Bharatananda" Mahatma Gandhilta tunnustuksena intensiivisestä rakkaudestaan Intiaan. Hän tapasi Sri Ramanan ensimmäisen kerran noin vuonna 1935.

Vain kuuden kuukauden kuluttua siitä, kun tulin Intia, minä jäin yksin eikä minulla ollut ystäviä. Henkilö, jota rakastin, kuoli eikä mikään houkutellut minua elämässä. Aivan vahingossa, vain huvin vuoksi, minä tipahdin Tiruvannamalaihin. Menin suoraan Swamin luo ja pysyin siellä kaksi tuntia. Silloin ymmärsin, että olin tavannut jonkun, jonka kaltaista en ollut koskaan ennen tavannut. Silloin en tiennyt mitä tarkoitettiin sanoilla Maharshi ja Bhagavan. Minulla ei ollut ennakkokäsityksiä ja silti minusta tuntui, että tässä miehessä oli jotain poikkeuksellista. Minulle kerrottiin hänen opetuksiaan, mutta ne olivat aivan liian korkeita minulle. En ymmärtänyt mitä ne tarkoittivat, mutta tunsin häntä kohtaan voimakasta kiintymystä, aivan kuten koiralla olisi isäntäänsä kohtaan.

Myöhemmin aina kun tunsin itseni huolestuneeksi, tapanani oli mennä Ashramiin ja istua hänen lähellä. Alkuaikoina esitin kysymyksiä, mutta myöhemmin, kun aloin käydä hänen luonaan enemmän ja enemmän, keskustelut hänen kanssaan vähenivät ja vähenivät. Sitten aloin käydä hänen luonaan lähes joka kuukausi. En tuntenut *sadhanaa* tai *dhyanaa*. Halusin vain istua hänen lähellä. Kysymyksiini Maharshi sanoi, "Ota selvää kuka olet." En voinut tehdä mitään, mutta siitä huolimatta tunsin olevani onnellinen. Hitaasti minussa tapahtui joku muutos.

Aivan kuten muna kasvaa ja kypsyy vain äidin lämmön avulla, minä muotouduin hitaasti ja tasaisesti hänen edessä. Mielestäni tuli hiljaisempi kuin ennen. Aiemmin se oli onneton ja tyytymätön, nyt eräänlaista turvallisuutta ja

28 Tässä viitataan Mahatma Gandhin käyttämään rukkiin ja hänen esimerkkiinsä miljoonille muille Intiassa vastustaa maahantuotujen kankaiden käyttämistä.

rauhaa alkoi tuntua itsestään. Tunsin, että Maharshi oli tulossa lähemmäs ja lähemmäs ajan myötä. Jälkeenpäin ajattelin aina häntä, kun tunsin olevani onneton. Hänen vaikutuksensa oli aina siellä ja kuten tuli sulattaa jään, samoin hänen vaikutuksensa sai huoleni sulamaan ja minun elämäntaisteluni muuntui autuaaksi elämäksi.

Kirjailijalla oli valtava etuoikeus tavata muutamia jättimäisiä hengellisiä miehiä, mutta kukaan ei koskaan tuottanut häneen syvempää vaikutusta kuin Ramana Maharshi. Hänessä jumalallisen elämän ylevä majesteettisuus seisoi ja liikkui kaikessa yksinkertaisuudessaan. Perimmäinen oli paljastanut itsensä välittömänä ja arvaamattomasta oli tullut todellinen.

Polttava katumus, jonka moni luultavasti jakaa kanssani, oli, että en ottanut täyttä hyötyä näistä onnellisista ja arvokkaista päivistä, jotka hän oli myös kanssamme fyysisesti – syöden, puhuen, nauraen, toivottaen kaikki tervetulleiksi, avoinna kaikille. Todellisuus oli siellä – runsaana otettavaksi, mutta me suljimme itsemme arkuuteen, väärään nöyryyteen, itsepetokseen ja vääriin tekosyihin. Otimme kipollisen, kun valtameri oli jaloissamme.

Eräässä kirjeessään Sri Ramanasramamiin Frydman kirjoitti:

"Maharshi on kanssani ei ainoastaan, kun ajattelen häntä, vaan myös kun en ajattele häntä. Muussa tapauksessa, kuinka minä elän?"²⁹

A. R. Natarajan kirjoittaa kirjassaan *Timeless in Time*:

Frydman oli luonteeltaan lapsenomaisen ja esitti vilpittömiä kysymyksiä vapaudesta. Kerran hän kysyi dramaattisin elein, "Miksei egoa tapeta yhdellä iskulla ja tuhota, jotta annettaisiin näin korkein autuus kannattajille?" Silloin Sri Ramana repesi nauruun ja pyysi Frydmania ojentamaan egonsa, jotta hän voisi iskeä sen maahan. Kaikki Frydmanin kanssa yhtyivät nauruun. "Kyllä, nyt ymmärrän", sanoi Frydman.

S. Bhanu Sharma kirjoittaa Ramana Smrtissa:

Vuonna 1935 satuin työskentelemään Bangalossa puolalaisen insinöörin, Maurice Frydmanin alaisuudessa, joka oli usein nähty vieras Ashramissa. Vuonna 1937 yksi hänen hollantilaisista ystävistään, Dr. G.H.Mees [no. 2], tutkija, kertoi hänelle, että hän ei päässyt selvyteen tietyistä yksityiskohdista Intian filosofiassa

²⁹ Merkintä no. 74, *Talks with Sri Ramana Maharshi*, (Keskustelut) Sri Ramanasramam.

kaikista yrityksistään huolimatta. Frydman ehdotti hänelle, että tämä menisi Tiruvannamalahin ja tapaisi Sri Bhagavanin, ja olin hänen mukanaan matkalla. Dr. Mees kirjoitti muistiin kaikki kysymyksensä. Saavuimme noin 08:30 aamupäivällä ja istuuduimme halliin Bhagavanin eteen. Useat kannattajat esittivät kysymyksiä ja Bhagavan vastasi niihin. Dr. Mees pysyi vaiti. Klo 10:45 muistutin häntä hänen kysymyksistään. Hän sanoi, ettei hänellä enää ollut mitään epäilystä yhdestäkään kohdasta.

G.V. Subbaramayya kirjoittaa kirjassaan Sri Ramana Reminiscences:

Monet länsimaiset kävijät tulivat vuoden 1936 *jayantijuhliin*. Yksi heistä, Maurice Frydman, älykäs puolan juutalainen, tyrkytti Bhagavanille nerokkain perustein käytännön opastusta itseoivallukseen. Bhagavan seurasi hänen argumenttejaan kiinnostuneena, mutta pysyi koko ajan vaiti. Kun häntä painostettiin sanomaan jotain, Bhagavan lainasi Raamatusta: "Olkaa hiljaa ja tietäkää, että minä olen Jumala", ja lisäsi liitteen, että Herra sanoi: "'tietäkää' eikä 'ajatelkaa', että minä olen Jumala."

Otteita Frydmanin runoista:

Olen liean päässä enkä voi katkaista liekaa
 Koko etenemiseni on petollista unta,
 Koko ajatteluni ei totta, kaikki tunteeni ei puhtaita,
 Koko tekemiseni ei oikein, koko elämiseni ei selvää.
 Olen sitonut itseni itseeni itse,
 Solmu tavoittamattomissa, minä olen käsissänne.
 Siinä ovat Sydän ja mieli, ja ruumis ja sielu
 Odottaen teitä. Te tulette kun valitsette,
 Ja mistä hyvänsä te pidätte olette tervetullut tekemään.

* * *

Raskaana monien maiden mudista virtasin laiskasti,
 Tehden omia esteitä epäpyhistä kasautumistani.
 Yhtäkkiä heräsin loputtoman kauneuden tuoreuteen,
 Ja tunsin loppumattoman rauhan ikuinen elinpiirin.
 Rakkaani, olen löytänyt teidät, ja silti koskaan emme olleet erillään,
 Jokainen olemukseni pisara on te ja teidän on virtaukseni voima,

Koskaan emme ole erillään ja silti pyrin aina teihin.
 Luomisen virtaus jatkuu kanssani tai ilman minua,
 Älkää vain panko minua unohtamaan, että en ole mitään ja että vain te olette
 olemassa ja luotte alati muuttuvassa liikkuvuudessa.

* * *

37

S. (Suleman) S. (Samuel) Cohen, Irakin juutalainen, oli pätevä kirjanpitäjä. Hän tuli Intiaan vuonna 1927 etsimään avainta elämän mysteeriin. Hän työskenteli Bombayssa muutaman vuoden ennen siirtymistään Teosofiseen Seuraan Madrasissa, jossa hän kuuli Maharshista ja luki joitakin hänen kirjojaan. Tämä vaikutti häneen kuin taikuus ja hän omaksui Sri Ramanasramanin kodikseen vuonna 1936. Hän kuoli vuonna 1980 ja lepää haudattuna Ashramin alueella. Hän on kirjoittanut *Guru Ramanan, Pohdiskeluja* kirjaan *Talks with Sri Ramana Maharshi* (Keskustelut) ja *Residual Reminiscences of Ramana*.

Silloin Ashramissa oli tapana kunnioittaa tulokasta tarjoamalla hänelle ensimmäinen ateria vastapäätä Maharshin istuinta. Ruoan jälkeen joku ilmoitti, että Maharshi oli tulossa halliin. Ryntäsin sinne. Takanani käveli rauhallisesti pitkä, vaikuttava Maharshin hahmo verkkaisin vaikkakin vakain askelin. Olin hallissa kahden kesken hänen kanssaan. **Ilo ja rauha tunkeutuivat olemukseeni enkä ollut koskaan aiemmin tuntenut sellaista ihanaa puhtauden ja hyvinvoinnin tunnetta pelkässä ihmisen läheisyydessä.** Hetken kuluttua huomasin hänen katsovan minua suurilla läpätunkevilla silmillään, tarjoten jumalallista rauhoitusta lapsenomaisella viattomuudellaan. **Minä imeydyin tämän upean ihmismagneettin sisäänsä vetävään persoonallisuuteen – Sri Ramana Bhagavaniin.** On tarpeetonta sanoa, että siitä päivästä lähtien Sri Ramanasramamista tuli minun pysyvä kotini.

Muutaman päivän kuluttua siitä, kun olin saapunut, istuin hallissa lähes yksin, kun Maharshi oli palannut aamiaiselta. Hän näki nahkakantisen kirjan vierelläni ja kysyi minulta, "Mikä kirja se on?" luullen sitä, minä arvelin, pyhien kirjoitusten ohjekirjaksi. Vastasin, että se oli muistikirja. Hän naurahti ja sanoi tulkille: "*Vellai karan* (valkoinen mies) ei liiku ilman muistikirjaa (*kannettavaa*)."
 Tämä avautuminen kannusti minua ottamaan puheeksi sukupuolen. Sanoin, "Vii-

me yönä Mr. Brunton ja minä olimme johtaneet keskustelumme seksin ja avioliiton kysymykseen, varsinkin kun se vaikuttaa hengelliseen elämään. Mitä Maharshi ajatteli siitä?" Maharshi pysyi hetken hiljaa ja huomautti, " Mikäli se koskee *sadhanaa, brahmacharya* tarkoittaa asumista *Brahmanissa*" jättäen minut ajattelemaan siitä mitä tahdoin.

Minä rakensin mökin asuinpaikakseni lähelle Ashramia maaliskuussa 1936. Tuskin olin siellä päivällä: mieleni oli kokonaan kiinnittynyt Mestariin. Niinpä vietin päiväni ja osan öistäni hallissa, jossa Maharshi asui ja nukkui. Siellä minä istuin hiljaa ja kuuntelin vieraiden keskusteluja hänen kanssaan ja hänen vastauksiaan, joita joskus käännettiin englanniksi, varsinkin jos kysymyksessä oli ulkomaalainen tai Pohjois-Intialainen. Hänen vastauksensa olivat tuoreita ja suloisia. Hänen vaikutuksensa levisi kaikkialle hänen hiljaisuudessaan, ei vähempänä kuin hänen puheessaan.

Vakavamieliselle Bhagavan oli majakan valo muuten käsittämättömässä pimeydessä, ja rauhan satama.

Bhagavan oli guruista kaikkein liberaalein. Missään vaiheessa hän ei pitänyt tarpeellisena muotoilla sääntöjä ja määräyksiä hallitsemaan hänen opetuslaskensa elämää; eikä hän uskonut yhteiseen, valvottuun kuriin, sillä hän oli saavuttanut korkeimman ilman niitä. Hän jätti opetuslapsilleen vapauden muovata elämänsä niin hyvin kuin voisivat. Tämä fyysinen vapaus on huomattavasti auttanut minua ensimmäisten vaikeiden kuukausien vuorovesien yli uudessa olemassaolossani.

Vuodet 1936-38 olivat hyvin autuaallisia todellakin. Me saatoimme kerääntyä Bhagavanin sohvan ympärille, puhua hänelle läheisesti kuin rakkaalle isälle, kertoa hänelle vaikeuksistamme ilman lupaa tai estettä. Bhagavan kertoi meille tarinoita, jotka tuottivat tunteiden liikkumista, kun hän kuvasi suuren *bhaktin* kohtausta tai suuria inhimillisiä tragedioita, joille hän oli äärimmäisen herkkä. Silloin hän vuodatti kyyneliä, joita hän turhaan yritti salata.

Jotkut tarinat ovat mieleenpainuvia kuin Kabirin,³⁰ jolla oli siddhejä, mutta ansaitsi elantonsa kutomalla, joka oli hänen ammattinsa. Eräänä päivänä, kun Kabir teki työtään kangaspuilla, opetuslapsi tuli sisään suuresti jännittyneenä ja sanoi: "Herra, ulkona on jonglööri, joka vetää puoleensa suurta yleisjoukkoa saamalla sauvansa seisomaan ilmassa." Sen jälkeen Kabir, jotka piti kaikista todellisista pyhimyksistä, vastusti jonglöörin esitystä, haluten häpäistä miehen, ryntäsi ulos iso lankakerä kädessään ja heitti sen ilmaan. Pallo meni ylös ja ylös purkautuen, kunnes koko lanka seisoj jäykkänä ilmassa. Ihmiset ja jonglööri olivat järkyttyneet hämmästyksestä, ja Bhagavan silmät esittivät hämmästystä, kun hänen

30 1300-luvun suuri pyhimys ja huippuluokan hindirunoilija, joka asui Benarasissa.

kätensä olivat korkealla hänen päänsä yläpuolella siinä asennossa kuin Kabirin, kun hän heitti pallon.

Toisessa tilanteessa Bhagavan lausui muistista Vaishnavapyhimyksen runon, joka sisälsi sanat "Kiedo minut syleilyysi, Oi Herra", jolloin Bhagavanin käsisvarret liittyivät yhteen ympyräksi hänen edessään olevan tyhjän ilman ympärille, hänen silmänsä loistivat hartauden kiihkoa, kun taas hänen äänensä vapisi tukahdutettua nyyhkytystä, joka ei jäänyt meiltä huomaamatta. Oli kiehtovaa nähdä hänen esittävän ne osat, joista hän kertoi, ja olla sellaisissa virkistäväissä tunnelmissa kuin nämä.

Käsitys, että guru aina tarkkaili opetuslapsiaan, jatkui piilevänä mielessäni. Mutta, kuten huomasin myöhemmin, Bhagavan ei tehnyt mitään tällaista. **Hän oli Korkein Välinpitämättömyys lihaksi tulleenä.** Tiukka kylmäkiskoisuus, joka ilmeni minulle aluksi kuin pelkkänä paatuneisuutena Maharshin puolelta, osoitti vuosien myötä olevansa paljon voimakkaampi toiminnassaan puhdistaa, opastaa, uudistaa ja kypsytää opetuslasten tietoisuutta kuin gurun tietoinen väliintulo. Ilman tätä välinpitämättömyyttä guru on sidottu kasvamaan puolueelliseksi ja syrjiväksi.

Luopuminen ja antautuminen on *sadhanan* kulmakivi, ja Maharshissa se oli 'täydellinen.' Oli useita harhaan johdettuja kannattajia, jotka yrittivät mielistellä hänen kanssaan, mutta Bhagavan ei koskaan poikennut neutraalisuudesta henkisessä asenteessaan heitä kohtaan. Hän vastasi aina henkisiin kysymyksiin, mutta ei koskaan yrittänyt tietoisesti antaa Itseoivallusta kenellekään kaikkina näinä 14 vuotena, joina olin häneen yhteydessä, joko koskettamalla tai henkisellä kohdistuksella tai millään muilla keinoin.

Aikaisin aamulla kuljin yksin *Giri pradakshinan* – kahdeksan mailin vaeluksen Arunachala-vuoren ympäri, joka kesti lähes kolme tuntia. Tällä oli oma erityinen hyötynsä. Näinä varhaisina tunteina minä yleensä kävelin meditaatiomielialalla, varsinkin kun olin nimenomaan tehnyt siitä tavan. Toinen, ja minulle suurin tekijä *pradakshinan* onnistumiseksi, oli päätös heti alussa olla silmäilemättä taaksepäin – ei muistella mennyttä – koko kävelyn aikana. En koskaan sallinut muistin pilata rauhallsuuttani. Joka kerta, kun huomasin muistin hiippailevan, keskitin heti huomioni askelten rytmiin, kunnes mieli palautui rauhalliseen tilaansa. Se osittainen väsymys, jota koin matkan jälkipuoliskolla, aiheutti automaattisesti tämän henkisen levon ilman sen suurempia ponnistuksia.

Kun puhutaan menneisyyden muistelemisesta, *sadhakoita* täytyy varoittaa muistitempuista. Heitä ei voi liian usein suositella välttämään menneisyyden tutkimista sen yrityksistä ja erehdyksistä, tekojen laiminlyönneistä ja suorituksista, pahoitteista, peloista, intohimoista, rakkaudesta ja vihasta, henkilökohtaisista tra-

gedioista jne. Kaikki on tomua, kaikki ohikiitävät, kuten näennäisesti hajoamattomat ihmissiteet, vielä enemmän vauraus ja kuuluisuus, eivät ole siten hetkenkään katumisen arvoisia. Mikään ei ole muuttumatonta ja kestävää paitsi Puhtaan Olemisen luonnollinen tila.

Kolme vuotta vierähti eteenpäin. Mestarilla oli tapana ohittaa mökkini lähes päivittäin. Hän suojautui usein keskipäivän auringolta kuistilleni pariaksi kolmeksi minuutiksi, jonka aikana pysyin itse poissa, jotten häittäisi häntä, kunnes eräänä päivänä sijoitin typerästi salaa tuolin hänen käytettäväkseen, mikä sai hänet lopullisesti boikotoimaan kuistia. Siitä huolimatta, että hän täydellisesti tiesi meidän palvovan häntä, hän oli erittäin herkkä pienimmästäkin ongelmasta, joka voisi aiheutua hänestä meille tai, tältä kannalta, kenellekään: näin tuolin asettamisen hänelle, tai hänen odottamisensa joka päivä tietynä tuntina, hän tulkitsevi häiritsevän minun lepoani, siitä boikotti.³¹

Kun olin asunut Ashramissa kolme vuotta, sain Bhagavanilta luvan mennä *yatraan* etelään. Hän hymyili hyväksyvästi ja tiedusteli lähtöni päivää ja aikaa, ja että olinko tehnyt asumisjärjestelyjä vieraillessani eri paikoissa. Kun minua erityisesti kosketti hänen huolenpitonsa, vastasin, että kuljin kuin *sadhu* luottaen majoituksen mahdollisuuteen.

Rauhallisen Etelä-Intian kiertueeni aikana vierailin temppeleissä ja viivyin pyhissä paikoissa pitkiä tai lyhyitä aikoja, henkisen mielialani mukaan. Olin hyvin tervetullut kaikkialla. Minne hyvänsä menin, Bhagavanin nimi toimi kuin taikakalu, etenkin kun olin hyväksynyt intialaisen asun alusta (1936) asti. Asuin brahminikaduilla ja söin brahminiruokaa. Heitin kerran menemään jopa kuluneet jalkineet, kylvin hindulaisessa peseytymisaltaissa ja osallistuin illalla temppelipalvelukseen käteni ja otsani voideltuina.

Yatrani aikana minulla oli tapana syöksyä pohdinnoissa Bhagavanin autuaaseen hiljaisuuteen ja rauhalliseen lepoon. Hänen mielensä hiljaisuus ahdisti minua minne hyvänsä menin. Tunsin hänen vaikutuksensa sieluni syvyydessä ja

31 Majuri A. W. Chadwick kirjoittaa: Vierailuni (1935-36) alkuaikoina asuin isossa huoneessa, joka oli Ashramin varaston vieressä. Täällä Bhagavanilla oli usein tapana vieraila luonani. Tullessaan huoneeseeni odottamatta, hän kertoi minulle ettei saa antaa hänen häiritä itseään, vaan jatkaa sitä mitä olin silloin tekemässä. Jäin istumaan ja jatkoin sitä mitä olin tuolloin tekemässä. Ymmärrän nyt, että tämä näytti intialaisista kannattajista niin kauhean epäkunnioittavalta, mutta sillä oli palkkionsa. Jos joku laittaa itsensä esiin Bhagavanille tai näyttää millään tavalla häirityltä, hän ei vain tule uudestaan; hän ei häiritsisi kehoa, niin huomaavainen hän oli. Mutta jos joku jatkaa sitä mitä oli tekemässä, silloin hän itse istahtaa ja puhuu luonnollisesti ilman muodollisuuksia, joka tavallisesti ympäröi häntä hallissa. Minulla ei ollut aavistustakaan kuinka onnekas olin ja miten etuoikeutettu, mutta varmasti arvostan hänen käyntejään. *A Sadhu's Reminiscences of Ramana Maharshi*, s. 23.

huusin: "Oi Bhagavan, kuinka mahtava te olette ja miten ylevää ja kaiken läpitu-
kevaa on mielenne tahraton puhtaus! Millä tunteiden hellyydellä me, teidän ope-
tuslapsenne, ajattelemme teidän vertaansa vailla olevia ominaisuuksia, teidän lem-
peyttäanne; teidän seesteisyyttäanne, ihastuttavia kasvojanne; teidän viileyttäanne,
virkistäviä hymyjänne; sanojen suloutta, jotka tulevat ulos suustanne; teidän kai-
ken käsittävän rakkautenne säteilyä; teidän tasavertaisuuden näkemystänne kaik-
kia, jopa eksyneitä eläimiä kohtaan!"

Maharshin vaikutus vilpittömiin etsijöihin, jotka jättävät maailman taak-
seen ja kääntyvät pyhiinvaeltajiksi Täydellisyuden tielle, on todella suuri; sillä täl-
laisia kokelaita koskettaa heidän sielussaan myötätuntoinen sointu, herättäen suu-
ren määrän henkisiä vastauksia. Läheinen ystäväni kertoi minulle kerran koke-
muksestaan, kun lyhyt keskustelu Mestarin kanssa sai hänet lopettamaan okkultis-
minsa hedelmättömän harjoituksen ja ottamaan tiedon (*jnanan*) polun. Ystäväni
sanoi:

"Olin vakuuttunut siitä, että Maharshi puhui suorasta, pätevistä kokemuk-
sesta ja päätin puhua kahden kesken hänen kanssaan ennen kuin halli täytyisi pal-
voijista. Kello oli kahdeksan aamulla. Bhagavan oli juuri tullut ja oli tuskin asettu-
nut paikalleen, kun lähestyin hänen sohvaansa ja kyykistyin paljaalle lattialle. Mi-
kään, tiesin, ei tuottanut Maharshille suurempaa iloa kuin kuunnella tarkkaavai-
sesti hänen kannattajiensa henkisiä vaikeuksia ja antaa neuvojaan. Tämä tieto roh-
kaisi minua selittämään hänelle hitaasti ja lyhyesti selkeällä, yksinkertaisella eng-
lannilla mieleni levottomuuden. Kun lopetin, hän pysyi miitteliäänä muutaman
sekunnin ja sitten, samalla kielellä, mutta huomattavasti harkitsemammin, sanoi,
"Kyllä, olet oikeassa; kaikkien ennakkoluulojen täytyy poistua, harjoitus yksin
näyttää sinulle missä totuus on." Niiden sanojen lisäksi, jotka hän lausui, minuun
oli yhtäkkiä tarttunut ylivoimainen halu antautua varauksetta hänelle, jotta hän oh-
jaisi minua hengellisessä nälässäni. Kohtaloni ja kaikki se, mitä olin, siirtyi sillä
hetkellä Bhagavanin pyhiin käsiin ikuisesti."

Jatkuva kävijöiden virta oli jonkinlainen apu, koska se tuotti kaivattua ren-
toutta muuten jännittyneeseen elämään. Toiseksi, erikoiset ongelmat, joita vieraili-
jat toivat mukanaan, olivat hyödyllistä tutkimusta – ihmismielen ja loputtomien
epäkohtien, joihin se joutuu, tutkimusta. Mielen ongelmat ja olosuhteet, jotka ai-
heuttavat niitä, ovat äärettömän paljon moninaisemmat kuin se vaihtelu, jota fyy-
sinen maailmankaikkeus esittelee ihmisaistille. Lisäksi, seuraamalla sitä mestaril-
lista tapaa, jolla Bhagavan ratkaisi näitä ongelmia, oli *sadhanaa* sellaisenaan. Jär-
jenmukaisuus oli hänen perustelujensa ydin, samalla kun lopullinen vastaus kaik-
kiin kysymyksiin oli aina sama, nimittäin "Ota selvää kuka olet". Aluksi hän koh-
tasi jokaisen kysyjän tämän omalta tasolta ja ohjasi hänet sitten hitaasti takaisin

kaikkien ongelmien lähteelle – Itseen – oivallukseen, jota hän piti universaalina ihmelääkkeenä.

Psykologit käsittelevät ainoastaan mielen toimintaa, mutta Bhagavan menee lähteelle, Itseen. **Oli ihme, että kaikkiin vierailijoihin hänellä oli miellyttävä vaikutus, joskus jopa ymmärtämättä hänen ideoidensa tarkoitusta.**

Ihmiset pitävät *siddhejä* varmana merkinä Täydellisyydestä, mutta harvat ymmärtävät todella Täydellisen henkilön hienovaraisen vaikutuksen, joka ilman ihmeiden tarkoituksellista käyttöä saa aikaan muutoksen ihmisissä, jotka joutuvat kosketuksiin hänen kanssaan, vielä enemmän aidot etsijät, jotka hän oikeastaan kääntää *mukteiksi* tai sopiviksi *muktin* tielle, mihin ulkoiset *siddhit* ovat täysin kykenemättömiä.

Monet heistä, joilla on ollut mittaamaton etuoikeus oleilla pitkän aikaa Bhagavanin kanssa, kantavat todistusta autuudesta, jonka hänen pelkkä läsnäolonsa heille soi.

Seuraavat lyhyet otteet ovat Cohenin muistiinpanoja Bhagavanin vastauksista kysymyksiin 1930- ja 40-luvuilla. Hän sanoo: Bhagavan puhui aina tamilia, paitsi silloin, kun kysymykset esitettiin teluguksi tai malajalamiksi, joihin hän vastasi samalla kielellä. Vieraat, jotka eivät tunteneet mitään näistä kielistä, saivat vastaukset tulkin välityksellä englanniksi. Vaikka Maharshi pystyi hyvin lukemaan ja ymmärtämään englantia, hän ei mielellään puhunut sitä.

Todellinen on aina läsnä, kuten valkokangas, jonka päällä elokuvan kuvat liikkuvat. Kun kuva esiintyy sen päällä, valkokangas pysyy näkymättömänä. Pysäytä kuva ja valkokangas tulee näkyväksi. Kaikki ajatukset ja tapahtumat ovat vain kuvia, jotka liikkuvat Puhtaan Tietoisuuden valkokankaalla, joka yksin on todellinen.

Elokuvassa voit nähdä kuvia vain hyvin hämärässä tai pimeässä. Kun kaikki valot ovat päällä, kuvat katoavat. Samoin myös Korkeimman *atmanin* valotulvassa kaikki kohteet katoavat.

Ajattele Jumalaa, kiintymykset putoavat vähitellen pois. Jos odotat siihen saakka, kunnes kaikki halut katoavat ennen omistautumistasi ja rukoustasi, sinun täytyy todellakin odottaa hyvin kauan.

Jokaisella älykkäällä ihmisellä on kokemus, että paha teko palaa tekijäänsä ennemmin tai myöhemmin. "Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi" tarkoittaa, että sinun tulisi rakastaa häntä, koska hän on sinun Itsesi.

Se, mikä tulee ja menee, nousee ja laskee, syntyy ja kuolee, on ego. Se, mikä aina pysyy, ei koskaan muutu ja on vailla ominaisuuksia, on Itse.

Kärsimys ja nautinto ovat egoa, jonka on itse kuvitellut. Kun ego katoaa sen luonteen jatkuvalla tutkimuksella, katoavat myös nautinto ja kärsimys ja Itse yksin jää jäljelle.

Tottumukset luovat väärän käsityksen, että ajattelu on pysyvä, vakiintunut tapa, josta johtuen siitä on mahdotonta luopua, mutta tutkimus ja arvostelukyky räjäyttävät tämän harhaluulon. Kukaan ei onnistu ponnistelematta ja muutama onnistunut on voitosta velkaa sisulle.

Olemme niin tottuneet objektiivisuuteen, että olemme kadottaneet tiedon itsestämme yksinkertaisesti siksi, että Itseä ei voi esineellistää. Me olemme Itse, mutta silti me kysymme kuinka tuntea Itsensä.

En ole koskaan sanonut, että guria ei tarvita. Kaikki riippuu siitä, mitä kutsut guruksi. Hänen ei tarvitse olla ihmisen muodossa. Dattatreyaalla oli 24 gurua. Upanishadit sanovat, ettei kukaan muu kuin guru voi ottaa ihmistä ulos älyn ja aistimusten viidakosta. Enkö laulanut virsiä Arunachalalle? Guru on Jumala tai Itse. Ensin ihminen rukoilee Jumalaa täyttämään hänen toiveensa. Tulee aika, jolloin hän ei enää rukoile materiaalisten toiveidensa täyttämistä vaan itse Jumalaa. Silloin Jumala ilmestyy hänelle muodossa tai toisessa, ihmisen tai ei-ihminen, ohjaa hänet Itseensä vastauksena hänen rukoukseensa ja hänen tarpeidensa mukaan.

Meditaatio sisältää mielenhallinnan, pikkutarkkaa valppautta tunkeutuvia ajatuksia vastaan. Alussa ponnistukset hallintaan ovat suurempia kuin varsinaiseen meditaatioon, mutta aikanaan meditaatio voittaa ja siitä tulee vaivatonta.

Sydän on *jnanamin* istuin. Sitä kuvataan fyysisessä kehossa pienempänä reikänä kuin pienin neulanpisto, joka on aina kiinni. Kun mieli putoaa *kevala-nirvikalpaan*,³² se avautuu, mutta sulkeutuu sen jälkeen uudestaan. Kun *sahaja*³³ saavutetaan, se avautuu kokonaan. Edellinen on kuin henkinen ämpäri veden alla, joka voidaan vetää ylös koska tahansa. Jälkimmäinen on kuin joki, joka on yhdistynyt mereen, josta ei ole paluuta.

38

K.K. Nambiar oli pääinsinööri, valtatiet, Madras pääjohtaja. The Guiding Presence of Sri Ramana sisältää hänen muistelmiaan.

Vuonna 1932, kun olin insinöörinä Salemissa, ystäväni lainasi minulle kirjasen "*Who am I?*" malajalamiksi. Siinä oli maininta 'elävästä Maharshista'. Olin

32 *Samadhin* korkeatasoinen tila.

33 *Samadhin* korkein taso.

kuullut Maharsheista *puranoissa* ja epäilin voisiko joku olla veressä ja lihassa elävä näinä päivinä. Muutamaa päivää myöhemmin, kun mainitsin kirjasesstä Chettiar'lle, Salem District Boardin puheenjohtajalle, hän vahvisti Maharshin olemassaolon, ja sovittiin matkasta Tiruvannamalaihin.

Menimme Sri Ramanasramamiin. Kun tulin halliin, heittäydyin Maharshin eteen. **Vaikka meidän kesken ei vaihdettu sanoja, tunsin sanoinkuvaamattoman vaikutuksen ja rauhallisuuden tunteen laskeutuvan ylleni. Istuin kivettyneenä paikallani.** Chettiar nousi noin tunnin kuluttua ja ilmaisi, että oli aika lähteä. Me hyvästelimme Bhagavanin, joka nyökkäsi suostumuksensa.

Lähtiessäni Ashramista, **tunsin, että sydäntäni vedettiin vastustamattomasti, ikään kuin mahtavalla henkisellä magneetilla, kohti tätä Jumaluutta ihmisen muodossa istumassa sohvalla.** Omaa tunnettani tuolloin voidaan parhaiten ilmaista runoilija Kalidasan sanoin: "Keho menee eteenpäin, mutta levoton sydän kulkee taaksepäin kuin kangaslippu, jota kannettiin vastatuuleen." Rukoilin hartaasti, että minulle myönnettäisiin enemmän mahdollisuuksia olla hänen kanssaan. Rukoukseeni vastattiin. Minut lähetettiin Pohjois-Arcotin piirin hallituksen insinööriksi pääkonttoriin Tiruvannamalaihin.

Yhdellä matkoistani Ashramiin, tein lahjoituksen *bhikshaa* varten. Tämä tarkoitti kaikkien Ashramin asukkaiden ja vierailijoiden ruokkimista loisteliaasti. Myös Bhagavan nautti aterian yhdessä muiden kanssa. Ihmiset aloittivat jonottamalla ruokasaliin ja minä istuin sattumalta Bhagavanin edessä, joka antoi minulle armollisen hymyn. Voin yhä muistaa sen ekstaasin, jonka tunsin ottaessani aterian Bhagavanin edessä, alle jaardin erottaessa meidän lehtilevyjä. Se oli elämäni onnellisin aterian.

Nyt minun skeptisyyteni elävää Maharshia kohtaan oli kadonnut kuin usvanousevan auringon tieltä. Asenteeni työtä ja vapaa-aikaa kohtaan kävivät läpi hyödyllisen muutoksen. Luovuin metsästyksestä, vannoen, etten tappaisi yhtään eläintä. Äkillinen muutos tuli, kun ammuin täplikkeen peuran ja toin sen Hoganekalmetsän matkustajien bungaloviin. Viereisessä sviitissä asui swami. Nähdessään ruhon, hän puhui minulle tunteiden tukahduttamalla äänellä, "Katso peuran silmiä. Kuinka sääliä! Älä tapa tällaisia viattomia olentoja." Otin tämän käskyn ikään kuin käskynä itse Bhagavanilta.

Vuodesta 1936 alkaen olin rohkaistunut puhumaan Bhagavanin kanssa silloin tällöin. Yksi ensimmäisistä asioista, jonka tein, oli merkitä muistiin täydellinen luopumiseni hänelle, kunnioittamalla häntä ainoana suojelijanani ja turvapaikanani. Kirjoitin sanskritinkielisen *slokan* palalle paperia ja sen jälkeen, kun olin heittäytynyt hänen eteensä kuten tavallista, asetin lapun lähellä hänen jalkojaan. *Sloka* tarkoitti: "Minulla ei ole muuta turvapaikkaa; olette minun ainut turvani Oi

Ramaneshwara! Siksi armahtakaa minua ja suojelkaa minua." Bhagavan luki sen ja antoi sen takaisin kommentoiden parodiaa, josta olin tehnyt tunnetun *slokan*. Kun jatkoin istumistani, Bhagavan katseli minua kiinteästi. Armollinen katse kohdistui minuun asettaen mieleni täydelliseen lepoon.

Ashramissa ei mennyt päivääkään ilman joitakin vaaratilanteita tai muita sanoin kuvailtavia mystisiä teitä, joissa Bhagavan tasapainotti ja lohdutti kannattajiaan, poisti heidän epäilyksiään levittämällä tietoa ja yleisesti auttamalla heitä kohti Itseioivalluksen maalia. Sanomattakin on selvää, että uskoni Bhagavaniin vahvistui päivä päivältä. Kunnioitin häntä Jumalana ihmismuodossa ja luovutin kaikki huoleni hänelle. Vähitellen menetin kiinnostukseni vierailta temppeleissä ja liittyä rituaaleihin. Enin aikani kului meditaatiossa sekä Ashramissa että myös kotona, silloin kun en uppoutunut muihin ahdistaviin koti- tai virka-asioihin.

Eräänä päivänä, kun istuin silmät kiinni meditaatiossa hallissa, tunsin tunnottomuuden hiipivän koko kehooni ja näin luurankoni kuin röntgenkuvana. Puhuin tästä Bhagavanille. Hän sanoi, että minun ei pitäisi kiinnittää mitään huomiota tällaisiin asioihin, vaan jatkaa intensiivisesti meditaatiota häiriintymättä.

Erään vierailuni aikana Ashramin viranomaiset pyysivät minua seurustelemaan Grant Duffin [no. 7], Madrasin entisen kuvernöörin veljenpojan kanssa, joka oli korkeasti arvostettu filosofi ja diplomaatti. Hän istui yksin tuolilla Matrubhuteswara Samadhin katoksen ulkopuolella. Kun esittelin itseni insinööriksi hallituksen palveluksessa, hän onnitteli minua siitä, että minulla oli mahdollisuus olla Bhagavanin lähellä usein. Hän sanoi, että ihmiset tässä osassa Intiaa ja he, jotka ovat syntyneet tällä vuosisadalla, olivat todella onnekkaita pystyessään kohtaamaan Bhagavanin – Jumaluuden ihmisen muodossa. Hän sanoi, että hän oli tehnyt perusteellisen vertailevan tutkimuksen uskonnoista ja oli tullut siihen tulokseen, että Bhagavanin filosofia yksin voi pysyä pystyssä nykyaikaisen tieteellisen ajan tarkastelussa. Itse asiassa tämä oli teesinä hänen paperissaan Kansainvälistä Filosofista Konferenssia varten.

Eräänä päivänä jotkut kannattajat keskustelivat *siddhien* (yliluonnollisten voimien) houkutuksesta ja *sadhakasta*. Kysyin Bhagavan "Nykyihmiset ovat niin materiaalisesti ajattelevia, etteivät he usko mitään ilmiötä, jota ei voida selittää tieteellisen tiedon valossa. Epäuskoiset voitaisiin helposti käännäyttää ja kääntää kohti henkistä tietä, jos he, joilla on psyykkisiä voimia, esittäisivät jonkin verran yliluonnollisia ilmiöitä heidän silmiensä edessä. Kristuksen suorittamat ihmeet muodostavat kristinuskon selkärangan. Miksi modernit pyhimykset eivät tee samoin ihmeitä ihmiskunnan pelastukseksi?" Bhagavan vastasi esittämällä vastakysymyksen, "Tiesivätkö ja toimivatko nuo menneisyyden pyhimykset, joihin viitataan ihmisten tekijöinä, niin kuin he olisivat tehneet niitä ihmeitä?"

Bhagavan vastusti kaikenlaisen mystisen voiman käyttöä ja näyttöä. Hän oli useita kertoja varoittanut kannattajia, jotka kaipasivat ihmeitä tai heittäytyivät niihin. Se veisi heidät sivuraiteelle Itseoivalluksen saavuttamisen sijasta. Silti Ashramissa ja muualla tapahtui monenlaisia ihmeitä. Kun tällaisista asioista huomautettiin Bhagavanille, hänen vastauksensa oli yleensä, että tällaisia asioita tapahtuu Automaattisen Jumalallisen Toiminnan johdosta. Olen itse ollut osa yhtä tällaista tapausta, joka on seuraavanlainen:

Vuonna 1944 menin perheeni kanssa Tiruvannamalaihin Bhagavanin *dars-haniin* ja oleskelin ystäväni luona, joka oli aliosaston raatimies. Kun puhuin uskostani Bhagavaniin ja siitä miten hän huolehtii kannattajistaan, ystäväni sanoi: "Katsokaamme matkaasi takaisin Madrasiin. Saada yhteys sovitettua junaan Villupuramissa on aina uhkapeliä." Sanoin, ettei ollut mitään hätää, sillä Bhagavan pitäisi meistä hyvää huolta. Tällöin hän keskeytti, "Lyökäämme tästä vetoa." Me laskeuduimme alas Villupuramissa ja odotimme yhdistävää juna. Kun juna saapui, kävin läpi ylemmän luokan osastoja, mutten voinut löytää kuin kaksi makuupaikkaa viisihenkiselle perheelleni. Olin koko ajan rukoillut Bhagavania. Itsekseni tuumien halusin kävellä junan etupäähän ja löysin ensimmäisen luokan boggin, täysin suljettuna, hinauksessa Madrasiin. Juoksin takaisin pitkin laituria ja puhuin konduktöörille. Kun rautatien virkailija avasi boggin, löysimme lokeron, jonka kaikki kuusi paikkaa olivat käytössämme. Minä hoin 'Om Namo Bhagavate Sri Ramanaya'. Myöhemmin ystäväni ei myöntänyt, että hän hävisi vedon.

Autoin Ashramia hankkimalla rakennusaineita ja myös paperia yms. kirja-kauppaan. Bhagavan oli tästä tietoinen ja seurasi rakennustöiden yksityiskohtia Ashramissa. Esimerkiksi, kerran hän kysyi minulta, miksi olin hommannut asfalttitynnyrin liikuntasauvoja varten. Hän piti silmällä myös virallista työtäni ja sen työn luonnetta, jota minun piti tehdä. Kun minut kutsuttiin takaisin P.W.D. Highway Departmentiin valvovaksi insinööriksi silloisen Euroopan viranhaltijan eläköidyttyä, Bhagavan kysyi häviäisinkö palkassani. Vastasin, että sääntöjen mukaan siellä ei voisi tapahtua vähentämistä. Mutta säännöistä huolimatta olen kärsinyt palkkani vähenemisestä kunnes minut ylennettiin pääinsinööriksi.

2. huhtikuuta 1950 näin unta, jossa Bhagavan makaa sängyssä nirvanahuoneessa puhuen kahdelle henkilölle. Hän pystyi näkemään minun seisovan ulkopuolella ja kertoi noille henkilöille, "Nambiar odottaa ulkopuolella, kutsukaa hänet sisään." Minun saapuessani huoneeseen, Bhagavan nousi vuoteesta ja kävelykeppiin nojaten käveli ulos me kolme seurassaan. Hän vei meidät paikkaan, joka oli samansuuntainen Matrubhuteswara Shrinen kanssa ja piirsi kävelykepillään maahan suorakulmion ikään kuin osoittamaan hänen *samadhinsa* paikkaa.

Bhagavanin *mahanirvanan*, yön 14. huhtikuuta, jälkeen suuri joukko ihmi-

siä protestoi *sarvadhikaria* vastaan kiivaasti siitä ajatuksesta, että Bhagavanin *samadhi* sijoitettaisiin taka-alalle äidin pyhäkköön. He halusivat isomman pyhäkön Bhagavanille. *Sarvadhikari* kertoi minulle, "Pidä sinä nämä unet ja näyt itsellesi." Vasta runsaan riitelyn ja kovan painostuksen alla hän joutui antamaan periksi.³⁴

Ihmiset, jotka kävivät Bhagavanin luona hänen elinaikanaan eivät voineet olla huomaamatta luonteenomaista asentoa, jossa hän loikoi sohvalta silmät kiinni ja pää tuettuna vasemmalla kädellään, erityisesti Veda parayanan aikaan. Joillakin meistä hänen ympärillään istuneista kannattajista oli tapana katsella häntä kiihkeästi sellaisten ajanjaksojen aikana.

Moneen otteeseen minulla oli tapana rukoilla henkisesti häntä, että kun hän avaa silmänsä, hänen pitäisi suoda minulle katse ja minun täytyy sanoa etten koskaan pettynyt. Niin, minulle oli kristallinkirkasta, että Bhagavanille rukousten ei tarvitse olla puhuttuja, ja hän tunsu, tiesi ja vastasi kaikkien kannattajiensa sisäiseen rukoukseen.

Oli myös tilanteita, jolloin istuin Bhagavanin jalkojen juuressa ja meditoin hartaasti hänen muotoaan suljetuin silmin, ja useimmiten kun avasin silmäni, Bhagavan näytti tarkkailevan minua. Tuo suurta lohtua juuri nytkin muistaa noiden muutamien hetkien kokemukset, jotka erottuvat niin elävästi muistissani.

Bhagavanin fyysinen poissaolo ei ole ollut puute, sillä hän ohjaa minua edelleen uninäyillä ja niin monella muullakin tavalla.

39

Suri Nagamma (1902-80) tunnetaan 273:sta telugunkielisestä kirjeestään, jotka hän kirjoitti vuosina 1945-50 vanhemman veljensä puolesta, joka oli toimitusjohtajana kaupallisessa pankissa ja Sri Ramanan kannattaja. Nämä kirjeet tallentavat uskollisesti kannattajien ja vierailijoiden keskusteluja Maharshin kanssa ja tapahtumia Ashramissa. Kirjan *Letters from Sri Ramanasramam* lisäksi, kaksi muuta hänen kirjaansa ovat: *My Life at Sri Ramanasramam* ja *Letters from and Recollections of Sri Ramanasramam*. Nagamma toimi tavallaan Sri Ramanan sihteerinä kopioiden käsikirjoituksista, kirjoituksista jne, jotka olivat telugukielisiä.

Isäni kuoli, kun olin 4-vuotias ja äitini, kun olin kymmenen. Kun olin tuskin yhdentoista, olin naimisissa. Vain vuotta myöhemmin mieheni kuoli. Vuosien

³⁴ Aikanaan Bhagavanin *samadhi* tuli siihen paikkaan, jonka hän itse oli ilmoittanut. (Katso valokuva no.15 Sri Ramanan pyhäköstä.)

vierissä aloin ymmärtää maailman tapoja. Uskonnolliset keskustelut, hartauslaulut ja vastaavanlaiset asiat alkoivat houkutella minua.

Koska olin syntynyt kylässä, jossa ei ollut edes peruskoulua, huolehdin koulutuksestani oppimalla lukemaan ja kirjoittamaan vanhimpien avulla. Luin Pothanan *Bhagavatamin* uudestaan ja uudestaan. Eräänä päivänä rukoilin vilpittömästi, että minulla pitäisi olla *siddha pursha* kuten Kapila Mahamuni³⁵ gurulle. Itkin ja itkin ja väsyin, nukahdin. Nukkuessa minulla oli *darshan* viisaalta, joka istuu padmasana-asennossa jalustalla kolmen jalan korkeudella etelään päin *mouna mudrassa* kuten Herra Dakshinamurthi.³⁶ Hänen ympärillään oli pyhä aura. Kun näin sen loistavan hahmon, väristys kulki alas pitkin selkärankaani. Yritin nousta ylös esittäkseni hänelle tervehdykseni ja niin avasin tahattomasti silmäni. Näky katosi. Se tapahtui vuonna 1913. Siitä lähtien minulla on ollut tämä näky painettuna mieleeni. Aina kun muistin tätä näkyä, tapanani oli rukoilla Jumalaa, että minulla pitäisi olla etuoikeus palvella tällaista viisasta elinaikanani.

Vuonna 1941 vanhempi veljeni lähti pyhiinvaellukselle etelään. Hän sattui menemään myös Tiruvannamalahin ja sai Bhagavanin *darshanin*. Oli minun onneni, että se tapahtui hänelle, jotta minäkin voisin suuresti hyötyä menemällä sinne. Koska yhden meidän setiemme tytär oli Ashramissa miehensä kuoleman jälkeen, veljeni päätti lähettää minut sinne.

Menin halliin täysin hermostuneena, kumarruin Bhagavanin edessä ja istuin pää painuksissa naisille varatulla paikalla. Noin kymmenen minuutin kuluttua nostin päätäni ja huomasin Bhagavanin katsovan minua intensiivisesti. Myötätuntoisen ilme rauhoitti mieleni, mutta koska en voinut kestää sen voimaa, tahtomatani taivutin pääni uudelleen. Vaikka seuraavien kymmenen päivän aikana Bhagavan ei ollut puhunut minulle, hän oli tehnyt syvän vaikutuksen minuun. Huomasin hänen muistuttavan *siddha purushaa*, joka oli aikoinaan tullut uneeni ja näin hänessä myös kaikki *jivanmuktan* ominaisuudet, kuten *Vasisthamissa* ja muissa vedantalaisissa kirjoissa kuvataan.

Hän näytti kaikesta erilliseltä kuin vesi lootuksen lehdellä, säteillen aurin-gossa. Kun tarkkailin Bhagavana päivystä toiseen, vakuuttauduin siitä, että hän oli henkilö, joka voisi poistaa tietämättömyyteni ja että minun pitäisi antaa itseni hänen hoitoonsa. Minulla ei kuitenkaan ollut tarpeeksi rohkeutta sanoa niin.

Eräänä päivänä rohkaisin itseni ja kirjoitin kahdeksan säettä *saranagatille* ja kun en uskaltanut ojentaa niitä Bhagavanille henkilökohtaisesti, annoin ne hänen avustajalleen Madhavaswamille. Mestari luki jakeet ja sanoi Madhavaswamille, "Katso, hänen nimensä on Nagamma. Nämä ovat säkeet *saranagatille*, liitä ne

35 Mainittu *Bhagavatamissa*.

36 Katso liite - V Dakshinamurthy, s. 426.

kirjaan.³⁷ Olin hyvin onnellinen. Tunsin intuitiivisesti, että olen löytänyt taivaani ja päätin jäädä Ashramiin pysyvästi.

Kun olin saanut Bhagavanin armon, kuten Ahalya pääsi eroon tietämättömyydestään koskettamalla Sri Raman pyhien jalkojen tomua, pimeys häveni mielestäni. Bhagavanin armo alkoi virrata minua kohti tasaisesti niin kuin vesi virtaa läpi rutikuiva alueen, saaden sen kukoistamaan. Aloitin *sadhanani* tutkimalla kaikkien ajatusteni alkuperää. Bhagavan antoi minulle mielenrauhaa ja tyytyväisyyttä.

Jokaiselle palvojalle on luonnollista ylistää guraa sen jälkeen kun on saanut hänen armonsa. Taipumus kirjoittaa runoja, joka oli ollut minussa piilossa, alkoi tulla ulos. Vuonna 1943 minä kirjoitin lauluja, jotka kuvasivat Bhagavanin elämää, joita laulettiin hänen edessään. Kulkiessani vuorella eräänä iltapäivänä, minusta tuntui, että Bhagavan sanoi avustajalleen Rangaswamille, "Katsos, ihmiset kirjoittavat sanoen, että olen se ja se avatar. Tiedätkö mitä Nagamma on kirjoittanut? Hän on kaikkialla läsnä, kaikkivoipa Itse ja on syntynyt näyttämään meille tietä Itseoivallukseen. Missä on Vijayawada ja missä on Arunachala? Hän on tullut sieltä ja oleskelee täällä kaiken aikaa. Mitä voimme sanoa siitä? Ihmisten luonne paljastaa itsensä heidän *samskaroidensa* mukaisesti. Hänen *samskaransa* ovat sellaisia."

Muutamaa päivää myöhemmin kirjoitin neljä säettä otsikolla '*Prarthana*' ja asetin ne Bhagavanin eteen. Nähdessään ne, hän alkoi nauraa itsekseen. Huomatessaan tämän, Bhagavanin toinen avustaja Rajagopala Iyer kysyi, mitä oli kirjoitettu. Hän sanoi hymyillen: "Nämä neljä säettä kirjoitetaan rukouksena. Toinen jae on huvittava. Näyttää siltä, että kun lähdin vuorelta ja asetuin tänne, minulla ei ole apinoita palvelemissa itseäni. Joten, 'miksi ei hyväksytä minun mieltäni, joka on apina palvelemista varten? Tämä apina on materiaalistien asioiden perään. Sitokaa se kiinni tai kurittakaa sitä; mutta nähkää, että se todella palvelee teitä.' Adi Sankara on *Sivananda Laharissa* kirjoittanut *slokan* arvioiden ajatusta, jossa hän sanoo: "Oi, Herra Sankara! Te olette *bhikshu*. Miksi ette sido mielestäni, joka tunnetaan apinana, keppiinne ja kulje kerjäämässä? Voitte saada silloin paljon almuja."

Vuonna 1943 sain kirjeen veljeltäni Vijayawadasta, jossa hän pyysi minua tapaamaan häntä. Vaikka Bhagavan oli palaamassa *goshalasta*, lähestyin häntä sanomalla, että sukulaiseni haluavat minun käyvän tapaamassa heitä ja että pelkään putoavani jälleen heidän perheasioidensa pyörteisiin. Bhagavan sanoi hymyillen: "Kun kaikki putoavat meihin, missä on kysymys meidän putoamisesta muihin?" Ja käveli pois. En tuolloin ymmärtänyt Bhagavanin sanojen merkitystä, ennen kuin pääsin Madrasiin matkallani Vijayawadaan. Kun saavuin Madrasiin, löysin

37 Iso sidottu nidos Ashramissa, jota pidetään tätä tarkoitusta varten.

viestin, jossa minua pyydettiin odottamaan kunnes veljeni saapuisi, jotta voisin saattaa heidät Ashramiin, jossa he halusivat käydä. Olin hyvin hämmästynyt.

Vuosien 1943 ja 1945 välillä kirjoitin useita jakeita kuten *Nakshatramala*, *Arpana*, *Balakrishna Geetavali* ja *Ramana Satakam*. Aloin myös kirjoittaa kirjeitä vanhemmalle veljelleni, hänen toiveensa mukaisesti, tapahtumista Ashramissa.

Andhrasta kotoisin oleva nainen Ashramissa pystyi laulamaan sointuvasti. Hän alkoi laulaa hartauslauluja, jotka oli koostaneet arvostetut Andhra panditit korvaamalla sanan Rama Ramanalla. Koska laulut olivat täynnä merkitystä ja hän oli taitava laulaja, jokainen tunsu iloa. Kun häneltä kysyttiin, hän sanoi itse kirjoittaneensa laulut.

Jotkut palvojat pyysivät häntä kirjoittamaan lauluja englanniksi käännettynä. Hän näytti laulut Bhagavanille ja pyysi häntä avuksi saadakseen ne käännettyksi. Bhagavan ojensi ne Munagala Venkataramiahille [kuuluisan kirjan *Talks with Sri Ramana Maharshi* (Keskustelut) kirjoittaja], joka sattui tuolloin olemaan paikalla. Venkataramiah pyysi minua selittämään vaikeiden telugukielisten sanojen merkitystä. Suostuin siihen ja kerroin hänelle myös, että jotkut vanhimmat kirjoittivat nämä laulut Ramasta kauan sitten. Hän meni suoraan Bhagavanin luo, joka sanoi hymyillen: "Voi! Onko näin? Kun huomasin kielen ja niiden takana suuria ajatuksia, ajattelin, että muinaisten oppineiden on täytynyt kirjoittaa niitä. Mitä sillä on väliä? Kun ihmiset tulevat tänne, heistä tuntuu mukavalta kirjoittaa tai laulaa jotain. Runoilijat kirjoittavat omiaan; toiset kopioivat muiden kirjoituksia ja korvaavat Ramanan Ramalla. Sanat Rama ja Ramana ovat yksi ja sama. Joten mitä sanotte? Aiotteko jatkaa kääntämistä?" Kysyi Bhagavan. Kaikki pysyivät vaiti.

Yleensä keittiön palvelijat kiinnittivät erityistä huomiota Bhagavaniin. Eräänä iltana valmistettiin maitovanukasta ja sitä tarjottiin hieman tavallista enemmän Bhagavanille. Hän huudahti heti: Taas samaa soopaa. Kun he tulevat palvelemaan Bhagavana, kauha upotetaan kokonaan, kun se upotetaan vain puolilleen muille. Kuinka usein olen sanonut teille, että näin ei tehdä? Kun kauha on hänen kädessään, palvelija ajattelee, että hän on voimakas kuin alueen veronkantaja ja voi tehdä mitä vain ilman pelkoa. Ja Bhagavan jatkoi puhumista tähän tapaan nuhdellen kaikkia asianosaisia.³⁸

Eräänä päivänä vuosina 1945-46 menin Ashramiin myöhään iltapäivällä. Palvojat mutustelivat muutamia kypsiä kookospähkinöitä, joita oli pudonnut maahan. Heti kun Bhagavan näki minut, hän sanoi: "Tuolla hän on, Nagamma on tullut. Antakaa hänelle myös osa." "Voi, voi! Ne on kaikki loppu," huudahtivat lähellä olleet. Silloin Bhagavan kutsui minut luokseen ja antoi minulle kaikki mitä hä-

³⁸ Katso myös sivulta 74 Sri Ramanan tyytymättömyydestä tässä suhteessa.

nellä oli kädessään. Kun protestoin, hän sanoi, "Olen jo syönyt. Sinun osuutesi on vain tähteeksi jäänyttä." Hyväksyin sen *mahaprasadamina* ja söi nautiskellen. Minulle se näytti nektarilta. Iloni oli sanoinkuvaamatonta.

Kerran palvoja kysyi Bhagavanilta paaston merkityksestä. Hyväntahtoinen ilme kasvoillaan hän sanoi: "Jos kaikkien *indriyaniemien* toiminnasta luovutaan, mielestä tulee yksipisteinen. Kun tällainen mieli keskittyy Jumalaan, se on todellista *upavasamaa*. 'Upa' tarkoittaa lähellä ja 'vasam' tarkoittaa elämistä. Missä hän aikoo elää? Hän elää Itsessään. Halut ovat mielen ruokaa. Niistä luopuminen on *upavasam*. Hänen, joka voi 'paastota' mieltä, ei tarvitse paastota kehoa. Heille, jotka eivät voi paastota mieltä, kehon paastoamista on suositeltu mielen puhdistamiseksi."

Naispalvoja Andhrasta, joka oleskeli Ashramissa, alkoi kuvitella Bhagavana Herra Krishnana ja itseään *gopikana*. Hän jopa kirjoitti Bhagavanille sen mukaisesti ja alkoi tiedottaa siitä. Bhagavana eivät tällaiset pikkuasiat liikuttaneet, mutta minä en voinut pysyä vaiti nähtyäni hirveitä kirjoituksia hänestä, jotka Bhagavan luovutti minulle. Minä nuhtelin naista. Tämä raivostui ja alkoi kirjoittaa kaikenlaisia ikäviä asioita minusta. Nähdessään ne, Bhagavan sanoi nauraen, "Tässä ovat paperit häneltä. Kaikki vain sinusta." Eräänä päivänä kerroin kyyneleet silmissä Bhagavanille, "En voi lukea tällaisia kirjoituksia. Älkää antako minulle hänen kirjoitettuja" ja hän lopetti sen. Joitakin päiviä myöhemmin nainen meni sekaisin ja hänen miehensä oli kutsuttava viemään hänet pois.

Joskus marraskuussa 1949 sain häneltä kirjeen, jossa hän tiedustelee Bhagavan terveyttä, kun hän oli saanut lausuntoja hänen huononevasta terveydestään. Hän oli myös pyytänyt anteeksi sitä, mitä oli tehnyt minulle aiemmin, ja pyytänyt pikaista vastausta. Ilmoitin Bhagavanille kirjeestä. Hän sanoi vain: "Onko niin?" ja pysyi hiljaa noin kolme päivää.

Noina päivinä tavallinen armollisuus puuttui hänen katseestaan aina kun heittäydyin hänen eteensä; sen sijaan hän käänsi kasvonsa minusta pois. Sen jälkeen minulle selkisi, että syynä oli minun paha tahtoni naista kohtaan ja siitä etten vastannut hänelle. Siksi vastasin hänelle välittömästi ja tulin Bhagavanin luo. Kun nousin ylös tavanomaisen heittäytymiseni jälkeen, hän katsoi minua armollisesti. Kun kerroin hänelle, että tulin sen jälkeen, kun oli lähettänyt kirjeen, hän kertoi avustajille, jotka olivat siellä, "Katso, Nagamma on lähettänyt vastauksen sille telugunaiselle, joka oli kirjoittanut hänelle, että hän oli solvannut tätä joku aika sitten, mutta nyt hän tajusi virheensä ja halusi että hänelle annetaan anteeksi ja halusi tietää Bhagavanin terveydestä." Sen jälkeen hän käänsi minua kohti hyväntahtoisensa lempeän katseen.

Kertoessani tästä tapauksesta, sanoin jollekin, että luopuminen ei koskaan

voisi olla todellista jos viha ja kauna pysyivät mielessä. Vaikka nainen oli käyttänyt järjettömästi, Bhagavan aina armahti häntä. Hän sai myös minut ymmärtämään jäljittelemättömällä tavallaan, että minun ei pitäisi hautoa mielessäni mitään pahaa häntä (naista) kohtaan.

Kun kesä alkoi, Bhagavan alkoi jatkuvasti pysytellä Juhlahallissa.³⁹ Keskipäivällä, kun oli kuuma, avustajat siirsivät Bhagavanin sohvan pohjoiseen, jossa oli huvimaja ihmepensaat kummallakin puolella ja vettä ruiskutettiin *khas-khas tattien*⁴⁰ päälle, jotka oli sidottu ympärille.

Eräänä iltapäivänä satuin menemään sinne. Bhagavan istui liina kehonsa ja päänsä päällä. Ketään muita ei ollut paikalla paitsi hänen avustajansa Krishnaswami. Tämä seisoi Bhagavanin takana kädessään sadetin, joka näytti olevan täynnä ruusuvettä. Hän avasi kierrekorkin ripotellen ruusuvettä Bhagavanin päälle kuin kevyttä sadetta. Kun Bhagavan näki minut, hän sanoi: "Katso! He tekevät *abhishekamin* minulle. He ovat verhonneet minut tällä kostealla liinalla. He ovat sitonneet *tattiet* ympärille ja ripottelevat vettä niiden päälle. Tämä paikka on nyt viileä kuin Ootacamund." Hetken kuluttua Bhagavan alkoi puhua menneitä muistelevassa tunnelmassa:

"Kun olin Virupakshaluolassa, meillä oli tapana siirtyä Mangopuuluolaan kesällä, koska edellisessä ei ollut vettä. Kun olin keskipäivällä mangopuuluolassa, joillakin alemmikastisilla naisilla, raskaat taakat ruohoa päänsä päällä ja hyvin väsyneinä, oli tapana tulla etsimään vettä. Ihmispoloiset, he lähtevät kotoaan otettuaan vähän velliä, menevät ylös mäkeä ja kiinnittävät päänsä päälle kuorman ruohoa. Heti kun he tulivat luolaan, he heittivät kuormansa maahan, kumartuivat ja sanoivat, "Swami, Swami, heittäkää ensin astiallinen vettä pitkin selkiämme." Saatoin heittää vettä heidän päälleen kuten he halusivat, jotta ne toipuisivat uupumuksestaan. Sitten, laittaen molemmat kämmenensä yhteen kupiksi, he joivat vatsansa täyteen vettä, pesivät kasvonsa, lepäsivät hetken ja lähtivät. He yksi saattoivat kokea onnea siitä kaikesta."

Kun kysyin, Bhagavanko kaatoi veden, hän vastasi myöntävästi ja lisäsi, "Tiesin, että he olisivat silloin tulossa, joten tapanani oli odottaa veden kanssa. Mitä he voisivat tehdä? Koska he olivat alhaista kastia, he eivät saaneet mennä lähelle säiliötä ja vettä ei ollut missään muualla. Kuumuus oli sietämätöntä. He eivät saisi ruokaa elleivät he myisi ruohoa ja saisi rahaa. Heillä oli kotona lapsia. Heidän oli päästävä nopeasti kotiin hoitamaan heitä. Mikä he voisivat tehdä, po-

39 Pandal pystytettiin meditaatiohalli ulkopuolelle Kulthaisten juhlien aikaan vuonna 1946.

40 *Khas-khas* on ruohoa, jota saadaan kasvin juurista. Se vapauttaa tuoksua ja viilentää ilmaa, kun vettä valutetaan sen päälle. *Tattiet* ovat kuin verkkoja, jotka on tehty ohuista bambutikuista, johon *khas-khas* kudotaan.

loiset! Heillä oli tapana tulla luolalle siinä toivossa, että Swami tarjoaisi vettä. Me emme tuolloin laittaneet ruokaa. Jos me joku päivä keitimme, me kaadoimme keitettyä riisiin paljon vettä ja teimme velliä lisäämällä suolaa ja inkivääriä, jos niitä oli saatavilla. Siihen mennessä kun he tulivat, vesivelli olisi melko viileää. Kun juomalasillinen sitä kaadettiin heidän käsiinsä, he joivat sitä kuin nektaria. He yksin voivat tietää sen velliin maun ja onnen, joka seurasi kulausta." Tämän sanomisen jälkeen Bhagavan täyttyi tunteista ja vaipui hiljaisuuteen.

40

Arthur Osbornella (1907-1970), Oxfordissa opiskelleella britillä, oli korkeatasoinen hengellinen taipumus yliopistopäiviensä jälkeen. Hän oli *Mountain Pathin* perustaja ja toimittaja. Hän toimitti *Collected Works of Ramana Maharshi* ja kirjoitti *Ramana Maharshi and the Path of Self-Knowledge; Ramana-Arunachala; My Life and Quest; Be Still, It Is The Wind That Sings; ja The Teachings of Bhagavan Sri Ramana Maharshi in His Own Words*. Häneen vaikutti syvästi ranskalainen filosofi Rene Guenon, jonka kirja *La Crise du Monde Moderne* on käännetty hänen toimestaan kirjaksi *The Crisis of Modern World*.

Osborne oli englanninkielen lehtorina yliopistossa Bangkokissa. Vuonna 1941 hän tuli Intiaan pitkälle lomalle. Vaikka asui Bangkokissa, Osborne oli kuulut Maharshista ja oli saanut joitakin hänen kirjoituksiaan ja valokuviaan, jotka olivat 'tehneet valtavan vaikutuksen' häneen. Mutta kuten yksi hänen Guenon ryhmänsä⁴¹ jäsenistä, jolla oli talo Tiruvannamalaissa, ilmoitti hänelle, Maharshi ei ollut guru eikä antanut vihkimystä, mitä hän oli etsimässä, hän meni yhdessä perheensä kanssa lomansa aikana lomailemaan muualle Intiaan. Kun Osbornen piti palata Bangkokiin sotatilan vuoksi yksin, hän jätti vaimonsa, kolme lastaan ja ystävänsä, David MacIverin⁴² Tiruvannamalaihin. Osborne tuli Tiruvannamalaihin vuonna 1945. Hänen vaimonsa ja hänen tapaamisista Maharshin kanssa Osborne kirjoittaa:

Vaimoni meni halliin ja istuutui. **Bhagavan käänsi välittömästi valovoimaiset silmänsä häneen, katseensa niin keskittyneenä, että siinä oli tärinää, jonka hän (nainen) saattoi itse kuulla.** Hän palautti katseen, menettäen kaiken

41 Ranskalaisen filosofi Guenon seuraajat, jotka sanoivat: 'Oleminen on yksi, ja siksi oivaltamalla todellisen Itsesi, sinä oivallat identtisytesi Jumalallisen, Universaalien Olennon kanssa.'

42 No.126 liittyy Mrs. McIveriin.

ajantajun, mieli tyynenä, tuntien itsensä kuin käärmeen pyydystämäksi linnuksi, mutta mielissään siitä. Hän kirjoitti minulle, että kaikki hänen epäilyksensä olivat kadonneet; hänen vastustuksellaan ei enää ollut merkitystä. Hänellä oli täydellinen usko. **Kaikkein kauneimmat kasvot, hän kertoi minulle, näyttivät arkipäiväisiltä hänen vierellään, vaikka hänen kasvopiirteensä eivät olleet hienot. Hänen silmissään oli pienen lapsen viattomuutta yhdessä käsittämättömän viisauden ja valtavan rakkauden kanssa.**

Hän tunsi Bhagavanin voiman ja ohjauksen jatkuvasti. Erovuosiemme aikana – suurin osa noista vuosista ilman uutisia toisesta – hän ei ollut huolissaan, vaikkakin temperamentti altisti huolestumaan. Kun hänelle tarjottiin työtä, hän ei hyväksynyt sitä: aika mennä maailmaan tulisi myöhemmin; tämä oli aikaa olla Bhagavanin kanssa.

Bhagavan oli näinä vuosina erittäin ystävällinen sekä hänelle ja lapsille. He saattoivat tulla ja näyttää hänelle leluja ja kertoa salaisuuksiaan. Yleensä Bhagavan vältti koskettamasta ihmisiä tai ei sallinut heidän koskettaa häntä. Mutta jokaisena viileänä kautena, kun vaimoni toi lapset takaisin kukkuloilta, hän kosketti Frania, nuorinta, silloin tällöin, ja kerran hän nosti ja kantoi häntä.

Kun tiedonvälitys vielä toimi, olin saanut kirjeen vaimoni, jossa hän kertoo minulle, että vanhin tyttäreni Catherine ja poikani Adam olivat menneet Bhagavanin luo ja pyytäneet häntä tuomaan minut takaisin turvallisesti ja että hän oli hymyillyt ja nyökännyt. Siitä eteenpäin, hän sanoi, että hän ei koskaan epäillyt, ettenkö minä palaisin takaisin hengissä. Siinä oli myös kirje Catherinelta (seitsemän vuotta), yksi liikkuvimmista mitä olen koskaan saanut. "Isi, tulet rakastamaan Bhagavania. **Kun hän hymyilee, kaikkien täytyy olla niin onnellisia.**"

Kaikista heistä, jotka olin tuntenut leirillä Bangkokissa,⁴³ vain Louis Hartzia, hollantilaista, veti Bhagavan puoleensa ja hän tuli Tiruvannamalaihin. Bhagavan oli hänelle erittäin ystävällinen. Hän sai vihkimyksen katseella. Vaikka oppilaat olivat kertoneet hänelle, että tämä oli Bhagavanin initiaation tapa, hän halusi olla täysin varma ja sanoi siksi, "Haluan Bhagavanin initiaation." Bhagavan vastasi: "Sinulla on se jo."

Tämä on ainoa tapaus, josta tiedän, kun Bhagavan on nimenomaan vahvistanut annettuaan initiaation. Hartz halusi myös vakuutuksen Bhagavanilta. Hän ehkä pelkäsi, että kun hän palaisi takaisin maailman elämään kaikkine häiriötekijöineen, hänen sinnikkyytensä saattaisi heiketä. Hän pyysi Bhagavanilta jonkinlaisen takuun ja sai valtavan varmuuden: "Vaikka annat Bhagavanin mennä, Bhagavan ei koskaan päästää sinua."⁴⁴

43 Japanilaiset olivat panneet hänet ja monet ulkomaalaiset keskitysleirille.

44 Sri Ramana ei koskaan käyttänyt mitään persoonapronominia viitatessaan itseensä. Hän käytti

Bhagavan ei heti paljastanut itseään minulle. Tunsin paljon vähemmän hänen ruumiillisesta läsnäolostaan kuin olin tuntenut hänen näkymättömästä tuestaan leirissä. Hänen valokuvansa oli ollut todellisempi ja eloisampi minulle kuin kukaan henkilö, mutta nyt kun olen nähnyt hänet kasvotusten, tunsin hänen läsnäoloaan paljon vähemmän.

Minä tulin halliin ennen kuin Bhagavan oli palannut päivittäiseltä kävelytään vuorelta. Olin odottanut jotain suurempaa ja vähemmän henkilökohtaista. Kun hän tuli, sillä ei ollut suurta vaikutusta; varmasti paljon vähemmän kuin hänen valokuvansa olivat tehneet. Vain valkohapsinen, hyvin armollinen mies, kävellen reumasta johtuen hieman jäykästi ja vähän kumarassa. Heti kun hän siirsi itsensä sohvalle, hän hymyili minulle ja kääntyi sitten ympärillään olleiden ja minun poikani puoleen ja sanoi: "Niin Adamin rukouksiin on vastattu; hänen isinsä on tullut takaisin turvallisesti." Tunsin hänen ystävällisyytensä, mutten enempää. Arvostin sitä, että hän oli minun tähteni puhunut englantia, vaikka Adam osasi tamilia.

Muutos tuli muutamaa viikkoa myöhemmin yhdessä vuosittaisista festivaaleista. Festivaalissa on valtava ihmismäärä ja me istuimme pihalla hallin ulkopuolelle. Bhagavan lepäsi sohvallaan ja minä istuin eturivissä. Hän nousi istumaan, kohti minua, ja hänen kaventuneet silmänsä lävistivät minut sellaisella intensiteetillä, etten voi sitä kuvata. Oli kuin ne sanoisivat: "Sinulle on kerrottu; mikset ole ymmärtänyt?" Ja sitten tunsin hiljaisuuden, rauhan syvyyden, sanoinkuvaamattoman keveyden ja onnellisuuden.

Tämän jälkeen Bhagavanin rakkaus alkoi kasvaa sydämessäni ja tunsin hänen voimansa ja kauneutensa. Seuraavana aamuna ensimmäisen kerran, istuessani hänen edessään hallissa, yritin seurata hänen opetustaan käyttämällä *vicharaa*, 'Kuka minä olen?' Minä ajattelin, että se olin minä, joka olin tullut tähän ratkaisuun. En tajunnut, että sen oli pannut vireille katse, joka oli elävöittänyt minut ja muuttanut mieleni asenteen. Todellakin, olin vain kuullut epämääräisesti tästä initiesästä ja ollut liian vähän kiinnostunut siitä, mitä olin kuullut. Vasta myöhemmin opin, että muilla oppilailla oli myös sellainen kokemus, ja että myös heillä se oli merkinnyt aktiivisen *sadhanan* (etsinnän) ja Bhagavanin ohjauksen alkua.

Silloin, ensimmäistä kertaa elämässäni, aloin ymmärtää, mitä gurun armo ja siunaukset voisivat merkitä. Rakkauteni ja omistautumiseni Bhagavana kohtaan syveni. Kuljin likipitäen onnen nuotti sydämessäni, tuntien gurun siunauksen ja mysteerin, toistaen, kuin rakkauslaulua, että hän oli Guru, yhteys taivaan ja maan välillä, Jumalan ja minun välillä, Muodottoman Olemuksen ja sydämeni välillä. Tulin tietoiseksi hänen läsnäolonsa valtavasta armosta. Jopa ulospäin

useimmiten sanaa kuin palvelijana, osapuolena, joka osoittaa häntä, joka yleensä oli 'Bhagavan'.

hän oli minulle armollinen, hymyillen astuessani halliin, viitaten minua istumaan sinne, jossa hän voisi katsella minua meditaatioissa.

Ja silloin eräänä päivänä elävä muistutus heräsi minussa: 'Yhteys Muodottoman Olemuksen kanssa? Mutta hän on Muodoton Olemus.' Ja aloin ymmärtää miksi kannattajat puhuttelivat häntä yksinkertaisesti 'Bhagavanina'. Niinpä hän alkoi todistaa minussa sitä, mitä hän julisti opetuksessaan, että ulkoinen guru vaikuttaa herättämällä gurun sydämessä. Jatkuva "Kuka minä olen?" *vichara* alkoi herättää Itsen tietoisuutta Bhagavanina ulkoisesti ja samanaikaisesti myös Itsen tietoisuutta sisällä.

Se harhaanjohtava teoria, että Bhagavan ei ollut guru, oli yksinkertaisesti haihtunut hänen Armonsa säteilyssä. Lisäksi olen nyt havainnut, että hänen opetuksensa ei ole kaukana käytännön ohjeista, että se oli yksinomaan sitä. Olen todennut, että hän karttoi teoreettisia selityksiä ja käänsi kysyjän jatkuvasti *sadha-nan*, seurattavan polun, käytännöllisiin seikkoihin. Se oli sitä ja vain sitä, mitä hän oli täällä opettamassa.

Bhagavan oli ihmisistä kaikkein tavallisin, luonnollisin, vaatimattomin; hän oli sitä mitä ihmisen tulisi olla, täysin vailla teennäisyyttä, kuin lapsi; ja samaan aikaan sanoinkuvaamatonta kauneutta ja viisautta ja sellaista voimaa, että monet vapisivat hänen lähellään ja pelkäsivät puhua hänelle. Puhutella häntä kolmannessa persoonassa 'Bhagavanina', tuntui soveliaammalta kuin sanoa 'sinä' hänelle, joka johti meitä kaksinaisuuden 'sinä' ja 'minä' tuolle puolen. Yksinkertaisissa päivittäisissä asioissa hän saattoi näytellä yksilön osaa, aivan kuten näyttelijä voisi olla Learin kiihkossa olematta itse kiihkeä, ilman että oletti olevansa Lear.⁴⁵ Valitettavasti harvat länsimaissa ymmärtävät tämän korkeimman tilan mahdollisuutta.

Bhagavanissa oli vaatimattomuuden, täydellisen yksinkertaisuuden, lapsenomaisen puolustuskyvyttömyyden ilmapiiri. Pelkkä hänen näkemisensä kävelemässä Ashramin piha-alueen poikki riitti vaikuttamaan sydämeen.

Hänen elämäntapansa oli mitä normaalein. Rakkautta, joka loisti hänen silmissään, valoisaa ymmärrystä, ei voi kuvailla. Joku on tullut Ashramiin kuolemasta johtuvan toivottoman surun murtamana, ja Bhagavan, kuultuaan tarinan, yksinkertaisesti katsoi, puhumatta sanaakaan, ja rauha tulvi sieluun.

Hän ei kutsunut mitään omakseen. Hän ei koskaan pyytänyt mitään. Hän kielsi osoittamasta itselleen mitään erityistä huomiota. Hän kieltäytyi sähköisestä pöytätuulettimesta, koska kannattajat eivät hyötyisi siitä samalla tavoin. Myöhemmin asennettiin kattotuuletin ja kaikki hyötyivät siitä yhtäläisesti. Hän ei koskaan pyytänyt ketään tulemaan tai kertonut mihin mennä. Hän ei koskaan painostanut

⁴⁵ Kyseessä on Shakespearen näytelmä *Kuningas Lear*.

ketään jäämään. Ja silti hän valvoi jokaista rakastavalla huolenpidolla niin kuin äiti ainutta lastaan.

Hän oli ystävällinen ja kohtelias kaikille tulijoille. Hänen selityksissään ei ollut paavillista juhlallisuutta; päinvastoin, hänen puheensa oli elävää. Palvoja kysyi, miksi hänen rukouksiinsa ei ole vastattu ja Bhagavan vastasi nauraen, "Jos niihin olisi, olisit ehkä lakannut rukoilemasta."

Bhagavan Sri Ramana oli säntillisen tarkka. Hänen elämänsä suoriutui sellaisella säntillisyydellä, jota intialaiset voisivat tänä päivänä kutsua puhtaasti länsimaiseksi. Kaikessa hän oli tarkka ja siisti. Kirjat olivat aina paikoillaan. Lannevaate, joka oli kaikki mitä hänellä oli, oli hohtavan valkoinen. Hallin kaksi kelloa säädettiin päivittäin radioaikaan. Kalenterin ei koskaan sallittu jäävän jälkeen oikeasta päivämäärästä.

Hän oli Jumalallinen Armo ihmismuodossa. Vaikka täysin ihminen, hän oli täysin *samadhissa*, täysin jumalallinen, yhtä lailla kun puhui ja kun istui hiljaa. Hän vastasi vain heidän tarpeidensa mukaan, jotka lähestyi häntä. Hän oli kaikki rakkaus, ja silti vielä viikkoja kestäneen yhdessäolon jälkeen hän ei ehkä suosinut uskovaista yhdellä katseella tai hymyllä.

Bhagavan oli *jivanmukta*, vapautunut vaikka vielä fyysisessä kehossa. Hän oli todellakin universaali Jumalallinen Guru.

Hän, joka on saavuttanut korkeimman tilan, on kaikenlaisen uskonnon yläpuolella. Ne ovat polkuja, jotka vievät huipulle, mutta hän on itse huippu ja kaikki muu. Hän tuli vastaamaan aikamme tarpeeseen julistaen polkua, jota, hänen armollaan ja tuellaan, minkä tahansa uskonnot etsijät voivat seurata, ja todellakin, noudattivatpa he jotain virallista uskontoa tai eivät.

Bhagavanin initiaatiota ei annettu auliisti ja julkisesti; se oli salattua. Jos se olisi ollut avointa, vierailijoiden jatkuva virta Intiasta ja ulkomailta olisi vaatinut sitä, mikä olisi laittanut Bhagavanin sen välttämättömyyden alle, että hyväksyy yhden ja hylkää toisen; sillä tavallisesti monet etsivät initiaatiota sitoutumatta itse tehtävään, tavallaan pelkkänä henkisenä virvokkeena. Jos häneltä kysyttiin, Bhagavan ei koskaan kieltänyt, että hän antoi initiaation, mutta hän ei myöskään avoimesti vahvistavat sitä.

Ollessaan universaali Guru, Bhagavan julisti opetustaan avoimesti. Tavallisesti guru on säilyttänyt harjoitusmenetelmät salaisuutena. Bhagavanin ohjauksessa, kuitenkin, ymmärtäminen ja pyrkimys olivat ainoat vaatimukset ja niiden poissaolo ainoita esteitä.

Ihmisellä on kolme tehtävää: ajattelu, toiminta ja oleminen. 'Oleminen' on kahden muun alla ja on niiden välttämätön kasvualusta, ja silti lähes kokonaan niiden varjossa. Vertauksessa Bhagavan hyödynsi valkokangasta, johon elokuvaa

esitettiin. Katsoja tulee tietoiseksi kuvista, jotka ovat vain varjoja valkokankaalla, johon ne eivät vaikuta. Tulipalo kuvassa ei polta valkokangasta eikä tulva tee siitä märkää. Joskus hän antoi esimerkin näyttelijästä, joka esittää tiettyä osaa, vaikka tietää, että hän ei ole todellisuudessa tämä henkilö; joskus pankin kassanhoitajasta, joka maksaa tuhansia rauhallisesti ja tehokkaasti, tietäen, että ne eivät ole hänen rahaansa, joilla hän maksaa.

Kahden tai kolmen Tiruvannamalaissa vietetyn vuoden jälkeen, kun oli tarpeen ansaita tuloja, otin työpaikan sanomalehden apulaistoimittajana Madrasis-
sa. Siispä, tiiviin harjoittelun jakso, joka johtui Itsetutkimuksen harjoituksesta maallisessa elämässä. Otin mukaani luonnollista kokoa olevan kopion valokuvasta, joka oli maalattu päälle öljyväreillä, lahjana palvojalta, ja näytin sitä Bhagavanille ennen kuin lähdin. Hän otti sen käsiinsä ja antoi sen sitten takaisin minulle sanomalla: "Hän ottaa Swamin mukaansa." Siitä lähtien se on katsonut minua Gurun rakkaudella ja myötätunnolla ja puhutellut syvällisemmin kuin kaikki muut muotokuvat.

Sen jälkeen menin Tiruvannamalaihin vain viikonloppuisin ja lomilla ja jokainen käyntini oli elvyttävää. **Bhagavanin vastaanoton armollisuus sulatti sydämen ja herätti syyllisyyden tunteen siitä, kuinka suuri palkinto oli tullut niin vähällä työllä.** Olin siellä tuona kohtalokkaana huhtikuuisena kehon kuoleman yönä. Siitä päivästä lähtien hänen läsnäolonsa sydämessä on ollut paljon tärkeämpää, armon vuodatus paljon runsaampaa, hänen tukensa paljon tehokkaampaa.

Sen jälkeen, kun oli tuottanut joitakin kirjoja Bhagavanista, Osborne siirtyi Kalkuttaan vuonna 1952 koulun rehtorina. Hän kertoo omista ja perheensä mahanirvanan jälkeisistä kokemuksista:

Eräänä kesäkuun aamuna vuonna 1956 tapahtui ensimmäinen herääminen Todellisuuteen. Olin yksin huoneessani, kun heräsin ja nousin istumaan sängyssä. Minä vain olin – Itseni, aluton, muuttumaton Itse. Minulla oli ajatus 'mikään ei ole muuttunut'. Ei ollut kiihtymystä, ei iloa ja ekstaasia, mittaamaton tyytyväisyys, luonnollinen tila, yksinkertaisen olemisen kokonaisuus. Siinä oli ajatus: 'On mahdotonta koskaan kyllästyä.' Mieli tuntui kuin pimeältä valkokankaalta, joka oli sulkenut todellisen tietoisuutemme ja oli nyt rullattu kasaan ja työnnetty pois. Mieli on se, joka tahtoo toimintaa ja tuntee kyllästymistä, kun ei sitä saa; Itseä ei aktiivisuus kosketa ja Se pysyy omassa yksinkertaisen onnellisuuden tahrattomassa tilassaan.

Huoneeni ikkunasta, Kalkutassa, näin talojen kattoja, joiden välillä varik-

set pyörivät. Lisäksi siinä oli paradoksi, tunne, että kaikki tämä oli samanaikaisesti sekä todellista että epätodellista. Tämä on paradoksi, jota on paljon kommentoitu, koska sitä painotetaan Zenin opetuksissa. Se on sitä, mitä Tennyson yritti ilmaista runon 'The Princess' rivillä, jossa hän sanoo: 'Ja kaikki asiat olivat eivätkä olleet'.

En tiedä kuinka kauan kokemusta kesti. Joka tapauksessa, vaikka se jatkui, se oli ajatonta ja siksi ikuista. Huomaamattomasti mieli sulkeutui uudestaan, mutta läpinäkyvämpänä, sillä säteilevä onni jatkui. Olin kylvyssä, pukeuduin ja menin olohuoneeseen, jossa istuuduin ja pidin sanomalehteä edessäni ikään kuin olisin lukenut sitä. Olin onnesta liian energinen voidakseni todella lukea. Jälkihehku jatkui useita viikkoja, hiipuen vasta vähitellen pois.

Suurin piirtein samaan aikaan vaimollani oli myös Oivalluksen väläys. Toi suurta apua ja tukea olla yhdessä polulla ja usein kokemuksemme vastasivat toisiaan. Tyttärelläni Franialla (24 vuotta) oli myös väläys puolitoista vuotta myöhemmin. Tamililainen palvoja, joka asuu Kalkutassa, oli kutsunut meidät Bhagavanin *jayantin* juhlaan. Siellä laulettiin uskonnollisia lauluja. Saatoin nähdä Franian kasvojen kauneudesta ja seesteisyydestä, että hän nautti poikkeuksellisen hyvästä meditaatiosta. Myöhemmin opin, että se oli vielä enemmän; kun hän kirjoitti sen ylös: "En ole mieli enkä keho – löysin itseni sydämessä; minän, joka elää kuoleman jälkeen. Tunteessa 'Minä olen' oli henkeäsalpaavaa iloa, suurinta mahdollista iloa ja olemassaolon täyttä riemua. Ei mahdollisuutta kuvata sitä. Vähitellen – nopeasti – kehoni tuntui laajenevan sydäimestä. Se nielaisi koko universumin. En voinut tunnistaa itseäni minään pilkkuna siinä valtavuudessa, siellä oli vain Jumala, ei mitään muuta kuin Jumala. Sanalla 'minä' ei ollut enää mitään merkitystä; se tarkoitti koko maailmankaikkeutta – kaikki on Jumalaa, ainoaa todellisuutta."

Osborne lähti Kalkutasta Tiruvannamalahin vuonna 1958, jonne hän asettui lopullisesti. Hän kirjoitti useita kirjoja ja oli Mountain Pathin perustaja ja toimittaja vuodesta 1964 kuolemaansa, vuonna 1970, asti, josta hänen vaimonsa Lucia seurasi häntä toimittajana vuoden 1973 loppuun. Osborne kirjoitti useita runoja Bhagavanista ja Arunachalasta. Seuraavassa on tyypillinen katkelma runoista:

Olemukseni sydän, näyttää ulospäin joltain
Ihmismuodossa, vetää ihmisrakkauttani,
Herra Ramana, Guru, noussut Aurinko,
Itse Ilmennyt, Opas kaikille, jotka kuljeksivat
Eksyksissä ja yksin
Sekavissa ajatuksissa ja turhissa epäilyissä.

* * *

Tällaisen olen minä tunnistanut,
 Hänet loistavin silmin,
 Hänet, jonka pelkkä katse
 Tunkeutui sydämeen, jossa
 Viisauden siemen oli kylvettynä syvempään kuin
 Totuuden pyhissä kirjoissa konsaan
 Ei opittuna, vaan elettyinä.

* * *

Te olette aurinkojen Aurinko,
 Hälventäkää pimeyteni,
 Suokaa minulle viisautta, minä rukoilen Teitä
 Ravistaa minut ulos tästä horroksesta
 Minä rukoilen Teitä, Bhagavan.

* * *

Saalis epävakaalle mielelleni
 Minulta puuttuu kärsivällisyyttä, puuttuu uskollisuutta, puuttuu puhtautta.
 Antakaa anteeksi tuon huonon minän vakava vääryys,
 Ja tehkää niin kuin Te tahdotte, Te joka tiedätte parhaiten.
 Mutta suokaa minulle vain ikuisesti lisääntyvä rakkaus
 Teidän Jalkojanne kohtaan.

* * *

41

Prof. G.V. Subbaramayya, joka opetti englantia lukiossa Nelloressa, Andhra Pradeshissa, oli myös telugun kielen tutkija. Hän oli yksi harvoista etuoikeutetuista, joka liikkui Sri Ramanan kanssa lapsenomaisella tuttuudella. Hänen kirjoituksensa sisältävät tulkinnan Kalidasain *Megha-Dootan* telugunkieliin jakeeseen ja kokoelman hänen englanninkielisiä runojaan kahdessa

osassa. Hänen *Sri Ramana Reminiscences* oli alunperin kirjoitettu telugun kielellä. Hän käänsi *Sri Ramana Gitan* telugun kielelle.

Ensimmäinen vierailuni Sri Ramanasramamissa tapahtui kesäkuussa 1933. Edellisvuoden joulukuussa olin kärsinyt menetyksen, kun 2-vuotias poikani kuoli äkillisesti. Olin lukenut Sri Ramanan teoksia ja minuun iski ihmetyksellä *Upadesa Saramin* telugulainen tyyli, joka yksinkertaisuudellaan, onnellisuudellaan ja klassisella viimeistelyllään voi olla suuren telugurunoilija Tikkanan vertainen. Olin tuntenut itseni vakuuttuneeksi, että tamililaisen, joka voisi kirjoittaa tällaisia telugujakeita, täytyy olla jumalallisesti inspiroitu ja halusin nähdä Hänet.

Mutta välitön etsintäni tuohon aikaan koski rauhaa ja lohtua. Minulla oli Sri Bhagavanin *darshan* hallissa. **Kun silmämme kohtasivat, sillä oli ihmeellinen vaikutus mieleeni. Tunsin niin kuin olisin ajautunut rauhan altaaseen ja istuin silmät kiinni ekstaasin tilassa lähes tunnin.** Kun tulin normaaliin tietoisuuteen, rohkeni esittää hänelle kysymyksen: "*Gita* sanoo, että kuolevaiset heittävätkin kuluneet kehonsa pois ja hankkivat uudet, aivan kuten kuluneet vaatteet heitetään pois ja pukeudutaan uusiin tamineisiin. Kuinka tämä soveltuu imeväisten kuolemaan, joiden kehot ovat uusia ja tuoreita?" Bhagavan vastasi nopeasti: "Mistä tiedät, että kuolleen lapsen keho ei ollut kulunut? Se ei saata olla silmin havaittavissa; mutta ellei se ole kulunut, se ei kuole."

Kolmen vuoden tauon jälkeen menin taas Ashramiin esittelyviestin kera. Bhagavan antoi minulle tuntemisnyökkäyksen ja ystävällisen hymyn ja sanoi: "Miksi esittely? Olet käynyt ennenkin. Et ole uusi." Lisäten omaa ihmetystäni, nyt minusta tuntui niin kuin kuollut isäni olisi herännyt eloon; yhdennäköisyys oli niin silmiinpistävää. Tämä vakiinnutti suhteeni Sri Ramanaan ainiaaksi. Minulle Hänen lähestymisensä on siitä lähtien ollut sellaista kuin kun lapsi lähestyy vanhempiaan, melko pelotonta, vapaata ja tuttua.

Palattuani kotiin, kirjoitin Ashramiin tarjoten kirjallisia palvelujani. Vastauksessa minua pyydettiin yrittämään *Sri Ramana Gitan* telugunkielistä säkeistö-käännöstä. *Dasarah*-lomalla tarjosin valmistuneen käännöksen Bhagavanin jalkoihin, joka pyynnöstäni tutki käsikirjoituksen ja teki siihen tarvittavat korjaukset. Lähtöni kynnyksellä kerroin Bhagavanille vaimoni kärsimyksistä, joka oli surun murtama kuolemantapauksen vuoksi. "Eikö hänellä ole sen jälkeen poikalasta?" Hän kysyi. Vastasin "Ei". Bhagavan huokasi ja sanoi: "Voi! Mikä sääli!" Tämä tapahtui 18. lokakuuta 1936. Vaimoni sai poikalapsen 1. elokuuta 1937.

Myöhemmin, nähdessään minut kiireisenä *Sri Ramana Gitan* kimpussa, Bhagavan huomioi leikillään, "Omasta korkeakoulutyöstäsi saat palkkaa. Minkä verran maksat tältä työstä?" Vastasin, että pyrin huomattavasti suurempaan tuot-

toon kuin rahalliseen korvaukseen. Omituisesti sain yllättävän tarjouksen ensi kuussa Chief Examinershipiltä. Se oli niin odottamatonta, että näissä olosuhteissa pidin sitä Hänen armonsa ihmeenä.

V.Ananthachari piti sisällään valtavaa tuskaa telugunkielisen *Sri Ramana Gitan* painamisesta. Kun hänen arvostettuihin palveluihinsa viitattiin esipuheessa, hän pyysi kovasti Bhagavanilta, ettei hänen nimeään mainittaisi. Bhagavan sanoi hänelle: "Miksi olet huolissasi? Pyytää nimensä poisjättämistä on yhtä paljon itsekkyyttä kuin on halu sen sisällyttämiseksi. Loppujen lopuksi, kuka tietää kuka on Ananthachari? "

Eräänä aamuna M.V.Ramaswami Iyer [no. 94], joka istui vierelläni hallissa, sattui lukemaan läpi muistikirjaani, joka sisälsi sekalaisen säekokoelman englanniksi. Hän oli niin tyytyväinen, että näytti niitä heti Bhagavanille, joka luki äänen kappaleen 'Minä ja sinä', ja kun hän saavutti viimeiset sanat: 'Minä ilman minua olen Sinä. Sinä ilman Sinua olet minä. Niinpä minä ja Sinä olemme yksi.' Hän purskahti nauruun. Olen ohimennen siteerannut Tagoren laulua: 'Minä juoksen kuin myskihärkä, hulluna omalle tuoksulleni. Etsin sitä mitä en voi saada, saan sen mitä en etsi.' Bhagavan piti siitä niin paljon, että Hän selitti sen merkityksen kannattajilleen tamiliksi.

Kysyin voitiinko runoja ja muita hienoja taiteita käyttää *sadhanana* (keino) itseoivallukseen. Bhagavan sanoi: "Kaikesta, mikä saa aikaan mielen keskittymistä, on apua. Mutta jokaisen taide tulee kehityksessään vaiheeseen, jolloin sinusta tuntuu, että olet saanut sitä tarpeeksi ja sitten sinä ylität sen." Kun toin esiin, että jotkin oppineet henkilöt pitävät *rasaa* (esteettistä nautintoa) *Brahmananda sahodaramina* (Absoluutin Autuuden sukulaisena), Bhagavan sanoi: "Miksi *sahodaram* (sukua)? Se on *Brahmananda* itse. Sillä eivätkö kirjoitukset julista *raso wai sah* (Hän on *rasa*)? Todellakin *Brahmananda* on todellinen *rasa*. Kaikki muut *rasat* ovat vain sen varjoja."

Aamulla ennen kuin lähdin, tohtori Syed, fil. prof., Allahabadin yliopistosta [no. 23], kysyi Bhagavanilta, "Mikä on luomisen tarkoitus?" Yleensä Bhagavan antoi vastaukset tamiliksi, teluguksi tai malajalamiksi. Tällä kertaa hän puhui suoraan englantia ja kysyi, "Voiko silmä nähdä itsensä?" Dr. Syed vastasi, "Ei tietenkään. Se voi nähdä kaiken muun, mutta ei itseään." Bhagavanin kysymykseen, että "jos se haluaa nähdä itsensä ", hän sanoi: "Se voi nähdä itsensä vain peilistä." Bhagavan kommentoi silloin: "Aivan oikein. Luomakunta on 'minälle' peili nähdä itsensä."

Käänsin Bhagavanin pyynnöstä teluguksi säkeen Hänen valikoimistaan *Yoga Vasisthamista*. Viimeisessä jakeessa, joka sanoo, "minkä tahansa osan olet ottanut elämässä, esitä sitä hyvin," lisäsin telugutulkintaan ilmauksen *saisava lila*

(lapsuuden leikki). Bhagavan arvosti sitä sanomalla, "Se oli onnekas ilmaus ja kuvaa oikein mielen asennetta, jota tulisi *slokien* mukaan viljellä. Eikö Kristus sanonut: 'Ellette ole niin kuin lapset, niin ette pääse Jumalan Valtakuntaan?'" (Matt. 18: 3)

Saatuani tietää, että Dr. Rajendra Prasad [myöhemmin Intian presidentti] ja Jamana Lal Bajaj [rahastonhoitaja, Intian Kansallinen Kongressi] olivat tulossa Bhagavanin *darshaniin*, kirjoitin ja lähetin kaksi säettä teluguksi sanomalla, että heidän vierailunsa Ashramiin oli sopusoinnussa antiikin Intian hallitsijoiden perinteen kanssa, jossa heidät otettiin vastaan *rishi ashrameissa*. Ashram kirjoitti vastauksessaan 16. elokuuta 1938: "Sri Rajendra Babu oli tulossa halliin, kun Bhagavan luki kirjettä. Kuinka onnellista olisi ollut, jos koko maalla olisi vain yksi kieli! Kahdesta stanzasta oltiin hyvin kiitollisia ja ne on siirretty arkistoon."

Eräänä aamuna Bhagavan lainasi lehdestä seuraavan lauseen, "Missä psykologia päättyy, filosofia alkaa", ja lisäsi oman huomautuksensa, "Missä filosofia päättyy, hengellisyys alkaa." Kun joku kysyi miten aistilliset, älylliset ja hengelliset ilot vastaavat toisiaan, Bhagavan sanoi: "Kaikki muut ilot ovat kuin vaahtoa ja kuplia *Brahmanandan* (absoluuttisen ilon) meressä. "

Bhagavan totteli jokaista Ashramin sääntöä tarkasti. Jos, esimerkiksi, päivälliskello soi keskellä jotain laulua tai *parayanaa*, Hän nousi välittömästi sanomalla leikkisästi, "Ashram antaa *bhikshan* armosta. Jos me viivyttelemme, heillä on peruste kieltäytyä tarjoamasta meille ruokaa. Joten horioppia!"

Bhagavan puhui suositellen Vuoren kiertämisen harjoitusta. Hän sanoi: "Muita pyhiä vuoria kuvataan jonkun jumaluuden asuinsijana. Mutta Arunachala on Jumala itse Vuoren muodossa. Joten Arunachalan kiertämiseen liittyy erityistä pyhyttä."

Eräs Somasundaraswami lähestyi Bhagavana uuden muistikirjan kanssa ja pyysi häntä kirjoittamaan yhden *aksharamin* (kirjeen) siihen ensin. *Aksharam* tarkoittaa myös tuhoutumatonta (Itseä). Joten Bhagavan kirjoitti tamiliksi, "Yksi *aksharam* loistaa aina itsestään Sydämessä. Miten siitä voisi kirjoittaa? "

Kerran Bhagavan kertoi mitä dramaattisimmalla ja jännittävimmällä tavalla tarinan Kuningas Janakasta ja Viisas Ashtavakrasta osoittaakseen, miten itsensä luovuttaminen tuo automaattisesti Itseoivalluksen. Kun kuningas oli lukenut kirjoituksista, että Itsen voisi oivaltaa sillä välillä, kun ratsastaja laittaa toisen jalkansa jalustimeen ja nostaa toisen jalkansa hevosen yli, hän kutsui koolle kaikki panditit valtakunnassaan, jotka eivät pystyneet vastaamaan hänelle tyydyttävästi ja jotka toivat Viisas Ashtavakran pelastaakseen itsensä.

Viisas pyysi kuningasta seuraamaan häntä yksin hevosella kaupungin ulkopuolelle, jossa hän pyysi Janakaa asettamaan toisen jalkansa jalustimeen ja nos-

tamaan toisen jalkansa, ja sanoi sitten: "Nyt tulee korkein ehto, sinun täytyy antautua. Oletko valmis?" Janaka sanoi: "Kyllä." Siitä hetkestä lähtien Janaka seisoi kivettyneenä toinen jalka jalustimessa ja toinen roikkuen ilmassa, ikään kuin pat-sas. (Tässä Bhagavan jäljitteli Janakan asentoa). Kun kuninkaan kansa näki hänet siinä tilassa, he pyysivät Viisasta osoittamaan armoa. Sitten, kuten Viisas sanoi: "Janaka, miksi olet näin? Ratsasta hevosella kotiin", hän ratsasti kotiin ja totteli Viisasta kaikessa kuin kahlittu orja.

Eräänä päivänä, kulkiessaan ylös vuorelle, Bhagavan viittasi kahden esiin tulevan kannattajan väärinkäsitykseen ja halusi minun välittää heille seuraavan viestin: "Joka tuomitsee meitä, on ystävämme. Sillä hän tuomitsee vain kehomme, joka on vihollisemme. Vihollisen vihollinen on paras ystävä. Meidän pitäisi todella varoa heitä, jotka kehuvat." Seuraavana aamuna tapasin nämä kaksi kannattajaa välittääkseni Bhagavanin viestin. Jo ennen kuin avasin suuni, he molemmat ilmaisivat halukkuutensa sopia riitansa.

Eräänä aamuna aamiaisella Bhagavan kysyi minulta, "Tunnetko tämän soseen?" Vastasin, "En. Se maistuu kuitenkin erinomaiselta." Hän hymyili ja sanoi: "Se on karvaskurkkua." Oli vaikea uskoa Bhagavanin sanovan niin, koska siinä ei ollut jälkeäkään katkeruudesta. Sen sijaan se oli erittäin maukasta. Sitten minä koostin telugujaetta ilmaisten ihmetykseni kuinka Bhagavan pystyi poistamaan katkeruuden niin täysin raa'asta karvaskurkusta ja rukoilin, että hän voisi niin ikään pyyhkiä egon katkeruuden pois sisältämme. Heti kun hän palasi tavanomaiselta kävelyltään vuorelta, näytin hänelle lappua. Hän selitti, että vastapainoksi sekoitettiin hapanta mangoa ja kookosta ja tukahdutettiin seoksen karvas maku, ja lisäsi, "Karvaskurkku on hyvää ruoansulatukselle ja se toimii myös ulostuslääkkeenä."

Illalla Bhagavan viittasi Itsen kuvaukseen 'atomeista pienimpänä, suurista suurimpana.' Hän sanoi, "Rae putoaa valtamereen. Se sulaa heti ja muuttuu mereksi. Samoin, Itsen lähde on neulankärki. Kun sitä etsitään, se katoaa ja vain runsaus jää jäljelle."

Seuraavana päivänä Bhagavan kertoi ohimennen tarinan Mira Bain vierailusta tunnetun swamin luona Mathurassa, jonka opetuslapset eivät antaneet hänelle lupaa *darshaniin* sillä perusteella, että heidän gurunsa ei tavannut naisia. Mira Bai huomioi: "Luulin, että on olemassa vain yksi *Purusha* [hänen Girdhar Gopalin] ja me kaikki muut olemme naisia." Kun nämä sanat tulivat opetuslasten kautta gurun tietoon, hän huomasi heti, että Mira Bai oli *jnani* ja hän tuli ulos ja tervehti tätä.

Bhagavanin *shashtipurin* aikaan joulukuussa 1939, jolloin saavuin Ashra-miin, kärsin vakavasta osittaisesta päänsärystä, joka oli kuumeen jälkiseuraus.

Kannattajaystävä, joka huomasi naamaltani kärsimyksen merkkejä, tiedusteli vai-vaani kovalla äänellä. Tulin ulos hallista ja kerroin hänelle ongelmastani. Heti kun palasin paikalleni, Sri Bhagavan tiedusteli, mistä oli kysymys ja sai yksityiskoh- taista tietoa taudistani ja hoidosta. Koska en kivusta johtuen voinut istua, menin ja makasin hyllyn takana kirjakojussa. Noin kello 10 Ashramin työntekijä toi kahvia jollekin ja hukattuaan hänet, painosti minua ottamaan sen. Heti kun join sen, kipu yhtäkkiä laantui eikä koskaan uusinut.

Eräänä päivänä joulukuussa 1939 Devaraja Mudaliar [no. 35], läheinen palvoja, kysyi kuinka Bhagavan voisi havaita erilaisuuksia Hänen palvojiensa jou- kossa. "Esimerkiksi", hän lisäsi, "Olemmeko me väärässä, jos sanomme, että Sub- baramayya näyttää hieman suositummalta kuin toiset?" Bhagavan vastasi hymyil- len: "Minulle ei ole yksilöllisyyttä. Armo virtaa kuin meri iäti täynnä. Jokainen ammentaa siitä vetoisuutensa mukaan. Miten joku, joka tuo vain juomalasin, valit- taa, että hän ei pysty ottamaan niin paljon kuin toinen, joka toi ruukun?" Kerran Bhagavan lainasi kahta tamilijaetta runoilija Muruganarilta [no. 53] ja selitti ne seuraavasti: (i) Se, minkä on sanottu olevan tuonpuoleisen takana ja joka on sa- malla sisuksen sisällä ja loistaa Sydämen sisällä, todellinen Itse on totisesti Sri Ramana, jumaloi Häntä. (ii) Kuten kukko, joka heittää sivuun timantin pitäen sitä kivenä, myös sinä voit vähätellä tätä Arunachala Ramanaa sekoittaen Hänet taval- liseen lähimmäiseen, vaikka Hän on todellisuudessa Korkein Itse. Joten varo!

Kesäkuussa 1940 minua siunattiin harvinaisella onnella työskennellä Bha- gavanin kanssa keittiössä, jonne Hän tuli täsmälleen 02:30 ja vietti hetken aikaa leikkaamalla vihanneksia työntekijöiden ja kannattajien kanssa. Sitten Hän val- misti sambharia tai sosetta aamiaiseksi ja joskus myös joitakin ylimääräisiä an- noksia. Kun näin Bhagavanin hikoilevan ylen määrin uunin lähellä, yritin tuulet- taa häntä, mutta hän vastusti sitä. Hän ei sallinut, että Hänelle osoitetaan mitään erityistä huomiota. Lopetin, mutta kun Hän oli syventynyt työhönsä, minä varo- vasti toistin tuuletusta. Hän kääntyi minua kohti, nauroi ja sanoi: "Haluatko tehdä sitä salaa. Mutta tiedätkö edes miten sitä tehdään tehokkaasti; anna minua opettaa sinua." Niin sanoen Hän piti minua kädestä ja opetti minulle oikean tavan heilut- taa tuuletinta. Voi! Miten olin innoissani Hänen kosketuksestaan ja kiitin tietämät- tömyyttäni! Keittiöstä Hän siirtyi toiseen huoneeseen jauhamaan seosta. En aluksi tiennyt miten pitää survinta ja jauhaa. Bhagavan asetti kätensä minun käteni päälle ja käänsi survinta oikealla tavalla. Jälleen, mitä väritystä! Kuinka siunattua oli mi- nun tietämättömyyteni! Kun työ oli valmis, hän saattoi nostaa hieman lautaselta, maistaa vähän ja antaa meille loput maistiaiseksi ja joskus kun kätemme olivat pe- semätön, hän saattoi itse heittää sen suhumme. Se oli onnemme huipentuma.

Eräänä päivänä noin klo 3 aamulla, kun olimme Bhagavanin kanssa, mi-

nua kutsuttiin ja minulle kerrottiin, että joukko naisia ja lapsia minun alueeltani halusi Bhagavanin *darshanin* ja siunauksen ennen kuin he kiertävät vuoren. Vastasin heille lyhyesti, että Häntä oli mahdotonta nähdä tuolloin. Kun menin sisälle, Bhagavan kysyi mistä oli kysymys ja sanoi: "Ihmispoloiset! Miksi he poistuvat pettyneinä? Pyydä heitä tulemaan takaisin ovelle ja tapaan heidät siellä." Kun ilmoitin sen heille, he juoksivat sinne. Koko seurue putosi hänen jalkojensa juureen, kosketti niitä, suuteli niitä ja kylvetti niitä kyynelillä. Kadehdin joukon onnea ja tajusin Hänen nimensä *karunapurna sudhabdhi* (Armon nektarinkaltainen valtameri) täyden voiman.

Oli 10. kesäkuuta 1940. Bhagavan, Narayana Iyer [no. 100] ja minä olimme työssä jauhatushuoneessa. Kun radio ilmoitti Pariisin joutuneen Saksan valtaan, Narayana Iyer huomautti, "Ranska, ensiluokkainen voima on sortunut kolmessa päivässä. Luuletko sitten, että meidän Britanniamme voisi pitää puoliaan kauempaa kuin korkeintaan kolme viikkoa?" Tämän perään Bhagavan huomautti, "Jaa-a! Mutta Venäjä." Äkillisesti Hän katkaisi puheensa ja jatkoi hiljaisuudella. Kummallakaan meistä ei ollut rohkeutta kysyä häneltä, mitä Venäjä aikoi tehdä, vaikka näytti oudolta, että Hän mainitsi Venäjän, joka oli tuohon aikaan ystävällinen Saksaa kohtaan. Muistettakoon, että sota puhkesi Saksan ja Venäjän välille jo vuoden päästä ja Saksan hyökkäys Venäjälle oli se, joka käänsi onnen liittoutuneiden puolelle. Tämä tapaus antaa vilauksen Bhagavanin kaikkietävydestä.

Kun keittiön työntekijät eivät kyenneet toteuttamaan Bhagavanin ohjetta välttää tuhlausta, hän kieltäytyi menemästä keittiöön. Kun mitkään anteeksipyynnöt ja vetoamukset eivät saaneet häntä muuttamaan päätöstään, kirjoitin teluguruon *Pakasala Vilapam*,⁴⁶ jonka hän luki ääneen dramaattisesti, näytellen kohtauksen runossa, mutta se ei muuttanut hänen päätöstään. Hän nauroi ja sanoi minulle, "Asiat tapahtuvat, koska niiden täytyy. Se on kaikki hyvää. Näiden ihmisten ei aina täydy roikkua minussa. Heidän täytyy oppia tekemään asioita itse. Joten älä huolehdi siitä."

Kerran, vaimoni kuoleman jälkeen vuonna 1942, valitin Bhagavanille sanomalla: "Nykyään hän ei edes ilmesty minulle unessa. Joten jopa tämä mukavuus evätään minulta." Tähän Bhagavan sanoi: "Mitä! Löydätkö mukavuutta unennöistä?" "Kyllä! Bhagavan, minun pitäisi olla tekopyhä jos piilottaisin todellisen tunteeni." Sen kuultuaan hän huokasi ja pysyi vaiti.

Sinä yönä, kun makasin vastapäätä Bhagavanin nukkumapaikkaa, näin unta isosta *lepohuoneesta*. Ovi oli raollaan. Ryhmä iäkkäitä brahmineja tukki sisäänkäynnin ja tirkisteli sisään. Kuulin vanhan setäni Benaresista sanovan, "Katso sinne. Hän on talon vanhin miniä. Hän ei ole tavallinen nainen. Hän on kokonaan

46 'Keittiön tuska, kun Sri Ramana on sen hylännyt.'

kultaa." Kuullessani tämän, minunkin oli pakko uteliaisuudesta seistä varpaillaan brahminien takana ja katsella rakasta, edesmennyttä vaimoani. Hän istui lattialla ja minun on tunnustettava, että ei koskaan, kun hän oli elossa, minulla ollut niin selkeää ja elävää näkyä hänestä kuin nyt. Autuuden tulva nielaisi minut niin pitkäksi aikaa, etten tiennyt, kunnes minuun yhtäkkiä ryntäsi tietoisuus, että se kaikki oli unta. Tämä ajatus päästi minuun niin vastustamattoman surun, että aloin nyyhkyttää.

Seuraavana aamuna klo 5 Bhagavan huomasi minut ja kysyi: "Mitä, miksi olet noin? Näitkö unta?" Sitten hän sanoi: "Miksi suret nyt? Halusit unennäyn ja sait sen. Luulit, että se toisi mukavuutta, sen sijaan se on osoittautui murskaavaksi suruksi." Ikään kuin kääntääkseen mieleni muualle, Hän kysyi, "Huomasitko mitään *lepohuoneen vieressä?*"

Kuullessani tämän kyselyn, minä muistelin, että siellä oli suuri joki, joka virtaa lähellä ja kerroin Hänelle niin. Silloin Hän huomautti, että joki voi olla Ganges ja paikka Benares. Hänen sanoillaan oli jotenkin rauhoittava vaikutus hermoihini ja se nosti surun painon sydämeltäni. Sinä aamuna sain kirjeen samalta Benaresin sedältä, joka muistutti vaimoni kuukausittaisen seremonian päivämäärästä ja pyysi minua palaamaan kotiin ajoissa. Kun näytin kirjeen Bhagavanille, hän sanoi: "Tämä on todella hienoa. Tämä sinun setäsi muistutti vaimostasi aikaisin aamulla ja nytkin hän viittaa häneen tässä kirjeessä."

Koko tapaus oli suuri mysteeri ja sai minut muistamaan Shakespearen kuuluisia rivejä näytelmässään Hamlet: "Horatio, taivaassa ja maass' on paljon, Jot' ei voi uneksia tietoviisaat."

Huhtikuun 19. päivänä 1950 kannattaja palasi Ashramista ilmoittaen minulle, että kun otetaan huomioon suuret väkijoukot, jotka kerääntyivät Bhagavanin *darshania* varten hänen viimeisinä päivinään, Ashramin muonavarastot olivat täysin tyhjentyneet ja Ashram oli kipeästi riisin tarpeessa. Hän vaati, että meidän molempien pitäisi lähestyä joitakin rikkaita ystäviä. Koska olin silloin kytkettynä Yliopiston Tutkimukseen, olin haluton menemään kenenkään luo mistään velvoitteesta. Hän ehdotti, että voisin lähestyä ainakin N. Venkata Reddy'a, hyväntekijää, joka oli vanha opiskelijani. Mutta olin haluton edes siihen.

Varhain seuraavana aamuna minusta oli ihme nähdä Venkata Reddy'n itse ajavan kotiini ensimmäistä kertaa, koska hän oli ollut opiskelija monta vuotta sitten. Hän sanoi, että hän tuli keskustelemaan kanssani asiasta, joka koski hanketta köyhien opiskelijoiden kannatusrahastoksi, jonka hän halusi perustaa. Hän oli ohimennen huomannut Bhagavanin kuvan, joka roikkuu eteisessä ja viitaten hänen äskeiseen *mahasamadhiin*, hän tiedusteli menisinkö minä Ashramiin osallistuakseni seremonioihin, jotka suoritettiin kuoleman jälkeen. Vastasin myöntävästi ja

kysyin, olisiko hän halukas antamaan panoksensa riisiin, jota tarvitaan tilaisuudessa. Hän vastasi heti: "Kyllä Herra. Mitä suurempaa hyvää voin tehdä kuin tämän? Suoritan sen mitä ehdotatte." Ja kuten ehdotettiin, hän lähetti 1200 kg. riisiä Ashramiin. Muutamaa päivää myöhemmin toinen ystävä tarjoutui osallistumaan 600 kg:lla.

Tämä tapaus oli minulle taivaan lahja. Sillä Bhagavanin kuoleman jälkeen kuljin mielen ja haamujen pahimman masennuksen läpi. Tunne oli kuin Pandavaneilla Krishnan poismenon jälkeen. Luulin, että olin nyt täysin avuton ja että elämäni hyödyllisyys oli lopussa. Tästä tapauksesta tuli silmän avaaja: Bhagavan oli vielä yhtä voimakas kuin silloin, kun veressä ja lihassa, ja lisäksi Hän käytti mielellään minua yhä instrumenttinaan.

42

Majuri A. W. Chadwick O.B.E. (1890-1962) oli Britannian armeijassa, palvelen Etelä-Amerikassa. Kun häntä oli kiehtonut Bruntonin *A Search in Secret India* (no. 1), hän erosi tehtävästä, tuli Sri Ramanasramamiin marraskuussa 1935 ja pysyi siellä lopun elämänsä. Hänestä tuli Sadhu Arunachala ja hän lepää haudattuna Ashramin kampuksella. Hän käänsi englanniksi kaikki Sri Ramanan alkuperäiset teokset, jotka Maharshi sitten itse tarkasti. Hän kirjoitti *A Sadhu's Reminiscences of Ramana Maharshi* (1961).

Kun tulin ensimmäistä kertaa halliin, hän tervehti minua kauniilla hymylään ja kysyi minulta olinko saanut aamiaiseni ja pyysi sitten istumaan. Bhagavan puhui minulle koko aamun ja kysyi minulta monia kysymyksiä elämästäni ja itsestäni. Kaikki tämä tuntui aivan luonnolliselta. Hän oli hyvin kiinnostunut kuulemaan Bruntonista, jonka olin tavannut Lontoossa. Tunsin hänen läheisyytensä valtavan rauhan, hänen armollisuutensa. Ei tuntunut siltä kuin tapaisi hänet ensimmäistä kertaa. Näytti siltä, että olin aina tuntenut hänet. Siitä huolimatta, että olin täysin uusi Intiaan ja sen tapoihin, ei mikään, mikä tapahtui ensimmäisinä päivinä, kun yövyin Ashramissa, tuntunut oudolta; se oli aivan luonnollista.

Aina kun ihmiset tulivat Bhagavanin luo perhetarinoineen, **hän nauroi onnellisena ja vuodatti toisinaan kyöneleitä surevan kanssa. Hän ei koskaan korrannut ääntään. Hän ei koskaan koskenut rahaan, koska hän ei koskaan ollut sen tarpeessa eikä ollut kiinnostunut siitä. Hän suosi kaikenlaista yksinkertaisuutta ja halusi istua lattialla, mutta sohvalle hänet oli pakotettu ja tästä tuli**

hänen kotinsa useimpina vuorokauden kahdestakymmenestä neljästä tunnista.⁴⁷ Hän ei koskaan, jos pystyi siihen vaikuttamaan, sallinut minkään etusijan osoittamista itselleen. Jos jotain riippuvuutta johonkin maan päällä voitaisiin sanoa hänestä, se oli varmasti Vuori.⁴⁸ Hän rakasti sitä ja sanoi, että se oli Jumala itse.

Bhagavan oli poikkeuksetta ystävällinen kaikille eläimille. Käärmeitä ja skorpioneja ei koskaan sallittu tappaa. Koirille hänellä oli aina arka kohta. Aikoinaan pieni pentu teki aina tarpeensa lähelle toimistoa. *Sarvadhikari* raivostui ja yritti ajaa sen pois Ashramista. Bhagavan tuli sen pelastukseksi sanoen, että jos joku lapsi teki saman, kukaan ei olisi vihainen ja että pentu oli vain lapsi eikä osannut parempaa. Hän näytti rakastavan erityisesti apinoita ja sanoi usein, että ne olivat monin tavoin parempia kuin ihmiset. Hän antoi usein ohjeita, että niitä olisi ruokittava, ja rohkaisi heitä monin tavoin hallitsemaan ärtymystä, joille ne olivat suuri riesa. Hän kertoi myös kuinka, toisinaan, ihmiset syntyivät uudestaan jonkin eläimen ruumiiseen vain mahdollisuudesta olla hänen lähellään. Siitä on, tietenkin, kuuluisa esimerkki Lakshmi, Ashramin lehmä.⁴⁹

Bhagavan oli hyvin kaunis henkilö; hän hohti näkyvää valoa eli auraa. Hänellä oli kaikkein herkimmät kädet, joita olen koskaan nähnyt, joilla hän saattoi ilmaista itseään, voisi melkein sanoa puhua. Hänen kasvonpiirteensä olivat säännölliset ja hänen silmiensä ihme oli kuuluisa. Hänen otsansa oli korkea ja hänen päänsä kupoli oli korkein, jonka olen koskaan nähnyt. Hänen kehonsa oli hyvin muodostunut ja vain keskikorkea, mutta tämä ei ollut ilmeinen, koska hänen persoonallisuutensa oli niin hallitseva, että joku piti häntä pitkänä. **Hän oli aina tunnollisen puhdas ja hänen kehonsa tuoksui heikosti parfyymiltä, vaikka hän ei koskaan käyttänyt mitään tuoksuvaa saippuaa.**

Bhagavan säteili aina valtavaa rauhaa, mutta niissä tilaisuuksissa, kun Ashram veti väkijoukkoja puoleensa kuten *Jayantina* ja *Deepamina*,⁵⁰ tämä kasvoi poikkeuksellisiin asteisiin. Joukot näyttivät kutsuvan joitakin salaisen voiman reservejä ja oli hieno kokemus istua hänen kanssaan tällaisina aikoina.⁵¹

47 David Godman sanoo: Joskus vuosina 1928-29, Rangaswami Gounder toi sohvan ja pyysi Bhagavana istumaan sille. Kun Bhagavan kieltäytyi, hän alkoi itkeä. Kolmen peräkkäisen päivän ajan hän itki eteisessä, kerjäten Bhagavana hyväksymään lahjan. Lopulta, kolmannen päivän yönä Bhagavan nousi ylös penkiltä (jolla hän oli istunut siihen asti) ja asettui sohvalle. *Living By The Words Of Bhagavan*, s. 40.

48 Katso liite - I, Vuori Arunachala, s. 421.

49 Katso liite - IV, lehmä Lakshmi, s. 425.

50 Katso liite - II *Deepam*-festivaali, s. 422.

51 Annamalai Swami sanoo myös: "Monista kannattajista, minä mukaan lukien, tuntui, että hän säteili enemmän kuin tavallisen määrän voimaa ja armoa *Jayantin* päivinä." *Living By The Words Of*

Bhagavanilla oli loistava huumorintaju ja puhuttaessa hymy ei koskaan ollut kaukana hänen kasvoiltaan. Hänellä oli repertuaarissaan monia vitsejä ja hän oli upea näyttelijä; hän saattoi aina dramatisoida minkä tahansa tarinan päähenkilöä, josta hän kertoi. Kun sooloesitys oli hyvin säälittävää, hän saattoi täytyä tunteista eikä pystynyt jatkamaan.⁵²

Kysyttäessä Itseovalluksen saavuttamisesta, Bhagavan kertoi minulle, että alkuvaiheessa henkilö, joka mietiskelee säännöllisesti, saattoi tavallisesti mennä ensin transsiin, joka todennäköisesti kestää noin kolmekymmentä minuuttia ja jos hän jatkoi *tapastaan* asianmukaisesti, sellainen *samadhi* tulisi useammin. Henkilö voi silti jatkaa tavallista päivittäistä työtään, mutta hän ei enää samaista itseään toimintoihin, vaan katselee niitä kuin uneksija katselee unta.

Kun tunsin Bhagavanin opetuksen, että kaikki on vain mielen vaikutelmaa ja luomusta, huomasin hänen opetuksensa unista vaikeaksi ymmärtää ja kysyin usein häneltä aiheesta. Valvetila tuntui minusta jatkuvalta, jatkuvan päivästä päivään. Heräsin samaan maailmaan jokaisena päivänä, kun taas uneni olivat aina olleet erilaisia, ne olivat erillisiä. Bhagavan ei koskaan kuitenkaan hyväksynyt tätä eroa ja toisti, että arvostelu syntyi vain valvetilassa eikä koskaan unitilassa. Sitten itselläni oli uni:

Minä väittelin jonkun kanssa unien asiasta ja tämän kestäessä sanoin, "Mitä hyvänsä sanot, piispa Berkeley oli oikeassa, asiat ovat vain mielessä, tämän ulkopuolella ei ole todellisuutta. Asiat eivät ole olemassa; niinpä unen ja valvekokemuksen on oltava täsmälleen samaa. Ne ovat vain mentaalisia käsitteitä." "Sinä sanot sen nyt", toinen vastasi, "mutta et puhu näin unessa." Ja sitten heräsin. Koko asia oli erittäin selvä.

Jotkut ihmiset eivät ymmärrä, miten tämä koskee edellä olevaa. Mutta pointti on, että uni oli niin todellinen, että en koskaan kyseenalaistanut sen olevan mitään muuta kuin valvetilaa. Nämä kaksi olivat täsmälleen samaa.

Bhagavan sanoi, että mieli oli kuin apina, se ei pysy paikallaan sekuntiaakaan, joten olisi lähes toivoton tehtävä yrittää hiljentää sitä; parasta oli antaa sille tuottavaa työtä eikä koskaan antaa sen sännätä itse muualle. Anna sen keskittyä kysymykseen 'Kuka minä olen?' Ja silloin siellä ei ole tilaa yhdellekään muulle ajatukselle.

Monet ihmiset samaistivat Bhagavanin Dakshinamurthiin, hiljaiseen Guruun,⁵³ joka antoi opetuksen neljälle Kumaralle hiljaisuudessa; koska mikään sana

Bhagavan, David Godman, s. 77.

⁵² Tämä, esimerkiksi, tapahtui, kun Sri Ramana oli kertomassa tarinaa *Periapuranamista* kannattajille hallissa. *Katso* kolmea viimeistä kappaletta, s. 300.

⁵³ *Katso* liite - V, s. 426.

ei voi ilmaista sitä, mikä on kaikkien sanojen tuolla puolen eikä mieli voi tarttua siihen, mikä ylittää mielen. Kuinka kaunopuheista hiljaisuus voisi olla etsijälle, sitä voidaan havainnollistaa seuraavalla episodilla, jonka olen todistanut henkilökohtaisesti.

Herrasmies Kashmirista tuli Ashramiin avustajansa kanssa, joka ei puhunut sanaakaan muuta kieltä kuin kotimaansa kashmiria. Eräänä yönä, kun halli oli melkein pimeä lukuun ottamatta yhden myrskylyhdyn kalpeaa pilkahdusta, apulainen tuli halliin ja seisoi Bhagavanin edessä solkaten kunnioittavasti jotain nopeasti omalla kielellään. Bhagavan ei sanonut mitään vaan makasi hiljaa tuijottaen häntä. Hetken kuluttua apulainen tervehti ja jätti hallin. Seuraavana aamuna hänen isäntänsä tuli Bhagavanin luo ja valitti: Bhagavan, ette ole koskaan kertonut minulle, että teille voisi puhua kashmiria, oliko se reilua? Kun Bhagavan kysyi, kuinka hän ajatteli niin, hän sanoi: Viime yönä minun avustajani tuli teidän luoksenne ja kysyi useita kysymyksiä omalla kielellään. Hän kertoo minulle, että te vastasitte hänelle samalla kielellä ja selvititte kaikki hänen epäilyksensä. "Mutta minä en koskaan avannut suuni", vastasi Bhagavan.

Bhagavan ei koskaan vihkinyt koskettamalla. Hän kieltäytyi aina asettamasta käsiään henkilön pään päälle, vaikka hyvin monet pyysivät häntä tekemään niin. Silti yhdessä tapauksessa hän teki poikkeuksen. Vanha *sannyasi*, joka oli entinen asemapäällikkö, tuli Mysoresta. Bhagavan tuntui heti alusta pitäen erittäin sympaattiselta ja epätavallisen ystävälliseltä häntä kohtaan. Kun hän oli lähdessä Ashramista, hän tuli halliin, joka sattui olemaan silloin tyhjä. *Sannyasi* rukoili Bhagavania laskemaan kätensä hänen päänsä päälle ja polvistui melko lähellä sohvaa lepuuttaen päätään sitä vasten. Bhagavan kääntyi häntä kohti ja asetti molemmat kätensä hänen päänsä päälle muutamaksi minuutiksi sanomatta mitään. Sitten *sannyasi* nousi ja lähti hallista täynnä suurta mielenliikutusta.

Taylorit, amerikkalainen pariskunta, tuli Ashramiin. Taylor oli eläkkeellä oleva postimestari. He kiintyivät lujasti Bhagavaniin. Eräänä päivänä rva. Taylor sanoi yhtäkkiä hallissa, "Bhagavan, haluan Itseoivalluksen." "Odota", vastasi Bhagavan, "se tulee aikanaan." "Ei", hän vastasi, "se ei riitä. Haluan sen tässä ja nyt." Bhagavan yritti selittää hänelle, että kun hän olisi valmis, kaikki järjestyisi kuntoon. Mutta hän vaati: hänen täytyi saada se tässä ja nyt ja se oli jopa hänestä (Bhagavanista) kiinni antaa se hänelle. Bhagavan ei sanonut mitään, vaan tuijotti häntä vakaasti silmiin noin muutaman minuutin ajan. Yhtäkkiä nainen purskahti itkuun ja ryntäsi ulos hallista, muttei koskaan kertonut kenellekään mitä oli tapahtunut.⁵⁴

Eräänä iltana pyysin lupaa mennä Pondicherryyn. Bhagavan kysyi, "Mik-

⁵⁴ Katso kappaleet 3-5 s. 92 vastaavanlaisesta tapauksesta.

si?" Vastasin, että minulla oli ongelmia erään hampaani kanssa ja halusin kääntyä hammaslääkärin puoleen. Kun hän pysyi hiljaa, en tehnyt mitään. Myöhemmin hän kysyi minulta, "Luulin, että olit menossa Pondicherryyn, mutta olet vielä täällä." "Mutta ette koskaan antanut minulle lupaa", vastasin. Bhagavan pysyi vaiti. Kävi ilmi, että minun ongelmani korjasi itsensä; jotain, joka oli tarttunut ikeneen, irtosi eikä ollut tarvetta hammaslääkəriin. Muutamaa kuukautta myöhemmin oli taas ongelmia, tällä kertaa toisessa hampaassa. Kysyessäni lupaa ja kertoessani Bhagavanille miksi halusin mennä, hän sanoi välittömästi: "Jaa, mene." Tällä kertaa matka osoittautui tarpeelliseksi.

Bhagavan sanoi, että olennaisia *sadhanoita*, joita meidän pitäisi harjoittaa, oli syödä vain *sattvista* ruokaa ja viettää *satsangaa*. Hän ei esittänyt mitään muita sääntöjä. Hän sanoi, että mieli oli täysin luotu siitä ruuasta, jota me syömmme.

Bhagavan ei koskaan opettanut moraaleja eikä hänellä ollut mitään erityistä kammaa sukupuolielämään. Hän sanoi kerran vastauksessaan huolestuneille opetuslapsilleen minun kuulteni: "On parempi tehdä sitä kuin aina ajatella sitä." Tämä toi mieleen *Gitasta*, "Ajatukset ovat tekoja lapsenkengissään."

Eräänä päivänä Bhagavan sanoi: "Miksi luulet, että olet tekijä? Se on järjetöntä, koska on päivän selvää, että 'minä' ei tee mitään. 'Minä' on aina todistaja. Keskity todistajana olemiseen ja anna asioiden mennä omaa tietään, ne jatkuvat joka tapauksessa, et voi estää niitä."

Bhagavan oli itsepintainen 'keinoista' ja opetti, että meidän pitäisi jättää 'tavoitteet' huolehtimaan itsestään.

Bhagavan sanoi: "Älä välitä siitä, mitä muut ihmiset tekevät tai sanovat, sinulla on aivan tarpeeksi tekemistä hätäillessäsi itsestäsi. Uudista ensin itsesi ja sitten sinulla on riittävästi aikaa ajatella maailmaa. Kuinka voit auttaa maailmaa ennen kuin olet auttanut itseäsi?"

Jos kysyttiin Itseoivalluksesta, millainen se oli tai mikä olisi meidän tilamme tulevaisuudessa, hän vastasi aina "Miksi pelätä jotain tulevaisuudessa? Se on tässä ja nyt, jotka ovat tärkeitä. Olet aina Itsesi oivaltanut, mutta et vain tunne todellisuutta."

Bhagavan oli syvästi kiinnostunut pyhäkön rakennelmasta, jota rakennettiin hänen äitinsä *samadhiin*. Hän osallistui jokainen toimintoon, joka liittyi siihen. Öisin, kun kukaan ei ollut paikalla, hän kävelisi ympäri ja ympäri rakennelmaa pyhittämällä sitä. Sillä, että hänen piti ottaa niin sitova osa mihinkään, on hyvin syvä merkitys. Se oli erittäin harvinaista ja sitä ovat monet epäilleet, mutta olin omin silmin näkemässä nämä asiat ja voi taata niiden totuuden.

Tämän suurimman viisaan filosofia voidaan tiivistää kolmeen sanaan, 'Mitään ei ole.' Niin yksinkertaista, mutta niin äärimmäisen vaikeaa. Tämä koko

maailma, jonka me näemme, tämä ihmisten mieletön kiire rahan ja 'olemassaolon' perään on vain sidokseton ajatus. Me olemme kuin kuunvalon langettamia lehden varjoja, aineettomia ja olemattomia. Sinä voit aiheellisesti kääntyä minun puoleeni ja kysyä, "Kuka haluaa tämän peuhlaasti vahingollisen tilan?" voin vain vastata, "Se on vain makukysymys."⁵⁵ Mutta kun tämä ei ole mitään, täytyy tietenkin olla tila, joka on jotain. Tämä tila on Itseivallus. Se ei ole vain jotain, vaan se on *kaikki*.

Australialainen toimittaja, joka oli vierailulla Ashramissa, tuli huoneeseeni. Oli ilmeistä, että ensi hetkestä lähtien olin hänelle valtava ongelma. Miksi eurooppalaisen pitäisi sulkea itsensä tällaiseen paikkaan oli yli hänen ymmärryksensä! Hän kysyi monia kysymyksiä, mutta yksikään vastauksistani ei tyydyttänyt häntä. Lopulta hän ei voinut hillitä itseään ja kysyi suorasukaisesti minulta, mitä olin tekemässä täällä. Sanoin vain, että täällä löysin mielenrauhan. Tiedän, että se oli riittämätön vastaus, mutta toivoin, että se torjuisi lisäkysymykset. Hän katsoi minua vakavasti muutaman minuutin ja sanoi sitten säälivästi, "Oi, ymmärrän, en ole itse koskaan ollut sillä tavoin levoton." Kaikki, mitä olin onnistunut tekemään, oli vahvistanut hänen vakaumuksensa siitä, että olin hullu.

Mutta palatkaamme kysymykseen ja myöntäkäämme heti, että edes nyt en voi vastata tyydyttävästi. Voin vain sanoa, että tulin koska halusin. Ja miksi jään? Koska haluan. Minun metallilleni Bhagavan oli magneetti ja toistaiseksi hänen magnetismsinsa ei ole menettänyt voimiaan. Olen avuton.

Näen hänen istuvan hallissa täysin irrallaan, täysin reagoimatta tapahtumiin, jotka näyttävät minusta niin tärkeiltä, **hänen kasvonsa seppelöitynä mitä ihanimmilla hymyillä, ja sillä oleva seesteisyyden ja kauneuden ilme on sitä, mitä on mahdotonta kuvata, tai edes uskoa ellet ole nähnyt sitä itse.** Ei aiemmin kirjoitetut kirjat, ei muinaisten pyhimysten tarinat voi välittää samaa viestiä: kuitenkin on aina mahdollisuus, että ne voivat olla olleet petkutuksia. Mutta *tämä* on ehdottoman aito enkä pysty enää epäilemään, vaikka haluan. Tässä olemme varmuuden peruskalliolla alati muuttuvassa ja epävarmassa maailmassa.

Epäilen ymmärrämmekö me kuinka onnekkaita olemme. Ihminen on taipuvainen tottumaan asioihin ja ottamaan ne itsestäänselvyytenä. Mutta Bhagavan ei ole otettavissa itsestäänselvyytenä, hän on aina yllättävän erilainen ja se on yksi hänen läsnäolonsa suurimmista ihmeistä.

Otteita hänen runoistaan:

⁵⁵ 'Se on makukysymys', muistuttaa meitä hindulaisesta säeparista, jonka mukaan: Himo ja kiintymys maailmaan, pyhimykset ovat ne hylänneet ja typeristä ne ovat erittäin haluttuja, on samaa kuin kun koira herkuttelee sillä, mitä ihminen on oksentanut.

Antautuminen

Sanon, että olen antautunut
 Mutta mistä olen luopunut?
 On helppo puhua tällä tavalla
 Vaikkeivät ne ole muuta kuin tyhjiä sanoja,
 Jotka tulivat kielestä liian lipevästi
 Tunteisiin vetoavalla tavalla.

* * *

Se on kaikki vain näytöstä ja teeskentelyä,
 Heittäytyminen ja sen sortin juttu.
 Lainaten tekstejä ja *shastroja*,
 Täydellinen sanassa, ei teossa.
 Minä olen sairas, sairas, sairas tähän hommaan,
 Haluan aloittaa puhtaana, mutta en pysty.

* * *

Muuta minua kunnes olen sekaisin
 Kanssasi niin että me molemmat olemme Yhtä.
 Kun ei enää ole puhetta antautumisesta
 Vain silloin on antautuminen alkanut.

* * *

Ettekö päästä minua?

Ettekö anna minun mennä?
 Täällä, vieraassa maassa kulutan tuntini,
 Kaukana kotimaastani ja kaikista vanhoista siteistä.
 Levoton kaipuu hiljalleen minua kalvaa
 Että mun kaikki maallinen onneni kumoutuu.
 Ja niin, ettekö anna minun mennä?

* * *

Ettekö anna minun mennä?
 Olen tyhmä, että minun pitäisi yrittää paeta;
 Sillä täällä on rauha, jota en koskaan löydä
 Kun minä vähäisin olen erillään Teistä,
 Silloin olen pelkkä orja kaleeriorjamille.
 Ja niin, en halua mennä.

* * *

43

Prof. K. Swaminathan (1896-1994) opetti englantia Presidency Collegessa, Madrasissa. Hän oli monumentaalisen 100-osaisen *Collected Works of Mahatma Gandhin* päätoimittaja ja toimitti jonkin aikaa *The Mountain Pathia*. Hän kirjoitti *Sri Ramana – The Self Supreme*, ja Kansalliselle Kirjayhdistykselle hän kirjoitti *Ramana Maharshin*. Hän käänsi englanniksi säkeen Muruganarin *Guruvachaka-Kovain* 1282 säkeistöstä ja *Ramana Sannidhi Murain* 1851 säettä. Kirjeissään Ashramiin, hän puhutteli Sri Ramanaa *Ammaiappana* – joka yhdistää äidin ja isän ominaisuuksiin ja signeeraa 'Ramanan sei' – Ramanan lapsi. Hänet palkittiin Padma Bhushanilla vuonna 1972.

Minulle kerrottiin Bhagavanista vuonna 1927, mutta silloin en ollut kiinnostunut jostakin, joka istuu hiljaa ja tekemättä mitään, kun oli tehtävä niin paljon sellaista, mikä muuttaa tätä hullua, paha maailma ja Mahatma Gandhi astui maahan tehden niin monista asioista 'sosiaalisesti olennaisia'. Vuonna 1940 minulla oli usein hämmentäviä ongelmia ja psyykkistä konflikteja. Herra P.S. Sivaswami Iyer, minun *perheenpäni* isäni kuoleman jälkeen, neuvoi minua ottamaan joukon oppitunteja *Brahma Sutrista* suurelta sanskritin panditilta Bangalossa. Silloin havaitsin, että tämän Bhagavanin näennäisen laiskuuden takana oli jotain hyvin syvällistä. Ja se mies sanoi, tämä ei ole pelkkää teoriaa, mene Tiruvannamalahin ja näe itse.

Koska olen syvästi kiinnostunut runoudesta, olen lukenut Muruganarin [no. 53] runoja ja sanoin itsekseni, hyvänen aika, mies, joka voisi tuottaa tällaista runoutta, on jumalallinen. Se muutti minut täysin; Muruganar muutti minut täydellisesti. Sitten, kun Grant Duff [no. 7] tuli korkeakouluuni, otin hänet seurakseeni. Sen jälkeen, kun olin viettänyt viikon hänen kanssaan, hän kysyi ohimennen,

"Oletko nähnyt Ramana Maharshia?" Sanoin itsekseni, tässä on englantilainen täynnä Italian filosofiaa ja kertoo minulle Maharshista. Minua hävetti ja minä häpesin. Kaikki nämä tapahtumat vakuuttivat itsepäiselle kamelille, että keidas, jota hän kipeästi tarvitsi, oli lähellä ja helposti tavoitettavissa.

Kun kerroin Sir Sivaswamille päätöksestäni käydä Ashramissa, hän sanoi, olet nuori mies, jolla on paljon vastuuta; kun menet Bhagavanin luo, sinulta pyyhkäistään jalat alta ja putoat kuiluun. Älä mene yksin, sido itsesi moniin kahleisiin; ota joku, josta pidät, jossa olet kiinni, pitämään sinusta huolta. Otin mukaani vai-
moni ja kaksi oppilastani.

Maharshi ei riistänyt minulta yhtään henkilöä tai nautintoa, jotka olivat minulle rakkaita. Hän jätti heidät kaikki minulle rikastettuna ja pyhitettynä. Shakespeare, Keats, Wordsworth ja Raamattu merkitsivät minulle paljon enemmän, kun hän valaisi niitä valolla, jonka hän vuodatti kaiken sen ylle, jonka hän näki. Raamatusta hän siteerasi usein avainjakeita, kuten: Olkaa hiljaa ja tietäkää, että minä olen Jumala; Jumalan valtakunta on sisäisesti teissä; Isäni ja minä olemme yksi.

Ensimmäinen Maharshin *darshanini*, 29. syyskuuta 1940, oli elämäni ikimuistoisin tapahtuma. Viimeinen *darshan* tapahtui kaksi viikkoa ennen hänen mahanirvanaansa 14. huhtikuuta 1950. Monina viikonloppuina ja korkeakoululomina tapahtuvat vierailuni Ashramissa pitivät minut (kuten hyvät unenlahjat pitävät jonkun) terveenä, onnellisena ja täynnä tehokkuutta. **Puhdas onni, josta nautin, oli lapsen onnea, kun se istuu tukevasti äitinsä sylissä.**

Bhagavan oli täydellinen Persoonattomuus, kuten aurinko taivaalla tai kuten huomaamaton päivänvalo sisäkammiossa. Tästä persoonattomasta olennosta on yhtäkkiä tullut Henkilö täynnä *sattvista* voimaa, erittäin inhimillinen, viehättävä, äidin kaltainen, joka saattoi viestittää terävällä tarkkuudella oman Tietoisuutensa Autuuden muille henkilöille heidän tarpeidensa ja mielialojensa mukaan. Aurinko tuli nyt alas ja leikki kanssamme kuin kuunvalo valaistakseen mielen tai kuin tuli kotona keittääkseen ruokamme.

Bhagavan kuunteli kuin lapsi kappaleita Shakespearen näytelmistä ja Keatsin kirjeistä ja paljasti nopeasti ja vakuuttavasti universaalien totuuden kussakin kukassa ainutlaatuisena omassa kauneudessaan. Keatsin kirjeeseen 'negative capability' ('epävarmuus') hänen ohimenevä kommenttinsa oli: "Kas, on olemassa Upanishadeja englanniksi niin kuin sanskritiksi." Kun oli luettu katkelma Shakespearesta, keskusteltu ja asianmukaisesti keuhuttu, Bhagavan sanoi, "Shakespeare itse nautti niin kirjoittaessaan tätä, että syntyi uudelleen meinä, jotta hän voisi nauttia lukemalla sitä." Ei ihme sitten, että Bhagavan paitsi salli ja kannusti Muruganaria hänen monisanaisissa vuodatuksissaan, mutta usein myös liittyi häneen

pelaten riimittelyn ja yhteensovittamisen suurta peliä sanoilla, jotka tuplasivat yhteisen ilon. Eikö hän ollut Muruganarin tuhansien ihmeellisten runojen ainoana apurina ja niin monen muun?

Bhagavan rinnasti Gandhin usein Hanumaniin, Sri Raman nöyrään ja sankarilliseen palvelijaan. Kerran hän sanoi: Me sanomme, että Hanuman on *chiranjeevi* (kuolematon). Se ei tarkoita, että tietty apina elää ikuisesti. Se tarkoittaa vain sitä, että maan päällä on aina joku, joka palvelee Ramaa niin kuin Gandhi nyt.

Kerran Rangachari, telugun opettaja Velloren korkeakoulussa, pyysi Maharshia selittämään *nishkama karmaa* (pyyteetöntä toimintaa). Ei mitään vastaus-ta. Jonkin ajan kuluttua Maharshi kulki ylös mäkeä seuranaan muutamia kannattajia ja Rangachari. Polulla oli paksu, vahva, piikikäs oksa, jonka Maharshi poimi ja alkoi työstää. Piikit hän katkoi, silotti kyhmyt ja kiillotti pinnan karkealla lehdellä. Tuntien kova ja huolellinen työ johti hienoon keppiin, jonka Maharshi luovutti ohikulkevalle paimenpojalle, joka näytti masentuneelta, koska hän oli hukannut keppinsä. Rangachari tunnusti, että hän oli saanut uuden oppitunnin opetuksen taiteesta, sillä tämä hiljainen käytännön esimerkki oli Viisaan täydellinen vastaus hänen aiempaan kysymykseensä.

Eräässä artikkelissa tunnettu sveitsiläinen psykologi Carl Jung vertasi Sri Ramakrishnaa ja Sri Bhagavana ja näki siinä peräkkäisen, asteittain nousevan kehityksen *bhaktista jnanaan*. Sen kuultuaan Bhagavan istui heti suorassa ja protestoiti vertailua sanoen: Kun joku on saavuttanut vuorenhuipun, sillä ei ole väliä miltä puolelta ja mitä polkua hän on noussut, hän tuntee ja ymmärtää kaikki muut polut. Mitä Sri Ramakrishna ei tiennyt?

Vastaavalla tavalla hän hylkäsi kannattajiensa vertauksen itsestään *jnanina* ja Mahatma Gandhista *karmajoogina*. Silmä, joka näkee ja käsi, joka toimii, ovat kuin saman ikuisen Hyvyyden elimiä. Bhagavan näki vain *adhyatma saktin* (Korkeimman voiman) toimivan kaikkialla. Eri henkilöt suorittavat erilaisia tehtäviä; järjestää ne paremmuusjärjestykseen on 'egon ilkeävaltaa'.

Sri Bhagavan puhui mieluiten tamilia, telugua tai malajalamia. Mutta hän korjasi käänkövirheitä englanninkielessä. Hän käytti ilmaisua 'automaattinen jumalallinen toiminta' samalla kun hän selitti *prarabdhaa* vertaamalla sitä sähkötuulettimeen, jonka pyörintä hidastuu ennen kuin se lopulta pysähtyy. Ja hän lisäsi hymyillen, "Mutta sinä voit pysäyttää sen vaikka heti kepillä, jos haluat."

Huolimatta Maharshin syvällisistä jumalien kunnioituksesta ja useista viitauksista jumaliin, hänen hallitseva suhteensa liittyi persoonattomaan *jnanaan*. Hän piti myös tiukkaa hiljaisuutta merkityksettömänä, spekulatiivisena asiana kuten Jumalan luonnetta. Tämä tuo hänet lähelle Buddhaa. **Itsetutkimuksen, tietoisuuden tutkimisen menetelmässään, joka antaa energian ja merkityksen**

koko ihmiselämälle ja murtaa esteet pyhän ja maallisen välillä, hän muistuttaa tiedemiestä.

Maharshin läsnäolon antaman rauhan kokemus, jota niin monet kannattajat todistivat, oli sopusoinnussa hänen vastauksensa kanssa, jonka hän antoi vierailijalle, joka kysyi ketä monista henkisistä opettajista hänen tulisi seurata: "Valitse se guru, jolta saat *santin* (rauhan)." Maharshi oli ihastunut Tattvarayan tarinaan, joka oli koostanut *bharanin* gurunsa ylistykseksi ja kutsunut oppineet koolle kuulemaan häntä. Panditit esittivät vastaväitteen, että *bharani* voitaisiin laulaa vain sellaisen soturin kunniaksi, joka oli tappanut tuhat norsua eikä varmasti ole sopiva pelkän askeetin kunniaksi. Silloin runoilija sanoi: "Menkäämme kaikki minun gurun luokse ja ratkaistaan asia hänen luonaan." He menivät gurun luokse ja runoilija kertoi panditien protestista. Guru istui hiljaa ja samoin tekivät kaikki muutkin. Näin kului päiviä ilman että kenellekään heistä ilmestyi ainuttakaan ajatusta. Pitkän, hiljaisen istunnon lopuksi guru liikkautti hieman mieltään ja seurue julisti yhteen ääneen: "Tuhannen elefantin voittaminen ole mitään verrattuna tämän miehen voimaan tukahduttaa meidän egojemme kiimaiset norsut." Ja he kutsuivat Tattvarayan lukemaan *bharaninsa*.

Bhagavanin erityinen tehtävä oli vakuuttaa joka iikka, että itsetutkimuksella, "Kuka minä olen?" (hänen *brahmastrallaan*), ja itseantaumuksella, kuka tahansa meistä voisi ja hänen pitäisi elää turvallisesti, mukavasti ja onnellisesti kummassakin maailmassa, ajattomassa ja ajallisessa.

Bhagavan onnistui olemaan jokaisen ystävä – pyhimyksen tai syntisen, prinssin tai maalaisen, oppineen tai tietämättömän, lehmän, koiran tai apinan. J.C.Molony, I.C.S. (alueen veronkantaja) on todennut miten hänen ajokoiransa piti erakon seuraa parempana kuin hänen. Hän kertoo: Käytyäni viisaan luona vuorella, kun saavutin leiriini, eräs koiristani oli kateissa. Illalla saapui pyhä mies ohjaten maleksijaa narussa. Viisas sanoi: "Hän tuli takaisin luokseni ja olisin halunnut pitää hänet. Mutta miksi minun pitäisi varastaa hänet sinulta?"

Naiset ja *harijanit* eivät olleet vähemmän tervetulleita hänen lumottuun piiriinsä. Bhagavan antoi kaikille vapauden nauttia hänen *saameepyastaan* (läheisyydestään) ja hänen *soulabhyastaan* (helposta saavutettavuudestaan).

Kerran 1940-luvulla minä istuin hallin ulkopuolelle monen kannattajan kanssa. Bhagavan lepäsi sohvalla. Ryhmä oppineita panditeja keskusteli Upanishadien kappaleista suurella innolla ja syvällisyydellä. Kaikki, myös Bhagavan, näyttivät kuuntelevan tarkkaavaisesti mielenkiintoista keskustelua, kun yhtäkkiä, Bhagavan nousi sohvalta, käveli jonkin matkaa ja seisahtui kyläläisen eteen, joka seisoi nöyrän näköisenä kämmenet yhteen liitettynä. Kaikkien silmät kääntyivät Bhagavaniin ja kyläläiseen, jotka seisivat etäällä. He näyttivät keskustelemaan.

Pian Bhagavan palasi sohvalle ja keskustelu jatkui.

Koska halusin uteliaisuudesta tietää miksi Bhagavanin piti mennä ulos tapaamaan kyläläistä, livahdin pois keskustelusta ja kiirehdin kyläläisen luo ennen kuin tämä lähti Ashramista. Hän kertoi, että Bhagavan kyseli miksi seisoin niin kaukana ja kysyi nimeäni, kylääni, mitä tein, ja perheestäni jne. Kysyin, "Kysyitkö häneltä mitään?" Kyläläinen vastasi: "Kun kysyin häneltä, kuinka voisin ansaita hänen siunauksensa, hän kysyi oliko kylässäni temppeliä ja temppelin jumaluuden nimeä. Kun kerroin hänelle jumaluuden nimen, hän sanoi, toista jumaluuden nimeä jatkuvasti ja voit saada kaikki tarvittavat siunaukset."

Palasin Bhagavanin läheisyyteen, mutta menetin kaiken kiinnostukseni keskusteluihin. Tunsin, että yksinkertaisen maalaisen nöyryys ja antaumus oli herättänyt huomattavasti paremman reaktion Mestarissamme kuin mikään määrä oppimista. Silloin päätin, että vaikka olin ammatiltani tutkija, minun pitäisi aina pysyä nöyränä, tietämättömänä maalaisena sydämessä ja rukoilla Bhagavanin armoa ja siunauksia.

Otteita hänen runoistaan:

Sri Ramana – Itse Korkein

Te olette Täydellinen, ylistetty vanha
Gitan *Jnani*, 'Arvostelukyvyn Rintajalokiven' *Jivanmukta*
Kaikkien Tekojen toiminnaton tekijä
Mielimättä mitään ja valitsematta puolta
Asioiden mietiskelevä todistaja, jotka kulkevat ohi
Vakaasti perustettuna *Satchidanandaan*
Ei mitään ajankohtaista, ajallista, outoa
Ei melua, ei taistelua eikä muutosta
Pohjantähti, Totuus, ikuisesti sama.

* * *

Jyrkkään ylämäkeen on tie, jonka Te olette valinnut
Totuuden loistavalle vuorenhuipulle
Jyrkkä, mutta lyhyt ja suora ja selkeä
Vapaana pimeydestä, sekavuudesta ja vaarasta.

* * *

Uskon Kallio, Oi Toivon Ilmestys,
 Armeliaisuuden lapsi, Pyhä Viisas,
 Oi Hiljainen Läsnaolo Vuorella,
 Oi Tiikerin kirkkaudella polttavat silmät!
 Te etsitte meidät ja olette saanut meidät kiinni;
 Älkää hylätkö meitä; syökää meidät täysin;
 Arunan Sri Ramana.

* * *

44

Rangan (Velachery Ranga Iyer) oli Sri Ramanan luokkatoveri.

Kesäkuussa 1907 näin Bhagavanin ensimmäistä kertaa sen jälkeen kun kävimme koulua yhdessä. Kysyin, "Tunnistatko minut?" Bhagavan lausui 'Rangan' vaivalloisesti. Niinä päivinä hän puhui vähän ja huomasi puhumisen vaikeaksi. Äitini oli jo kertonut minulle ensimmäisestä vierailustaan 1890-luvun lopulla, jolloin Bhagavan asui temppeleissä kumpareella lähellä Arunachaleswaran päätemppeleitä,⁵⁶ Tiruvannamalaissa.

Monia vuosia myöhemmin, puhuessaan minulle äitini vierailusta, Bhagavan sanoi: "Kun äitisi tuli luokseni, hän pelkäsi minun askeettista ulkonäköäni ja asuani. Hiukseni olivat takkuiset ja kehoni oli täysin pölyn peitossa." Hän lisäsi, että tuolloin hän ei koskaan ollut tietoinen ajan kulusta. Joskus, kun hän yritti nousta seisomaan, hänen päänsä pyöri ja hän menetti tasapainonsa. Kun tämä tapahtui, hän päätteli, että hän on viettänyt monta päivää tilassa, jossa ei ollut tietoinen maailmasta. Näiden ajoittaiset heikkouksien lisäksi, hänellä ei ollut muuta keinoa havaita ajan kulumista. Kun häneltä kysyttiin, oliko hänellä mitään ruokaa niinä päivinä, hän vastasi: "Kun ei ole kehotietoisuutta, elintoiminnot ovat myös keskeytyksissä."

Kun olin ensimmäisen vierailuni jälkeen lähdössä pois, sanoin Bhagavanille, "Olette saavuttanut suuret korkeudet." Hänen vastauksensa oli, "Kaukaa vuoret näyttävät laakeilta ja sileiltä." Tunsin, että hän kertoi minulle, että joku voisi tulla *jnaniksi* vaikka eläisi tavallisen perheenpään elämää. Hän tuntui kertovan minulle, että fyysisessä luopumisessa ei ollut mitään erikoista tai suurta.

⁵⁶ Katso liite-I, p.410.

Kun seuraavan kerran tapasin Bhagavanin, olin matkalla Madrasiin etsimään työtä. Oma taloudellinen tilanteeni oli tuolloin huonossa kunnossa. Bhagavan näytti tietävän tämän vaikka en koskaan maininnut siitä. Kun yritykseni saada työtä oli epäonnistunut, palasin kotiin Tiruvannamalain kautta. Heti kun näin Bhagavanin, hän otti esiin minun taloudelliset ongelmani. Sinä iltana kun lepäsin, Bhagavan tuli ja istui viereeni. Nousin ylös ja istuin hänen viereensä. "Rangan", hän kysyi, "Oletko huolissasi taloudellisista vaikeuksista? Riittääkö sinulle kymmenentuhatta rupiaa?" Lopulta sain työtä autonvalmistajalta ja myin linja-autoja. Koska sain provision jokaisen bussin myynnistä, pystyin säästämään 10,000 rupiaa, josta Bhagavan oli puhunut. Tämä rahalla pystyin maksamaan velkani ja suoriutumaan kahden tyttäreni häistä.

Eläminen Bhagavan kanssa sai aikaan monissa luopumisen hengen, minä mukaan lukien, mutta Bhagavan taivutteli aina kannattajiaan luopumaan viimeisistä vaiheista fyysisessä luopumisessa. Oma haluni ottaa *sannyasa* laantui ja lopulta katosi.

Minulle oli monta syytä mihin tarvitsin apua ja pian minulle tuli tavaksi kertoa Bhagavanille kaikista perheeni ongelmista, kun kävin Skandasramissa. Kerran hän kääntyi puoleeni ja sanoi: "Luuletko, että oma ongelmiasi ovat hyvin suuria. Mitä tiedät minun ongelmistani? Minäpä kerron sinulle yhdestä tapahtumasta.

Kerran, kun kiipesin vuoren jyrkkä osaa, tartuin kallioon pitääkseni itseni tasapainossa. Kallio oli irtonaista eikä kestänyt painoani. Kaaduin taaksepäin ja hautauduin osittain pienen kivivyöryn alle. Onnistuin poistamaan ne, mutta huomasin vasemman peukaloni olevan sijoiltaan. Se roikkui höllästi lähellä sormea. Työnsin peukalon takaisin koloonsa." Bhagavanin äiti kertoi minulle, että hän ei kestänyt muistella tätä onnettomuutta. Hän tuli kotiin veren vuotaessa joka puolelta.

Tunsin Bhagavanin äidin erittäin hyvin, koska olimme tunteneet toisemme, kun hän asui Maduraissa. Kerran hän kertoi minulle, "Eräänä päivänä, kun katseilin kiinteästi Bhagavana, hänen kehonsa vähitellen katosi ja sen tilalla näin *lingamin*. *Lingam* oli hyvin kirkas. En voinut uskoa silmiäni. Hieroin silmiäni, mutta näin yhä saman, kirkkaan *lingamin*. Olin peloissani, koska ajattelin, että poikani oli jättämässä meidät lopullisesti. Onneksi *lingam* muutti itsensä vähitellen Bhagavanin kehoksi." Kuultuani hänen selontekonsa, katsoin Bhagavana saadakseni vahvistusta tai kommenttia, mutta hän vain hymyili eikä sanonut mitään.

Kun poikani kirjoitti kirjaa nimeltä *Bhagavan Parinayam* (Bhagavanin Avioliitto), jossa Bhagavan menee naimisiin *jnana kanyan* (*jnanamorsiamen*) kanssa, olin kertonut hänelle tästä tapauksesta ja hän otti sen käsikirjoitukseensa.

Muutamaa kuukautta myöhemmin, kun poikani luki kirjaansa Bhagavanin edessä, häneltä kysyttiin, miten hän tiesi tapahtumasta. "Isäni sanoi minulle", vastasi poikani. "Oho!" sanoi Bhagavan "Kertoiko hän todella sinulle siitä kaiken?" Muut kannattajat olivat uteliaita tietämään enemmän tapauksesta, koska yksikään heistä ei ollut kuullut siitä, mutta Bhagavan sanoi: "Se ei ollut mitään," ja käänsi heidän huomionsa johonkin muuhun.

Kerran menin ulos Skandasramista lyhyeksi aikaa ja jätin Bhagavanin nukkumaan sisällä. Kun palasin, näin hänen istuvan ulkona sängyllä. En ajatellut sitä, kunnes menin sisälle Ashramiin ja näin Bhagavanin nukkuvan sisällä siinä asennossa, jossa olin nähnyt hänet, kun lähdin Ashramista. Kun kerroin tästä myöhemmin Bhagavanille, hän hymyili ja sanoi: "Mikset kertonut minulle silloin itse? Olisin voinut saada kiinni varkaan!"

Tämä oli Bhagavanin tyypillinen vastaus yliluonnolliseen. Jos tällaisista tapahtumista ilmoitettiin hänelle, hän joko ummisti silmänsä niille tai ohitti ne vitseinä. Näin oli, koska hän ei halunnut kannattajiensa olevan ajamassa sivuun Itsen oivaltamisen päätavoitteestaan kohti hedelmätöntä kiinnostusta ihmeelliseen ilmiöön.

Vaikka Bhagavan piti mieluummin ylevän tilansa salassa yleisöltä, hän saattoi joskus näyttää meille välähdyksiä voimastaan ja tietämyksestään. Kerran, esimerkiksi, kannattaja, joka istui kaukana Bhagavanista, kopioidessaan joitakin sanskritin jakeita, oli epävarma siitä, mitä hänen pitäisi kirjoittaa. Bhagavan, edes pyytämättä, kutsui hänet luokseen ja selvitti hänen epäilynsä; mutta hän näytti harvoin kaikkietävyytensä niin avoimesti.

Olen nähnyt toisen osoituksen Bhagavanin voimasta eräällä vierailullani Skandasramissa. Kaksi miestä tuli kylästä ja pyysi Bhagavania antamaan heille *vibhutin* omin käsin. He kieltäytyivät nostamasta *vibhutia* paikasta, jossa sitä pidettiin, vaikka Bhagavan pyysi heitä tekemään niin ja he poistuivat lopulta pettyneinä. Seurasin heitä ja kysyi: "Miksi haluatte *vibhutin* Bhagavanin omista käsistä? Miksi te pidätte siitä niin tiukasti kiinni?" Toinen heistä kertoi minulle, "Aiemmin minulla oli spitaali. Kerran tulin nähdäkseni Bhagavanin ja hän antoi minulle *vibhutin* omin käsin. Levitin sitä keholleni ja pian siinä ei ollut taudin merkkejä. Tämä on ystäväni. Myös hänellä on spitaali. Siksi pyysin *vibhutia* Bhagavanin käsistä." Bhagavanin on täytynyt tietää, että hän oli tahattomasti parantanut spitaalisen sairautestaan. Hän luultavasti kieltäytyi toistamasta sitä, koska ei haluavat hankkia mainetta 'ihmemiehenä'.

Koska veljeni ja minä olimme saaneet niin suurta hyötyä olemalla Bhagavanin läheisyydessä, saimme siitä idean kannustaa muita ihmisiä menemään Tiruvannamalaihin ja saamaan Bhagavanin *darshanin*. Ystävämme, joka meni katso-

maan Bhagavana meidän käskystämme, kertoi meille palattuaan takaisin, "Minkä hyödyttömän swamin lähetit minulle! *Ekadasipäivänä* hän oli leikkaamassa sipuleja."

Kerran Bhagavan kertoi minulle, "Sinä ja veljesi olette levittäneet julkisesti uutisia, että täällä on Maharshi. Jotkut ihmiset uskovat teitä, kunnes he tulevat tänne ja näkevät minut istumassa nurkassa. Silloin he ajattelevat, oi, onko tämä se mies? He pettyvät ja menevät pois kiroten teitä."

Vaikka Bhagavan onnistui säilyttämään julkisivunsa tavallisena, hän pystyi näkemään kaikkien niiden hengellisen arvon, jotka tulivat katsomaan häntä eikä sallinut heidän ymmärtävän itseään, jotka eivät olleet sen arvoisia.

Bhagavan pystyi tunnistamaan hengellisen kypsyyden häntä ympäröivistä ihmisistä. Hän pystyi havaitsemaan sen myös eläimistä, jotka tulivat hänen luokseen. Eräänä päivänä Bhagavanin äiti kysyi: "Miksi tämä koira haluaa aina pysyä sylissäsi?" Bhagavan kääntyi puoleeni ja sanoi: "Tämä koira on aina horjumattomassa *samadhissa*. Suuri sielu on tullut koiran muodossa. Äiti ei tiedä sitä."

Se, että Bhagavan oli lakannut samaistamasta itseään kehoonsa, oli minulle selvää, kun hän ja minä kävelimme metsäpolkua vuoren ympäri. Kun astuin piikkiin, jäin hänestä jälkeen. Bhagavan pysähtyi, tuli takaisin luokseni ja poisti piikin. Myöhemmin Bhagavan itse astui suureen piikkiin. Kun hän kohotti jalkaansa, olin hämmästynyt monista töröttävistä piikeistä; jotkut olivat vanhoja ja jotkut uusia. Nostin toista jalkaa ja huomasin saman. "Mitä piikkejä haluat poistaa?" Kysyi Bhagavan nauraen. Sitten hän murskasi töröttävän piikin jalalla, johon se on uponnut ja jatkoi onnellisena kävelyään.

Tunsin, ettei minussa ollut tapahtunut paljonkaan hengellistä kehitystä, joten kysyin kerran Bhagavanilta, "Kuinka monta kertaa minun täytyy syntyä saadakseni *jnanan*?" Bhagavan vastasi, "Ei ole mitään sellaisia tekijöitä kuin aika ja etäisyys. Yhdessä tunnissa me näemme unen, jossa monet päivät ja vuodet kiitävät ohi. Etkö näe filmissä pelkkiä varjoja, jotka muuttuvat suuriksi meriksi, vuoriksi ja rakennuksiksi. Maailma ei ole ulkopuolellasi. Pieni maailma, joka on mielessä, näkyy suurena maailmana ulkopuolella. Mielen tuhoaminen on *jnana*."

45

M. Sivaprakasam Pillai (1875-1948), valmistunut filosofiassa, virkailijana Etelä-Ascotin Veroviraston Myyntitulo-osastolla, tapasi Sri Raman ensimmäisen kerran vuonna 1902. Hänet muistetaan parhaiten siitä roolista, kun hän sai Sri Ramana kirjoittamaan opetuksensa Itsetutkimus, joka myöhem-

min julkaistiin vihkosena *Who am I? Pillain kokemuksia ja tunteita Mahars-hista hänen säkeistöelämäkerrastaan Sri Ramana Charita Ahaval, joka julkaistiin vuonna 1923, on alla näytteitä proosamuodossa.*

Vaikka ihmiset, jotka lähestyvät teitä mielet levottomina ja väsyneinä, ovat syntisiä vailla antaumusta, kuin äiti, joka lohduttaa lastaan nähdessään sen kärsimyksen, voitte sulattaa rakkaudella, lohduttaa heidän epätoivoisia mieliään silmät täynnä laupeutta. Teistä tulee isä ja äiti kaikille heille, jotka lähestyvät teitä. Te annatte heille ruokaa, tuotatte heissä tietoa ja näin tuhoatte heidän kurjuutensa.

Ystävällisin sanoin te sanoitte, "Sanan 'minä' merkitys on ainut todellisuus, joka on olemassa ylimpänä autuutena, tietona. Se on kestävä, ja vaikka se on tämän lihaisen kehon sisässä, se on silti erillään siitä. Jos haluat tuntea tämän ylimmän olemuksen, sinun täytyy ensin päästä eroon taipumuksesta, joka pitää kehoa 'minänä' ja sitten tiedustella, Kuka minä olen? Jos joku toistuvasti sukeltaa sisälle, [kuten helmensukeltaja etsiessään helmeä] voi tuntea itsensä. Tämä Itsetuntemus on vapautuminen."

Näin näyn, kun istuin tiedän edessä [5. toukokuuta 1913]. Kaikkialla ympärilläni näin verrattoman säteilyn kuin monen täysikuun loisteen. Teidän jumalainen kehonne loisti auringon valoa, halveksien säkenöivän kullan kiiltoa. Teidän kauniit silmänne vuodattivat jumalaista armoa. Teissä oli Herrojen Herran majesteettisuutta, runsaskätisesti antavan voiman lisäksi. Vähän myöhemmin näin koko kehon voideltuna valkoisella, kirkkaalla, pyhällä tuhalla. Kivimäinen sydämeni sulii ja siitä tuli kuin vettä. Minä näin nämä näyt, mutta lähelläni olleet eivät nähneet niitä. En kysynyt teiltä heistä, ettekä te puhunut minulle heistä. Siitä päivästä lähtien tajusin, että olette minun Herrani ja kaikki vaarat ja vaikeudet, joita kohtasin, hävisivät teidän armostanne kuten usva katoaa auringon edestä.

Korkein Herra on ottanut ihmiskehon armon osoituksena ja asuu Arunachalassa nimellä Ramana. Ramanadeva, jos ihmiset maailmassa sanovat, että myös te olette ihminen niin kuin me, se on samaa kuin kun kuvattaisiin tiheitä, sateentäyttämiä pilviä pelkiksi savupilviksi.⁵⁷

Onko minun yhden suuni mahdollista kuvailla teidän ihanuuksianne? Kuukaan ei voi kuvailla teidän ihanuuksianne ellette te itse paljastaa niitä armollanne. Olette herättänyt minut oppilaananne. Jostain syystä, älkää heittäkö minua pois arvottomuuteni tähden. Ramanadeva, olkaa niin ystävällinen ja tehkää minusta alamaiseen.

Ramana *Sadguru*, Korkein Itse! Kuin peura tarttuneena verkkoon, tietämättä miten paeta, putoan teidän jalkoihinne jälleen sanoen: "Teidän jalkanne yk-

⁵⁷ Sadepilvi ja savupilvi saattavat näyttää samanlaisilta, mutta vain sadepilvi voi antaa sadetta.

sin ovat minun turvani". Vastaamalla "Ei ole syytä hermostua," te vapautti minut pelosta ja pelastitte minut. Tällä tavoin teistä tuli Herrani, isäni ja äitini.

Pillaista Michael James (www.happiness of being.com) sanoo:

Runoissaan hän toistuvasti rukoilee Bhagavanin Armoa ilmaisten oman kyvyttömyytensä seurata Hänen antamaansa *upadesaa*. Kun palvoja kysyi Sri Bhagavanilta, "Sivaprakasam Pillai, joka on niin kiihkeä uskovainen ja pitkäaikainen opetuslapsi, on kirjoittanut, että hän ei pysty suorittamaan käytännössä tehokkaasti Bhagavanin ohjeita, miten sitten olisi muiden laita?"

Bhagavan vastasi, "Adi Sankara kertoo myös samanlaisista asioista, kun hän kirjoittaa lauluja jonkin jumaluuden ylistykseksi. Miten muuten he voivat ylistää Jumalaa? Jos joku omaksuu *jivabhavan* (yksilöllisenä sieluna olemisen asenteen) ja ylistää Jumalaa, hän ei voi muuta kuin laulaa oman yksittäisen olemassaolonsa rajoituksista ja puutteista."⁵⁸ Tämä voidaan nähdä Bhagavanin ylistyslauluista, joita hän lauloi Arunachalan ylistykseksi.⁵⁹

Sähke Pillain kuolemasta lähetettiin Bhagavanille uutisen välittämiseksi. Nähtyään sähkeen, Bhagavan sanoi tamiliksi, "Siva prakasam Sivaprakasamanar", joka merkitsee, Sivaprakasamista on tullut Siva-Prakasam, Sivan valo.

46

Akhilandamma, syntynyt vuonna 1887, 'avioitui' viiden ikäisenä. Hänen miehensä kuoli kaksi vuotta myöhemmin. Koska sen aikaisen sosiaalisen tavan mukaan 'uudelleen avioituminen' ei ollut mahdollista, hän päätti omistaa elämänsä *sadhujen* palvelemiselle. Vuonna 1903 hän vieraili Sri Ramananin luona vuorella ja tunsi hänen voimansa. Hän toimitti ruokaa Sri Ramanalle neljän vuosikymmenen ajan.

Vuonna 1903, kun kuljeksin lähellä vuotta keräten kukkia, näin monien ihmisten kävelevän kohti Sadguru Swami Luolaa. Eräs joukon henkilöistä kertoi minulle, "Siellä on eräs Brahmana Swami, joka istuu liikkumatta." Nämä sanat sytyttivät minussa halun nähdä hänet. Ostin hieman kandisokeria tarjottavaksi ja menin tapaamaan häntä. Mikä näky hän oli! Ensimmäistä kertaa näin magneettisen

⁵⁸ *Talks with Sri Ramana Maharshi*, (Keskustelut) Luku no. 630.

⁵⁹ 108-säkeinen runo, joka on osoitettu Arunachala-vuorelle. Yksityiskohdista *katso* Sanasto / Kirjat, s. 437.

Herran, joka veti puoleensa niiden mieliä, jotka näkevät hänet. Vaikka hän oli pe-seytymätön ja pölyn peitossa, hänen kehonsa hehkui kuin kulta.

Kun menin uudestaan *darshanin* vuoksi, Bhagavan istui Virupaksha-luolan sisällä. Nähdessäni Bhagavanin, mieleni soljui häntä kohti keskeytyksetöntä, rajatonta rakkautta, mutta tämän tunteen seurana oli eräänlaista sanoin kuvaamatonta arvonantoa ja pelkoa. On luonnollista, että ihmiset tuntevat syvää kunnioitusta, kun he ovat lähellä Bhagavanaia. On myös luonnollista, että yksilöllinen minä laantuu hänen edessään. Armollinen voima hallitsi tuota pyhää paikkaa. Se puudutti mielen, puheen voiman ja kehon niin tehokkaasti, että vierailijat hiljentyivät automaattisesti. Hiljaisuuteen ei ollut sääntöjä, mutta tuossa pyhässä läsnäolossa sattunaiset kävijät, jotka olivat tulleet *darshaniin*, pysyivät automaattisesti rauhallisina ja hiljaisina.

Kun Bhagavan ensi kerran muutti Skandasramiin, siellä ei tehty ruokaa. Bhagavan ja oppilaat olivat riippuvaisia ruoasta, jota tuotiin joka päivä lahjoituksina. Kamakshi Ammalilla ja minulla oli usein tapana ottaa vastaan ruokaa Ashramiin. Eräänä päivänä viisi tai kuusi johtajaa eri *matheista* tuli yllättäen Ashramiin Bhagavanin *darshaniin*. Koska emme olleet tienneet tästä etukäteen, ruoka oli loppumassa. Kun tuli aika syödä, oppilas lähestyi Bhagavanaia ja sanoi: "Kaikki odottavat, voimmeko me saada ruokaa?" Bhagavan, joka tiesi vajeesta, vastasi, "Odottakaamme hetki." Vähän myöhemmin tuli yllättäen ihmisryhmä, joka toi mukanaan suuria astioita täynnä ruokaa. Bhagavan pyysi heitä ensin tarjoamaan ruokaa kaikille, jotka olivat läsnä. Vasta sitten hän nousi ylös osoittaen, että hän oli valmis syömään.

Kerran menin Skandasramiin mukanani hedelmiä ja maitoa. Mutta Bhagavanin äiti oli haluton ottamaan tavaraa, jonka toi ei-brahmini. Bhagavan, joka ymmärsi äitinsä mielen, sanoi hänelle: "Selvä, on parempi, että palaat kotiisi Maduraihin." Sitten hän söi hieman tarjouksesta ja antoi hieman avustajalleen, joka palautti sen, mitä jäi yli minulle Bhagavanin *prasadina*.

Eräänä päivänä, kun menin ylös vuorelle, mukanani kaikki tarvittavat elintarvikkeet tarjotakseni *bhikshaa*, swami kertoi minulle, koska oli täydenkuun päivä, että se oli lupaava aika saada *upadesa* suurilta sieluilta. Lähestyin Bhagavanaia, kumarruin, nousin ylös ja sanoin: "Bhagavan, olkaa niin ystävällinen ja kertokaa minulle jotain." Bhagavan tuijotti minua ja kysyi: "Mistä minun on kerrottava sinulle?" Olin sekä ymmälläni ja ihmeissäni. Sekoitus pelkoa ja antaumusta sekä intoa kuulla Bhagavanin armollisia sanoja kihosi minussa, tehden minut kykenemättömäksi puhumaan. Minä vain seisoin ääneti. Bhagavan ymmärsi pinteeni. Kuukaan ei voi salata häneltä mitään. Hän voi ymmärtää jokaisen mielentilan, joka lähestyy häntä, pelkästään katsomalla häntä. Hän katsoi minua ystävällisesti ja sa-

noi: "*unnai vidamal iru*", eli "Ole lähtemättä itsestäsi."

En voinut ymmärtää tämän korkeatasoisen *upadesan* merkitystä, mutta kun sanat tulivat Bhagavanin suusta, tunsin suurta tyytyväisyyttä ja ihanaa säteilyä mielessäni. Nämä suosiolliset sanat kihosivat mielessäni uudelleen ja uudelleen, kuten nouseva vuorovesi. Tunne, jonka ne tuottivat, antoi minulle sanoinkuvaamattoman onnen. Seisoin siellä ilahduttaen itseni tunteilla, jotka tämä lause oli tuottanut. Vielä nykyäänkin tämän *upadeshan* ääni soi korvissani ja lahjoittaa minulle valtavan rauhan.

Vaikka en ymmärtänyt, mitä Bhagavan oli kertonut, koin heti tilan, jota sanat ilmaisivat ilman että koskaan todella ymmärrän, mitä ne tarkoittivat. Tulin ymmärtämään tämän kokemuksen kautta, että Bhagavanin suotuisassa läsnäolossa yksi armollinen lausahdus voi tuottaa hedelmää ja kaikkien henkisten harjoitusten kuten *sravanan* [kuulemisen], *mananan* [ajattelun eli pohdiskelun] ja *nididhyasan* [mietiskelyn eli pysymisen ('odottamisen')] täyttymyksen.

Bhagavanin viimeisinä päivinä, kun oleskelin kylässäni, minä ajattelin häntä usein ja kannoin huolta hänen terveydestään. Kävin Ashramissa, mutta minua estettiin pääsemästä portista, kun tuhannet odottivat hänen *darshaniaan*. Bhagavanin armosta eräs Ashramin asukki, joka tuns minut jotenkin, tuli siihen paikkaan ja ilmoitti Bhagavanille, että olin saapunut. Minulle annettiin lupa saada *darshan*.

Yritin tukahduttaa tunteeni, mutta tunne, että menettäisin pian yhden ja ainoan Jumalani lopullisesti, tuhosi itsehillintäni. Huusin hänelle: "Bhagavan! Bhagavan on päättänyt luopua tästä kehosta. Mitä voin tehdä?" Kun lähdin huoneesta, Bhagavan lähetti minulle seuraavan viestin sen palvojan välityksellä, joka oli avannut minulle oven: "Miksi suret tätä kuolevaisesta kehoa?" Siitä minulle tuli mieleen, että Bhagavan lohdutti minua sanomalla: Älä kann huolta tästä kehosta, olen aina sinun vapahtajasi!

47

Sadhu Natanananda (Natesa Mudaliar) (1898-1981) oli oppinut. Hänen vuoropuhelunsa Sri Raman kanssa sisältyvät *Upadesa Manjariin* (tamiliksi). Hän kirjoitti *Sri Ramana Darsanamin*.

Vuosina 1917-18 olin opettaja. Hurskaan mielenluonteeni vuoksi minulla oli tapana kulkea usein paikasta toiseen saadakseni jumaluuksien *darshanin* temppeleissä. Jalo sielu, joka huomasi tämän, toi minulle, omasta halustaan, kaksi kir-

jaa tamiliksi, nimittäin, *Sri Ramakrishna Vijayamin* ja *Vivekananda Vijayamin*. Luettuani ne, minut valtasi voimakas kaipuu saada Jumalan näky ja löytää guru osoittamaan minulle tietä. Tässä vaiheessa kuulin Bhagavanin poikkeuksellisesta suuruudesta, jonka minä kohtasin toukokuussa 1918 ensimmäistä kertaa Skandasramamissa.

Minä rukoilin häntä hartaasti sanoen: "Minulla on suuri halu saada oikeasti kokea teidän armollinen viisautenne. Täyttäkää hyvántahtoisesti haluni." Niinä päivinä Sri Ramana ei puhunut paljon. Silti hän sanoi ystävällisesti seuraavaa: "Onko se keho edessäni, joka haluaa saada minun armoni? Vai onko se sen sisällä oleva tietoisuus? Jos se on tietoisuus, eikö se nyt pidä itseään kehona ja tee tämän pyynnön? Jos on näin, anna tietoisuuden ensiksi tuntea oma todellinen luonteensa. Sen jälkeen se tuntee automaattisesti Jumalan ja minun armoni. Kaikki, mitä sinun täytyy tämän jälkeen tehdä, on, että et samaista itseäsi kehoon, aisteihin ja mieleen. Sinun täytyy muuntaa syväunen tiedostamattomuuden tila, jossa tullaan muodottomaksi ja sitoutumattomaksi, tajuikeksi syväuneksi. Sinun pitää muistaa, että tämä kokemus tulee vain pitkän harjoituksen kautta. Tämä kokemus tekee selväksi, että sinun todellinen luonteesi ei eroa Jumalan luonteesta."

Bhagavan ei koskaan määrännyt katumusharjoitusta kenellekään. Hänen luonteenaan oli opettaa seuraamaan itse käyttäytymistapoja, joita henkisiltä kokeilailta edellytetään. Kun joku valitti, että Bhagavan ei paheksunut joidenkin kokeilaiden käytöstä, hän sanoi: "Kuka korjaa ketä? Eikö Herra ole ainut, jolla on valtuudet korjata jokaista? Kaikki, mitä voimme tehdä, on korjata itseämme. Tämä itsessään korjaa muut."

Vaikka Sri Ramanaa palvottiin kannattajien toimesta Bhagavanina, Maharshina ja joidenkin toisten toimesta jumalallisena inkarnaationa, toisille hän näytti itseään tavallisena ihmisenä. Kuitenkin, nähdä hänen ulkoinen muotonsa oli sinänsä riittävää kokea rauhan autuutta. Hän ei ollut tietoinen vain omasta todellisesta luonteestaan, hän selvästi tiesi toisten totuuden. Jopa silloin, kun hän oli tuhansien kannattajiensa keskellä, hän pysyi aina vakaana Korkeimman Itsen tietoisuudessa luopumatta hiukkaakaan tilastaan.

Vaikka Sri Ramana ilmaisi totuutta pysymällä aina Itsessä, hän on, samanaikaisesti, ilmestynyt monelle heidän näyissään Jumalan ruumiillistumana. Tarina puolalaisesta naisesta, joka tuli Bhagavanin *darshaniin*, voisi toimia esimerkkinä:

Kerran nainen kulki yksin nähdäkseen Skandasramin. Palatessaan hän alkoi tuntea voimakasta janoa. Huomattuaan, ettei löydä mitään millä sammuttaa janoaan, hän alkoi ajatella: "Jos se on totta, että Bhagavan on kaikkivoipa, universaali Itse, miksei hän voi ilmestyä tänne ja poistaa janoani?" Seuraavassa hetkessä Sri Bhagavan pulpahti vetenä hänen vesiruukussaan ja tyydytti hänen janoansa.

Kun tämä tapahtui, Bhagavan istui Ashramissa tavallisella paikallaan täysin tietämättömänä draamasta, joka tapahtui vuorella.

Puolalainen nainen, jolla oli sekä puhdasta rakkautta että antaumusta, oli harras kristitty, jolla oli taipumusta uskoa, että henkilö oli Kristuksen kaltainen vain jos hän osoitti yliluonnollisia voimia. Äärimmäisen myötätuntoinen Bhagavan, antaumuksen lyömänä, ilmestyi hänen eteensä tämän vakaumuksen mukaisesti ja täytti hänen toiveensa.

Vaikka näiden kaltaiset tapaukset ovat suureksi avuksi lisäämällä ja tehostamalla kannattajien antaumusta ja uskoa, Bhagavan koetti aina estää ihmisiä, jotka tarkoituksella yrittivät tuottaa tällaisia ilmiöitä.

Bhagavanilla oli tapana sanoa, että kuten ilmalla, joka on luonteeltaan puhdas, on paha tai hyvä tuoksu sen mukaan, mihin se on yhteydessä, yhteys viisaaseen on keino saada aikaan muutosta. Tämän totuuden ymmärtämällä, jotkut kannattajat kertoivat Bhagavanille, että sitä rauhan mielialaa, jota he kokivat helposti hänen läsnä ollessaan, he eivät voineet saada muualla edes suurella vaivalla. Bhagavan sanoi: Kyllä, kyllä, aivan kuten helmiäinen muuntaa vastaanottamansa sadepisaran helmeksi, kypsät uudistuvat *sadgurun* jumalallisesta katseesta hänen arnoon. Mutta kehittymättömät, siitä huolimatta, että oleskelevat gurun läheisyydessä jopa pitkään, eivät ymmärrä mitään. He ovat kuin aasi, joka kuljettaa arvokasta kamferia tietämättä sen arvoa. Epäpuhtaat mielet eivät pysty hyötymään gurun armosta.

Bhagavan kiinnitti erityistä huomiota niiden kannattajien henkiseen hyvinvointiin, jotka viettävät aikaansa palvelemalla häntä siinä uskossa, että Gurun palveleminen on paras *tapaksen* muoto. Bhagavan kehotti kannattajia yrittämään tarkata Itseä koko ajan. Hän kertoi länsimaiselle herrasmiehelle, joka sieppasi mukaansa lehtilevyjä, jotka lojuivat lähellä ruokasalia: "Onko käytettyjen lehtilevyjen kuljettaminen keino saada pelastus? Tämän *tapaksen* tekemistä vartenko tulit tänne asti? Mene sisäpuolelle. Sydämesi puhdistamisen palvelu on korkeinta palvelua. Tämä yksin voi pelastaa sinut."

Eräs nainen tuli heittäytymään Bhagavanin eteen, kosketti hänen jalkojaan ja laittoi sitten kädet, jotka olivat koskettaneet Bhagavanin jalkoja, silmilleen. Havaittuaan, että hän teki näin päivittäin, Bhagavan kertoi hänelle eräänä päivänä, "Puhdas tietoisuus, joka loistaa kuin sisäinen valaistus, on gurun armolliset jalat. Kosketus näihin [sisäisiin pyhiin jalkoihin] voi yksin antaa sinulle todellisen pelastuksen."

Jollakin heistä, jotka tulivat Maharshin *darshaniin*, oli tapana tehdä *ash-tanga namaskaram*. Bhagavan, puhutellessaan erästä tällaista palvojaa, sanoi, "Gurulle tehdystä *namaskaramista* hyötyy vain, kun poistaa egon. Itseoivallusta ei

voida saavuttaa kehon kumarruksella, vaan ainoastaan egon kumarruksella."

Elokuussa 1938 Rajendra Prasad (myöhemmin ensimmäinen Intian presidentti) yhdessä Jamana Lal Bajajin⁶⁰ kanssa, vieraili Ashramissa. Tehdessään lähtöä Bhagavanin luota, jälkimmäinen sanoi: "Mahatmaji on lähettänyt minut tänne. Onko teillä mitään viestiä, jonka voin viedä hänelle?" Bhagavan vastasi: "Mitä viestiä tarvitaan, kun sydän puhuu sydämelle? Sama *sakti* (Supervoima), joka työskentelee tässä, työskentelee myös siellä."

Saatuaan Bhagavanin *darshanin* Sarojini Naidu⁶¹ sanoi: "Meidän keskuudessamme elää tänä päivänä kaksi suurta persoonaa. Toinen heistä ei koskaan salli kenenkään olla hetkeäkään hiljaa. Toinen ei salli kenenkään nostaa 'minäänsä' edes hetkeksi." Tämä ytimekäs lausunto viittaa Mahatman 'minuttoman'⁶² itsensä uhraamisen elämään ja Maharshin 'minättömän' (egottoman) *jnanan* elämään.

Lähes jokainen, joka lähestyi Bhagavana, halusi saada häneltä jonkin erityisen *upadesan*. Eräälle tällaisista etsijöistä Bhagavan sanoi: "*Jnanaa* ei anneta ulkopuolelta eikä saada toiselta henkilöltä. Sen voi jokainen oivaltaa omassa sydämessään. Koska sanan *upadesa* (*upa+desam*) merkitys on vain 'olla Itsessä' tai 'olla Itsenä', niin kauan kuin joku etsii Itseä ulkopuolelta, Itseoivallusta ei voida saavuttaa."

Vaikka tämä oli normaali asenne, jonka hän omaksui suurimman osan ajastaan, kerran Bhagavan, tavallisuudesta poiketen, välitti mantran *harijanpalvojalle*, joka palvoi Bhagavana suurella antaumuksella ja hänellä oli Bhagavanin *darshan* joka päivä etäältä vallitsevan sosiaalisen käytännön mukaisesti. Bhagavan, joka oli havainnut tämän monena päivänä, pyysi häntä eräänä päivänä tulemaan lähelle. Suuresta myötätunnosta sulaen, joka johtui palvojan ihanasta kiintymyksestä, Bhagavan soi hänelle armollisen katseen ja kertoi hänelle, "Jatka aina mietiskelyä Siva, Siva. Älä koskaan unohda tätä edes unissasi. Tämä itsessään siunaa sinut."

Kerran Bhagavan oli kasaamassa yhteen Ashramin julkaisun vedossivuja tehdäkseen niistä kirjan. Rikas palvoja koki, että vaiva oli tarpeetonta ja sanoi: "Kun tulen ensi viikolla, satun tuomaan uuden sidotun kopion kirjasta." Bhagavan vastasi hymyillen, "Miksi se on tarpeen? Se, mitä me tarvitsemme, on vain sisällys, joka on sama kirjassa ja näillä sivuilla. "

Erään kerran maharaja tuli Bhagavanin *darshaniin*. Kun hän oli lähdössä,

60 Hän oli rahastonhoitajana Intian Kansallisessa Kongressissa. Gandhiji siirsi ashraminsa Sabarmatista Wardhaan hänen pyynnöstään. Hän mainitsi kerran tiiviistä suhteestaan kääntäjätoimittajaan, jonka kaikkiin esittämiin kysymyksiin, tämä jotenkin sai vastaukset jo ennen kuin ne esitettiin Maharshille.

61 Hän (nainen) oli vahvasti mukana Intian vapaustaistelussa ja oli Kongressin Työvaliokunnan jäsen. Tunnettu runoilija, häntä kutsuttiin Intian Satakieleksi.

62 Päinvastainen ilmaus sanalle 'minun'!

vakituisesti asuva palvoja seurasi häntä toivoen lahjoitusta Ashramille. Bhagavan ei hyväksynyt tätä ja sanoi: "*Sannyasille* jopa kuningas on pelkkä olkia" ja havainnollisti sitä kertomalla tarinan: Muslimipyhimys, joka oli oppinut, että keisari Akbar halusi kovasti seurustella *sadhujen* kanssa, meni palatsiin saadakseen suosionosoituksen kannattajilleen. Hän näki Akbarin rukoilemassa, pyytämässä suosionosoituksia Jumalalta. Hän lähti välittömästi palatsista. Kun Akbar kuuli pyhimyksen vierailusta, hän kutsui tätä ja kysyi, miksi hän lähti tapaamatta häntä. Pyhimys vastasi: "Halutessani täyttää kannattajieni pienen tarpeen, ajattelin lähestyä teitä. Mutta huomasin, että teillä itsellänne on tarpeita ja rukoilitte Jumalaa niiden täyttämiseksi. Koska kohtaaminen muistutti minua totuudesta, että Jumala yksin voi täyttää kaikkien tarpeet, lähdin palatsista."

Eräänä yönä vuonna 1924 jotkut varkaat tulivat Ashramiin ja rikkoivat ikkunat päästäkseen sisälle. Bhagavan sanoi heille: Miksi näette vaivaa päästäksenne huoneeseen. Avaamme teille oven, jotta voitte ottaa mitä haluatte. Ja sitten hän oli avannut oven. Tästä huolimatta varkaat pahoinpitelivät fyysisesti Bhagavanin. Palvoja, joka ei sietänyt tätä, halusi kostaa. Bhagavan tuli väliin ja sanoi: "Kärsivällisyyttä! Kärsivällisyyttä! Millaista toimintaa tämä on? He ovat varkaita. He ovat ottaneet varkauden ammatikseen. Saavuttaakseen päämääränsä, he ovat valmiita tekemään sen, mitä on tarpeen. Jos me *sadhut* myös toistamme niiden pahojen tekoja, jotka eivät kiinnitä huomiota oikeaan ja väärään, mitä eroa silloin heidän ja meidän välillä on?" Tällaisella järkevällä neuvolla hän rauhoitti palvojan ja sanoi, että *sadhujen* ei pitäisi missään olosuhteissa lipsahtaa *sannyasa dharmastaan*.⁶³

Bhagavanin elämän lähestyessä loppuaan, palvoja, joka vakaasti uskoi suurmiesten kaikkivaltiuteen, ei kestänyt nähdä Maharshi heikkoutta, joka johtui taudista. Hän valitti Maharshille suurin tuntein, että tämän pitäisi siirtää tauti hänelle ja pysyä kehossa vielä jonkin aikaa pelastaakseen monia muita avuttomia palvoja. Ihmetellen palvojan lapsenomaista viattomuutta, Bhagavan katsoi häntä myötätuntoisesti ja vastasi ystävällisesti, "Kuka loi tämän taudin? Eikö vain Hänellä yksin ole vapaus muuttaa sitä? Eikö se riitä, että olen tähän päivään asti aivan itse kantanut tämän kuorman lihaa, kun sitä [kun se on kuollut] täytyy kantaa neljä henkilöä? Pitäisikö minun jatkaa sen kantamista vastedes?" Näillä sanoilla hän teki selväksi, että fyysisessä maailmassa kohtalon laki oli armoton. *Jnani* vain pysyy todistajana vakiintuneena luonnolliseen tilaansa.

Bhagavan ei koskaan väsynyt kertomaan kannattajille, että hän ei ollut keho eikä heidän ei pitäisi samaistaa häntä fyysiseen muotoon. Tunnettu tapaus havainnollistaa tätä. Palvoja tuli Bhagavanin *darshaniin* ensimmäistä kertaa. Bha-

63 Sellaisen henkilön velvollisuus, joka on luopunut maailmasta.

gavan ei istunut tavanomaisella paikallaan vaan oli ryhtynyt johonkin toimintaan. Tietämättä, että hän oli Bhagavan, palvoja kysyi, "Missä Ramana on?" Sri Ramana vastasi välittömästi hymyillen, "Ramana? Katso, hän on täällä", ja osoitti messinkikulhoa, johon nimi Ramana oli kaiverrettu. Kun Bhagavan näki, että tulokasta kummastutti huomautus, hän osoitti vuoron perään kehoaan ja kulhoa ja selitti, "Tämä on myös muoto niin kuin kulho. Ainakin nimi Ramana on siitä. Vaikka se ei ole täällä." Sitten hän jatkoi toimintaansa.

Bhagavanin samaistumattomuutta kehoon olivat todistamassa he, jotka näkivät hänet hänen elämänsä viimeisinä kuukausina, kun häntä vahingoitti syöpä. Hän pysyi välinpitämättömänä palvojien järjestämään hoitoon ja salli lääkäreiden tehdä työtään palvojien toiveiden mukaan. Hän sanoi: "Meidän tehtävämme on pysyä todistajana kaikelle mitä tapahtuu," ja lisäsi, "Ajatellessaan vain tämän kehon olevan Bhagavan, he surevat, että Bhagavan kärsii sairaudesta. Mitä tehdä? He ovat huolissaan siitä, että Swami on lähdössä. Minne mennä? Miten mennä?"

48

Prof. N.R. Krishnamurti Aiyer (1898-1994) on opettanut fysiikkaa 33 vuotta American Collegessa, Maduraissa. Hän oli säännöllinen vierailija Ashramissa 1920, -30 ja -40-luvuilla. Hän kirjoitti *The Essence of Ribhu Gita*.

Huhtikuussa 1914, kun vanhempani olivat matkalla Tirupatiin, he menivät katsomaan Bhagavana Virupakshaluolaan. Kun tein nöyrän kumarrukseni Bhagavanille yhdessä kaikkien muiden kanssa, hänen hyvänlaatuinen ja jumalallinen katseensa kohdistui minuun, mutta kiinnitin vähän huomiota häneen, kun juoksin siitä paikasta yhdessä muiden poikien kanssa. Palattuani kotiin minussa tapahtui suuri muutos. Siihen asti en ollut koskaan välittänyt mennä mihinkään temppeleihin, mutta nyt tunsin itseni vedetyksi, ikään kuin, jonkin salaperäisen lumouksen johdosta valtavaan ja upeaan Mathrubhuteswara Lingamiin kalliotemppelissä kotikaupungissani Tiruchirapallissa. Kerran suuri rauha peitti minut temppelissä ja ilo, jota tunsin, oli sanoinkuvaamatonta.

Tammikuussa 1919, jolloin minulla oli tilaisuus vieraila sisareni talolla Tiruvannamalaissa, minulla oli Bhagavanin *darshan* Skandasramissa. Myös tällä kertaa Bhagavanin armollisen katse sai minussa aikaan vaikutuksen. Saavuttuani kotiin, kun nukuin aamiaisen jälkeen, olin yli kaksi tuntia täysin tietoinen, mutta samalla täysin tietämätön kehostani ja ympäristöstäni. Vielä senkin jälkeen, kun olin herättänyt lounaalle, tunsin, että kaikki ympärilläni oli kuin unta. Ihmiset, jot-

ka näkivät hämmentyneen ilmeeni, pilkkasivat minua.

Vuonna 1923, opetustyöni ensimmäisen vuoden lopulla, vierailin taas sisareni luona Tiruvannamalaissa ja menin Ashramiin. Tuohon aikaan tunsin hyvin suurta sympatiaa ihmisiä kuten Ganapati Muni [no. 91] kohtaan, jotka työskentelivät parantaakseen Intian poliittista asemaa. Tunsin myös vihaa ihmisiä kuten Bhagavana kohtaan, joka ei nostanut sormeakaan maan vapauttamiseksi. Olin silloin agnostikko. Sanoin, luonto pystyy huolehtimaan itsestään. Missä on tarvetta luojalle?

Tuolloin Ashramissa ei ollut muita rakennuksia kuin vaja, joka kattoi äidin *samadhin*. Näin Bhagavanin istuvan penkillä puun alla silittäen lähellä ollutta koiraa. Meidän, brahminien, keskuudessa koira on eläin, joka saastuttaa puhtautta. Suuri osa kunnioituksestani Maharshia kohtaan oli poissa. Kysyin häneltä, Herra, te istutte näin, mikä on seuraava *sthitinne* (liikkeenne)?

Ideani oli saada häneltä vastaus, että on olemassa sielu, joka selviää kehon häviämisestä, joka myöhemmin yhdistyy Jumalan kanssa. Halusin sanallisesti taistella hänen kanssaan, niin että voisin todistaa, ettei asia ollut niin. Minuutit kuluivat, mutta vastausta ei ollut tulossa. Sanoin itselleni, "Onko tämä mies piiloutumassa tyhmään, yhdentekevään hiljaisuuteensa sen sijaan että vastaisi epämuksuun kysymykseen?" Juuri silloin Bhagavanin kalskahtava ääni laukesi, "*Sthiti*, mitä tarkoitat *sthitillä*?"

En ollut valmistautunut kysymykseen. Sanoin itselleni, "Oho, tämä mies on erittäin vaarallinen, hän on vaarallisesti elossa. Minun täytyy vastata huolellisesti." Aloin ajatella: Jos minä kysyn häneltä kehosta, se on hyödytön kysymys; ruumis haudataan tai poltetaan. Nyt, jos sanon, että kysymys on mielentilasta, hän luonnollisesti pyytää minua määrittelemään mielen, johon minulla ei ole vastausta. Putosin tyhjyyteen ja olin kuin avuton mykkä. Bhagavanin silmissä oli voimakasta hehkua, joka piti omia silmiäni tiukassa otteessa. Menetin tietoisuuden sekä kehosta ja maailmasta. En tiedä kuinka kauan sitä jatkui. Kun palasin itsekseni, pelkäsin hirveästi Maharshia. Itseäni uhmaten polvistuin ja ryntäsin pakoon.

Seuraavalla vierailullani Ashramin *sarvadhikari* kutsui minut lounaalle ja kertoi minulle, että muutamaa viikkoa ennen saapumistani isäni ja äitini olivat tulleet Ashramiin ja he olivat antanut bhikshan Bhagavanille ja Ashramin asukkaille. Lounaan jälkeen hän luovutti minulle Bhagavanin kuvan ja kaksi pientä kirjaa – *Arunachala Stuti Panchakam* ja *Ramana Stuti Panchakam*. Kun lähestyin Bhagavana näiden lahjojen kanssa, hän korjasi mustekynällään joitakin painovirheitä kahdesta kirjasta, päästi ne käsistään ja antoi ne minulle takaisin siunatuilla käsillään.

Kun iltapala oli ohi, seurasin Bhagavana hänen lyhyelle kävelymatkalleen

ja kysyin, "Bhagavan, teen Rama mantra *japaa*. Eikö Arunachala mantra *japa* ole parempi kuin tämä?" "Ei! Ei!" Sanoi Bhagavan kiiwaasti, "Molemmat ovat samantlaisia. 'Ra' tarkoittaa 'se on' ja 'ma' tarkoittaa 'sinä'. 'A' Arunachalassa tarkoittaa 'se', 'ru' tarkoittaa 'sinä' ja 'na' tarkoittaa 'olet'." Sitten hän lisäsi, "Käyttämällä mieltäsi suunasi, anna nimen Rama pyöriä jatkuvasti kuin Vishnun chakra (kiekko) mielesi sisällä. Älä anna kenenkään muun tietää, että teet *japaa*."

Ennen lähtöäni Ashramista, *sarvadhikari* pyysi minua lähettämään hänelle valokuvan Natarajasta, joka on majesteettinen patsas Meenakshi Tempelissä, jonka edessä nuorukainen Ramana seisoi pitkiä ajanjaksoja, vuodattaen runsaasti eks-taasin kyyneleitä ennen kuin lähti Maduraista lopullisesti. Hän halusi myös valokuvan talosta, jossa Ramana syntyi Tiruchuzhissa ja joistakin alueen muista paikoista. Nämä oli tarkoitus sijoittaa tamilinkieliseen elämäkertaan *Sri Ramana Vijayam*, jonka Suddhananda Bharati [no. 101] kirjoitti. Voisin onnistua toteuttamaan pyynnön P.R.S.Manin avulla, joka oli oppilaani ja ammattivalokuvaaja.

Loppuvuodesta 1930 olin vuoteenomana. Kipuni ja kärsimykseni oli niin suurta, että harkitsin vakavasti itsemurhaa yksinkertaisesti siksi, että en voinut sietää enää kipua. Vaimoni viestitti vanhemmilleen, että elämäni oli vaarassa. Seuraavana päivänä kerroin vaimolleni, että en ehkä elä kuin pari päivää.

Tuskin olisin lausunut nämä sanat, Vilachi Mani Aiyer, Sri Ramanan nuoruudenystävä, joka oli juuri palannut Tiruvannamalaista ja sattui olemaan siellä, otti esiin Bhagavanin *vibhutin* ja *kumkum prasadin*. Hän asetti täplän *kumkumia* otsalleni ja hieroi *vibhutia* kulmakarvoihini. Välittömästi, ilon virta ravisti ruotoani, valaen minuun hyvän terveyden tunnetta. Nousin istumaan sängyssäni ja kerroin vaimolleni, "Olen melko hyvässä kunnossa, en kuole. Älä pelkää."

Samana yönä vaimoni vanhemmat saapuivat serkkuni Dr. Rajagopalin kanssa, joka otti meidät kotiinsa Karurissa ja hoiti minua noin kuukauden, jona aikana toivuin täysin. Silloin muistelin laulua, jonka kuulin Trichyssä: "*Jai Sri Ramana! Voitto Herralleni Ramanalle, Sivalle!*" Sieluni lauloi samaa laulua.

66-vuotias isäni kärsi sekä tyrästä että astmasta. Nämä ongelmat pahenivat useista matkoista Madurain ja Tiruchuzhin välillä, jotka olivat välttämättömiä neuvotteluille, joita tarvittiin sen talon ostamiseksi, jossa Bhagavan oli syntynyt. Sen jälkeen kun kauppa tehtiin ja kiinteistö ostettiin 3000 rupialla, isäni, yhdessä muiden neuvotteluprosessissa mukana olleiden kanssa palasi Tiruvannamalaihin, jossa häneen iski kuristunut tyrä.

Kohtaus oli äkillinen ja vakava. Häntä ei ollut mahdollista viedä autolla Velloren sairaalaan. Vakinaisesti asuva Ashramin lääkäri Kuppuswamy Iyer, Bhagavanin uskollinen oppilas, rohkaisi mielensä ja improvisoi leikkauspöydän paikallisessa sairaalassa.

Ennen leikkaukseen ryhtymistä hän tuli Bhagavanin luo ja rukoili häneltä onnistumista. Isäni selvisi toimenpiteestä, josta asiantuntija Maduraissa oli sanonut aiemmin, että se olisi kohtalokasta tuossa iässä ja terveydentilassa.

Kun kävi selväksi, että isäni elämä oli säästynyt, heittäydyin Bhagavanin eteen ja sanoin: "Tämän kerran Bhagavan on tehnyt ihmeen ja pelastanut isäni elämän!" Bhagavan keskeytti ja sanoi: "Miksi sinä sanot 'kerran'? Mikset sano 'kolme kertaa'?" Kuinka Bhagavan saattoi muistaa tai tietää nämä kaksi aiempaakin tapusta, kun hänen armoaan haettiin ja siihen turvauduttiin vuosia sitten pelastamaan isäni elämä vastaavissa tilanteissa, tulee aina olemaan minulle arvoitus.

Prof. Aiyer, joka vanhoilla päivillään asui poikansa kanssa Tiruvannamalaissa, kertoi seuraavaa V. Ganesanille:

Bhagavanin arkielämässä minä huomasin henkilökohtaista puhtautta, puheutumisen siisteyttä, tavanomaisen *vibhutin* ja *kumkumin* käyttämistä otsalla; kaikkien nautintojen tasapuolista jakamista ympärillään olevien kesken; tiukkaa pitäytymistä aikatauluun; hyödyllisen työn suorittamista olipa se kuinka 'alhaista' hyvänsä; työn loppuun saakka tekemistä; pyrkimistä täydellisyyteen kaikissa töissä; alituista toimintaa paitsi nukkuessa tai levätessä kovan työnteon jälkeen; harmitsematta koskaan itselle parempaa kuin muille; puhumalla aina totta tai pysymällä hiljaa jos totuuden ilmaus satuttaa tai laskee muiden mainetta; täydellistä omatoimisuutta; pyytämättä koskaan toista tekemään työtä, jonka voi tehdä itse; ottamalla täyden vastuun epäonnistumisesta, jos mahdollista, siirtämättä syyttä muille; hyväksyen onnistumisen tai epäonnistumisen tyynesti; häiritsemättä koskaan muiden rauhaa; jättäen lehtialusen puhtaaksi syömisen jälkeen; täydellistä puuttumattomuutta toisten asioihin; murehtimatta koskaan tulevaisuutta. Nämä ovat läksyt, joita Sri Ramana opetti esimerkillä kannattajilleen.

49

Chalam (Gudipati Venkatachalam) (1894-1979) oli tunnettu telugunkielinen kirjailija. Kun hän tapasi Sri Ramanan vuonna 1936, hän oli radikaali ja aggressiivinen sosiaalinen taistelija. Hän toimi koulutarkastajana. Hän muutti Arunachalaan vuonna 1950 ja vietti elämänsä jäljellä olevat vuodet siellä. Hän kokosi yhdeksäntoista Sri Ramanan kannattajan muistelmat, joiden joukossa omat ja hänen tyttärensä muistelmat, kirjaan *Bhagavan Smritulu* (teluguksi).

Olin erittäin puhtasoppinen hindu, kun opiskelin lukiossa, jopa puhtasoppisempi kuin vanhempani. Myöhemmin, kun aloitin urani, huomasin oman elämäni olevan sekaisin. En voinut löytää mitään yhteyttä kahden vastakohdan välille, jotka olivat: ajatus kaikille armollisesta Jumalasta ja maailmasta täynnä surua, puutteita ja ongelmia. Menetin uskoni ja aloin epäillä Jumalan olemassaoloa. Olin tullut umpikujaan kokeiltuani erilaisia asioita elämässäni.

Tässä vaiheessa ystäväni, Dikshitulu [no. 31] vei minut Sri Ramanasramiin vuonna 1936 satunnaiselle vierailulle. Matkalla hän pyysi minua ostamaan hedelmiä Bhagavanille, mutta koska minulla ei ollut uskoa swameihin, kieltäydyin. En myöskään suostunut heittäytymään Bhagavanin eteen, kunnes Dikshitulu pakotti minut tekemään niin.

Tällä ensimmäisellä vierailulla huomasin itselleni sietämättömäksi istua hiljaa niiden ihmisten keskuudessa, jotka olivat tulleet nähdäkseen Bhagavanin. Meidän saapumisestamme lähtien minä ruinasin Dikshitulua viemään minut pois Ashramista. Mitä enemmän katselin kannattajia, sitä enemmän tunsin ihmisiä kohtaan vastenmielisyyttä Ashramissa. Kysyin Dikshitululta, "Sanot, että tämä Maharshi on suuri mies, joka voi muuttaa ihmisen. Mutta miksi on niin, että ihmiset, jotka ovat vuosia kiinnittäneet itsensä häneen, silti näyttävät tällaisilta?"

Toisen päivän iltapäivällä näin Bhagavanin tulevan rinnettä alas. Kannattajat seisoivat ryhmissä puhuen toinen toisilleen. Kun Bhagavan tuli lähelle, kaikki muut paitsi minä astuivat syrjään antaakseen hänelle enemmän tilaa. Minä pysyin siinä missä olin, koska ajattelin, että hänelle oli tilaa enemmän kuin tarpeeksi.

Kun Bhagavan tuli lähemmäksi, Dikshitulu veti minut sivuun. Bhagavan käveli ohitseni ja pysähtyi sitten yhtäkkiä. Hän kääntyi takaisin, katsoi minua, antoi minulle suuren hymyn ja jatkoi matkaansa. Tuolloin minulla ei ollut mitään erityistä tunnetta häntä kohtaan, mutta kun muistelin tapausta myöhemmin, tunsin että Bhagavan voitti sydämeni sillä lyhyellä hetkellä.

Kun meidän oli aika poistua, Dikshitulu pyysi minua tulemaan kanssaan hyvästelemään Bhagavanin. Kieltäydyin sanoen: "Mikä suhde hänellä ja minulla on? Miksi minun pitäisi kysyä häneltä lupaa poistua? En noudata näitä vanhoja perinteitä." Hän sanoi: "Olit Ashramin vieraana kolme päivää. Etkö osoita vähintään vähimmäismäärän kohteliaisuutta ja hyvästele häntä?" Hyväksyin vastahakoisesti ehdotuksen ja menin hänen kanssaan. Sen jälkeen, kun Dikshitulu oli pyytänyt Bhagavanilta lupaa poistua, mumisin heikosti, "Olen myös menossa." Bhagavan katsoi takaisin minuun ja hymyili. Tämä hymy aiheutti odottamattoman muutoksen minussa. En tiedä mitä minulle tapahtui, paitsi että yhtäkkiä Bhagavan tuntui sanovan minulle: 'Jos menet pois, kuinka voin jatkaa elämää täällä? Kuinka

yksinäiseksi koen itseni!' Jalkani kieltäytyivät liikkumasta, kun harkitsin ajatusta jäädä vähän pidemmäksi aikaa. Mutta kun muistelin ihmisiä, hallia ja hiljaisuutta, jotka olivat ärsyttäneet minua niin paljon, tunsin, etten voinut jäädä.

Jätin Ashramin, saavuin asemalle ja tilasin siellä kuuman paahtoleivän, uppomunia, teetä ja savukkeita. Tein niin koston mielialassa, koska olin pitänyt itseni irti kaikesta tästä kaikkina niinä päivinä, jotka olin ollut Ashramissa.

Kun saavuin Vijayawadaan, lapseni kysyivät minulta Maharshista. Kerroin heille mitä olin nähnyt ja yritin selittää heille Bhagavanin filosofiaa. Sanani tekivät vahvan vaikutuksen vanhimpaan tyttäreeni Sourisiin [seuraava artikkeli].

Uteliaisuudesta aloin harjoittaa kyselyä, 'Kuka minä olen?' Souris aloitti myös harjoituksen sen jälkeen, kun olin selittänyt hänelle miten sitä tehdään. Jatkoisin istumista meditaatiossa ja aloin pian saada erittäin hyviä tuloksia. Usein, ilman omaa ponnistusta, meditaatio tarttui minuun, pani minut istumaan ja otti minut hetkeksi haltuunsa. Tällaisina aikoina mieleni tapasi pysähtyä kokonaan. Kun minulle kävi selväksi, että se oli Bhagavan, joka aiheutti tämän kehityksen, uskoni häneen lisääntyi ja henkiset toiveet syttyivät.

Niinä päivinä en tiennyt, että Bhagavan vain maistatti minulla Itsen kokemista lisätäkseen uskoani häneen. Minulla ei ollut paljoakaan uskoa Bhagavanin filosofiaan, mutta minusta silti tuntui, että hän oli johdattamassa minua jonnekin. Asenteeni oli antaa hänen johdattaa itseäni.

Polkuni Bhagavanin luo oli pitkä ja vaivalloinen polku. Koska itselläni on vahva ateistinen tausta, minun oli läpikäytävä monia epäilysten ja kärsimysten vuosia ennen kuin saatoin tuottaa tarpeeksi uskoa hyväksyä epäsuorasti, että Bhagavan ohjasi ja suojeli minua koko ajan. Muilla onnekkammilla kannattajilla oli uskoa siitä asti, kun he olivat tulleet yhteyteen Bhagavanin kanssa.

Muistan erityisesti yhden kannattajan, jolla oli sekä uskoa että älyllistä yksinkertaisuutta, jota minulta puuttui. Hän oli vanha telugumies, joka asui Draupadi Tempelissä noin 300 metrin päässä Sri Ramanasramamista. Hänen ainoat omaisuutensa olivat rautapata ja kirves, jolla hänellä oli tapana hakata polttopuita ruoanlaittoon. Hän kerjäsi ruokaa kaupungissa ja keitti ne padassaan. Joka päivä, tuntikausia, hänet saattoi nähdä seisomassa ja katselemassa Bhagavana. Hän vietti yön tempelissä, joka oli rappeutunut, hylätty ja viidakon peitossa.

Kerran huomasin hänen seisovan yksikseen tempelin edessä. Kun kysyin häneltä, mitä hän teki niin syrjäisessä paikassa, hän kertoi minulle, että hän nukkui siellä. Minä huudahdin, "Nukutte täällä yksin. Ettekö pelkää?" "Pelätä mitä?", vastasi vanha mies: "Bhagavan heittää valonsa ylleni. Koko yön minua ympäröi sininen kirkkaus. Niin kauan kuin hänen valonsa on kanssani, miten voisin pelätä?"

Tämä kohtaaminen teki minusta syvästi nöyrän. Bhagavanin valoa ja rakkautta annettiin täysissä määrin vanhalle, kurjalle kerjäläiselle, mutta Ashramissa on monia kaltaisiani, jotka kutsuivat itseään hänen kannattajakseen, mutta jotka eivät olleet saaneet tällaista armoa, koska olimme liian kiireisiä hoitamaan mielemme sisältöä.

Vietin paljon aikaani katselemalla Bhagavanaia hallissa, pannen merkille eri tapoja, joilla hän reagoi tapahtumiin, jotka sattuivat hänen ympärillään. Hän oli minulle aina jonkinlainen arvoitus. Tämä ei oikeastaan ole yllättävää, sillä pelkkä kannattaja ei voi käsittää oivaltaneiden sielujen tilaa. *Jnanille* ei ole mitään käyttäytymisnormia, ei mitään mittatikkua, millä arvioida häntä. *Jnaneja* ei voi ymmärtää, koska heidän mielensä ovat tuhoutuneet. Joskus meistä saattaa tuntua, että heidän teoillaan ei ole järkevää selitystä. Mutta on pelkkää tietämättömyyttä etsiä selitystä *jnanin* käyttäytymisen ilmeisistä ristiriitaisuuksista. Bhagavanilla oli tapana puhua ja käyttäytyä kunkin henkilön tarpeen, tilan ja olosuhteiden mukaan. Jos emme ole tietoisia näistä tekijöistä, emme ole oikeutettuja tuomitsemaan häntä.

Tapahtumilla, teoilla ja keskusteluilla hallissa tuntui joskus, epätietoisesta tarkkailijoista, olevan outo tai järjetön merkitys, koska he eivät olleet tietoisia siitä, että Bhagavanin voima järjesteli kohtauksen siten, että kaikki, minkä tarvitsi tapahtua, tapahtui automaattisesti. Yksi selittämätön tapaus voisi olla viesti vain yhdelle kannattajalle hallissa. Tämä kannattaja saattoi ymmärtää viestin tärkeyden. Loput meistä, jotka ei tienneet koko tilannetta, olivat vain ymmällään. Tai toisessa tapauksessa, Bhagavan saattoi huomata, että kannattajan, joka istuu hänen edessään, ego oli heräämässä ja hän saattoi nuhdella tätä jollakin tavalla. Muut hallissa saattoivat tulkita tämän epäoikeudenmukaiseksi hyökkäykseksi.

Minulle tulee mieleen tapaus, joka aiheutti reaktion Bhagavanissa, jonka yksin minä pystyin ymmärtämään. Ystäväni, joka ei uskonut swameihin, tuli Ashramiin. Päätettyään etukäteen ettei heittäytyisi Bhagavanin eteen, hän vietti lyhyen vierailunsa ajan harhailen ympäri Ashramia. Illalla, koska oli kesä, Bhagavanin tuoli asetettiin ulos lähelle kaivoa. Bhagavan istui siinä kannattajiensa ympäröimänä. Ystäväni, vaeltaessaan tuolloin alueella, tunsu pakottavaa halua heittäytyä ja putosi koko pituudelta Bhagavanin jalkoihin. Bhagavan nauroi äänekkäästi. Kukaan kannattajista, paitsi minä, ei tiennyt miksi Bhagavan oli yhtäkkiä nauranut. Kaikki muut katselivat ympärilleen, yrittäen selvittää Bhagavanin naurun syytä.

Bhagavaniin ei koskaan vaikuttanut niiden ihmisten saavutukset, maine tai sukupuoli, jotka kävivät hänen luonaan. He saattoivat olla tehneet paljon *sadhanaa*, mutta sillä ei ollut väliä, kun ne ilmestyivät hänen eteensä. Kun monet tällaiset ihmiset tulivat, hän ei edes nostanut silmiään katsoakseen heitä. Joskus hän nauroi

ja osoitti suurta rakkautta tietyille kannattajille, mutta toisina aikoina hän oli täysin välinpitämätön samoja henkilöitä kohtaan. Joillekin vierailijoille hän tuli alas heidän tasolleen ja vastasi kunkin kysymysten kärsivällisesti, mutta hän ei edes avannut suutaan, jos samat kysymykset esitti joku muu.

Vaikka Bhagavanilla ei antanut mitään kielteisiä kommentteja perinteisistä harjoituksista, hän ei tukenut kannattajiaan, jos he tekivät niin. Echammal [no. 60], yksi hänen suurimmista kannattajistaan, kertoi hänelle suurella ylpeydellä *pujastaan* yhdellä lakhilla⁶⁴ lehtiä. Bhagavan huomautti, "Kasvin nipistämisen sijaan, etkö voisi nipistää omaa ihoasi lakh kertaa ja suorittaa *pujaa* näin?"

Joskus Bhagavania ei ollut kiinnostunut mistään tapahtumista, jotka tapahtuivat hänen ympärillään, mutta toisina aikoina hän näytti olevan kiihkeän kiinnostunut jokapäiväisen elämän mitättömistä asioista. Kerran hän piti suurta huolta varpusen munasta, joka oli pudonnut pesästä, kunnes varpusen poikanen syntynyt. Myöhemmin hän esitteli varpusen poikasta kaikille. Mutta seuraavassa hetkessä, hän saattoi vastata mielenkiinnottomasti, "Oho, ihanko totta?", jos hänelle kerrottiin, että joku, jota pidettiin tunnettuna kannattajana, oli kuollut.

Bhagavan oli sorrettujen suuri mestari ja hänellä oli luonnollinen taipumus asettua jokaisessa riidassa sosiaalisen altavastaaja puolelle. Hän vaati, että hän ei syö ruokasalissa ennen kuin kaikki köyhät, jotka odottivat ruokaa Ashramin portilla, oli syötetty. Jos Ashram valmisti laimennettua *sambharia* köyhille, Bhagavan suuttui ja vaati, että hänelle piti syöttää samaa. Jopa silloin, kun hän oli sairas, hän vaati, että hedelmiä ja maitoa, joita annettiin hänelle lääketieteellisistä syistä, oli jaettava kaikille läsnäolijoille hallissa.

Bhagavan teki usein selväksi, että hän ei halua, että hänen kannattajiaan estetään näkemästä häntä. Koska hänen terveytensä huononi, Bhagavan tarvitsi lepoa. Vartijoilla, jotka oli sijoitettu hänen huoneensa ulkopuolelle, oli tiukat ohjeet, jotta vältetään häiriöitä vierailijoilta. *Sadhu*, joka sattui saapumaan Ashramiin, halusi nähdä Bhagavanin. Mutta vartijat ja henkilökunta hylkäsivät hänen pyyntönsä tiukasti. Pettynyt *sadhu* lähti kävelemään surullisena kohti porttia. Bhagavan oli saattanut kuulla hänen pyyntönsä, sillä kun *sadhu* ohitti Bhagavanin huoneeseen, hän oli hämmästynyt huomattessaan Bhagavanin seisovan ulkopuolella odottamassa häntä. He katselivat toisiaan hetken. *Sadhu* jatkoi matkaansa ja Bhagavan palasi huoneeseensa.

Merkittävä osa Bhagavanin kannattajia oli oikeaoppisia brahmineja. He söivät erillisessä aitauksessa ruokasalissa. Bhagavan ei koskaan vastustanut tätä järjestelyä. Mutta hän osoitti paheksuntansa, jos joku brahmineista halveksi alempien kastien jäseniä. Brahmininainen Ashramissa vältteli kaikkia ei-brahmineja,

64 100'000.

koska hänestä tuntui, että jokainen kosketus heihin saastuttaa hänet. Jos ei-brahmin vain kosketti häntä, hän meni Bhagavanin luo ja kosketti tätä puhdistukseen itsensä. Kerran, *jayantipäivänä*, joku kosketti häntä vahingossa. Hän meni Bhagavanin luo ja sanoi, Bhagavan, Sudra on juuri koskettanut minua; olkaa niin hyvä ja koskettakaa minua epäpuhtauden poistamiseksi. "Mene pois, en ole sinulle mieliksi!", Sanoi Bhagavan vihaisesti.

Bhagavanin äiti oli hyvin oikeaoppinen nainen, täynnä kastillisia ennakkoluuloja ja taikauskoa. Bhagavan ei suvainnut mitään hänen ideoistaan. Hän arvos teli tätä monta kertaa ja oli varsin häikäilemätön tuhoamalla kaikki, jotka estivät häntä vapautumasta tietämättömyydestä ja pelosta. Kun hän kieltäytyi valmistamasta ruokaa sipuleista, jotka ovat tabu brahminleskille, Bhagavan näytti hänelle yhtä ja sanoi, "Kuinka mahtava on tämä pieni sipuli! Se voi estää äitiäni menemästä taivaaseen."

Vaikka Bhagavan oli puolialaston ja eli hyvin huomiota herättämättömällä tavalla, useimmat ihmiset pelkäsivät lähestyä häntä puhuakseen hänen kanssaan. Tärkeät miehet kuten armeijan vanhemmat esimiehet tai korkeassa asemassa olevat henkilöt, jotka olivat merkittävässä asemassa eri aloilla, vapisivat ja pelkäsivät lähestyä tätä raihnaista vanhaa muotoa, jolla ei ollut maallista valtaa eikä edes merkittävää kannattajajoukkoa.

Bhagavan ulkonäkö muuttui säännöllisesti. Kun hän istui katsellen yli horisontin, hän muistutti meistä Herra Dakshinamurthia *dhyana*-asennossa. Kun hän istui majesteettisen liikkumattomassa asennossaan, jonka hän usein teki, hänen hahmossaan oli sanomatonta kauneutta ja armoa. Yllään vain lannevaate, hän toi mieleemme keisarin, jolla oli päällään lumoavat viitat, istuen timanttien peittämällä valtaistuimella, kaikkine säätyynsä kuuluvine varusteineen. Mutta sitten, kun joku kutsui 'Bhagavan', hän tulisi alas joltain tuntemattomalta alueelta tälle maaperälle tarkatakseen kutsuun.

Gurut, kuten Bhagavan, ovat Jumalan ilmentymiä ihmisen muodossa. Helpottaakseen ja vapauttaakseen ihmiskunnan kärsimystä, Herra tulee joskus alas maan päälle ja ilmenee fyysisessä muodossa.

[*Mountain Path* dokumentoi: Kun Chalam valitti Sri Ramanalle, että hän tunsu itsensä uneliaaksi *sadhanan* aikana, terävä vastaus oli, "Mene silloin nukku maan".]

meä ja hänen perheensä elämäntapa oli myös länsimaalaistunut. Hänen isänsä oli hylännyt intialaiset käytännöt ja traditiot.

Kun näin Bhagavanin valokuva ensimmäistä kertaa The Sunday Timesissa, ihmettelin kuka tuo ruma henkilö voisi olla. Ajattelin, 'hän ei ainoastaan kuvauta itseään puolialastomana, hänen kuvansa printataan myös sanomalehtiin'. Samalla minä inhosin häntä ja sitä mitä hän edusti. Havaitsin, että hänen nimensä oli Bhagavan Ramana Maharshi, joka kuulosti karkealta ja keinotekoiselta korvissani. Bhagavan, Ramana ja Maharshi: en nähnyt näiden nimien välillä mitään yhteyttä. Minusta tuntui, että hän oli lisännyt nämä nimikkeet pelkästään itsensä mainostamisen vuoksi, mahtaillakseen.

Omat esteettiset tunteeni olivat niin loukatut, että jos joskus näin Maharshin kuvan sanomalehdessä, tapanani oli kääntää sivua mahdollisimman nopeasti. **Tuolloin, kun olin 14-vuotias, en voinut seistä hänen näkyvissään. Mutta nyt, tänään, en tiedä mitään muuta kauneutta joka olisi verrattavissa Maharshin kauneuteen. Se ei ole pelkkä tunne; se on vakaumus, varma tieto. Hänen luoja hymynsä, hänen sointuva äänensä, hänen päänsä nyökkäys, hänen ihmeellinen katseensa, joka jakautuu läpi maailman mayan, näitä ei löydy mistään muualta maailmassa.**

Kun isäni palasi ensimmäiseltä vierailultaan Ashramissa vuonna 1936, olin makuulla, koska päätäni särki. Kaikki muut paitsi minä tungeksivat isän ympärillä kuullakseen hänen selostuksiaan vierailusta. Ummistin aluksi silmäni häneltä, mutta kun kuulin hänen sanovan nimen Arunachala, sydämeni täytyi ilolla. Nousin ylös sängystäni ja istuuduin lähelle isää, koska hänen tarinansa olivat alkaneet kiehtoa minua. Kun liityin hänen seuraansa, isäni kuvaili Bhagavanin Itseoivalluksen filosofiaa. Hän selitti, että Bhagavan opettaa, että mieli, äly, viisi aistinelintä ja keho eivät ole todellisia ja että meidän tulisi tuntea todellinen 'minä'.

Kaikki olivat kuuntelemassa, mutta minua lukuun ottamatta kukaan meistä ei voinut tajuta tai ymmärtää ajatuksia, joita isä yritti selittää. Jo lapsuudestani asti olin miettinyt: Onko maailma todellinen vai onko se unta? Olin tiennyt jo lapsuudestani, että mieleni takana on 'minä', jolla ei ole yhteyttä mieleen. Olin yrittänyt tuloksetta saavuttaa ja tuntea tämän 'minän' monta kertaa. Tiesin, että mieli oli este, joka esti päämäärän saavuttamisen, mutta minulla ei ollut aavistustakaan siitä, miten ohittaa se. Kun kuulin Bhagavanin opetuksista, tunsin, että ne osoittivat minulle sisäänpäin totuuden suunnan, jota etsin.

Menin vuoteeseen ja kävin pitkäksi. Isä tuli ja istuutui lähellä minua. Hän levitti joitain *vibhutia*, jota hän oli tuonut Ashramista, otsalleni ja lausui Bhagavanin nimen kahdesti. Tunsin viileän voiman virtaavan isäni sormensa otsaani.

Päänsärkyäni katosi välittömästi. Myöhemmin luin kirjaseen *Kuka minä olen?* ja aloin harjoittaa tekniikkaa.

Aivan alussa, joka kerta, kun yritin karkottaa ajatuksia yksi kerrallaan, jokaisen karkotetun ajatuksen paikalle ilmestyi kymmenen ajatusta. Tämä masensi minua. Mutta kymmenen päivän kuluttua siitä, kun aloitin harjoitukseni, Bhagavanin hahmo ilmestyi eteeni. Ennen sitä en ollut koskaan nähnyt häntä muuta kuin valokuvissa. Mieleni kaikki ajatukset laantuivat heti itsestään, täyttäen sydämeni ilolla ja rakkaudella. Olisin lopettanut niin vaikean *sadhanan* nuoruuteni vuoksi, mutta pian havaitsin, että päänsärky, joka oli vaivannut minua lapsuudestani saakka, katosi jos meditoin.

Sen jälkeen kun luin Bruntonin *A Search in Secret India* [no. 1], halusin kovasti nähdä Bhagavanin. Hänen nimensä täytti jatkuvasti mieleni. Vietin koko vuoden kaivaten Bhagavanin luo ennen kuin sain tilaisuuden nähdä hänet. Menin yhdessä vanhempieni kanssa. Menimme Bhagavanin halliin klo 8 aamupäivällä. Heti kun hän näki minut, Bhagavan hymyili kuin olisin vanha tuttu. Minusta tuntui, että hän oli odottanut minua jo kauan. Istuuduin hänen eteensä ja vaivuin lähes välittömästi transsiin. Se oli niin luonnollista; se oli kuin kala olisi pantu veteen.

Kävin uudestaan tapaamassa Bhagavania isäni kanssa 1930-luvun lopulla. Vaikka olin usein ekstaasissa Bhagavanin seurassa, en voinut paeta joitakin vaikeuksia. Käyttäytyminen, perinteet ja palvontamenot Ashramissa raastoivat jatkuvasti minua. Eräänä iltana, kun istuin transsissa, henkilö, joka jakoi *prasadia*, tuli luokseni ja sanoi kovalla äänellä: "Ota se." Ojensin vasemman käteni, koska syntymästäni saakka olen vasenkätinen. Hän vastasi nuhtelemalla minua. Olin onneton, koska en pitänyt siitä, että avustaja huusi minulle.

En ymmärtänyt monien rituaalien merkitystä. Aina kun pappi toi *aratin pujan* jälkeen, Bhagavan ojensi kätensä liekkiin ja levitti sitten *vibhutia* ja *kumkumia* otsaansa. En ole koskaan ymmärtänyt, miksi Bhagavan käyttäytyi tällä tavalla kuin oikeaoppinen Brahmin. Ajattelin, että koska hän oli *jnani*, joka aina näki koko maailman typeränä pelinä, hänen ei pitäisi käyttäytyä tällä tavoin. Monissa muissa tilanteissa, jolloin näin hänen käyttäytyvän tällä tavoin, joka näytti hänen opetustensa vastakohtalta, koska en silloin ymmärtänyt niitä. Olin hämmentynyt. Tämä hämmennys oli niin suurta, että tunsin rakkauteni häntä kohtaan pienentyneen. Mutta sitten aloin korjata asennettani.

Sanoin itselleni, "Mitä me olemme hänen edessään? Jos Bhagavan ottaa *aratia* hyvin hartaasti, miksi minun pitäisi vastustaa sitä?" Koska minulla oli kaikkia näitä ajatuksia Bhagavanista ja *aratista*, mietiskelyni näyttivät häiriintyvän. Sitten eräänä päivänä huomasin Majuri Chadwickin [no. 42] ottavan *aratia* hyvin hartaasti ja levittävän *vibhutia* ja *kumkumia* otsalleen. Se liikutti minua suuresti.

Jos on syntyjään hindu kuten minä, *aratilla* ei ole paljon merkitystä tai vaikutusta, joten sen pitäisi olla entistä merkityksettömämpää ulkomaalaiselle kuten hän. Siitä päivästä lähtien minä näin kauneutta siinä mitä Bhagavan teki.

Minulle oleminen Bhagavanin läheisyydessä oli kuin taivaassa olemista. Jos minun on kirjoitettava kuinka Bhagavan on vaikuttanut minuun, kaikki sanat, joita voin hallita kolmella kielellä, tiedän riittämättömiksi. Kun sana virtasi ulos hänen huuliltaan – yleensä hän puhui hyvin vähän – oli aivan yhtä hämmästyttävää kuin olisi se, jos sanat olisivat ilmestyneet elottomasta patsaasta. Ennen kaikkea huomasin hänen säkenöivät silmänsä; jopa pimeässä voisi nähdä niiden kimalluksen. Ja kun hän katsoi meitä, hänen silmäyksensä, kuten nuoli, survaisi suoraan sydämen syvimpiin sopukoihin.

Ashramissa tunsin, että tästä paikasta erillään koko maailmaa ei ole olemassa. En tykännyt lähteä pois, jättää Bhagavana. Halusin vain pysyä siellä. Kun palasin Ashramista vuonna 1939, koti tuntui minusta kuin vankilalta. Mutta aina kun ajattelin voimakkaasti Arunachalaan palaamista, Bhagavan ilmestyi unessa ja neuvoi minua, "Miksi olet huolissasi? Olen aina kanssasi."

Yhdessä unistani Bhagavan ilmestyi ja kysyi minulta, "Valitsetko kirjailijauran vai Itseoivalluksen?", Vastasin unessa, että valitsen Itseoivalluksen. Tämän unen jälkeen ihmisillä, jotka olivat lukeneet julkaistuja tarinoitani, oli tapana kysyä, "Mitä sinä kirjoitat nykyään?" Kun vastasin, "Bhagavan käski minun lopettaa", he katsovat minua epäuskoisina.

Jatkoin *sadhanaani* kotona. Jos Bhagavan ei olisi ohjannut minua unieni kautta tuona pitkänä jaksoneen (ennen kuin muutin Arunachalaan pysyvästi vuonna 1950), olisin mennyt harhaan monta kertaa ja tuottanut pettymyksen monille.

Tammikuussa 1950, jolloin Bhagavan oli elämänsä loppuvaiheessa, minä, yhdessä isäni kanssa, pakkasin kaikki tavaramme ja muutimme Arunachalaan, ainoaan turvaani, asettuaksemme sinne pysyviksi asukkaiksi. Muutaman viikon kulluttua saapumisestamme Bhagavan luopui kehostaan. Olimme tulleet kuolemaan hänen läheisyydessään, mutta sen sijaan hän kuoli aivan silmiemme edessä. Me viivyimme lähellä hänen *samadhiaan*. Meille ei ollut mitään muuta mihin mennä.

51

Swami Madhavatirtha (1895-1960) oli tuottelias kirjailija, joka käsitteli monenlaisia hengellisiä aiheita. Hän oli opiskellut Vedantaa ja huomasi Sri Aurobindon opetusten yhä enemmän vetävän häntä puoleensa, mutta joka ei kuitenkaan kyennyt tyydyttämään häntä. Hänen ensimmäinen ja ainoa vie-

railunsa Ashramiin, kahden viikon ajan, tapahtui vuonna 1944. Kirjassaan *The Life and Teachings of Ramana Maharshi* (alkuperäinen gudzaratiksi), hän kirjoitti, että vierailu muutti olennaisesti hänen elämänsä suunnan.

Tahtoisin hieman viitata mystiseen kokemukseen, johon jouduin vierailuni aikana. Sellaista kokemusta on melko vaikeaa kuvata, mutta yritän välittää siitä jonkinlaisen käsityksen vertaamalla samankaltaisuuteen *Bhagavatamissa*. Joskus ennen Krishnan syntymää, kerrotaan, että Herra meni Vasudevan sydämeen, joka sitten loisti kuin aurinko. Myöhemmin, tämä valo siirtyi Devakiin pelkällä Vasudevan katseella, jonka jälkeen Devaki loisti kuin kuu.

Maharshin *darshanini* ensimmäisenä päivänä ruokasalissa huomasin viisaan katseessa auringon häikäisevän kirkkauden. Seuraavana päivänä, **kun olin Maharshin läheisyydessä hallissa, tunnistin saman kirkkauden viisaan katseessa. Se tuntui lävistävän minut olemukseni ytimeen saakka, niin kuin Herran valo siirtyi Devakiin Vasudevan katseen kautta. Hengitykseni tuntui pysähtyvän hetkeksi ja mieleni kohotettiin johonkin sanoin kuvaamattoman rauhan ja onnellisuuden hengelliseen valtakuntaan.**

Olin kirjoittanut pienen kirjan nimeltä Maya, jossa olin yrittänyt kertoa tietyistä ideoista maailman todellisuudesta, joita Einstein esittää suhteellisuusteoriasaan. Olin lähettänyt Maharshille kopion kirjastani ennen vierailuni. Minulle oli yllättävää tietoa, että Maharshi voisi arvioida suoralta kädeltä, niin sanotusti, sellaiset modernit teorit kuin suhteellisuusteoria, pitäen lähtökohtana omaa kokemustaan Absoluutista.

Kun istuin hallissa, huomasin Maharshin lepäävän sohvallaan täysin välinpitämättömänä siitä, mitä tapahtui hänen lähellään. Kävijöiden tasaisesta virrasta, jotka heittäytyivät hänen eteensä ja siirtyivät yksi toisensa jälkeen, saatoin helposti havaita hänessä ykseyden asenteensa kaikkia kohtaan. Uskallan sanoa, että hänen *abhinnabhavansa* (tasa-arvon tunteensa kaikkia kohtaan) oli se, mikä kosketti kävijöiden sisäistä olemusta, jotka saattoivat silloin tuntea itsessään universaalien hengen läsnäolon, joka ylittää ajattelun.

Kun oivalsin, että Maharshi säteili Itsen voimaa tällä tavoin, päätin kysyä miten voisin itse parhaiten valmistautua vastaanottamaan armon siirron istuessani hänen läheisyydessään. Hän sanoi: "Sinä saat hengellistä apua istumalla tässä hallissa, jos pidät itsesi hiljaa. Tavoitteena on luopua kaikista rutiineista. Kun mielestä tulee hiljainen, koetaan Itsen voimaa. Koetaan Itsen aaltoja. Itsen aallot leviävät kaikkialle. Jos mieli on rauhassa, se alkaa kokea niitä."

Maharshin ja hänen *abhinnabhavansa* ja hänen läheisyydessään istuvan kokelaan keskinäinen suhde on verrattavissa radiolähettimen ja vastaanottimen

keskinäiseen suhteeseen. Jos vierailija haluaa saada parhaan hyödyn suotuisasta vaikutuksesta, joka säteilee viisaan äänettömästä läsnäolosta, hänen täytyy virittää mielensä, jota voidaan verrata vastaanottimeen, joka on viritetty oikealle aallonpituudelle.

Viisaan hiljaisuus on pysyvää ja tuottaa keskeytyksettä hyvänlaatuista vaikutustaan, näyttääpä viisas ulospäin maailmasta tietoiselta tai ei. Palatakseni radiolähtetimen vastaavuuteen, voin sanoa, että mitä viisaaseen tulee, hänen henkinen vaikutuksensa lähettää lakkaamatta. Mutta sellaisen etsijän näkökannalta, joka on vielä *mayan* vastavoiman alainen, viisaan tuottamalla jatkuvalla hyvää tekevällä vaikutuksella ei ole selvää seurausta ellei etsijä ole valmis ottamaan sitä vastaan.

Kun kysyin häneltä, pitäisikö minun katsoa hänen silmiinsä tai kasvoihinsa vai pitäisikö minun sulkea silmäni ja keskittyä tiettyyn kohteeseen, hän vastasi, "Kohdista katseesi omaan todelliseen luontoosi. Kaikkialla on yksi, joten on aivan sama pidätkö silmäsi auki vai kiinni. Jos haluat mietiskellä, kohdista se 'minään', joka on sisälläsi. Se on *atman*."

Kun kysyttiin vaaditusta istuma-asennosta, viisaan näkemys oli, että pysyminen Itsessä oli todellinen asento. Pakottaa itsensä tiettyyn asentoon tekisi mielestä levottoman.

Swaadhyayasta (henkilökohtaisesta opiskelusta) hän sanoi, "Itse on todellinen kirja. Voit silmäillä tuota kirjaa kaikkialla; kukaan ei voi ottaa sitä sinulta pois. Aina kun olet vapaa, käänny kohti Itseä. Sen jälkeen voit lukea mistä hyvänsä pidät."

Uupumisen, pelon ja ahdistuksen ongelmista hän sanoi: "Ota selvää kenelle ongelma ilmenee. Tekemällä tämän kyselyn, nämä asiat katoavat. Jos suuntaat mielesi kohti Itseä, pelko ja ahdistus poistuvat."

Maharshi kertoi minulle, että 'minä'-tunne, (*ahamkara*)-tunne on kaikkien ajatusten juuri. Jos tuhoat juuren, lehdet ja oksat kuihtuvat pois. Jos asetat kysymyksen "Kuka minä olen? mielen eteen, kysyjän pitäisi etsiä 'minän' juurta ja tehdä hyvin vilpítőntä ja pitkäjänteistä ponnistusta lopettaakseen muut ajatukset. Kaikissa *sadhanoissa* mieli on pidettävä hiljaa. Lisäksi, saadakseen kokemuksen, etsijän ei pitäisi luottaa pelkästään *buddhiin*, vaan hänen pitäisi liittää se lujaan vakaumukseen (*bhavanaan*) menestyäkseen jatkuvassa ponnistelussa kaikkia vaikeuksia vastaan.

Maharshi sanoi, että kun kamferi palaa, jäljelle ei jää mitään. Samalla tavalla, Itseä etsittäessä kaikilla ponnistuksilla on pyrittävä varmistamaan, että mieli palaa loppuun. Niin kauan kuin maailmaa ei ole oivallettu epätodelliseksi, maailman ajatukset jatkavat tuloaan. Ilman mieltä ei ole maailmaa. Nukkuessa, kun ei

ole mieltä, ei ole maailmaa. Maailma on olemassa yhdessä mielen kanssa. Se ei ole asia, joka on riippumattoman ja olemassa itsestään.

Kerran vierailija kysyi, miksi Jumala sallii niin paljon epäoikeudenmukaisuutta ja miksi keskuudessamme on niin paljon heikkoutta? Maharshi vastasi: "Mene Jumalan luo ja kysy sitä Häneltä. Jos et voi mennä Hänen luokseen, kuten myönnät, miten esität kysymyksen? Heikot ihmiset eivät saa vapautusta." Vastauksena toiseen kysymykseen, Maharshi sanoi: "Niin kauan kuin keho on olemassa, jonkin toiminnan on pakko tapahtua. Vain asenteesta 'minä olen tekijä' on luovuttava. Toiminta ei estä. Se on asenne 'minä tein', joka on este. Lisäksi, niin kauan kuin ulkoista kohdetta tarvitaan [onnellisuuteen], tunnetaan epätäydellisyyttä. Kun tunnetaan, että *atman* yksin on, ikuinen onni pysyy."

Maharshi ei yhtynyt Sri Aurobindon näkemykseen, että vakiintuminen Itseen täydellisellä tavalla ei ole mahdollista normaalin ihmiskehon avulla. Tähän, Sri Aurobindon mukaan, oli välttämätöntä saada *vignanamaya sarira* eli keho, johon ei iske tauti eikä se kuole ilman omaa halua.

Maharshi vastaukset olivat aina hyvin järkeviä. Jokaisessa sanassa tuntui olevan voimaa, joka teki väittelystä täysin sopimatonta.

Vaikka Maharshi antoi suorasanaisia vastauksia kysymyksiin, hän ei missään vaiheessa väittänyt, että hän yksin oli oikeassa.

Erään keskustelun aikana, jonka minä merkitsin muistiin, hän totesi, että evankelinen kiihkeys, jonka voi löytää monista kiihkouskovaisista, on vain heidän egojensa ilmentymää.

Maharshi ei halunnut koskaan tyrkyttää hindulaisia ajatuksia niille, jotka eivät arvostaneet niitä. Jos kristityt, muslimit ja muut tulivat hänen luokseen saadakseen neuvoja, hän esitti heidän omien uskontojensa olennaisia mystisiä opetuksia ja pyysi heitä pyrkimään yhteyteen oman tarkasti valitun Jumalansa kanssa.

Maharshi ei koskaan rohkaissut palvomaan hänen muotoaan. Hän ei sallinut itseään seppelöitävän eikä antanut kenenkään tehdä *pujaa* hänelle.

Puhuipa Maharshi selvittääkseen vilpittömän kokelaan epäilyjä tai istuipa hän täydellisessä hiljaisuudessa, joku sai uutta valaistusta, uuden näkökulman ja joskus hyvin inspiroivaa suuntausta omaan hengelliseen näkemykseensä.

Ilmentäen *advaitista* totuutta, yhtä universaali henkeä, joka murtaa ajan ja tilan rajat, **Maharshi todella edustaa itsessään Henkisen Kehityksen Yliopisto.**

52

Kunju Swami toimi yhtenä Maharshin avustajista vuodesta 1920 vuoteen 1932. Vuonna 1977 hän kirjoitti muistelmansa.⁶⁵ Hän sanoo, että hänen gurunsa Kuppandi Swami kertoi hänelle Maharshin suuruudesta, jonka luona (Maharshin) hän oli käynyt. Joskus vuonna 1920 hän lähti kotoaan Keralasta suurella innokkuudella saadakseen Sri Ramanan *darshanin*.

Kun istuin rautatieasemalla, mieleni vatvoi niin intensiivisesti haluani nähdä Bhagavanin, että nälkä ja jano unohtuivat. Odotettuani yli 12 tuntia junaa Tiruvannamalaihin, minulle kerrottiin, ettei lippuja myönnetty siihen kaupunkiin; sen sijaan he antoivat lipun Katpadiin, noin 50 mailia pohjoiseen Tiruvannamalaista. Pääsin Katpadiin 04.00 ja odotin junaa Tiruvannamalaihin, jonka oli määrä lähteä 06:30. Kun menin tiskille 06.00 saadakseni lipun, minulle kerrottiin, että juna tuli jo aiemmin ja oli lähtenyt 05:30. Seuraava juna oli lähdössä 14.00. Tämä uutinen sekoitti minut joksikin aikaa.

Odotin kärsivällisesti ja menin lipunmyyntiin 17:30 kuullakseni, että lippuja ei myönnetä Tiruvannamalaihin. Olin hämmentynyt, koska jälleen kerran kukaan ei kertonut mitään syytä. Kun ihmettelin mitä tehdä, vanhempi herrasmies kutsui minua ja kuultuaan määränpääni, kertoi minulle, "Ruton puhkeamisesta johtuen Tiruvannamalai on karanteenissa. Jos ostat lipun Tirukoiluriin (sitä seuraavalle asemalle) voit nousta junasta Tiruvannamalaissa pimeässä, kun juna pysähtyy siellä jättämään postia."

Kuten minulle oli ehdotettu, pyysin lipun Tirukoiluriin ja ojensin kaikki rahat mitä minulla oli. Lipunmyyjä laski ne ja kertoi minulle, että hinta olisi neljännesrupiaa enemmän kuin mitä minulla oli. Erittäin pettyneenä vaelsin ulos lipunmyynnistä ja seisoin laiturin reunalla. Siellä ajattelin Bhagavana ja tunsin itseni erittäin surulliseksi, koska vilpittömät yritykseni nähdä hänet oli ilmeisesti estetty.

Muutamaa minuuttia ennen junan saapumista huomasin jonkin matkan päässä siitä, missä seisoin, kimaltelevan neljännesrupian kolikon kahden kiskon välissä. Juoksin, hyppäsi alas, otin sen ja onnistuin ostamaan lipun juuri ennen kuin juna saapui asemalle.

65 Dr. K.Subrahmanian (no. 33) käänsi nämä englanniksi ja hän tulosti ne Sri Ramanasramamille Sri Ramana Kendramin kannattajien avulla Hyderabadissa.

Kun juna saapui Tiruvannamalain asemalle, näin henkilön, joka istuu minua vastapäätä, poistuvan siitä pimeässä. Minäkin astuin alas ja seurasin häntä. Se oli Bhagavanin tahto, että olin myöhästynyt aamulla junasta Katpadi asemalla. Jos olisin ottanut sen junan, minun olisi ollut mahdotonta nousta pois Tiruvannamalaissa.

Seurasin matkaseuralaistani tietämättä minne hän oli menossa. Hän käveli hetken, pysähtyi *mandapamissa*, kävi maate ja alkoi nukkua. Liityin hänen seurakseen lattialle ja nukahdin heti, väsyneenä, mutta erittäin onnellisena. Seuraavana aamuna en löytänyt miestä, joka oli ohjannut minut *mandapamiin*, mutta saatoin nähdä Arunachalan edessäni. Pääsin Bhagavanin asunnolle niiden ohjeiden perusteella, jotka sain ennen kuin lähdin kotoa.

Kun saavuin Skandasramiin, tunsin jännitystä nähdessäni Bhagavanin. Kerroin hänelle malajalamiksi kaiken poikavuosistani, kuinka olin tehnyt *japaa* ja antanut hengellisiä esitelmiä. Bhagavan kuunteli kaiken hymyillen. Vastauksena kysymykseen siitä, mitä minun pitäisi tehdä, jotta pääsisin sekaannukseni yli ja pääsisin selvyyteen, Bhagavan sanoi, "Ota ensin selvää kuka sinä olet. Huomaa mistä ajatukset tulevat. Käännä mielesi sisäänpäin ja näe Sydämessä." [Piste rinnan oikealla puolella oli tarkoitettu huomion suuntaamiseksi.]

Kun istuimme hiljaa, Bhagavanin armollisen katse kohdistui minuun. Juuri sillä hetkellä kaikki sekaannukseni loppuivat ja koin rauhaa ja autuutta, jota en ollut koskaan aiemmin kokenut.

Vaikka olimme yhdessä, Bhagavan katsoi minua usein; ja kun hän teki niin, tulin tietoiseksi, että hänen silmissään oli outo loisto ja lumous. **Aina kun katsoin häntä kauan silmiin, näin kirkkaan säteilyn. Olin myös täynnä outoa rauhaa ja autuutta. Jokaisen kokemukseni jälkeen palasin normaaliin fyysiseen olomuotooni vavisten.** Tämä tapahtui kunakin kahdeksanatoista päivänä, joina pysyin Bhagavanin kanssa. Olin kuin joku päihtynyt.

Kotona meditatiivinen tila, jota koin Bhagavanin läheisyydessä, heikkeni tasaisesti. Minusta tuli pikku hiljaa vanha, levoton itseni. Kun pyöriskelin pettymyksessäni, ystäväni Ramakrishna Swami, joka oli myös ollut Bhagavanin luona, tuli asuntooni ja paljasti, että hänen kokemuksensa oli samanlainen kuin minun. Tuntien, että olisi turhaa pysyä kotona, päätimme molemmat paeta Bhagavanin luo ja saavuimme Tiruvannamalaihin. Auttaaksemme itsemme ulos ongelmasta, että oli syntyä syödä Gurun paikassa suorittamatta mitään vastapalvelusta, me molemmat valitsimme velvollisuudeksemme palvelemalla Bhagavana ja hänen Ashramiaan.

Eräänä päivänä, kun kysyin Bhagavanilta miksi ne kokemukset, joita olin tuntenut hänen edessään, eivät jatkuneet kotiinpaluuni jälkeen, hän viittasi jakei-

siin 83-93 *Kaivalya Navaneetan* ensimmäisessä osassa. Sitten hän typisti jakeita ja sanoi: "Itsen kokemus voi tapahtua gurun läheisyydessä, mutta se ei saata jatkaa. Opetuslapsen on edelleen tutkittava, ajateltava ja harjoiteltava kunnes eroa tietäjän, tiedetyn ja tietämisen välillä ei enää ole."

Kun asuin Skandasramissa, huomasin alkuaikoina, että saisin kaikki epäilykseni selvitettyä pelkästään kuuntelemalla vastauksia muiden kannattajien esittämiin kysymyksiin. Lisäksi, kuuntelemalla vastauksia, pystyin oppimaan monia uusia näkökulmia Bhagavanin opetuksista.

Useaan otteeseen Bhagavanin keho hävisi vilauksessa ja hajosi sen koostaneiksi atomeiksi. Hieman myöhemmin näkyi savua muistuttava muoto ja atomit tulivat yhteen sellaisessa muodossa, joka muistutti pölyhiukkasia. Lopulta keho ilmestyi uudestaan normaalissa muodossaan.⁶⁶

Bhagavan kirjoitti *Upadesa Saramin* neljällä eri kielellä. Telugu- ja sanskritiversiot ovat kaksirivisin säkeistöin, tamililinkielinen on kolmirivisin säkeistöin ja malajalaminkielinen nelirivisin säkeistöin. Kun näytin malajalamsäkeistöjä tunnetulle malajalamprofessorille saadakseni hänen mielipiteensä, hän ihmetteli kirjoittajan, jonka äidinkieli malajalam ei ollut, saavuttamaa tyylipuhtautta.⁶⁷

Arunachala Ashtakamissaan (1913) Bhagavan esittää vertauksen elokuvaesityksestä sanomalla, että hienovaraisten ajatusten joukko, joka ilmestyy meissä maailman hämäränä näytöksenä, näkyy ulkopuolella viiden aistin havaitsemana maailmana niin kuin elokuva heijastettuna linssien kautta.⁶⁸

Yksi varhaisimmista henkilöistä, joka tunnistaa Bhagavanin suuruuden, oli Achyutadasa, kuuluisa runoilija ja tutkija. Kun Bhagavan asui Gurumurtamissa 1890-luvun lopulla, hän meni Bhagavanin *darshaniin*. Suoritettuaan *bhajaneja* jonkin aikaa, hän istui lähelle Bhagavan, tarttui hänen jalkoihinsa ja käsiinsä ja meni välittömästi ekstaasin tilaan. Kun Achyutadasan opetuslapset halusivat myös tarttua Bhagavanin jalkoihin, hän pysäytti heidät sanomalla, "Tämä on valtava tulipalo, eikä kukaan teistä voi lähestyä sitä."

66 David Godman sanoo, että kun hän puhui Kunju Swamille tästä ilmiöstä, jälkimmäinen myönsi, että hän ei ollut koskaan itse nähnyt Bhagavanin menevän tuohon tilaan, mutta lisäsi, että tarina oli yleisesti tunnettu, kun hän oli asui Skandasramissa. (*Katso* Godmanin kirjaa *The Power Of The Presence*, osa II, s. 17)

67 *Katso* no. 41, s. 123, jossa *Upadesa Saramin* telugukäännöstä ylistetään.

68 David Godman kysyi Kunju Swamilta miten Bhagavan onnistui hankkimaan tietoa elokuvan heijastusmenetelmästä 1900-luvun alkuvuosina. Sri Ramana käytti tätä vertausta *Itsetutkimuksessa* jo 1902. Kunju Swamin vastaus oli: "En tiedä. Meillä oli aina tapana ihmetellä, mistä hän sai käytännöllistä tietoa. Hän eli hyvin hengellistä elämää, mutta jotenkin hän kokosi valtavan valikoiman käytännöllisiä taitoja. Hän vain tuntui, aivan luonnollisesti, tietävän ne." (Lähde: *The Power Of The Presence*, s.28-9.)

Skandasramissa emme koskaan nähneet Bhagavanin makaavan sängyssä täysin selällään tai kyljellään. Emme myöskään koskaan nähneet tyynyä hänen päänsä alla. Hän ei koskaan käynyt makuulle ja nukkunut niin kuin muut ihmiset. Sen sijaan hän nukkui istuallaan puoliksi lepoasennossa muutaman tyynyn tukiesä hänen selkäänsä. Joskus hän tuki päätään kädellään, kun hän nukkui.⁶⁹

Bhagavan pää vapisi jatkuvasti ja ilman keppiä hän ei voinut kävellä tai edes seisoa. Nämä eivät olleet vanhuuden oireita. Sekä hänen päänsä vapina että kepin käyttö juontavat aivan alkuaikoihin. Nämä olivat ne jäljet, jotka hänelle jäivät *atmanubhutin* ällistyttävästä kokemuksesta Maduraissa! Kysyttäessä tästä tilasta, Bhagavan huomautti, "Mitä luulet että tapahtuisi pienelle olkikattoiselle tuvalle, jonka sisällä isoa norsua pidetään sidottuna? Eikö se särkyisi? Sama pätee tähän!"⁷⁰

Vanha nainen asuu lähellä Arunachaleswara Temppeleitä⁷¹ ja jotkut muut vanhemmat ihmiset kaupungissa olivat päättäneet, että he syövät aamuruokaa vasta Bhagavan *darshanin* jälkeen Skandasramamissa. Eräänä päivänä naisuskovainen ei voisi tulla. Bhagavan kysyi häneltä seuraavana päivänä, miksi hän oli jättänyt päivän väliin. Hän vastasi, "Minua vammaisuuttani ajatellen te annoitte *darshanin* läheltä taloni, samalla kun istuitte kallion lähellä Ashramia harjaten hampaitanne." Hän lisäsi, "En pysty kapuamaan mäkeä joka päivä, minulla olisi nyt teidän *darshaninne* kotoani." Siitä päivästä lähtien, vaikka sää oli huono, Bhagavan harjasi hampaansa kalliolla istuen. Tämä osoittautui pätevän monille muille vanhoille kannattajille, jotka halusivat hänen *darshaninsa*, mutteivät pystyneet kiipeämään mäkeä.⁷²

Ashramin keittiössä vain brahminit saivat tehdä ruokaa, koska bramiinit eivät syö muiden kuin brahminien tekemää ruokaa. Bhagavan hyväksyi tämän, ei siksi, että hän suosi uskonnollista oikeaoppisuutta, vaan koska hän ei halunnut aiheuttaa harmia monille brahmineille, jotka asuivat Ashramissa.

Kerran minun oli pakko mennä asunnolleni Keralaan. Minulla oli juuri tarpeeksi rahaa ostaa junalippu, muttei mitään ylimääräistä ostaa ruokaa matkalle. Iltapäivällä uskovainen toi yllättäen monta *pooria* ja tarjosi ne Bhagavanille ja muille Ashramissa. Olimme yllättyneitä siitä, että Bhagavan, joka yleensä ei ota enempää kuin kaksi *pooria*, hyväksyi iloisesti kuusi uskovaiselta. Kun tarjoaminen oli ohi, hän söi vain yhden kuudesta ja pakkasi ja satoi siististi loput viisi omin

69 Katso No.88, jossa Sri Ramana kertoo tohtori M. Anantanarayana Raolle, että "hän ei ollut nukkunut pitkällään maassa tai sohvalla sen jälkeen kun hän tuli Tiruvannamalaihin", s. 249.

70 *Moments Remembered* kirjoittanut V. Ganesan, Sri Ramanasramam, s.7.

71 Katso liite - I s. 421.

72 Skandasram sijaitsee vuorella kohti Tiruvannamalain kaupunkia.

käsin ja antoi paketin minulle. Bhagavanin myötätunto kosketti kaikkia syvästi.

Meillä oli hyödyksi saada säännöllisesti henkilökohtaisia ohjeita Bhagavan. Yksi niistä oli, että meidän pitäisi mennä meditatiiviseen tilaan ennen nukkumaanmenoa. Meitä myös suositeltiin menemään meditaatioon joskus, heti kun on noussut vuoteesta.

Vuonna 1932, kun olin viettänyt noin kaksitoista vuotta Bhagavanin henkilökohtaisena apulaisena, tunsin palavaa halua omistautua kokonaan *sadhanalle*. Olin väitellyt asiasta joitakin päiviä, kun vastaus tuli oudolla tavalla. Kun menin halliin eräänä päivänä, kuulin Bhagavanin sanovan muille, jotka olivat siellä, että hänen todellinen auttamisensa ei tarkoita hänen fyysisten tarpeidensa hoitamista, se tarkoitti hänen opetustensa ytimen seuraamista, se on, keskittymistä oivaltamaan Itsen. Tämä raivasi epäilyni ja minä siirryin huoneeseen Palakottussa⁷³ jatkaakseni *tapasieni* kanssa ja samalla pysyä tiiviissä ja säännöllisessä yhteydessä Bhagavaniin.

53

Muruganar (C.K.Subramania Iyer) (1893-1973), Sri Ramanan huomattava palvoja ja runoilija, joka kirjoitti tuhansista runoja Sri Ramanan ylistykseksi, tai tallensi hänen opetuksiaan, tai esitti kiitosta hänelle siitä, että tämä oli kiinnittänyt hänet Itseen. Hänen runonsa ovat Maharshille omistautumisen ja kunnioituksen valtamerta. Muruganar oli hyvin arvostettu tamilitutkija ennen kuin vieraili Sri Ramanan luona. Hänen appensa Dandapani Swami, Sri Ramanan kiihkeä ihailija, antoi hänelle kerran kopion *Aksharamanama-laista*,⁷⁴ luvun, joka sai hänet menemään Tiruvannamalahin vuonna 1923. Hän tunnisti välittömästi, että Maharshi oli Guru, jota hän oli aktiivisesti etsinyt. Hän on kuvannut vierailuaan ja taustaa, joka johti vähitellen siihen, hänen runolliseen luomukseensa, joka on käännettynä alla:

Kuulin kannattajilta, jotka olivat vapautuneet erään armosta Tiruvannamalaissa, joka on todellisen *jnanan* ruumiillistuma ja joka loistaa todellisen *tapasin* liekkinä ... Kuultuani heitä, olin löytänyt ihailun ja lakkaamattoman ilon kohteen ... Kuten janosta kärsivä ylittää kylmävetisen Gangesin, menin Ramana Maharshin luo mukanani yksitoista säettä⁷⁵ ja kohtasin *maunan* valtameren, *jna-*

⁷³ Sadhujen yhdyskunta, joka rajoittui Ashramiin.

⁷⁴ Katso sanasto / kirjat s. 437.

⁷⁵ Nämä runoilija kirjoitti lahjanaan Sri Ramanaille, kun hän ensimmäisen kerran kohtasi tämän.

nan antajan ... Nähdessäni hänet mieleni liukeni samalla tavalla kuin vaha sulaa kohdatessaan tulen. Kehoni karvat sojottivat pystyssä. Kiintymys tulvahti minussa kuin valtameri, joka on nähnyt täysikuun.

Luin yksitoista säettä epävakaalla ja vapisevalla äänellä. Samalla hetkellä hän katsoi ystävällisesti minuun lootussilmillään. Siitä päivästä lähtien minun kehuja antava puolueeton kieleni kuului vain hänelle ... Siitä tavasta, miten hän soi armonsa, tulee Herrani ja Mestarini, olin täysin vakuuttunut siitä, että hän oli Siva. Minun uutena 'omistajanani', hän teki käsitteistäni 'minä' ja 'minun' omiaan.

Seuraavissa kuukausina tulin tapaamaan häntä moneen otteeseen. Hän vaikutti minuun vähitellen ja minun elämäkatsomukseni muuttui. Joskus äitini kuoleman jälkeen, jätin työni vuonna 1926 ja tulin Tiruvannamalaihin tehden siitä pysyvän asuinpaikkani.

Seuraavat otteet ovat Muruganarin Sri Ramana Anubhutista, joka julkaistiin ensimmäisen kerran vuonna 1948, yli kaksikymmentä vuotta sen jälkeen, kun hänellä oli kokemuksia, joita kuvataan alla:

Olin oppinut hölmö. Virheellinen mieleni ei tiennyt mitään kunnes tulin asumaan hänen kanssaan, jonka silmäys täytti sydämeni tietoisuuden valolla. Olen tehnyt liiton Todellisen tiedon kuolematton tilan kanssa.

Kun kehoon sitoutuneen egon kuolettava harha haalistui, puhtaan valon kukka avautui hänen pyhissä jaloissaan. Tämä säteily kasvoi yhä kirkkaammaksi rakkauteni kanssa kunnes oivalsin Itsen virheettömän tiedon, joka ilmenee katkeamattomana tietoisuutena 'Minä-Minä' sydämessäni.

Vaeltelin harhaisena mielen unelmien labyrintissa, rynnäten sinne tänne, haluten yhtä asiaa, sitten toista, kunnes Herraan yhdistymisen ilo kihosi minussa. Kehoni sulautui jumalallisen viisauden äärettömään valoon ja sydämeni täyttyi syvällä sisäisellä rauhalla.

Hän on ikuisen lain opettaja, jonka silmäyksellä totuus paljastui, täyttäen sydämeni autuaalla täydellisen armon häikäisevällä säteilyllä, niin että keho, ego ja äly ei enää ollut. Minä yhdistyin jumalalliseen hiljaisuuteen, joka on Herra Sivan iankaikkista tietoa.

Jalo leijona, hän kiinnitti todellisen tiedon voittoisan katseen egoni kiimaiseen norsuun, joka oli omahyväisyydestä juovuksissa, täytti minut Herra Sivaan yhdistymisen makealla nektarilla, niin että jumalallisen viisauden sisäisestä kokemisesta tuli koko olemassaoloni.

Minun heikko, avuton mieleni tempaistiin materiaalisen ilmiön kieppuvaan pyörteeseen kunnes Herrani johdatti harhaisen ymmärrykseni pyhän hiljai-

suuden avoimeen rauhaan, niin että hänen majesteettinen valonsa loisti sydämessäni.

Luin pyhiä kirjoituksia, mutta mieleni ei voinut ymmärtää niiden merkitystä. Vain viisaan opettajani ja Mestarini armollisesta väliintulosta, sisäisestä työskentelystä johtuu, että hänen oma keskeytymätön meditaation tilansa tuli pysyväksi minussa ja sydämeeni tunkeuduttiin ja pidettiin todellisuuden iankaikkisessa otteessa.

Viruen sieluni saastuttamassa suossa, en tuntenut ainuttakaan selkeän käsityksen hetkeä kunnes Herrani paljasti minulle itseni Brahmanina. Kuljettaen minut puhtaan autuuden maailmaan, aidon Itsen näky levittäytyi sydämessäni ja minä saavutin armon tilan, jonka olemus on rakkaus.

Minä, kurja syntinen, jota ylettömän halun siteet pitivät otteessaan, olin harhautunut kiinnittyäni tuhoisiin aistinautintoihini. Mutta kun hän soi minulle todellisen tietonsa autuuden, kaikki harhaluulot haihtuivat. Asuminen näin yhdessä Sri Ramanan kanssa ei ole vähempää kuin yhdistyminen Herra Sivaan.

Asettamalla minut todellisen tiedon suoralle polulle, hän johti minut häneen yhdistymisen loistavaa päämäärään pyhän hiljaisuuden yksipisteisessä tilassa. Sydämeni armollisena jalokivenä, todellisen viisauden aurinkona, hän haihdutti aistien harhaisen maailman tummat pilvet.

Ja nyt sydämeni täynnä iloa, tein hänestä kodin, jota en voi saada keneltäkään muulta. Vain hän jää jäljelle, Korkein Itse, tietoisuuden ilmentymä, puhdas valo, tyhjä ja silti täysi.

Saadessani uuden elämän, vietin sen laulaen ylistystä hänen kunniakkaan nimensä ylevälle totuudelle, vaikkakin heikkojen sanojen arvottomuudella. Mutta Herrani ei pitänyt minun hymnejäni arvottomina. Syleillen minua rakkautensa vuodatuksella, joka on enemmän kuin äidin rakkaus, hän karkotti tappavan harhani ja teki minusta hänen palvelijansa.

Guruni katseen alla sydämeni tyhjennettiin vilpistä, niin että väärä käsitys, joka on anastanut sydämeni, katosi täysin, ja siellä, pyhien jalkojen hiljaisuudessa, Itsen puhtaassa valtameressä, pyyhkäisit minut täydellisen Jumalan syvään autuuteen.

Ympäröitynä haluilla, jotka johtivat minut harhaan, sydämeni oli kovettu-
nut ja ymmärrystäni harhautti henkilökohtaisen minäni illuusio. Eläköön Herralle, joka rakkautensa kautta päivitti sydämeni, karkottaen harhaisen kiintymykseni maanomistukseen, vaurauteen ja naisiin.

1920-luvun lopulla Muruganar tallensi Sri Ramanan opetukset 1254:een tamilisäkeeseen. Maharshi kävi ne itse läpi ja teki niihin lukemattomia muutoksia ja

korjauksia sekä kirjoitti 28 uutta säettä, jotka lisättiin tekstissä sopiviin kohtiin. Nämä julkaistiin Guruvachaka-Kovaina (Gurun sanojen kokoelmana). Sri Ramana Sannidhi Murain 1851 säettä antavat lisätietoja olosuhteista, jotka toivat Muruganarin Sri Ramanan luo ja myöhemmistä tapahtumista. Muutamat otteet jälkimmäisestä kokoelmasta ovat:

Korkein Olento Siva, pysyy oman Itsen todellisena luontona. Sitä ei voida saavuttaa niiden avulla, jotka heittäytyvät harhaanjohtaviin väitteisiin. Sietäen lapsellista käyttäytymistäni ja kohtelemalla minua ikään kuin olisin saavuttanut vapauden epäpuhtauksista, [Siva] harkitsi hyväksyä minut seuralaistensa joukkoon.

Hänestä tuli vertaansa vailla oleva viisas Arunachalassa, jota ylistävät jopa jumalat. Kuten mato, josta tulee ampiaisen pistosta ampiainen, hänen pelkän läsnäolonsa ja vilkaisunsa avulla minun 'minä' ja 'minun' tuhottiin. Nähdessään minut omana Itsenään, hän auttoi minua kokemaan Itseni kestäväenä, puhtaana olemisen tietoisuutena. Kehoni ja mieleni puuttuessa, minä tulin täyteen Itseä. Näin hän soi armonsa tälle surkuteltavalle oliolle.

Te olette liikkumaton; olette myötätuntoinen; olette taitava todellisen tiedon Herra. Minäparalle, joka oli täysin hukassa, kun ei ole etsinyt tietoisuutta, te olette kuin varasto, jota on säädetty käytettäväksi vastoinkäymisten aikoina. Te olette jumala, joka pelasti minut krokotiilin, menneisyyteni *karman* suusta.

Ihmiset rypevät *samsarassa* pitämällä itseään muotoina, tajuamatta *sadgurun* armonsisältävän muodon harvinaisuutta. Tämän muodon kautta hän on ilmestynyt tuhoamaan heidän tummien *vasanoidensa* joukon. He, jotka ovat 'minä olen keho'-harhan lumoissa, yksinkertaisen näkemyksensä vuoksi, jonka taustalla on tietämättömyys, jatkavat samaa käsitettä ['hän on keho'] *sadguruun*.

Arunachalan Herra, joka on vakiintunutta tietoisuutta, on Ramana, iloa mielelleni. On vaikea sanoa, onko hänellä muoto vai onko muodoton, onko hän maskuliininen, feminiininen vai sukupuoleton, yksi vai useita, atominen vai kosminen, Itse vai ei-Itse, iloa vai kurjuutta. Joten on erittäin vaikeaa määrittellä hänen luonnettaan, hänen toimintaansa, hänen tapojaan ja niiden soveliaisuutta. Pohjimmiltaan Ramanan todellinen luonne uhmaa määrittelyä.

T.R. Kanakammal kirjassaan Cherished Memories kirjaa:

Muruganarilla oli tapana suorittaa rituaalisia seremonioita, jotka oli määrätty hänen vanhempiensa kuoleman merkkipäivinä. Kerran, äitinsä vuosittaisena merkkipäivänä, hän tuli Ashramin keittiöön hyvin varhain aamulla. Hän pesi *dhotinsa* ja ripusti sen kuivumaan. Sitten, märkä pyyhe vyötäisillään, hän ryhtyi laitta-

maan vihanneksia valmiiksi. Ymmärtäessään Muruganarin syyn olla keittiössä niin aikaisin, Bhagavan, joka sattui olemaan keittiössä, sanoi Muruganarille, "Se on äitisi vuotuinen seremonia tänään, jotka olette brahmineja?"

Sri Ramana, joka ei pitänyt rituaaleja tärkeinä, lisäsi sen jälkeen kun oli taputtanut rintaansa, "Voisin olla yksi brahmineista." Kuullessaan tämän, Muruganar tunsu niin suurta liikutusta, että hän töin tuskin esti itseään hajoamasta kokonaan. Hän tunsu, että juuri sillä tietyllä hetkellä, jolloin Bhagavan taputti rintaansa ja sanoi: "Minun pitää olla yksi brahmineista seremoniaan," eivät vain hänen vanhempansa, vaan myös useat sukupolvet hänen esivanhempiaan olisi saavuttaneet vapautumiseen. Muruganar ei enää koskaan katsonut tarpeelliseksi suorittaa vanhempiensa vuosittaisia seremonioita.

Kuitenkin, seuraavan äitinsä kuolemaseremonian aikaan hän toi suuren jakkipuun hedelmän Ashramiin, tarkoituksenaan jakaa se kannattajien kesken äitinsä muistoksi. Bhagavan näki Muruganarin hedelmän kanssa ja sanoi: "On äitisi vuosipäivä, eikö totta? Huomaan, että et ole vielä onnistunut pääsemään eroon näistä tunteellisista riippuvuuksista!" Kuullessaan tämän, Muruganar huudahti, "En koskaan enää tee tällaista uudestaan."

Jopa usko rituaaleihin voi sitoa ihmisen ja Bhagavan oli hyvin pikkutarkka sen suhteen, että hän rikkoi jokaisen siteen, joka satoi hänen opetuslapsiaan.

[Runoilija kieltäytyi elämästä vaimonsa Meenakshin kanssa sen jälkeen kun hän oli antautunut Sri Ramanalle – katso no. 127, s. 318.]

54

T.P. Ramachandra Iyer oli kotoisin Tiruvannamalaista. Hänen kiinnostuksensa uskontoon ja filosofiaan johti hänet Sri Ramanan luo 1920-luvulla. Lakimiehenä Madrasissa, hän hoiti paljon Ashramin juridista työtä. Hän toimi myös tulkkina ja avustajana Maharshin hallissa.

Astuin Sri Bhagavanin halliin ja katsoin häntä. Heittäydyin kasvoilleni maahan hänen eteensä kokemuksella, joka oli täysin tuhoavaa, mutta myös vakuuttavaa. Löytö, että 'Hän', jota olin haikaillut kaikki nämä vuodet, joka voisi hallita koko olemustani ja ohjata energioitani, oli täällä. **Hän oli niin suuri, mutta niin vaatimaton.** Nousin ylös. Bhagavan hymyili ja pyysi minua istumaan. Kaikki tunteet, ajatukset ja kuohuvat epäilyt olivat poissa! Tunsin, että olin löytänyt turvani ja elämäni suurimman onnen.

Monet ihmiset ovat siinä käsityksessä, että Bhagavan puhui *Advaitisesta*

filosofiasta koko ajan ja määräsi itsetutkimuksen kaikille, jotka kysyivät häneltä neuvoja. Asia ei yksinkertaisesti ole niin: Bhagavanin opastus oli erilaista olosuhteiden tarpeen mukaan.⁷⁶

Kun Ashramin postitoimisto avattiin, postilaitoksen korkea virkamies, jonka ainoa poika oli kuollut, tuli vaimonsa kanssa Ashramiin. Hän sanoi: "Me rakastimme poikaa hyvin paljon. Hänen kuolemansa jälkeen emme ole tunteneet rauhaa emmekä onnea. Meillä on vain yksi toive jäljellä. Voimmeko nähdä poikamme seuraavassa syntymässämme?" Hän halusi varmuuden tästä. Joidenkin suostuttelujen jälkeen, jotka eivät osoittautuneet tehokkaiksi, Bhagavan kumartui eteenpäin, nosti kätensä ikään kuin vakuutukseksi heille ja sanoi: "Kyllä, seuraavassa syntymässä näet poikasi yhtä selvästi kuin näit hänet tässä syntymästä." Tämä teki miehestä erittäin onnellisen. Hän kosketti Bhagavanin jalkoja monta kertaa ja lähti pois hyvin tyytyväisellä mielellä.

Kun hän lähti, sanoin, "Bhagavan, miksi puhuitte näin? Miten se on mahdollista?" Bhagavan vastasi: "Mitä voin tehdä? Jos en olisi puhunut näin, hänen uskoltaan olisi murskattu sen perustukset." Kun olin vielä skeptinen, Bhagavan pyysi minua lukemaan *Gitasta* jakeen, joka tarkoitti: Tietoa on annettava vastaanottajan käsityskyvyn mukaan. Jos opetamme filosofiaa niille, jotka eivät ole valmiita vastaanottamaan sitä, heidän uskonsa tuhoutuu.

Vuonna 1945 Bhagavan kertoi Dilip Kumar Roylle [no. 8], että *bhakti* on *jnanan* äiti. Kun *bhakti margan* seuraaja vakuuttaa, että *bhakti* on paras, hän varsinaisesti tarkoittaa sanalla *bhakti* sitä, mitä *jnana margan* ihminen kutsuu *jnanaksi*. Tilassa ei ole mitään erilaisuutta tai sitä kuvaavissa ominaisuuksissa tai ominaisuuksien ylivoimaisuudessa. Paitsi että eri ajattelijat ovat käyttäneet eri sanoja.

Muutamaa päivää myöhemmin Roy kysyi Bhagavanilta, "Mikä on paras menetelmä tappaa ego?" Bhagavan vastasi: "Pyytää mieltä tappamaan mieli on samaa kuin tehdä varkaasta poliisi. Hän kulkee mukanasi ja teeskentelee ottavansa varkaan kiinni, mutta mikään ei tapahdu. Joten sinun täytyy kääntyä sisäänpäin ja huomata mistä mieli saa alkunsa ja silloin se lakkaa olemasta."

Kun äidin temppeliä rakennettiin, syntyi äkkiä pulaa rahasta. Sarvadhikari halusi minun ja Chhaganlal Yogin [Seuraava artikkeli] käyvän Jamana Lal Bajajin⁷⁷ luona Mumbaissa 50,000 rupian lahjoituksen vuoksi. Tähän tarvittiin Bhagavanin suostumus, johon hänellä ei ollut rohkeutta. Keräsin joitakin kannattajia ja menin Bhagavanin luo hakemaan lupaa. Me seisoiimme hänen edessään jonkin aikaa, mutta hän ei edes vaivautunut katsomaan meitä. Jokainen meistä halusi tois-

⁷⁶ Katso kahta viimeistä kappaletta s. 141.

⁷⁷ Bajaj-yritysten edustaja Intiassa. Rikas liikemies, joka omisti elämänsä Mahatma Gandhin palvelemiseen.

ten puhuvan. Kun kysyimme, hän ei vastannut pitkään aikaan. Viimein hän kääntyi meihin päin ja sanoi: "Olen jo sanonut teille ettette kerjää minun nimissäni. Nyt sanon sen teille taas. Tyytykää siihen mitä teillä on. Ovatko kaikki nämä rakennukset Ashramissa nousseet minun kerjäämiseni seurauksena? Kaikki tapahtui niin kuin sen täytyi tapahtua. Mitään ei tapahdu pelkästään henkilökohtaisten ponnistelujen seurauksena."

Olimme kaikki huolissamme Bhagavanin terveydestä, erityisesti hänen elämänsä viimeisinä vuosina, mutta Bhagavanille itselleen eri kivut ja ongelmat, jotka hänen kehonsa oli herättänyt, olivat yhdentekeviä. Jos hänellä oli mitään huolia, se oli, että hänen sekalaiset keho-ongelmansa saattaisivat rasittaa kannattajia, jotka tulivat katsomaan häntä.

Lokakuun 1966 Mountain Pathissa T.P. Ramachandra Iyer dokumentoi seuraavasti:

Oma erityisaiheeni yliopistolla oli filosofia. Kerran, kun tulin halliin, käytiin keskustelua Itsen luonteesta. Koska kirjaviisuus oli tuoreena mielessäni, aloin ilmaista sitä, mitä olin lukenut tajunnan eri asteista länsimaisessa luokituksessa. Mainitsin erityisesti termit ylitajunta ja alitajunta. Bhagavan kuunteli ja reagoi tervästi: Se on vain viittaus johonkin, jolle voit olettaa 'yli-' tai 'ali-' tilaa. Koska tietoisuus on Totuus, jokainen olettamus siitä on tietämättömyyden luomus, hämärtäen mielen, mutta houkuttellen älyä. Totuus on selkeä ja suora, se ei tunne muunnelmia. Se, mikä on olemassa, on Tietoisuus, kutsutpa sitä jollakin nimellä, Itse, *Atman, Brahman*.

En ainoastaan kuullut Bhagavanin sanoja, vaan koin myös jotain muuta. Tunsin ja koin oman luontoni, sukelsin syvälle tietoisuuteeni ja uin autuuden meressä. Olen heittäytynyt Bhagavanin eteen ja huutanut ääneen itsessäni: "Oi Bhagavan! Minun Herrani! Pimeyteni karkottaja! Nöyrä kumarrukseni teille! Hyväksykää minut palvelijaksenne!"

55

Chhaganlal V. Yogi oli Bombayn liikemies, joka kirjoitti Sri Ramana Mahiman. Hän vieraili ensimmäisen kerran Sri Raman luona vuonna 1939.

Kun olin kahdeksantoista, luin paljon kirjoja Swami Vivekanandalta ja Swami Ramtirthalta. Nämä istuttivat minuun ihanteen yksinkertaisesta elämästä,

korkeasta ajattelusta ja elämän suuntaamisesta hengellisiin asioihin. Kaksikymmenvuotiaana minulla oli hyvä onni saada yhteyttä Mahatma Gandhiin. Hänen ihanteensa voittivat sydämeni ja yritin useita vuosia uskollisesti toteuttaa niitä käytännössä. Kolmenkymmenen kahdeksan iässä skeptisyys alkoi ahdistaa minua ja aloin epäillä Gandhijin ihanteita. Elämäni oli tässä vaiheessa, kun kuulin Ramana Maharshista.

Eräänä päivänä, kun matkustin, kuten tavallisesti, junalla toimistoon, sa-tuin tapaamaan ystävän, joka kertoi minulle, että hän oli äskettäin ollut Sri Ramanasramamissa. Sanoin, "Minä tunnen suurta paheksuntaa näitä niin kutsuttuja pyhimyksiä kohtaan." Ystäväni ei antanut periksi. Hän vaatimalla vakuutti minulle, että Ramana Maharshi ei ollut 'niin sanottu' pyhimys, vaan aito ja alkuperäinen viisas. Hän antoi minulle kirjan nimeltä *Sri Maharshi*, jonka oli kirjoittanut Kamath, *The Sunday Times'in* päätoimittaja Madrasissa.

Minun on tunnustettava, ennakkoluuloistani huolimatta, että kirja herätti minussa kiinnostuksen Maharshiin ja olin riittävän utelias lainaamaan ystävältä hänen elämäkertansa *Self-Realization* B.V. Narasimha Swamilta. Kiinnostukseni Sri Ramanaa kohtaan alkoi kasvaa tietämättäni. Myöhemmin minun oli pakko kirjoittaa Sri Ramanasramamiin ja sai kaiken kirjallisuuden Maharshista, jotka oli saatavilla englanniksi.

Ensimmäisellä vierailullani Ashramissa huomasin Sri Ramanan istuvan sohvalla niin hiljaisena ja liikkumattomana kuin patsas. Hänen läsnäolonsa ei näyttänyt säteilevän mitään epätavallista ja olin hyvin pettynyt huomattessani, että hän ei osoittanut kiinnostusta minuun. Olin odottanut lämpöä ja läheisyyttä, mutta valitettavasti minusta tuntui, että olin jonkun sellaisen läheisyydessä, jolta puuttui molemmat. Aamusta iltaan istuin odottamassa napatakseni väläyksen hänen armostaan, hänen kiinnostuksestaan minuun, muukalaiseen, joka oli tullut kaukaa Bombaysta, mutta en saanut aikaa mitään reaktiota. Sen jälkeen kun olin pannut niin paljon toiveita häneen, hänen ilmeinen kiinnostuksen puutteensa lähes särki sydämeni. Lopulta päätin lähteä Ashramista. Mieleni, jota oli syvästi rääkätty, koki, että psyykinen ilmapiiri hallissa oli ummehtunut ja kuristava. Kykenemättä kestäämään sitä enää, kävelin ulos saadakseni raitista ilmaa.

Nuori mies nimeltä Gopalan tuli luokseni ja kysyi mistä olin kotoisin. "Bombaysta", vastasin. Hän kysyi minulta oliko minut esitelty Mestarille ja ohjasi minut toimistoon ja vei minut sitten vielä halliin, jossa hän esitteli minut Bhagavanille. Maharshi antoi kopion Kishorelal Mashruwalan gudzaratikäännöksen *Upadesa Saramista* ja pyysi minua laulamaan kirjasta jakeita. Kun lauloin, tunsin Bhagavanin tarkkailevan innokkaasti minua. **Tuntui, että hänen silmiensä valo oli tunkeutumassa tietoisuuteeni. Jopa tietämättäni hänen hiljainen kat-**

seensa sai minussa aikaan hienovaraisen mutta selvän muutoksen. Entinen suruni hävisi täysin jättäen sydämeeni selittämättömän ilon tunteen.

Sinä iltana istuin ruokasalissa lähelle Bhagavanaia. **Ylevässä tilassani ruuassa, jota söin, näytti olevan epätavallinen ja selittämätön maku. Minusta tuntui aivan kirjaimellisesti, että osallistuin jollekin taivaalliselle aterialle suoraan Jumalan seurassa.**

Niiden kolmen päivän aikana, jotka pysyin Jumalallinen Mestarin läheisyydessä, huomasin koko elämäkatsomukseni muuttuneen täysin. Tämän lyhyen ajan jälkeen löysin hyvin vähän todisteita vanhasta itsestäni, itsestä, joka oli kahlehdittu kaikenlaisiin ennakkokäsityksiin ja -luuloihin. Tunsin, että olin päässyt eroon kahleista, jotka sitovat silmät todelliselta näyltä. Huomasin, että koko mieleni rakenne oli muuttunut. **Jumalallinen taikuri avasi minulle oudon uuden valaisun, toivon ja ilon maailman. Tunsin, että hänen läsnäolonsa maan päällä yksin muodosti riittävän todisteen siitä, että ihmiskunta, tuskissaan oleva ja haavoittunut, joka johtui itsepäisestä tietämättömyydestä, voitaisiin nostaa ja pelastaa. Ensimmäistä kertaa olen täysin ymmärtänyt *darshanin* merkityksen.**

Yhteen aikaan tunsin, että poliittinen velvollisuuteni gandhilaisena vaati, että minun pitäisi uhmata vangitsemista Mahatma Gandhin kutsusta. Mutta koti-työni käskivät minua muualle. Löysin itseni ongelmasta enkä voinut löytää ulospääsyä. Tilanne oli niin sietämätön, että minun piti kääntyä Mestarin puoleen avun ja helpotuksen saamiseksi. Siksi lähdin Tiruvannamalaihin.

Saavuttuani sinne, menin ja istuuduin Mestarin pyhään läsnäoloon. Istuessani aloin miettiä miten esitän vaikeuteni hänelle. Päätin vuodattaa rukoukseni sydämeistä hiljaisella vetoomuksella Bhagavanin apuun. Aloin rukoilla ja vaikka keskityin henkiseen rukoukseeni, katselin hänen säteileviä kasvojaan ja kuohuvia silmiään, jotka olivat täynnä rakkautta ja ystävällisyyttä. Ja sitten, hämmästyttävää kyllä, jotain ihmeen kaltaista alkoi tapahtua. Bhagavan kasvot muuttivat itsensä Mahatma Gandhin kasvoiksi, samalla kun hänen kehonsa pysyi samana. Kun tuijotin sitä kunnioitusta ja kummastusta tuntien, kahdet kasvot, Bhagavanin ja Gandhijin, alkoivat ilmestyä minulle nopeasti vuorotellen. Tunsin sydämeni täyttyvän ilolla. Silti, samaan aikaan ihmettelin, oliko se, mitä näin, todellista vai ei.

Käänsin silmäni pois Bhagavanista ja katselin ympärilleni nähdäkseni näkivätkö toiset sen, mitä minä näin. Kun en nähnyt merkkiäkään ihmettelystä toisten kasvoilla, totesin, että se, mitä näin, oli omaa mielikuvitustani. Suljin silmäni ja istuin hetken hiljaa. Sitten, kun aloin katsoa Bhagavanin kasvoja, näky ilmestyi välittömästi, mutta tällä kertaa, Bhagavanin ja Gandhijin kasvojen lisäksi, Krishna, Buddha, Kabir, Ramdas ja monet muut pyhimykset alkoivat esitellä itseään

nopeasti peräkkäin. Kaikki epäilykseni katosivat ja aloin nauttia tästä upeasta jumalallisesta näytelmästä. Näky kesti noin viisi minuuttia. Mieleni pudotti kaikki huolensa ja huomasi pystyväni luovuttamaan ongelmani Mestarin osaaviin käsiin. Vaikka hän ei sanonut minulle sanaakaan, minulle tuli selväksi, että ongelma oli ratkaistu rikkomatta kumpaakaan kahdesta tehtävästäni. Itse asiassa molemmat tehtävät täyttyivät tyydyttävästi.

Vuonna 1945 päätin lopettaa painokoneeni Bombayssa ja asettua Sri Ramanasramamiin. Minulla ei ollut ennalta määrättyä suunnitelmaa lopettaa yritystäni. Minä vain luotin Bhagavaniin. Eräänä päivänä, varhain aamulla, kun olin vielä sängyssä ja vain puoliksi hereillä, näin näyn, jossa Bhagavan ilmestyi eteeni. Hänen vieressään seisoivat herrasmies, jonka minä tunnistin ystäväkseni. Hän ei ollut ollut Ashramissa eikä hän koskaan ollut osoittanut mitään uskoa Bhagavaniin. Seuraavat keskustelu käytiin Bhagavanin ja minun välillä.

Bhagavan: Haluat myydä painosi, eikö niin?

Minä: Kyllä Bhagavan, mutta minun täytyy löytää ostaja.

Bhagavan: Osoittaen ystävääni, joka seisoivat vierelläni – "Tässä on ostaja. Hän ostaa painosi, joten myy se hänelle."

Minä: Koska Bhagavan on ystävällisesti osoittanut minulle ostajan; voisiko hän myös suosia minua toteamalla hinnan, jolla minun pitäisi suorittaa myynti? Silloin Bhagavan näytti minulle viisinumeroisen luvun vastakkaiselle seinälle loistavana valomainoksena. Ilmoitettu summa oli kohtuullinen.

Sitten Bhagavan ja ystäväni katosivat ja näky päättyi. Vaikka itse näky oli riittävän hämmästyttävä, vielä lisää oli tulossa. Kun menin painolle samana päivänä klo 11.00, ystäväni näystä odotti minua. Tietenkin hän oli tullut tapaamaan minua jostain muusta työstä eikä hänellä ollut aavistustakaan siitä, että hänet oli valittu potentiaalisena ostajana. Tuntiessani, että Bhagavan oli lähettänyt hänet minulle, kerroin hänelle näystä, joka minulla oli pari tuntia sitten. Hän kuunteli minua hyvin tarkasti.

Kun olin lopettanut tarinani, hän yksinkertaisesti lausahti, "Minä ostan painosi gurun ilmoittamaan hintaan." Ilollani ei ollut mitään rajaa. Haluni myydä täytyi hänen armostaan ja kauppa suoritettiin loppuun alle minuutissa.

Alkuperäinen suunnitelmani oli hävittää painokoneeni Bombayssa ja siirtyä Sri Ramanasramamiin. Kuitenkin, kun kannattajat kuulivat mitä aioin tehdä, minulle ehdotettiin, että minusta voisi olla enemmän hyötyä Ashramissa Bangaloressa. Minua pyydettiin aloittamaan paino siellä, jolla voisin suorittaa kaikki painotyöt Ashramissa. Suostuin ideaan ja pian löysin itseni Bangaloresta etsimässä sopivia tiloja. Aloin epäillä, että Bhagavan oli auttanut minua myymään alkuperäisen painoni, koska hänellä oli minulle työtä Bangaloressa.

Vaikka olin kaupungissa muukalainen, saatoin pian paikantaa vanhan painon, joka oli maannut käyttämättömänä joitakin kuukausia. Se oli myynnissä. Näin sen haltijan ja kerroin hänelle, miksi halusin ostaa painon. Hän suostui myymään sen, mutta emme päässeet sopuun hinnasta. Päästäkseni umpikujasta, ehdotin, että kävisimme yhdessä Ashramissa ja puhuisimme sopimuksesta Bhagavanin *darshanin* jälkeen. Ajattelin, että koska Bhagavan halusi minun tekevän hänen työtään Bangalossa, hänen *darshaninsa* saattaisi auttaa voitelemaan kaupan pyöriä.

Omistaja suostui ideaan, lähdimme yhdessä Ashramiin. Kun saavuimme sinne, johdin hänet Bhagavanin pyhään läsnäoloon ja ilmoitin hänelle, että aion ostaa painon herrasmieheltä, joka oli mukanani, ja että suunnittelin tekeväni kaikki Ashramin painotyöt siellä. Bhagavan ei sanonut mitään; hän nyökkäsi.

Niillä muutamalla tunnilla, jolloin hänellä oli Bhagavanin *darshan*, oli hieno vaikutus painon omistajan asenteeseen. Hän lähestyi minua ja suostui myymään painonsa siitä hinnasta, jonka olin valmis siitä maksamaan. Kun hän oli suostunut tulemaan katsomaan Bhagavana kanssani, hän oli tehnyt päätöksen, että mistään liiketoimista ei pitäisi puhua Ashramissa. Kuitenkin, nähtyään Bhagavanin, hän ehdotti, että sopisimme kaupпамme välittömästi. Laadimme ja allekirjoitimme myyntisopimuksen Ashramissa itse ja viikon sisällä vierailusta paino tuli minun haltuuni.

Uudelle yritykselle annettiin nimeksi 'Aruna Press' itsensä Bhagavanin toimesta. Paino tarvitsi paljon huomiota, jotta sen sai toimimaan taas. Ja Bhagavanin armosta pystyin pian ryhtymään Ashramin työhön, joka annettiin minulle.

Vuonna 1946 kannattajat ehdottivat, että julkaistaisiin *Golden Jubilee Souvenir* merkinä siitä, kun Bhagavan saapui viisikymmentä vuotta sitten Arunachalaan. Sen painaminen uskottiin minun painolleni. Siihen saakka paino oli painanut vain pieniä kirjoja Ashramille. Koska tämän piti olla suuri, kooltaan useita satoja sivuja, olin haluton hyväksymään työtä, koska tunsin ettei minulla ollut riittävästi aikaa saada työtä loppuun ennen juhlaseremonioita 1. syyskuuta. Silti, lopulta hyväksyin työn.

Aluksi pelkoni näyttivät olevan perusteltuja. Kymmenen päivää ennen määräpäivää, olin pystynyt tulostamaan vain pienen osan teoksesta. Menetin rohkeuden, ryntäsin Ashramiin, heittäydyin Bhagavanin eteen ja kerroin hänelle: "Ellei muita painoja oteta avuksi, laitos ei tule ulos syyskuun ensimmäisenä päivänä." Sitten istuuduin hänen eteensä, nautin hänen *darshanistaan*, odottaen vastausta. Hetken hiljaisuuden jälkeen hän sanoi matalalla melodisella sävyllä, "Tee työtäsi."

Näillä kahdella yksinkertaisella sanalla oli maaginen vaikutus minuun. Ne

ampuivat minuun tuoretta puhtia ja elinvoimaa, ja siellä sydämessäni syntyi vahva usko, että teos olisi varmasti valmis aikataulun mukaisesti. Olin saanut tilauksen Mestariltani; minun oli yksinkertaisesti toteltava ja 'tehtävä työtäni'. Uskoin, että Bhagavan huolehtisi muista yksityiskohdista.

Palasin Bangaloreen ja kerroin tarinan kohtaamisestani työtovereilleni. Kaikki hyväksyivät Bhagavanin tilauksen samassa hengessä kuin minä olin sen tehnyt. Muutaman seuraavan päivän kaikki työskentelivät yötä päivää täynnä uskoa, kiihkoa ja innostusta. Se työn määrä, joka valmistui näinä muutamana päivänä, jälkepäin katsottuna, oli yksinkertaisesti hämmästyttävää. Kun vain kolme päivää oli jäljellä ennen määräaikaa, noin kymmenen kannattajan seurue tuli kotiin matkallaan Ashramiin. He olivat menossa Tiruvannamalahin osallistuakseen Golden Jubilee Celebrations. Kolme heistä osoittautui kirjansidonnan asiantuntijoiksi. Värvasin heidät heti avuksi ja onnistuin saamaan *Souvenirin* työn valmiiksi päivää ennen määräaikaa.

Vuosien 1945 ja -47 välillä Aruna Press painoi kaikki Sri Ramanasramin julkaisut. Työ oli monimutkaista ja huomasin usein, että minun tarvitsi väitellä Ashramissa henkilön kanssa, joka oli asetettu vastuuseen julkaisuista. Jännitys välillämme kasvoi siihen pisteeseen, että päätimme yhdessä mennä Bhagavanin luo saadaksemme erimielisyytemme ratkaistua.

Bhagavanin päivälevon aika keskipäivän ja klo 14:30 välillä valittiin tapaamisajaksi, koska halusimme olla kahden kesken hänen kanssaan. Menimme halliin ja odotimme hänen palaamistaan lounaalta. Hän näki meidän molempien odottavan häntä. Vaistotessaan, että meidän oli puhuttava jostain yritystoiminnasta, hän istuutui. Sitten me kumpikin esitimme asiamme hänelle. Hän kuunteli ääneti ja antoi arvionsa hiljaisuuden kielellä. Charmikkaasti hymyillen hän ylläpiti täydellistä hiljaisuutta sekä esittämiemme perustelujen aikana että niiden jälkeen. Tuomio oli meille molemmille paras mahdollinen.

Bhagavanin hiljaisuus korjasi välirikon. Poistuessamme hallista meillä kummallakin oli spontaani halu syleillä toisiamme. Noiden muutaman minuutin aikana sydämemme olivat muuttuneet. Erotessamme me päätimme haudata menneisyyden ja kohdella toisiamme rakkaudella ja ystävyydellä. Se silkinen solmio, jolla Bhagavan satoi meidät yhteen sinä päivänä, ei koskaan katkea uudestaan.

Bhagavanin kieli oli hiljaisuuden kieli. Kerran veronkantaja ja apulaisveronkantaja tulivat hänen *darshaniinsa*. Veronkantaja kertoi pitkään *sadhanoista*, joita hän oli tehnyt ja kaikesta henkisestä kirjallisuudesta, jota hän oli lukenut. Hänen jälkeensä myös apulaisveronkantaja kertoi yhtä pitkän tarinan. Bhagavan pysyi vielä hiljaa, vaikka puheet olivat ohi. Veronkantaja sanoi loukkaantuneena, "Olemme puhuneet pitkään. Kertokaa meille jotain. Mitä tahansa, kuinka lyhyesti

hyvänsä, se sopii."

Bhagavan puhui sanoen: "Koko tämän ajan olen puhunut teille omalla kielelläni. Mitä voin tehdä, jos ette kuuntele sitä?" Veronkantaja, älykäs mies, tarttui kiinni Bhagavanin arvoituksellisen vastauksen merkitykseen. Antaumuksen murtamana hän yhtäkkiä lankesi hänen jalkoihinsa. Molemmat vierailijat istuivat Bhagavanin edessä hiljaisessa meditaatiossa. He saivat rauhan, jota olivat etsineet ja lähtivät tyytyväisinä.

Bhagavanilla oli tapana sanoa, "Tila, joka on puheen ja ajattelun takana, on nimeltään *mauna*. Hiljaisuus on ikuista puhetta. Se on kielen⁷⁸ ikuista virtausta; se on korkeinta puhetta."

Bhagavan oli epäilemättä yksi niistä harvoista *mahatmoista*, jolla oli voima karkottaa kärsimys läsnäolollaan, pelkästään antamalla *darshanin*.

56

Lakshmana Swami oli lähtöisin Gudurista, Andhra Pradeshista. Kun hän saapui Ashramiin vuoden 1949 loppupuolella, hän oli täysin valmis jumalalliseen kipinään.

Kasvoin isoisäni talossa Gudurissa. Isäni oli kuollut, kun olin alle kaksivuotias. Seitsemäntoista vuoden ikäisenä, kun olin vielä koulussa, selittämätön tapaus muutti elämäni. Nukkuessaan perheeni luona, ilmestyi tuntematon pahansuopa voima, joka laskeutui minuun. Heräsin valtavan paineen painaessa vasten rintaani. Tunsin, että jokin tuntematon paha voima yritti tappaa minut. Sanat 'Rama' 'Rama' purkautuivat sisältäni välittömästi ja spontaanisti suurena karjuvana äänenä. En päättänyt sanoa näitä sanoja; ne vain purskahtivat luonnostaan minusta suurella voimalla. Epämiellyttävä läsnäolo katosi. En ollut koskaan ennen toistanut tätä mantraa eikä minulle ollut juolahtanut mieleen, että tällä mantralla oli mitään voimaa. Päätellessäni, että tässä mantrassa täytyy olla jotain voimaa, aloin toistaa sitä säännöllisesti. Samalla olen myös alkanut tehdä *pranayamaa*.

Pian tämän oudon tapauksen jälkeen elämäntapani alkoi muuttua. Aloin nousta ylös klo 03.00 ja vietin monta tuntia meditaatiossa. Kun olin suorittanut viimeisen koulutenttini, päätin mennä ylemmille opinnoille Nelloreen, noin 24 mailin päässä Gudurista. Korkeakoulun kesälomalla palasin Guduriin, missä sain

⁷⁸ Puheen ymmärtämiseksi täytyy puhujalla ja kuulijalla olla yhteinen kieli. Hiljaisuuden puheessa on sellainen kieli, jota kaikki ymmärtävät, jos kuuntelevat (jos malttavat olla hiljaa)! *Kääntäjän kommentti.*

ensimmäisen suuren henkisen kokemuksen. Täällä olin löytänyt kuivuneelta järvenpohjalta hyvän paikan *pranayamalleni*.

Eräänä iltana, kun aloitin tavanomaisen *pranayamani padmasanassa* istuen, mielestäni tuli yhtäkkiä keskittynyt ja täysin äänetön. Siinä tapahtui valon väläys, joka ympäröi ja nielaisi minut ja muutamassa sekunnissa menetin kaiken ruumistietoisuuden. *Atmanin* säteily sisäpuolella vakuutti minut siitä, että *atman* on Jumala itse fyysisessä kehossa. Ilollani ei ollut rajaa. Kokemus oli lyhyt. Yritin monta kertaa toistaa kokemusta, mutta epäonnistuin. Tulin siihen tulokseen, että guru ihmisen muodossa oli välttämätöntä, jotta saavuttaa toteutumisen.

Toisen opintovuoteni viimeisenä päivänä näin opistolla suuren väkijoukon kokoontuneena suureen luentosaliin. En voinut mennä saliin, koska se oli täynnä. Mutta kun katselin opiskelijoiden päiden yli sisään, saatoin nähdä englannin kielen professorini G.V. Subbaramayyan [no. 41] pitävän luentoa. Hän osoitti puhujakorokkeella olevaa muotokuvaa ja sanoi, että kuvassa oleva viisas oli Ramana Maharshi. Sitä ennen en ollut koskaan kuullut Maharshista. Kuitenkin, heti kun kuulin nimen, tunsin lannistumatonta kaipuuta nähdä hänet.

Kun palasin seuraavana päivänä junalla kotiin, näin pienen kirjaseen Sri Ramana Maharshista kirjakaupasta hyllyllä. Ostin sen hanakasti. Kirjan ensimmäiseltä sivulta luin Maharshin itsensä kirjoittaman kuuluisan jakeen ensimmäisen rivin, joka oli: "Sydänluolan sisällä ainut Korkein Olento Brahman loistaa 'Minä-Minänä' totisesti Atman." Tämä jae teki syvän ja välittömän vaikutuksen minuun.

Loppuvuodesta 1948 työskentelin apulaiskonekirjoittajana noin viisi kuukautta paikallisessa kiilleyhtiössä, koska perheeni tarvitsi rahaa. En ollut kiinnostunut työstä, josta erosin vuoden 1949 alussa sen jälkeen kun olin taivutellut äitini mukaani matkalle Sri Ramanasramamiin.

Odottaessaan junaan Tiruvannamalaihin, äitini alkoi keskustella kahden naisen kanssa ja havaitsi, että myös he olivat menossa Ashramiin mukanaan Satyananda Swami, Maharshin pitkäaikainen innokas kannattaja. Meitä pyydettiin liittymään seurueeseen. Koska olimme saapuneet Ashramin johdon hyvin tunteman kannattajan seurassa, meillä ei ollut ongelmia saada asuntoa; mutta puhuminen Bhagavanin kanssa osoittautui vaikeaksi, koska hänen ympärillään oli aina suuri joukko ihmisiä.

Eräänä päivänä huomasin Bhagavanin istuvan penkillä hallin ulkopuolella kuuntelemassa brahminryhmän laulua Vedoista. Kun katselin edessäni olevaa kohtausta, maailma menetti täysin kiinteän, aineellisen todellisuutensa. Huomasin, että kaikki se, mitä koin siinä kohtauksessa, oli vain unenomaista heijastusta. Kun tuijotin kohtausta, minulla oli tieto ja kokemus, että todellinen Ramana Maharshi ei ollut keho, jonka näin edessäni, se oli muodoton, säteilevä Itse, jonka olin koke-

nut kuivuneella järvenpohjalla Gudurissa.

Tällä ensimmäisellä käynnilläni jäin vain kolmeksi päiväksi, mutta se riitti vakuuttamaan minut siitä, että Maharshista olin löytänyt gurun, jota olin etsinyt. Päätin vaihtaa *japani* 'Hare Ramasta' 'Hare Ramanaan'; koska minusta tuntui, että voisin hyödyntää guruni armoa laulamalla hänen nimeään. Kolmen päivän kuluttua jätin äitini Ashramiin ja palasin Guduriin omistautuen täysin meditaatioon.

Päätin mennä erääseen kylään noin 15 mailin päässä Gudurista, jossa sukulaiseni auttoi minua rakentamaan pienen mökin rauhalliselle paikalle. Gurun nimen jatkuva toistaminen teki mielestäni hyvin hiljaisen. Muutaman kerran siitä tuli täysin liikkumaton. Kun tämä tapahtui, kysymys 'Kuka minä olen?' syntyi spontaanisti sisälläni ja, ikään kuin vastauksena kysymykseen, mieleni upposi automaattisesti lähteeseensä, Sydämeen ja koin Itsen autuutta.

Oltuani noin viisi kuukautta kylässä, sairastuin vaikeaan malariaan ja minut piti viedä Guduriin, jossa lääkäri totesi, että minä todennäköisesti kuolisin. Itselläni, kuitenkin, oli vahva päätös, että en kuolisi ennen kuin olisin nähnyt guruni uudestaan. Asetin Bhagavanin kuvan sänkyni viereen ja meditoin sitä koko koettelemukseni ajan. Aina kun katsoin kuvaa, minusta tuntui kuin Bhagavan nauroi tai hymyili minulle. Olen vakuuttunut, että Bhagavanin voima ja armo oli se, joka piti minut hengissä ja antoi minulle mahdollisuuden toipua täydellisesti kahdessa kuukaudessa.

Saavuin Sri Ramanasramamiin vuoden 1949 *navaratrijuhlien* aikaan. *Vijayadasamipäivän*, 1. lokakuuta, iltapäivällä seisoin Äidin pyhäkön edessä odottamassa Bhagavanin ilmestymistä. Hän tuli Swami Satyanandan kanssa, meni uuteen halliin [joka liittyi Äidin pyhäkköön] ja istuutui kivisohvalle. Menin hänen luokseen ja tein täydellisen heittäytymisen hänen eteensä. Kun nousin ylös, hän loi hetkeksi katseensa minuun. Minä vetäydyin ja istuin hallin ulkopuolella olevan pilarin lähelle, jossa saatoin tehdä Itsetutkimusta rauhassa.

Bhagavan saattoi yhä nähdä minut sieltä, missä hän istui. Hieman myöhemmin huomasin Muruganarin asettuvan istumaan lähelle Bhagavana. Muutaman minuutin kuluttua Muruganar tuli ja istui viereeni. Muutama muu kannattaja tuli ja istuutui lähelle meitä. Suljin silmäni ja aloin meditaatio 'Kuka minä olen?'

Muutamassa minuutissa Bhagavanin armollisesti hymyilevät kasvot ilmesivät sisään rintani oikealle puolelle. Siellä oli kuin jonkinlainen välkehtivä salama, joka johti jumalallisen valotulvan loisteeseen sekä sisä- että ulkopuolella. Bhagavanin kasvot hymyilivät yhä rintani oikealla puolella. Se näytti sytyttäneen loiston, joka ylitti lukemattomat yhtäaikaiset salamanvälähdykset. Autuus ja ilo, jota nämä kokemukset antoivat, nosti kyynelät silmiini. Lopulta Bhagavanin sisäinen kuva katosi ja Itse imi itseensä koko olemukseni.

Pysyi siinä tilassa ilman kehotietoisuutta noin kolme tuntia. Kokemus oli niin voimakas, että vaikka avasin silmäni huomasin olevani kykenemätön sekä puhumaan että liikkumaan. Minä pysyin siinä, missä olin, vielä toiset kolme tuntia, koska olin kykenemätön minkäänlaiseen liikehdintään. Noin klo 21.00 nousin jaloilleni ja kuljin erittäin hitaasti takaisin minulle varattuun huoneeseen miesten asuntolassa Ashramissa.

Seuraavan päivän iltapäivällä menin Sri Bhagavanin luo, heittäydyin hänen eteensä ja annoin hänelle viestin hänen avustajansa Venkataratnamin kautta. Lapussa, jonka olin kirjoittanut teluguksi, sanoin, "Bhagavan, teidän läheisyydessänne ja kyselyllä [Kuka minä olen?] olen oivaltanut Itsen." Hän luki viestin, katsoi minua hetken ja sitten hänen kasvonsa syttyivät säteilevään hymyyn. Hetken me katsoimme toisiamme. Sitten hän rikkoi hiljaisuuden kysymällä minulta mistä olin kotoisin. "Gudurista", vastasin. "Se on Nelloren alueella, eikö totta?" kysyi Bhagavan. "Kyllä!" vastasin. Tämä oli ainut keskustelu, jonka koskaan olin käynyt Bhagavanin kanssa. Annettuani hänelle nämä kaksi lyhyttä vastausta, en puhunut uudelleen 13 vuoteen.⁷⁹

Koska Ashramissa oli vähän majoitustilaa, löysin pienen olkikattoisen talon noin 250 metrin päästä Ashramista. Minä jaoin sen Raghavan-nimisen pojan kanssa, joka oli jo asuvat siellä. Koska minulla oli rahaa ja hänellä ei, hän suostui tekemään minulla kaiken ruuan.

Yksi ensimmäisistä ihmisistä, jotka vierailivat uudella asunnollani, oli Venkataratnam, Bhagavanin avustaja. Hän sanoi ensimmäisellä vierailullaan: "Kaikkina näinä vuosina, jolloin olen ollut Bhagavanin avustajana, en ole koskaan nähnyt kenenkään esittävän tämän kaltaista viestiä. Olen nähnyt tarpeeksi Bhagavanin tapoja tietääkseni, että se säteilevä hymy, jonka hän heti antoi teille, oli osoitus siitä, että väite oli aito. Hän ei kommentoinut minulle viestiä eikä sitä, mitä se sisälsi, mutta hän pyysi minua tarkastamaan teitä, jotta varmistuu, että teidän tarpeistanne huolehditaan ja että teistä pidetään asianmukaisesti huolta." Siitä päivästä lähtien Venkataratnamista tuli säännöllinen vierailija. Hän tuli ja istui kanssani, kun hänen palveluitaan ei tarvittu Ashramissa.

Vaikka en koskaan pyrkinyt houkuttelemaan Bhagavanin huomiota, hän tuntui aina tietävän jos olin läheisyydessä, vaikkei hän voinut nähdä minua. Kerran kun hän antoi *darshanin* uudessa hallissa, hänen näköalansa kohti minua estyi täysin sanomalehdellä, jota yksi hänen avustajansa piteli. Hän pyysi avustajaa

79 David Godman sanoo, että kerran hän kysyi Lakshmana Swamilta miksi hän oli pysynyt hiljaa niin kauan. Hän vastasi, "Itsen kokemus on sanojen ja puheen tuolla puolen. On mahdotonta selittää sitä tai puhua siitä. Koska ei ollut mitään, mitä voisin siitä sanoa, pysyin hiljaa." (*The Power Of The Presence*, osa II, s. 222.)

poistamaan sanomalehden ja sitten hän säteili tavanomaista hymyään minulle.

14. huhtikuuta 1950 siivosin illalla huonettani Palakottussa⁸⁰, kun Bhagavanin kuva, jota pidettiin jakkaralla huoneen nurkassa, putosi maahan. Laitoin sen takaisin paikalleen, varmistaen, ettei se putoa taas. Muutamaa minuuttia myöhemmin se putosi maahan toisen kerran. Intuitiivisesti minusta tuntui, että se oli merkkinä siitä, että Sri Bhagavan oli kuollut tai kuolemaisillaan. Minulla oli kiihkeä halu mennä Ashramiin, mutta ei voinut lähteä, koska minä imeydyin täysin Itseen noin kahdeksi tunniksi. Tietoisuus palasi juuri ennen klo 21.00, kun kuulin suuren melun tulevan Ashramista. Tiesin varmasti, että Bhagavana ei enää ollut. Ryntäsin Ashramiin vain huomatakseni, että Bhagavan oli saavuttanut *mahasamadhin*.

Olin nähnyt Bhagavanin viimeisen kerran aiemmin päivällä. Siinä tilanteessa, kun katsoimme toistemme silmiin, koin vahvan hurmioituneen autuuden aallon ja minä menetin täysin tiedon ympäristöstäni.

Vietin yhteensä seitsemän kuukautta Palakottussa, enimmäkseen vain istuen hiljaa huoneessani. Tämän jakson loppupuolella ihoni kellastui. Suunnilleen marraskuussa 1950 päätin vihdoinkin ottaa vastaan veljeni tarjouksen palata Guduriin ja sallia perheelleni huolehtia minusta.⁸¹

57

Viswanatha Swami (1904-79), Sri Ramanan kaukainen sukulainen, jonka Maharshin äiti toi esille. Hän antautui täysin Sri Ramanalle vuonna 1923 ja vuoteen 1950 asti vietti suurimman osan ajastaan joko Maharshin tai Ganapati Munin (no. 91) kanssa. Hän oli tamilin ja sanskritin tutkija ja käänsi monet Ashramin julkaisut tamiliksi. Hän toimitti *The Mountain Pathia* jonkin aikaa ja kirjoitti kuuluisan *Ramana Ashtotran*.

Ensimmäisessä Bhagavanin *darshanissani* Skandasramissa hänen pelkkä

80 Sadhujen yhdyskunta, joka rajoittui Ashramiin.

81 David Godman toteaa, että Lakshmana Swami vietti seuraavat kolme vuotta (marraskuun 1950 jälkeen) *samadhissa* eläen pienessä mökissä, jonka hänen perheensä oli rakentanut hänelle. Hänen askeettisesta elämäntavastaan johtuen, jolloin hän istuu *padmasanassa* 20 tuntia vuorokaudessa ja syö harvoin, hän veti puoleensa suuren kannattajakunnan. 1950-luvun puolivälistä lähtien hän eli yksinäistä elämää talossa lähellä Guduria, jonka eräs kannattaja oli hänelle hankkinut. Hän alkoi säännöllisesti tavata ihmisiä 1960-luvulla, mutta eli aina mieluummin yksityistä, yksinäistä elämää. Noin 1990 hän muutti takaisin Tiruvannamalaihin. Hänen elämäkertansa *Yogeeswara Sri Lakshmana* on kirjoittanut Ramana Das.

katseensa sävähdetti minua. Jotain hyvin hienovaraista, ilmeisesti tässä kehossa olevan oman keskuksensa myötä, säteili ulos, rajoituksetta, nielaisten sisäänsä kaiken muun. Tunsin itseni sen nielaistemaksi. Vietin viikon Bhagavanin kanssa tässä täydellisen puhtauden ja tyyneyden ilmapiirissä. Minä näin Bhagavanissa jotain hyvin kiehtovaa, joka selvästi erotti hänet kaikista muista, joita olin nähnyt. **Hän näytti elävän fyysisestä kehosta erillään, siitä täysin irrallaan. Hänen katseensa ja hymyssään oli huomattavaa henkistä lumousta. Kun hän puhui, sanat tuntuivat tulevan ulos syvänteestä. Ihminen saattoi nähdä tahratonta puhautta ja riippumattomuutta hänessä ja hänen liikkeissään. Aistin hänen ympärillään jotain hyvin ylevää ja pyhää. Hänen läheisyydessään mielen häiriötekijät nujersi ankara ja väkevä rauhallisuus. Hänen edessään ainutlaatuisia rauhan autuutta koettiin suoraan.** Tätä kutsuisin Ramana *lahariksi* – 'Ramanan autuaaksi ilmapiiriksi'. Tässä armon ekstaasissa ihminen menettää oman erillisen yksilöllisyytensä tunteen ja jäljelle jää jotain suurta ja kaiken läpäisevää, kaiken kuluttavaa.

Joillakin niistä kymmenestä kannattajasta, jotka elivät Bhagavanin kanssa Skandasramissa, oli tapana laulaa tamilinkielisiä lauluja Subramaniamin [Sivan Pojan] ylistykseksi. Bhagavanilla oli tapana lyödä tahtia naputtamalla kahdella pienellä tikulla kahta rautapadan rengasta, jotka olivat hänen edessään. Vaikka Bhagavan kädet naputtivat, hänen käsittämätön armon katseensa antoi häivähdyksen sen takana olevasta hiljaisuudesta. Se oli unohtumaton kokemus.

Eräänä aamuna opetuslapsi lauloi suurella kiihkolla 'Ramana *sadguru*, Ramana *sadguru*, Ramana *sadguru rayane*.' [Sri Ramana on todellinen Mestari ja meidän Herramme.] Kun Bhagavan yhtyi myös lauluun, kannattajia huvitti ja he alkoivat nauraa. Silloin Bhagavan kommentoi, "Mitä kummallista siinä on? Miksi Ramana pitäisi rajoittaa kuuden jalan mittaan? Eikö se ole kaiken läpäisevä jumaluus, jota jumaloit, kun laulat 'Ramana *sadguru*, Ramana *sadguru*?' Miksi minä en liittyisi laulantaan?" Tunsimme heti olevamme samaa mieltä Bhagavanin kanssa.

Kerran kun Niranjanananda Swami kertoi Bhagavanille, että minä voisin lausua virsiä sanskritiksi, hän katsoi minua odottavasti ja jouduin lausumaan muutamain jakeen. Kun olin lopettanut, Bhagavan katsoi minua lempeästi ja sanoi: "Sinä olet oppinut tämän kaiken. Minun tapauksessani asia ei ole niin. Ennen kuin tulin tänne, en tiennyt mitään enkä ollut oppinut mitään. Jokin salaperäinen voima otti minut hallintaansa ja teki perusteellisen muutoksen."

Kerran kysyin Bhagavanilta, miten voisin nousta eläimellisen olemassaoloni yläpuolelle. Täynnä suurta myötätuntoa hän vastasi, "Se tapahtuu vain herättämällä voima, joka on aisteja ja mieltä väkevämpi, jolla nämä voidaan nujertaa. Jos herätät ja vaalit tämän voiman kasvua itsessäsi, kaikki voitetaan. Meditaation

virtausta pitäisi ylläpitää keskeytyksettä. Kohtuullisuus ruuassa ja vastaavat itsensä hillinnät ovat hyödyllisiä sisäisen tasapainon säilyttämiseksi." Hän lisäsi, "Niin kauan kuin samaistat itsesi kehoon, et voi koskaan paeta sukupuolijätuoksia ja häiriötekijöitä."

Bhagavan vastusti kaikenlaista tuhlausta tai ylellisyyttä. Kerran hän moitti minua, kun tuhlasin kerosiinia hiililiedessä, kun samaan tulokseen päästään kuivilta oksilla ja lehdillä, joita on kaikkialla. Toisessa tapauksessa, kun hän kävi Ganapati Munin huoneessa Palakottussa, jossa olin myös paikalla, Bhagavan näki noin 1" x 6" kokoisia paperinpalasia lattialle, jotka oli jääneet tähteeksi, kun paperiarkkeja oli leikattu samankokoisiksi. Hän halusi ommella nämä palaset yhteen ja tehdä peukalonpään kokoisen muistikirjan ja käyttää sitä kirjoittaakseen siihen jotakin. Säästääkseni Bhagavanin vaivalta, tarjouduin tekemään sen itse. Myöhemmin hän oli iloinen nähdessään *Indra Sahasra Nama Stotra* 108 säettä kopioituna pienen muistikirjaan. Bhagavan ei tarkastellut ainoastaan muistikirjan sisältöä vaan myös sen ompeleita ja ulkonäköä, kuten hänen tapanaan oli. Sitten hän huudahti iloisena, "Olet pitänyt lupauksesi ja käyttänyt parhaiten hyödyksi paperinpalat."

V. Mani Iyer, Bhagavanin vanhempi koulutoveri, kuuluisa fyysisestä voimastaan ja karkeasta käytöksestään niitä kohtaan, joita hän inhosi, tunnettiin 'Rogue Manina'. Hän seurasi äitiään Tirupatiin. Äiti halusi keskeyttää matkansa Tiruvannamalaissa Bhagavan *darshania* varten, kun hän palasi takaisin kotiin Maduraihin. Mani hyväksyi pyynnön sillä ehdolla, että hänen sallittaisiin vetää *valesadhua* korvasta ja tuoda hänet takaisin kotiin.

Kuitenkin, saapuessaan Virupaksha luolaan Mani katsoi ja katsoi Bhagavana ja oli yhä enemmän ja enemmän ymmällään siitä mitä näki. Jäljellä ei ollut merkkiäkään tavallisesta Venkataraman-pojasta, jonka hän oli tuntenut. Hän näki säteilevän Jumalallisen Olennon istuvan edessään täysin liikkumatta ja hiljaa. Hänen sydämensä suli ensimmäistä kertaa hänen elämässään, kyyneleet vierivät pitkän hänen poskiaan ja hiukset nousivat pystyyn. Hän heittäytyi Bhagavanin eteen ja antautui hänelle. Hänestä tuli usein nähty vieras ja Bhagavanin vankka kannattaja.

Heillä, jotka olivat henkisesti kehittyneitä, ei ollut vaikeutta tunnistaa Bhagavanin tilaa. Yksi tällainen henkilö oli Keralaan Narayana Guru. Kerran hän vieraili Bhagavanin luona Skandasramissa. Lounasaikaan Bhagavan kutsui hänet ja muut kannattajat kanssaan syömään. Palattuaan Keralaan hän kirjoitti viisi säettä sanskritiksi, kutsuen niitä *Nirvritti Panchakamiksi*, jolla hän kuvailee Bhagavanin tapaa saavuttaa sisäinen onnellisuus ja lähetti ne Bhagavanille. Myöhemminä vuosinaan Narayana Guru näytti olevan hyvin tyytyväinen, kun hänen opetuslapsensa kävivät Bhagavanin luona ja kun he palasivat, hän kuunteli iloisena yksityiskohtia

heidän vierailuiltaan.

58

Ramanatha Brahmacharilla, Vedan Pathasalan (koulu) oppilaalla Tiruvannamalaissa, oli vahva Jumalan kaipuu. Vuonna 1912, kun hän kuuli Maharshista, hän meni Virupaksha luolaan nähdäkseen hänet. Se oli merkittävä hetki hänen elämässään; yksi katse Maharshilta pysäytti hänen mielensä ja vangitsi hänen sydämensä. Hän luopui perheestään ollakseen Maharshin kanssa. Kun uutinen hänen kuolemastaan saavutti Ashramin vuonna 1946, tamilisäkeitä *Ramana Stotra Anubhutista* laulettiin Maharshin edessä, joka sanoi hieman tunteellisesti, "Katsokaa! Nämä ovat säkeitä, jotka on kirjoittanut Ramanatha itse." Lyhyet otteet tästä 32-säkeisestä *Stotrasta* heijastavat Brahmacharin ajatuksia ja tunteita Maharshista.

Silmänräpäys laupiaan Ramanan, joka on Jumala Subramaniam, tuli ja ilmeni sydämessäni, orjuutta tuottava paha *karma* tuhoutui ja *anubhutini* [kokeukseni] syntyi.

Minulla oli huonoa karmaa enkä tiennyt mitään turvapaikkaa. Olin tietämätön ja täysin arvoton; siitä huolimatta hän asetti minut asumaan hiljaisuuden autuaalliseen valtameren, armon sanoinkuvaamattomaan aarteeseen, katkaissamalla kaikki kahleet.

Ramana, joka pysyy armon ruumiillistumana, myönsi minulle tilan, joka on täysin vailla tietämättömyyttä tuhotakseen mielen sairauden, joka (mieli) ottaa harhan muodon, pitäen aistiesineitä ja niiden nautintoja todellisina.

Ramana, joka oleskelee armon ruumiillistumana, myönsi minulle tilan, joka on täysin vailla tietämättömyyttä tuhotakseen mielen sairauden, joka (mieli) ottaa harhan muodon, pitäen aistiesineitä ja niiden nautintoja todellisina.

Herrani Arunachalassa seisoo yksin tiedon tulen ihmisruumiillistumana. Hänen jaloillaan kuin lautalla ylittääkseen *samsaran* valtameren, joka aiheuttaa vain ongelmia, hän työntää minut maihin.

Jnani – joka sai minut lepäämään, sallimatta minun palata harhan metsään, jossa vaeltelin, hänen veljensä, joka tuhoaa surujen perheen [viittaus Ganapatiin], te olette heidän sisäinen valonsa, jotka ovat määrätietoisesti sulautumassa teihin, alkavat nähdä!

Hän, joka hallitsee minua, on Guru-Herra, Herra, jolla on muodottoman muodon sydän, Herra, joka antaa sisällä loistavan Itsen autuuden, ja tämän poloi-

sen verraton Herra.

Arunachalan viisaan muuttava silmäys tunkeutui sydämeeni siten, että minut, arvoton sielu ilman todellista rakkautta, armahdettiin täysin.

Venkata! Te olette se, joka on sekä muoto että muodoton, loistava Guru, asukas Sydänluolassa. Te olette hyveiden vuori, tietoisuuden laajeneva tila, joka on mahtava kuin valtameri.

59

Mastan, muslimi, oli ammatiltaan kutoja. Erittäin hengellinen, hän teki vaateen Sri Ramanan käyttöön. Hänet johdatti Maharshin luo Akhilandamma (no. 46), jonka kanssa hän näki Maharshin ensimmäisen kerran vuonna 1914.

Kun tulin Bhagavanin luo, hän istui kuin kivi. Hänen horjumaton katseensa oli täynnä armoa, sääliä ja vakaata viisautta. Seisoin hänen vieressään. **Annettuun minulle katseen, hän avasi Sydämeni portin ja minä vakiinnuin hänen tilaansa.** Tällä tavoin seisoin kahdeksan tuntia väsymättä, täynnä täydellistä imeytymistä ja rauhaa. Bhagavanilla oli tapana niinä päivinä avata Sydämemme yksinkertaisella armollisella katseella, joka muutti meidät. Ei ollut tarvetta kysyä mitään, koska hän teki meidät, katseellaan, itsensä kaltaisiksi.

Akilandamma, jotka todennäköisesti tunsivat Mastanin paremmin kuin kukaan muu, sanoo:

Mastan ja minä halusimme tulla Arunachalaan kylästämme, 40 mailin päästä Tiruvannamalaista, saadaksemme ilon palvelulla Bhagavanaia. Päähänpistojen mies, Mastan, tahtoi yhtäkkiä keskeyttää kudontansa ja mennä asumaan Bhagavanin luo kuukausiksi. Tänä aikana hän halusi pitää kehonsa ja sielunsa yhdessä almuilla, joita hän kerjäksi. Kerran Bhagavan huomasi "Mastanin käsityötaito ei antanut ruokaa hänelle eikä hänen vanhemmilleen, mutta antoi minulle vaatteita."

Kerran tavallista suuremman kokoinen mangusti, kullavärinen [ei harmaa kuten mangusti on], meni suoraan Bhagavanin luo. Se istui jonkin aikaa sylissä. Myöhemmin se vaelteli ympäriinsä ja tutki tarkasti luolan eri osat ja katosi sitten mäellä pensaikkoon. Mastan, joka pelkäsi, että mangusti voisi vahingoittaa riikin-kukkoja, oli varustautunut kepillä, jos se hyökkäisi. Osoittaen Mastania Bhagavan sanoi, "Kenen luulet hänen olleen? Luuletko, että olisit voinut saada hänet kiinni?"

Hän oli Arunachalan viisas, jotka otti tämän muodon vierailukseen minun luonani. Kuinka monta kertaa sanoin sinulle, että pyhimykset tulevat tapaamaan minua eri muodoissa."

60

Echammal ja Mudaliar Patti (no. 61) muistetaan, koska he molemmat tarjosivat ruokaa Sri Ramanaille päivittäin vuosisadan ensimmäiseltä vuosikymmeneltä kunnes he kuolivat 1940-luvulla. Silloinkin kun naiset tulivat vanhoiksi ja Ashramin keittiö laajeni, he eivät voineet lopettaa ruuan tuontia ja henkilökohtaista Sri Raman palvelua.

Echammal (Lakshmi Ammal) oli kotoisin kylästä läheltä Tiruvannamalaita. Vastoinkäymisten tulvassa hänen miehensä, poikansa ja kaksi tyttärtään kuolivat nopeasti yksi toisensa jälkeen. Hänellä oli sisäinen luottamus siihen, että guru voisi lopettaa hänen surunsa.

Sukulaisten ja ystäviensä neuvoja seuraten hän meni katsomaan Sri Ramanaa ja pysyi siellä tunnin. Maharshi ei sanonut hänelle mitään, mutta hänen läheisyydessään kaikki hänen murheensa sulivat pois. Siitä päivästä lähtien Bhagavan veti häntä puoleensa kuin magneetti. Hän kävi luolassa toistuvasti ja alkoi ottaa mukaansa ruokaa tarjotakseen sitä Bhagavanille. Aluksi hänen isänsä toimitti hänelle varoja. Myöhemmin myös hänen veljensä avusti häntä hieman.

Kerran Echammal oli menossa ylös mäkeä ruokakori mukanaan. Hän tapasi joukon pyhiinvaeltajia palaamassa hyvin surullisen näköisinä, koska he eivät löytäneet Maharshia luolasta. Luvaten näyttää heille Bhagavanin, hän vei heidät mukanaan. He olivat täysin hämmästyneitä nähdessään Bhagavanin, jonka he olivat aiemmin nähneet *kaupinassa* nostelemassa yksin mutaa seinään. Pitäen Sri Ramanaa vain työmiehenä, he olivat kysyneet häneltä, "Missä on Swami?" Bhagavan, siltä tuntuu, oli vastannut: "En tiedä." Kun Echammal, ennen lähtöään, nuhteli Bhagavana siinä, että tämä oli johtanut harhaan pyhiinvaeltajaparkoja, Bhagavan vastasi: "Mitä voin tehdä? Haluatko minun sitovan pääni ympäri plakaatin, jossa ilmoitetaan, että olen Ramana Maharshi?"

61

Mudaliar Patti ja hänen perheensä olivat syvästi omistautuneet pyhimykselle,

joka ennen kuolemaansa kertoi Mudaliar Pattille ja hänen pojalleen Subbiahille, että heitä odotti suuri onni Tiruvannamalaissa, jossa heillä olisi *jnanin darshan* ja myös suuri mahdollisuus palvella häntä.

Kun Subbiah nousi ylös sen jälkeen kun oli heittäytynyt Bhagavanin eteen, hän koki sellaista rauhaa ja autuutta, jota hänellä ei koskaan aiemmin ollut. Vuonna 1909 perhe vuokrasi talon Tiruvannamalaista ja Mudaliar Patti alkoi toimittaa ruokaa Bhagavanille joka päivä. Kuolemaansa saakka, vuonna 1949, hän oli tuonut tai lähettänyt jatkuvasti ruokaa Bhagavanille, jättämättä päivääkään väliin, neljäkymmentä vuotta. Silloinkin kun Ashram oli laajentunut siihen pisteeseen, että satoja aterioita voidaan valmistaa joka päivä, hän edesauttoi hitusellaan ja Bhagavan vaati aina saada ottaa joitakin siitä omalle levyllään eikä syönyt ennen kuin Pattin tarjous oli saapunut.

Kerran Maharshi kertoi Mudaliar Pattille, että tämä tarjosi hänelle enemmän ruokaa kuin hän voisi syödä. Patti tiuskaisi suurella tuttuudella, ettei hän tehnyt mitään sellaista ja työnsi toisen kourallisen Bhagavanin lehtilevyllä, huomauttaen, "Se on kokonaan mielen asia, eikö totta?" Nauraen Maharshi tunnusti tappion ja huomautti, "Hän maksaa minulle takaisin omalla kolikollani."

Tultuaan sokeaksi, Patti ilmaisi toiveensa nähdä Bhagavanin. Kun kannattaja toi hänet Bhagavanin läheisyyteen, joku läheltä kysyi, "Isoäiti, teillä ei ole näkökykyä, jolla nähdä Bhagavana, miksi tulitte?" Hänen uskontäyttämä vastauksensa oli: "Sillä ei ole väliä, jos en näe Bhagavanin kehoa, hän voi nähdä minun kehoni, ja se on enemmän kuin tarpeeksi minulle."

Hänen kuolemansa jälkeen Bhagavan pyysi, ettei hänen ruumistaan vietäisi polttohautaukseen, vaan se haudattiin hänen kotinsa yhteyteen, joka ei ollut kaukana Ashramista. Hänen ruumiinsa oli pantu istumaan jalat ristissä *padmasanaan*, kuten tehdään *sannaysien* ruumiille. Se seppelöitiin, siroteltiin pyhällä tuhalla ja kamferilla ja haudattiin. Mihinkään muuhun tapaukseen Bhagavan ei ollut puuttunut tällä tavoin, kun joku hänen kannattajiaan oli kuollut.

Monta vuotta hänen kuolemansa jälkeen, joku osti hänen talonsa. Saatuaan neuvoja, että alueella oleva *samadhi* olisi pahaenteinen, uusi omistaja kaivoi Pattin ruumiin ylös, paloitteli sen jäänteet ja viskoi ne kauas omalta maaltaan. Jonkin ajan kuluttua uusi omistaja kuoli junaonnettomuudessa, jonka törmäys oli niin vakava, että hänen ruumiinsa leikkautui useaan osaan.

62

Krishna Bhikshu (Voruganti Krishnayya) oli opiskellut oikeustiedettä, mutta harjoitti sitä harvoin ja suosi elämässään mieluummin hengellisiä harjoituksia. Hän kirjoitti *Ramana Leelan*, Sri Raman telugunkielisen arvovaltaisen elämäkerran, ja *Ramana Yoga Sutrata*, jotka sisältävät Maharshin opetuksia. Häntä viehätti myös Sri Aurobindo, mutta vuonna 1931 hän lopulta päätti, että Sri Ramana oli guru, jota hän oli etsinyt.

Kun valmistauduin Madrasissa lakitutkintooni, tapasin Ganapati Munin [no. 91], jonka pelkkä ulkonäkö oli silmiinpistävä. "Jos ihminen on niin mahtava, kuinka paljon mahtavampi on hänen mestarinsa", ajattelin. Menin Sri Ramanasramamiin ystävän kanssa. Kun saavuimme, Bhagavan oli pesemässä käsiään aterian jälkeen. Katsellessaan meitä rakastavasti ja hartaasti, hän kysyi, "Joko te olette saaneet ruokaa?" Meidän vastaukseemme, että me saimme sen kaupungissa, hän sanoi: "Olisitte saaneet sen täällä."

Kolmen päivän oleskelu teki minuun suuren vaikutuksen. Pidin Sri Ramanaa todellisena Mahatmana. Menin kuukaudeksi Benarasiin, palasi Pondicherryyn ja vietin viisi kuukautta siellä. Menin minne tahansa, ihmiset löysivät minusta yhtä sun toista vikaa. Vain Bhagavan ei kysynyt mitään eikä moittinut mistään. Koska, itse asiassa, minussa ei ollut mitään, mikä oikeutti minut hänen armoonsa. Mutta tällä ei ollut mitään väliä Bhagavanille. Hän halusi minut, ei hyvyyttäni. Riitti, kun kerroin hänelle "Olen teidän", jotta hän tekee loput. Tällä tavoin hän oli vertaansa vailla.

Minulle Bhagavan oli aina suuri ja isällinen mies. Luotin häneen täysin. Hän opasti ja minä seurasin. Tiesin olevani turvallisissa käsissä ja minusta pidettiin hyvää huolta. Minä vain rakastin häntä koko olemuksellani ja elin elämäni hänen vierellään, syöden samassa huoneessa, nukkuen samassa hallissa, jutellen ja leikkien, mutta koko ajan ollen sidottuna tiukasti häneen hänen suunnattomalla rakkaudellaan ja huomiolla. Sanon tämän ilman ylpeyttä, sillä hän oli minulle niin kuin hän oli kaikille. Kaikki tunsivat kytkeytyvänsä Bhagavaniin jollakin erityisellä, sanoinkuvaamaton tavalla, joka oli jotenkin ainutlaatuista. Me kaikki tunsimme itsemme erityisiksi. Bhagavan rakasti meitä kaikkia, mutta jokaista eri tavalla.

Hänen kanssaan minä olin kuin lapsi äitinsä kanssa – täysin turvassa, täysin tyytyväisenä. Aina kun olin vaikeuksissa, käännyin kohti häntä ja hän ratkaisi

ongelmani helposti. Silloinkin kun olin poissa hänen luotaan, minulle riitti lausua 'Ramana' ja tunsin hänen auttavan kätensä, mikä karkotti kaikki vaivani, sisäiset ja ulkoiset. Mitä huomiota sain osakseni aina kun menin Ashramiin! Hän kysyi minulta mihin tein vuoteeni, mitä käytin tyynynä ja niin edelleen. (Meillä oli tapana käyttää puupölkkyjä tyynyinä, koska ne pitivät pään viileänä huuruksina kesäisin.)

Eräällä varhaisista käynneistäni Ashramissa hän oli rohkaissut minua jatkamaan *Gayatrimantran* toistamista, koska olin toistanut sitä aiemmin. Jonkin ajan kuluttua kysyin, "Odotetaanko minun tietävän mantran merkityksen ja mietiskeltävä sitä?" Hän sanoi, "Olen vain pyytänyt sinua näkemään kuka toistaa *Gayatriä* tai kuka on se, joka tekee *japaa*." Saamalla minut etsimään sitä, joka oli tekemässä *japaa*, hän hienovaraisesti ja hitaasti käänsi minua kohti itsetutkimuksen harjoitusta.

Kukaan ei voinut täysin arvata miten Bhagavan kohtaisi tai kohtelisi ihmisiä. Maan korkeat ja mahtavat eivät ehkä saaneet edes ilmeetöntä katsetta, kun taas jostain merkityksettömästä vaeltajasta tuli hänen keskittyneen huomionsa kohde tunneiksi tai jopa päiviksi. Kerran Pranavananda Swami [no. 130] tuli Ashramiin. Koska oli täysin uupunut, hän istuutui portaille. Kun Bhagavanille kerrottiin siitä, hän tuli ulos, istuutui Pranavanandan jalkoihin ja alkoi hieroa hänen jalkojaan, sanoen: "Sinulla oli pitkä matka kävellä *tata*,⁸² jalkojesi täytyy olla hyvin kipeät." Vanha Swami protestoi turhaan. Bhagavanilla oli keinonsa ja hän hieroi swamin jalat. Kukaan ei tiennyt, miten suuren ansion vanhus oli kerännyt ollessaan tämän suuren onnen vastaanottaja.

Ruoka-aikaan Bhagavan pyysi, että hänelle tarjottaisiin hyvin vähän ja hän tyhjensi lehtilevyn huolellisesti viimeistä hitusta myöten ennen kuin nousi ylös. Kerran huomautin: "Jos me tyhjennämme ruokailulehtemme niin tarkasti, koirat, kissat, apinat, rotat ja muurahaiset nääntyvät nälkään." Bhagavanin vastaus oli: "Jos olet niin myötätuntoinen, mikset ruoki eläimiä ennen kuin otat ruokaa itsellesi?"

Bhagavanin ystävällisyys ja huolenpito ulottui myös kasvillisuuteen. Kerran Ashramin *sarvadhikari* pyysi työmiestä ravistamaan kuolleet lehdet mantelipuusta. Hän aloitti iskemisen oikealle ja vasemmalle. Bhagavan huusi miehelle. "Hei, sinä kidutat puuta liikaa. Etkö tiedä, että se on elossa? Kuvittele, mitä tapahtuisi, jos minä yhtäkkiä tarttuisin sinua tukasta ja vetäisin. Hiuksilla ei ehkä ole elämää, mutta sinä tuntisit sen. Parempi jättää puuparka ja häipyä."

Bhagavanin tapana oli ennemmin vaikuttaa kuin kommentaa. Esimerkiksi hän ei koskaan määrännyt Devaraja Mudaliaria [no. 35] alkamaan kasvissyöjäksi. Koska Mudaliar ei ollut varma sisälsikö kasvisruokavalio riittävästi ravintoa hä-

82 Kunnioittava muoto, jolla puhutellaan iäkkäitä miehiä.

nelle, Bhagavan vakuutti hänelle ehdottomasti, että hänen ei tarvitse kärsiä, jos hän luopui ei-kasvisruuasta.

Ramakrishna Swami, joka oli palvellut Bhagavana monta vuotta, alkoi vierailulla naisen luona kaupungissa. Naisen sukulaiset saivat hänet kiinni tämän talossa, sitoivat hänet kädestä ja jalasta ja lukitsivat hänet huoneeseen. Hänen onnistui paeta ja hän tuli juosten Ashramiin vihollisten takaa-ajamana. Kun hän tuli Ashramin portille, he lopettivat takaa-ajon. Hän tuli halliin vavisten ja putosi maahan huutaen 'pelastaa minut, auttakaa minua'. Sen jälkeen, kun Bhagavan oli kuulut miehen tunnustuksen, hän katsoi syyllistä ymmärryksellä ja säällillä ja sanoi: "Sinun ei tarvitse pelätä tätä enää. Mene nukkumaan."

Ashramin asukkaat pyysivät Bhagavana lähettämään miehen pois, sillä hänen läsnäolonsa pilaa Ashramin hyvän nimen. Bhagavan kutsui miehen paikalle ja kertoi hänelle kaikkien muiden edessä, "Olet tehnyt jotain väärin, mutta olit liian typerä pitääksesi sen salassa. Toiset tekevät pahempaa, mutta he varovat jäämästä kiinni. Nyt ihmiset, jotka eivät ole jääneet kiinni, haluavat sinun lähtevän Ashramista, koska olit narahtanut." Henkilön annettiin jäädä.

Bhagavan vakio-ohjeita oli huolehtia omista vioista ja ongelmista ennen kuin kääntyy toisten oletettuihin vikoihin. Kerran sosiaalisesti ajatteleva henkilö kertoi Bhagavanille "Se, mitä minä haluan tehdä, on kulkea ympäriinsä ja panna asiat kuntoon. Tulin hakemaan teiltä lujuuksia ja voimaa tehdä tätä työtä." Bhagavan sanoi: "Olet kuin kerjäläinen, joka tarjoaa juhliä kaikille osanottajille. Laita ensin itsesi kuntoon ja ryhdy vasta sitten parantamaan muita. Mutta ihmisen on aloitettava jostakin ja hän voi aloittaa vain itsestään."

On vaikea liioitella Bhagavanin huomaavaisuutta kannattajia kohtaan. Dr. G. S. Melkote Hyderabadista oli kerran hoitamassa Bhagavan ihottumaa, mutta se ei parantunut. Lääkärillä oli äkillinen ja kiireellinen tarve palata kotiin. Hän oli täynnä katumusta joutuessaan jättämään Bhagavan siihen kuntoon. Minä neuvoin häntä rukoilemaan Bhagavana, jotta tämä parantaisi itsensä, jonka hän teki. Tuosta yönä lähtien Bhagavanin ihottuma reagoi hoitoon. Lääkäri kirjaimellisesti itki tätä ihmettä, joka antoi hänelle mahdollisuuden lähteä ilman mitään tunnontuskia.

Lehmä Lakshmi⁸³ ei voinut viettää päivääkään etsimättä Bhagavanin seuraan johonkin aikaan päivästä. Eräänä päivänä hän tuli halliin, meni suoraan Bhagavanin luo ja kirjaimellisesti itki hänen harteillaan. Puolen tunnin ajan Bhagavanin piti lohduttaa häntä, sanoen: "Miksi olet niin surullinen, rakas äiti? Enkö ole täällä huolehtimassa sinusta?" ja niin edelleen, kunnes hän oli rauhoittanut.

Nelloresta tuli asianajaja R. Ramakrishnia mukanaan pitkä lista kysymyksiä. Hän oli varsin ylpeä kysymyksistään ja oli varma, että jopa Bhagavan pi-

83 Katso liite - IV, Lehmä Lakshmi, s. 425.

täisi niitä liian vaikeina vastata. Mutta kun hän tuli halliin ja istuutui Bhagavan eteen, hänen mielensä halvaantui ja hän ei voinut kysyä yhden yhtä kysymystä.

Prof. Syed [no. 23] ja hänen vaimonsa olivat Bhagavanin suuria kannattajia. Heillä oli tapana asua vuokratulossa Ashramin ulkopuolella. Eräänä päivänä rouva Syed tunsu voimakasta halua kutsua Bhagavanin heidän taloonsa syömään. Hän rukoili miestään, mutta tällä ei ollut rohkeutta pyytää jotain niin epätavallista. Rohkea nainen jatkoi miehensä painostamista kunnes hän pelkäsi enemmän vaimoaan kuin edessään olevaa pyyntöä. Kun hän kertoi Bhagavanille vaimonsa halusta, tämä vain hymyili ja pysyi vaiti. Mutta vaimo ei antanut periksi. Eräänä päivänä, kun Bhagavan oli menossa mäkeä ylös, pariskunta seiso i hänen edessään ja professori Syed kertoi hänelle vaimonsa halunsa. Bhagavan vain nauroi ja meni ylös vuorelle.

Kun he palasivat kotiin, siellä käytiin melkoinen kahina. Vaimo syytti miestään, koska hänestä tuntui, että tämä ei ollut pyytänyt Bhagavana oikealla tavalla. Viimein, kun he olivat saaneet riitelystä tarpeekseen, hän kertoi vaimolle, "Kuinka minä olen vastuussa? Totuus asiasta on, että omistautumisesi on puutteellista." Näiden sanojen on täytynyt koskettaa häntä syvästi, sillä hän istui meditaatiossa koko yön. Hän halusi pelkällä rukouksensa intensiteetillä tuoda Bhagavanin syömään! Aamun varhaisina tunteina hänen on täytynyt nukahtaa, sillä Bhagavan ilmestyi hänelle unessa tai näyssä ja kertoi, "Miksi olet niin itsepäinen? Miten voin jättää Ashramin ja tulla kotiisi syömään? Minun täytyy syödä yhdessä muiden kanssa, muuten he eivät syö."

Näyssään hän näki kolme kannattajaa, jotka, Bhagavan sanoi, oli tarkoitus ruokkia, ja se on samaa kuin antaa ruokaa minulle. Nämä olivat: tri G. S. Melkote, joka on Kanarese ja tunnettu persoona Hyderabadista, Swami Prabhuddhananda, joka on bengalilainen *sannyasi* ja minä, joka on andhralainen poikamies. Hän antoi täydelliset tiedot näystään prof. Syedille, joka kutsui viivyttelämättä kaikki kolme syömään kotiinsa. Olimme kaikki brahmineja. Vaikka olimme tyytyväisiä saadessamme edustaa Bhagavana juhlassa, me pelkäsimme Ashramin brahminien reaktiota.

Dr. Melkote oli vierastalossa lähellä kukkatarhaa. Menin hänen luokseen ja kysyin: "Mitä sinä ajattelet?" Hän sanoi: "Mietin sitä edelleen. He ovat muslimeja. Jos menemme, voimme joutua suuriin vaikeuksiin. He voivat ajaa meidät ulos Ashramista." Kerroin tohtori Melkotelle, "Minä menen, koska pidän sitä Bhagavanin suorana kehotuksena. Miten muuten Mrs. Syed voisi valita meidät? Miten hän tietää nimemme ja kasvomme riittävän hyvin osoittaakseen meidät miehelleen?" Dr. Melkote vastasi: "Hyvä on, me menemme, Bhagavan huolehtii riskeistä."

Näistä rohkeista sanoista huolimatta Dr. Melkote oli ymmällään. Mitä

muslimit tietävät brahminien säännöistä ja puhtaustottumuksista? Miksi meidän pitäisi luottaa jonkun musliminaisen näkyyn? Voisimmeko me oikein sanoa, että me tottelemme Bhagavanin käskyjä? Kuka meitä uskoisi?

Seuraavana päivänä, kun päivälliskelloja soitettiin, me kolme menimme Bhagavanin eteen ja kumarsimme. Bhagavan ei kysynyt syytä. Hän vain katseli meitä. Sen sijaan, että menisimme ruokasaliin muiden kanssa, me marssimme ulos Ashramista, ohitimme *sarvadhikarin* joka, ihmeiden ihme, ei kysynyt meiltä miksi olimme menossa ulos syömättä ruokaa.

Saatuana kaiken puhdistettua, Mrs.Syed oli rakkaudella valmistanut aterian toisensa perään. Huomasimme ruuan erinomaiseksi. Aterian päätteeksi hän tarjosi meille betellehtiä omin käsin. Kun olimme kävelemässä takaisin Ashramiin, tohtori Melkotella oli kyneleet silmissä. Hän sanoi: "Olen kotoisin Hyderabadista ja tunnen hyvin muslimien tavat ja tottumukset. Musliminainen ei anna betellehtiä omin käsin kenellekään muulle paitsi miehelleen tai *fakiirille*. Hänen silmissään me olimme *fakiireja*, muotoja, jotka Bhagavan otti mennäkseen hänen luokseen."

Kun palasimme Ashramiin, olimme hämmästyneitä, kun kukaan ei kysynyt miksi emme olleet läsnä ruokasalissa tai mihin olimme menneet. Miten ihanaasti Bhagavan suojelee heitä, jotka tottelevat häntä!

Kerran kirjoitin runon Bhagavanin ylistykseksi, jossa sanoin, "Olkaa kanssamme kaikissa tulevissa syntymissänne." Bhagavan kuuli tämän ja sanoi: "Eikö tämä syntymä riitä, kun hän haluaa minulle monta lisää?" Ihmiset moittivat minua, kun olin kirjoittanut niin epäkunnioittavasti. Jotkut sanoivat, että Bhagavan oli uudestisyntymisen tuolla puolen. Toiset väittivät, että hän oli suuren Sivan poika, joka ei koskaan tarvitse ihmiskehoa. Huudahdin, "Bhagavan syntyy uudestaan monta kertaa, ei siksi, että hän tarvitsee sitä, vaan koska me tarvitsemme häntä."

Bhagavan kuunteli tarkkaan. 'Oikein', hän sanoi ja tuli hyvin hiljaiseksi. Halli oli täynnä voimaa ja hiljaisuutta ja valtava rakkaus virtasi Bhagavanista niin kuin mahtavasta merestä.

63

Lakshman Sarma, joka tuli Sri Ramanan luo 1920-luvun lopulla, vietti suurimman osan elämästään kääntämällä Maharshin opetuksia sanskritiksi. Sri Ramana seurasi tarkasti hänen *Ulladu Narpadun* sanskritin kääntämistään. Muruganaria lukuun ottamatta, hän oli ainoa henkilö, joka on saanut yksityistunteja Sri Ramanalta teostensa tarkoituksesta ja merkityksistä. Hänen

sanskritinkielinen tutkielmansa *Sri Ramana Paravidyopanishad* (1950) sisältää Maharshin opetuksia, joista muutama tässä:

Ihminen, joka ei ole kokenut omaa todellista Itseään, ajatellessaan 'Minä olen tämä ruumis' näkee itsensä 'minänä', kieliopin ensimmäisenä persoonana. Hän näkee toisen henkilön, jota hän kutsuu 'sinäksi' ja viittaa kolmanteen henkilöön 'hänenä'. Nämä kolme erillistä henkilöä eivät ole todellisia. Niiden näkeminen johtuu väärästä käsityksestä 'Minä olen ruumis'. Kun egosielu katoaa todellisen Itsen etsimisen seurauksena, vain se Itse, tietoisuus yksin, loistaa.

Aivan kuten hän, joka on viisastunut kangastuksen todellisuudesta, voi jälleen nähdä kangastuksen joutumatta harhaan, niin myös viisas, nähdessään tämän maailman, ei pidä sitä todellisena niin kuin tietämätön.

Kun, unohtaen Itsen, joku ajattelee, että ruumis on minä ja kulkee läpi lukemattomien syntymien ja lopulta muistaa ja tulee Itseksi, hän tietää, että tämä on vain kuin heräämistä unesta, jossa hän on vaeltanut ympäri maailmaa.

Jos oman Itsen etsimisen aikana mieli kääntyy ulospäin, kun se on kiintynyt aistittuihin kohteisiin, etsijän pitäisi kääntää se uudestaan sisäänpäin. Hänen pitäisi tuoda mieli takaisin uudestaan ja uudestaan ja sitoa se jälleen takaisin etsintään. Hänellä täytyy olla päättäväisyyttä tullakseen tietoiseksi omasta totuudestaan kysymällä: "Kuka on hän, jolla on tämä kiintymys aistittuihin kohteisiin?" Vastaus tähän kysymykseen ei ole älyllinen johtopäätös. Oikea vastaus siihen on vain todellisen Itsen kokemus.

Sielun lähteen etsintä on nimeltään 'The Great Yoga'. Se on toiminnan joogaa, antautumisen joogaa, mielen hallinnan joogaa ja myös oikean tietoisuuden joogaa. Mietiskelyn harjoituksella tehostetaan henkistä voimaa. Siksi, mietiskely on apuväline etsintään. Sen jälkeen, kun ensin saavuttaa mielen hiljaisuuden mietiskelyllä, urhean kokelaan täytyy etsiä oman Itsensä totuus.

Aivan kuten nainen, kärsien sietämättömästi appensa luona, saa rauhan äitinsä huoneessa, niin mieli, häiriintyneenä *samsarisista* (maallisista) kärsimyksistä, saa palkinnoksi rauhan palaamalla lähteeseen: Todelliseen Itseen.

Jotta saisi tyhjää tilaa huoneeseen, on vain poistettava haittaava, ei-toivottu puutavara. Samalla tavoin, Itsen oivaltamiseksi mitään muuta ei tarvitse tehdä kuin poistaa väärä tieto, että minä olen keho (ruumis).

Hänelle, joka on vakiintunut korkeimpaan tilaan, halut eivät herää, koska haluaja, ego, on lakannut olemasta. Viisas, tässä tilassa, on iäti tyytyväinen. Lopussa kirjoittaja sanoo:

Tälle korkeimmalle, koko luomakunnan Itselle, josta tuli meidän Gurumme, Sri Ramanalle – tulkoon tuhansia *namaskarameja* kunnes egon tuhoutuminen

varmistuu.

64

Natesa Iyer muutti Chidambaramista Tiruvannamalaihin ja sai työpaikan kokkina Ashramissa. Vaikka Iyer ei ole jättänyt mitään kertomusta oleskelustaan ja työstään Maharshin kanssa, David Godman on kerännyt tietoja kannattajilta, jotka tunsivat hänet hyvin.

Kun Natesa Iyer tunsu halua luopua maailmasta, hän jätti vaimonsa ja tyttärensä ja tuli Tiruvannamalaihin, jossa hän joutui Bhagavanin lumoihin. Kun hän aloitti työnsä keittiössä, suurimman osan ruoanlaitosta teki joukko brahminleskiä, jotka panivat hänet tekemään kovasti työtä. Kerran hän sanoi nauraen, että hän karkasi yhdeltä määräilevältä naiselta ja päätyi työskentelemään viiden alle.

Jossain vaiheessa, kun hän kyllästyi siihen, miten häntä kohdeltiin keittiössä, hän päätti jättää Ashramin kertomatta siitä kenellekään. Matkalla takaisin kotiinsa hän pääsi Villupuramiin, noin 40 mailin päähän Tiruvannamalaista. Siellä hän laittoi kylvyn jälkeen *vibhutia* otsalla, sulki silmänsä ja kun hän oli lausumassa rukousta Bhagavanille, hän tunsu itse Bhagavanin seisovat edessään. "Miten pääsitte tänne?" kysyi Iyer hämmästyneenä. Bhagavan hymyili ja vastasi: "Kuinka kauas olet mennyt minusta." Iyer, sulaessaan kyyneliin, ei pystynyt vastaamaan.

Bhagavanin kuva alkoi kävellä kohti Tiruvannamalaita. Iyer ei epäröinyt seurata häntä. Lopulta kuva katosi, mutta Iyer tunsu, että Bhagavan oli aina hänen edellään ja hän saapui Ashramiin. Kun hän tuli halliin ja heittäytyi maahan, Bhagavan toisti sanat, "Kuinka kauas olet mennyt minusta." Iyer murtui ja itki. Hän meni takaisin keittiöön ja palasi työhönsä.

Tämä tapaus käynnisti antautumisen prosessin Iyerissä, joka huipentui ymmärrykseen, ettei Bhagavan ollut keho, jonka jokainen näki liikkuvan ympäri Ashramia. Hän sanoi kerran, "Bhagavan ei ole jokin tai joku, jonka voimme käsittää mielellämme. Meidän on myönnettävä tietämättömyytemme ja kyvyttömyytemme sanoa hänestä mitään, mikä on totta. En voi kertoa mitään Bhagavanista, koska todellista Bhagavana ei voi selittää sanoin. Se on makea maku, jonka voit tietää vain maistamalla sitä itse."

Hän rakasti kertoa kokemuksiaan Bhagavanille suoritetuista operaatioista, kun hän oli tämän avustajana. Hänen sanoillaan: **"Bhagavanin käyttäytyminen koko operaation ajan osoitti hyvin selvästi, että keho oli vain jotain, joka hänellä oli yllään.** Lihaa leikattiin, veri virtasi ja saatoin nähdä radiumneuloja, jotka

oli työnnetty lihaan syöpäkasvaimen ympärille. Bhagavan oli täysin tietoinen, mutta täysin välinpitämätön toimenpiteille, joita käsivarteen tehtiin. Me kaikki olimme Bhagavanin hiljaisuuden voiman loppuun kuluttamia. Jopa lääkärit imetiin siihen. Kun operaatio oli saatu päätökseen, lääkärit heittäytyivät spontaanisti Bhagavanin eteen. Eräs heistä sanoi, olen operoinut monia ihmisiä, mutta minulla ei ole koskaan ollut tällaista kokemusta. Huoneessa oli rauha, jota en ole koskaan tuntenut missään muualla. En voi kuvata millaista se oli, paitsi sanomalla, että se oli erilaista kuin olen koskaan ennen kokenut."

V. Ganesan, Bhagavanin veljen pojanpoika kirjaa:

Muutama vuosi Bhagavanin kuoleman jälkeen kun lähestyin Ashramin porttia, olin yllättynyt nähdessäni Natesa Iyerin istuvan temppelin portailla lähellä Ashramia. Kysyessäni syytä, hän sanoi: "Ashramin johto oli pyytänyt minua lähtemään. Minulla ei ole muuta paikkaa, minne mennä. Tämä on minun *sadguruni* Ashram. Olen päättänyt istua täällä, koska tämä on lähinnä Ashramia, johon voin päästä." Ärsyyntyneenä siitä, että häntä oli kohdeltu tällä tavalla, menin suoraan isäni, Ashramin puheenjohtajan luo. Mutta hän kieltäytyi ottamasta häntä takaisin.

Olin hyvin levoton ja menin tapaamaan Muruganaria [no. 53], joka asui pienessä mökissä Ashramin ulkopuolella. Kyyneleet silmissä kerroin hänelle, mitä on tapahtunut. Muruganar antoi minulle ilkkurisen hymyn ja kysyi, "Miksi kerrot tästä minulle? Voisit mennä suoraan Bhagavan luo ja kertoa hänelle ongelmasta. Eikö hän kuuntele sinua, jos menet hänen *samadhiinsa*?" Menin pyhäkköön ja huusin niin kovaa kuin pystyin: "Bhagavan! Epäoikeudenmukaisuus on kohdannut Natesa Iyeriä! Sydäntäni särkee! Olkaa niin hyvä ja antakaa hänen palata työhönsä." Onneksi siellä ei ollut ketään todistamassa outoa purkaustani. Heittäydyin maahan ja lähdin *giri pradakshinaan* luottaen siihen, että Bhagavan hoitaisi ongelman.

Seuraavana aamuna, kun menin Ashramiin, näin Iyerin työskentelevän tavanomaisella paikallaan keittiössä. Kun kysyi, hän kertoi minulle, "Kun puheenjohtaja käveli viime yönä kotiin, hän pysähtyi temppelin edessä ja pyysi minua tulemaan takaisin Ashramiin ja ottamaan taas vanhan työ."

Iyerin kuolemaa koskien Bhupati Narayana Raju kirjoitti Arunachala Ramanan syyskuun 1983 numerossa:

Natesa Iyer tiesi etukäteen, että hän oli kuolemassa. "Raju", hän sanoi minulle hyvillä mielin, "Bhagavan kutsuu minua. Minä menen kymmenessä päiväs-

sä." Seuraavan kerran kun näin hänet, hänen mielialansa oli edelleen korkealla: "Raju, enää viisi päivää, menen viidessä päivässä." Hänen fyysinen kuntonsa huononi, mutta silti hän oli täynnä energiaa. Jotkut ihmiset sanoivat siellä: "Hulluus on päätynyt hänen päähänsä." Tiesin, että jotakin outoa oli tekeillä. Hänestä tuli hyvin heikko eikä hän pystynyt ottamaan edes nestemäistä ruokaa. Kymmenentenä päivänä hän menetti tajuntansa, mutta hänen kasvoistaan tuli yhtäkkiä hyvin kirkkaat. Kiihkeään sävyyn hän kysyi, "Onko Bhagavan tullut? Minä olen tulossa." Nämä olivat viimeiset sanat, jotka tulivat hänen huuliltaan.

65

Sampurnamma (1899-1993), brahminleski, palveli pitkään keittäjänä Ashramissa.

Kun mieheni kuoli, minä putosin syvän epätoivon tilaan, jossa ajattelin, että elämä ei ole enää elämisen arvoista. Eräänä tämän ajanjakson päivänä, kun tulin ulos, kun olin palvonut Meenakshi Tempelissä, Maduraissa, vanha brahmini kysyi: "Etkö tekisi aterian minulle?" Se oli outo pyyntö. Yleensä brahmini pyytäisi valmista ruokaa, mutta tämä mies halusi ruokaa tehtävän hänelle. Pyysin häntä kuitenkin seuraamaan minua meidän perheemme talolle luvaten valmistaa hänelle aterian. Ennen paluutani brahminin kanssa, minun piti mennä joksikin aikaa sisälle tempeliin. Kun tulin ulos, brahminia ei näkynyt. Minulla oli hyvä syy uskoa, että vanha mies oli Bhagavan itse ja pyyntö oli kutsu kokata hänelle.

Koska Bhagavan syntyi kylämme vieressä kylässä, monet meistä tunsivat hänet. Kun hänestä tuli suuri pyhimys, sukulaisillani oli usein tapana mennä tapaamaan häntä. Vuonna 1928 liityin siskoni ja hänen miehensä seuraksi Tiruvannamalaihin. Pystyin istumaan pitkiä aikoja Bhagavanin lähellä uppoutuneena outoon tilaan, jolloin mielessä ei ollut ajatuksen ajatusta. Ne olivat syvän ja tyynen onnen päiviä, jolloin minun kiintymykseni Bhagavaniin kasvatti lujat juuret. Tällä ensimmäisellä vierailullani viivyin kaksikymmentä päivää. Kun olin lähdössä, Bhagavan ojensi minulle tekstin Kuka minä olen?

Palattuani kylääni, olin levoton. Ikävöin mennä Ashramiin; ja onnekkaasti liityin setäni seuraan, joka sattui menemään sinne. Saavuttuani sinne, olin auttamassa keittiössä. En ollut hyvä ruoanlaitossa, mutta Bhagavan oli aina vierelläni, auttaen minua yksityiskohtaisilla ohjeilla. Hänen luja periaatteensa oli, että terveys riippuu ruuasta, joka sulaisi helposti. Joten me käytimme tunteja jauhantaan ja haudutukseen. Bhagavan oli aina valmis lähtemään hallista antaakseen neuvoja

keittiössä.

Kerran joku lähetti valtava kuorman munakoisoja ja me söimme niitä päivästä toiseen. Yksin varsista kertyi iso kasa, joka makasi nurkassa. Bhagavan pyysi meitä keittämään ne curryksi! Hämmästyin, koska jopa karja kieltäytyi syömästä niin hyödyttömiä varsia. Bhagavan väitti, että varret olivat syötäviä, ja me laitoimme ne pataan keittääksemme niitä yhdessä kuivien herneiden kanssa. Tuntien keittämisen jälkeen ne olivat yhtä kovia kuin ennenkin. Me olimme neuvottomia mitä tehdä; mutta emme uskaltaneet häiritä Bhagavana.

Bhagavan tiesi aina, kun häntä tarvittiin keittiössä ja hän saattoi jättää hallin jopa kesken keskustelun. Satunnainen vierailija voisi luulla, että Bhagavanin mieli kohdistui ruoanlaittoon. Todellisuudessa hänen armonsä kohdistui ruuantekijöihin. Kuten tavallista, hän ei hylännyt meitä ja ilmestyi keittiöön. "Miten curry edistyy?", Hän kysyi. "Curryako me keitämme? Mehän keitämme teräsnauloja!" huudahdin nauraen. Hän sekoitti valmistetta kauhalla ja meni pois sanomatta mitään. Pian tämän jälkeen huomasimme varret täysin mureiksi. Ruoka oli yksinkertaisesti herkullista ja monet ruokailijat pyysivät toista annosta.

Kokkina Bhagavan oli täydellinen. Hän oli meille hyvin tiukka. Opimme hyvin pian, että hänen määräyksiään oli toteltava viimeistä piirtoa myöten. Niin kauan kuin me seurasimme hänen ohjeitaan, ruuanlaitossa kaikki menisi hyvin, mutta heti kun yritimme toimia omin päin, olimme pulassa.

Joku saattaisi luulla siitä huolenpidosta, jolla hän osallistui ruoanlaittoon, että hän piti hyvästä ruuasta ja nautti lämpimästä ateriasta. Ei suinkaan. Kun ateriat tarjoihtiin, hän sekoitti sen pikku ruuan, jonka hän salli laittaa lehtilevyllään – makean, happaman ja suolaisen, kaikki yhteen – ja kulautti sen alas huolimattomasti ikään kuin hänellä ei olisi mitään makua suussa. Kun me kerroimme hänelle, että oli väärin sekoittaa niin kauniisti valmistettuja ruokia, hän sanoi, "Riittää jo moninaisuus, antakaamme itsellemme hieman ykseyttä."

Bhagavan ei sallinut minkään menevän hukkaan. Jopa riisinjyvän tai sinapin siemenen, joka oli lattialla, hän poimi, pyyhki ja vei keittiöön ja laittoi sen oikeaan paikkaan. Kysyin häneltä, miksi hän vaivasi itseään niin paljon riisinjyvällä. Hän sanoi: "Kyllä, tämä on minun tapani. Kaikki on minun hoidossani enkä anna minkään mennä hukkaan. Näissä asioissa olen aivan tiukka."

Vaikka teimme ruokaa, hän kertoi meille tarinoita. Hän käytti ruoanlaittoa opettaakseen meille uskontoa ja filosofiaa. Hän opetti meille myös, että työ on rakkautta muita kohtaan. Hän valoi meihin henkeä, että olemme palvelemissa muita. Läsnäolollaan hän opetti meille, että me olemme aina Jumalan läheisyydessä ja että kaikki työ on Hänen.

Koska naiset eivät saaneet asua Ashramissa yöllä, meidän majoituksemme

oli kaupungissa. Ashramiin tullessa ja sieltä poistuessa jouduin kulkemaan pitkin viidakkopolkua. Kun Bhagavan huomasi, että se pelotti minua, hän sanoi: "Miksi sinä pelkää? Enkö minä ole kanssasi?" Kerran kun tulin ennen aamunkoittoa, *sarvadhikari* kysyi, "Kuinka saatoit tulla yksin? Etkö pelännyt?" Bhagavan nuhteli häntä: "Miksi olet yllätynyt? Oliko hän yksin? Enkö minä ollut hänen kanssaan koko ajan?"

Kerran toinen naiskokki ja minä päätimme kävellä mäen ympäri. Aloitimme hyvin varhain. Pelkäsimme suuresti viidakkoa. Käveltyämme vähän matkaa, näimme edessämme oudon, sinisen valon. Se oli jotain mystistä ja mielestämme se oli haamu, mutta se johti meitä pitkin polkua. Kun huomasimme, että se ohjasi meitä, tunsimme olomme turvalliseksi sen kanssa. Se jätti meidät aamunkoitteessa.

Toisella kerralla kaksi meistä oli kävelemässä ympäri mäkeä aikaisin aamulla ja keskustelemassa kodeistamme ja sukulaisista. Huomasimme miehen kulkevan perässämme etäämmällä. Meidän oli mentävä osa matkasta syrjäisen metsän läpi, joten pysähdyimme antaaksemme hänen ohittaa meidät ja mennä edellä. Hänkin pysähtyi. Kun me kävelimme, hänkin käveli.

Me hätäännyimme ja rukoilimme ääneen, "Herra Arunachala, te yksin voitte pelastaa meidät." Mies ennätti meidän luoksemme ja huomautti, "Kyllä, Arunachala on meidän ainoa turvamme. Pitäkää mielenne jatkuvasti hänessä. Aina hänet mielessä." Mietimme, kuka hän voisi olla. Oliko Bhagavan lähettänyt hänet muistuttamaan meitä siitä, ettei ole asianmukaista puhua maallisista asioista, kun kiertää ympäri vuorta vai oliko se Arunachala itse ihmisen valepuvussa? Me katsoimme taaksemme. Mutta polulla ei ollut ketään.

Kuukautisten aikana naiset eivät saaneet Ashramin ruokaa eikä heidän sallittu tulla Ashramiin. Kerran kun Bhagavanille kerrottiin, etten tulisi kolmeen päivään ja istuin *mandapamissa* Ashramin portin edessä, hän määräsi, että minut tuotaisiin sisälle ja tarjottaisiin Ashramin ruokaa. Kaikki järkyttyivät, sillä se oli selvästi hyväksytyyn säännön rikkomista. Ikivanhaa sääntöä oli näin rikottu ja Bhagavan oli pyhittänyt sen rikkomisen.

Kerran ehdotin, että meidän pitäisi syödä päivällisemme ulkoilmassa. Bhagavan hyväksyi sen ja me järjestimme ruuan tarjolle sisäpihalla lähellä hallia. Kun Bhagavan istui kanssamme, näimme vahvan ja selkeän halon hänen pänsä ympärillä. Johtuiko se kuunvalosta vai jostain muusta? En voi sanoa, mutta halo oli siellä ja monet saattoivat nähdä sen. Juuri ennen ateriaa joku toi ison korillisen makeisia, riittävästi kaikille. Oliko se sattumaa vai Bhagavanin ihanaa leikkiä?

Shantammal, pääkokki Ashramissa, lähtöisin Ramanathapuramista Tamil Nadusta.

Vuonna 1927 minä, yhdessä kolmen muun naisen kanssa, menin katsomaan Bhagavana. Hän istui penkillä olkikattoisessa majassa yhdessä Muruganarin [no. 53] kanssa. Heti kun näin hänet, tiesin, että hän oli Jumala ihmisen muodossa. Kumarsin kunnioittavasti ja sanoin: "Suokaa minulle, että mieleni ei vaivaa minua enää." Hän kääntyi kohti Muruganaria ja sanoi: "Pyydä häntä ottamaan selvää, onko sellaista asiaa kuin mieli. Jos on, pyydä häntä kuvaamaan sitä." Olin hyvin hämmentynyt, koska hänen *upadesansa* merkitsi minulle tuolloin hyvin vähän, mutta muistin kunnioittaa Bhagavana laulamalla säkeen *Ramana Stuti Panc-hakamista*: "Teidän henkinen loistonne täyttää maailmankaikkeuden parfyymilään. Sen houkuttelemana lukemattomat olennot kääntävät kasvonsa teitä kohti. Myös minä kasvoin levottomana ja etsin teitä innokkaasti. Missä hän on? Minä kyselin ja nyt olen tullut teidän luoksenne." Kun Bhagavan kysyi miten tunsin tämän säkeen, Muruganar sanoi, että hän oli antanut minulle kopion kirjasta. Tällä ensimmäisellä vierailulla vietimme neljäkymmentä päivää.

Vietettyäni vuoden asunnollani Ramanathapuramissa, kävin Ashramissa *jayantipäivänä*. Kun saavuin, Bhagavan selitti jotain *Ulladu Narpadusta* Dandapani Swamille.⁸⁴ Kun Bhagavan näki minut, hänen ensimmäinen kysymyksensä oli: "Oletko saanut kopion tästä kirjasta? Pyysin heitä lähettämään yhden sinulle." Sanoin itselleni, Herrani muistaa minut nimeltä ja kuinka rakastavaa on hänen henkilökohtainen huomionsa minun tarpeitani kohtaan!

Tuolloin Bhagavan oli epätavallisen aktiivinen, työskennellen sekä keittiössä ja ulkopuolella. Hän puhdisti viljaa, kuori pähkinöitä, jauhoi siemeniä, ompeli lehtilevyjä, joiden päältä söimme, ja niin edelleen. Me saatoimme liittyä hänen seuraansa jokaisessa tehtävässä ja kuunnella hänen tarinoitaan, vitsejään, muistelmiaan ja henkisiä opetuksia.

Kerran meidän piti paistaa suuri määrä käärme kurpitsaa. Tämä kasvi on täynnä vettä ja tavallisesti siitä puristetaan vesi pois paistoajan lyhentämiseksi, mutta Bhagavan sanoi, että se pitäisi paistaa vesineen. Me istuimme lähellä tulta, sekoittaen vihannesta isossa rautapadassa pitkällä kauhalla. Yhtäkkiä Bhagavan päästi kauhastaan irti ja tuijotti, liikkumatta. Kun katsoin häntä mieleni pysyi hiljaa. Kaikki katosi silmiäni edestä.

⁸⁴ Suuren runoilijan, Muruganarin (no. 53) appi.

Jonkin ajan kuluttua Bhagavan sanoi: "Curry on äänetön, on aika lisätä mausteet." Se voisi viitata vihannesten keittämiseen; se voisi myös viitata hänen runoonsa *Aksharamanamalai*, jossa hän puhuttelee Arunachalaa: Te huumasitte minut charmillanne ja minä heräsin täynnä tietoa. Kun mielen curry vaikenee, niin silloin on aika lisätä viisauden mausteita.

Kun työskentelin ensimmäistä kertaa keittiössä, siellä ei ollut asianmukaisia purkkeja elintarvikkeille, joka teki keittiön lattiasta sotkuisen. Mainitsin ongelmasta Bhagavanille. Kymmenen päivää myöhemmin minut kutsuttiin halliin. Avustaja oli avaamassa puisia laatikoita, jotka sisälsivät kuusi kaunista purkkia. Bhagavan kertoi, "Halusit purkkeja. Vie ne keittiöön." Kysellessäni huomasin, että joku ihminen oli tilannut ne Ashramiin. Tällaisia salaperäisiä tapauksia näytti sattuvan aina silloin tällöin.

Voin antaa toisen esimerkin. Kerran minulla ei ollut rahaa ja tarvitsin sitä kipeästi. Rukoilin hiljaa Bhagavana: "Ramana, miten voin saada hieman rahaa?" Kolme päivää myöhemmin sain maksumääräyksen eräältä Dr. Srinivasa Raolta, jota en edes tuntenut. Näyttää siltä, että hän luki selvitystä Bhagavanin elämästä ja lukiessaan Shantammalin nimen, hän päätti, että olisi mukavaa lähettää tälle rahaa.

Seuraavana vuonna halusin palata hetkeksi Ramanathapuramiin *devi puja*⁸⁵ varten. Myöhemmin, kun olin hallissa meditaatiossa, näin Bhagavanin sijasta pikkutyttö. Hän oli täynnä charmia ja loistoa, intensiivisen valppaana ja voimakkaana ja hän säteili kultaista loistoa. Näky loppui pian ja näin taas Bhagavanin normaalin kasvot. Ymmärsin heti, että Bhagavan oli jumalatar, jota olin halunnut palvoa Ramanathapuramissa. Missä, nyt, oli tarvetta pyhiinvaellusmatkaan jumalattaren luo, kun palvelin päivittäin yhtä, jossa kaikki jumalat ovat syntyneet?

Kun olin vielä tulokas keittiössä, minä tarjosin Bhagavanille muutaman ylimääräisen perunapalan. Bhagavan tuli hyvin vihaiseksi. Joka yö, kun päivän työt oli ohi, naiset, jotka työskentelivät keittiössä, kerääntyivät Maharshin ympärille ja pyysivät lupaa poistua.⁸⁶ Yleensä hän vaihtoi muutaman sanan meidän kanssamme, kyseli, kuka oli seuranamme, oliko meillä lyhtyä ja niin edelleen. Sinä iltana hän antoi minulle merkin tulla luokseen ja sanoi: "Sinä tarjosit minulle ylimääräistä currya. Minua hävetti syödä enemmän kuin toiset. Sinun tulisi aina tarjota minulle vähemmän kuin muille ihmisille. Mitä enemmän rakastat minun ihmisiäni, sitä enemmän rakastat minua." Asia oli päätetty. Hyvä läksy oli opittu eikä koskaan unohtunut.

Kerran Mysoren Maharaja vieraili Ashramissa. Useita tarjottimellisia ma-

85 Naispuolisen jumaluuden palvonta.

86 Naiset eivät saaneet jäädä yöksi Ashramiin.

keisia ja muita lahjoja luotiin Bhagavanin jalkoihin. Noin kymmenen minuuttia Maharaja vain seisoj katsellen ja heittäytyi sitten Bhagavanin eteen. Kyyneleet, jotka virtasivat hänen silmistään, kastelivat Bhagavanin jalat märiksi. Hän kertoi Bhagavanille, "He tekivät minusta Maharajan ja sitoivat minut valtaistuimelle. Kuninkaaksi syntymisen johdosta menetin mahdollisuuden istua jaloissanne ja palvella teidän loistokkaassa läsnäolossanne. Minulla ei ole toivoa tulla uudestaan. Vain nämä muutamat minuutit ovat minun. Rukoilen teidän armoanne."

Kannattaja, joka oli poistumassa Bhagavanin luota, sanoi: "Swami, olen menossa kauaksi teistä. Opetuslapset, jotka oleskelevat Ashramissa, nauttivat teidän seuranne autuudesta joka minuutti. Olkaa niin hyvä ja ottakaa myös minut vastaan samalla tavalla." Bhagavan vastasi: "Jokainen ajattelee, että niille opetuslapsille, jotka ovat täällä, suodaan erityistä armoa. Jos sellaista puolueellisuutta ilmenee, miten hän voi olla *jnani*? Herra sitoutuu suojaamaan henkilöä, joka on antautunut hänelle. Itse asiassa, hänen, joka on antautunut, ei tarvitse edes rukoulla; Herra pysyy aina lähellä laajentaen suojaansa. Sammakko pysyy lähellä lootusta, mutta vain mehiläiset imevät kukista hunajaa, tulevatpa he kuinka kaukaa tahansa."

67

Sundaram (Sadhu Trivenigiri) oli hengellismielinen persoona. Hän tuli Ashramiin vuonna 1933 ja otettiin henkilökuntaan. Hän työskenteli vuosikausia keittiössä.

Vuonna 1932, kun seisoin Subramaniyam temppelin jumaluuden edessä, seuraava sanat leimahtivat tietoisuuteeni: "Täällä minä olen Jumala, joka ei puhu. Mene Tiruvannamalaihin. Maharshi on jumala, joka puhuu." Näin Maharshin armo ilmaisi itsensä minulle. En ollut edes nähnyt häntä tuolloin.

Vuonna 1933, kun vaimoni kuoli, luovuin työstäni ja tulin Sri Ramanasramamiin. Koska *sarvadhikari* tunsu perheeni hyvin, hän otti välittömästi minut Ashramin palvelukseen.

Ennen saapumistani olin kärsinyt astmasta monta vuotta. Se aiheutti minulle paljon vaivaa, mutten maininnut sitä Bhagavanille. Kerran Bhagavan antoi minulle ripauksen sosetta, jonka hän oli valmistanut ja sanoi: "Tämä on lääkettä sinulle." Nielaisin sen. Myöhemmin tajusin, että olin parantunut täysin astmastani.

Yöllä, kun vierailijat olivat lähteneet, me kaikki keräännymme Bhagavanin ympärille. Tunsimme itsemme kuin suureksi perheeksi, joka kokoontui työpäi-

vän jälkeen. Noiden lyhyiden tuntien aikana Bhagavan kyseli hyvinvointiamme, keskusteli kanssamme, sai meidät nauramaan ja antoi meille myös ohjeita seuraavaa päivää varten.

Bhagavan tuntui olevan aina huolissaan opetuslastensa hyvinvoinnista. Eräänä päivänä, esimerkiksi, kun Majuri Chadwick [no. 42] oli vuoteenomana kuumeesta, Bhagavan kysyi, "Kuinka hän voi nyt?" Kun vastasin, etten tiennyt enkä ollut nähnyt häntä, hän neuvoi minua menemään ja katsomaan häntä. Hän lisäsi: "Hän jätti maansa ja matkusti tuhansia maileja, pysyen luonamme ja tehden meidät omikseen. Eikö meidän pitäisi hoitaa häntä ja huolehtia hänen tarpeistaan?"

Kerran, kun tarjosin ruokaa Bhagavanille, hän kysyi, "Miksi tarjoat minulle enemmän kuin tavallisesti? Kuinka uskallat tehdä tällaisen huomionosoituksen?" Lähellä olevat ihmiset vetosivat puolestani. "Ei Bhagavan", he sanoivat, "Sundaram ei tarjoillut enempää. Katsokaa, saimme yhtä paljon kuin te." Mutta Bhagavana ei niin helposti lepytellyt. "Te ette tiedä, ego on vahvana hänessä. Kun hän asettaa minut etusijalle, se on hänen egonsa toimintaa", hän sanoi.

Eräänä aamuna, kun olin leikkaamassa vihanneksia yhdessä Bhagavanin kanssa, hän sanoi, "Sundaram! Ota tämä myrskylyhty ja poimi mangot, jotka ovat pudonneet puusta." Sanoin, "Kyllä", mutta jatkoin vihannesten leikkuuta. Bhagavan sanoi, "Sundaram, kiinnitä huomiosi siihen mitä 'minä' sanoin ensin. Johtuu minusta, että kaikki syntyy. Keskity siihen ensin." Otin tämän *adeshana* ja *upadesana* (käskynä ja ohjeena) tehdä kyselyä 'Kuka minä olen?' Myös ystäväni tunsivat niin.

Eräänä päivänä avustaja Madhavan sitoi kirjaa. Kannattaja halusi kirjan kirjastosta. Bhagavan pyysi Madhavana hakemaan sen sanoen, "Sinä teet minun työtäni; minä teen sinun työtäsi." Ja Bhagavan otti kirjan ja jatkoi sitomista sillä aikaa kun Madhavan haki kirjastokirjan.

Kerran kun mietiskelin Bhagavanin läheisyydessä, mieleni jatkoi sinnikkäästi vaelteluaan. En voinut hallita sitä. Joten luovuin mietiskelystä ja avasin silmäni. Yhtäkkiä Bhagavan nousi istumaan sohvalleen ja sanoi: "Voi! Sinä hylkäätsen ajatellen, että on mielen *swabhava* (luonto) vaeltava. Kaikesta, mitä me harjoitamme tulee *swabhava*. Jos hallintaa harjoitetaan sitkeästi, siitä tulee *swabhava*." Vielä yksi *upadesa* minulle.

Etelä-Intian ylemmissä kasteissa kunnioitettiin suuresti määräästä, että edelliseltä päivältä yli jäänyttä ruokaa ei sopinut käyttää. Mutta Bhagavan vaati, että jätteen välttäminen kumoaa kaiken muun eikä hän koskaan sallinut, että Jumalan lahjaa heitetään hukkaan. Tähteiden antaminen kerjäläisille ei ollut mahdollista, koska Bhagavan vaati, että kerjäläisille annetaan samaa ruokaa kuin muille

eikä jotain alempiarvoista moskaa. Jopa koirille oli annettava yhteisestä ateristiasta. Bhagavan tuli keittiöön aamuyöllä, näki edellisen illan tähteet, lämmitti niitä, laimensi niitä ja lisäsi hieman ainesosia tehdäkseen ne maukkaiksi.

Bhagavan ei ollut kapinallinen eikä uudistaja. Hän ei estänyt ihmisiä seuraamasta uskonnollisia tottumuksiaan kotona, mutta Ashramissa hän ei pitänyt mitään tottumuksia suotavina. Sri Ramanasramamissa hän oli sekä uskonto että käytäntö.

68

Subbalakshmi Ammal, brahminileski, sai Sri Ramanan siunauksen, kun hän oli kuudentoista, mutta nainen tuli hänen katraaseensa 15 vuotta myöhemmin ja toimi kokkina Ashramissa pitkään.

Menettyäni mieheni 16 ikäisenä, palasin takaisin äitini taloon, pyhittäen elämäni rukoukselle ja mietiskelylle. Kun olimme äitini kanssa palaamassa pyhiinvaellusmatkalta Rameswaramista, pysähdyimme Tiruvannamalaissa. Kun nousimme mäelle, Sri Ramana istui Virupakshaluolan ulkopuolella. Hän oli tuolloin noin kolmenkymmenen ja ihana katsella. Hänen silmänsä olivat hehkeät ja kuulaat kuin lootuksen terälehdet ja hän loisti kirkkaana kuin kiillotettu kulta. Minulle, jotenkin, tuli tunne, että jumala Arunachala itse oli tullut ihmisen muodossa. Palasimme kyläämme Nelloressa. En voinut edes uneksiakaan tuolloin, että elämäni kuluisi suuren Swamin jalkojen juuressa.

Viisitoista vuotta myöhemmin, kun olimme taas palaamassa pyhiinvaellukselta, pysähdyimme Tiruvannamalaissa ja tiedustelimme Swamia. Hän istui sohvalla hallissa. Istuimme hänen edessään hiljaa noin kymmenen minuuttia. Tämä antoi minulle unohtumattoman kokemuksen henkisestä hiljaisuudesta. Kun olin poissa hänen luotaan, vietin suurimman osan seuraavasta vuodesta yrittäen turhaan vapauttaa itseni ajatuksista.

Kun satuin menemään taas Ashramiin, menin halliin. Ketään muita ei ollut paikalla, keräsin rohkeuteni ja kysyin, "Mikä on *atma*?" Bhagavan vastasi: "Pysyä ajattelematta on *atma*." Sitten hän katsoi minua ja tunsin mieleni sulavan pois ole-mattomiin. Yhtään ajatusta ei tullut. Siellä oli vain valtavan sanoinkuvaamattoman rauhan tunne.

Eräänä päivänä Bhagavan oma sisar pyysi minua ottamaan hänen paikkansa Ashramin keittiössä, koska hän piti poistua joksikin aikaa. En voinut kieltäytyä. Tuolloin Shantammal [no. 66] oli pääkokki ja velvollisuuteni oli auttaa häntä.

Suureksi ilokseni huomasin, että Bhagavan työskenteli kanssamme keittiössä suurimman osan ajasta. Pian hän opetti minulle, miten laittaa ruokaa maittavasti ja huolitellusti.

Kerran Bhagavan oli jauhamassa *dhalia*. Oli riipaisevaa nähdä hänen tekevän niin. Silti minulla ei ollut rohkeutta ottaa hänen paikkansa, jotta hän ei enää voisi palata keittiöön, joka oli meille paljon tärkeämpää kuin mikään muu. Myöhemmin, kun hän pyysi minua tuuraamaan, olin tyytyväinen ajatellen, että Swami oli saanut hieman helpotusta. Mutta kun menin keittiöön, näin hänen seisovan lähellä tulta valmistaen joitakin ruokaa. Hän hikoili vuolaasti. Kiehuvan kuuma kasvispala putosi hänen kädelleen saaden sen turpoamaan. Kun siitä kysyttiin, hän vitsaili, "Etkö tiedä? Se on minun erityissormus."

Jonkin ajan kuluttua tunsin, että olin yllirasittunut työstä. Halusin istua hiljaa ja mietiskellä yksinäisyydessä. Palasin takaisin kylääni, mutta sydämeni oli oikeasti Sri Ramanasramamissa. Kotona minusta tuntui, että heitin aikani hukkaan.

Festivaalipäivänä Ashramissa Bhagavan ilmoitti, "Tänään Subbalakshmi löytyi. Jättäkää hänelle hieman *pongalia*." Bhagavanin ennuste piti paikkansa; se oli päivä, jolloin palasin Ashramiin, ennalta ilmoittamatta, vuoden poissaolon jälkeen. Sitä seuraavina viikkoina ja kuukausina halusin lähteä Ashramista monta kertaa, mutta Bhagavan piti minusta kiinni huomattavasti lujemmin kuin minä pidin hänestä.

Minulla oli tapana paastota melko usein. Olin lukenut: "Joka haluaa tuntea itsensä ja silti kiinnittää huomiota kehoonsa, on kuin mies, joka luottaa, että krokotiili vie hänet joen yli." Kun näytin tekstiä Bhagavanille, hän sanoi: "Se ei tarkoita, että sinun pitäisi nähdä nälkää. Se tarkoittaa vain sitä, ettei sinun pitäisi antaa keholle enempää kuin se tarvitsee. Pidä mielesi kiinni kyselyssä [Kuka minä olen?] ja pidä vain keho käynnissä niin, ettei siitä tule estettä. Tästä johtuen tuore ruoka yksinkertaisesti valmistettuna ja kohtuullisesti käytettynä on suureksi avuksi."

Bhagavan inhosi jos hänelle annettiin etusija missään muodossa. Esimerkiksi, hän kieltäytyi syömästä *pappadameja*, jos me rakkautemme vuoksi valitsimme hänelle isomman. Taistellesamme kiintymyksen ja kuuliaisuuden välillä, tunsimme olevamme hukassa. Kun Herramme halusi itseään kohdeltavan samanarvoisena nöyrimmän kanssa, tunsimme olevamme pienistä pieniä.

Aterian aikana halusin kaataa *rasamia* Bhagavanin käsiin. Hän siemaisi sitä ja kun hänen kämmenensä olivat tyhjät, halusin täyttää ne uudelleen. Eräänä päivänä hän pyysi minua kaatamaan *rasamin* riisiin päälle ja poistumaan. Luulin loukanneeni häntä jollakin tavalla ja pyysin Shantammalia [no. 66] selvittämään syyt. Bhagavan sanoi hänelle: "Kun hän palvelee minua hitaasti, muut joutuvat

odottamaan." Protesteistani ja pyynnöistäni huolimatta hän ei enää koskaan ottanut *rasamia* kämmenilleen.

Hän uhrasi häikäilemättä ne pienet mukavuudet, joita me niin mielellämme annoimme hänelle, heti kun hän huomasi jäljenkään suosimisesta. Laki, jota ei voitu jakaa, johon ei pitänyt kajota, oli ylin hänen tavassaan käsitellä meitä. Yksittäiset ja valikoivat tunteet ovat 'minän' juuri ja näin ollen Itseoivalluksen suurimpia esteitä. Ei ihme, että hän hävitti niitä niin armottomasti.

Bhagavan rakasti kertoa vaaratilanteita vanhoista hengellisistä klassikoista. Hänen kasvonsa valaistuivat, kun hän kertoi hämmästyttäviä tarinoita pyhimyksistä kauan aikaa sitten. Hän oli selvästi liikuttunut, kun hän lausui heidän loistavaa runouttaan.

Lasten kanssa Bhagavan oli heidän leikkikaverinsa; perheellisille hän oli viisas neuvonantaja; panditeille hän oli tiedon varasto; ja joogeille hän oli voiton Jumala. **Jokaista, joka tuli hänen luokseen hartauden tunteella, viehätti hänen rakkautensa ja ystävällisyytensä, hänen kauneutensa ja viisautensa** ja hänen ylivoimainen yhteyden tuntunsa, jota hän säteili. Joukot kerääntyivät hänen ympärilleen ja jokainen näki hänet eri tavalla.

Eräänä iltapäivänä naisvierailija istui lähellä Bhagavana ja huudahti: "Kuinka iloinen olen siitä, kun olen tavannut teidät, Swami! Olen ollut epätoivoinen saadakseni nähdä teidät niin pitkästä ajasta, Swami. Olkaa niin ystävällinen ja antakaa minulle pelastus. Enempää en halua. En halua mitään muuta." Kun hän lähti, Bhagavan nauroi ja sanoi: "Katsokaa häntä! Onko pelastus jotakin, joka ojennetaan pyydettyä? Pidätkö pelastusnippuja itselläni kätettynä, niin että voin antaa sen pois, kun ihmiset sitä pyytävät? Nainen sanoi, 'En halua mitään muuta.' Jos se, mitä hän sanoo, on totta, se itsessään on pelastus."

Vaikka Bhagavan ei tarkannut meidän vikojamme ja virheitämme, hän sai meidät seuraamaan hänen ohjeitaan kirjaimellisesti. Kun hän oli keittiössä, hän oli yksi meistä; mutta hallissa, istumassa sohvalla, hän oli suuri Kailaksen Herra. Vaikka hallissa hän kuului kaikille, mutta kun hän tuli keittiöön, hän kuului vain meille.

Bhagavan ei mitannut sen vaivan määrää, jota hän tarvitsi opettaakseen meille itsetuntemukseen tarvittavia hyveitä. Elämämme Ashramissa oli joogakoulu ja kova koulu olikin. Päivittäisen elämän leikin kautta hän opetti meille Vedantaa sekä teoriassa että käytännössä. Me muutuimme olemuksemme juurta myöten, tietämättä hänen vaikutuksensa syvyyttä ja laajuutta.

Bhagavan teki päivittäisen elämän pienistä tehtävistä bulevardejä, jotka johtivat valoon ja autuuteen. Koimme ekstaasia jauhaessa, hurmiota ruoanlaitossa ja iloa tarjotessa *iddlieitä* opetuslapsille. Miksi? Koska kun olimme tekemässä

näitä asioita, koimme tilaa, jossa mieli on Sydämessä. Hän, joka ei ole kokenut tätä, ei todellakaan tiedä miten paljon autuutta ihmissydän voi sisältää.

Herra Krishna armossaan tuli karjapaimeneksi opettaakseen yksinkertaisia karjakoja pelastuksen tielle. Vastaavasti, Bhagavan, sama Korkein Olento toisessa muodossa, otti ruuanlaiton pelastaakseen muutamia tietämättömiä naisia.

69

Wolter A. Keers oli hollantilainen opettaja ja kirjailija, joka luennoi laajalti joogasta ja advaitasta Euroopassa 1970- ja 80-luvuilla. Vähän ennen kuolemaansa vuonna 1980, hän kutsui ystävänsä juhliin kotiinsa kotikaupungissaan. Juhlien lopussa hän ilmoitti ystävilleen, että hän aikoi luopua kehostaan. Hän heittäytyi Sri Ramanan suuren kuvan eteen, jonka hän oli asettanut lattialle. Sitten hän asetti tyynyn valokuvan eteen, laski päänsä tyynylle Sri Ramanan jaloissa ja kuoli.

Toin suuren määrän henkisiä *samskaroita* tähän elämään. Synnyin pappismiesten sukuun. Kaikki kiinnostus perhekunnassamme keskittyi uskonnollisiin asioihin. Minut on täytynyt opettaa rukoilemaan lähes ennen kuin osasin puhua.

Elämäni epätoivoisen vaiheen aikana luin *Jnanajoogaa* Swami Vivekanandalta. Se aiheutti jonkinlaisen räjähdysten minussa. Sieltä, noilta sivuilta, löysin vihdoinkin jonkun, joka oli pystynyt pukemaan sanoiksi sen, mitä olin tuntenut intuitiivisesti. Oli helpotus huomata, että lukemattomat etsijät kautta aikojen olivat osallistuneet minun ongelmaani ja hengelliseen nälkääni.

Pian tämän jälkeen törmäsin Paul Bruntonin [no. 1] kirjaan *The Secret Path*. Kun luin noilta sivuilta, että Intiassa oli elävä viisas, jonka kanssa voisi puhua, siniset laikut palasivat taivaalle. Kirjassa oli Bhagavanin kuva. Tapanani oli keskittyä siihen meditaationi aikana ja aloin myös keskittyä sydänkeskukseen, jonka Bhagavan oli ilmoittanut olevan rinnan oikealla puolella. Vaati paljon vaihua ja harjoitusta tulla täysin imeytyneeksi näihin mietiskelyn kohteisiin, mutta sinnittelin, koska tunsin tuolloin, että nämä olivat työkaluja, jotka Bhagavan oli minulle antanut.

Keskityin Bhagavaniin yhä enemmän ja enemmän. Joskus lähes taistelin hänen kanssaan, kerjäten häntä auttamaan ponnistuksissani tulla ja nähdä hänet. Tiedän, että kuulostaa järjettömältä asettaa sellaista vaatimusta, mutta minulle tuli

sellainen vaihe, etten voinut luottavaisesti sanoa 'minä voitin'. Eräänä päivänä katsoin Bhagavanin valokuvaa ja tiesin tyynen horjumattomalla varmuudella, että matkustaisin Intiaan. Ja tilaisuus tuli vuoden 1950 alussa.

Roda Maclver [no. 126], bombaylainen kannattaja, joka oli elänyt lähellä Bhagavana useita vuosia, vei minut Ashramiin ja osoitti Bhagavana minulle. **Pelkkä hänen näkemisensä sai minut kauttaaltaan vapisemaan, koska olin tullut kasvotusten jumalallisen kanssa.** Tämä tunnistus vaikutti minuun niin paljon, että kehoni tärisi tahattomasti. Kun katselin Bhagavana, tunsin, että näin Jumalan itsensä istuvan siellä.

Siinä varhaisaamun tapaamisessa näin liekehtivän valon, jota olin pitänyt ihmismuotona. Se oli säteilevämpi kuin mikään, mitä olin koskaan ennen nähnyt. Kun olin hyvin nuori, olin uskonut, että Jumala oli joku loistelas olento, jolla oli ihmismuoto, joka säteili valoa ja hyvyyttä. Olin jo aikoja sitten luopunut tästä lapsuuden uskomuksesta, pitäen sitä satuna, jota kerrottiin vain herkkäuskoisille lapsille. Kuitenkin nyt tämä lapsuuden uskomus osoittautui todeksi, koska täällä minun edessäni oli ihmismuoto, joka näytti tehdyn valosta. Jumala ilmestyi silmieni eteen, ilmoittaen läsnäolonsa minulle säteillen liekehtivää, tunkeutuvaa valoa, valoa, joka meni lävitseni kuin röntgensäteet.

Kun minulla oli aikaa pohtia tätä ensimmäistä *darshaniani*, tuntui hämmästyttävältä, että tällainen normaaliuden ilmapiiri saattoi vallita jonkun ympärillä, joka säteili niin paljon valoa ja voimaa. Ehkä muut ihmiset eivät nähneet ja tunteneet sitä, mitä minä koin. Kysyin Rodalta tästä myöhemmin samana päivänä. Hän nauroi ja sanoi, "Monilla ihmisillä todella on erityisiä kokemuksia, kun he näkevät Bhagavanin. Suurimman osan ajasta me kaikki näemme hänet normaalina, ikääntyneenä henkilönä, joka istuu sohvalle, mutta silloin tällöin hän juhlistaa meitä kokemuksella, kuten sinulla oli tänään, joka vakuuttaa meidät hänen suuruudestaan ja jumalallisuudestaan."

Bhagavanin läsnäolossa oli säteilevää voimaa ja energiaa, joka pyyhkäisi vaivattomasti läpi mielen ja aineen. Hänen armonsä vaicensä mieleni, se täytti sydämeni ja se vei minut ulottuvuuksiin, jotka olivat kaukana havaittavan takana. Bhagavanista säteilevä valo täytti olemukseni, pyyhkäisi kaiken pimeyteni yhdellä vedolla. Ponnistus tuntui tarpeettomalta, kun hänen läsnäolonsa yksin riitti haihduttamaan ajatusten, ideoiden ja ongelmien tavallisen henkisen virtauksen.

Minulle Bhagavanin välitön läsnäolo oli musertavan väkevä eikä mikään voinut häiritä tai haitata minua siellä. Silti aloin huomata, että kokemuksen ylevä tila hänen läsnä ollessaan haihtui vähitellen pois, kun palasin takaisin pieneen talooni Ashramia vastapäätä. Istuessani Bhagavanin läheisyydessä, tunsin rauhoitta-

vaa selkeyttä. Kaikki ajatukset ja ongelmat oli pyyhkäisty pois, poltettu hänen väkevän läsnäolonsa raivoavassa palossa. Mutta oltuani muutaman tunnin yksin omassa huoneessani, ymmärsin, että nämä tilat olivat väliaikaisia, koska vanhat ajatukset ja ongelmat lopulta nousivat uudestaan. Tunsin, että minun pakko kohdata Bhagavan tämän ongelman kanssa. En ollut tullut hänen luokseen autuaiden kokemusten vuoksi; olin tullut hänen luokseen etsimään pysyvää loppua mielelleni ja kaikille sen ongelmille.

Sinä päivänä, kun kuljin hänen edestään, nopea hymy kulki hänen kasvojensa yli. Minusta jotenkin tuntui, että hän tiesi miksi olin tullut. Johtuiko hänen hymynsä kysymyksen julkeudesta? Istuuduin ihmisjoukon keskelle lähelle Bhagavana ja aloin pommittaa häntä ajatuksilla. Kaikella henkisellä energialla, jonka pystyin kokoamaan, ammuin valitukseni kohti häntä: 'Bhagavan, mitä hyötyä minulle on kaikesta teidän säteilystä, jos en pysty ratkaisemaan mentaalisia ongelmiani sillä hetkellä, kun jätän teidät?' Tätä, pienin eroin, toistin yhä uudestaan ja uudestaan. Bhagavan ei ottanut ilmoitusta huomioon. Hän jatkoi jokapäiväisen rutiininsa läpikäymistä. Turhautuneena keskityin häneen vielä enemmän. Yritin ravistella hänen välinpitämättömyyttään ajatuksillani. Tunsin ravistelevani häntä niin kuin minä ravistelisin puuta saadakseni hedelmät putoamaan. Koko tahtoni voima keskittyi yhteen ajatukseen, 'Minun on saatava vastaus; minun on saatava vastaus.' Lopulta henkinen sitkeyteni palkittiin. Hän kääntyi minua kohti ja katsoi minua täydellisen ällistyksen hymy huulillaan. Sitten hänen ilmeensä muuttui ja sen uusi kokoonpano huudahti, 'Etsit lasejasi ja ne ovat nenälläsi!' Sanat eivät tulleet hänen huuliltaan, mutta viesti tuli minulle uskomattomalla selkeydellä. Ei ollut tilaa epäilylle tai arvelulle tai mielikuvitukselle. Bhagavan tuijotti edelleen minua. Ehkä hän odotti jonkinlaista vastausta.

Yhtäkkiä hänen silmänsä säteilivät valoa ja sylkivät tulta kohti minua. En voi ajatella mitään muuta tapaa kuvata tätä hänen katseensa äkillistä purkausta. Hänen voimakas katseensa meni suoraan minuun, vei pois kaiken, joka sai minut ajattelemaan, että olin erilainen ja erillään hänestä. Tunsin oikeanpuoleisen sydämen lämpenevän, kun hän jatkoi minun katsomistani, kunnes tunsin sen olevan kuuma, tulinen pallo hehkumassa sisälläni. Minusta tuntui ikään kuin hän olisi laaamassa sitä jollain äärettömän voimakkaalla hengellisellä virralla koska, kun hän jatkoi minun katsomistani, minulla oli päivänselvä tunne, että sydänkeskukseksi oli jonkinlainen henkinen dynamo, joka säteili valon ja voiman kipinöitä. Minusta tuntui ikään kuin joku valtavan voimakas sähkölaite olisi yhtäkkiä siirtoistutettu rintaani.

Istuin suorana ja jäykkänä, silmäni liimattuina häneen. Tuli virtasi hänen hehkuvista silmistään ja porautui olemukseni ytimeen. Kuinka kauan tätä siirtoa

kesti, en pysty sanomaan. Ajalla ja tilalla ei ollut merkitystä tällä ikuisella hetkellä, kun silmämme oli lukittu yhteen. Jossain vaiheessa tajusin, että kehoni ei enää voinut kestää rasitusta. Palo rinnassani oli laajentunut siinä määrin, että tunsin, että saatoin räjähtää. Henkisesti pyysin Bhagavanilta, että sallisi minun poistua.

Olin saanut sen, mitä olin tullut hakemaan. Siinä tapahtui täydellinen muuttuminen, sisäinen ja ulkoinen ja se kaikki tapahtui sanaakaan vaihtamatta. Tämä hiljainen viestintä oli suurempaa ja selkeämpää kuin mikään selitys, joka voitaisiin sanoilla antaa.

Saatuani siunaukset ja johdatuksen, annoin paikkani ryhmälle niitä, jotka saattoivat vielä olla etsimässä omaa lopullista siunaustaan. Kun olin palannut Bombayhin, jossa asuin ystäväni huoneistossa, olin hämmästynyt huomattavasti, missä laajuudessa muutoksia oli tapahtunut. Jokin oli selvästi ja todistettavasti muuttanut mieleni ja ymmärrykseni.

Kahden kuukauden oleskeluni Bhagavanin kanssa oli kääntynyt minut nurin ja ympäri. Hänen armonsä oli valaissut mieleni ja sydämeni, mutta tiesin myös, että se aika, jonka vietin hänen kanssaan, oli ollut liian lyhyt poistaakseen kaikki esteet. Oleskeluni Bhagavanin kanssa oli antanut minulle horjumattoman vakaumuksen siitä, että hän piti minusta huolta. Tiesin, että hän oli valvomassa hengellistä hyvinvointiani. Tiesin myös, että hänen ohjauksensa ei lakkaa vain sen tähden, että hän oli karistanut kehonsa. Kolme kuukautta hänen fyysisen lähtönsä jälkeen sain Bhagavanin näyn, joka riittävästi perusteli uskoni, että hän jatkaisi ohjaamistani.

Tapanani oli kuvitella itseni halliin puhumaan hänen kanssaan. Eräällä tällaisella kuvitteellisella harjoituksella huomasin yhtäkkiä itseni siirretyksi takaisin Sri Ramanasramamiin ja taas kerran minä istuin vastapäätä häntä. **Hän hymyili minulle. Miten tätä hymyä voi koskaan kuvata? Se sisälsi koko maailman. Tällä kertaa tunsin kylpeväni rakkauden ja valon säteilevässä loisteessa.** Kysyin häneltä, mitä minun pitäisi tehdä kaikille erilaisille henkisille ongelmille. Hän pyysi minua viettämään aikaa toisen kunnianarvoisan opettajan kanssa, jonka nimen hän henkisesti mainitsi minulle. Vietin useita vuosia tämän miehen kanssa, kunnes tunsin, että kaikki ongelmani oli voitettu.

Huomaan yhä olevani Bhagavanin kanssa. Joskus se on muodossa ja joskus se on ilman muotoa. Se on eräänlainen syvä kohtaaminen, joka koskettaa ja valtaa minut, kun se yhtäkkiä laskeutuu. Kun Bhagavanin läsnäolo tekee minulle itsensä tietäväksi, tunnen kyynelten alkavan vuotaa. Syntyy syviä tunteita. Minä hehkun onnea ja sydämeni hyppää taivaalle.

Kun ensimmäisen kerran näin Bhagavanin, tunnistin heti, että tämä oli olento, jota olin etsinyt koko elämäni. Välitön kokemukseni hänen edessäni se-

mentoi sen vakaumuksen. Ongelma, jonka minä aina kohtasin, kun aloin puhua tai kirjoittaa Bhagavanista, on, että todellinen **Ramana Maharshi on käsittämätön ja siksi sanoinkuvaamaton. Kuka, esimerkiksi, voi todella kuvata onnellisuutta? Minun kokemukseni Bhagavanista oli puhdasta onnea. Hänen todellisen, egottoman tilansa puhdas säteily on käsittämätöntä, minkään sanallisen kuvauksen tuolla puolen.**

Olin taipuvainen vertaamaan häntä Jeesukseen tai Buddhaan. Mutta he olivat kuvia päässäni, muotoutuneita uskomuksia, joihin minut oli kasvatettu ja tarinoita, joita olin kuullut ja lukenut myöhemmin. Sri Ramana Maharshi, toisaalta, kun näin hänet, oli kaikkea muuta kuva päässäni. **Hän oli pommi, joka räjäytti elämäni uskomuksen. Hänen katseensa puhalsi pois vuosien aikana kertyneet väärät käsitykset.**

Hänen läheisyydessään todellisuus ilmaisi itsensä. Hänen läsnäolonsa paljasti minulle kuinka typerä olin koko elämäni ollut. **Tulin Bhagavanin luo saadakseni apua kiivetäkseni vuorelle, mutta kun hän oli hymyillyt minulle avun ajatuksesta, hän näytti minulle, ettei vuotta ollut olemassa.** Pidin itseäni avun tarpeessa olevana poloisenä. Hän paljasti minulle, että olin enemmän kuin miljonääri. Hän näytti minulle, että olin kaiken lähde. **Hän antoi minulle mahdollisuuden oivaltaa ajattoman, uskomattoman, käsittämättömän 'Minä olen'.**

Yksinkertaisesti pysymällä valaisevassa, luonnollisessa tilassaan, hän sai minut kokemaan itseni valona. En sano, että hänen läsnä ollessaan 'minä'-tunteeni katosi täysin; se yksinkertaisesti väheni merkittävästi. Bhagavanin hiljaisuuden täydeltä vaikutukselta otti kolme tai neljä vuotta asettua minuun ja tulla, jos saan käyttää tällaista ilmaisua, 'minun omani'.

Bhagavan kannusti meitä tutkimaan itsetutkimuksella, sellaisilla kysymyksillä kuin 'Kuka haluaa oivaltaa? Kuka tuntee ylevyyttä tai kurjuutta? Joka tuntee vihaa, halua tai karttamista?' Tässä ei ole tarkoitus jäljittää henkilöä, jolla oli näitä tunteita tai mielialoja, vaan huomata, että tällaista henkilöä ei koskaan ollut olemassa.

Istumalla Bhagavan läheisyydessä, siinä oli harhan ja totuuden välistä vastakkainasettelua ja siinä vastakkainasettelussa harha ei voinut ruokkia itseään. **Mikä hyvänsä muutos tapahtui hänen läheisyydessään, se tapahtui itsestään, ei siksi hän halusi tai ei halunnut sitä. Pimeyttä valaistiin ja se lakkasi olemasta pimeä. Valo ei organisoinut sitä millään tavalla. Se yksinkertaisesti ilmaisi synnynnäisen luonteensa. Jos kysyt minulta, miten tämä kaikki toimi, vastaukseni on, 'minä en tiedä.'**

Annamalai Swamilla (1906-1995) oli lapsuudestaan lähtien luonnollinen taipumus hengellisyyteen. Hän tuli Sri Ramanan luo vuonna 1928 ja sai työpaikan Ashramissa. Kun hän oli ollut tiiviisti mukana monissa rakennushankkeissa kymmenen vuotta Sri Ramanan suorassa valvonnassa, hän siirtyi Palakottuun lähelle Ashramia eläen yksin ja mietiskellen.

Vuonna 1928 vaeltava *sadhu* antoi minulle kopion Sri Ramanan *Upadesa Undiyarista*. Se sisälsi valokuvan Maharshista. Heti kun näin kuvan, minusta tuntui, että tämä oli minun Guruni. Samanaikaisesti minussa heräsi voimakas halu mennä katsomaan häntä. Sinä yönä näin unen, jossa näin Maharshin kävelevän vuoren alemmilla rinteiltä kohti Ashramia. Seuraavana aamuna päätin mennä ja saada hänen *darshaninsa*.

Päästyäni perille noin klo 13.00, kun lähestyin hallia, osa unesta, joka minulla oli, toisti itseään tosielämässä. Näin Bhagavanin kävelevän alas vuorta niin kuin olin nähnyt unessa. Kun istuuduin ja Bhagavan katseli minua hiljaa noin 10-15 minuuttia, minulla oli fyysisen huojennuksen ja rentoutumisen hieno tunne. Se oli kuin olisin kastautunut viileään altaaseen oltuani kuumassa auringossa. Pyysin lupaa jäädä, joka myönnettiin ja sain työpaikan Bhagavanin avustajana. Tuolloin Madhava Swami oli tekemässä työtä yksinään.

Noin kymmenen päivän kuluttua saapumisestani, kysyin Bhagavanilta, miten voisoin saavuttaa Itseoivalluksen? Hän vastasi: "Jos luovut itsesi samaistamisesta kehoon ja mietiskelet Itseä, voit saavuttaa Itseoivalluksen." Kun olin pohdiskelemassa näitä huomautuksia, Bhagavan yllätti minut sanomalla: "Minä odotin sinua. Mietin milloin tulisit." Koska olin uusi tulija, en uskaltanut kysyä häneltä, miten hän tiesi tai kuinka kauan hän oli odottanut. Mutta olin iloinen kuullessani hänen puhuvan näin, koska se näytti osoittavan, että oli minun kohtaloni asua hänen kanssaan.

Muutamaa päivää myöhemmin kysyin, "Tiedemiehet ovat keksineet ja valmistaneet lentokoneen, joka voi kulkea suurella nopeudella taivaalla. Miksi te ette anna meille hengellistä lentokonetta, jolla voimme nopeasti ja helposti ylittää *samsaran* meren?" Bhagavan vastasi: "Itsetutkimuksen polku on lentokone, jota tarvitset. Se on suora, nopea ja helppo käyttää. Matkustat jo nyt hyvin nopeasti kohti oivallusta. Johtuu vain mielestäsi, että sinusta tuntuu, että mitään liikettä ei tapahdu." Seuraavina vuosina minulla oli monia hengellisiä keskusteluja Bhagavanin kanssa, mutta hänen perusviestinsä ei koskaan muuttunut. Se oli aina: "Tee

itsetutkimusta, lopeta samaistuminen kehoon ja yritä olla tietoinen Itsestä, joka on todellinen luontosi."

Kun tulin ensimmäistä kertaa Ashramiin, alueella oli vielä jonkin verran leopardeja. Ne tulivat harvoin Ashramiin, mutta yöllä ne suosivat paikkaa, missä Bhagavan kävi virtsaamassa. Kerran kun leopardi ilmestyi, hän ei ollut vähääkään peloissaan. Hän vain katsoi leopardia ja sanoi: '*Poda!*' [Mene pois!] ja leopardi käveli pois.

Pian sen jälkeen, kun tulin, sain uuden nimen Bhagavanilta. Alkuperäinen nimeni oli Sellaperumal. Eräänä päivänä Bhagavan mainitsi, että muistutin hänestä Annamalai Swamia, joka oli ollut hänen avustajansa Skandasramissa. Ja muutamassa päivässä uusi identiteettini vakiintui.

Kun olin ollut avustajana noin kaksi viikkoa, Velloren veronkantaja, joka tuli Bhagavanin *darshaniin*, toi suuren vadillisen makeisia, jotka minun oli jaettava kaikille Ashramissa. Kun olin jakanut makeisia hallin ulkopuolelle, menin paikkaan, jossa kukaan ei voinut nähdä minua ja otin salaa itselleni noin kaksinkertaisen määrän siitä, jonka olin tarjonnut muille. Kun menin takaisin halliin ja pidin tyhjää vatia Bhagavanin sohvan alla, hän katsoi minua ja sanoi: "Otitko kaksi kertaa niin paljon kuin kaikki muut?" Olin järkyttynyt, koska olin varma, ettei kukaan ollut nähnyt minun tekevän sitä. Tämä tapaus sai minut ymmärtämään, että oli mahdotonta salata mitään Bhagavanilta.

Oltuani avustajana noin kuukauden, Bhagavan pyysi minua valvomaan rakennustyötä Ashramissa. Suurin tehtäväni oli valvoa navetan rakentamista paljon suuremmaksi kuin mitä *sarvadhikarilla* oli suunnitelmassa, koska Bhagavan halusi sen niin. Ongelma koski varoja, jotka joutuivat lähes ihmeellisten yhteensattumien alaisuuteen.

The Sunday Times'in päätoimittaja Madrasista julkaisi laajan kohteliaan artikkelin Bhagavanista *darshaninsa* jälkeen. Tämä artikkeli tuli pohjoisintialaisen prinssin tietoon, johon Bhagavan oli tehnyt suuren vaikutuksen. Vähän myöhemmin prinssi meni metsästäämään tiikeriä. Hänen onnistui jäljittää tiikeri, mutta kun hän nosti kiväärin ampuakseen, hän tunsu halvaantuneensa pelosta. Yhtäkkiä hän muisti Bhagavanin ja rukoi sanoen: "Jos onnistun, en lähetä teille vain 1000 rupiaa, vaan lahjoitan myös tiikerin pään ja taljan." Halvaus lähti hänestä ja hän tappoi tiikerin ja pelasti nahkansa tapahtumasarjassa, koska tiikeri oli hyökkäysetäisyydellä.

Kun olimme riidelleet kaksi päivää navetan koosta, postinkantaja ilmestyi 1000 rupian kanssa. Otin rahan Bhagavanille, joka huomautti kaikkein rennoimmalla tavalla, "Kyllä, olen odottanut maksumääräystä. Vie se *sarvadhikarille*."

Meidän taloutemme oli aina epävarmalla pohjalla, mutta emme koskaan

kokeneet mitään todellista talouskriisiä. Kun työ oli meneillään, lahjoitukset kat-toivat juuri kaikki kulut. Jos rakennustöitä ei ollut käynnissä, lahjoituksia ei tul-lut.⁸⁷

Bhagavan oli syvästi kiinnostunut rakennustyöstä, ohjaten minua kaikissa työn vaiheissa. Illalla, kun menin hänen luokseen päivittäisen raporttini kanssa, hän kertoi minulle työstä, joka oli tehtävä seuraavana päivänä. Kun oli kysymys vaikeammasta töistä, hän jopa selitti, miten edetä.

Olin palkannut sekä miehiä että naisia ruokasalin rakentamiseen. Jotkut naisista olivat varsin houkuttelevia ja joskus seksuaaliset halut vaivasivat minua. Kerroin Bhagavan, "En halua *mokshaa*, haluan vain, ettei naisten halua tulisi mie-leeni." Bhagavan nauroi ja sanoi, "Kaikki *mahatmat* pyrkivät vain tähän." Jotta välttäisin seksuaalisia ajatuksia, päätin päästä eroon naistyöntekijöistä. Bhagavan ei hyväksynyt sitä. Hän ei nähnyt mitään syytä siihen, miksi naisten pitäisi menet-tää työpaikkansa pelkästään sen vuoksi, etten pystynyt hallitsemaan mieltäni.

Bhagavan vietti tuntikausia seurassamme rakennustyössä. Hänen oli usein tapana sanoa, "Kun olen ulkona, olen terveempi – yli kuusi jalkaa pitkä sohva on kuin vankila minulle." Hän palasi takaisin halliin, kun ilmoitettiin, että jotkut kan-nattajat olivat tulleet halliin hänen *darshaniinsa*. Kerran kun Bhagavan näki avus-tajan tulevan kertomaan hänelle, että jotkut ihmiset olivat tulleet, hän kääntyi puo-leeni ja sanoi: "Uusi etsintäkuulutus on tulossa, jolla minut pidätetään. Minun täy-tyy mennä takaisin vankilaan."

1930-luvulla Bhagavan päätti yksin, milloin ja minne rakennukset olisi rakennettava, mihin mittakaavaan ja mitä materiaalia käytettäisiin. Hän laati suunnitelmat Ashramin rakennuksista ja kertoi minulle mitä tehdä. Jos ohjeet olivat mo-nimutkaisia, hän luonnosteli joskus muutamalla rivillä paperille selventääkseen tai havainnollistaakseen sitä, mitä hän sanoi. Kun hän antoi minulle suunnitelmat, hän sanoi aina, että se oli vain ehdotus. Hän ei koskaan olettanut antavansa minulle määräyksiä.

Bhagavan itse kirjoitti tamiliksi *pakasalain*⁸⁸ isoilla kirjaimilla paperipalal-le. Nämä sekä vuosiluku 1938 että Sri Ramanasramam kirjoitettuna *devanagari*-kirjoitusjärjestelmällä näkyvät nykyään ruokasalin itäisellä seinällä.

Bhagavan saattoi usein tulla ulos katsomaan, mitä olimme tekemässä. Hän pommitti meitä neuvoilla ja ohjeilla ja liittyi joskus itse työhön. Mutta hän saattoi sanoa, "En liity täällä mihinkään toimintaan. Minä vain todistan kaikkea, mitä ta-

87 Sama tapahtui Sri Ramana Kendramin rakentamisessa, Hyderabadissa. Rakentamisesta vastaa-va opetuslapsi kertoi kääntäjätoimittajalle, miten varoja tuli salaperäisesti Rakennusrahaston lah-joituslaatikkoon Kendramissa eivätkä rakennustyöt kärsineet varojen vähäisyydestä.

88 Ruokasali.

pahtuu."

Bhagavan saattoi aloittaa projekteja, kun rahaa ei ollut käytettävissä, iloisesti sulkien silmänsä kaikilta välittömän taloudellisen tuhon ennustuksilta, joita *sarvadhikari* teki. Hän ei koskaan pyytänyt keneltäkään rahaa ja kielsi *sarvadhikaria* kerjäämästä lahjoituksia,⁸⁹ silti jotenkin lahjoituksia tuli tarpeeksi jokaisen rakennusprojektin loppuun saattamiseksi.

Kerran, kun Bhagavan oli hyvin sairas, Maurice Frydman [no. 36] antoi 1000 rupiaa *sarvadhikarille* hedelmien ostamiseksi Bhagavanille. Tietäen, että Bhagavan ei syö hedelmiä ellei kaikille muillekin anneta yhtä suurta osuutta, hän karttoi rahan käyttämistä tähän tarkoitukseen. Joitakin kuukausia myöhemmin Frydman valitti Bhagavanille, ettei hänen lahjoitustaan ollut käytetty asianmukaisesti. Bhagavan sanoi melko vihaisesti: "Kun annat jotain, sinun pitäisi pitää asiaa loppuunkäsiteltynä. Kuinka kehtaat käyttää tätä lahjaa vielä egollesi?"

Bhagavan antoi meille oppitunnin tekemällä työn itse. Keittiön lähellä oleva huone oli likainen ja pölyinen ja sitä siivottiin harvoin. Monet ihmiset kävelivät huoneen läpi, mutta eivät koskaan ajatelleet siistivänsä sitä, kunnes Bhagavan itse otti luudan ja puhdisti sen täysin. Useat kannattajat yrittivät pysäyttää hänet sanoen: "Pliis Bhagavan, antakaa minun tehdä tämä työ. Minä haluan puhdistaa huoneen." Kieltäytyen luovuttamasta luuta, hän sanoi: "Nyt silmäsi ovat sen kimpussa. Etkö nähnyt sotkua aiemmin?" Siitä päivästä lähtien huone puhdistettiin säännöllisesti.

Annamalai Swami muutti Palakottuun (Ashramiin liittyvä yhteisö) vuonna 1938. Elämänsä loppuun vuoteen 1995 asti, hän eli rauhallisesti ja hiljaa pienessä ashramissaan. Hän välitti myös hengellistä ohjausta etsijöille, jotka halusivat hänen apuaan ja ohjaustaan. Voimme nähdä Annamalai Swamin kertovan joitakin muistikuviaan videolta Guru Ramana.

71

Mouni Sadhu (M. Sudowski), australialainen, kirjoitti klassisen *In Days of Great Peace*. Hän asui Ashramissa muutaman kuukauden vuonna 1949, sen jälkeen kun Sri Ramana veti häntä puoleensa, kun hän oli lukenut Bruntonin kirjan *A Search in Secret India* (no. 1).

25 vuoden ikäisenä teosofia veti huomioni puoleensa. Aloin harjoittaa kes-

⁸⁹ *Katso* kolmas kappale, s. 178.

kittymistä ja mietiskelyä. Muutamana vuoden melko hedelmättömien ponnistusten jälkeen innostukseni alkoi laantua. Kokeilin monia okkultismin, taikuuden, yms. kouluja. Lopulta satuin saamaan käsiini kirjan *A Search in Secret India*. Kaksi viimeistä lukua vakuuttivat minulle, että olin löytänyt todellinen Mestariini. Aloin harjoittaa itsetutkimuksen polkua roomalaiskatolisessa luostarissa Pariisissa. Kuu-kausia myöhemmin vakiinnuin tiukasti polulle; mutta vasta vuonna 1949 tämä ratkaiseva muutos tapahtui Sri Ramanan läheisyydessä.

Minuun teki vaikutuksen hänen kätensä eleen pehmeys ja rauhallisuus aivan kuin kutsuen minua tulemaan hieman lähemmäs, niin yksinkertainen ja arvokas, että minä tunsin heti, että kohtasin suurmiehen. **Kaikki teoriat, kaikki hankittu tieto muuttui pölyksi, kun seisoo kasvotusten Maharshin kanssa. Saan rauhan, joka ylittää kaiken inhimillisen ymmärryksen. Sisäisen kokemuksen hetket Maharshin kanssa ovat niin täynnä vaikutuksia, että saattavat vaikuttaa ei ainoastaan yhteen, vaan moniin inkarnaatioihin. Hänen kasvonsa ovat täynnä inspiraatiota, ylikuonnollista tyyneyttä ja voimaa, ääretöntä ystävällisyyttä ja ymmärtämystä. Hänessä on vallalla hiljaisuus.**

Viisaan jatkuvasti säteilemä täydellisen puhtauden ja rauhan ilmapiiri pakottaa meidät tutkimaan ja tarkistamaan, niin sanotusti, kaikkia uskomuksiamme ja mielipiteitämme; mutta se tapahtuu itsestään spontaanisti, ilman mitään ponnistusta meidän puolelta; se ei kohdistu, se on yksinkertaisesti seurausta tietoisuuden äkillisestä laajentumisesta. Suuri onnen tunne saa aikaan sisäisen prosessin.

Hehku, Todellisen heijastus, jonka näen Mestari valaiseman mielen läpi. Loputtoman autuuden aalto syöksyy lävitseni ja hukuttaa minut. Se kuljettaa minut ajattelun tuolle puolen, kärsimyksen ja murheen tuolle puolen, kuolemaa eikä muutosta ole olemassa, vain ääretön *oleminen*. Aika katoaa – sille ei ole enää käyttöä.

Maharshin henkinen alkemia voi muuttaa kovan materialismin joksi-kin puhtaaksi ja jaloksi. Joskus, kun istuin lähellä häntä, imien Hänen valonsa näkymätöntä säteilyä, ajattelin: "Kenelle ja milloin voin maksaa takaisin tämän autuuden? Kuka on se, joka poistaa elämäni taakat ja moraaliset rapiot?" Entinen nuori uneksija oli nyt istumassa olennon jaloissa ja kasvotusten olennon kanssa, joka on ratkaissut kaikki ihmisongelmat.

Maallisen rakkauden traaginen komedia näkyy nyt kaikessa sen epämieluisassa alastomuudessaan hänen tietoisuutensa tuomioistuimen edessä. Uusi näky oli tulossa sieluni temppeeliin, vapauduttuaan juuri huijareista – valoisa ihanne, lahjomaton, puhdas, vailla kaikkia itsekkyyden tahroja, loistaen henkistä kauneutta ja sitoutumatta mihinkään lyhytikäisiin fyysisiin muotoihin. Täällä ei ollut enää mahdollisuutta pettymykseen, erimielisyyteen ja väärinkäsitykseen.

Maharshilla on outo voima herättää rakkautta itseään kohtaa kaikkien sydämissä. Antautuminen kohottaa hänen oppilaansa, nostaen heidän elämänsä mitaamattomalle tasolle, jolla he kykenevät koskettamaan voiman puhtainta muotoa, joka on ehkä maailmankaikkeuden luoja.

En ole koskaan nähnyt enkä epäilemättä tule koskaan näkemään missään muissa kasvoissa sellaista selittämätöntä, ihanaa hymyä kuin Maharshin, ylimaallista kauneutta, joka heijastuu fyysisessä muodossa.

Pyhimyksen läheisyydessä mieli virittyy hiljaisuuteen eikä uskalla sortua loputtomaan kyselyyn kuten sillä oli tapana tehdä.

Maharshin säteilemä näkymätön, mutta vaikutukseltaan tehokkain valo tuottaa muutoksen mielipiteisiimme ja arviointeihimme maallisen elämän kaikista arvoista. **Hän on kuin omantuntomme korkein tuomioistuin, Rippi-isä, jonka 'pelkkä läsnäolo puhdistaa meidät kaikista synneistä'.**

Mestarin läheisyydessä mieleemme lakkaa olemasta este nähdä Todellisuus. Huomasin omakohtaisesti, että kysymykset ja ongelmat, jotka joku aina sitten olivat käsittämättömiä tai lykätty myöhempään selvittelyihin, selvisivät itsestään.

Valo ja elämä virtaavat jatkuvasti Maharshin silmien kautta käsittämättömällä majesteettisuudella ja kiihkolla heihin, jotka eivät ole nähneet niitä. Rauhan virta, tehokas, mutta silti suloinen, virtaa hänen silmistään. Ne hohtavat täydellistä ymmärrystä kaikkien heidän kaikelle heikkouksille, puutteille ja sisäisille vaikeuksille, jotka katsovat niihin. Aina kun Maharshi puhui meille, hänen silmissään oli paljon myötätuntoa, viisautta ja ymmärrystä. **Uskomaton rakastava hyväntahtoisuus säteili niistä.**

Kuten korkea majakka, jonka säteet viitoittavat tietä turvalliseen satamaan kaikille, jotka ovat avomerellä ja etsivät turvapaikkaa, samoin tämä suuri Intian Rishi vuodattaa valoa heille, joilla on 'silmit nähdä ja korvat kuulla.' Tunsin, että tämä valo läpäisee olemuksemme läpeensä antaen meille käsityksen kaikista 'egomme', pienen merkityksettömän persoonallisuutemme, virheistä ja puutteista.

Ollessaan lähellä Maharshia, ihminen tuntee Jumalan läsnäolon itsensänselvytyksenä – mitkään argumentit tai todisteet eivät ole välttämättömiä. Suurin ihme on Maharshi itse. Tiedän, että kaikki eivät kykene tuntemaan tai edes arvaamaan sitä. Tällaisia ihmeitä voi tietää vain sukeltamalla hiljaisuuteen ja omiin syvyyksiinsä. Maharshin läheisyys tekee mielen hiljentämisen ponnistuksesta äärettömän paljon helpompaa kuin se olisi muualla. Maharshin läheisyydessä voimme intuitiivisesti löytää itsestämme oikean asenteen.

Lähestyin häntä jättääkseni jäähyväiset. Hän katsoo silmiini. Hän on näh-

nyt jokaisen sanan mielessäni jo ennen kuin kokosin ne yhteen. Painan pääni ja tunnen hänen kätensä kosketuksen otsallani, hänen sormiensa hellän kosketuksen pitkin päätäni. Voiman ja puhtauden hienovarainen virta kulkee läpi koko vartaloni. Kuin salaman väläyksenä ymmärrän, että tämän hetken voima kannattaa minua kaikkina tulevina vuosina ja sen valo loistaa ikuisesti elämäni yllä.

Hänen jalkainsa juuressa opin lopettamaan ajatusvirrat mielessäni, asian, joka aiemmin ahmi pitkiä ponnistuksen vuosia eikä ollut koskaan täysin onnistunut monista harjoituksista huolimatta. **Jollakin ihanalla tavalla Maharshi näytti valvovan meissä sisäisiä prosesseja, aivan kuten kuljettaja vahtii monimutkaisen koneen työskentelyä, koneen, jonka hän tuntee läpikotaisin. Hän auttoi salaperäisesti sisäisissä kokemuksissa, mutta miten, se pysyy yhä minulle salaisena. Ihminen ilmestyi näistä kokemuksista suuresti muuttuneena ja usein täysin erilaisella käsityksellä kaikesta tässä maailmassa. Omasta puolestani kutsun sitä 'Mestarin henkiseksi alkemiaksi'.**

Eräissä artikkelissa, heti Sri Ramanan mahanirvanan jälkeen, hän kirjoitti:

Valo näistä loistavista silmistä oli lähtemättömästi kaivertunut mieleeni, kun olin poistumassa Ashramista. Olisi naurettavaa sanoa, että ikuisuuden valo on sammutettu. Tiedän, että tämä valo ei ole aineellista, vaikka se kulki materiaalisen kehon läpi. Joten hänen kuolemansa ei estänyt minua hänen todellisuudeltaan.

Oli kaikkein mystisimpiä ja inspiroivimpia iltoja Ashramissa, kun kaunista hymniä 'In Praise of the Lord of the Universe' (*Five Hymns on Arunachala*) laulettiin hallissa. Sri Bhagavan ilmeisesti rakasti hymniä, sillä hänen kasvoillaan näytti ilmenevän omalaatuinen ilmaus, joka oli jotakin muuta kuin ihmisonnea ja -iloa. Ja nyt koin jälleen kerran, sama kaunis melodia kuului ennättävän ennen ulkokorviani.

Kirjeitä tuli kannattajilta muista maanosista. Ystäväni yrittivät parhaansa mukaan lohduttaa itseään ja minua sanoen, että Mestarin fyysinen poismeno ei voinut rikkoa henkistä yhteyttä häneen. Ja silti tällaisten kirjeiden viimeisten kappaleiden muste tahraantui usein pudonneista kyynelistä.

Eräissä artikkelissa, kuusitoista vuotta mahanirvanan jälkeen, hän kirjoitti:

On jo kulunut riittävästi aikaa suoda itsellemme Maharshin loistavasta saapumisesta selvä haluttu näkymä pienen planeettamme hengelliseen horisonttiin.

On tunnettu tosiasia, että Maharshin läsnäolossa jokainen tunsu olevansa erilainen ja parempi kuin aiemmin jokapäiväisessä elämässään. Hänen hengellinen

magneettisuutensa, joka itse oli löytänyt lopullisen rauhan ja viisauden, ei voinut olla säteilemättä meille kaikille, aivan kuten auringosta irtoaa säteitä kaikkialle ja kaikille, hyvälle ja huonoille samalla lailla. Se on kiistatonta.

Kun tajusin Maharshin saavutusten suuruuden, käännyn tahtomattani itseeni ja sanoi: "Tässä istuu viisas rehvastelematta millään titteleillä tai oppiarvoilla, kuin aurinko verrattuna minun pikku kynttiläparkaani." Ja silloin ensimmäinen taistelu oli voitettu. Tajusin kaikkien inhimillisten tittleiden ja oppiarvojen tyhjyyden.

Hän opetti meille, että saavuttaminen on yhtä hyvin mahdollista meluisassa Lontoon asunnossa kuin syrjäisessä ashramissa. Ja silti niin monet ihmiset ovat yhä huolissaan, koska he eivät pystyneet tekemään pitkää ja kallista matkaan 'pyhään paikkaan', jossa he toivovat saavuttavansa sen, mitä eivät voi muuten saavuttaa.

72

Kumar oli Bangaloresta lähtöisin oleva toimittaja.

Sri Maharshi istuu ajan penkalla ja katsoo sen virtausta välinpitämättömänä ja teeskentelemättä. Hän on iätön ja siksi syntymäpäivällä ei ole hänelle merkitystä. Hän on täysi ja valmis ja täydellinen.

Mikä ihmejoukko on tämä *jayanti*- [syntymäpäivä-] seurakunta? Se koostuu ihmisistä, joita ajaa eteenpäin heidän egojensa itsetuhoinen halu, jotka istuvat Sri Maharshin edessä transsissa, sallien jälkimmäisen armon paistaa heidän sieluaan niin paljon ja niin nopeasti kuin mahdollista. On myös ihmisiä, jotka tulevat etsimään Mestarin armoa säilyttääkseen valloituksensa elämän iloisessa kiertokulussa ja saadakseen sitä enemmän kuin sitä voitaisiin rukoilemalla saada.

Sri Maharshi on viehätysvoiman magneetti ja ihmiset yrittävät käyttää häntä haluamallaan tavalla, haluamiinsa päämääriin. Hän on aurinko, jonka armon säteet lankeavat ja tanssivat mielissä ja sydämissä, jotka ovat auki.

Sri Maharshi on tänään Intian hengellisen perinteen tietolähde ja heijastin. He, jotka lukevat Upanishadeja ja *Gitaa* ja kiistelevät välittömästä ja lopullisesta, voivat nähdä hänessä korkeimman äänettömän saavutuksen. He, jotka iskevät kannuksensa kilpahevოსmielensä kylkiin ja ohjastavat sitä kohti huolta ja tyytymättömyyttä, näkevät **Sri Maharshissa Jumalihmisen, joka on tuhonnut mielensä ja on siksi täydellisessä hiljaisuudessa ja autuudessa.**

Swami Ranganathananda oli viime aikoihin asti Sri Ramakrishna Mathin presidentti, Belur Math, Howrah (West Bengal).

Olin ollut kahdesti Sri Ramanasramamissa. Ensimmäinen vierailuni oli vuonna 1936. Bhagavan oli poikkeuksellinen persoona, joka pystyi vetämään ihmisten mieliä ja sydämiä kaikkialta maailmasta. Jae *Srimad Bhagavatamissa* kuvaa pyhän henkilön luonnetta, rakkautta häneen, josta tulee vapauttava voima. Se tarkoittaa heitä, jotka ovat erittäin rauhallisia, joiden mieli on kuin rasvatyyni meri, jotka ovat täynnä myötätuntoa – kaikkien ruumiillistuneiden olentojen ystävä. Toinen piirre on, että tällaiselle henkilölle on jo syntynyt vihamies. Tämä hieno kuvaus sopii meidän Bhagavaniimme mitä parhaiten.

Maharshi oli keskittänyt itsensä kuolemattomaan, ikuiseen. Tästä hänen elämänsä valtava merkitys. Hän eli keskuudessamme kuin vaatimaton ihminen. Et voisi mitata häntä, aivan kuten Sivan valon pylvästä, joka oli kerran ilmestynyt Arunachalassa. [Katso kappale 1, s. 368.] Et voisi nähdä korkeutta, et voisi nähdä syvyyttä.

Heitä, jotka olivat nähneet Bhagavanin ihmismuodossa, siunataan todellakin. **Hänen kosketuksensa oli kuolemattoman kosketus, kosketus, joka nostaa ja saa sinut tuntemaan, että olet myös joku vaivan arvoinen.** Tänä fyysisen todistuksen aikana löydämme Bhagavanissa iankaikkisen totuuden ihmismuodon.

Bhagavan oli jatkuvasti jumalallisessa tietoisuudessa – istuipa hän yksin ja säteili hiljaista läsnäoloaan, korjasipa hän vedoksia, lukipa hän sanomalehteä, leikkasipa hän vihanneksia keittiössä, hän pursui iloa. **Hän oli äärettömän, jumalallisen aito henkilöitymä. Jokainen sana, jonka hän sanoi, oli täynnä atma vidyan viisautta.** Hän ilmensi suurta opetusta 'Minä olen se'. Bhagavan sanoo, että tämä kokemus on helppo saavuttaa. Se on helppoa. Ei ole olemassa harjoitusta, jolla mennään läpi. Se on vain tietoisuutemme keskustan vaihtumista.

Olemme nähneet Ramana Maharshin; me luemme *Bhagavatamin* Sukasta. Näissä kahdessa on niin paljon yhtäläisyyksiä. He löysivät ihastuksen jatkuvassa kokemisessa ja he juhlivat jatkuvasti Itsessä koettavaa ääretöntä iloa, vapaana orjuudesta ja silti täynnä motiivitonta rakkautta. Se on ikuinen viesti, joka ilmenee ihmisen mittasuhteissa, jota me kutsumme Ramana Maharshiksi.

Sankaracharyan *Vivekachudamanissa* on kaunis säe, joka on niin sopiva Maharshiin: 'Ehdottoman köyhä, mutta täynnä onnea, ei armeijaa takana, mutta

äärettömän vahva, ei aistinautintojen kokemusta, mutta aina onnellinen, ei ketään hänen vertaistaan, mutta hän tuntee kaikkien olevan hänen vertaisiaan.' Haluan viitata vain yhteen tapaukseen.

Kun olin saapunut, olin kertonut hänelle, että oleskelisin kolme päivää ja lähtisin junalla kolmannen päivän iltana. Olin unohtanut asian. Hän katsoi minua oikeaan aikaan ja sanoi: "*Tongasi* on järjestetty, on aika mennä." Kuinka inhimillinen – puhuen vilpittömästi ja silti kuinka jättimäinen.

Mitä Krishnasta sanotaan Bhagavatamissa, sopii myös Bhagavaniin. 'Mitä enemmän me kuulemme, sitä enemmän meissä herää halua kuulla lisää ja lisää.' Olkaamme kaikki tämän **valtavan henkisen dynamon arvoisia, joka siirtyy sydämeemme jopa tietämättämme.**

74

Swami Desikananda – Ramakrishna-veljeskunnan *sannyasi*. Oli Vedanta-koulun johtajana Mysoressa monia vuosia.

Jumalallinen armo oli se, joka toi minut Sri Ramanan luo vuonna 1927. Saapuessani Ashramiin, näin Maharshin istuvan sohvalla kannattajiensa ympäröimänä, jotka istuivat hänen jalkojensa juuressa. Koko kohtaaminen toi mieleen entisaikojen viisaat. Maharshi katsoi minua ohimennen ja teki sellaisia tiedusteluja kuin mistä tulin ja oleskelustani.

Seuraavana aamuna menin Ashramiin ja istuin Maharshin edessä mietiskelyssä. Huomasin, että saatoin helposti keskittyä hänen lähellään ja olin jatkuvasti pidempiä jaksoja häiriöttömässä mietiskelyssä, joita en ollut aiemmin koskaan voinut saavuttaa missään muualla. Kun kerroin Maharshille siitä ja miten nautittavaa se oli, hän kysyi, nukuinko mietiskelyn aikana. Kun vastasin kieltävästi, hän nauroi ja tiedusteli mietiskelyni muotoa, joka oli keskittymistä valoon sydämessä ja kukan tarjoamista *ishta daivamille* (valitulle jumalalle) aina, kun mieli häilyi, kuten Swami Sivanandji Maharaj, Ramakrishna Math ja Missionin toinen puheenjohtaja oli ohjeistanut. Maharshi sanoi, että se sopi minulle ja voisin jatkaa tällä tavalla.

Bhagavan rutiinina oli istua sohvalla enimmäkseen ääneti keskipäivään saakka ja taas ruokailun jälkeen, ja hieman lepoa. Hänellä oli tapana käydä posti läpi kahdesti päivässä ja mennä lyhyelle kävelyllä Vuorelle. Hän sanoi kerran, että koska mieltä ei ollut, ei ollut myöskään käsitettä mistään. Kaikki oli yhtä täyteistä lakeutta rauhassa ja onnellisuudessa. Hän lisäsi nopeasti, ettemme voi sanoa

edes yksi lakeus ('avaruus'), koska ei ollut toista. Hän oli aina uppoutunut *satiin – chitiin – anandaan* (olemassaoloon – tietoisuuteen – autuuteen).

Kerroin Bhagavanille vierailuni yhdeksäntenä päivänä, että minun piti lähteä. Polvistuneena hänen eteensä itkin ylenpalttisesti. Minua lohduttaen hän sanoi, "Voit jäädä. Kukaan ei pyytänyt sinua lähtemään." Silti minä jätin hänet seuraavana päivänä.

Bhagavanin armo ei ollut ainoastaan vetänyt minua viisaan katraaseen, jolla (viisaalla) oli korkein oivallus, vaan oli auttanut minua kaikin tavoin kokemaan korkeimman rauhan ja autuuden jaksoja. Tämä todellakin muodostaa tuen ja turvan elämälleni, joka oli, on ja tulee olemaan.

Bhagavanin äänetön tuki ja hänen tarjoamansa apu tulevat todellakin säilyttämään hengellisen ilon ja rauhan ikuisen kevään.

Lopuksi:

Säkeistö Sri Maharshin Ylistykseksi

Kuinka armollinen olette Te Herra Dakshinamurthy
Siunattuanne ihmiskunnan Teidän palveluksellanne ihmismuodossa.
Bhagavanille, joka on vain Satyamin, Sivamin ja Sundaramin muoto
Esitän tervehdykseni uudestaan ja uudestaan.

* * *

75

Pascaline Mallet, ranskalainen kirjailija ja etsijä, jonka kirjaa *Turn Eastwards* Sri Ramana arvosti, selittää yksityiskohtaisesti yhdeksän kuukauden pyhiinvaellustaan Intiassa vuonna 1937.

Ashramissa näimme hallin toisessa päässä hiljaisen, liikkumattoman hahmon loikovan matalalla sohvalla kadonneena syvään mietiskelyyn, tietämättä, siltä näytti, kenestäkään ja mistään. Me livahdimme sisään hiljaa ja istuuduimme maahan väkijoukon sekaan. Minä katselin verkalleen outoa, unohtumatonta kohtausta, koko huomioni kohdistui tähän keskeiseen hahmoon, jonka tyyni majesteettisuus, seesteinen voima ja täydellinen itsevarmuus näyttivät täyttävän koko paikan sanoin kuvaamattomalla rauhallalla. **Katsoa häntä silmiin, jotka loistivat kuin tähdet, oli ehkä ensimmäinen kerta ymmärtää Ikuisuuden merkitys ja**

tempautua autuuteen, joka ylitti ymmärryksen.

Kuka oli tämä Mahtava? Millä ihmisen tai yli-ihmisen evoluution porraskaskelmalla hän seiso? Tällaisilla kysymyksillä on kuitenkin hyvin vähän arvoa. Kun aurinko paistaa, kenenkään ei tarvitse tietää, miksi ja miten se paistaa? Avasin sydämeni Hengelliselle Elämälle, joka säteili niin intensiivisesti Hiljaisuudessa. Sain vaikutelman, että olin kuin se oli, tulisen Voiman meren ympäröimänä, joka hitsaa kaiken nykyisen suureksi Liekiksi, joka nousee kohti Taivaita. Edes yhtä ainuttakaan kertaa äänetön hahmo ei kääntynyt tai liikkunut tai osoittanut kiinnostuksen merkkejä tapahtumiin, toisin sanoen, Vedojen lausuntaan, jota suoritettiin iltarukouksina Ashramissa. **Oli kuin hän olisi asunut alueella, joka on ajan ja paikan rajoitusten tuolla puolen.**

Myöhemmin, kun me menimme sisään *pandaliin*, joka oli pystytetty Maharshin syntymäpäivän vuotuisesta festivaalista varten, hän askaroi kirjoittamisen ja lukemisen parissa. Mutta jotenkin minusta tuntui, että koko ajan hän eli tilassa, jossa aikaa ja paikkaa ei ollut olemassa; absoluuttisen alueella, maailmankaikkeuden aidossa sydämessä. Tätä on vaikea kuvata, vielä vähemmän todistaa ja vain hämärästi aistia, mutta silti siitä muodostui koskaan unohtumaton kokemus. **Hänen täydellinen persoonallisuudettomuutensa ja korkein välinpitämättömyytensä ei vähimmässäkään määrin poistanut kaikenkattavaa myötätuntoa, empatiaa ja ymmärrystä** monia ongelmia ja vaikeuksia kohtaan, joita hänelle jatkuvasti toimittivat väsyneet, surun murtamat ihmiset, jotka tulivat hänen luokseen lohdun ja avun löytämisen toivossa.

Epäilemättä pelkkä eläminen hänen edessään on suurin apu, joka on mahdollista saada. On tosiasia, ettei kukaan, joka tulee Ashramiin, poistu tyhjin käsin. Jokainen vastaanottaa suurimman mahdollisen kapasiteettinsa mukaan, olkoon tämä pätevyys ('kuppi') suuri tai pieni, ja monet ihmiset saivat sisäisiä kokemuksia, jotka ovat muuttaneet heidän elämänsä.

Seuraava on kirjeestä, jonka Mallet kirjoitti Sri Ramanalle vuonna 1939 Versaillessta (Ranskasta):

"Kaksi vuotta on tullut ja mennyt siitä, kun olen ylittänyt Teidän Ashramin kynnyksen ja vielä hengessä, jossa olen aina pysynyt siellä.

Vaikka illuusio yhä usein kätkee Todellisuuden näyn, joka paljastui Teidän Läsnaolonne siunatussa Hiljaisuudessa, vaikka Itsetietoisuuden Hopealanka katoaa usein muuttuvien valojen ja varjojen parissa, silti sisäinen halu oivaltaa Itse säilyy ja kasvaa vahvemmaksi ja muuttuu paljon itsepintaisemmaksi, kun Armo ja etsintä kulkevat käsi kädessä.

Toisinaan, mutta harvoin, ilman näkyvää syytä, spontaani 'minä'-tietoisuus pulpahtaa ja autuus täyttää sydämen hehkuvalla lämmöllä.

Rukoilen Teiltä valoa ja ohjausta, joiden tiedän aina olevan siellä ja Teidän jalkoihinne lasken muuttumattoman rakkauden uhrilahjat."

76

Gunturu Lakshmikantham oli Sri Ramanan erinomaisen opetuslapsen – Ganapati Munin (no. 91) elämäkerran kirjoittaja.

Minun gurullani, Kavyakantha Ganapati Munilla oli aina tapana pauhata korviini Bhagavan Ramanan ylistystä. Hän saattoi sanoa, "Olen pelkkä atomi. Bhagavan on vertaansa vailla oleva *Meru*." [Legendaarinen vuori.] Hän oli vakuuttanut minulle, että hän veisi minut Sri Ramanan luo henkilökohtaisesti ja saisi minut oppimaan *hridaya vidyan* häneltä. Odotin sitä innolla. Sitten tuli salama kirkkaalta taivaalta. Guruni saavutti *nirvanan* vuonna 1936. Kaikki oli minulle tummaa. Menetin myös toivoni oppia totuuden suoraan Bhagavanilta.

Kesäkuussa 1937 menin Arunachalaan Bhagavanin *darshaniin*. Hän istui sohvalla. Hän oli vertaansa vailla. Hänen kiiltonsa jättäisi varjoonsa tuhannen aurinkoa. Hän ei nähnyt meitä. Ei merkkiäkään siitä, että hän olisi huomionnut minut. Tunsin lannistuneeni. Päivällä liikuskelin ympäri Ashramia. Ylitin hänen polkunsu useita kertoja kiinnittääkseni hänen huomionsa, mutta se oli turhaa.

Illalla Bhagavan istui jälleen sohvalla. Yhtäkkiä hän kutsui Narasimhamin, joka kopioi Ganapati Munin Uma Sahasramia muistikirjassa ja kysyi, "Oletko ymmärtäneet säkeiden merkityksen?" Narasimham vastasi: "Ymmärrän niiden yleisen suunnan, mutten niiden todellista merkitystä." Bhagavan sanoi "Miksi juuri sinä et ymmärrä? Olet itse tiedemies", ja sitten hän sanoi:

"Itsen valo kulkee sydäimestä mieleen ja sieltä kehon eri osiin. Arvostelu-kykyisen täytyy jatkuvalla ponnistelulla kääntää valo takaisin sydämeen, josta se on syntynyt. Silloin hän kokee Itsen autuuden. Vaikka sydän on kaikkialle levittäytyvä, koska yksilö samaistaa itsensä kehoon, viitataan fyysiseen paikkaan rinnan oikealla puolella." Samalla kun Bhagavan lausui viimeiset sanat, hän katsoi suoraan sydämeeni.

Miten voin kuvata sen kokemuksen ihmettä, joka siitä seurasi? Minä yksinkertaisesti kylvin ilossa, sen kaltaisessa, jota en ollut koskaan aiemmin tuntenut. Hän siunasi minua kokemuksella, jota jopa suurimmat *devat* [jumalat] odottavat kiihkeällä kaipuulla. Se oli melkein kuin jos hän sanoisi: "Sinä olet saanut sen,

mitä Ganapati Muni on luvannut ja jolle olet ollut niin innokas. Nyt on sinun asiaasi tehdä siitä omasi lujalla harjoituksella."

77

Ethel Merston, ranskalainen (nais-) kannattaja, tuli Sri Ramanan luo vuonna 1939. Hän asettui asumaan lähelle Sri Ramanasramamia useiksi vuosiksi ennen ja jälkeen Sri Ramanan *mahanirvanan*. Hän kirjoitti Sri Ramanan tapamisistaan kirjan *The Call Divine*.

Vuosina 1937-38 pieni joukko etsijöitä Pariisissa keskusteli J.Krishnamurtin ja muiden opetuksista. Me kaikki olimme lukeneet Bruntonin *A Search in Secret India* [no. 1]. Eräs meistä – Pascaline Mallet [no. 75] oli vierailut Ashramissa ja se oli tehnyt häneen suuren vaikutuksen. Pascaline pyysi minulta, että auttaisın häntä kääntämään '*Who am I?*' ranskaksi. Kirja teki minuun syvän vaikutuksen. Olimme uteliaita näkemään suuren miehen, jota Brunton niin ylisti.

Bhagavan veti minut Tiruvannamalahin vuonna 1939. Minulta otti muutamman hetken hänen halliinsa saapumisen jälkeen tulla tietoiseksi, että **olin lähellä suurinta opettajaa, jonka olen koskaan tavannut**. Heti, kun olin hänen läheisyydessään, hän sai minut tuntemaan oloni kotoisaksi ja rauha siinä pienessä hallissa veti minua kuin ei mikään aiemmin. Olimme suunnitelleet viipyvämmekaksi päivää. Kun lopulta jouduin lähtemään, tiesin, että joskus minun pitäisi palata. Paluu tuli kaksi vuotta myöhemmin ja siitä lähtien viiden peräkkäisen vuoden ajan kävin Ashramissa joka kesä istumassa Bhagavanin läheisyydessä. Sitten vuonna 1944, kun työni Pohjois-Intiassa päättyi, tulin pysyvästi asumaan hänen lähelleen.

Alkuaikoina naiset istuivat sisäänkäynnin toisella puolella, kasvot sohvaan päin, kun taas miehet istuutuivat toiselle puolelle sohvan juureen. Kaikenlaisia kasteja, uskontoja ja kansallisuuksia tuli *darshaniin*. Jokaista ja kaikkia kohtaan, maharajasta ja siivoojaan, Bhagavan oli sama lempeä sähkösilmäinen ystävä. Minun kaltaiseni tulokkaat aloittivat kysymällä häneltä kysymyksiä, mutta huomasivat pian, että oli tarpeetonta sanoa niitä; tavalla tai toisella, kysymättä, kysymyksiin vastattiin ja ongelmat ratkaistiin.

Kerran olin miettinyt ongelmaa kolmen päivän ajan löytämättä ratkaisua. Neljäntenä päivänä, kun istuin vastapäätä Bhagavan ja ongelman yhä ahdistassa minua, Bhagavan käänsi yhtäkkiä silmänsä kohti minua. Hetken kuluttua hän pyysi erästä avustajaansa etsimään hänelle tietyn *puranisten* tarinoiden kirjan; hän käänteli sivuja kunnes, löydettyään katkelman, jonka hän halusi, luovutti kirjan

eräälle miehelle, joka tunsu englannin kieltä ja pyysi häntä lukemaan tarinan ääneen. Tämä tarina antoi minulle vastauksen ongelmaani.

Hän opetti jokaista etsijää tämän tarpeiden mukaan. Hän oli selvänäkijä ja pystyi lukemaan ajatuksiamme. Psykkisistä voimista en nähnyt hänet käyttävän yhtäkään, yli **ilmaistavien ajatusten, ääneti ja niin voimakkaasti, että värähtelyt pyörivät joskus aaltona halliin lähes vahingoittaen häntä voimallaan, jolla ne törmäsivät kehoon**, ei ainoastaan vastaanottajan, jolle ajatus oli tarkoitettu, vaan monien meistä, jotka istuivat siellä.

Bhagavanin katse oli mukaansatempaava. Kerran vanhempi *sannyasi* tuli halliin. Bhagavan, joka luki, pudotti kirjan välittömästi ja katsoi suoraan ylös mieheen, joka otti kaksi askelta eteenpäin ja seiso i lähellä Bhagavanin jalkoja vastaten hänen katseeseensa. Bhagavanin katseessa oli niin paljon rakkautta ja iloa, että joku voisi melkein kuulla hänen sanovan, "Oletpa lopulta tullut, rakas veljeni." **Nämä kaksi jatkoivat toistensa tuijotusta sanomatta sanaakaan ääneen, mutta saatoin kirjaimellisesti tuntea heidän puhuvan toisilleen**, virran vuon kulkiessa edestakaisin heidän välillään. He puhuivat näin ääneti noin kymmenen tai viisitoista minuuttia, sitten yhtäkkiä *sannyasi* valahti lattialle ja siirtyi *samadhiin* seuraavan kahden tunnin ajaksi. Bhagavan otti rauhallisesti kirjansa uudelleen ja jatkoi lukuaan, ollen paikallaan ikään kuin mitään ei olisi tapahtunut, sillä epäilemättä todellakin hänelle sitä ei ollut. Mutta meille se oli unohtumaton kokemus.

Melko erillään ongelmiemme ratkaisemisesta tai meidän auttamisesta tekemään niin, pelkkä istuminen Bhagavanin läheisyydessä auttoi oivaltamaan tai saamaan tunteen, mitä todellinen rentoutuminen ja rauhallinen mieli voisivat merkitä. Se ei tarkoita itsensä pois sulkemista, itsensä eristämistä, päinvastoin, se tarkoitti kaikkien kanssa olemista, mutta pysyen sisäpuolella, ollen maailmassa ja silti ei sitä.

Bhagavanin elämän viimeisinä vuosina opimme häneltä monta läksyä. Mutta yksi, jota hän ei koskaan lakannut vasaroimasta meihin oli, että hän ei ollut keho, keho saattoi mennä, mutta hän ei menisi. Hän oli aina ja olisi aina siellä meidän kanssamme niin kuin nyt. Minä näin vain kolmen ihmisen itkevän, kun vietimme yön pitäen ruumiin vahtia. Kun me tiesimme heti, että Bhagavan ei ollut mennyt, niin miksi itkeä häntä, tai pikemminkin, itkeä olemattoman menetystä? Me, jotka tunsivat hänet kehossa, emme ole ainoita, jotka tuntevat hänen läsnäolonsa. Jopa sen jälkeen, kun hän jätti kehon, ihmiset Englannissa, jotka eivät koskaan tunteneet häntä lihassa, ovat kertoneet minulle, että kun he olivat lukeneet hänestä, heillä oli ollut hänen fyysinen läsnäolonsa kokemus lähellään, jopa hänen kosketuksensa, valmiina armollaan auttamaan.

Eurooppalainen Sadhak, joka salasi nimensä.

Sri Bhagavan on ainutlaatuinen, verraton. Yksi ystävällinen ja ymmärtävä katse häneltä ja muutama sympaattinen sana hänestä olivat aina merkinneet valtameriä vilpittömälle etsijälle, pyrkivälle pyhiinvaeltajalle. Ja kuka vilpitön matkaa ja on mennyt hänen luokseen ja palannut tyhjin käsin?

Älyllinen saivartelija on ehkä saanut lyhyen ripityksen häneltä. Kuiva filosofi on ehkä löytänyt hänessä teräseinän. Ikuinen epäilijä ei ole palannut hänen luotaan yhtään parempana. Mutta he, jotka ovat varauksetta antautuneet totuuden etsintään, ovat aina onnistuneet löytämään hänessä suuren oppaan. Joskus opastusta hakeva saattoi tulla mukanaan vastaus, jonka joku oli antanut kysymykseen. Joskus se annettiin suoralla lyhyellä vastauksella. Ja joskus se tuli todellisen kokemuksen kautta. Nämä kokemukset ovat intiimejä ja tarjotaan vain tietyn kokelaan henkilökohtaiseksi hengelliseksi edistykseksi. Sen vuoksi ei yleensä pidetä tarpeellisena tehdä maailmaa uskotukseen sellaisesta kokemuksesta. Mutta koska minua on pyydetty kirjoittamaan kuinka Sri Bhagavan on auttanut etsijöitä, rohkenen viitata vain yhteen omaan kokemukseeni.

Kerran kuljin vuoren itäpuolella täynnä uskoa ja luottamusta siihen, että olin varauksetta antautunut Sri Bhagavanille. Yhtäkkiä huomasin spitaalisen naisen kävelevän minua kohti. Tauti oli hirvittävästi pilannut hänen kasvonsa. Hänen nenänsä oli täysin syöty ja sen tilalla oli kaksi reikää. Hänen käsistään puuttuivat sormet. Hän lähestyi minua ja ojentamalla käsiensä tyngät, hän pyysi minua antamaan jotain syötävää. Hänen näkemisensä inhotti minua, pelotti minua. Koko ruotoni värisi kauhusta siitä, että hän voisi koskettaa minua. Voittaakseni vastenmielisyyden, minä kiirehdin päästäkseni pois hänen luotaan.

Yhtäkkiä kuulin Sri Bhagavanin äänen, joka tuli selkeänä ja kajahtaen poikki vuoren. Se sanoi: "Minulle antautuminen on antautumista jokaiselle, sillä Itse on jokaisessa." Kuultuani tämän, sain takaisin tasapainotilani ja tarjosin spitaaliseen naiselle pisangeja (banaaneja), joita minulla oli pussissani.

Muutamassa minuutissa näin itseni seisovan, en runnellun naisen edessä, vaan pitkän vanhan miehen edessä, jolla oli valkoiset pitkät hiukset ja parta. Mies näytti *rishiltä* ja hän hymyili. Kun ajatus maahan heittäytymisestä *rishin* eteen tuli mieleeni, näin edessäni vanhan spitaalisen naisen uudelleen. Kumarsin onni sydämessä vaikka hieman sekavalla mielellä ja jatkoin sitten kävelyäni vuorta ylös. Olen maininnut tämän vain yhdeksi tavaksi, jolla Sri Bhagavan opettaa, ohjaa ja

79

M. A. Piggott oli ensimmäinen englantilainen nainen, joka vieraili Sri Ramana luona.

Olin käynyt Intiassa aiemmin, mutta ensimmäinen retkeni vanhojen polkujen ulkopuolelle tapahtui vuosina 1932-33. Toiveenani oli tavata joku Intian pyhistä miehistä, mutta toistaiseksi en ollut tavannut ainuttakaan. Sitten minulle kerrottiin Ramana Maharshista. Ystävä, joka antoi minulle tervetulleet uutiset, tarjoutui viemään minut hänen luokseen ja niin saavuimme Tiruvannamalahin.

Hän istui divaanilla, jonka edessä santelipuutikut paloivat. Noin kymmenkunta ihmistä oli läsnä hallissa. Istuin jalat ristissä lattialla, vaikka minulle oli huomaavaisesti hankittu tuoli. **Yhtäkkiä tulini tietoiseksi, että Maharshi silmät kohdistuivat minuun. Ne näyttivät kirjaimellisesti kuin hehkuvilta hiililtä, joiden polte läpäisi minut. En ollut koskaan aiemmin kokenut mitään niin mullistavaa – koska se oli lähes pelottavaa.** Mitä kävin läpi tuon kauhean puolituntisen aikana, itsensä tuomitsemisen kautta ja halveksimalla oman elämäni pikkumaisuutta, olisi vaikea kuvailla. **Täydellisyyden valossa kaikki epätäydellisydet paljastuivat.**

Kun palasimme iltamietiskelyyn, halli oli ihastuttavasti äänetön. Pyhän silmät eivät loimunneet enää. Ne olivat rauhalliset ja käännetty sisäänpäin. Kaikki ongelmani tuntuivat silinnee ja vaikeuteni sulaneen pois. Millään, mitä me maailmassa kutsumme tärkeäksi, ei ollut väliä. Aika oli unohtunut.

Tästä hetkestä alkaen alkoi rutiini, joka pysyi samana monta viikkoa. Kiikkerä kärry ilmestyi kuudelta aamulla. Se vei minut Ashramiin ja tuli taas takaisin iltamatkaa varten. Opin pian tasapainoilun tekniikan, joka piti minut turvallisesti kärryssä. Minulle annettiin pieni mökki, seitsemän kertaa seitsemän jalkaa, käytettäväksi päivällä; näinä aikoina Ashram ei antanut naisille yömajoitusta.

Niiden joukossa, jotka olivat ilmaantuneet Ashramiin, oli tunnettu kirjailija, Paul Brunton (no. 1). Meillä oli monia valaisevia keskusteluja. Kysymysten esittäminen avoimessa hallissa oli melkoinen koettelemus, mutta hänen tukemaan pääsin hieman eroon arkuudesta. Tulkki oli aina käsillä; sillä vaikka Maharshi ymmärtää englantia, hän ei puhu sitä luontevasti. Hän tietää silti heti, onko merkityksen tarkka vivahde käännetty täsmällisesti, ja jos ei, hän sinnittelee kunnes olen ymmärtänyt häntä täysin.

Eräänä päivänä toimme esiin kysymyksen gurusuhteesta ja kysyin: "Onko hengellisyyden saavuttamiseksi guru tarpeellinen?" Maharshi pyysi tietyn tutkielman luettavaksi, jossa todettiin, että kuten kaikkiin fyysisiin ja älyllisiin koulutuksiin tarvitaan opettajaa, niin henkisiin asioihin pätee sama periaate. "Ja", hän lisäsi, "ihmisen on vaikea saavuttaa tavoitetta ilman tällaisen tukea." Käännyin kohti häntä ja sanoin: "Mutta teillä ei ollut guria."

Kauhun järkyttämä kahina kulki läpi hallin. Mutta Maharshia ei pienimmäkään määrin häirinnyt minun ajattelematon huomautukseni. Päinvastoin, hän katsoi minua pilke silmäkulmassa. Sitten hän heitti päänsä taaksepäin ja päästi iloisen, sydämellisen naurun. Se teki hänet minulle rakkaaksi enemmän kuin mikään muu voi. Pyhimys, joka voi nauraa itselleen, on todellakin pyhimys!

Eräänä päivänä mies ryntäsi sisään ja heittäytyi kasvoilleen Maharshin eteen. Hän itki katkerasti. Suuret nyyhkeet riuhtoivat hänen kehoaan. Maharshi ei sanonut mitään. Hän oli kääntänyt päänsä sivuun ja näytti välinpitämättömältä. Pienen hetken kuluttua miehen surun rajuus laantui ja vähitellen hän hiljeni. Sitten lopulta mies nousi ylös kunnioittavasti ja esitti syvän tervehdyksen. **Maharshi käänsi päätään ja hymyili hänelle. Yhtäkkiä tunsin ikään kuin kaikki maailman kukat olisivat vuodattaneet tuoksunsa keskuuteemme.**

Toisen kerran köyhä ihminen, jota käärme oli purrut, tuotiin sisään ja laskettiin hänen eteensä. Me kaikki seurassimme sitä pelon puristaessa sydämiämme. Muttei hän, joka istui katsellen kauas, kun uhri kiemurteli tuskassa. Rauhallisuutta ja myötätuntoa oli tässä katseessa, ja ääretöntä rauhaa. Lähes tunneilta tuntuneen ajan jälkeen nykiminen lakkasi ja mies näytti olevan unessa. Sitten hän, joka oli tuonut uhrin, kosketti häntä kevyesti. Mies nousi, heittäytyi Maharshin eteen ja meni ulos parantuneena.

Mutta tämä oli epätavallista. Maharshi ei parantanut sanan hyväksytyssä muodossa. Kun siitä puhuttiin jonain päivänä, kysyin häneltä voisiko henkistä voimaa käyttää paranemiseen. Hän totesi, "Kyllä, jos pidät sitä sen arvoisena", mutta lisäsi, "se vaati paljon voimaa, jota voidaan käyttää paljon kannattavammin muihin suuntiin."

Sinä iltapäivänä minulla oli jäähyväiskeskustelu Maharshin kanssa. Hän oli niin lempeä ja inhimillinen. Taas minä kysyin kehon suhteesta 'minään'. Hän antoi minulle hymynsä ja sanoi: "Sinä tulit ylös bungalowistasi tänä aamuna kärryillä, mutta et silti sano, 'Kärryt tulivat.' Sanot, 'Minä tulin.' Et tee sitä virhettä, että samaistaisit itsesi kärryihin. Samalla lailla, katso kehoasi niin kuin teet kärryille. Kohtele sitä hyvin ja se on hyvä renki ja työkalu. Mutta älä harhaudu luulemaan, että se on 'minä'." Keskustelumme lopussa hän lainasi sitä ihanaa sanontaa Upanishadista, "Kun ihmiselle, joka ymmärtää, Itse on tullut kaikeksi, mitä surua,

mitä ongelmia voi siellä olla sille, joka on kerran katsellut tätä ykseyttä?"

Olin ollut epätoivoinen, kun en koskaan saanut olla Maharshin kanssa kahden. Minusta on vaikea keventää sieluaan yleisön edessä. Eräänä aamuna menin halliin aikaisin ja huomasin hänet siellä yksin, säteillen ihanaa hiljaisuutta ja rauhaa. Kysyin hiljaa, voisinko puhua hänen kanssaan. Hän nyökkäsi ja kutsui hymyillen jonkun kääntämään. Ensimmäinen kysymykseni oli, "Mitkä ovat esteinä todellisen Itsen oivaltamiseksi?" Hän sanoi, "Muisti, etenkin ajatustottumukset, kertyneet taipumukset." Kun kysyin, "Miten näistä esteistä pääsee eroon," hänen vastauksensa oli:

"Etsi Itseä mietiskelyllä jäljittämällä jokainen ajatus takaisin sen alkuperään, joka on vain mieli. Älä koskaan anna ajattelun jatkua. Jos annat, se ei pääty koskaan. Pyörrä se takaisin lähtöpaikalle – mieleen – uudestaan ja uudestaan, ja ajatus ja mieli tulevat molemmat kuolemaan toimettomuuteen. Mieli on olemassa vain ajattelun vuoksi. Lopeta se ja mieltä ei ole. Kun jokainen epäily ja masennus syntyy, kysy itseltäsi: 'Kuka on se, joka epäilee? Mikä on se, joka on masentunut?' Palaa jatkuvasti kysymykseen, 'Kuka on 'minä'? Missä se on?' Revi kaikki pois, kunnes jäljellä ei ole mitään muuta kuin kaiken lähde. Elä aina nykyisyydessä; ei ole mennyttä tai tulevaa, paitsi mielessä."

Mietiskelystä hän sanoi: "Mietiskele, että olet Todellisuudessa. Yritä ymmärtää, että et ole keho, tunteet tai äly." Kun päivät kuluivat, näin yhä selvemmin, että tämä ei ollut teoreettista filosofiaa. Hän itse eli sitä jatkuvasti ja iloisesti.

Hän oli yksi niistä harvoista, joita olen tavannut, jotka eivät olleet vain tyytyväisiä vaan tyyniä. Ei niin, että maailman murheet eivät häntä koskettaneet, mutta hän tiesi mihin ne kuuluivat eikä samaistunut niihin. Jokaista kärsijää kohtaan hänen myötätuntonsa oli rajaton.

Kun menin heittämään hyvästit illalla, Ashramin väki kerääntyi ympärilleni lähtöäni varten, tunsin, että olin valmis ja olin jättämässä todellisia ystäviä. He olivat niin vaatimattomia ja niin aitoja.

80

J. P. Vaswani on Sadhu Vaswani Missionin johtaja, Punesta.

Suuri onneni on olla saanut Sri Bhagavanin *darshan* – olla istunut hänen puhdistavassa läsnäolossaan – olla katsonut hänen mystisten, valovoimaisten, myötätuntoa täynnä olevien silmiensä kirkkaisiin syvyyksiin – olla kuunnellut hänen viisauden sanojaan, jotka keskittynyt kysymykseen, joka todellakin on kaik-

kien kysymysten kysymys – yksi ikuinen kysymys, johon jos sinä kerran vastaat, sinulla ei ole enää kysymyksiä, joihin vastata, nimittäin 'Kuka minä olen?' 'Kuka minä olen?' 'Kuka minä olen?'

Tämä tapahtui vuonna 1939. Hän istui Ashramin hallissa sohvalla. Kun menin sisään ja istuin kannattajien joukkoon, mieleeni muistui Dakshinamurthin kuva – ikuinen nuoruus istui korokkeella ja tämän nuoren opettajan jaloissa istui useita vanhoja *rishejä* valkoiset parrat aaltoillen ja kuvan alle oli kirjoitettu sanat: "Opettaja istuu hiljaisuudessa. Hänen opetuksensa on hiljaisuus ja opetuslasten epäilyt häipyvät."⁹⁰

Sri Bhagavan istui hiljaa. Hänen opetuksensa oli hiljaisuus. Monet tulivat hänen luokseen – monet idästä ja joitakin lännestä. He tulivat tuoden sata kysymystä ja sata epäilyä sydämessään, mutta tuskin he olivat menneet hänen puhdistavaan läsnäoloonsa kun heidän mielensä tyyntyivät. He olivat täynnä outoa rauhan tunnetta. He unohtivat kysymyksensä ja epäilynsä. Hänen hiljaisuutensa oli niin syvällistä. Hänen hiljaisuutensa oli niin ylevää. Hänen hiljaisuutensa oli niin ainutlaatuista. Sri Bhagavan sanoo, "Gurun hiljaisuus on paljon laajempaa ja paljon voimakkaampaa kuin kaikki pyhät kirjoitukset yhdessä" Sri Bhagavanin hiljaisuus ei ollut passiivista. Hänen hiljaisuutensa oli täyttä ja täydellistä. Se oli sekä pään että sydämen hiljaisuutta. Se oli sekä tunteiden että ajatusten hiljaisuutta. Voimme seistä hiljaisuudessa, mutta mieleemme ovat hajallaan ja meissä on koko ajan vallattomien intohimojen hälinää. Meissä on ristiriitaisten toiveiden meteliä. Mestarin hiljaisuus oli syvää. Se oli hiljaisuutta, joka on toteutuneen sielun syvyyksissä.

Sri Bhagavan oli oivaltanut Jumalan. Mutta hän ei hylännyt ihmiskuntaa. Hän tuli ja asui ihmisten keskellä jakaen heille hengen aarteita. Hän puhui kansan kielellä. Hän eli kuin yksinkertaisin, puettuna pelkkään lannevaatteeseen, joka tuskin riitti piilottamaan hänen täydellistä alastomuuttaan. Aamusta iltaan ja joskus myöhään yöhön ihmiset tungeksivat hänen ympärillään. Kaikki olivat tervetulleita. Hän oli kaikkien niiden ystävä, jotka tulivat tapaamaan häntä. Hän oli henkilökohtaisesti kiinnostunut heidän asioistaan – sellaisista kuin junasta, jolla he tulivat, ruuasta, jota he söivät, kuolemista tai avioliitoista, joita oli tapahtunut heidän perheilleen.

Sri Bhagavan sanoi, että kaikki hengelliset polut voitiin koota kahteen pääryhmään. Ensimmäinen on Itsetutkimus – *atma vichara*. Istua hiljaa, mennä oman Olemisensa hiljaisuuteen, esittää itselleen kysymys 'Kuka minä olen?' uudestaan ja uudestaan. Kun istut hiljaa, huomaat, että ajatusten kulkue tuntuu loputtomalta. Ne tulevat ja tunkeutuvat mieleesi.

⁹⁰ Katso liite - V Dakshinamurthi, s. 426.

Sri Bhagavanin mukaan tehokas menetelmä surmata koko ajatusten armeija on – aina kun sisälläsi herää kysymys, kysy itseltäsi, 'kenelle tämä kysymys syntyy?' Luonnollinen vastaus on, 'minulle'. Kysy silloin uudestaan itseltäsi 'kuka on se minulle?' 'kuka on se 'minä'?' Aina, kun esität tämän kysymyksen, huomaat, että ajatus, joka on tullut johtamaan sinua harhaan, luikkii itsestään tiehensä. Tällä tavalla voit iskeä maahan ajatuksia, kunnes eräänä siunattuna päivänä huomaat, että mieli yhdistyy Sydämeen, jossa loistaa todellinen Itse – jumalallinen Itse. *Jatkuvalla harjoituksella ja vilpittömillä ponnistuksilla* mieli voidaan liittää lähteesensä. Ego katoaa ja tosi Itse yksin jää jäljelle. Tämä on *atma vicharan* polku.

Toinen tie on *saranagati* – antautuminen. "Luovuta itsesi täysin ja täydestä sydäimestäsi Ainoalle Universaalille Voimalle", sanoi Sri Bhagavan "ja sinä tulet yhdeksi tämän Voiman kanssa."

Yhdessä hänen kaikkein liikuttavimmista lauluistaan on sanat, joita olen mietiskellyt ja kun mietiskelin näitä sanoja, silmäni värjäytyivät kyynelistä. Sri Bhagavan sanoo: "Minä tulin nielaisemaan teitä, mutta te olette nielaissut minut. Nyt on rauha välillämme, Arunachala!"⁹¹

Sri Bhagavan oli korkeimman luokan *jnani*, jonka maailma on koskaan tuntenut. Mutta muista, jokainen todellisen *jnani* on samalla kertaa *bhakta-* ja *kar-majoogi*. Sri Bhagavan sanoi, "Heitä kaikki huolesi Herralle. Heitä kaikki taakkasi Hänen lootusjalkoihinsa. Muista, Maailmankaikkeuden Herra on ainut, joka kantaa kaikkia taakkoja, miksi sinun täytyisi kantaa taakkaasi itse?" Nämä ovat Sri Bhagavanin sanoja ja jokainen sana, jonka hän lausui, nousi hänen oman oivalluksensa syvyyksistä.

Voit lukea kaikki *sastrat*, jotka ovat maailmassa. Mutta se, mitä saat tutkimalla niitä, ei ole mitään verrattuna siihen hyötyyn, jonka saat kuulemalla muutaman sanan, kun istut itsensä oivaltaneen gurun kuten Sri Ramana Maharshin jaloissa.

Mikä ihmeellinen rakkaus Sri Bhagavanilla oli köyhiä, hyljättyjä ja lohduttomia kohtaan! Kun hän asui vuorella, hän huomasi kerran, että jotkut alhaisen kastin naiset palasivat joka päivä työstään keskipäivän auringon helteessä janon korventaessa kurkkuja ja halusivat juoda vettä. Mutta koska he kuuluivat alhaiseen kastiin, he eivät saaneet nostaa vettä kaivosta. Sri Bhagavan itse – Sri Bhagavan – Sri Bhagavan – mikä oli hänen arvostuksensa! Mutta hän itse meni ulos ja odotti heitä. Pyhillä käsillään hän nosti vettä ja kun he sanoivat, "Samy, Samy olemme janoisia, antakaa meille vähän vettä", hän antoi sitä heille. Joskus tuntuu, että olen niin kuin nuo alhainen kastin naiset ja uudestaan ja uudestaan kääntyen Maharshin armollisia kasvoja kohti, sanon hänelle "Samy, Samy, antakaa minulle

91 108-säkeinen runo, jolla puhutellaan Arunachala-vuorta. *Katso* Aksharamanamalai, s. 437.

elämän vettä!" ja hän antaa sitä jokaiselle pyrkivälle sydämelle.⁹²

81

Swami Ramdas oli Anandashramin perustaja, Kanhangadissa Keralassa. Hän kirjoitti kirjan *In Quest of God*.

Alla olevan tarinan Swami Ramdas kertoi Dilip Kumar Roylle (no. 8) ja Roy julkaisi sen kirjassa The Flute Calls Still:

Eräänä päivänä Ramdas meni Ramana Maharshin *darshaniin* ja puhutteli häntä näin: Maharaj, tässä seisoo teidän edessänne nöyrä orja. Säälikää häntä. Hänen ainoa rukouksensa teille on, että annatte hänelle siunauksenne. Maharshi käänsi kauniit silmänsä kohti Ramdasia ja katsoi keskittyneesti muutaman minuutin hänen silmiinsä ikään kuin olisi kaatanut Ramdasiin siunauksensa näiden pallojen läpi. Sitten hän pudisti päätään ikään kuin sanoakseen, että hänet on siunattu. Sanomattoman ilon väristys virtasi läpi Ramdasin vartalon, hänen koko kehonsa vapisi kuin lehti tuulella. Ramdas oli mennyt Maharshin luo täydellisessä maailman tiedostamattomuuden tilassa. Hän tunsi ekstaattista jännitystä hänen läheisyydessään. Maharshi loi heräämisestä pysyvän Ramdasissa.

Jotkut ihmiset pyysivät Ramdasilta "Te menitte Maharshin luo ja saitte valaistuksen. Antakaa meille samanlainen valaistus." Ramdas vastasi, "Sinun täytyy tulla Ramdasin luo samassa hengessä kuin hän meni Maharshin luo. Missä oli hänen sydämensä? Kuinka kovaa oli hänen kaipuunsa? Mitä maailma oli hänelle tuolloin? Jos tulet siinä tilassa, silloin voit saat myös sen."

Otteita Ramdasin runosta:

Minun Rakastettu Bhagavanini

Mitä voisın sanon Hänelle, joka kohoaa korkealle
 Hengellisen kunnian todellinen Everest –
 Häikäisevä aurinko, joka jakaa valoaan kaikille
 Hän on meidän sielumme, elämämme ja ainoa turvapaikkamme.
 Viisas ennen kaikkea oleskelee Arunachalan Pyhällä
 Vuorella – pyhien – Rishien – asuinsijalla.

⁹² Tämän episodin Sri Ramana itse kertoi Suri Nagammalle, *katso* s. 113-14.

Hänen myötätuntoiset silmänsä vuodattavat mettä kaikille, jotka Hän näkee
Hukuttaen meidät ilon ja ekstaasin mereen.

* * *

Hän kuuluu huimaaviin korkeuksiin
Silti hän seisoo lujana tässä maailmassamme.
Katso! Armonne veti minut Teidän jalkoihinne
Ja tulin Teidän luoksenne kulkurina ja kerjäläisenä.
Otsani kosketti Teidän pyhiä jalkojanne
Sieluni kuume ei jättänyt minua koskaan.
Sitten Teidän silmänne, tuoksuen Teidän Ääretöntä Armoanne
Hellästi katsoivat minua ja minä värisin.
Seisoin Teidän edessänne – puhtaan autuuden muoto
Täysin kylpien Teidän jumalaisessa halossanne.
Nyt, olen Teidän lapsenne – vapaa ja onnellinen.
Te olette minun Äitini, Mestarini ja Ystäväni, ainut Rakastettuni.
Kaikki kunnia Teille! Kaikki kunnia Teille!

* * *

82

Swami Tapovanam oli Swami Chinmayanandan guru.

Hiljaisuus on Totuutta. Hiljaisuus on Autuutta. Hiljaisuus on Rauhaa. Ja siten Hiljaisuus on *atman*. Eläminen tässä Hiljaisuudessa pitäisi olla Päämäärä. Se on *moksha*. Sri Ramana Maharshi oli tällaisen Hiljaisuuden ruumiillistuma. Hän oli itse Hiljaisuus.

Minulla oli onni saada Maharshin *darshan* Tiruvannamalaisissa, kun hän asui luolassa äitinsä ja veljensä kanssa. Tuolloin nuorena *brahmacharina* kiipesin vuorelle ja näin Maharshin siellä. Maharshi katsoi rakastavasti kasvoihini. Siinä oli kaikki. Hän puhui, mutta Ääneti. Sanaakaan ei kulkenut välillämme. Ylin, dynaaminen ja jumalallinen Hiljaisuus vallitsi. Tunti kului, kaikki Hiljaisuudessa. Hän nousi aterioilleen (*bhiksha*). Minäkin nousin paikaltani, kumarsin taas ja kävelin alas vuorta. Jumalallinen Hiljaisuus vajosi yhä syvemmälle ja syvemmälle minuun joka askeleella! Joku tuli juosten takaani ja painosti minua ottamaan hie-

man *prasadamia*. Olin täysi – täynnä Hiljaisuutta. Maharshi kutsui hänet takaisin ja neuvoi häntä painostamaan minua. Sitten lähdin luolasta ja kävelin pois.

Maharshi oli Rauhan ja Hiljaisuuden esikuva. Valtameren pinta tanssii aaltoina, nauraa kuohuvana vaahtona, ulvoo niin kuin sen myrskyisät aallot jyrähtävät ja törmäävät! Silti syvällä sisäisissä holveissaan se lepää ikuisessa Hiljaisuudessa ja Rauhassa. Ilman tällaista jumalallista ja henkistä syvyyttä, tämän maailmankaikkeuden työstä ja toiminnasta tulisi arvotonta ja päämäärätöntä. Työhön olisi ryhdyttävä ja sen olisi pyrittävä tekemään meistä viime kädessä toimimattoman Jumalaisen Hiljaisuuden ja päättymättömän Rauhan Asuinsija. Tämä on kaikkien Vedojemme ja muinaisten kirjoitustemme salainen oppi.

83

Swami Chinmayananda (Balakrishna Menon) oli Chinmaya Missionin perustaja.

Olin juuri valmistumassa lukiosta, tentit olivat ohi. Nipulla junalippuja vaelsin läpi Etelä-Intian. Koska juna höyrysi läpi maaseudun empivällä nopeudella, suurin osa osastoni matkustajista tähyili yhtäkkiä ikkunoiden läpi suurella jännityksellä ja kumarsi kunnioittavasti ulkona näkyvää taidokasta temppeä. Tiedustellessani siitä, minulle kerrottiin, että se oli Tiruvannamalain temppeä.⁹³

Tämän jälkeen kanssamatkustajieni puhe kääntyi Ramana Maharshiin. Sana 'Maharshi' loihdi mieleeni muinaisia viidakon vetäytymispaikkoja ja yli-inhimillisten olentojen jumalallisen hehkun. Vaikka olin tuolloin ehdoton ateisti, tunsin syvää vetoa vierailta Maharshin Ashramissa. Päätin ottaa seuraavan saatavilla olevan junan Tiruvannamalaihin.

Ashramissa minulle kerrottiin, että Maharshi oli hallissa ja jokainen saattoi vapaasti kävellä sisään ja nähdä hänet. Kun menin sisään, näin sohvalta vanhan miehen, yllään pelkkä lannevaate, makuuasennossa pyöreän tyynyn päällä. Istuuduin aivan sohvan juureen. Maharshi avasi yhtäkkiä silmänsä ja katsoi suoraan minuun: Katsoin häneen. Pelkkä katse, siinä kaikki. Tunsin, että Maharshi oli, tällä yhteisellä hetkellä, katsomassa syvälle minuun – ja olin varma, että hän näki kaikki minun pinnallisuuteni, hämmennykseni, uskonnottomuuteni, puutteeni, ja pelkoni.

En voi selittää, mitä tällä yhteisellä hetkellämme tapahtui. Tunsin avautuneeni, puhdistuneeni, parantuneeni ja tyhjentyneeni! Hämmennysten pyörre: ateis-

⁹³ Katso liite - I, s. 421.

mini putosi pois, mutta skeptisyys täytti kyselyn, ihmettelyn ja tutkiskelun. Oma järkeilyni antoi minulle voimaa ja sanoin itselleni, "Kaikki on mesmerismia"⁹⁴, omaa typeryyttäni." Vakuuttaen näin itseni, nousin ylös ja kävelin pois.

Mutta poika, joka lähti hallista, ei ollut se poika, joka oli mennyt sinne noin kymmenen minuuttia aiemmin. Opiskelupäivieni jälkeen poliittinen työ, ja sen jälkeen, kun olin vuosia pysynyt Uttarkashissa herrani, Tapovanamin [no. 82] jalkojen juuressa, tiesin, että se, mitä sain Gangesin rannoilla, oli sitä, jota minulle oli antanut vuosia aiemmin Tiruvannamalain pyhimys tuona kuumana kesäpäivänä – pelkällä katseella.

Puheessaan vuonna 1982 Swami sanoi:

Sri Ramana ei ole keskustelun aihe; hän on kokemus; hän on tietoisuuden tila. **Sri Ramana oli korkein todellisuus ja maailman kaikkien pyhien kirjoitusten kerma.** Siellä kaikki näkivät kuinka Mestari voi elää täydellisessä välinpitämättömyydessä. Vaikka kuolevaisessa muodossa, hän eli Äärettömyyden kauuneutena ja puhtautena.

84

Swami Muktananda oli tunnetun ashramin perustaja Ganeshpurissa lähellä Mumbaita.

Bhagavan Ramana Maharshi oli suuri pyhimys, joka valtaa aina korkean kunnia-aseman ihmisten mielissä; hänen jumalallista persoonallisuuttaan kaikki olennot rakastavat. Sana 'Ramana' tarkoittaa 'Hän, joka leikkii' (*rameti iti Ramana*). Voit kutsua häntä 'atmaniksi' tai 'Guruksi'; molemmat ovat synonyymejä, jotka viittaavat samaan jumalalliseen voimaan, jolle tämä maailmankaikkeus on leikki.

Ramana Maharshi oli jumalallinen sielu, täysin riippumaton, kaikkien eroavaisuuksien tuolla puolen, erittäin itsehillitty ja leikkisä eläen transsendentaalisen (havaintokyvyn ulkopuolella olevan) tietoisuuden valtameressä. Minulla oli onni olla hänen seurassa vain kolme päivää. Jopa tämän lyhytaikaisen oleskeluni aikana olen todennut, että kuka tahansa tulisi hänen läsnäoloonsa edes hetkeksi, kokisi täysin oivaltaneen sielun transsendenttisessä tilassa, kaikkien ajatusten tuolla puolen. Jotkut uskoivat hänen olevan *siddha* tai suuri pyhimys, ja jotkut uskoivat

94 Hallita yksilön tai joukon tunnetilaa, nostaa se epänormaalille, mutta hallittavalle tasolle.

vat hänen olevan Jumalan inkarnaatio. **Jokainen, joka edes yhden kerran meni Maharshin luo, tunsu ikään kuin Maharshi kuului hänelle. Tämä johtui siitä, että hän todella kuului kaikille ja kaikki hänelle.**

Yllään vain lannevaate, hänellä oli tapana istua rennosti sohvalla, mutta silti hän näytti paljon viehättävämmältä kuin jopa kaikkein loisteliaimmin pukeutuneet ruhtinaat, sillä kuten arvostetulla gurudevilläni Nityanandalla oli tapana sanoa, **Maharshi oli kehotietoisuuden yläpuolella, kaikkien ominaisuuksien yläpuolella ja kaksinaisuuden yläpuolella.** Tämä osoittaa, että hän oli tasolla, joka on kaukana kehon kivun ja mielihyvän yläpuolella, tasolla, joka on useimmille meistä kuolevaisista saavuttamaton. Itseoivallus oli hänen opetuksessaan kaikkien tärkeintä: jokaiselle, joka kysyi, hän antoi epäröimättä neuvon mietiskellä Itseä, palvoa Itseä ja tuntea Itsen. Tämä johtuu siitä, Vedantan mukaan, ettei mikään ole tietämisen, kuulemisen tai näkemisen arvoista paitsi oma todellinen Itse.

Hänen osoittamansa totuuden etsinnän polku pysyy kaikkien käytettävissä pitkälle tulevaisuuteen, koska hän julisti absoluuttista totuutta, joka pysyy vapaana aina, kaikissa paikoissa ja kaikissa olosuhteissa. Hänen sanomansa näyttää joillekin vanhoista vanhimmalta, toisille uusista uusimmalta. Oikeastaan se on yhtä aikaa sekä vanha että moderni, koska muut ovat asettaneet uuden ja vanhan käsitteet Itselle, kun se taas on todella iätön ja ikuinen. Jotkut kutsuvat nykyaikoja uudeksi ajaksi, mutta Maharshin mukaan kaikki asiat, vanhat tai uudet, ovat saman ikuisen totuuden heijastuksia.

He, jotka rakastivat Maharshia, saivat häneltä todellista korkeinta autuutta, joka on saavutettavissa *jnanalla*, *joogalla* ja *bhaktilla*. Hän on iki-ihana Suuri Sielu. Palvontani hänelle.

85

Eliot C. Clark oli tunnettu amerikkalainen taidemaalari, joka vieraili Sri Raman luona vuonna 1938.

Maharshi istuu puolittain makuuasennossa divaanin päällä. Hänellä on yllään vain lannevaate. Minulla ei ole ennakoasenteisiin perustuvaa ajatusta, vaan menen hänen läsnäoloonsa kunnioittavasti. Hän vaikuttaa varsin tietämättömältä, ja jos hän olisi pannut vieraan merkille, hänessä ei huomaa reaktiota tai tietoisuutta. Vaikka olen tällä hetkellä ainoa ulkomaalainen, kellään ei näytä olevan mitään visuaalista tai uteliasta kiinnostusta. Istun muiden joukkoon lattialle. Sanaakaan ei vaihdeta.

Huomioni on aluksi puhtaasti objektiivista. Opiskelen Maharshin olemusta. Hän on yli kuudenkymmenen ikäinen mies, hiukset valkoiset ja lyhyeksi leikatut, lyhyet viikset ja parta, hänen ihonsa on melko vaalea. Hänen ominaisuutensa eivät ole hindulle tyypillisiä. Hänen päänsä takaosa on harvinaisen täyteläinen ja pyöreä; korkea otsa, kulmakarvat lähes keskellä päätä, silmät asettuvat ylös, korvat pitkät ja voimakkaat, keho levollisuuden tilassa.

Pitkä, tummaihoisen pyhiinvaeltaja astuu sisään. Hän on vyötärölle saakka alaston. Sitten nainen astuu sisään. Hän polvistuu, kumartaa kolme kertaa. Maharshi ei näytä tunnistavan häntä.

Kollektiivinen hiljaisuus luo luonnollisen rauhallisuuden. Esineellinen ajattelu ja itsetietoisuus laantuvat vähitellen ja minä sulaudun vallitsevaan ykseyteen.

Sillä hetkellä, kun olen tietoisesti lopettanut uteliaan kiinnostukseni ja olen aikeissa sulkea silmäni haaveilussa, Maharshin pää on hieman kääntynyt, hänen silmänsä kohtaavat omani ja niissä on sanoin kuvaamatonta säteilyä, ilmausta hienoisesta hymystä. Silloin visuaalinen tietoisuus lakkaa.

Maharshin opetukset ovat hyvin yksinkertaisia. Koska se on sisällöltään täysin persoonatonta, se voidaan toteuttaa vain henkilökohtaisella harjoituksella ja kokemuksella. Todellinen opetus on hiljaisuuden ilmoituksessa: kun mielen levottomuus ja vaihtelut tyyntyvät, sisäinen läsnäolo säteilee itsestään. Hän sanoo: me tunnistamme mielen vain sen muutoksista; aivan kuten tunnistaja on tietoinen liikkeestä liikkumattomasta näkökulmasta. Mieli, kuten liike, on suhteellista liikettä. Olemme tietoisia sen läsnäolosta muutoksen kautta. Mutta jos mieli kääntyy sisäänpäin alkuperänsä etsinässä, 'minä'-tietoisuus katoaa Lähteeseensä. 'Minä' samaistuu, ei egoistiseen tietoisuuteensa ja muutoksen maailmaan, vaan omaan Lähteeseensä, joka on muuttumaton. 'Minä'-tietoisuus on suhteellista ja rajallista; mutta Lähde on ääretön ja iankaikkinen. Hiljaisuuden kohdussa valo loistaa ikuisesti.

Maharshi ei luennoi. Hän vastaa kysymyksiin; mutta hänen läsnäolonsa taiaassa kysymykset alkavat kadota yhdessä mielen hiljentymisen kanssa.

86

Swami Abhishiktananda oli aiemmassa elämässään kristitty munkki nimeltään Father Henri Le Saux, joka tunsi, että kristityt papit, *sannyaseina*, löytäisivät hyväksynnän Intiassa. Hän tutki hindujen pyhiä kirjoituksia ja kokeili antaumuksellisia ja mietiskeleviä harjoituksia, joita ne suosittelivat. Hän kirjoitti *Sacchidananda, Guru and Disciple* ja *The Secret of Arunachala*.

Sri Ramanan kannattaja Purusha [Fr. J. Monchanin] ja minä menimme halliin, tervehdimme Maharshia kunnioittavasti ja istuimme yleisön joukkoon. Keski-tyin tarkkailemaan Maharshia, josta olin lukenut ja kuullut niin paljon. Hartaasta odotuksestani huolimatta – tai pikemminkin ehkä juuri siksi – tunsin pettyneeni, ja pettymyksessäni suru täytti sydämeni. Jatkoin Maharshin tarkkailemista.

Kello yhdeltätoista kongi soitti aterialle. Maharshia seuraten me kaikki teimme polkumme ruokasaliin. Purushalla ja minulla, koska tämä oli ensimmäinen ateria, oli etuoikeus istua suoraan Maharshia vastapäätä. Koko syömiseni aikana silmäni tuskin koskaan jättivät Maharshia; niin innokas olin paljastamaan hänen salaisuutensa. Hän istui lattialla aivan kuten me, söi sormin banaanipuun lehdeltä kuten me ja hänellä oli täsmälleen samaa ruokaa kuin meillä. Tämä oli periaate, jota hän ylläpiti taipumattomasti; *tapaksensa* alusta lähtien hän oli aina kii-vaasti kieltäytynyt koskettamasta mihinkään, jota ei voitu vapaasti jakaa kaikkien kesken.

Jälleen kerran ja epäilemättä saatoin nähdä hänet erinomaisena isoisänä. Mutta halo? Rasitin turhaan silmiäni yrittäessäni nähdä sitä; kaikki ponnisteluni olivat turhia.

Keskipäivän aterian jälkeen Purusha vei minut tapaamaan Ethel Merstonia [no. 77], jonka hän oli tavannut aiemmalla vierailullaan. Tämä kysyi minun vaikutelmiani, ja koska en halunnut salata totuutta, kerroin hänelle pettymykseni. Hän sanoi: "Olet tuonut tänne aivan liikaa 'matkatavaroita'. Haluat tietää, haluat ymmärtää. Sinä vaadit, että sen, mihin sinä pyrit, pitäisi tulla sinulle sitä polkua pitkin, jonka olet määrännyt. Vastoin tätä sinun kannattaisi tyhjentää itsesi ja olla vastaanottavainen."

Yritinkö todellakin tyhjentää itseni kuten Ethel suositteli? Tai pikemminkin, oliko se kuume, joka teki parhaansa kaikille pyrkimyksilleni mietiskellä ja järkeillä? Kun Vedat taas alkoivat,⁹⁵ niiden lumous veti minut irti paljon kauemmas asioista ja itsestäni kuin oli käynyt edellisenä iltana.

Kuume, uneliaisuuteni, tila, joka oli puoliksi unta, näytti vapauttavan minussa ylitietoisuuden alueita, jossa kaikki, mitä näin tai kuulin, nosti ylivoimaisen voimakkaita kaikuja. Jo ennen kuin mieleni pystyi tunnistamaan sitä, ja vielä vähemmän ilmaisemaan sitä, Viisaan näkymätön halo oli havainnut minussa jotain syvempää kuin mitkään sanat. Tuntemattomat harmoniat heräsivät sydämessäni ... **Arunachalan Viisaassa olin havainnut ikuisen Intian ainutlaatuisen Viisaan**, hänen viisaidensa katkeamattoman sarjan; se oli ikään kuin Intian sielu, joka tunkeutui oman sieluni syvyyksiin ja piti yllä salaperäistä yhteyttä siihen. Se oli kut-

95 Tavanomainen Vedojen lausunta Ashramissa.

su, joka halkaisi kaiken ja avasi valtavan kuilun.

Illalla tiesin, että minun oli pakko lähteä. Kuume oli pahenemassa. Taas, puolen tunnin tärinä härkävankkureissa, uuvuttava yö rautateillä ahtaissa osastoissa. Seuraavana aamuna minä yksinkertaisesti putosin sänkyyn ja pysyin siellä kolme päivää liikuntakyvyttömänä.

Vaikka keho oli siellä, pitkällään vuodevaatteiden alla, henki oli vielä Sri Ramanan Ashramissa. Vedaiset laulut, koska olin kuullut niitä siellä, jatkoivat edelleen soimistaan korvissani. Silmiäni edessä tanssi vielä kuva vanhasta miehestä, joka oli pitkällään sohvalleen ja joukosta, joka painautui hartaasti hänen ympärilleen. Kuumeisissa unissani, kun en ollut täysin hereillä enkä täysin unessa, oli Maharshi, joka herpaantumatta ilmestyi minulle. Kun palasin taas itsekseni noiden kuumeen päivien jälkeen, tajusin mihin syvyyteen itsessäni tämä ensitapaamiseni Sri Ramanan kanssa oli tunkeutunut osana Arunachalan mysteeriä.

87

Ramanadasa Sadananda (Seshagiri Iyer), opettaja P.S.High School, Madras, vieraili ensimmäisen kerran Sri Raman luona vuonna 1915. Hän kirjoitti *Sri Ramana Dasakam* (tamiliksi).

Seisoin Sri Ramanan, viisauden paahtava auringon edessä Virupakshan luolassa. En ollut koskaan ennen nähnyt sellaista autuuden olentoa, en voinut ajatella, puhua tai tehdä mitään muuta kuin tuntea sanattomuutta. Heittäydyin hänen eteensä, join halukkaasti hänen katseensa minuun kohdistamaa nektaria, tunsin vapautuneeni vastakohtien pareista ja nostetuksi yli maallisen olemassaolon loputtoman metelin ja kurjuuden. **Tarttuvaa oli hänen autuutensa! Hän ei ainoastaan lähetä *jnanavalonsa* säteitä pelkällä läheisyydellään, vaan täyttää jopa meidän murheellisuutemme läsnäolonsa ilolla ja rauhalla.**

Itse menin aluksi raskain sydämin, jota heitteli ja huoletti vastoinkäymiset, ahdisti ja ivasi huolet ja pelot, vaivasi ja hätyytti sieluntappavat ajatukset. Jos on olemassa paikka, jossa tällaiset ahdistavat ja masentavat ajatukset ja tunteet voisivat kadota yhtäkkiä, kuten kaste tai pimeys kuolevat auringon edessä, voiko joku epäröidä kutsua sitä itse *Kailasaksi* tai peräti sen Herra Mahadevaksi?

Lääkäri voi parantaa potilaan sairaudestaan. Houkutteleva luonnonmaisma voi hetkeksi palauttaa hyväntuulisuuden levottomaan mieleen. Mutta missä muualla, jos ei Tiruvannamalaissa, saattaa etsijä löytää paikan, joka voi helposti päästää hänet eroon kaikista maallisista suruista ja kuljettaa hänet Jumalalliseen

Valtakuntaan, iloon, jota kukaan, joka ei ole sitä maistanut, ei voi kertoa!

Toisen kerran, kun heittäydyin maahan silmäni kohdistettuna Bhagavanin siunattuihin lootusjalkoihin ja rukoilin häntä pelastamaan minut julman *mayan* murskaavilta iskuiltä, löysin ihmelääkkeen, jota minä sivelin jumalallisen huuliparin sanomana, "Ketä nämä kaikki (maalliset surut) näyttävät vaivaavan? Esitä tämä kysymys itsellesi niin usein kuin tunnet levottomuutta. Sinä et ole keho, joka tulee yhtenä päivänä kuolemaan. Tiedä, että sinä olet aidon autuuden *atma*. Kuinka silloin mikään maallinen mörkö voisi vaikuttaa sinuun?" Hänen armolliset sanansa työstivät ihmeen. Nousin yhtäkkiä kurjuuden pilvien yläpuolelle, jotka olivat verhonneet ja ahdistaneet minua siihen asti. Juuri sillä hetkellä alakuloisuuteni katosi. En voi sanoa, mihin suuntaan se meni. Minusta tuntui ikään kuin en olisi koskaan tuntenut surua tai kurjuutta missään muodossa. Mieleni upposi ilon mereen. **Tällä jumalallisen taikurin sanalla oli toivottu miellyttävä vaikutuksensa heti.**

Kirjassa *Day by Day with Bhagavan Devaraja Mudaliar (no. 37)* kirjoittaa:

Kun Bhagavan oli Skandasramissa, minä [Ramanadasa] istuin Ashramiin johtavilla portailla. Eräs mies tuli Ashramiin perheensä kanssa ja pysähtyi portilla. Hän kysyi voisivatko he saada Swamin *darshanin*, koska kastittomat eivät voineet ajatella menevänsä Ashramiin. Halusin kysyä Bhagavanilta, mutta sitten epäröin ja sallin heidän mennä sisälle. Koko ryhmä meni sisään ja heittäytyi Bhagavanin eteen. Muistan hyvin, kuinka noin kymmenen minuuttia Bhagavanin armollinen katse viipyi tässä koskettamattomassa ja hänen perheessään; ja kuinka monien rikkaiden ja merkittävien henkilöiden olen nähnyt putoavan hänen jalkoihinsa ilman että heille suodaan tällaista armoa.

88

Dr. M. Satyanarayana Rao oli pitkään Ashramin apteekin vastaava lääkäri.

Heinäkuussa 1929, kun matkustin junalla, matkaseuralainen antoi minulle Sri Raman kuvan ja kertoi myös missä tämä asuu. Lähes välittömästi tämän jälkeen menin Englantiin opintovapaalle. Kun palasin sieltä, olin niin kiireinen virkatehtävieni vuoksi, että unohdin koko valokuvan. Toukokuussa 1932, kun jouduin menemään Tiruvannamalahin virkamatkalle, muistin äkkiä tapahtuman.

Menin katsomaan Sri Ramanaa. Hän istui pihalla lähellä Ashramin kaivoa.

Kysyin pari kysymystä ongelmistani, jotka koskivat mietiskelyäni. Hänen vastauksensa olivat lyhyitä, selkeitä ja nasevia. Tunsin heti hänen suuruutensa. Ensimmäinen vierailuni Ashramissa päättyi parissa päivässä, mutta Sri Ramanan hymyllä ja säteilevillä silmillä oli vastustamaton vaikutus minuun.

Vuonna 1942 otin pitkän loman valmistautuakseni eläkkeelle ja elin lähellä Ashramia. Saman vuoden syyskuussa halusin nähdä Gurumurtamin ja viereisen puutarhan, jossa Sri Ramana asui ja teki *tapaksia* 1890-luvulla. Kun palasin takaisin käytyäni paikalla, Bhagavan kysyi mitä olin nähnyt.

Sitten hän kuvaili minulle tiloja, joissa hän silloin tuntui olevan. Hän sanoi, että yhdellä hetkellä hänestä tuntui, että oli aamu ja seuraavalla hetkellä, että oli ilta ja että hän oli autuaassa tilassa. Hän kertoi vielä kuinka onnellinen hän silloin oli.

Kun kuuntelimme hänen kuvaustaan, siirryimme hyvin onnelliseen tilaan ja kun hän lopetti kerrontansa, meistä tuntui kuin olisimme yhtäkkiä pudonneet takaisin kiireisen maailman tapahtumaköyhään elämään. Hänen armonsä virtasi meihin ja teki meistä onnellisia.

Monet ihmiset ovat kokeneet onnea, kun he istuivat Sri Bhagavanin läheisyydessä vaikka sanaakaan ei sanottu!

Minulla on ollut etuoikeus hieroa Sri Ramanan jalat, jalkaterät ja kädet kerran, kun hänellä oli vihlova kipu reidestä lonkkaan saakka; hänen luvallaan hieroin alueelle hieman talvikkiöljyä. Tämä antoi hänelle helpotusta. Sitten pyysin häntä makaamaan pitkällään sängyssä eikä nojautua tyynyihin kuten hän yleensä teki. Hän hymyili ja sanoi tavalliseen tapaansa, että hän ei ollut nukkunut pitkään maassa tai sohvalla siitä lähtien kun hän tuli Tiruvannamalaihin. Hän kertoi minulle, että hän voisi saada muutamassa hetkessä yhtä paljon tai enemmänkin lepoa kuin mitä me voisimme saada nukkumalla mukavassa sängyssä tunteja. Tämä kummastutti minua jo jonkin aikaa ja sitten minulle välähti, että Sri Ramana pystyi vakiinnuttamaan itsensä *samadhiin*, josta meillä ei ollut kokemusta.

Bhagavan oli aina hereillä, vaikka oli *samadhin* tilassa. Kerran menin hänen luokseen mukanani pieni ruukku voidetta, jota hän halusi. Kun kuulin hänen vaimeasti kuorsaavan, luulin, että hän nukkui. Seisoin ajatellen pitäisikö minun pitää ruukku hiljaa hyllyllä vai odottaa, kunnes hän oli hereillä. Samalla hetkellä hän avasi silmänsä, hymyili ja kysyi minulta, miksi en heti antanut voidetta hänelle. Vastasin, että hän nukkui enkä halunnut häiritä häntä. Sri Bhagavan kysyi heti miten olin päätellyt, että hän nukkui. Mumisin joitakin vastaukseksi, annoin ruukun hänelle ja istuin hallissa yhdessä muiden kanssa. Bhagavan sulki taas silmänsä ja kuorsasi vaimeasti.

Samalla hetkellä, kun joku *bhakta*, ensikertalainen Ashramissa, tuli lähelle

sohva ja heittäytyi, hän avasi heti silmänsä ja hymyili tälle. Jälleen Bhagavan palautui uneliaaseen tilaansa. Kun Ashramilainen tuli sisään ja heittäytyi, hän ei avannut silmiään, mutta käytännössä, kun Ashramilaisen perässä tuli ensikertalainen, joka heittäytyi, niin Bhagavan avasi välittömästi silmänsä, näki hänet ja hymyili.

Joulukuussa 1948, kun hieroin Bhagavanin kättä, tunsin pienen kyhmyyn hänen kyynänpäänsä yläpuolella. Heinäkuussa 1949 vaurioitunut kudus ärtyi. Ruokoin häntä, että hän päättäisi parantaa itsensä. Hän hymyili ja istui hiljaa kunnes toistin pyyntöni. Silloin hän vastasi, "Mieli ei ole täällä, joten kysymystä päättämisestä ei synny."

Bhagavanille kehoja sairauksineen ei ole olemassa. Kun suurta haavaa käsitellään, kipu on väistämätöntä, mutta hän ei näyttänyt tuntevan mitään kipua ja jopa avusti oikealla kädellään siteen asettamisessa, ikään kuin käsi olisi kuulunut jollekin toiselle.

Kasvaimen leikkauksen aikana jouduin pyyhkimään sitä sprillä. Eräänä päivänä sprii virtasi pumpulipuikosta pitkin hänen käsivarttaan ja kehoaan. Hän sanoi heti, että hänellä oli 'henkikylpy' ja että kaikilla pitäisi olla tällaisia kylpyjä. En ymmärtänyt sen merkitystä ja pyysi häntä ystävällisesti selittämään sitä.

Hän sanoi hymyillen: "Kalat ovat aina vedessä eivätkä voi selviytyä sen ulkopuolella. Samalla lailla, me olemme Henki eli Puhdas Tietoisuus ja meidän pitäisi aina olla siinä kuin kala vedessä. Pitäisi aina pysyä tietoisesti Puhtaassa Tietoisuudessa eli Itsessä." Se sai minut uskomaan, että hän oli aina *sahaja samadhissa*. Usein näennäisesti pienissä asioissa hän puhui suuria opetuksen sanoja. Nuo ohjeet olivat tarttuneet kunnolla meihin.

Vuonna 1949 erään keskustelun aikana hän kuvaili meille, että kyyneleet virtaavat ihmisen silmän ulkokulmasta, kun hän on hyvin onnellinen ja sisemmästä silmäkulmasta, kun hän on surullinen. Se on oikea havainto. Hänen *nirvanapäivänsä* iltana (14. huhtikuuta 1950) olin siinä huoneessa muiden joukossa. Hänen pyynnöstään avustin hänet istumaan jalat suorana edessä. Hän oli pitänyt silmänsä kiinni ja hänen hengityksensä alkoi vähitellen tukahtua. Kannattajat alkoivat laulaa ulkona 'Arunachala Siva'.⁹⁶ Hän avasi silmänsä, katsoi siihen suuntaan, josta äänet tulivat ja sulki silmät. Kyyneleet tulivat pursuten silmien ulkokulmista. Tunsin, että se oli näkyvä merkki Korkeimman Autuuden yhdistymisestä Yhteen ilman toista. Ruumiista luovuttiin hyvin rauhallisesti.

⁹⁶ Kuuluisan hymnin kertosäe, jonka Sri Ramana kirjoitti Arunachalavuoren ylistykseksi. Katso liite - I, s. 421.

N. Ramachandra Rao kirjoitti Sri Ramanan ensimmäisen elämäkerran Kannadassa (Karnataka).

Olin opettajana Ooregaumissa. Kun jäin eläkkeelle, asetuin Bangaloreen. Kuulin ensimmäisen kerran Bhagavanin suuruudesta vuonna 1918. Menin heti Tiruvannamalahin ja tapasin hänet Skandasramissa. Hän tiedusteli nimeäni ja paikkaa, josta olin tullut ja pyysi armollisesti minua nauttimaan ruokaa Ashramissa.

Hänen *darshanillaan*, hänen armollisella kyselyllään, hänen hellällä ruokinnallaan oli valtava vaikutus, jota ei voi riittävästi sanoin kuvata. Aivan kuten magneetti vetää puoleensa neulaa, minua vedettiin kohti häntä. Tämän jälkeen Bhagavanin *mahasamadhiin* saakka, minulla oli tapana vierailla hänen luonaan ja asua hänen kanssaan aina kun sain siihen tilaisuuden.

Muutaman kuukauden kuluttua ensimmäisestä vierailustani, otin vaimoni mukaani. Bhagavan, suurella rakkaudella, pani meidät istumaan korokkeelle ja tarjosi meille ruokaa omasta jumalallisesta kädestään. En voi riittävästi kehua pyhän *prasadamin* rikasta makeutta, jota söimme hänen käsistään. Vaimoni tunsu usein pahoinvointia eikä voinut syödä. Kun me käännyimme lääkärien puoleen, he sanoivat, että hänellä oli tuberkuloosi ja siksi asialle ei voitaisi tehdä mitään. Kuitenkin, eräänä päivänä Bhagavan ilmestyi hänen uneensa ja siunasi hänet. Sen jälkeen, suureksi yllätykseksi kaikille, hän oli täysin parantunut sairaudestaan ilman lääketieteellistä hoitoa.

Illalla tunsimme voimakasta halua palvoa Bhagavanin pyhiä jalkoja. Vaikka se oli vastoin Ashramin tapoja eivätkä hänen opetuslapsensa sitä sallineet, Bhagavan, suuressa laupeudessaan, tietäen meidän kiihkeän halumme, tuotti tilanteen, jossa läsnä olevat lähtivät joskus syystä tai toisesta pois. Ja me saatoimme tarjota *pada pujaa* sydäntemme kyllyydestä.

Mutta kun taas menin vuonna 1923, hän kieltäytyi lujasti toistamasta *pujaa*, jonka olimme suorittaneet aikaisemmin. Näytti siltä, että Bhagavan välitti perinteistä palvontaa, kun otetaan huomioon yhä enenevä määrä kävijöitä, jotka voisivat myös vaatia samaa oikeutta. Lisäksi Bhagavan vastusti suuresti sitä, että hänen fyysistä muotoaan palvottiin millään tavalla.

Papaiji (Hariwansh Lal Poonja) (1910-97), joka on Intian armeijan upseeri,

syntyi Lyallpurissa, Läntisessä Punjabissa. Poikavuosistaan lähtien hänen syvä omistautumisensa Krishnalle antoi hänelle elävät näyt Herrasta.

Sen jälkeen, kun oli luopunut aktiivivirastaan Intian armeijassa hengellisten tavoitteidensa saavuttamiseksi, Papaiji kiersi paikasta toiseen ja tapasi lukuisia hengellisiä guruja kuten Swami Ramdasin (no. 81), Swami Sivanandan, Swami Tapovanamin (no. 82) ja Anand Moyi Maan, joka on Sri Ramanan kannattaja. Mutta kukaan ei voinut vastata hänen toistuvaan kyselyynsä: "Oletko nähnyt Jumalan? Voitko näyttää minulle Jumalan?" Päätepisteeksi hänen matkoilleen, kun hän palasi kotiin 'vailla harhakuvitelmaa ja pettyneenä', Sri Ramanaa muistuttava sadhu ilmestyi hänen ovelleen pyytäen ruokaa, jota annettiin hänelle. Sitten sadhulta kysyttiin: Voitko näyttää Jumalan? Jos et, tiedätkö ketään, joka voi? Papaiji sanoo:

Suureksi yllätyksekseni sadhu sanoi: "Kyllä, tiedän henkilön, joka voi näyttää sinulle Jumalan. Hänen nimensä on Ramana Maharshi ja hän asuu Tiruvannamalaissa." Hän antoi minulle yksityiskohtaiset ohjeet siitä, miten päästä sinne. Panin ne muistiin hyvin huolellisesti. Mutta olin tuhlassat rahat, jotka olin tallentanut lyhyenä armeija-aikanani, epäonnistuneilla pyhiinvaelluksilla. Hämmästyttävästä sattumasta johtuen törmäsin mainokseen, joka tarjosi työtä entiselle armeijan upseerille Madrasissa. Sen jälkeen, kun sain työpaikan, työnantajani antoi minulle rahaa päästäkseni Madraasiin ja sanoi, että minun ei tarvitse ilmoittautua tehtäviin kuukauteen, näin antaen minulle mahdollisuuden olla Maharshin läheisyydessä ennen kuin ilmoittaudun töihin. Se oli vuonna 1944 ja minä olin kolmenkymmenen neljän vuoden iässä.

Sadhun ohjeiden mukaisesti pääsin Sri Ramanasramamiin. Ennen kuin menin halliin, kurkistin ikkunasta ja näin, sisällä sohvalla istumassa, saman miehen, joka oli käynyt talossani Punjabissa. Minua tympäisi. Sanoin itselleni: "Tämä mies on huijari. Hän ilmestyy talooni Punjabissa, pyytää minua menemään Tiruvannamalaihinkin ja hyppää sitten junaan, jotta voi olla täällä ennen minua." Tunsin itseni niin harmistuneeksi, että päätin lähteä Ashramista.

Kun olin valmistautumassa lähtöön, eräs asukkaiden kysyi, "Etkö ole juuri saapunut?" Kerroin hänelle tarinan siitä, miten tulin huijatuksi. Henkilö sanoi: "Olet väärässä. Hän ei ole poistunut kaupungista viimeiseen 48 vuoteen. Kyseessä on joko erehdyttävä henkilöllisyys tai jotenkin, voimansa avulla, hänen onnistui ilmaista itsensä Punjabissa samalla kun hänen fyysinen ruumiinsa oli yhä täällä. Jotkut tytöt Amerikasta tulivat kerran tänne ja kertoivat samanlaisen tarinan. Näitä asioita sattuu toisinaan." Tämä herätti uteliaisuuteni ja päätin jäädä.

Minulla oli lounas Ashramissa. Kun ruokailu päättyi, Maharshi meni halliin avustajansa kanssa. Koska hän tarvitsi ruokailun jälkeen lepoa, kannattajat eivät saaneet nähdä häntä klo 11:30-14:30. Tätä tietämättä, seurasin häntä. Kun hänen avustajansa suostutteli minua tulemaan myöhemmin, Maharshi kuuli sattumalta keskustelun ja pääsin sisään.

Lähestyin Maharshia riidanhaluisena, "Oletko mies, joka tuli tapaamaan minua kotiini Punjabissa?" Maharshi pysyi vaiti. Yritin uudelleen, "Etkö tullut kotiini ja pyytänyt tulemaan tänne?" Taaskaan Maharshi ei sanonut mitään. Koska hän ei halunnut vastata, siirryin vierailuni päätarkoitukseen. Kysyin, "Oletko nähnyt Jumalan? Ja jos olet, voitko auttaa minua näkemään Hänet? Olen valmis maksamaan siitä mitä tahansa, jopa elämäni, mutta sinun osasi kaupassa on, että sinun täytyy näyttää minulle Jumala." Hän vastasi: "Ei, en voi näyttää sinulle Jumalaa tai auttaa sinua näkemään Jumalaa, koska Jumala ei ole objekti, jonka voi nähdä. Jumala on subjekti. Hän on näkijä." Hän sanoi vielä, "Sinä yksin olet Jumala." Hänen sanansa eivät tehneet minuun vaikutusta. Olisin halunnut hylätä hänet ja hänen sanansa sitä sekuntiakaan ajattelemta ellei minulla oli ollut sitä kokemusta, jonka sain.

Kun hän katsoi minua ja tuijotti minua syvälle silmiin, koko kehoni alkoi vapista ja täristä. Hermoenergian väristys kiiti läpi ruumiini. Hermopäissäni tuntui ikään kuin ne tanssivat ja hiukseni seisoivat pystyssä. Tulin sisälläni tietoiseksi henkisestä Sydäimestä. Tämä ei ole fyysinen sydän; se on, sen sijaan, kaiken sen lähde ja tuki, joka on olemassa. Sydämen sisällä näin tai tunsin jonkin suljetun nupun kaltaisen. Se oli hyvin loistava ja sinertävä. Kun Maharshi katsoo minua, ja minä sisäisen hiljaisuuden tilassa, tunsin tämän nupun avautuvan ja kukkivan. Käytän sanaa nuppu, mutta tämä ei ole tarkka kuvaus. Olisi parempi sanoa, että jotain, joka tuntui nupun kaltaiselta, avautui ja kukki Sydämessäni. Se oli ainutlaatuinen kokemus. Se yllätti minut täysin, kun se tapahtui.

Vaikka minulla oli äärimmäisen voimakas kokemus, Maharshin lausunto, että 'Sinä yksin olet Jumala' ja hänen neuvollaan, selvittää kuka näkijä on, ei ollut vahvaa vaikutusta minuun. Ajattelin itsekseni, 'Ei ole hyvä olla suklaata, haluan maistaa suklaata'. Haluan pysyä erillään Jumalasta, jotta voisin nauttia Hänen kanssa yhtä olemisen autuutta. Omat näkemykseni erilaisista uskonnollisista harjoituksista ovat rajallisia. Ajattelin itsekseni, 'Täällä hallissa kukaan ei näytä laulavan Jumalan nimeä. Miten he pitävät itseään hyvinä kannattajina? Kaikki nämä ihmiset ovat voineet mietiskellä, mutta minusta tuntuu, että he tuhlaavat aikaansa.'

Minulla oli vielä hetki aikaa ennen kuin jouduin ilmoittautumaan työhön Madrasissa. Mutta en halunnut viettää sitä kaikkien näiden 'henkisesti laiskojen' ihmisten seurassa Ashramissa. Löysin rauhallisen paikan viidakosta vuoren toisel-

ta puolelta ja asetuin sinne harjoittamaan *Krishnajapaani* yksin ja rauhassa. Oleskelin siellä noin viikon uppoutuneena hartausharjoituksiini. Krishna ilmestyi usein eteeni ja vietimme paljon aikaa leikkien yhdessä.

Ennen kuin menin Madrasiin alkaakseni työni, tein uuden vierailun Ashramiin, osittain hyvästelläkseni ja osittain kertoakseni Maharshille, etten tarvitse hänen apuaan nähdäkseni Jumalan, koska olin nähnyt Hänet joka päivä omin ponnistuksin. Kun Maharshi kysyi mihin olin mennyt, sanoin hänelle suurella omahyväisyydellä, että olin leikkinyt Krishnani kanssa.

Maharshi kommentoi: "Erittäin hyvä, hienoa. Näetkö Hänet nyt?" Vastasin, "Näen hänet vain silloin, kun minulla on näkyjä." Maharshi sanoi: "Mitä hyötyä on Jumalasta, joka ilmestyy ja katoaa? Jos hän on todellinen Jumala, Hänen täytyy olla kanssasi koko ajan." Kun Maharshi ei ollut kiinnostunut näkykokemuksistani, se lannisti minua hieman, muttei niin paljon, että olisin ollut halukas kuuntelemaan hänen neuvojaan. Elinikäinen omistautumiseni Krishnalle oli tehnyt minut kykenemättömäksi ajattelemaan hengellistä etsintää muulla tavalla kuin etsiä henkilökohtaista jumalaa. Koska en saanut, ennakkoluuloisessa asenteessani, Maharshilta mitään paitsi hyvän kokemuksen ja huonoja neuvoja, palasin Madrasiin ottamaan vastaan uuden työni.

Löysin mukavan talon, jossa asua ja aloitin työni. Kaiken vapaa-aikani ja energiani käytin Krishnan kanssa seurustelemiseen. Sovitin *japan* hengitykseni tahtiin. Kun laskin, että vedin henkeä noin 24000 kertaa päivässä, päätin, että minun pitäisi toistaa Jumalan nimeä vähintään kerran jokaisella hengityksellä, jonka otin. Eräänä päivänä huomasin, että kun yritin jatkaa toistamistani, en voinut toistaa enää Krishnan nimeä. Jotenkin mieleni kieltäytyi yhteistyöstä. Kun en löytänyt mitään ratkaisua ongelmaani, vaikka kyselin tunnetuilta swameilta Madrasissa, ajatukseni kääntyivät Maharishiin. Sanoin itselleni, 'Tämä mies tuli aina Punjabiin saakka jossain muodossa ja ohjasi minut tapaamaan häntä Tiruvannamalaisissa. Menin sinne ja sain erittäin hyvän kokemuksen. Voin yhtä hyvin mennä tapaamaan häntä ja katsoa, mitä hänellä on sanottavaa.'

Matkustin junalla Tiruvannamalaihin ja saavuin Ashramiin. Jotta voisin keskustella Maharshin kanssa kahden, menin halliin lounaan jälkeen. Kuten edelliselläkin matkallani, avustaja halusi minun tulevan myöhemmin. Mutta taas Maharshi puuttui asiaan ja sain tilaisuuden kertoa hänelle, että olen tehnyt kaksikymmentäviisi vuotta *sadhanaa*, enimmäkseen toistaen Krishnan nimeä. Nyt mieleni kieltäytyy sitomasta itseään Jumalan ajatuksiin. Mitä minulle on tapahtunut ja mitä minun pitäisi tehdä? Maharshi katsoi minua ja kysyi: "Miten tulit tänne Madrasista?" En ymmärtänyt tämän kysymyksen ydintä, mutta kerroin hänelle kohteliaasti "Junalla." Sitten hän kysyi, "Mitä tapahtui, kun saavuit Tiruvannamalai-

hin?" "No, otin härkävankkurit, joka toi minut tänne."

Sitten Maharshi selitti, mitä hän ajoi takaa: "Juna toi sinut perille. Nousit siitä pois, koska et tarvinnut sitä enää. Sama juttu härkävankkureilla. Nyt olet täällä, niistä ei ole sinulla mitään hyötyä. Tämä on se, mitä on tapahtunut sinun *sadhanallesi*. Sinun *japasi* ja mietiskelysi ovat tuoneet sinut henkiseen päämääräsi. Sinä et itse luopunut harjoituksistasi; ne jättivät sinut omasta tahdostaan, koska ne olivat tehneet tehtävänsä. Olet tullut perille."

Sitten hän katsoi minua keskittyneesti. Tunsin, että koko kehoni ja mieleni pestään puhtauden aalloilla. Hänen hiljainen katseensa puhdisti niitä. Tämän mukaansatempaavan katseen alla tunsin kehoni jokaisen atomin puhdistuvan. Oli kuin minulle luotaisiin uusi keho. Muutosprosessi oli tekeillä – vanha keho oli kuolemassa atomi atomilta ja uusi keho syntyi sen tilalle. Sitten yhtäkkiä ymmärsin, että se oli äkillinen tunnistuksen isku, kun tulin tietoiseksi Itsestä. Maharshin hiljainen katse vahvisti minut siihen perustilaan, joka oli pysyvä. 'Minä', joka oli niin kauan katsellut ulospäin, tuhoutui Itsen suorassa tiedossa ja kokemuksessa, jonka Maharshi paljasti minulle. En voi kuvailla mitä kokemus oli, mutta tiesin, että henkinen etsintäni oli ehdottomasti päättynyt; ja tämän tiedon lähde pysyy aina sanoinkuvaamattomana.

Hengellisen etsimiseni aikana olen tavannut satoja *sadhuja*, swameja ja guruja, mutta kukaan heistä ei voinut paljastaa totuutta tavalla, jolla Maharshi oli tehnyt. Minun täytyy esittää yksi kommentti Maharshin suuruudesta: hän saattoi nähdä, että olin saavuttanut tilan, jossa *sadhanaani* ei koskaan voida aloittaa uudestaan. Hän tiesi, että olin valmis oivallukseen ja jumalallisella katsellaan hän vakiinnutti minut omaan tilaansa.

Sen jälkeen kun olin saanut lopullisen kokemuksen Maharshin läheisyydessä, ulkoinen elämäni jatkui paljolti niin kuin ennenkin. Menin takaisin Madraasiin, jatkoin työtäni ja huolehdin perheestäni. Viikonloppuisin tai kun minulle oli kertynyt tarpeeksi vapaata, menin Tiruvannamalaihin, istuin Mestarini jaloissa ja kylvin hänen säteilevässä läsnäolossaan. Kyyninen, skeptinen etsijä, joka aggressiivisesti haastoi Maharshin ensimmäisellä käynnillä, oli häipynyt lopullisesti.

Kun oivalluksestani oli kulunut muutama kuukausi, minulla ei ollut ainutakaan ajatusta. Saatoin mennä toimistoon ja suorittaa tehtäväni saamatta ajatustakaan mieleeni. Minulta ei mennyt kauan ymmärtää, että mielen ja ajatusten ei välttämättä tarvitse toimia maailmassa. Kun pysyy Itsenä, jokin jumalallinen voima huolehtii elämästä. Silloin kaikki toiminnot tapahtuvat spontaanisti ja suoritetaan erittäin tehokkaasti ilman suurta henkistä ponnistusta tai toimintaa.

Eräälle vierailulle Tiruvannamalaihin otin mukaani seitsemänvuotiaan tyttärentäni. Hän istui Maharshin eteen ja vaipui syvään meditatiiviseen transsiin. Hän

vietti useita tunteja siinä tilassa ennen kuin palasi normaaliin valvetilaan. Majuri Chadwick [no. 42], joka oli seuraamassa kaikkea tätä, lähestyi Maharshia ja sanoi: "Olen ollut täällä yli kymmenen vuotta, mutta minulla ei koskaan ole ollut tällaista kokemusta. Tällä seitsemänvuotiaalla tytöllä näyttää olleen tällainen kokemus ilman että hän itse teki mitään ponnisteluja. Miten näin voi tapahtua?" Maharshi vain hymyili ja sanoi: "Mistä tiedät, ettei hän ole vanhempi kuin sinä?"

Tyttäreni ei halunnut palata Madrasiin. Maharshi neuvoi häntä käymään ensin koulunsa loppuun ja tulemaan sitten takaisin, jos halusi. Jos joku kysyi häneltä, "Mitä sinä päivänä tapahtui, kun olit transsissa Maharshin edessä?", hän ei voinut vastata vaan vain itki.

Olin joskus Maharshin seurassa, kun hänen käveli Ashramin alueella. Huomasin hänen nuhtelevan työntekijöitä, jotka halusivat heittäytyä hänen eteensä mieluummin kuin jatkaisivat työtään. Kaikkeen, mitä hän teki, sisältyi opetus meille. Jokainen askel, jonka hän otti, oli itsessään opetus. Maharshi työskenteli mieluummin hillityllä ja huomaamattomalla tavalla. Siellä ei ollut hänen voimansa esittelyä, vain armon hienovarainen vuodatus, joka valui heidän sydämiinsä, jotka tulivat kosketuksiin hänen kanssaan.

Yksi tapaus, jonka olen nähnyt, kuvaa hyvin sitä hienovaraista ja epäsuoraa tapaa, jolla Maharshi toimi. Nainen toi kuolleen poikansa Ashramiin. Poika oli ilmeisesti kuollut käärmeenpuremaan. Nainen itki ja pyysi Maharshia tuomaan hänet takaisin elämään, mutta tämä ei vastannut hänen toistuviin pyyntöihinsä. Muutamana tunnin kuluttua Ashramin johtaja pakotti naisen viemään ruumiin pois. Kun hän oli lähdössä Ashramista, hän tapasi jonkinlaisen käärmeenlumoojan, joka väitti, että hän voisi parantaa hänen poikansa. Mies teki jotain pojan purrulla kädelle ja poika elpyi välittömästi.

Kannattajat pitivät ihmeparannusta Maharshin tekemänä, sanomalla, että kun ongelma tulee *jnanin* tietoon, joku 'automaattinen jumalallinen toiminta' tuo ratkaisun. Tämän teorian mukaan Maharshi ei tehnyt mitään tietoisesti auttaakseen poikaa, mutta syvemmällä, alitajunnan tasolla hänen tietoisuutensa ongelmasta sai oikean miehen saapumaan oikeaan paikkaan. Maharishi, luonnollisesti, kiisti kaiken vastuun ihmeparannuksesta. 'Vai niin' oli hänen ainut vastauksena, kun hänelle kerrottiin pojan dramaattisesta elpymisestä. Tämä oli hänelle tyyppilistä.

Maharshi ei koskaan esittänyt mitään ihmeitä. Ainoat 'ihmeet', joihin hän liittyi, koskivat sisäisiä muutoksia. Sanalla, katseella, eleellä tai pelkästään pysymällä hiljaa, hän pystyi hiljentämään ympärillään olevien ihmisten mielet, jotta ne saattoivat tulla tietoisiksi siitä, keitä he todella olivat.

Heinäkuussa 1947, kuukautta ennen itsenäistymistä, Devaraja Mudaliar

[no. 35] kertoi ongelmista, joita voisin kohdata, jos en toisi perhettäni Intiaan Punjabista, josta tulisi pian Pakistanin osa. Sanoin hänelle, "En aio mennä. En voi lähteä Maharishin seurasta." Olin saavuttanut sellaisen vaiheen suhteessani Maharshiin, että rakastin häntä niin paljon, etten voinut irrottaa silmiäni hänestä tai ajatella, että menen maan ääriin määrittelemättömäksi ajaksi.

Kun Mudaliar kertoi Maharshille, että Poonjan perhe näyttää oleva jätetty läntiseen Punjabiin ja hän ei halua mennä sinne, Maharshi kertoi minulle, "Sille alueelle, josta olet kotoisin, tulee paljon vaikeuksia. Miksi et mene sinne ja tuo perhettäsi pois?" Vaikka tämä oli määräys; minä yhä epäröin. Sitten selitin tärkeimmän syyn siihen miksi en halunnut mennä: "Olen liian kiintynyt teidän fyysiseen muotoon. En voi jättää teitä. Rakastan teitä niin paljon, etten voi irrottaa silmiäni teistä."

"Olen kanssasi kaikkialla missä olet," oli hänen vastauksensa. Siitä, miten hän minulle puhui, huomasin, että hän oli päättänyt, että minun pitäisi mennä. Hyväksyin päätöksen. Heittäydyin hänen eteensä ja ensimmäisen kerran elämässäni kosketin hänen jalkojaan kunnioituksen, rakkauden ja arvostuksen osoituksena. Hän ei yleensä antanut kenenkään koskettaa jalkojaan, mutta tämä oli erikoistapaus eikä hän vastustanut. Ennen kuin nousin ylös, keräsin osan hänen jalkojensa alla olevasta pölystä ja laitoin se taskuuni pyhänä muistona. Pyysin myös hänen siunauksensa, sillä minulla oli intuitio, että nämä olivat meidän viimeiset jäähyväisemme.

Lähdin Ashramista ja matkustin Lahoreen. Tunnelma oli joka osaltaan yhtä paha kuin mitä minä olin odottanut. Menin asemalle ja ostin lipun kotikaupunkiini – Lyalpuriiin. Niinä väkivallan päivinä hindut ja muslimit matkustivat eri vaunuissa, jotta he voisivat suojella toisiaan tilanteessa, jossa oli ongelmia. Lähes tyhjä vaunut olivat hindujen käytössä. Sitten sisäinen ääni, Mestarini ääni, sanoi minulle: "Mene ja istu muslimien joukkoon heidän osastollaan. Sinulle ei satu siellä mitään."

Päällisin puolin idea tuntui hyvältä, mutta olin epävarma pystyisinkö huijaamaan muita muslimimatkustajia uskomaan, että olin yksi heistä. Olin pukeutunut eri tavalla ja minulla oli erittäin näkyvä 'Om' tatuoituna kämmenten selissä. Tottelin ääntä ja istuin muslimien joukkoon. Kukaan ei kyseenalaistanut oikeuttani olla siellä. Jossain maaseudulla muslimit pysäyttivät junan ja kaikki hinduvainujen matkustajat ammuttiin. Kukaan ei kiinnittänyt mitään huomiota minuun, vaikka olin selvästi hindu, joka istuu muslimiosastossa.

Kun oli poistunut junasta, menin kotipaikalleni ja löysi 34 perheenjäsentä, joista suurin osa oli naisia, sieltä hylättyinä. Onnistuin tuomaan heidän turvallisesti takaisin Intiaan.

Maharshi oli lähettänyt minut Punjabiin tekemään velvollisuuteni. Se oli tyypillistä häntä, koska hän ei koskaan sallinut kannattajiensa luopuvan perhevelvollisuuksistaan. Kertoen minulle, 'Olen kanssasi kaikkialla missä olet', hän lähetti minut pois täyttämään velvollisuuteni.

Kun kuulin tämä huomautuksen ensimmäisen kerran, arvostin vain sen filosofista merkitystä. Mieleeni ei juolahtanut, että myös fyysisesti hän huolehtisi minusta ja suojelisi minua. Silti tästä oli selvästikin kyse. Hän oli kertonut minulle mihin istua junassa. Olin istunut yli kaksikymmentä tuntia verilöylyn jälkeen tunnistamattomana muslimiosastolla, vaikka minulla oli lävistetyt korvat ja 'Om' kädessäni, molemmat klassisia hindujen tuntomerkkejä. Lisäksi, täydellisen anarkian ympäristössä olin varmistanut paikat valtavalle perheryhmälleni ja sain heidät pois vaaratilanteesta viimeisellä junalla, joka lähti Lahoresta Intiaan.⁹⁷

Vein perheeni Lucknowiin, koska minulla oli siellä armeija-aikainen ystävä. Ei tullut kysymykseenkään palata Maharshin luo, koska olin ainoa mahdollinen palkansaaja ryhmässäni. Saapuessaan Intiaan mukaan vain hieman enemmän kuin vaatteet päälle, tuli minun vastuulleni ruokkia ja elättää tätä valtavaa ryhmää. Jouduin työskentelemään yötä päivää elättääkseni perheen.

Klo 8.47 illalla, huhtikuun 14. 1950,⁹⁸ kävelin pitkän katuja Lucknowissa. Yhtäkkiä tunsin valtavan kouristuksen rinnassani, joka lähes pudotti minut maahan. Luulin, että se on jonkinlainen sydänkohtaus. Muutaman sekunnin kuluttua näin muutamia ihmisiä, jotka osoittivat suurta meteoria, joka kulki hitaasti halki taivaan. Tämä oli meteori, jonka tuhannet ihmiset ympäri Intiaa näkivät muutamien ensimmäisten sekunnin aikana Maharshin kuoleman jälkeen.

Monta vuotta myöhemmin, istuessani Gangesin rannalla, minulla oli erikoinen näky erilaisista inkarnaatioista, joita olin saanut. Katselin Itsen siirtymistä kehosta kehoon, muodosta muotoon. Se kulki läpi kasvien, eläinten, lintujen, ihmiskehojen, jokaisen eri paikassa eri aikaan. Ketju oli tavattoman pitkä. Oma kehoni ilmestyi lopulta kuin viimeisenä jaksona, jota Maharshin säteilevä muoto tarkkaili. Sitten näky päättyi. Maharshin ilmaantuminen oli lopettanut tämän näennäisesti loputtoman syntymien ja jälleensyntymien ketjun. Sen jälkeen kun hän oli puuttunut elämässäni, Itse, joka lopulta otti Poonjan muodon, ei voisi enää inkarnoitua. Maharshi oli tuhonnut sen yhdellä ainoalla katseella.

Joku aika sitten yhdessä *satsangassa*, joita minulla oli tapana suorittaa Lucknowissa, minulle ojennettiin muistilappu, jossa todetaan: "Nöyrä kunnioituk-

97 Kun etsittiin jotain muuta tapausta, jossa Sri Ramana tarjosi fyysistä suojaa kannattajalle kuten tapahtui Papaijin tapauksessa, David Godman, joka on tehnyt laajan tutkimuksen Sri Ramanasta ja hänen kannattajistaan, vastasi, että hän ei tuntenut toista tämän luontoista esimerkkiä.

98 Aika, jolloin Maharshi saavutti *mahasamadhinsa*.

seni ja kiitollisuuteni teille, erityisesti hänelle, joka oli Ramana Maharshin opetuslapsi." En voinut hyväksyä tätä. Huudahdin, "Korjatkaa kielioppienne. Minä olen hänen opetuslapsensa! Hän on minun herrani. Miten voin heittää hänet menneisyyteen? En koskaan ajattele, että se olen minä, Poonja, joka puhuu. Jos minä koskaan ajattelen, että tämä henkilö nimeltään Poonja puhui teille, minulla ei ole oikeutta istua täällä, koska se, mitä tulisi ulos suustani, olisi väärää. Se on oma mestarini, joka puhuu. Istun täällä esitelläkseni teille opettajaani ja hänen opetuksiaan. Hän on opettaja; en minä. Poonja on hävinnyt lopullisesti, mutta Mestari pysyy ja tulee aina pysymään. Hän istuu sydämessäni omana katoamattomana Itsenäni."

[David Godman sanoo kirjassaan *Nothing Ever Happened*, josta edellä oleva on lainattu, seuraavaa: Vuonna 1992, kun olin juuri lopettanut Papaijin haastattelun tapahtumista, kun hän oli Sri Ramanasramamissa vuonna 1940, halusin tietää loppupäätelmänä, jos hän voisi lausua muutamia kiitollisuuden tai arvostuksen sanoja, yhteenvetona siitä, mitä Maharshi teki hänelle. Papaiji avasi suunsa puhuakseen, mutta sanaakaan ei tullut ulos. Kahden tai kolmen sekunnin kuluttua kyyneleet alkoivat virrata pitkin hänen poskiaaan. Kääntäen päätään salatakseen kyyneleensä, hän sanoi: "En voi vastata tähän kysymykseen. En voi puhua siitä. Mitkään sanat eivät koskaan voi ilmaista sitä." Godman viittaa kuitenkin runoon, jonka Papaiji kirjoitti yhdelle opetuslapsistaan vuonna 1982: 'Mestarini puhui hiljaisuudella. / Mestarini puhui silmillään. / Mestarini puhui sanoilla. / Kaikkia kolmea kieltä olen kuullut.']

91

Ganapati Muni (1878-1936), tunnettu sanskritinkielinen runoilija ja tutkija, tunnettiin arvonimestään Kavyakantha – hän, jonka kurkusta runot tulivat ulos spontaanisti. Tavattuun Sri Ramanan vuonna 1907 ja tultuaan vakuutuneeksi tämän henkisestä saavutuksesta, hän, ensimmäistä kertaa, kutsui tätä 'Bhagavaniksi' ja 'Maharshiksi'. Nämä arvonimet otettiin aikanaan käyttöön. Hän kokosi *Ramana Gitan*, joka perustuu Sri Ramanan vastauksiin, jotka hän antoi Munin ja hänen ystäviensä esittämiin hengellisiin kysymyksiin. Hänellä on yli kaksi tusinaa julkaisua, lähinnä sanskritiksi, hänen kunniaakseen.

Ganapati Muni, suuri *Sivabhakta*, valitsi Tiruvannamalain, Sivan pyhän istuimen *tapasikseen* vuonna 1903 ja kohtasi pian Sri Ramanan vuorella. Vuonna 1907, kun hän tuli taas Tiruvannamalaihinkin, hän havaitsi, ettei hänen vakavista ta-

pasistaan ollut syntynyt mitään konkreettista. Pettyneenä hän kiipesi vuorelle ja lankesi kasvoilleen maahan puristaen Sri Ramanan jalkoja molemmin käsin. Tunteesta väräjäväällä äänellä hän huusi, "Kaiken sen, mitä on luettava, olen lukenut. Minä olen tehnyt *japaa* sydämeni kyllyydestä. Silti en ole tähän päivään mennessä ymmärtänyt mitä *tapas* on. Rukoilen, valaiskaa minulle *tapasin* luonnetta."

Kuunneltuaan Munia, Sri Ramana kohdisti ääneti katseensa häneen, kun tämä istui innokkaissa odotuksissa. Sitten hän sanoi tamiliksi, "Jos toistetaan mantraa ja kohdistetaan huomio lähteeseen, josta mantraääni syntyy, mieli imeytyy siihen. Se on *tapasta*."⁹⁹ Tämä lyhyt ohje täytti Munin sydämen ilolla. Hän pysyi vuorella muutaman tunnin ja laati viisi säkeistöä Swamin ylistykseksi¹⁰⁰, jossa hän lyhensi tämän alkuperäisen nimen Venkataraman 'Ramanaksi', joka siitä lähtien yhdistettiin Swamiin. Hän halusi opetuslastensa kutsuvan häntä Bhagavan Ramana Maharshiksi. Munin täytyi ylistää tätä nimeä.

Vuonna 1908 Muni teki ankaraa *tapasta* 18 päivää Ganapatin temppelissä lähellä Madrasia. 18. päivänä, jolloin hän makasi täysin hereillä, hän näki Maharshin hahmon tulevan ja istuvan hänen viereensä. Sen jälkeen kun tuli Tiruvannamalaihin syyskuussa 1896, Maharshi ei koskaan ole poistunut sieltä. Kun Muni kertoi tapauksesta Maharshille vuonna 1929, jälkimmäinen muisteli tapahtumaa seuraavin sanoin:

"Eräänä päivänä muutama vuosi sitten, kun olin makuulla, minusta tuntui äkkiä, että kehoani nostettiin ylöspäin kunnes kaikki esineet katosivat ja kaikki ympärilläni oli yhtä valkoisen valon valtavaa massaa. Sitten kehoni yhtäkkiä laskeutui ja esineet alkoivat ilmestyä. Sanoin itselleni, "ilmeisesti näin *siddhat* ilmestyvät ja katoavat." Olin leveällä tiellä, jonka toisella puolella, jonkin matkan päässä siitä, oli Ganapatin temppeli. Menin sisään ja puhuin, mutta mitä sanoin tai tein, en muista. Yhtäkkiä heräsin ja huomasin makaavani Virupakshan luolassa. Mainitsin tästä heti Palaniswamille." [Sri Ramanan avustaja.]

Kerran kundalini nousi Ganapati Munin kehossa. Hän kärsi sietämättömästä kirvelystä. Munista tuntui, että kipu voisi laantua jos Bhagavan koskettaisi häntä. Munin vaimo, poika ja jotkut muut veivät Bhagavanin Mangopuuluolaan, jossa Muni asui. Bhagavan meni sinne ja istui Munin viereen, joka otti Bhagavanin käden ja laitto sen päänsä päälle ja pyysi häntä siunaamaan itseään. Bhagavan pysyi hetken hiljaa. "Pian kaikki on hyvin", hän sanoi ja lähti. Ganapati Muni tunsu välitöntä helpotusta. Matkallaan takaisin Skandasramamiin Bhagavan sanoi: "Hän kertoi minulle, mutta kenelle minä voin sanoa?" Uskovai-

⁹⁹ Lähde, joka mantra-äänien tuottaa, ei ole pelkästään äänihuulet, vaan keskusvoima, josta mieli ja hengitys syntyvät eli Itse.

¹⁰⁰ Siitä lähtien Sri Ramana tunnettiin nimellä Brahmana Swami.

nen kysyi Bhagavanilta oliko myös hänellä samankaltainen kokemus. 'Hm, Hm', sanoi Bhagavan hymyillen.

Munin sanskritin kielen perusteellisen hallinnan ja hänen sanskritinkielisen runoutensa helppouden ja erinomaisuuden on täytynyt, jossain määrin, vaikuttaa Maharshiin, joka aina sai uusia ideoita ja oppi uusia kieliä henkilöiltä ja kirjoista lähes tiedostamatta. Niin kauan kuin Muni asui Tiruvannamalaissa, Maharshi keskusteli hänen kanssaan tärkeistä asioista, erityisesti Ashramin julkaisuista ja muista toiminnoista.

T.K.Sundaresa Iyer julkaisee kirjassaan *At the Feet of Bhagavan*:

Sen jälkeen, kun Ganapati Muni oli kirjoittanut 700 jaetta 1000 jakeisesta *Uma Sahasramista* Jumaläidin ylistykseksi, hän ilmoitti, että valmis työ paljastetaan tietyinä päivinä Arunachaleswaran temppelissä.¹⁰¹ Paljastamispäivän iltana hän huomasi, että 300 jaetta oli vielä kirjoittamatta. Kun Maharshi kysyi Munilta oliko hänen lykättävä tapahtumaa, Muni vakuutti hänelle, että työ hoidettaisiin tässä ja nyt. Kohtaus, joka siitä seurasi, oli uskomaton. Maharshi istui ääneti syvässä meditaatiossa. Munin innokkaat opetuslapset seurasivat hermot jännittyneinä sanskritijakeiden suloista virtausta kun he tulivat Kavyakanthan huulilta ja kirjoittivat ne ylös. Työ loppui, Bhagavan avasi silmänsä ja kysyi Munilta onko kaikki, mitä hän sanoi, otettu ylös. Munin kiitollinen vastaus oli, "Kaikki, johon Bhagavan minut inspiroi, on merkitty muistiin." On huomionarvoista, että vaikka Muni tarkisti tämän monumentaalisen työn ensimmäiset 700 jaetta noin kuusi kertaa, hän ei korjannut ainoatakaan viimeisistä 300 jakeesta.

92

F. H. Humphreys tuli Intiaan tammikuussa 1911 liittymällä poliisilaitokseen apulaisylikomisarioksi. Hänen syvä hengellinen taipumuksensa johti hänet tapaamaan Ganapati Munin (edellinen merkintä), ja S.Narasimhamin avulla, joka oli *munshi* opettamaan hänelle telugua, hänellä oli, yhdessä Ganapati Munin kanssa, audienssi Sri Ramanan kanssa. Seuraava selonteko on hänen kirjeestään ystävälle Englannissa, joka myöhemmin julkaistiin lehdessä *International Psychic Gazette*.

Sain eilen vapaapäivän ja menin Maharshin luo yhdessä *munshin* ja Gana-

101 Katso liite - I, s. 421.

pati Munin kanssa. Kahdelta iltapäivällä menimme ylös vuorelle. Saavutettuamme luolaan, istuimme hänen jalkoihinsa emmekä sanoneet mitään. Tunsin, että minut nostettiin pois itsestäni. Puoli tuntia katsoin Maharshin silmiin, jotka eivät koskaan muuttaneet syvän mietiskelyn ilmettään. Aloin ymmärtää, että hänen kehonsa on Pyhän Hengen temppele; saatoin vain tuntea, **että Maharshin keho ei ollut ihminen; se oli Jumalan instrumentti, vain istuva, liikkumaton ruumis, josta Jumala säteili hirveästi.** Omat tunteeni olivat sanoinkuvaamattomia.

Sitten Muni sanoi, että voisin puhua. Kysyin valaistumisesta ja opetuksesta. Maharshi puhui muutaman lauseen englantia ja telugua sekaisin, joka välitti valtavasti sanojen merkitystä. Koskettavin näky oli useat pienet jopa noin seitsenvuotiaat lapset, jotka kiipesivät mäkeä, kaikki omin päin, tullakseen istumaan lähelle Maharshia, vaikka hän ei saattanut sanoa sanaakaan tai edes katsoa heitä päiviin. He eivät leiki, vaan istuvat siellä vain hiljaa täydellisessä tyytyväisyydessä.

Maharshi on ihminen, jonka ilmaisemaa arvokkuutta, lempeyttä, itsehillintää ja vakaumuksen tyyntä vahvuutta ei pysty kuvaamaan.

Toisella vierailullaan Humphreysin seurana oli Raghavachariar (seuraava merkintä). Tällä kertaa A.S.Krishnaswami Aiyar (alueen Munsif), joka sattui olemaan läsnä, toimi tulkkina. Englantilaisen sanoin:

Menin moottoripyörällä ja kiipesi luolalle. Viisas hymyili, kun hän näki minut, muttei ollut vähääkään yllättynyt. Hän kysyi minulta henkilökohtaisen kysymyksen, jonka vain hän ja minä tunsimme. Ilmeisesti hän tunnisti minut sillä hetkellä, kun hän näki minut. **Jokainen, joka tulee hänen luokseen, on avoin kirja ja yksi vilkaisu riittää paljastamaan hänelle sen sisällön.**

"Et ole saanut ruokaasi", hän sanoi, "ja olet nälkäinen." Myönsin, että niin se oli. Hän vaati välittömästi opetuslasta tuomaan ruokaa – riisiä, *gheetä*, hedelmiä jne., syömään sormin, koska intialaiset eivät käytä lusikoita. Vaikka olen harjoitellut sormin syömistä, minulla ei ole sorminäppäryyttä. Niinpä hän antoi minulle kookoslusikan, jolla syödä, hymyillen ja puhuen samalla, kun söin. **Et voi kuvitella mitään kauniimpaa kuin hänen hymynsä.** Kun söin kaiken, olin vielä nälkäinen ja hän tiesi sen ja tilasi lisää. Hän tietää kaiken ja kun muut painostivat minua syömään hedelmiä, kun olin saanut tarpeeksi, hän pysäytti heidät heti.

Vaikka olin syömässä, hän kertoi historiaani muille ja todella tarkasti. Vaikka hän oli nähnyt minut vain kerran aiemmin ja useita satoja muita siinä välissä. Hän yksinkertaisesti käänsi ikään kuin selvänäköisyyden päälle. Myöhemmin minulla oli jano, sillä oli kuuma keli ajaa, mutta en halunnut näyttää sitä, tapahtuipa mitä tahansa. Silti hän tiesi ja pyysi opetuslasta tuomaan jotain limona-

dia. Istuin noin kolme tuntia kuuntelemassa hänen opetuksiaan. **On outoa, minkä muutoksen saa aikaan oleskelu hänen läheisyydessään.** [Humphreys jäi työstään eläkkeelle joitakin vuosia myöhemmin ja hänestä tuli roomalaiskatolinen munkki.]

93

Raghavachariar oli yleisten töiden osaston tarkastaja Tiruvannamalaissa vuodesta 1910 lähtien. Hän teki satunnaisia vierailuja Sri Ramanan luo.

Aina, kun Raghavachariar meni vuorelle vuonna 1910, hän löysi Maharshin seurana väkijoukon, joiden läsnä ollessa hän tunsu olevansa haluton puhumaan. Eräänä päivänä hän meni ylös tarkoituksenaan jättää kolme kysymystä tai pyyntöä: (i) Voitteko antaa minulle muutaman minuutin henkilökohtaiseen keskusteluun – ilman muiden seuraa? (ii) Haluaisin saada teidän mielipiteenne Teosofisesta Seurasta, jossa olen jäsenenä. (iii) Sallitteko minun nähdä teidän todellisen muotonne, jos olen oikeutettu näkemään sen? Hän sanoo:

Kun minä heittäydyin ja istuuduin hänen eteensä, porukkaa oli noin 30 henkilöä; mutta pikku hiljaa he katosivat. Niinpä olin kahden hänen kanssaan ja ensimmäiseen tiedusteluuni sain näin vastauksen ilman että esitin sitä. Sitten hän kysyi minulta, omasta halustaan, oliko kädessäni oleva kirja *Gita* ja olinko Teosofisen Seuran jäsen ja huomautti jo ennen kuin minä vastasin hänen kyselyynsä, "Se tekee hyvää työtä." Myös toinen kysymykseni oli näin ennakoitu, odotin innokkaasti kolmatta.

Puolen tunnin kuluttua avasin suuni ja sanoin: "Aivan kuten Arjuna toivoi näkevänsä Krishnan muodon ja pyysi *darshania*, minä haluan saada teidän todellisen muotonne *darshanin*, jos olen siihen oikeutettu." Hän istui silloin korokkeella, jonka vieressä oli Dakshinamurthin kuva maalattuna seinälle. Hän tuijotti ääneti tavalliseen tapansa ja minä tuijotin hänen silmiinsä. Sitten hänen kehonsa ja myös Dakshinamurthin¹⁰² kuva katosivat näkyvistäni. Oli vain tyhjä tila, silmiäni edessä ei ollut edes seinään. Sitten silmiäni eteen ilmestyivät valkeahkoon pilveen Maharshin ja Dakshinamurthin ääri viivat. Vähitellen silmät, nenä jne. ja muut yksityiskohdat ilmestyivät salamankaltaisina viivoina. Nämä laajenivat kunnes Swamin ja Dakshinamurthin hahmot loimusivat erittäin vahvaa ja sietämätöntä valoa. Silloin suljin silmäni. Odotin muutaman minuutin ja kun avasin silmäni, löysin

102 Katso liite - V, s. 426.

Maharshin ja Dakshinamurthin samassa muodossa kuin ennen. Heittäydyin ja tulin pois.

Yllä olevan kokemuksen vaikutus oli sellainen, että en uskaltanut mennä Maharshin lähelle lähes kuukauteen. Myöhemmin, kun menin ylös Skandasramiin, minä kerroin kokemuksesta ja pyysin häntä selittämään sitä. Pienen hetken jälkeen hän sanoi: "Halusit nähdä muotoni. Näit minun katoamiseni. Olen muodoton. Ganapati Munilla oli samankaltainen kokemus ja voit keskustella hänen kanssaan." En kääntynyt Munin puoleen.

B. V. Narasimha Swami kertoo kirjassaan Self Realization:

Raghavachariar tuli Maharshin luo silloin tällöin. Hänen vaimonsa ja äitinsä pelkäsivät, että hän voisi luopua yhteiskunnallisista velvollisuuksistaan ja erakoitua. He menivät Maharshin luo ja kertoivat hänelle peloistaan. Sen seurauksena Maharshi varoitti Raghavachariaria erakolle tulevista vaaroista, jos hänellä ei ole sen tarvitsemaa rankkaa harjoitusta. Maharshi antoi samanlaisia neuvoja myös monille muille.

94

Manavasi V. Ramaswami Iyer oli valvoja yleisten töiden osastolla, Tiruvannamalaissa vuonna 1908. Seuraavassa on lyhyt ote hänen päiväkirjastaan:

Sieluni oli hämmennyksissä ja minä vetosin häneen, "Herrani, Jeesus ja muut suuret sielut tulivat maailmaan lunastamaan syntisiä. Onko minulla mitään toivoa?" Swami sanoi (englannin kielessä) – "Toivoa on. Kyllä, toivoa on." Nämä ovat ehdottomia sanoja ja seuraava kirjoitelma syntyi:

"Te olette ainoa turvapaikkani; minulla ei ketään muuta kenen puoleen kääntyä. Voi Makeaa ja Tuoksuva Kukkakimppua, joka viehättää opetuslasten mehiläisiä, jotka parveilevat teidän jaloissanne."

Siitä lähtien aloin vieraila Swamin luona. Tavakseni tuli nukkua vuorella joka yö, kun olin päätoimipaikassa. Kerran huomasin hänen istuvan tyynenä. Kun hän noin puolen tunnin jälkeen näki minut, palava virtaus tuli kehooni. Ennen tätä, kun istuin tamarindipuun alla, minuun tuli jotain, jota en voinut silloin selittää. Vuosia myöhemmin totesin, että mieli oli tullut sisäpuolelle. Sitten tunsin jotain muuta tulevan kehooni, joka oli hyvin miellyttävää.

Minulla oli koko ajan vatsavaivoja enkä voinut sulattaa ruokaa enkä nuk-

kua kunnolla. Olin huolissani ja Swami kysyi minulta siitä. Kerroin hänelle terveydestäni. Kerran naispuolinen uskovainen toi kakkuja ja ruokaa juhlaan. Elin *kanjilla* (vellillä). Monet olivat kutsuneet minut, mutta kieltäydyin aina, sanoen, 'en pysty sulattamaan'. Mutta Swami painosti minua ja niin minulla oli hyvä erittäin raskaan ja täyteläisen ravinnon juhla. Sinä yönä, outoa kyllä, nukuin syvästi. Tämä antoi minulle suuren sysäyksen luottaa Swamiin täydellisemmin. Minun sukulaiseni, jotka vastustivat minun menoani hänen luokseen, alkoivat lähettää ruokani syötäväksi hänen läheisyyteensä, kun aloin parantua.

Pelkkä Swamin katse sekoitti sielun. Olen kuullut, että guru on siunannut ihmisiä pitämällä kämmentään opetuslapsen pään päällä; mutta hänen katseensa on paljon voimakkaampi. Swamin ohje on: Älä unohda Itseä; kaikki kurjuus johdetaan Itsen unohtamisesta.

Siirryin Berhampuriin Orissassa. Kerran jalkoihini tuli useita haavaumia eivätkä ne parantuneet millään hoidolla. Eräänä aamuna kaksi vierailijaa tuli Tiruvannamalaista. He sanoivat olevansa pyhiinvaelluksella pohjoiseen ja että Bhagavan oli erityisesti pyytänyt heitä etsimään minut. Nähdessään ahdinkoni, he määräsivät muutamia yksinkertaisia kotihoitoja, jotka toivat ihmeperantumisen. He olivat varmasti myötätuntoisen Bhagavanin sanansaattajia. Spontaanisti, minä kirjoitin laulun hänen ylistyksekseen – *Saranagati* – 'Minun turvani'.

95

N.N. Rajan (N.Nataraja Iyer) (1906-94), Tiruvannamalain rautatieaseman asemapäällikkö, tuli Sri Ramanan vaikutukseen vuonna 1935. Hän kirjoitti *Sri Ramana Dhyanam* ja *The Bloom of Inner Glory*.

Koska oli perheenisä, tunsin, ettei minusta ollut oikein seurata henkistä polkua yksin, joten aloin ottaa myös vaimoni ja lapseni Ashramiin. Muutaman kuukauden kuluttua huomasin hämmästykseni varsin näkyvän muutoksen vaimossani ja huomasin, että hänen ymmärryksensä Bhagavanista oli ylittänyt omani. Hänestä oli tullut suurempi kannattaja ja hän imi itseensä enemmän rauhaa häneltä. Lapseni nauttivat myös hänen läsnäolostaan. Bhagavanilla oli erityinen mieltymys lapsiin ja usein hän vitsaili heidän kanssaan ja kosketti tai hyväili heitä, vaikka hän tunnollisesti vältti koskettamasta aikuisia eikä sallinut heidän koskettaa itseään. Lapsille itselleen hänen läsnäolonsa tuotti tiettyä rauhaa ja iloa ja joskus he istuivat liikkumatta hänen edessään ikään kuin noiduttuna, vapaana lapsellisesta väentelehtimisestä.

En liioittele, kun sanon tämän. Kun tyttäreni, joka oli vain hieman yli kak-sivuotias, istui hiljaa itsekseen hallin nurkassa noin kaksi tuntia jalat ristissä istuen aikuisten tavoin eikä edes puhunut. Vaimoni ja minä emme huomanneet tätä, kun olimme imeytyneet meditaatioon, mutta Maharshi huomasi. Kun menin Ashramiin varhain seuraavana aamuna, olin yllätynyt ja iloinen, kun kuulin Maharshin ker-tovan yhdestä kannattajistaan "Rajan pikku tytär Kutti istui jalat ristissä vanhem-piensa tietämättä noin kaksi tuntia eikä hän hällissyt koko aikana."

Oli ilahduttavaa kuulla, kun hän puhui tapahtuneesta ja tajuta kuinka tar-kasti hän oli seurannut tyttöä, kun me emme tienneet siitä mitään. Tietenkin se johtui hänen armostaan; muutoin lapsi ei koskaan käyttäytyisi näin. Hän oli kaik-kivoipa, mutta erittäin vaatimaton. Hän ei koskaan paljastanut voimiaan avoimesti ja käyttäytyi aivan vaatimattomasti kuin tavallinen ihminen.

Seuraava on peräisin Rajan haastattelusta, kun se tallennettiin videolle Guru Ramana:

Bhagavan on Korkein Olento verta ja lihaa, täydellinen ydintä myöten. He sanovat *avatar*, mutta hän ei ole *avatar*, juuri tämän tilan yläpuolella. Hän on Kor-kein Olento ilmestyneenä. Kasvotusten hän istui meidän keskuudessamme; me nukuimme hänen kanssaan, otimme ruokaa hänen kanssaan ja istuimme hänen ja-loissaan vuosia yhteen menoon.

Kuulemme *risheistä* historiankirjoista, mutta emme kuule mitään niin suu-resta viisaasta. Hän on aikamme suurin viisas. Myös Veda-aikana oli *rishejä*, mut-ta heillä oli omat mielihohteensa: he vihastuivat, he himosivat. Voimmeko sanoa tällaista asiaa Bhagavanista? Emme.

Kuten Majuri Chadwick [no. 42] sanoi: "Jos kaikista näistä joku on sopiva ilmaisemaan Bhagavanin suuruutta, se on Bhagavan itse." Tahtoiko Bhagavan koskaan sitä tehdä? Se on Bhagavanin suuruutta. Hänen lumoava hymynsä, hänen loistava otsansa, hänen kimaltaen säteilevät silmänsä, hänen suloinen äänensä ja mittaamattomat sanansa ja hänen majesteettinen muotonsa ovat vertaansa vailla.

Seuraava on peräisin Rajan päiväkirjasta: päivätty 6. marraskuuta 1943:

Sen jälkeen, kun Majuri Chadwick ja Bhagavan olivat keskustelleet siitä onko välillä toimittava sen varmistamiseksi, että keho pysyy terveenä, oli kymme-nen minuutin hiljaisuus. Sitten uskovainen kysyi, "On todettu, että etsijän pitäisi sukeltaa itseensä innokkain yksipisteisin mielin halliten puhetta ja hengitystä. Onko myös hengityksen hallinta välttämätöntä?" Bhagavan vastasi: "Jos kaikki

ajatukset ovat hallinnassa, myös hengitys on automattisesti hallinnassa. Voimakkaalla ja jatkuvalla harjoituksella siitä tulee tapa. Hengityksen hallinta erilaisilla joogaharjoituksilla on kuin laittaisi jarrut päälle junaan, kun moottori vetää. Mutta tarkkaamalla mielen lähdettä täysin keskittyneesti, ajatukset saadaan hallintaan. Tämä menetelmä on paljon tehokkaampi ja helpompi. Se on kuin sammuttaisi moottorin ja siten pysäyttäisi junan kokonaan."

96

Hänen korkeutensa Rama Varma Appan Tampuran, B. A., oli Kochin (Keralan) Maharaja. Hän tuli Sri Ramanan luo vuonna 1930, jolloin hän ei ollut vielä Maharaja. Vierailulla oli syvä vaikutus häneen. Seuraavassa on hänen johdantonsa malajalaminkieliseen Sri Ramanan elämäkertaan, jonka kirjoitti Appunni.

Ei ole mitään rajaa mielen aaltoilevalla yltyemisellä tai tyyntymisellä rauhaan. Ei ole myöskään mitään rajaa sen voimalla kurittaa tai hallita ja antaa siunaus. Mieli on todellakin syy sekä onneen että kurjuuteen, nautintoon ja vapautumiseen. Jos tiedetään, että *samsara* ei ole muuta kuin mielen työtä, silloin syntyvän ja kuoleman kierron mysteeri paljastuu.

Mielen etsintä on tehtävä itsessä. Itsetuntemusta ei koskaan voida saavuttaa ja oivaltaa oppineisuudella. Itseoivalluksen polulle ei ole helppo päästä ja sitä on erittäin vaikea astua. Siksi, usko ja omistautuminen ja kiihkeä pyrkimys vapautumiseen ovat välttämättömiä.

Itseoivallus paljastui heti kokonaan Maharshille. Itsen valo loisti esiin yhtäkkiä kuin salama. Universumin Korkein Herra nosti hänet Hänen pyhällä kädellään ja vakiinnutti hänet Olemassaolon, Tietoisuuden ja Autuuden keskipisteeseen ja lähteeseen. Kenties tämän vuoksi löydämme paljon Maharshin opetuksista, lopullisen tiedon paljastuneena mielummin kuin siihen johtavan polun, antaen ylivoimaisuuden (etusijan) päämäärällä mielummin kuin apukeinoille.

Ahdistuneiden murheet, vilpittömien etsijöiden epäilyt, epäusko skeptikoiden, jotka tulivat testaamaan häntä ja suuren ja mahtavan ylpeys, menehtyvät varmasti Maharshin pelkässä läsnäolossa. Hänen pyhä asuinpaikkansa antaa rauhan ja johtaa jopa henkiseen transsiin, joka tuottaa Itseoivalluksen Autuuden.

Maharshin samoin kuin Krishnan ylistys on ilahduttavaa ja hyvää tekevää samalla tavalla maallisesti ajatteleville, jotka ovat uponneiden egoistisen riippuvuuden pyörteisiin ja kieriskelevät sokean ihastuksen ojassa, sekä niille, jotka etsi-

vät vapautumista. Meillä on todellakin suuri onni elää niin ansiokkaan ja suuren Viisaan elinaikana. Autuaita ovat opetuslapset, jotka viettävät aikaansa hänen läheisyydessään.

Maharshin elämä ei ole yksilön elämäkertä, vaan universaalinen itsen säteily; ei kehon tekojen ilmausta, vaan sisäisen Hengen ilmentymää.

97

Swami Rajeswarananda, syntynyt Madrasissa, sai nimensä Ramakrishnajärjestön sannyasana. Hän muokkasi *The Call Divine* ensimmäisen kahdentoista vuoden aikana. Hän kirjoitti *Erase the Ego* ja *Teachings*.

Bhagavan Sri Ramana Maharshi oli vapautumisen henkilöitymä, ylimmän rauhan lähde ja vapauden rajaton valtameri. Hänen juhlallinen läsnäolonsa nosti meidät yli kehomme ja mieleemme meidän todelliseen Itseemme. Itseoivalluksen totuus, hänen pyhässä läsnäolossaan, oli kuin ajojahtia läpi suontemme, sykintää povessamme, kihelmöintiä jokaisessa veripisarassa ja sopu-sointuun tulemista aitojen sydämenlyöntiemme kanssa. Hänen sanansa saavat meidät vielä tänäänkin lepäämään Itsemme, äärettömän, ikuisen ja kuolemattoman Kirkkaudessa. Hänen äänetön ja pyhä katseensa välitti Itsetietoisuuden, josta tuli olennainen osa meidän olemustamme ja elämämme ainut elinvoima. Sri Ramana oli maailman ihme hengellisen rauhan tuoksulla. Hänen elämänsä on opiskelua jumalallisesta valaistuksesta, joka perustuu dynaamiseen hiljaisuuteen. Kaikki maailman huolet ja haavat yksinkertaisesti sulivat hänen edessään niin kuin jää tulen lähellä.

Eivät filosofian koulu, kultti, uskonto, jooga ja vastaavat voi lunastaa itselleen Sri Ramanaa, sillä hän ei sovi helposti mihinkään valmiiseen luokitukseen. Hän eli vapaana ja pysyi vapaana ja antaa jokaisen pysyä samalla lailla vapaana. **Viisas, filosofi, erakko, Jumalan inkarnaatio – kaikki nämä termit eivät ole riittäviä kuvaamaan häntä. Kaikki nämä lässähtävät, koska hän ylittää ne. Hän oli ainutlaatuinen pysyessään uskollisena itselleen ja olemalla itsensä. Hän oli itsessään etsintä ja löydös.**

Hän asettaa eteemme, elämän loistona ja päämääränä, Itsemme koko jumalallisen tietoisuuden oivalluksen. Hän julisti Absoluuttista Itsenä, 'Minä Olen' jokaisessa yksittäisessä elämässä. Hän itse oli todistus tällaisesta ylevästä ilmoituksesta, joka aina seisoo aivan joka ikisen kynnyksellä. Hänen oli ihmelääke, joka voisi palauttaa ihmiskunnalle sen menettämän perintöosan ja onnellisuuden.

Sri Ramana sytyttää jokaisessa meistä sisäisen hengellisen loisteen tietoisuuden. Bhagavan evankeliumi on Itsen, Todellisuuden, Älykkyyden ja Autuuden käyttökelpoinen ilmaus.

Sri Ramana puolustaa olemassaolon ykseyttä, Jumalan ei-kaksinaisuutta ja uskontojen harmoniaa. Hänen opetuksensa ovat virkistävän selviä ja tehokkaita. Ne heittävät auki sielun padot ja saavat korkeimman tietoisuuden elävät vedet syöksymään esiin. Hänen evankeliumiansa, ilman dogmia tai oppia, eivät häiritse kivettyneet perinteet. Se on niin laaja kuin taivas, niin syvä kuin meri ja niin yleinen kuin auringonsäteet. Hän herättää jokaisessa meistä uinuvan Jumaluuden.

Hänen elämänsä oli Brahmanin, Korkeimman Itsen todellisuuden käytännöllinen ilmaus. Hänen evankeliuminsa paljastaa selvästi sielun jumaluuden, ihmiskunnan ykseyden ja Jumalan jakautumattomuuden, ei vakaumuksen tai mielihiteen, kultin tai uskonnon, dogmien tai oppien kirjoituksina vaan hänen oman kokemuksensa totuuksina.

Jopa yksi sana Bhagavanin pyhiltä huulilta riitti tekemään meidät kykeneviksi kuljettamaan sitä läpi elämämme, liikuttamaan sielua ja herättämään sen sen luontaiseen kuolemattomuuteen ja äärettömyyteen.

98

Dr. Lt. P. V. Karamchandani oli alueen asiantuntijalääkäri Pohjois Arcotin alueella. Tiruvannamalai kuului hänen hallintoalueelleen.

Eräänä yönä helmikuussa 1949 Velloressa en saanut unta ja pyöriskelin sängyssä. Se oli jotain hyvin epätavallista. Yhdeltä aamuyöstä tuli puhelu Tiruvannamalaista, 55 mailin päästä ja minua pyydettiin tulemaan sinne klo 8 aamulla, koska Sri Ramana oli hyvin sairas. Saatua puhelun, vaivuin raskaaseen uneen. Saavuin Tiruvannamalaihinkin ilman mitään tunteita. Ainoa ajatukseni oli, että olin ammattilaisen tehtävässä huolehtiakseni potilaasta. Sri Raman pyhyys ei merkinnyt minulle mitään.

Tein tutkimukseni tiukasti ammattitaidolla. Minulla ei ollut mitään hengellistä tunteita häntä kohtaan. Eikä hän puhunut minulle sanaakaan. Mutta hän oli kohdistanut armon hetkellisen katseen minuun, joka sävähdetti minua syvästi. Tahtomattani tunsin henkisen tietoisuuden uuden näkymän avautuvat eteeni.

Tämä Sri Raman ihmeellinen katse tuntui ympäröivän minut autuuden auralla. Tunsin hänen henkisen vetonsa niin vastustamattomaksi, että muutaman päivän päästä minä järjestin vierailun Tiruvannamalaihinkin vain sen vuoksi, että sai-

sin hänen *darshaninsa*. Otin vaimoni mukaani.

Me vierailimme Sri Ramanan luona uteliaisuuden ja määrittelemättömän odotuksen tunteessa. Teimme kumarruksemme ja istuuduimme hänen jalkoihinsa. Emme puhuneet sanaakaan; eikä hän. Puhe osoittautui tarpeettomaksi. **Niin ylilaitautunut oli hänen hengellisyytensä, että se leijui ulos meille, ympäröiden meidät täysin. Tyyneys tihkui meihin. Mieleemme saavuttivat siunatun tilan, hurmioituneen meditaation.**

Kasvaimen, jota Sri Ramana kantoi, on täytynyt antaa hänelle kaikkein sietämättömintä, hermoja repivää kipua. Tällainen kiemurteleva kipu saisi kovimman miehen säpsähtämään ja valittamaan. Mutta hänen jumalallisilla kasvoillaan ei näkynyt pienintäkään merkkiä hänen tuskastaan. Se heijasti vain iloa ja rauhaa. Hän näytti sammuttaneen mielensä kehosta ja siirtyneen jumalalliseen.

Seuraavan kerran kun minut kutsuttiin, Sri Ramanalle oli kehittynyt anuria. [Munuaisten kyvyttömyys tuottaa virtsaa.] Menin hänen Ashramiinsa eikä mukanani ollut piirilääkärin elintärkeätä tunnetta. Menin nöyrän uskovaisen hengessä palvelemaan **valtavan henkisen suuruusluokan pyhimystä**. Työni lääkäriinä yhdistyi opetuslapsen antaumukseen. Minulle kerrottiin, että edellisen 24 tunnin aikana hän ei ollut ottanut mitään ruokaa, ei edes vesitippaa ja kaikki hartaat pyynnöt ja suostuttelut olivat epäonnistuneet. Minua pyydettiin taivuttelemaan hänet syömään jotain.

Tutkimuksessa huomasin, että oli välttämätöntä, että Bhagavanin pitäisi juoda jotain nestettä. Määrätä häntä minun pätevyydelläni lääkäriä ei tullut kysymykseenkään. Minun teki mieli pyytää häntä lahjana hyväksymään rukoukseni. Rukoilin sisäisesti ja pidin lasillista piimää hänen edessään. Hän tuijotti minua sekunnin, otti kurnupiimän vapisevin käsin ja joi sen. Ilollani ei ollut rajoja. Ympäristöllä oli helpotusta ja riemua. Minua kiitettiin vuolaasti. Mutta tunsin ääretöntä kiittolisuutta Bhagavanin ylivoimaista armoa kohtaan. Hän oli kuullut hiljaisen rukoukseni ja suostui minun lahjaani. **Ihanaa oli se hengellinen riemu, jota koin hänen pyhässä läsnäolossaan.**

Minut kutsuttiin jälleen keskiyöllä. Kun menin hänen huoneeseensa, siellä oli neljä opetuslasta. Bhagavan halusi heidän poistuvan huoneesta. Sen jälkeen, kun he lähtivät, olin kahden Bhagavanin kanssa. Kuten tavallisesti, hän ei puhunut minulle. Myös minä olin hiljaa. **Mutta värähtelyt, jotka olivat peräisin hänestä, olivat taivaallisia.** Hänen kehossaan on täytynyt olla hirvittävää, kuolettavaa kipua. Mutta hänen taivaalliseen henkisyyteensä se ei vaikuttanut. Haltioitunut jännitys sähköisti koko olemukseni.

Minulla oli voimakas halu palvoa tätä valaistunutta sielua. Olin oppinut, että Bhagavan ei sallinut palvojien koskettaa hänen jalkojaan. Mutta en ainoastaan

tuntenut syvää halua koskettaa hänen siunattuja jalkojaan, vaan myös puristaa niitä rakastavasti. Rohkaisin molemmat käteni ja puristin niitä. Ihmeiden ihme! Hän antoi minun tehdä niin! Hänen armonsa oli ylitsevuotavaa. Katsoin olevani seitsemännessä taivaassa. Minä ylistän noita elämäni muutamaa minuuttia.

Seuraavan kerran minut kutsuttiin noin kolmen tuntia keskiyön jälkeen. Kivun on täytynyt kiduttaa hänen kehoaan. Silti hän nukkui sikeästi. Pyhä hiljaisuus täytti huoneen. Oli aamunkoiton ihana tunti. En halunnut häiritä häntä. Istuin hiljaa hänen jaloissaan. Yhtäkkiä hän avasi silmänsä. Hänen armollinen katseensa kohdistui minuun. Hän mutisi pehmeästi 'D.M.O.' Erikoinen sävy, jolla hän mainitsi minut, osoitti, että olin ollut hänen pyhissä ajatuksissaan ja että hän odotti minua. Tunsin itseni siunatuksi. Palvoin häntä ääneti. Koko olemukseni tuntui värähtelevän ekstaasista.

Tuohon aikaan tunsin levottomuutta ylenemisestäni kirurgiyhteisössä ollessani vanhin I.M.S. valtion virkamies Madrasin provinssissa. Olen kuitenkin yrittänyt karkottaa mielestäni tämän ajatuksen himoitusta ylenemisestä ja sanoin itselleni: "Miksi minä kiukuttelen suotta? Kun seuraavan kerran käyn Bhagavanin luona, pyydän häntä suostumaan minun ylenemiseeni!"

Seuraavalla vierailullani menin hänen eteensä ja olin asettanut mieleni määrätietoisesti pyytämään häneltä tätä lahjaa. Mutta ihme tapahtui. Heti kun näin hänet, mieleni sulii, päättäväsyyteni haihtui ja tunsin täyttyväni oudolla tyytyväisyydellä. Pyyntö muotoili itsensä minussa, mutta se oli täysin erilainen pyyntö. Sisäisesti rukoilin, 'Bhagavan, vapauttaa minut minun himostani tähän ylennykseen. En halua mitään maallista. Sen sijaan, suokaa minulle sieluni kehitys.' Rukoukseeni näytettiin heti myöntävän. Säteilevää iloa tulvi olemukseni syvyiksiin. Kumarin kunnioittavasti häntä ja hän tuijotti minua hyväntahtoisesti.

Viimeinen vierailu oli sinä päivänä, jolloin Bhagavan saavutti *nirvanan*. Vieraillessani hänen luonaan huomasin, että hänen kehonsa ei kestäisi tätä päivää pidemmälle. Minä rukoilin hiljaa, että voisiko hän säilyttää kehonsa kunnes toisin Velloresta vaimoni, joka halusi olla näkemässä kuinka suuri pyhimys hylkää kehonsa.

Nyt loppukohtaus – kuinka vaimoni toi appelsiinimehua Maharshia varten, kuinka hän ei suostunut juomaan mitään välttääkseen vessaan menoa; kuinka hartaasti rukoilin, että hän joi mehua pelastaakseen vaimoni syvältä pettymykseltä; kuinka hän hyväksyi sanattoman rukoukseni ja pyysi mehua vaimoni ja minun transsendentaaliseksi iloksi; ja kuinka, pian sen jälkeen, äärimmäisessä rauhassa, hän välitti.

Näiden kahden kuukauden aikana, jotka olin kosketuksissa Bhagavaniin, en puhunut sanaakaan hänen kanssaan. Mutta, millaisen armon hän kaatoikaan

minuun hyvänlaatuisella, hyväntahtoisella katseellaan! Verraton henkinen kokemus todellakin.

99

Dr. T. N. Krishnaswami oli tuottelias Sri Ramanan valokuvaaja. Kymmeniä hänen otoksiaan on kopioituna kirjassa *Radiance of the Self*, Sri Ramanan kuva-albumissa, jonka julkaisi Bangalore Centre.

Kun olin opiskelemassa lääketiedettä Madrasissa, lähdin yhdessä ystävien kanssa retkelle Velloreen kamera mukana. Joku ehdotti, että Tiruvannamalain temppele oli valtava ja vaikuttava taideteos, joten menimme sinne ja ihailimme kauniita kivikaiverruksia ja valtavia torneja.

Päätimme vierailla myös Ramana Maharshin luona, joka asui muutaman mailin päässä. Kun saavuimme Ashramiin, Maharshi oli mennyt ulos kävelemään vuorelle. Odotimme ja näimme ihmisjonon seuraavan pitkää miestä, joka kävelee kepin kanssa ja kantaa *kamandalua*. Kun pitkä komea hahmo lähestyi meitä ja kysyi, mistä oli kysymys, hänelle kerrottiin, että joukko Madrasista halusi ottaa kuvia Bhagavanista. "Jaa! Näinkö on?", sanoi Maharshi. "Ottakoot", niin sanoen hän seisoi poseeraten minulle kädet lanteillaan ja hänen kasvonsa puoliksi sivuprofiilissa. En hukannut aikaa. Avasin kamerani ja napsautin. En ollut etsimässä mitään hengellisiä kasvoja enkä ollut tietoinen mistään pyhästä ilmapiiristä.

Bhagavan, joksi he kutsuivat häntä, tuli halliin ja laskeutui sohvalle, joka oli huolellisesti järjestetty hänelle. Myös me tulimme halliin ja istuuduimme muutaman metrin päähän hänen eteensä. Maharshi ei näyttänyt tarkkailevan mitään hänen ympärillään. Hän pukeutui tyyneen ja etäiseen katseeseen. Hänen silmänsä loistivat ja hänen kasvoillaan oli jotain jumalallista.

Halli oli huonosti valaistu valokuvausta varten, mutta otin muutamia kuvia Maharshista. Sitten nousin ylös ja heittäydyin mekaanisesti hänen eteensä ja lähdin hallista. Palasin Madrasiin, kehitin filmit ja lähetin muutamia kopioita Ashramiin, kun he halusivat niitä.

Keskityin opintoihini ja olin lähes unohtanut Tiruvannamalain. Eräänä aamuna sain kirjeen, jossa minua pyydettiin, että tulisin ja ottaisin ryhmäkuvan Maharshista, koska palvojat olivat mielissään hyvistä kuvista, jotka olin valmistanut. Mietin, eikö tätä voisi lykätä kunnes minun tutkintoni olisivat ohi. Mutta jotenkin huomasin itseni junassa kohti Tiruvannamalaita.

Kun menin Maharshin luokse, hän tervehti minua hymyillen ja sanoi: "He

haluavat ryhmäkuvan ja he haluavat sinun ottavan sen heille." Olin hyvin imarreltu. Olla Maharshi huomautuksen kohteena oli ihanan miellyttävää. Järjestin ryhmän, pystytin kameran ja otin muutamia kuvia. Sitten Bhagavan poseerasi minulle tavanomaisessa *padmasanassa*. Hän istui näyttäen melkein patsaalta, jolla oli sieläksi ajeltu pää.

Aina kun menin Ashramiin, vaikka yleensä jäi vain aamusta iltaan, pidin tärkeänä seurata Maharshia ja ottaa niin paljon kuvia hänestä kuin mahdollista. Niinä muutamina tunteina, jotka vietin Maharshin kanssa, tunsin itseni ahdetuksi täyteen selittämätöntä rauhaa ja tyytyväisyyttä ja palasin aina kotiin riemuissani. Lyhyet kävelyni hänen kanssaan antoivat minulle harvinaisen tilaisuuden kuunnella ja osallistua keskusteluihin.

Kerran uskovainen, jolla oli vahva usko Maharshiin, toi ainoan lapsensa ruumiin suoraan hallin. Itkien ja valittaen hän sanoi, "Poikani on kuollut. Rukoilen ja anon teitä antamaan hänelle elämän." Maharshi istui hetken hiljaa, tapansa mukaan, ja sanoi sitten lempeästi: "Ole niin hyvä ja siirrä keho läheiseen mökkiin ja katsokaamme, mitä tapahtuu aamulla."

Mitään ei tapahtunut ja poika makasi kuolleena. Mutta jotain tapahtui sukulaisten mielissä ja he siirsivät ruumis ja polttohautasivat sen, ymmärtäen, että heidän ei pitäisi odottaa kuolleen heräävän. Maharshi huomautti myöhemmin: "Edes ruumiillistunut Jumala ei voi herättää kaikkia kuolleita. Hänellä ei ole henkilökohtaista tahtoa, joten hän ei voi päättää tekevänsä ihmeen. Jos ihmeitä tapahtui hänen ympäristössään, hän todisti niitä; siinä kaikki."

Eräänä päivänä, kun olimme menossa ylös vuorelle, Maharshi poimi pienen hohtavan kiven polulta ja ojensi sen minulle sanoen: "Joku ulkomaalainen on kirjoittanut ja pyytänyt kiveä, joka on poimittu tämän vuoren pyhäältä osalta. Hän ei tiedä, että koko vuori on pyhä. Tämä vuori on itsessään Siva. Niin kuin me samaistamme itsemme kehoon, samoin Siva on päättänyt samaistaa itsensä tähän vuoreen. Etsijä saa ohjausta ja lohtua pysymällä lähellä tätä vuorta." Nämä sanat opposivat sydämeeni. Mieleeni ei koskaan juolahtanut punnita tai tutkia sen soveltuvuutta, mitä oli sanottu. Vuori oli pyhä. Maharshi oli sanonut sen ja sillä oli minulle merkitystä.

Niin kauan kuin tapasin Maharshia, tunsin vetoa ja viehtymystä häneen. Minulle tuotti valtavaa iloa ottaa kuvia hänestä. Hän oli minulle tärkeämpi kuin hänen opetuksensa – jokainen pieni liikahdus, kaikki hänen tekonsa ja eleensä, olivat hyvin ilahduttavia. Hän veti minua puoleensa kuin äiti lastaan.

Hänen *mahanirvanansa* tuotti minulle vaikean shokin. Olin järkyttynyt. En ollut tehnyt mitään henkisen *sadhanan* suuntaamisessa. Olinko hukannut kaiken aikani ottamalla valokuvia, vaikka minun olisi pitänyt sitoutua yritykseen ymmär-

tää ja harjoittaa hänen opetuksiaan hänen aidossa läsnäolossaan? 'Ei', sanoin itselleni, 'tämä ei voi olla totta.' Olin varma, että olin saanut jonkinlaisen armon Maharshilta. Hän oli jotenkin vielä täällä. Meidän on vain opittava tuntemaan hänen läsnäolonsa. Meitä ei koskaan hylätä, sillä hän on itse vakuuttanut meille, että hän ei mene pois.

100

R. Narayana Iyer suoritti henkilökohtaista palvelua Sri Ramanalle. Hän kirjoitti useita artikkeleita *The Mountain Pathiin* nimimerkillä Vishnu. Kun hän ensimmäisen kerran meni Sri Ramanan luo nuorena miehenä, hän oli modernisti ja vapaa-ajattelija.

Vuonna 1929, kun pestauduin alikirjaajana Chetputiin, kaupunkiin 30 mailin päässä Tiruvannamalaista, olin läpikotaisin skeptikko ilman omaa uskontoa, pilkaten viittauksissani *sadhuja*, *sannyaseja* ja *swameja*, joita pidin pettureina ja yhteiskunnan loisina, jotka hyödynsivät hyväuskoista kansaa henkilökohtaisiin tarkoituksiin.

Minun ainut ystäväni ja jatkuva seuralaiseni oli Dr. Ramakrishna Iyer, Lakshmi Ammalin poika, joka (Ammal) oli Sri Bhagavanin ystävä ja leikkikaveri poikuutensa päivinä Tiruchuzhissa.¹⁰³ Hän tunsu hyvin Bhagavan ja vieraili satunnaisesti Ashramissa. Kerran hän pyysi minua seurakseen Tiruvannamalaihin *Karthigai Deepam* festivaalin¹⁰⁴ aikana.

Tempppelin festivaalien loisto ja komeus ei viehättänyt minua, mutta suostuin, jotta en loukannut ystäväni tunteita. Pyysin kuitenkin, että hän antaisi minun asua vanhempieni kanssa, jotka oli tulleet festivaaleihin ja asuivat kaupungissa. Hän suostui. Mutta nähdessäni ihmisjoukon painautuneen toisiaan vasten pienessä talossa kaupungissa, minä suostuin yöpymään Ashramissa, jossa oli vähemmän tungosta. Matkalla toistin mielipidettäni ns. pyhistä miehistä ja sanoin Dr. Iyerille, "Minä en tule sisään tai liity mihinkään sinun 'typeriin tekoihisi'. Jos minä sattumalta tapaan Swamin, en heittäydy hänen eteensä. Tarkoitukseni ei ole loukata, mutta en voi tehdä sitä, mikä on vastoin vakaumustani."

Kävelimme sisään. Mies valkoisessa lannevaateessa, pyyhe ripustettuna olkapäällä, *kamandalu* toisessa kädessä ja kävelykeppi toisessa lopetti kävelynsä nähdessään meidät. Ystäväni kiiruhti askeleitaan ja minä seurasin häntä hitaasti.

¹⁰³ Sri Ramanan syntymäpäivä.

¹⁰⁴ Katso liite - II, s. 422.

Hän tervehti erittäin ystävällisesti ja kysyi hänen äitinsä ja veljensä hyvinvoinnista. Kohteliaisuudesta katsoin Maharshia. Mitkä ihanat kasvot ja mikä kutsuva hymy; lumoava, kiehtova ja voimakas oli myös katse!

Hetkessä olin hänen jaloissaan hiekkamaassa! Sain pian takaisin itsehillintäni ja häpesin. Miellyttävästi hymyillen hän sanoi: "Sinulla on parin päivän loma, eikö niin? Voit asua Ashramamissa." En uskaltanut sanoa mitään. Olin pyörällä päästäni. Elvyin pian ja halusin saada selville oliko hän kirjoittanut kirjoja. Sain kopion *Reality in Forty Verses* tamilin kielellä. Yritin lukea ensimmäisen säkeistön. En voinut ymmärtää. Sanat tuntuivat liian tiiviisti pakatuilta ja jotenkin sotkettu yhteen muodostamaan säkeistö. Olin ällikällä lyöty. "Mitä", ajattelin, "eikö hän voi sanoa, mitä hänellä on sanottavaa jotenkin ymmärrettävästi?" Joku lähitöllä sanoi, että on sovittu, että Maharshi itse selittäisi meille *The Forty Verses* tulevana yönä.

Yöllä, Maharshi istui korokkeella sen vajan sisällä, joka sisälsi hänen äitinsä *samadhin*. Meistä noin puoli tusinaa istui maassa hänen edessään. Juhlallinen hiljaisuus levisi ilmaan. Siellä oli ehdoton hiljaisuus. Maharshi luki ensimmäisen säkeistön. Pelkkä säkeistön lukeminen teki merkityksestä niin yksinkertaisen kuin yksinkertaisuus on! Säkeistö säkeistöltä hän luki ja selitti äänellä, joka oli niin suloista ja melodista ja se tuli ikään kuin 'jostain'. Huippukohta tuli. Selittäessään yhtä jaetta hän sanoi: "Jumalaa ei voi nähdä omin silmin tai tuntea meidän aisteillamme. Tätä tarkoitetaan, kun sanotaan: Nähdäkseen Jumalan on tultava Jumalaksi." Tuimailmeinen, roteva henkilö nimeltään Dandapani Swami, sanoi väliin: "Puhuuko Bhagavan tässä henkilökohtaisesta kokemuksesta?"

Kun kysymys esitettiin suoraan tällaisella naiiviudella, vastauksessa oli sama suoruus: "Kuinka muuten uskallan sanoa niin?" Mikä tavallisesti vie niin paljon aikaa ajatella, välähti minuun hetkessä. Jumalaa ei voi tuntea meidän aistivyvillämme. Ainoa tapa oli tulla Jumalaksi. Jos Jumalan olisi ilmestytävä minun edessäni veressä ja lihassa, täällä Hän on. Kehoni koki jännitystä jostain syvältä minussa. Uudestaan ja uudestaan, jännitys toisensa jälkeen vapisutti ja pudisti runkoani. Menin ulos kokoamaan itseni.

No, tunsin tarttuneeni verkkoon! Mitä enemmän olin hänen kanssaan; sitä enemmän halusin olla hänen kanssaan. Mutta pian minut siirrettiin Arniin, toiseen kaupunkiin saman kolmenkymmenen mailin säteellä. Täällä jäin vaille lääkäriystävä seuraa. Menetettyäni kaiken ilon kaikkia muita asioita kohtaan, muutin kuu-kausittaiset käyntini Ashramissa viikoittaisiksi, liittämällä sunnuntait muihin vaapaapäiviin. Ja olin aina tervetullut Ashramiin.

Sri Bhagavanin hiukset leikattiin kerran kuussa täydenkuun päivänä. Nate-san oli parturi, jolla oli tapana tehdä tätä palvelua. Bhagavan istui tuolilla ja Nate-

san seisoi ja ajeli hänet. Kerran Sri Bhagavan ehdotti Natesanille kaikella vakavuudella, että parturin olisi mukavampi istua tuolilla, jos hän itse istuisi lattialla!

Minulla oli tapana kääntää tamilia ja englanniksi Bhagavanin vastatessa hänelle osoitettuihin kirjeisiin. Olin ystäväystynyt avustajien, Madhavaswamin, Satyanandaswamin, Krishnaswamin, Rangaswamin ja muiden kanssa. He eivät protestoineet, kun aloin pikku hiljaa suorittaa henkilökohtaisia palveluja Sri Bhagavanille, kuten hieromaan hänen jalkojaan, hautomaan, jne.

Oli tilanteita, jolloin hänen lihaksistaan tuli jäykkiä tai kivuliaita. Työnsä jälkeen, kuten, kun hän leikkasi vihanneksia ja ohjasi keittiötyöntekijöiden tehtäviä aamun varhaisina tunteina, hän oli sohvallaan hallissa istuen tai vain maaten kuin alabasterista veistetty patsas tai kuin poseeraisi maalarille tai kuvanveistäjälle. Kun istui tällä tavoin koko päivän, se teki lihaksista kovat ja joustamattomat ja niin hän tarvitsi hierontaa. Siten, pikku hiljaa eräänlainen tuttuus ja läheisyyttä kasvoi Bhagavanin ja minun välille.

Kerran kysyin, "Bhagavan, te lähditte kotoanne Maduraista, jossa sukulaiset huolehtivat teistä rakkaudella ja ystävällisyydellä ja käyttivät rahaa teidän koulutukseenne. Te kavalsitte heidän rahojaan omaan junalippuun Tiruvannamalaihin. Te hiippailitte omia teitänne rautatieasemalle, jottei kukaan huomaisi. Te esitte itseänne pyhiinvaeltajana, joka oli hukannut matkatavaransa. Oliko kaikki tämä avointa ja asianmukaista?" Hän oli hetken hiljaa ja vastasi sitten: "Tämä voidaan selittää. Kuralissa¹⁰⁵ sanotaan, että jopa valheellisuus on sukua totuudelle, kun se on tahrattoman hyvää eikä vahingoita ketään."

Kerroin kerran Bhagavanille, "Olen ollut täällä jo vuosia. Ihmiset mietiskelevät ja menevät *samadhiin*. Minä suljen silmäni hetkeksi ja mieli kulkee kymmenen kertaa maailman ympäri ja niin ja niin monta jo unohtunutta asiaa nousee esiin." Tämän johdosta hän sanoi, "Miksi kannat huolta muista? He voivat mietiskellä tai nukkua ja kuorsata. Katso itseesi. Aina, kun mieli harhailee, tuo se takaisin etsintään."

Kerran muutama hyvin oppinut sanskritintutkijat istui hallissa keskustellen Upanishadien ja muiden pyhien kirjoitusten tekstien osista Bhagavanin kanssa. Tunsin sydämessäni, kuinka suuria nämä ihmiset ovat ja kuinka onnekkaita he ovat, kun he ovat niin oppineita ja omaavat niin syvän ymmärryksen ja kyvyn keskustella meidän Bhagavanimme kanssa. Olin epätoivoinen. Kun panditit olivat poistuneet, Bhagavan kääntyi puoleeni ja sanoi: "Mitä?" tuijottaen silmiini ja tutkimalla ajatuksiani, "Tämä on vain ulkokuorta! Kaikesta tästä kirjanoppineisuudesta ja kyvystä toistaa kirjoituksia muistista ei ehdottomasti ole mitään hyötyä. Tietääksesi Totuuden, sinun ei tarvitse suorittaa kaikkia tätä oppimisen kidutusta.

105 Ikivanha tamilinkielinen klassikko.

Lukemalla et saa Totuutta. **Ole Hiljaa**, se on Totuus. **Ole Ääneti**, se on Jumala."

Sitten hän kääntyi taas erittäin ystävällisesti minun puoleeni ja hänen äänensävyensä ja asenteensa oli välittömästi muuttunut. Hän kysyi: "Ajeletko partaasi?" Tästä äkillisestä muutoksesta hämmentyneenä vastasin vavisten, että ajoin. "Ah", hän sanoi: "Parranajoon käytät peiliä, eikö niin? Katsot peiliin ja ajelet sitten kasvosi; et ajele kuvaa peilissä. Samalla lailla, kaikkien kirjoitusten tarkoitus on vain näyttää sinulle Toteutustapa. Ne on tarkoitettu harjoitettavaksi ja saavutettavaksi. Pelkkä kirjanoppineisuus ja keskustelut ovat verrattavissa mieheen, joka ajaa partaa peilissä olevalta kovalta." Siitä päivästä lähtien pitkäaikainen alemmuudentunteeni katosi lopullisesti.

Kerran itkin ja kerroin Maharshille, etten tiennyt mitään Vedantasta enkä voisi harjoittaa kurinalaisuutta, koska olin perheen pää. Rukoilin häntä auttamaan minua näyttämällä minulle Todellisuuden tai tien siihen. Kerroin myös rehellisesti hänelle, että hänen Itsetutkimuksen menetelmänsä oli minulle liian vaikea. Silloin hän sanoi ystävällisesti, "Tunnetko *Ulladu Narpadun* [Truth in Forty Verses]? Se kertoo Puhtaan Totuuden, käsittelee sitä ja selittää sitä. Jatka sen lukemista jae jakeelta. Jakeiden sanat tulevat ajan mittaan katoamaan ja Puhdas Totuus (*sat*) yksin loistaa, kuten käärme luo nahkansa ja tulee ulos loistaen"

Eräänä päivänä hämmennyin siitä opetuksesta, että kaikki maailmassa on *mayaa* eli harhaa. Kysyin Bhagavanilta miten koko fyysinen olemassaolo silmiemme edessä voi olla epätodellista ja olematonta? Bhagavan nauroi ja kysyi minulta olinko nähnyt unta edellisenä yönä. Vastasin, että näin useiden ihmisten makaavan unessa. Hän sanoi: "Oletetaan nyt, että minä pyydän sinua menemään ja herättämään kaikki ne ihmiset unessa ja kertomaan heille, että he eivät ole todellisia. Eikö se olisi järjetöntä! Näin se on minulle. Ei ole ketään muuta kuin uneksija, joten mistä kysymys uni-ihmisten todellisuudesta tai epätodellisuudesta saa alkunsa; vielä enemmän heidän herättämisestä ja heille kertomisesta, että he eivät ole todellisia. Olemme kaikki epätodellisia, miksi epäilet sitä? Se yksin on todellista." Tämän selityksen jälkeen en ole koskaan hetkeäkään epäillyt objektiivisen maailman epätodellisuutta.

Jivanmuktasta Bhagavan sanoi: "*Jivanmukta* on hän, joka on ilman ajatuksia tai *sankalpoja*. Hänessä ajatusprosessi lakkaa täydellisesti. Jokin Voima saa hänet tekemään asioita. Joten hän ei ole tekijä, vaan se, joka panee tekemään."

Bhagavanin sääli on juhlistanut elämäni monta kertaa – Sinä päivänä, kun vaimoni kuoli, satoi kaatamalla. Pelkäsin, että polttohautaus viivästyy. Bhagavan lähetti joitakin Ashramin työntekijöitä auttamaan minua. Kun Bhagavanille kerrottiin, että sade oli liian rankka hautajaisiin, hän sanoi: "Jatka sitä, älä välitä sateesta." Kun ruumis vietiin polttohautauspaikalle, sade loppui ja kun ruumis oli

palanut valkoiseksi tuhkaksi, alkoi sataa uudestaan. Vuonna 1942 halusin saada tyttäreni naimisiin. Minulla oli sopiva poika mielessä, mutta hän esitti joitain vastalauseita. Näytin levottomana kirjettä Bhagavanille, joka sanoi: "Älä huoli, se toteutuu." Pian poika itse tuli ja avioliitto solmittiin.

Meille on suureksi onneksi, että Korkein Tietoisuus, ihmiskehon kaavussa ilmeten, sitoutui armollisesti tulemaan alas meidän ymmärryksemme tasolle ja kantamaan valtavan työn välittämällä meille *atma vidyan*. **Yhteys ja vaikutus, joka minulla on ollut Bhagavanin kanssa, on ollut sellainen, että minusta tuntuu, että tietoisesti tai tietämättä minun on täytynyt tehdä jotain elämäni aikana ansaitakseni tämän ainutlaatuisen siunauksen.**

101

Suddhananda Bharati oli patriootti, joka työskenteli tamilikirjallisuuden, journalismin ja sosiaalisen jälleenrakentamisen alalla 1920- ja 30-luvuilla. Hänen *Ramana Vijayaminsa* (1931) on Sri Ramanan ensimmäinen elämäkertä tamilin kielellä. Hänen *Arul Aruvinsa* (Armon vyöryjä) sisältää lauluja, jotka on omistettu Sri Ramanalle.

Viimeinen poliittinen puheeni esitettiin Tuticorinissa sankarillisen Chidambaram Pillain aikana. Koska olin pitämässä puhetta jättimäisessä kokouksessa Vattakinar Maidanissa, kyyneleet virtasivat silmistäni. Aiheeni oli politiikka ja puhuin uskonnosta: "Hengellinen Intia on jo vapaa. Materiaalinen Intia olisi vapautettava henkisellä voimalla. Aloittakaa suunnaton määrä rukouksia ja mietiskelyjä. Puhdistakaa ja sähköistäkää sielunne joogalla. Lähettäkää hyvien ja suurten ajatusten aaltoja. Lähettäkää Upanishadien viesti. Aallot muuttavat ihmiskunnan ajatukset. Äänettömän Viisaan Hiljainen Voima toimii Intian kohtalon takana."

Tunsin näin ja minulla oli tästä selvä näky. Tulin korokkeelta alas ja suljin itseni mietiskelyyn päiväksi. Näky vahvistettiin. Avun tarpeessa kirjoitin Kavyakantha Ganapati Munille [no. 91] "Jooga ja hiljaisuus kehittävät voimaa."

Sen kautta minulla oli Maharshi Ramanan *darshan*. Kiiruhdin hänen luokseen päättämään poliittisen vierailuni. Pääsin Sri Ramanasramamiin ja menin pienen huoneeseen äidin pyhäkön vieressä. Ganapati Muni nousi ylös huudahtaen, "Tervetuloa, Tervetuloa." Ramanan lempeä ääni sanoi: "Antakaa Bharatin tulla sisään." En nähnyt ihmismuotoa. Hämmennyin. Säteily sulki minut sisäänsä. Mieleeni katosi hiljaisuuteen. Istuuduin alas, suljin silmäni ja menin sydämeni sisempään luolaan. Tunti kului kuin viisi minuuttia. Tulin takaisin itsekseni, avasi silmäni ja

näin Ramanan lootussilmät naulittuna omiini. Hän näytti kuin *lingalta*, joka levitti kiillotetun kullan säteitä. Kaikkien näiden *sadhanavuosien* jälkeen koin täällä ihastuttavan sisäisen todellisuuden, joka oli sanojen ja ajatuksen tuolla puolen. Minä tartuin Mestarin jalkoihin ja vuodatin ilon kyyneleitä laulaen Saint Manickavachakaran¹⁰⁶ tapaan, joka lauloi: "Tänään Te olette nousseet sydämessäni niin kuin aurinko tuhoten pimeyden." Muni onnitteli minua sanomalla, "Kuten minä, sinä olet löytänyt oikean gurun oikeassa paikassa!"

B. V. Narasimha Swami kirjoittaa kirjassaan Self Realization:

Yhteys Maharshiin sai Bharatin tuntumaan paljon sisäänpäin kääntyneemmältä; hänen itsekkyytensä painui niin alas, että hän alkoi viitata itseensä kolmantena henkilönä. Tällä tavoin hän vietti kuuden kuukauden ajan (vuonna 1929) Tiruvannamalaissa. Myöhemmin hän kirjoitti loistavan teoksen runollista proosaa *Ramana Vijayam*, jossa jokainen rivi hengittää äärimmäistä omistautumista Maharshille.

102

Ramanapadananda, syntynyt V.S.Kuppuswami Aiyengarina, tuli Sri Ramanan luo vuonna 1928 monien liiketoimintavuosien jälkeen.

Olin meklari ja työni vei minua ympäri Intiaa. Kerran, kun olin Kashmirissa, satuin kuulemaan Sri Bhagavanista ja hänen suuruudestaan. Joten pian sen jälkeen, kun olin palannut Madraasiin, menin Tiruvannamalaihinkin ja jatkoin Ashramiin. Kun näin Sri Bhagavanin, hän istui penkillä kookoslehtikatkoisessa huoneessa, joka oli rakennettu hänen äitinsä *samadhin* ylle. Tämä oli tammikuussa 1928, jolloin Ashramissa oli käytännössä vain tämä yksi rakennus eikä mitään muuta. Sillä hetkellä, kun näin hänet, minut valtasi selittämättömällä ilon ja antaumuksen tunne. Purskahdin välittömästi itkuun enkä voinut lopettaa sitä pitkään aikaan. Minulla oli ollut vaihteleva ura eikä minulla ollut mielenrauhaa. Mutta Sri Bhagavanin läheisyydessä koin täydellisen mielenrauhan. Koin myös erikoista autuutta.

Vaikka jouduin palaamaan Madraasiin, sydämeni oli Sri Bhagavanin kanssa. Joten vierailin hänen luonaan jälleen vuonna 1930 ja minua siunattiin hänen hymyllään ja läpäisevällä katseellaan. Myös tällä kertaa minut valtasi hallitseman ilon kyynelten virta. Sama tapahtui, kun kävin Tiruchuzhissa talossa, jossa Sri

106 Suuri 800-luvun tamilrunoilija.

Bhagavan oli syntynyt.

Vuonna 1930 siirryin päähänpistosta Pohjois-Intiaan. Kävin Varanasissa, Haridwarissa, Rishikeshissä ja Badarinathissa. Badarinathissa tapasin Swami Tapovanamin, [no. 82] johon teki vaikutuksen minun Sri Bhagavanille omistautumiseni niin paljon, että hän kirjoitti sanskritiksi *slokan*, jossa hän vetosi "Sri Bhagavanin siunaukset Ramanapadanandalle, joka vuodattaa runsaasti kyyneleitä pelkän hänen nimensä mainitsemisesta." Varanasissa minua neuvottiin pukeutumaan *sannyasien* viittoihin, jotta saisi almuja helposti. Minä pukeuduin niihin jatkuvasti. Mutta heti kun tulin niissä Sri Bhagavanin eteen, hän purskahti nauruun ja sanoi: "Egosta luopuminen on todellista *sannyasaa*, ei okraviittoihin pukeutuminen." Minä hävitin ne heti ja olen siitä lähtien pukeutunut vain valkoiseen.

Vakuututtuani siitä, että Sri Bhagavan oli maailmankaikkeuden kasvualusta ja loistokkain *avatar*, jota olen tähän mennessä todistanut, tunsin, että minun velvollisuuteni oli tehdä hänen suuruutensa tunnetuksi kaikkialla. Tämä päämääränäni, minä erosin virastani tunnetusta 'Bombay Companyn' yrityksestä Maduraissa. Seuraavaksi menin juhlimaan Ramanan *Jyantia* (Bhagavanin syntymäpäivää) eri paikkoihin *pujalla*, musiikilla, puheilla, kulkueilla, jne. Etenin jopa Ceyloniin, Burmaan ja Malesiaan ja vietin Ramana *Jyantia* tai Ramana *Melaa* tai asetin Sri Ramanan muotokuvia kaikkiin paikkoihin, joissa vierailin.

Kerran kohtasin Sri Bhagavanin, kun hän oli menossa vuorelle ja heittäydin hänen eteensä ja sanoin: "Minulla on nyt ollut Sri Bhagavanin *darshan*, voin mennä." Tämän johdosta hän hymyili ja sanoi: "Kenen *darshan* kenelle? Miksi et sano, että minulla oli sinun *darshanisi*?"

Sri Bhagavan armo on se, joka lopulta toi minut Ashramiin viettämään viimeiset päiväni lähellä häntä.

103

Col. A.N.S. Murthin äidin kotikaupunki oli Tiruvannamalai. Hän tapasi Sri Ramanan nuorena poikana.

Aina, kun asuin äitini kanssa hänen kotikaupungissaan Tiruvannamalaissa, minulla oli tapana kiivetä pyhälle vuorelle ja mennä Virupaksha luolaan, jossa Sri Ramana asui. Äitini tapasi sanoa, että tämä Brahmana Swami, joksi häntä silloin kutsuttiin, oli ainutlaatuinen siinä, että hän oli saavuttanut Itseoivalluksen, kun hän oli teini-ikäinen poika. Hänestä oli siihen mennessä tullut varsin tunnettu kaupungissa.

Erään kerran Swami puhui apinoista, jotka istuivat hyvin lähellä häntä ikään kuin he olisivat ihmisiä. Hän viittasi yhteen 'johtajana' ja ylisti hänen päänsä ja sydämensä ominaisuuksia, samalla kun apina irvisteli ja ilmeili meille ikään kuin hän ei ollut tyytyväinen meidän tapaamme suhtautua Swamin kommentteihin. Oli hämmästyttävää nähdä Swamin tarjoavan ruokaa kädeltään ja virnistelevän apinan tulevan ja ottavan sen hänen kädestään kuin vanhemmilta. Kuinka hyvin käyttäytyviä he olivat hänen kanssaan! Vaikka seuraavassa hetkessä he hyppäsivät pois ja lähtivät kivien yli pomppien tavalliseen, villiin, huolettomaan elämäänsä!

Näin Swamin jälleen vuorella opiskellessani lukiossa. Eräänä päivänä lähdin junalla Velloresta ja menin hänen luokseen. Swamin kultainen iho näytti loistavan enemmän kuin koskaan ennen ja tunsin hänen hyväntahtoisten silmiensä viilentävän ja rauhoittavan kehoani, josta oli tullut kuuma keskipäivän auringossa kun kiipesin hänen asunnolleen. Sen jälkeen kun oli nauttinut hänen antamansa hedelmän ja heittäytynyt hänen siunaustensa vuoksi, palasin takaisin lukioon ja pian unohdin kaiken hänestä kenties menestyksen huumassa ja metropolin, Madrasin houkutuksissa, jossa olin opiskelemassa.

Kesti monta vuotta ennen näin hänet jälleen. Vaikka olin lukenut joitakin hänen tamilinkielisiä teoksiaan ja lehtiartikkeleita hänestä, olin lukenut myös Charles Bradlaughin ja muiden ateismien teoksia ja lisäksi muutaman artikkelin siitä, kuinka *sadhut* ovat maamme kirous, jne. Siksi, kun menin hänen luokseen hänen siunaustensa tähden, en ollut kritiikitön. Ja niin, kun näin hänet kaukaa makaavan sohvalta, minä, asketismin ideallani, kapinoin välittömästi. En heittäytynyt hänen eteensä enkä mennyt istumaan hänen lähelleen. Istuin kaukana haastaen hänet henkisesti osoittamaan minulle, välittikö hän muistaa minut tai pystyikö hän lukemaan mieleni. Ei kumpaakaan, paitsi että hän katsoi minua sekunnin muukalaisen lähes pelottavan tyhjillä mutta lävistävillä silmillä. Poistuin kiireesti Ashramista.

Temppeliä hänen sanottiin rakentavan äitinsä muiston säilyttämiseksi, maksuosoitukset hänen sanottiin allekirjoittavan,¹⁰⁷ hakkaamisen hän sai kerran rosvoilta ja kuulin monia muita asioita ihmisiltä ja kaupungin pormestarilta, jonka kanssa asuin ja ne lisäsivät epäilyksiäni ja luovuin hänestä.

Eräänä päivänä, kun menin lainaamaan joitakin kirjoja kirjastosta Banga-

107 Miten harhassa kirjoittaja oli tuohon aikaan uskoessaan, että Sri Ramana allekirjoitti maksuosoituksia. Poistuttuaan Maduraista Sri Ramana ei koskaan laittanut allekirjoitustaan mihinkään, kun hän tunsu, ettei hänellä ollut omaa yksilöllistä identiteettiä. Jopa tahdossa, jonka hän pani alulle vuonna 1938, hän veti pienen viivan ja teki neljä ristimerkkiä allekirjoituksensa merkiksi ennen alirekisteröijää, joka oli tullut Ashramiin tahdon rekisteröimiseksi.

loessa, eräs nuorukainen, joka työskenteli siellä, ehkä ilmaistakseen ihailunsa luennoilleni, joita annoin satunnaisesti eri aiheista, lainasi äkkiä yhdestä hyllyistä Arthur Osbornen [no. 40] kirjan *The Teachings of Bhagavan Sri Ramana Maharshi* (RAMANA MAHARSHIN OPETUKSIA) ja pyysi minua lukemaan sen. Nähdessäni otsikon, meinasin heittää sen takaisin, mutta jotenkin sekunnin murto-osassa päätin ottaa sen. Vein sen kotiin, jossa se makasi jonkin aikaa monien muiden kirjojen joukossa. Ja sitten eräänä iltana, kun minulla oli vapaata, avasin sen ja, omaksi yllätyksekseni, kannoin sitä sen jälkeen mukani ja luin sitä innokkaana ja kunnioituksella kuin *Gitaa*.

Löysin sivukaupalla paljastuksen ja helpotuksen lähdeettä. Löysin vastaukset kaikkiin kyselyihini ja epäilyihini, enkä vain elämästä yleensä vaan myös niiden pyhimysten elämistä, joita tunsin, ja erityisesti nuoruusaikojeni Brahmana Swamista, joka myöhemmin tunnettiin Bhagavan Ramana Maharshina, mutta jolle olin tullut sokeaksi kunnes Arthur Osborne avasi silmäni.

104

V. Kameswara Rao, valtion työntekijän, tapasi Sri Ramanan 1940-luvun loppupuolella sen jälkeen kun oli saanut ilmestyksen unessa.

Kerran näin unen, jossa pyhimysmäinen vanhus, jolla oli säteilevä hymy, viittasi minua luokseen. Kerroin vaimolleni unestani, mutta en tunnistanut pyhimystä, jonka olin nähnyt. Voisiko se olla Ramana Maharshi, josta olin lukenut kirjan *Self Realization*?¹⁰⁸ Kysyin ystäväni, joka kävi usein Sri Ramanasramamissa, ottaisiko hän minut mukaansa ja hän suostui. Lähdimme sinä samana päivänä ja saavuimme Ashramiin seuraavana aamuna.

Menimme halliin ja siellä istui sohvalle Maharshi, uneni pyhimys. Tunsin, että olin Jumalan läsnäolossa. Heittäydyin Bhagavanin eteen (tämä oli se nimi, jolla ystäväilläni oli tapana puhutella häntä). Joukko miehiä ja naisia istui ääneti lattialla hänen molemmin puolin. Hänen lähellään istui vanhempi parrakas mies sitoen pientä kirjaa.

Bhagavan kysyi minulta olinko saanut kahvini. Niinpä menin ulos, kylvin ja otin aamiaiseni. Kun palasin takaisin, huomasin, että Bhagavan oli itse ompele-massa kirjaa. Ihmettelin miksi hänen pitäisi tehdä sitä, ja sitten huomasin, kuinka huolellisesti hän sitä teki ja näytti parrakkaalle miehelle kuinka tehdä sitä.

Hallituksen palvelijana minun oli läpäistävä vieraan kielen koe tietyn ajan-

108 Sri Ramanan ensimmäinen elämäkerta (1931) B. V. Narasimha Swamilta.

jakson kuluessa. Päätin ottaa sen tamiliksi, vaikka tunsin kieltä hyvin vähän. Olin hieman huolissani siitä ja halusin Bhagavanin siunausta onnistumiselleni. Kun kerroin ongelmasta Bhagavanille, hän vastasi '*parava illai*' (älä huoli), joka sai minut tuntemaan itseni erittäin onnelliseksi. Hän neuvoi minua ottamaan pienen kirjan *Nan Yar?* (Kuka minä olen?) ja lukemaan sitä tamilinkielen opettajan avulla.

Seuraavana aamuna menin ja heittäydyin Bhagavanin eteen ja pyysin lupaa poistua. Hän antoi sen, mutta kysyi, miksi minulla oli niin kiire. Ystäväni ilmaisi epäilyksensä siitä voisinko poistua sinä päivänä, kun otetaan huomioon se, mitä Bhagavan oli sanonut; mutta minun piti palata takaisin. Ostin kirjoja Ashramin kirjamyymälästä, menin asemalle ja huomasin, että rautateillä oli kaksipäiväinen lakko. Kun palasimme takaisin ja kerroimme Bhagavanille siitä, hän hymyili.

Kaksi päivää myöhemmin, kun pyysin lupaa lähteä, hän sanoi, 'Hyvä on'. Tällä kertaa me kävelimme asemalle ja kärry seurasi meitä mukanaan matkatavaramme. Kun saavuimme, juna oli jo paikalla, mutta kärryä ei vielä näkynyt, joten ajattelin, että myöhästymme junasta. Meni asemapäällikön luo ja kerroin hänelle, että tämä oli toinen yritykseni lähteä Ashramista ja pyysin häntä pidättämään junaan muutaman minuutin ajan kunnes matkatavarani saapuisivat; hän suostui.

Kun pääsin kotiin, palkkasin kieliavustajan ja jäin kotiin, tuomioistuinten kesätauon ajaksi, lukeakseni *Kuka minä olen?* tamiliksi. Tuli kirjallinen koe. Jouduin kääntämään englanninkielistä puhetta tamiliksi. Selvitin testin ilman suurempia vaikeuksia. Sitten oli vuorossa paljon pelottavampi suullinen koe Madrasissa, mutta myös siitä oli tehty erittäin helppo ja läpäisin myös sen.

Helmikuussa 1949 vanhimmalla pojallani oli vakava isorokon kohtaaminen. Muutaman päivän kuluttua lääkäri varoitti minua, että monet ihmiset kuolevat siihen ja parantumisen mahdollisuus oli vähäinen. Istuin pojan sängyn vierellä lukien uskonnollisia runoja pitääkseni hänen mielensä Jumalassa, koska hänen ei odotettu elävän. Sitten minulle tuli yhtäkkiä ajatus pyytää Bhagavanilta hänen siunaustaan. Joten kirjoitin hänelle: "Rukoilen tiedän siunauksianne kärsivälle lapselle ja hänen vanhemmilleen."

Aikaisin seuraavana aamuna siskoni, joka oli ottanut vuoronsa istua pojan luona yön, kertoi meille, että hänellä oli näky Ammavarusta (isorokon hengestä), joka jättää talon ja pyytää häntä huolehtimaan pojasta. Sain myös kirjeen Ashramista, jossa ilmoitetaan "*Prasadamia* (pyhää tuhkaa) lähetetään täten Sri Bhagavanin armollisella siunauksella lapselle, joka on vuoteenomana rokosta." Kirje innosti minua. Mutta kuinka Bhagavan tiesi, että pojallani oli isorokko? Joka tapauksessa, poikani parani ja on hyvässä kunnossa. Uskoni Bhagavaniin kasvoi tämän seurauksena valtavasti, koska kysymys oli poikani elämästä ja kuolemasta ja

Bhagavan antoi hänelle elämän.

Maaliskuussa 1949 Ashramissa järjestettiin iso seremonia sen tempelin pyhittämiseksi, joka oli rakennettu Bhagavanin äidin *samadhin* ylle. Päätin mennä sinne ja ottaa mukaani vaimoni ja äitini. Auto odotti ovella viedäkseen meidät asemalle. Yhtäkkiä minusta tuntui, ettei minun pitäisi mennä. Vaimoni ja äitini luonnollisesti protestoivat. Kaikki olivat harmissaan, mutta minä vain sanoin, "Ehkä Bhagavan ei halua minua näkevän tapahtumaa. Olen pahoillani, mutta en voi asialle mitään."

Noin yhdeksän aikaan illalla sain sähkeen, että sisareni ainoa poika oli vaarallisesti sairastunut aivokalvontulehdukseen ja että minun pitäisi lähettää äitini sinne välittömästi. Laitoin hänet junaan yhdessä sisareni kanssa. Saavuttuaan perille sisar kirjoitti minulle epätoivoisen kirjeen sanomalla, että veljenpoikani tapaus oli toivoton ja että ainoa mahdollisuus pelastaa hänet, jos lainkaan, oli vedota Bhagavanin siunauksiin. Niinpä kirjoitin taas Ashramiin.

Vastauksessa sain Sri Bhagavan siunauksen lapselle ja hänen vanhemmilleen. Veljenpoikani parantui. Silloin ymmärsimme miksi minä olin yhtäkkiä joutunut perumaan matkani Tiruvannamalahin. Jos olisimme menneet, sähke ei olisi saavuttanut minua, äitini ja sisareni eivät olisi menneet ajoissa enkä olisi kirjoittanut pyyntöä Bhagavanin siunauksille. Minun arvaamaton päätökseni, jonka taustalla oli jotain minulle tuntematonta, pelasti lapsen.

105

Kirloskarvadin (Maharashtran) professori V.B. Athavale oli *Gitan* tutkija. Hän kirjoitti useita artikkeleita lehteen *The Call Divine*.

Minulla oli suuri onni kohdata Ramana Maharshi huhtikuussa 1944 ja tarkkailla yhden viikon ajan hänen Korkeimman Tietoisuuden tilaansa, josta maallinen tieto tulee näkyviin merkityksettömänä.

Olin valmistellut noin 350 *Rig Vedassa* mainitun henkilön polveutumiskaavion. Tarkoituksenani oli esitellä tätä taulukkoa Ramana Maharshille ja puhua hänelle *Gita*-tutkimuksestani. Mutta kun huomasin, että kukaan ei puhunut hallissa, hylkäsin ajatuksen ja päätin olla puhumatta siitä ellei Maharshi osoittanut aikomustaan. Seuraavana päivänä, kun tulin halliin klo 8, hämmästykseni huomasin, että Maharshi oli pyytänyt yhtä kannattajaansa ojentamaan *Gita*-kirjan minulle, joka sisälsi 746 jakeen sijasta normaalit 700, ja kysyä minulta, mitä minulla oli sanottavaa erosta. Näin sain mahdollisuuden avata *Gita*-aiheen. Jotta välttyttäisiin

rauhan häiriintymiseltä hallissa, Maharshi pyysi minua tapaamaan panditin iltapäivällä ja puhumaan hänelle *Gitasta*, ja että panditin pitäisi kertoa Maharshille siitä myöhemmin.

Puhuin panditille neljänä päivänä. Eräänä päivänä Maharshi näki sukututkimuskaavion ja kysyi minulta, mitä minulla oli sanottavaa '*tenaiva rupena chaturbhujena*', viittaus Krishnan neljään käteen 11. luvussa. Selitin panditille, että Arjuna oli puhutellut Krishnaa kaksi kertaa nimellä 'Vishno' 11. luvussa. Kymmennessä luvussa meille kerrotaan, että Krishna oli Vishnu Adityaista. Vaikka tämän ilmauksen tulkitaan yleensä tarkoittavan aurinkoa eläinradan kahdennessatoista merkissä, se ei voi olla oikein, koska seuraava ilmaisu sanoo, "Olen aurinko tähtien joukossa." *Rigvedainen* ilmaisu '*Astau putraso Aditeh*' sanoo, että Aditilla oli kahdeksan poikaa ja *Adhyaryn Brahmana* sanoo, '*Narayanaya vidmahe vasudevaya dhimahi, tanno Vishnuh prachodayat*'. Se tarkoittaa, että Vishnua kutsuttiin Vasudevaksi isänpuoleisesti. Näin Krishnalla ja Vishnulla oli sama nimi Vasudeva isänpuoleisesti.

Maharshi oli tyytyväinen, kun hän kuuli selityksen ja antoi minulle siunauksensa tutkimukseen ja ehdotti, että minun pitäisi kirjoittaa kommentaari *Gitasta*. Huhtikuun 24. päivänä ilmoitin Maharshille, että olin lähdössä illalla ja pyysin häntä antamaan minulle nimikirjoituksensa. Joku kertoi minulle, että Maharshi ei koskaan allekirjoittanut nimeään. Pahoittelin sitä, etten tuntenut sääntöä ja sainoin, että halusin käsialan Maharshilta enkä hänen allekirjoitustaan. Maharshi otti kynän ja paperipalan ja kirjoitti vastauksen kysymykseen, joka minussa heräsi henkisesti, joten se täyttää haluni saada hänen käsialansa.

106

G.Lakshmi Narasimham, B. L., auttoi suuresti Ashramin johtoa palveluillaan 1930- ja -40-luvuilla. Hän käänsi teluguksi *Five Hymns to Arunachala* ja *Reality in Forty Verses*, Sri Ramanan teoksia.

Minun kosketukseni Bhagavaniin alkoi vuonna 1930 ja vietin yhtäjaksoisesti kolme vuotta Sri Ramanasramamissa. Se oli suuri siunaus.

Olin saanut tieteellisen oppiarvon. Olin oppinut maailmankaikkeuden atomirakenteen ja sen, miten aine lopulta päättyy energiaksi ja että mieli on myös energian muoto. Niinpä koko mielen ja aineen maailma, kun sen jäljittää lähteelleen, on yhtä yhtenäistä Energiaa tai Jumalaa tai miksi hyvänsä haluat sitä kutsua.

Tämä oli mieleni asenne, kun menin Sri Ramanasramamiin ensimmäisen

kerran. Bhagavan oli silloin kääntämässä *Ulladu Narpaduaan* teluguksi. Saatuaan sen päätökseen, hän antoi käsikirjoituksen minulle ja sanoi: "Sinä olet Andhra: katso onko siinä mitään kielioppivirheitä." Juuri tämä käänös on se, joka käänsi mieleni sisäänpäin ja asetti sen oikealle polulle.

Olennisinta siinä, mitä Bhagavan sanoi, kun keskustelin hänen kanssaan, oli: "Sinä sanot, että lopullisen tutkimuksen mukaan kaikessa, jonka näen tai ajattelen tai teen, on yksi; mutta oikeasti se sisältää kaksi käsitettä: kaiken, joka nähdään; ja 'minän', joka näkee, ajattelee ja tekee, ja sanoo 'minä'. Kumpi näistä kahdesta on todellisempi, todempi ja tärkeämpi? Ilmeisesti näkijä, koska 'näkeminen' on riippuvainen siitä. Joten, käännä huomiosi näkijään, joka on 'minäsi' lähde ja oivalla se. Tämä on todellinen tehtävä. Tähän asti olet tutkinut objektia etkä subjektia. Selvitä nyt, mitä todellisuutta tämä 'minä' edustaa. Etsi olemusta, joka on ilmauksen 'minä' lähde. Tämä on Itse, kaikkien minuuksien Itse."

Tämä suora, yksinkertainen opetus oli kuin virvoitusjuomaa minulle. Se pyyhkäisi pois levottomuuden ja hämmennyksen, jotka olivat siihen asti kummilleet mielessäni. Se on, tietenkin, *Ulladu Narpadun* ydin ja kaikkien Bhagavanin kirjoitusten keskeinen teema. Sen yksinkertaisuus sai minut huudahtamaan, "Silloin Bhagavan, Itseoivallus on erittäin helppoa, aivan kuten sanotte runossa *Atma Vidya!*"

Bhagavan hymyili ja sanoi: "Kyllä, kyllä, se tuntuu siltä aluksi, mutta on vaikeaa. Sinun on voitettava nykyiset väärät arvosi ja väärä samaistuminen. Pyrkimys vaatii keskittynyttä ponnistusta ja lujaa pysymistä Lähteessä, kun se saavutetaan." Vaikka hän varoitti minua, hän lisäsi lohdun sanat: "Mutta älä anna sen estää sinua. 'Minän' etsimisen halun synty on itsessään Jumalaisen Armon työtä, jonka vuoksi on syytä rukoilla."

Kun äitini sanoi Bhagavanille, "Te olette Jumala, olkaan niin ystävällinen ja auttaa minua." Hän vastasi: "Minä, Jumala – Minä olen vain uskovainen Jumalan olemassaolossa. Älä sano minä olen Jumala. Silloin jokainen yrittää nyppiä minun hiukseni."

Kolme vuotta vanha poikani, joka kärsi akuutista maksasairaudesta, vietiin Ashramiin muutamaksi päiväksi, mutta hän kuoli kahden kuukauden kuluttua. Tapaus tuotiin Bhagavanin tietoon. Kun Bhagavan ilmestyi läheiselle sukulaiselle unessa, hän kysyi Bhagavanilta: "Lapsi kuoli vaikka hänet oli tuonut teille." Bhagavan vastasi: "Niin monet asiakkaat tulevat asianajajan luo perheessäsi. Eikö hän aina sano, "Minä teen parhaani."? Voittaako hän aina jutun? Niin on myös Jumalan laita.

Kun uskovainen epäonnistui yrityksessään saada sopivaa sulhasta tyttärelleen, hän etsi Bhagavanin apua. Hänelle annettiin tamilijae laulettavaksi määrätty-

jä kertoja päivässä. Jae oli rukous Sivalle, jotta hän ottaisi Parvatin puolisosokseen. Noin kuukauden tai kahden kuluttua uskovainen onnistui viettämään tyttärensä häitä.

Tyttäreni oli myös naimaässä ja ajattelin seuraavani samaa tehokeinoa. Saadakseni Bhagavanin valtuutuksen asialle, kirjoitin jakeen paperipalalle ja näytin sitä hänelle sanoen oliko siinä mitään virhettä. Bhagavan näki sen läpi ja kysyi, "Miksi haluat tämän? Sinun ei tarvitse tehdä kaikkia näitä asioita. Kun oikea tulee aika, sulhanen itse tulee ja vie hänet pois omin käsin." Luovuin ajatuksesta; ja tyttäreni naitiin niin kuin Bhagavan ennusti.

Joulukuussa 1930 veljeni vastasyntynyt tytär tuotiin Ashramiin, jotta Bhagavan antaisi hänelle nimen. Kaksi hänelle tuttua nimeä olivat Lakshmi ja Saraswathi. Joten vauvaa katsellen Bhagavan sanoi: "Miksi ei anneta hänelle nimeksi Saraswathi?" Kun hänelle kerrottiin, että heillä oli jo yksi Saraswathi, hän antoi hänelle nimeksi Bala Saraswathi (*Bala* tarkoittaa nuorempi).

Bhagavan vaati *parayanaa* (pyhien tekstien toistamista). Hän tunsi, että vaikkei joku voi ymmärtää niitä aluksi, vähitellen perimmäinen merkitys voisi välähtää itsestään. Bhagavan sanoi myös, että kertaalleen kirjoittaminen vastaa kymmentä lukemista.

1930-luvun alussa koira nimeltä Jackie ('Jake') sairastui. Bhagavan järjesti sille pehmeän sängyn halliin ja piti siitä hellästi huolta. Muutaman päivän kuluttua sen sairaus paheni ja se alkoi erittää pahaa hajua. Se ei vaikuttanut mitenkään Bhagavanin huolenpitoon. Lopuksi se kuoli hänen käsissään. Se makaa haudattuna Ashramin alueella pieni muistomerkki päällään.

107

P.V. Shastri, asianajaja, tuli Sri Ramanan luo vuonna 1945 23-vuotiaan naimisissa olleen poikansa kuoleman jälkimainingeissa.

Tapahtuma oli niin kauhea ja aiheutti sellaista surua, että ajattelin etten selvitä siitä. Laiminlöin käytännössä kaikki maalliset velvollisuuteni toistaiseksi. Myöhemmin minua jotenkin veti puoleensa Sri Ramanasramaman ja menin sinne koko perheeni kanssa. Kun olin lukenut kuinka Sri Krishnan tuo gurunsa Sandipanin pojan takaisin elämään, olimme niin hulluja, että ajattelimme saavamme poikamme palautettua henkiin Bhagavan Sri Ramanan armolla.¹⁰⁹

109 Legenda kertoo, että Krishnan palautti vereksi ja lihaksi gurunsa Sandipanin pojan, jonka meri oli vienyt mennessään.

Me saavuimme Tiruvannamalahin ja menimme halliin, jossa Bhagavanilla oli tapana istua. Ainoa ajatuksemme oli pyytää häntä tuomaan poikamme takaisin elämään; mutta voimakkaasta halustamme huolimatta huomasimme, ettemme voineet avata suutamme ja puhua. Me yksinkertaisesti istuimme hiljaa siihen saakka, että Bhagavan nousi päivälliselle ja kaikki menivät ulos. Silloin myös me palasimme takaisin paikkaan, jossa asuimme. Menimme halliin taas iltapäivällä samassa tarkoituksessa, mutta samoin tuloksin.

Tällä tavoin menimme halliin joka aamu- ja iltapäivä yhtäjaksoisesti seitsemänä päivänä vedotaksemme Bhagavaniin, jotta hän toisi poikamme takaisin elämään, muttemme saaneet sanaakaan suustamme hänen läsnä ollessaan. Kahdeksantena päivänä puhuimme yhdessä hallista poistumisemme jälkeen ja päätimme, ettei ollut mitään hyötyä jäädä sinne enää, koska tarkoitustamme ei ollut täytetty ja niin päätimme lähteä seuraavana aamuna.

Samaan aikaan herra Subbarao tapasi meidät. Hän oli aiemmin asianajajana Nelloressa ja oli tullut Tiruvannamalahin ja asettui sinne yhtenä vakituisesti asuvana kannattajana. Meistä tuli ystäviä ehkä siksi, että olen myös itse ollut asianajaja. Hän kysyi mistä olimme puhuneet ja kerroin hänelle koko tarinan. Myönsin, että tunsimme rauhaa Bhagavanin läsnäolossa, mutta heti kun lähdimme hallista, surumme purskahti taas kuin tulivuorenpurkaus; ja lisäksi, emme pystyneet puhumaan emmekä heittämään halumme Bhagavanin eteen.

Subbarao lupasi viedä meidät Bhagavanin luo seuraavana päivänä ja esitellä meidät hänelle. Olimme samaa mieltä. Seuraavana päivänä, kun meidät oli esiteltty, kerroimme Bhagavanille surustamme ja tavalliseen tapaan pyysimme hänen apuaan. Bhagavan nyökkäsi ja sanoi, *Seri, Seri* (Hyvä on, hyvä on), mutta huomasimme silti ettemme pystyneet puhumaan enempää, vielä vähemmän kertomaan, mitä se oli, mitä halusimme. Tunsimme taas pakottavaa tarvetta istua siellä ääneti. Sinä iltana päätimme lähteä, sillä edes Subbaraon väliintulo ei ollut auttanut meitä.

Mutta Sri Ramana ei päästänyt meitä lähtemään. Mieleeni juolahti ajatus, että minun pitäisi hankkia Ashramin julkaisemia kirjoja. Kun menin kirjamyymälään, tehtävää hoitava mies oli meditaatiossa, mutta avasi silmänsä heti ja pyysi meitä tulemaan sisään. Kun hän uteli, toistin hänelle koko tarinan. Hän sanoi, että Maharshi kyllä kykeni tuomaan pojan takaisin elämään, mutta koska poika oli erittäin uskonnollinen ja hurskas nuori mies, hän olisi halunnut mennä paremmille alueille eikä haluaisi tulla takaisin meidän luo. Vakuutin hänelle, että hän rakasti meitä niin paljon ja me rakastimme häntä niin paljon, että hänen olisi todella tultava takaisin, jos se olisi mahdollista. Silloin herra esitti minulle toinen kysymyksen.

"Oletetaan, että Bhagavan tuo hänet sinulle takaisin ja sitten te molemmat kuolette, minkälainen tilanne on silloin?" Tämä kysymys hälvensi illuusion paksun pilven, joka oli ympäröinyt meitä ja näimme vihdoinkin, että yrityksemme saada poikamme takaisin oli silkkaa hulluutta. Tunsin tuolloin ja tunnen nytkin, ettei se ollut kirjakauppias, joka puhui minulle, vaan Sri Bhagavan todella puhui hänen kauttaan.

Me hylkäsimme toiveemme saada poikamme takaisin elämään ja myös suunnitelmamme poistua välittömästi. Me asuimme noin kaksitoista lisäpäivää. Loppupäivinäimme yövyimme Ashramissa, jotta saisimme rauhaa. Sri Ramanan sanomalla 'hyvä on' oli tarkoitus auttaa meitä ainoalla tavalla, jolla oivaltanut guru auttaa. Meille suotiin hänen armonsä ja hän alkoi työskennellä hiljaa sydämässämme poistaakseen surun paksut pilvet ja lopettaakseen kärsimyksen tulivuoren purkaukset. Hän alkoi juurruttaa rauhaan ja kehittää meissä todellista tietoa. Hiljaa ja hitaasti armo toimii edelleen tähän suuntaan. Me olimme hänen armonsä siunaamia ja tunsimme itsemme nostetuksi oikealle tielle.

108

M.M. Menon Palghatista (Keralasta) tuli Sri Ramanan luo 1940-luvun lopulla. Hän kirjoitti artikkeleita lehteen *The Call Divine* Advaitasta ja Intian suusta viisaista.

Kun vierailin toisen kerran toukokuussa 1948, istuin hallissa muutaman metrin päässä Bhagavanin sohvasta uppoutuneena tyyneyteen ja rauhalliseen hiljaisuuteen, joka lähti hänestä. Ruoan jälkeen lähestyin nuorta *sannyasia*, joka huolehti Bhagavanista ja pyysin häntä ilmoittamaan Bhagavanille voisiko hän ystävällisesti selvittää minun epäilyni. Bhagavan suostui välittömästi ja heitti kannustavan katseensa kohti minua. Minun oli helppo valmistella pyyntö, mutta tunsin itseni toivottoman hämmentyneeksi toteuttamaan päätökseni. Ajattelin, että olisi anteeksiantamaton rikos häiritä hallin hiljaisuutta yritykselläni puhutella Bhagavana ja että ihmiset hallissa eivät ehkä osoittaisi suosiostaan minun julkeudelleni. Olin hämmentynyt enkä tiennyt miten aloittaa. Hikoilin vuolaasti ja tunsin itseni hyvin ujoksi. Minulla ei ollut rohkeutta avata suutani, vaikka tunsin suurta halua puhua Bhagavanille.

Noin viidentoista minuutin kuluttua Bhagavan kutsui *sannyasin* luokseen ja pyysi häntä kertomaan minulle, että esittäisin epäilykseni. Olin taas hyvin ujo ja hermostunut enkä voinut puhua. Toinen neljännestunti vieräi enkä silti puhutellut

Bhagavana, jolloin Bhagavan pyysi *sannyasia* taas kysymään minulta, mikä minun epäilyni oli. Nähdessäni kuinka armollinen ja kiinnostunut Bhagavan oli, en voinut enää viivytellä ja tokaisin malajalamiksi: "Bhagavan! Olen kuullut teidän *vichara margasta*, mutta minulla ei ole siitä selkeää käsitystä. Onko silloin istuttava hiljaisessa paikassa ja kysyttävä toistuvasti itseltään kysymystä 'Kuka minä olen?' vai meditoitava tätä kysymystä kuin mantraa?"

Kuullessaan sanani kaikkien katseet kääntyivät minuun. Bhagavan vastasi lyhyesti ja selvästi malajalamiksi. "Ei, ei ole toistettava tai meditoitava 'Kuka minä olen?'. On sukeltettava syvälle itseensä ja etsittävä paikkaa, josta 'minä'-ajatus syntyy sinussa ja pidettävä siitä tiukasti kiinni poissulkien kaikki muut ajatukset. Jatkuva ja sinnikäs pyrkimys johtaa sinut Itseen."

Hukuin onneen. Vaikka minulla oli epämääräinen aavistus siitä, mitä Bhagavan on sanonut, tunsin, että Bhagavan oli laittanut minut alulle ja että Hänen Armonsa oli laskeutunut minun ylleni. Sitä autuutta, jonka tunsin, ei voinut kuvata. En voinut hallita itseäni ja mieleni teki nyhkyttää. Onnen, jonka silloin tunsin, pystyn jopa nyt muistamaan kaikessa sen intensiteetissä ja tuumin, että Bhagavan on minut erityisesti siunannut. En muista tapausta mielessäni ilman että tajuan kuinka äärettömän armollinen Bhagavan oli.

109

N. V. Gunaji oli puolestapuhuja Belgaumissa, Karnatakassa.

Kuultuani Sri Ramanasta ja saatuani vilpittömän halun ja päättäväisyyden nähdä hänet, onnistuin saamaan hänen osoitteensa ja saavuin Ashramiin tammi-kuussa 1935. Kun menin halliin, en löytänyt ketään muita kuin yhden miehen, joka toivotti minut tervetulleeksi. Tiedustelin Bhagavana ja minulle kerrottiin, että hän oli mennyt ylös vuorelle ja että Hän palaisi pian. Muutamassa minuutissa hän palasi. Istuin hallissa Bhagavanin edessä noin tunnin verran ja huomasin silloin ja joskus myöhemmin, että Bhagavanin pelkkä läsnäolo säteili rauhaa ja onnellisuutta ja että mieltäni tyynnyttiin ja siitä oli tulossa levollinen ja valoisa.

Kuten Jnaneshwar, Maharashtran johtava viisas-runoilija, pyysi siunausta ylistetyn *Gita*-kommenttinsa lopussa, samaa rataa minä pyysin Bhagavanilta seuraavaa siunausta viisas Jnaneswaran sanoilla (laululla). Aluksi selitin laulun merkityksen Bhagavanille englanniksi seuraavasti:

"Oi Bhagavan, jos aiotte antaa meille mitään, antakaa meille tämä – Meidän egomme pitäisi kadota, meidän katseemme (näkyimme) olisi kohdistettava (it-

seen), ajatuksen tulisi pudota ja maailmaa ei pitäisi olla enää. Voimmeko saada luonnollisen onnen, joka ei riipu aistien muodoista ja kohteista. Kuten suola liukee veteen, mieleemme tulisi sulautua Itseen."

Kuultuaan tämän, Bhagavan oli suunnattoman tyytyväinen. Hän ojensi itsensä ylös ja julisti kovalla äänellä, "Ota, ota niin paljon kuin haluat, kokoa, kokoa." Bhagavanin piirteet olivat tuolloin merkki jumalille nähdä. En koskaan unohda Bhagavanin iloista, onnellista ja loistavaa piirrettä tuolloin.

Maaliskuussa 1949 käytn tilaisuuttani mennä Ashramiin hiljattain rakennetun Äidin temppelin vihkimisseremonian yhteydessä. Silloin kysyin Bhagavanilta, "Kuinka päästä sisään ja oleskella siellä, kun pääsemme sisään?" Bhagavan nauroi, katsoi minua ja vastasi: "Jätä pois kehotietoisuus (ajatus, että minä olen keho) ja missä silloin on 'sisällä' ja missä on 'ulkona'? Koko elämäntietoisuus on läpeensä Yksi." Mikä hieno ja kaunis vastaus!

110

Sisar Lalita Nilgirisistä (sinisiltä vuorilta) on tehnyt muutamia artikkeleita lehteen *The Call Divine* kuvaten vaikutelmiaan siitä, kun hän istui Sri Ramanan edessä.

Niin rauhallisesti, niin tyynesti, Bhagavan Sri Ramana istuu. Vaalean kulmainen norsunluuhahmo, laihalla, ikääntyneellä, heikolla keholla ja lapsen kasvoilla. Tunsin jumalaista rauhaa, hiljaisuuden loistoa.

Silmät ovat hänen kasvojensa merkittävin piirre. Ne ovat ikuisen hengen ikkunat. Ne näyttävät Jumalan rauhan loisteen herkissä kuorissaan, kirkkaat, avoimet, lempeät, suorapuheiset silmät; mutta syvät, katsoen Itseen sisällä; viattomat, mutta ymmärtävät; kaikille myötätuntoiset, mutta perusteellisesti punnitsevat ja ymmärtäen elämän leikkiä. Toisinaan nämä silmät lepäävät valvoen lempeästi ympärillään olevia ihmisiä, poimien hetkeksi joukosta yhden tai toisen, siirtyen sitten täydelliseen välinpitämättömyyteen, silti, lempeällä vetäytymisellä, toiveena saada muut tyytyväisiksi.

Joskus syvässä mietteessä hän istuu, leuka leväten kädellä, henki kohonneena tuntemattomiin korkeuksiin. Joskus lempeällä, pehmeällä äänellä hän puhuu muutaman sanan jollekin, jonka ajatus kutsuu hänen huomiotaan.

Mitä on tämä hiljainen hajamielinen mies antanut muille? Se tosiasia, että hänen ympärillään on muita, osoittaa, että hänellä on jotain annettavaa.

Nämä ovat ajatuksia, jotka sain, istuen lattialla siinä rauhallisessa huonees-

sa, jonka puheenjohtajana toimi tämä hiljainen hahmo.

111

C.V. Subramania Iyer, säännöllinen vierailija Ashramissa, oli Apulaisjohtaja, Julkinen Terveystenhoito, Madras.

Kerran neljä naista tuli Ashramiin ja istui hallissa Bhagavanin edessä. Yksi heistä, amerikkalainen nainen, kysyi Bhagavanilta, "Voimmeko saada teidän armonne, jotta kehittyisimme henkiseksi?" Bhagavan vastasi: "Jos sinulla ei olisi armona, et olisi ajatellut tuleviasi tänne."

Sitten nainen sanoi, "Bhagavan, aion palata takaisin Amerikkaan; tuletteko te sinne?" Hymy kasvoillaan ja äänensävyyn ilmentäessä varmuutta Bhagavan vastasi: "Minä olen jo siellä. Olen ajan ja paikan yläpuolella."

Vilpittömälle kyselijälle Bhagavan sanoi aina, "Sinä olet jo Se, vain tietämättömyyden verho on poistettava." Swami Vivekanandalla oli tapana kertoa seuraajilleen: Älä usko maltillista opettajaa, joka sanoo, "Minä näen, mutta sinä et voi nähdä." Bhagavanin opetukseen ei koskaan sisällynyt mitään salamyhkäisyyttä.

Hänen asenteensa oli vilpiton ja aina rohkaiseva. Hän sanoi: "Sinä olet jo Todellinen, et tule oivaltamaan mitään uutta. Sinun on kohdistettava ponnistuksesi tutkimukseen, joka poistaa tietämättömyyden verhon."

Herra Arunachala valitsi Ramanan soveliaaksi alustaksi tai sopivaksi ilmaisuvälineeksi, jonka kautta Hän voi ilmaista itsensä. Lord Krishna sanoo *Gitasassa* (IV 7): "Aina kun on oikeudenmukaisuuden rappeutumista, Oi Bharata, ja epäoikeudenmukaisuus nosta päätään, Minä itse tulen esiin." Silti Herra Arunachala päätti ilmentää itseään Ramanana. Näin ollen ilman omaa ponnistusta ja puhtaasti jumalallisesta tahdosta Ramanalla oli ainutlaatuinen kokemus, jonka kautta hän ymmärsi selvästi, että keho on erillään kuolemattomasta Itsestä.

Kaikissa myöhemmissä toiminnoissaan Sri Ramana oli vain näkymätön voiman käsissä oleva väline. Kuten automaatti, Hän, ennen lähtöään, jätti viestin kotiin veljelleen, jossa Hän viittasi kutsuun Isältään. Hän tuli Tiruvannamalaihin ja antautui täysin Herra Arunachalalle. Hän menetti erillisen yksilöllisyytensä ja tajusi, että Hän oli ainut Itse. Kun palvoja kerran kysyi Bhagavanilta miksi Hän piti Arunachalaa Isänään, Hän ei vastannut vaan vain hymyili.

On erheellistä ajatella, että Sri Ramana harjoitti ankaraa askeettia. Kaikesta päätellen hän oli tekemässä kovaa *tapasta*. Mutta Hän oli jo saavuttanut päämäärän ilman mitään ponnistusta omalta puoleltaan, sillä Arunachala oli antanut

Hänelle oman istuimensa. Hänellä ei ollut mitään syytä suorittaa *tapasta*. Hän istui hiljaa ilman mitään ponnistusta Arunavuorella välittäen hiljaisuudella Jumalaista Kutsua maailman ihmisille.

112

Jagadeeswara Sastri (1894-1983) oli ansioitunut sanskritin tutkija, joka liittyi Sri Ramanan seuraan neljän vuosikymmenen ajaksi. Devaraja Mudaliarilla (no. 35) oli tapana kutsua häntä Bhagavanin hovin sanskritrunoilijaksi. Sri Ramana kutsui häntä Jagadeesaksi, mikä osoittaa hänen kiintymystään ja läheisyyttään.

A.R.Natarajan dokumentoi, että vuonna 1945 Sastri sai kuolemaan johtavan sairauden, johon ei tehonnut paraskaan hoito. Sastri vetosi Sri Ramanan armoon, jolla oli jollakin mystisellä tavalla heikko kohta hänelle. Luontaisena runoilijana Sastri antautui Sri Ramanalle kirjoittaen kahdeksan hienoa runokappaletta nimellä Prapatti Ashtakam, joilla hän vuodatti sydämensä. Sri Ramana veti hänet pois kuoleman leuoista ja siunasi häntä pitkällä elämällä.

Sastri kertoi seuraavaa Chhaganlal V. Yogille (no. 55):

Menin Sri Bhagavanin luo Virupaksha luolaan¹¹⁰ kuunnellakseni hänen hengellistä puhettaan. Koska puhe ei päättynyt ennen kuin puolenyön jälkeen, päätin nukkua luolan edessä sen sijaan, että palaisin kaupunkiin. Tämä oli rohkea teko, sillä näinä päivinä villieläimillä oli tapana vaeltaa vuorella. Kuorsasin syvässä unessa. Bhagavan, joka tuntui olevan huolissaan turvallisuudestani, pani riipauksen nuuska nenälleni. Heräsin hätkähtäneenä ja aloin aivastella hallitsemattomasti. Bhagavan nauroi sydämellisesti, ja hellästi käski minun mennä ja nukkua luolan sisällä. Olin tuolloin niin väsynyt, että kompuroin luolan sisälle ja nukahdin heti uudestaan.

Chhaganlal Yogi sanoo, että kerran Sastri ja hän kävelivät yhdessä Bombayssa. Kaupungin pikitiet tulivat erittäin kuumiksi kesällä ja hänen oli vaikea uskoa, että kukaan voisi kävellä niillä ilman jalkineita. Hän kysyi Sastrilta eivätkö hänen jalkansa palaneet tiellä kävellessä. Sastri vastasi kieltävästi ja lisäsi, "Olen saanut ravi rakshan (suojan auringolta) Bhagavanilta. Voin kävellä kaiken-

110 Sri Ramana asui täällä vuodesta 1899 vuoteen 1916.

laisessa kuumuudessa, mutta minulle ei koskaan tapahdu mitään." Sitten Sastri kertoi hänelle, kuinka hän sai ravi rakshan:

Eräänä päivänä, keskellä iltapäivää, Bhagavan otti *kamandalunsa* ja pyysi minua seurakseen kävelemään vuoren ympäri. Kun protestoin, että miten me voimme liikkua sellaisella säällä, hän sanoi: "Voit liikkua aivan samalla tavalla kuin minä. Enkö ole mies kahdella jalalla niin kuin sinäkin?" Ymmärrettyäni, että olisi hyödytöntä väitellä enempää, aloin kävellä Bhagavanin kanssa [Joka ei koskaan käyttänyt mitään jalkineita.] Auringon ankanan lämmön kuumentamat paljaat kivet olivat hirvittävän kuumia ja kävely niillä poltti jalkojani. Jo jonkin aikaa kestin kärsimystä, mutta kun se kävi sietämättömäksi, huusin, "Bhagavan, jalkani ovat niin tulessa! En voi kävellä askeltakaan. Jopa tässä seisominen on vaikeaa. Joka puolelta sataa tulta! Jos minä jään vielä tähän hirvittävään lämpöön, pääni halkeaa ja minä kuolen."

Bhagavan hymyili ja sanoi hyvin hiljaisella ja syvällä äänellä, "Jagadeesa, luovu pelostasi ja kuuntele. Sinulla täytyy olla *bhavana* (henkinen vakaumus ja asenne), että olet aurinko. Ala tehdä mantran *Suryosmi* (Minä olen aurinko) *japaa* vakuuttuneena siitä, että se on todella totta. Tulet pian huomaamaan sen vaikutuksen. Sinusta itsestäsi tulee *surya swarupa* eli saat auringon ominaisuudet. Voiko aurinko tuntea auringon lämpöä?"

Seurasin Bhagavanin neuvoja ja aloin tehdä aurinkomantran *japaa*. Aloin lyhyessä ajassa tuntea *japan* vaikutuksen. Lämmön ankaruus väheni ja lopulta aloin ankanan lämmönkokemuksen sijaan tuntea miellyttävää viileyttä. Kun polttava tunne väheni, huomasin, että pystyin kävelemään nopeasti Bhagavanin rinnalla. Myöhemmin hämmästyin huomattessani, että tämän mantran laulamisen vaikutus oli pysyvä. Vaikken enää laula sitä, en enää koskaan ole kärsinyt auringon lämmöstä. Nyt voin kävellä kesällä pikiteillä paljain jaloin kärsimättä.

Sastri oli vastuussa Sri Ramanan kuuluisan sanskritislökan aikaan saamisesta. Tarina, jota Suri Nagamma (no. 39) vuonna 1948 dokumentoi, koska se liittyy hänet Sri Ramanaan, on seuraavanlainen:

"Eräänä päivänä vuonna 1915 Jagadeesa kirjoitti paperipalalle *'Hridaya kuhara madhye'* ja piti sitä kädessään. Kun kysyin häneltä, mikä se oli, hän sanoi, että hän halusi kirjoittaa *slokan*, mutta kun hän aloitti sen, hän pystyi kirjoittamaan vain näin paljon. Kun minä neuvoin häntä kirjoittamaan loput, hän sanoi, ettei hän voinut tehdä niin, yrittäpä hän kuin paljon hyvänsä. Jonkin ajan kuluttua hän meni jonnekin, jättäen paperin istuimeni alle. Ennen hänen paluutaan, minä

täydensin *slokan* ja kirjoitin alle sanan 'Jagadeesa'. Annoin sen hänelle hänen palattuaan. Kun hän tiedusteli, miksi olin pannut hänen nimensä siihen, vastasin koska Jagadeesa oli aloittanut sen."

{*Sloka* tarkoittaa: Sydämen [rinnan oikealla puolella] sisimmässä onkalossa ainut Korkein Olento Brahman yksin loistaa *atmanin* muodossa suoralla välittömyydellä ('omuudella') 'Minä', 'Minä'. Mene Sydämeen yksipisteisin mielin joko itsetutkimuksella, joka on sisälläsi tapahtuvaa jatkuvaa kyselyä kuka minä olen tai sukeltamalla syvälle sisälle tai hengityksen hallinnalla, ja pysyen aina *atmanis- sa*."} }

113

Ramanananda Swarnagiri kirjoitti *Crumbs from His Table* (1937). Tämän kirjan esipuheessa todetaan: Muutaman murusen maku riittää yksinään pannaan lukijat etsimään elämän leipää itselleen Hänen kädestään ja se palvelee pyrkimystäni luoda tällainen kiinnostus Häneen ja Hänen opetuksiinsa.

Vuonna 1933 kävin Sri Avadhuta Swamin luona Sendamangalamissa, Salemmissä. Kun kuljin Sri Dattatreyan patsaan ympäri sen vuoren huipulla, jossa Swamilla on luolansa, minä satuin näkemään kuvan hyvin nuoresta askeetista, joka näytti lähes koulupojalta, iältään enintään kaksikymmentä vuotta. Nuoren joogin läpituokevat silmät ja nuorekkuus kiehtoivat minua. Minulle kerrottiin, että viisas asui Tiruvannamalaissa ja oli täydellinen *jnani*.

Kävin Sri Ramanasramamissa maaliskuussa 1934 ja heittäydyin Sri Raman eteen hallissa. Bhagavan kysyi minulta, "Kuka sinä olet?", Sanoin, "Minä olen Narayanaswami." [Hänen varsinainen nimensä.] Hän sanoi: "Onko se keho, suun vai kädet, joka edustaa 'minää', josta sinä puhut?" ja lisäsi "sinä olet kehosta erillään. Sinä olet haltija ja keho on sinun hallussasi." Kun sanoin, "Olen kehostani erillään, mutta en voi selvästi nähdä kehoni ja Itseni välistä rajaviivaa", Bhagavan ehdotti, "Laita Itsellesi kysymys ja tiedät kuka sinä olet, jäljittäen lähdeettä, josta 'minä' ilmestyy."

Sri Ramana oli antanut minulle jotain työtä. Olin tyytyväinen läksyyn ja ostettuani hänen kirjansa *Life and Teachings* (tamiliksi) luin sen samana iltana Ashramissa. Mitä enemmän sitä luin, sitä enemmän Bhagavan veti minua puoleensa ja hänen esimerkinsä ja opetuksensa vetosivat minuun suunnattomasti.

Olin aikeissa esittää kysymyksen Bhagavanille ja juuri kun aloin tehdä niin, hän vastasi minulle viittaamalla minulle Paul Bruntonin kirjaan *The Secret*

Path ja huomautti, että, kuten siinä todetaan, puhe vain sotki keskustelua ja häirit-
si ajatuksen äänetöntä viestintää.

Sri Bhagavan oli poistamassa joidenkin nuorukaisten virheitä ja auttamassa heitä painamaan mieleensä hänen *Upadesa Saramiaan*. Minä ihmettelin tällaisten nuorten valmentamisen turhuutta, jotka eivät voineet ymmärtää filosofisten jakeiden ABC:tä. Vaikken ollut lausunut sanaakaan, Sri Bhagavan kääntyi puoleeni ja totesi: "Nämä lapset eivät ehkä ymmärrä näiden jakeiden merkitystä, mutta ne olisivat heille suureksi avuksi ja palautuisivat mieleen suuren helpotuksen ja ilon kera, kun he ikääntyvät ja ovat vaikeuksissa."

Seuraavana päivänä vierailin joidenkin ystäväni kanssa sanskrit- ja tamilitutkijan luona, joka oli joskus sanskritin opettajana yhdessä paikallisen hallinnon lukioista ja joka asui lähellä useimpia paikkoja, joissa Bhagavanin ilmoitettiin viettäneen nuoruutensa. [Viittaus on Ganapati Muniin (no. 91)]. Kun tulimme paikkaan, jossa Bhagavanin sanottiin istuneen iltaisin, hän otti pienen palan maata ja töhri sillä otsaansa. Hän pani myös pienen palan maata suuhunsa ja sanoi: "Se sama maa, jolla tällainen pyhä henkilö istui, oli pyhää. Hänen jalanjälkensä olivat arvokkaampia kuin kaikki sfäärit, jotka pyörivät taivaassa."

Kolmannen vierailuni aikana näin hallissa korkeasti koulutetun nuorukaisen meditatiivisessa asennossa. Hän istui yhtäjaksoisesti tuntikausia ja jotkut opetuslapset näyttivät lähes kadehtivat hänen nopeaa edistymistään. Ehkä huolehtiakseen epäilystä, Bhagavan sanoi eräänä päivänä, "Poika ei mietiskellyt Jumalaa tai Itseä, vaan rukoili häneltä [Sri Ramanalta] hänen armoaan saadakseen työtä." Hän lisäsi, "Maallisten ihmisten pitäisi saada halunsa täyttymys siellä, missä sitä on saatavilla. Minä olen *sannyasi* ilman omaisuutta tai työtä."

Työtön nuori, joka oli kuullut keskustelun, vaikka hän ulospäin näytti tietämättömältä siitä mitä oli tekeillä hänen ympärillään, huomasi, että oli paljastunut.

Kun puhuttiin *sadhanassa* vaadittavasta ruuasta, Bhagavan sanoi usein "Etsijöiden pitäisi syödä hyvin kohtuullisia määriä ruokaa riippumatta siitä mitä heidän eteensä tulee eikä hyväksyä, syrjiä tai poimia ja valita ruokavalionsa mukaan." Hänen vaatimuksensa oli jatkuva yksipisteinen kysely (Kuka minä olen?), kuin *thailadhara* – öljyn katkeamaton virta, kun se kaadetaan astiasta toiseen.

114

Mercedes de Acosta, espanjalaisamerikkalainen, joka tuli Sri Ramanan luo vuonna 1938, oli Hollywoodelokuvien julkkis ja käsikirjoittaja. Kauan sen

jälkeen, kun hän oli tavannut Sri Ramanan, hän kirjoitti kirjan *Here Lies the Heart*, jossa oli omistuskirjoitus: *Sinä Hengellinen Opas – Bhagavan Ramana Maharshi, ainoa täysin egoton, maailmasta irronnut ja puhdas olemus, jonka olen koskaan tuntenut.*

Paul Bruntonin [no. 1] kirjalla *A Search in Secret India* oli syvä vaikutus minuun. Siitä opin ensimmäisen kerran Ramana Maharshista, suuresta intialaisesta pyhimyksestä ja viisaasta. Ikään kuin joku tämän pyhimyksen säteily heijastui kirjasta minuun. Kun olin päivät ja yöt lukenut hänestä, en voinut ajatella mitään muuta. Minusta tuli, ikään kuin, hänen omistamansa. En voinut edes puhua mistään muusta. Mikään ei voisi kääntää minua siitä ajatuksesta, että minun täytyy mennä tapaamaan tätä pyhimystä. Koko elämänsuuntani kääntyi kohti Intiaa. Tunsin, että minun oli pakko mennä sinne.

Minulla oli hyvin vähän rahaa, aivan liian vähän, jotta riskeeraisi menoa Intiaan, mutta jokin työnsi minua kohti päämäärääni. Menin höyrylaivayhtiöön ja varasin itselleni yhden halvimmista hyteistä S.S. Victorialle.

Madrasissa vuokrasin auton ja olin niin halukas pääsemään Ashramiin, etten mennyt nukkumaan ja matkustin yöllä ja saavuin perille noin seitsemältä aamulla. Olin hyvin väsynyt kun nousin autosta pienellä aukiolla Arunachaleswarar temppelein edessä.¹¹¹ Kuljettaja selitti, että hän ei voisi viedä minua pidemmälle. Minä käännyin kohti Ashramia kuumassa auringossa ja kävelin pitkin kahden mailin pölyn peittämää tietä päästäkseni Viisaaan asunnolle. Kun kävelin tuota matkaa, tiesin syvällä itsessäni, että olin siirtymässä kohti elämäni suurinta kokemusta.

Kun tulin halliin, havaitsin Bhagavanin heti istumassa Buddha-asennossa sohvallaan nurkassa. Samalla hetkellä tunsin olevani hallissa jonkin vahvan voiman vallassa, ikään kuin näkymätön tuuli työnsi rajusti minua vastaan. Hetken tunsin huimausta. Sitten minä toivuin. Yllätyksekseni kuulin yhtäkkiä amerikkalaisen äänen huutavan minulle, "Hei, tule sisään." Se ääni oli amerikkalaisen nimeltä Guy Hague, joka oli ollut Maharshi kanssa jo vuoden. Hän tuli minua kohti, otti kädestäni kiinni, johtaen minut istumaan vierelleen. Pystyin katselemaan ympäri hallia, mutta katsettani veti puoleensa Bhagavan, joka istui ehdottoman suorassa katsellen suoraan eteensä.

Hänen silmänsä eivät räpytelleet tai liikkuneet. Koska ne näyttivät niin valoisilta, sain sen vaikutelman, että ne olivat väriltään harmaat. Opin myöhemmin, että ne olivat ruskeat, vaikka hänen silmiensä väristä oli ollut eri näkemyksiä. Hänen kehonsa oli alasti lannevaatetta lukuun ottamatta. Kun hän istui siellä, hän

¹¹¹ Katso liite - I, s. 421.

tuntui patsaalta ja hänestä lähti vielä jotain poikkeuksellista. **Minulla oli tunne, että jollain näkymättömällä tasolla sain henkisiä iskuja häneltä**, vaikka hänen katseensa ei ollut suunnattuna minuun. Hän ei näyttänyt katselevan mitään ja silti minusta tuntui, että hän voisi nähdä ja oli tietoinen koko maailmasta. Hague kuis-kasi, "Bhagavan on *samadhissa*."

Kun olin istunut jonkin aikaa, Hague ehdotti, että menisin istumaan lähelle Maharshia. Hän sanoi: "Et voi koskaan tietää, milloin Bhagavan tulee ulos *samadhista*. Kun hän tulee, olen varma, että hän on iloinen nähdessään sinut."

Siirryin lähelle Bhagavana, istuen hänen jaloissaan ja kasvokkain hänen kanssaan. Pian tämän Bhagavan avasi silmänsä. Hän liikautti päätään ja katsoi suoraan alas minuun, hänen silmänsä tutkivat minua. Olisi mahdotonta kuvailla sitä hetkeä enkä aio edes yrittää sitä. Voin vain sanoa, että tuolla hetkellä tunsin sisäisen olemuksesi nostetun uudelle tasolle – ikään kuin, yhtäkkiä, tietoisuuteni taso nostettiin huomattavasti suuremmaksi. Ehkä siinä sekunnin murto-osassa en ollut enää ihmismäinen minäni vaan Itse. **Sitten Bhagavan hymyili minulle. Näytti siltä, etten ollut koskaan ennen tiennyt, mitä hymy oli.** Minä sanoin, "Olen kulkenut pitkän tien nähdäkseni teidät."

Siellä vallitsi hiljaisuus. Olin typerästi tuonut palan paperia, jolle olin kirjoittanut useita kysymyksiä, jotka halusin kysyä. Haparoin sen taskustani, mutta kysymyksiin oli jo vastattu pelkästään olemalla hänen läsnäolossaan. Ei ollut tarvetta kysyä tai saada vastauksia. Siitä huolimatta kysyin, "Kertokaa minulle, ketä minun tulisi tarkkailla – mitä minun tulisi tarkkailla? Olen yrittänyt löytää tätä jo vuosia." Taas oli hiljaisuus. Muutaman minuutin kuluttua, mikä tuntui minusta pitkältä, hän sanoi, "Et puhu totta. Sinä käytät vain sanoja – vain puhut. Tiedät vallan hyvin ketä tarkkailla. Miksi tarvitset minua vahvistamaan sitä?" "Tarkoitatteko, että minun pitäisi tarkkailla sisäistä itseäni?" kysyin. Hänen vastauksensa oli, "En tiedä mitään sinun sisäisestä itsestäsi. Sinun tulisi tarkkailla Itseä. Ei ole mitään tai ketään muuta, mitä tarkkailla."

Kysyin uudestaan, "Entäs uskonnot, opettajat, gurut?" Hän sanoi: "Kyllä, jos heistä on apua Itsen etsinnälle. Voiko uskonnosta, joka opettaa sinua katsomaan itsesi ulkopuolelle, joka lupaa taivaan ja palkinnon itsesi ulkopuolella, olla sinulle apua? Vain sukeltamalla syvälle hengelliseen Sydämeen voi etsijä löytää Itsen." Hän asetti oikean kätensä rintansa oikealle puolelle ja jatkoi, "Tässä sijaitsee Sydän, dynaaminen, henkinen Sydän. Sitä kutsutaan *hridayaksi* ja se sijaitsee rinnan oikealla puolella ja on selvästi havaittavissa henkisen tien tuntijan sisäisellä silmällä. Mietiskelyllä voit oppia löytämään Itsen tämän Sydämen luolasta."

Minä sanoin, "Bhagavan, te sanotte, että minun on ryhdyttävä etsimään Itseä *atma vicharalla* esittämällä itselleni kysymys 'Kuka minä olen?' Voinko kysyä,

kuka te olette?" Bhagavan vastasi, "Kun tunnet Itsen, 'Minä', 'Sinä' ja 'Hän' häviävät. Ne sulautuvat yhteen puhtaaksi Tietoisuudeksi."

Kirjoittaa kokemuksestani Bhagavanin kanssa, palauttaa mieleensä ja tallentaa kaikki, mitä hän sanoi, tai kaikki, mitä hänen hiljaisuutensa merkitsivät, on yritystä laittaa ääretöntä munakuppiin. Minuun hänellä oli, ja on edelleen, syvälinen vaikutus. Tunnen, että on uskaliaasta sanoa, että hän muutti elämäni. Elämäni ei ehkä ollut niin tärkeää kuin voisi kuvitella. Mutta **minä näin elämän ehdottomasti eri tavalla sen jälkeen, kun olin ollut hänen edessään,** läsnäolossa, joka vain pelkällä 'olemisella' riitti hengelliseksi ravinnoksi eliniäksi.

Istuin hallissa Bhagavanin kanssa kolme päivää ja kolme yötä. Joskus hän puhui minulle, muulloin hän oli hiljaa enkä keskeyttänyt hänen hiljaisuuttaan. Hän oli usein *samadhissa*. Halusin jäädä sinne hänen kanssaan, mutta lopulta hän sanoi, että minun pitäisi palata takaisin Amerikkaan. Hän sanoi: "Tulee se, mitä kutsutaan sodaksi, mutta joka, todellisuudessa, on suuri maailmanmullistus. Se koskettaa jokaista maata ja ihmistä. Sinun täytyy palata Amerikkaan. Sinun kohtalosi ei ole Intiassa tällä hetkellä."

Ennen kuin jätin surulliset jäähyväiseni Bhagavanille, hän antoi minulle joitakin säkeitä, jotka hän oli valinnut *Yoga Vasisthasta*. Ne sisälsivät ytimen puhtaan elämän polulle: (i) Vakaana täydellisyyden tilassa, joka loistaa, kun kaikista haluista luovutaan, ja levollisena vapauden tilassa elämässä, toimia leikkisästi maailmassa, Oi Raghava! (ii) Sisäisesti vapaana kaikista haluista, intohimottomana ja irronneena, mutta ulospäin aktiivisena kaikkiin suuntiin, toimien leikkisästi maailmassa, Oi Raghava! (iii) Vapaana itsekkyydestä, mieli irronneena kuin unessa, puhtaana kuin taivas, iäti tahrattomana, toimia leikkisästi maailmassa, Oi Raghava!

Kun palasin Intiasta, arvostelukyvottomät ihmiset näkivät minussa hyvin vähän muutosta. Mutta koko tajunnassani oli tapahtunut muodonmuutos. Ja miten voisi toisin olla? Olin ollut egottoman, maailmasta erillisen ja täysin puhtaan olenon atmosfäärissä.

115

T.K.Sundaresa Iyer (1896-1965), koulun opettaja Tiruvannamalaissa, toimi englantia puhuvien vierailijoiden tulkkina Ashramissa. Hän auttoi Ashramia myös hengellisten asioiden kirjeenvaihdossa Maharshi ohjauksessa. *At the Feet of Bhagavan* dokumentoi hänen muistelmansa.

Vuonna 1908, kun olin 12-vuotias, Bhagavan oli Virupaksha luolassa. Serkullani, Krishnamurthylla, oli tapana mennä Bhagavanin luo joka päivä ja laulaa hänen edessään omistautumisen ja palvonnan lauluja. Eräänä päivänä, kun kysyin häneltä hänen päivittäistä käynneistään, hän kertoi minulle, "Vuoren Herra itse istuu siellä ihmisen muodossa. Miksi et tule kanssani?" Minäkin kiipesin vuorelle ja löysin Bhagavanin istumassa kivilaatalla ja noin kymmenen opetuslasta ympärillään. Jokainen saattoi laulaa laulua. Bhagavan kääntyi puoleeni ja kysyi, "No, etkö laulaisi?" Suostuin. Minun lauluni ydin oli: "Oi Herra, suokaa, että kieleni voi toistaa Teidän Nimeänne vaikka mieleni harhailee." Bhagavan tunsu tyytyväisyyttä ja sanoi: "Kyllä, se on sitä, mitä pitää tehdä", ja uskoin sen olevan hänen opetuksensa minulle. Siitä lähtien menin hänen luokseen säännöllisesti useita vuosia jättämättä väliin päivääkään.

Eräänä päivänä ihmettelin, miksi yleensä vierailin hänen luonaan. Mikä siitä oli hyötyä? Vuorta ylös kapuaminen oli merkityksetöntä puurtamista. Päätin lopettaa käyntini. Kolmen kuukauden jälkeen, kun en voinut kestä enää, juoksin vuorta ylös. Kun kaaduin hänen jalkoihinsa, en voinut hillitä itseäni ja purskahdin kyyneliin. Bhagavan veti minut pystyyn ja kysyi, "Siitä on yli kolme kuukautta, kun näin sinut viimeksi. Missä olit?" Kerroin hänelle kuinka ajattelin, että hänen näkemisestään ei ollut mitään hyötyä. "Hyvä on", hän sanoi, "voi olla, ettei siitä ole mitään hyötyä, mitä sitten? Sinä tunsit menetyksen, eikö totta?" Silloin ymmärsin, että en mennyt hänen luokseen hyödyn vuoksi, vaan koska kaukana hänestä minulle ei ollut elämää.

Aina kun menin ylös vuorelle, tapanani oli ottaa mukaani jotain syötävää uhriksi. Eräänä päivänä minulla ei ollut rahaa. Seisoin Bhagavanin edessä masentunein mielin ja sanoin: "Tämä köyhä mies ei tuonut mitään." Bhagavan katsoi minua kysyvästi ja huomautti, "Miksi, olet tuonut pääasian. Kaikki muu on merkityksetöntä." Minä mietin, tietämättä mitä toin. Bhagavan sanoi nauraen, "Etkö ymmärrä? Toit itsesi."

Niinä päivinä Bhagavanin hahmo oli kuin kiillotetusta kullasta tehty patas. Hän yksinkertaisesti istui ja istui, ja puhui harvoin. Hän oli lumoava persoona, joka vuodatti kiehtovaa hohdetta kaikille, ja elämää antava virta lipui hänestä, ladaten kaikkia hänen lähellään olijoita, kun taas hänen säihkyvät silmänsä kastelivat kaikki hänen ympärillään olijat Olemisensa nektarilla.

Mantra '*Om Namō Bhagavate Vasudevaya*' oli kiehtonut minua suuresti alkupäivinäni. Kun olin tullut Bhagavanin luo, ajattelin, että kun Ramana on itsessään Vasudeva, miksi minun pitäisi palvoa Vasudevaa erillään? Minä huomasin, että '*Om Namō Bhagavate Sri Ramanayassa*' oli sama määrä tavuja. Kerroin tämän Bhagavanille, joka antoi hyväksyntänsä uudelle mantralle.

Amavasyassa, kun minun piti tehdä isävainajani seremonia, kieltäydyin syömästä aamiaista Ashramissa yhdessä muiden kanssa. Bhagavan sanoi, että koska isäni oli jo taivaassa, hänen vuokseen ei tarvitse tehdä muuta ja minun aamiaiseni ottaminen ei haittaa tätä mitenkään. Koska olin tottunut ikivanhaan perinteesseen, minä epäröin istua. Bhagavan nousi ylös, pani minut istumaan ja syömään muutaman *iddlin*. Tästä hetkestä lähtien lopetin esivanhempieni seremonioiden¹¹² suorittamisen.

Kerran joku pani *Periapuranamin* Bhagavanin käsiin. Hän alkoi lukea sitä ääneen. Bhagavan oli varsinainen tarinankertoja. Hänen sooloesityksensä herätti aina hänen opetuslapsissaan ihailua. Hänen eri henkilöitä kuvailevien äänensävyjensä muutos, kuhunkin tapahtumaan soveltuvat eleet ja asennot olivat ihmeellisen vaikuttavia. Hänen opetuslapsensa eivät koskaan hukanneet mahdollisuutta olla hallissa sellaisissa tilanteissa.

Bhagavan aloitti metsästäjäuskovainen Kannappanin¹¹³ elämällä, joka palveli Shivalingaa suussa kuljettamalla vedellä, kukilla, jotka hän otti omista hiuksistaan ja naudanlihalla, jonka oli valmistanut omaksi ateriakseen. Tapaa, jolla pappi paheksua tunkeilijaa, joka tahrasi pyhää Shivalingaa, Bhagavan väritti omilla riittien selityksillä ja mantrojen merkityksillä, joita (riitit ja mantrat) käytettiin palvonnassa. Sitten tuli kohtausten kohta. Sivalingassa esiintyvä Herra testasi uskovaista panemalla veren vuotamaan tämän Lingan silmistä. Kannappan juoksi edestakaisin yrttien kanssa hoitaakseen niillä Herran silmää. Huomattuaan sen hyödyttömäksi, hän tempaisi irti toisen silmänsä ja kiinnitti sen Sivalingaan. Nähdessään, että hoito tehoi, hän käynnisti iloisen hurmiotanssin.

Kun Bhagavan tuli tarinassa siihen kohtaan, kuinka metsästäjäuskovainen oli kiskaissut oman silmänsä parantaakseen Herran toisen silmän, ja siihen, miten Sivalinga ojennetuin käsin pysäytti hänet, sanoen: 'Lopeta Kannappan', Bhagavanin ääni tukehtui, hänen kehonsa hikoili vuolaasti, hänen hiuksensa seisoivat pystyssä, kyyneleet virtasivat hänen silmistään, hän tuskin pystyi lausumaan sanaakaan, ja hallissa oli hiiskumaton hiljaisuus. Kaikki olivat mykistyneitä, että tämä suuri *jnani* voisi joutua niin tunteiden ja ekstaasin valtaan metsästäjän antaumuksesta. Hetken kuluttua Bhagavan sulki hiljaa kirjan, kuivasi kyyneleensä pyyhkeensä nurkkaan ja laittoi kirjan pois sanoen: "Ei, en voi enää jatkaa."

Noin vuonna 1920 Kavyakantha Ganapati Muni tuli asumaan Tiruvannamalaihin. Hänellä oli tapana keskustella *sastroista* Bhagavanin kanssa ja saada epäilyksensä selvitettyiksi. Hän oli mahtava tutkija, kun Bhagavan oli vain lukutaitoinen. Silti Muni sanoi, "Ilman Bhagavanin armoa kirjoitusten koukerot ovat mi-

112 *Katso* kappaleet 2, 3 ja 4, s. 176, vastaavanlaisesta tapauksesta.

113 *Katso* liite - III, s. 423, tarinaan.

nun ymmärtämiseni voiman tuolla puolen. Yksi sana hänestä selvittää kaiken." Kun Ganapati Muni näki jonkun istuvan Bhagavanin edessä meditoiden silmät kiinni, hän torua uskovaista sanoen: "Kun aurinko paistaa edessäsi, miksi sinun pitää sulkea silmäsi?"

Skandasramissa riikinkukko seurasi Bhagavana kaikkialle. Eräänä päivänä valtava musta kobra ilmestyi Ashramiin ja riikinkukko hyökkäsi sitä kohti kii-vaasti. Kobra levitti huppunsa ja luontaiset viholliset olivat valmiina taisteluun kuolemaan saakka. Bhagavan meni lähelle kobraa ja sanoi: "Miksi tulit tänne? Riikinkukko tappaa sinut. Sinun on parempi poistua heti." Kobra laski huppunsa ja luikerteli tiehensä.

Vuonna 1933, 36. syntymäpäivänäni, minä istuin Bhagavanin läheisyydes-sä miettelijällä tuulella. Osoitin rukouksen tamiliksi hänelle valittaen: "Oi, Bhaga-van, olen suorittanut loppuun kolme ja puoli vuosikymmentä, mutta minulla ei ole ollut todellista kokemusta teistä. Rukoilen, antakaa minulle tänä päivänä Teidän Armonne kosketus." Ojentaen hänelle paperipalan, minä heittäydyn hänen eteen-sä. Hän pani minut istumaan ja tuijotti vakaasti minua; olin vielä miettelijällä ja mietiskelevällä tuulella. Yhtäkkiä kadotin kehotietoisuuteni ja imeydyin Mahars-hiin. Käännyin sisäänpäin ja Bhagavanin ääni sai minut näkemään mitä halusin.

Olin hyvin omistautunut Sri Ramalle; halusin hänen *darshaninsa*. Näin Sri Raman heti Sitan, Lakshmanan, Bharatan, Satruganan ja Hanumanin kanssa. Näyn hurmiota ei pystynyt kuvaamaan. Minä yksinkertaisesti istuin paikallani Maharshin tuijottaessa minua. Kaksi tuntia saattoi siis olla vierinyt hiiskumatto-massa hiljaisuudessa, mennyt näkyyn, kunnes se katosi. Heittäydyin Maharshin jalkoihin ekstaasin kyneleet silmissäni ja hiukseni pystyssä seisten.

Bhagavan antoi meille konkreettisen näytöksen Jumalan kaikkivaltiu-desta, kaikkietävydestä ja ainaisesta läsnäolosta.

Vaikka ulospäin me näytimme pysyvän hyvin paljolti samoina henkilöinä, sisäisesti hän toimi tuhoten meissä erillisyyden ja itsekkyyden syviä juuria.

Aviopari Perusta, joka oli kuullut Maharshin suuruudesta, tuli Ashramiin. Koska he olivat köyhiä, he olivat säästäneet tarpeeksi rahaa muutaman vuoden päästäkseen kansimatkustajiksi. Pariskunnalle Maharshin läsnäolo maan päällä tuntui Kristuksen itsensä toiselta tulemiselta ja he kaipasivat nähdä hänet.

Eräänä iltana, kun he istuivat Bhagavanin edessä, puhe kääntyi Peruun. Aviopari kuvaili merenrantaa ja kotikaupunkinsa hiekkarantaa. Juuri silloin Bha-gavan huomautti, "Eikö ranta olekin päällystetty marmorilaatoilla, joiden väliin on istutettu palmuja? Eivätkö marmoripenkit olekin rivissä merelle päin ja ettekö te vaimonne kanssa istu usein niistä viidennellä?" Tämä huomautus tuli avioparille suurena yllätyksenä ja kun he ihmettelivät ja kun heidän oli vaikea ymmärtää mi-

ten Maharshi voisi tietää niin mitättömiä yksityiskohtia, Bhagavan hymyili ja huomautti, "Sillä ei ole väliä, miten voin kertoa. Riittää että tiedätte, että Itseä eivät paikka ja aika rajoita."

Knowles, italialainen, joka ymmärsi hyvin sekä itä- että länsimaista filosofiaa, tuli kerran Ashramiin ja kävi Bhagavanin kanssa monia mielenkiintoisia keskusteluja. Eräänä aamuna Bhagavan kuvaili *jivanmuktan* tilaa: "Hän on jatkuvasti tietoinen Itsestä, todistajatietoisuudesta, joka ylittää ajan ja tilan ja syy-seuraussuhteen, Olemisen täyteys. Kuinka hän on ei-tekijä, ei-nauttija ja silti samaan aikaan tekijöistä suurin, nauttijoista suurin ja niin edelleen." Tätä Knowles ei sulattanut. Keskustelun tuoksinassa hän esitti Bhagavanille suoran kysymyksen, "Puhutteko vai ettekö puhu meille?" Bhagavan esitti Knowlesille paljonpuhuvan katseen ja sanoi mitä painokkaimpaan sävyyn: "Ei, 'Minä' en puhu teille." Haltioituneella mielellä Knowles kajautti: "Ei, Bhagavan ei puhu meille. Hän on vain olemassa. Siinä kaikki."

1930-luvun lopulla, kun Bhagavanin *Nool Thirattulle* (julkaistu nimellä *Collected Works* englanniksi), joka oli painamista vaille valmis, ehdotettiin, että siihen kirjoitettaisiin esipuhe. Mutta kukaan ei ilmaissut haluaan tehtävään vaan jokainen puolustautui sillä, ettei ollut pätevä tehtävään. Tätä draamaa, joka kesti pitkään, Bhagavan seurasi hiljaa. Noin 22:30, kun olin poistumassa hallista, Bhagavan katsoi minua ja sanoi: "Mikset sinä kirjoita esipuhetta?" Olin yllättynyt, mutta sanoin nöyrästi: "Uskaltaisinkin kirjoittaa vain jos minulla olisi Bhagavanin siunaukset tehtävään." Bhagavan sanoi: "Kirjoita, kaikki menee hyvin." Niinpä aloin kirjoittaa keskellä yötä ja suureksi hämmästyksekseni tein kolmessa vartissa luonnoksen ikään kuin Korkeimman Voiman yllyttämänä. En muuttanut siinä edes pilkun paikkaa, ja kolmelta, aikaisin aamulla, laitoin sen Bhagavanin jalkoihin. Hän oli tyytyväinen ja antoi sille suostumuksensa.

Talks with Sri Ramana Maharshi (Keskustelut), merkintä päivätty 20. heinäkuuta 1936, dokumentoi:

T.K.S.Iyer, opetuslapsi, oli kuohuksissa, kun joku oli kaupungissa puhunut halventavasti Mestarista eikä hän ollut pystynyt maksamaan samalla mitalla. Niinpä hän kysyi Mestarilta, mitä seuraamuksia hänelle tulisi siitä, kun hän oli epäonnistunut puolustamaan tätä. Maharshi vastasi, "Kärsivällisyyttä, enemmän kärsivällisyyttä; suvaitsevaisuutta, enemmän suvaitsevaisuutta."

116

T.R.Kanakammalin (nainen) setä Ramakrishna Iyer, Munsif Tiruvannamalaissa, oli yksi Sri Ramanan varhaisimmista opetuslapsista. Myös hänen isänsä oli asettunut asumaan kaupunkiin. Naimisiin meno oli vastoin hänen toiveitaan eikä hän koskaan viettänyt perhe-elämään. Kirja *Cherished Memories* (alunperin tamiliksi) ja video *Guru Ramana* sisältävät hänen muistelmiaan.

Olen vierailut Ashramissa säännöllisesti, mutta tulin asettuakseni sinne pysyvästi vuonna 1946. Muutamaa päivää ennen siirtymistäni minulla oli outo ja hieno kokemus. Normaali käytäntöni oli herätä neljältä aamulla ja viettää aikaa meditaatiossa. Eräänä aamuna, kun en ollut vielä noussut vuoteesta, tunsin Bhagavanin istuvan vierelläni hyväillen kaulaani ja kurkkuaani. Hän hymyili ja sanoi: "Mikä se on, mitä annoit minulle? Miksi rakastat sinua niin paljon?" Kaikki aistini olivat tietoisia Bhagavanin läsnäolosta vierelläni. Minulla ei ole hajuakaan siitä kuinka kauan makasin niin. Vielä senkin jälkeen, kun nousin ylös, olin edelleen tietoinen epätavallisesta tunteesta syvällä sydämessäni. Suuri rauha oli ottanut haltuunsa aistini. Vaikka jatkoin tavanomaista toimintaani, olin hämmentyneessä tilassa. Vanhempani huomasivat muutokseni. Heillä ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin antaa minun kulkea tietäni ja sallia minun olla Bhagavanin seurassa.

Kun asuin yksin huoneessa lähellä Ashramia, ruoanlaiton hoitaminen ja monien kotitöiden tekeminen aiheuttivat vaikeuksia ja turhautumista. Mutta joka aamu sydämeni lauloi ajatellessani viettäväni päivän Bhagavanin läheisyydessä. Mennessäni Ashramiin, tunsin muutoksen itsessäni. Kaikki pikkumaiset huoleni katosivat kuin taikaiskusta. Huomasin myös, että jokainen sisäisestä voimistani pikku hiljaa rauhoittui. On vaikea kuvailla tätä tunnetta. Ajoittain se oli kuin olisin täysin irti ruumiistani. Olin hurmoksen tilassa.

Joskus huomasin Bhagavanin kohdistavan katseensa minuun. Hänen katseensa intensiteettiä oli ajoittain lähes mahdotonta sietää. Mieleni saattoi kokonaan imeytyä Itseen ilman mitään omaa ponnistusta. Kokemuksen rauha ja ilo saattoivat oleskella pitkään poistuttuani hallista.

Eräänä päivänä, kun olin heittäytynyt ja asettautunut halliin, Bhagavanin silmät viipyivät minussa. **Bhagavanin katseen alla on mahdotonta pitää silmiään auki. Hänen suoran katseensa intensiteettiä on tavallisen ihmisen mahdotonta kestää. On kuin joku näkymätön voima olisi tullut sinuun ja teh-**

nyt tiensä olemuksesi ytimeen eikä siellä ole mitään muuta kuin Itsen autuas tietoisuus.

Kun tämä tapahtui lyhyen aikaa, minä pystyin katsomaan Bhagavanian silmät auki. Mutta muutamassa sekunnissa silmäni sulkeutuivat itsestään ja uppouduin täysin rauhaan, joka on sanoin kuvaamatonta. En tiedä kuinka kauan pysyin tässä autuuden tilassa. Kun onnistuin avaamaan silmäni, näin, että Bhagavanin katse kohdistui edelleen minuun. Sitten näin hänen nousevan ylös ja menevän hallista ulos. Nousin myös itse. Kameswaramma (naisuskovainen) halasi minua ja sanoin kyynelsilmin, "Kanakamma, olet todellakin onnekas. Bhagavanin silmät olivat sinussa koko ajan. Hän ei siirtänyt katsettaan hetkeksikään. Minä tarkkailin sinua ja Bhagavanian koko ajan. Bhagavan on ollut sinulle äärimmäisen armollinen tänään. Mitä muuta voit haluta!" En voinut vastata näihin sanoihin mitään, koska olin puheen takaisessa tilassa. Mieleni tila oli sanoinkuvaamaton. Tunsin sisimmässäni syvää rauhaa, joka säilyi monta päivää. Joka kerta, kun ajattelen sen päivän kokemusta, tunnen samaa ekstaattista jännitystä.

Eräänä päivänä nuori, hyvin koulutettu mies tuli Bhagavanin luo, heittäytyi maahan ja istui alas. Bhagavanian puhutellen hän sanoi: "Ramakrishna Paramahansa pystyi nostamaan Vivekanandan *nirvikalpa samadhin* tilaan pelkällä kosketuksella. Voiko Bhagavan tehdä saman minulle?" Bhagavan ei sanonut mitään. Nuorukainen odotti ilmeisen malttamattomana Bhagavanin vastausta. Muutaman minuutin hiljaisuuden jälkeen Bhagavan katsoi kohti nuorukaista ja kysyi pehmeällä äänellä: "Sinä olet toinen Vivekananda, oletan?" Nuorukainen oli häkeltynyt. Hän oli sanaton. Suuresti hämmentyneenä hän lähti hallista ääneti.

Silloin Bhagavan kertoi meille, "On vaikea arvioida puutettaan itseanalyysillä ja itsekritiikillä. Ihmisellä on taipumus ajatella itseään täydelliseksi. Vaikka tämä henkilö oli innokas näkemään onko minulla Sri Ramakrishnan voimaa, hän ei ollut huolissaan siitä onko hänen omat ansionsa verrattavissa Vivekanandaan. Tämä johtuu siitä, että hän oletti, että hän oli täydellinen. Sri Ramakrishna soi tämän harvinaisen tilan Vivekanandalle vain, koska tämä oli henkilö, jolla oli harvinaisen hengellinen ansio."

Kerran Subbalakshmi Ammal [no. 68], pitkäaikainen kannattaja ja Ashramin kokki, nyppi mielivaltaisesti kukkia pensaasta. Bhagavan kysyi, "Mitä teet, Lakshmi?" Hän vastasi: "Nypin kukkia *pujaan*." Osoittaen pyyhettä, jonka hän oli levinnyt maahan kukkien keräämistä varten, Bhagavan sanoi: "Sinulla on jo niin paljon kukkia. Miksi nyppiä enempää?" Nainen vastasi teeskentelemättömästi: "Tässä pensaassa on niin paljon kukkia. Luulin, että olisi parempi kerätä ne, ennen kuin antaa niiden mennä hukkaan." Bhagavan tiuskaisi, "Olet jo nähnyt ja nauttanut kauniita kukkia täynnä olevan pensaasta näystä. Nyt et välitä saako kukaan muu

saman mahdollisuuden nauttia sydäntä lämmittävistä näyistä. Tai saattaa olla, että sinulla on yksinoikeus tähän pensaaseen. Oletko istuttanut ja vaalinut sitä itse, jolloin se on omaa henkilökohtaista omaisuuttasi?" Subbalakshmi Ammal kertoi, että tapahtuman jälkeen hän muisti Bhagavanin sanat joka kerta, kun hän näki kukkivan pensaan!

117

Srikrishnaprem, entinen prof. Ronald Nixon Englannista, opetti kirjallisuutta Benaran ja Lucknown yliopistoissa ennen kuin hänestä tuli Vaishnavite sannyasi. Hän asui Almorassa Yashoda Main ashramissa. Tarinan hänen vierailustaan Tiruvannamalaissa vuonna 1948 on kertonut hänen ystävänsä Dilip Kumar Roy (no. 8).

Hän tuli huoneeseen, jossa Maharshi oli makuullaan ja istuutui oppilaiden joukkoon meditoimaan. Heti, kun hän teki niin, hän kuuli äänen toistavan yhä uudelleen, Kuka sinä olet? Kuka sinä olet? Kuka sinä olet? Hän yritti olla välittämättä siitä, mutta lopulta hän vastasi henkisesti "Olen Krishnan palvelija." Ääni jatkoi kyselyä: "Kuka oli Krishna?" Hän vastasi, "Nandan poika. Hän on *avatar*, yksi kaikissa, (vakituinen) asukas jokaisessa sydämessä."

Seuraavana aamuna, kun hän istuutui halliin muiden opetuslasten joukkoon, Maharshi loi häneen säteilevän katseensa ja hymyili hänelle. Hän sulki silmänsä. Sitten yhtäkkisenä pähänpistona hän huomasi kysyvänsä hiljaa Maharsilta, "Kuka te olette?" Kun jokin sai hänet avaamaan silmänsä, hän havaitsi, että Maharshin sohva oli tyhjä. Hän sulki silmänsä uudelleen; mutta pikapuoliin hän avasi ne. Maharshi, joka oli makuullaan tavanomaisella paikallaan, antoi hänelle ohikiitävän hymyn ja paljonpuhuvan silmäyksen.

V. Ganesan kirjassaan *Moments Remembered* dokumentoi:

Srikrishnaprem kuljetti aina mukanaan olkalaukkua, jossa hän säilytti lasikuvussa Radhan ja Krishnan kuvia. Vain kun hän meni nukkumaan, hän laski pussin olaltaan. Hän oli vankkumaton *Vaishnavite*. Kerran hän siteerasi '*sarvam Vasudevamayam jagat*¹¹⁴ ja kysyi Bhagavanilta "Eikö tämä ole korkein ihanne?"

Bhagavan nyökkäsi hyväksyvästi ja sanoi: "Kyllä, kyllä! Se on Tietoisuuden ylevä tila. Silti, kuka on se, että ajattelee, että kaikki, mitä koetaan, on Vasu-

114 Kaikkialle leviää Herra Vasudeva eli Krishna.

devaa? Etkö se ole sinä itse? Samalla kun näet maan, puut ja kasvit Vasudevana, etkö haluaisi nähdä itsesi Hänenä? Jos sinä, joka näet kaiken Vasudevana, opit näkemään itsesi Vasudevana, tulet itse Vasudevaksi. Jos hän, joka näkee, muuttuu Vasudevaksi, niin se, mitä nähdään, tulee automaattisesti Vasudevaksi! Acharya Sankaran *drishtim jnanamayeem kritva* (olla täydellisesti *jnanan* läpäisemä) on yksinkertaisesti tätä."

Balarama Reddy teoksessaan My Reminiscences dokumentoi:

Eräänä iltana Srikrishnapremia pyydettiin laulamaan *bhajanoita* Bhagavanin edessä. Noin seitsemänkymmentäviisi opetuslasta oli kerääntynyt kuuntelemaan hänen lauluunsa. Hän lauloi syvällä, aidolla antaumuksella, vaikka lausuikin sanat intialaisella aksentilla. Kaikki liikuttuivat hänen esityksestään. Bhagavan kommentoi myöhemmin, "Tässä on yksi länsimaalainen, joka ilmentää todellisen intialaisen *bhaktan* kiihkoa ja antaumusta."

118

Prof. Pryn Hopkins (1885-1970), yhdysvaltalainen sosiaalipsykologi, on kirjoittanut useita kirjoja sosiaalipsykologiasta. Hän vieraili Sri Ramanain luona sen jälkeen kun oli lukenut Bruntonin (no. 1) kirjan *A Search in Secret India*.

Minua pyydettiin laittamaan tuolini eturiviin ja tulkki istui viereeni. Maharshi sanoi, että tiedämme esineen vain aistimisen kautta ja siitä johtuen etäältä. Fyysikot ovat osoittaneet, että se, minkä me ajattelemme olevan kiinteä esine, on vain elektronien ja protonien tanssia.

Kysyin: "Jos ulkoisella ilmiöllä, jonka minä näen, ei ole todellisuutta egotani erillään, miten on mahdollista, että myös joku muu havaitsee ne? Esimerkiksi, minä en ole ainoa, joka nostaa jalkaansa ylemmäs välttääkseen kompastumasta tuohon jakkaraan tuolla, vaan myös te nostatte jalkaanne ylemmäs välttääksenne kompastumasta siihen. Onko se pelkkää sattumaa, että jokainen meistä on itsenäisesti tullut siihen tulokseen, että jakkara on siellä?"

Maharshi vastasi, että jakkara ja meidän kaksi egoamme luotiin toisilleen vastavuoroisesti. Silloin kun joku on unessa, hän voi nähdä unta jakkaraa ja henkilöistä, jotka välttelivät kompastumasta siihen, samoin kuin henkilöt valve-elämässä tekivät, mutta silti se ei todista, että unijakkara on enää todellinen? Ja niin

meillä oli siitä tunnin ajan soutava huvittuneisuudesta koostuva tunnelma.

Maharshi jatkoi sanomalla, että tärkein asia on pitää Itsetuntemuksemme erossa siitä, mitä egomme ja kehomme tuntevat tai tekevät. Meidän pitäisi ajatella, "Tunteet jatkuvat, tämä keho toimii sillä ja sillä tavalla", muttei koskaan, "Minä tunnen, minä teen."

Minä vastustin, "Te olette sanoneet meille, että kaikki eläimelliset ominaisuudet ovat egon ominaisuuksia. Jos ja kun ihminen saavuttaa *jivanmuktin*, hän lakkaa tuntemasta vastuuta egonsa ja kehonsa käyttäytymisestä, niin eivätkö he juokse vauhkona?" Maharshi vastasi: "Kun olet saavuttanut *jivanmuktin*, tiedät vastauksen tähän kysymykseen. Tehtävänäsi ei ole nyt huolehtia siitä, vaan tuntea Itse."

Minä sanoin: "Täällä meidän edessämme on Maharshi, joka on saavuttanut *jivanmuktin* ja niin hän on vetäytynyt kaikesta vastuusta egonsa ja kehonsa käyttäytymisessä. Mutta vaikka hän vakuuttaa niiden olevan kaikkien pahojen ominaisuuksien istui, hänen egonsa ja kehonsa jatkavat käyttäytymistään vallan tyylikkäästi sen sijaan että juoksisivat vauhkona." Hän sivalsi, "Hoitakoon Maharshi sitä ongelmaa, jos sitä syntyy ja huolehtikoon Mr. Hopkins siitä, kuka Mr. Hopkins on."

119

Kenraalimajuri V.N. Parameswaran Pillai O.B.E. entisen Travancoren (Keralan) sotajoukkojen G.O.C. (Komentava kenraali). Jopa palveluksessa ollessaan hänellä oli syvästi uskonnollisuuteen taipuvainen mieli. *Sannyasa dikshan* jälkeen vuonna 1958 hänet tunnettiin nimellä Swami Paresananda.

Vuonna 1936 olin kapteeni Travancoren valtion sotavoimissa ja A.D.C. ('adjutantti') Hänen Korkeudelleen Maharajalle. Hänen Korkeutensa ja Kuninkaallinen Äiti menivät Madrasiin, mistä he vierailivat Sri Ramanasramamissa. Kun Maharaja palasi takaisin, mietin, olipa ollut huonoa tuuriani, että minua ei ollut otettu adjutanttina kyseisellä kiertueella. Sillä välin, eräänä aamuna ystäväni Narayana Pillai, pääkirjanpitäjä kertoi minulle, että hän oli lähdössä Sri Ramanasramamiin seuraavana päivänä ja kysyi, haluaisinko liittyä hänen seuraansa. Olin kuitenkin varma, etten saisi Hänen Korkeudeltaan lupaa näin lyhyellä varoitusaajalla.

Muutamaa tuntia myöhemmin, kun ilmoittauin palvelukseen palatsiin, Hänen Korkeutensa sanoi, omasta halustaan, että jos halusin käydä Sri Ramanas-

ramamissa, voisin mennä Narayanan kanssa. Tämä äkillinen ja odottamaton lupa sai minut muutaman sekunnin ajaksi sanattomaksi.

Narayana ja minä saavuimme Ashramiin. Koska hän oli säännöllinen vierailija, majoituksessa ei ole ongelmia. Me etenimme halliin Bhagavanin *darshaniin*. Halli oli lähes täynnä vierailijoita. Kun tulimme sisään, näkymä toi mieleeni *slokiä Dakshinamurthi Stotrasta*. Minusta tuntui kuin itse Dakshinamurthi olisi makuullaan sohvalla.

Bhagavan huomasi meidät ja hetken kuluttua hän nousi istumaan ja viittoli minua. Emme tienneet ketä hän kutsui. Minä olin outo ja Narayana luuli, että häntä kutsuttiin ja hän nousi ylös. Bhagavan viestitti 'Ei'. Kun osoitin itseäni ja Maharshi nyökkäsi hyväksyvästi, kaikki olivat yllättyneitä ja tulivat uteliaiksi minusta. Myös minä olin yllättynyt. Sen jälkeen kun heittäydyin maahan, hän viittasi minua tulemaan lähemmäksi ja katseli minua jonkin aikaa ja hymyili. Sitten hän sanoi avustajalle, "Nouda se kirja". Se tuotiin ja Maharshi esitteli sen minulle. Se oli malajalaminkielinen käännös Maharshin tamilinkielisestä kirjasta *Geethasaram*. Ilo ja antaumus valtasivat minut täysin.

Sitten tuli lounasaika. Ruokailusalissa Maharshi pyysi minua istumaan vastapäiseen riviin, juuri häntä vastapäätä. Syödessään, hän kysyi hellästi, millaista oli ruoka? jne. Hän sanoi myös, ota tarpeeksi riisiä, currya, syö hitaasti, jne. Koko ajan hän puhui vain minulle. Tämä sai muut miettimään, kuka tämä suosikki saattaisi olla. Tunsin, että se kaikki johtui jostain edusta, jota oli kertynyt aiemmissä elämissä. "Kaikkietävänä, kuten hän on, Maharshi ymmärtää jokaisen sydämen," tämä uskomukseni vahvistettiin.

Narayana oli säännöllinen vierailija Ashramissa, mutta Maharshi ei ollut koskaan puhunut hänelle. Kun minä sain sellaisen suosion häneltä, Narayanalle oli luonnollista tuntea, että häneltä puuttui jotain. Maharshi saattoi helposti ymmärtää tämän. Samana päivänä hän ojensi kirjan myös Narayanalle ja tämä oli siitä mielissään.

120

N.O. Mehta oli uskovainen Gujaratista.

Dilip Kumar Roy [no. 8] ja minä saavuimme Ashramiin 17. helmikuuta 1949 ja menimme nopeasti Maharshin halliin. Bhagavan, kuten Maharshia täällä yleisesti kutsutaan, oli pitkällään sohvalla, jota ympäröi matala, puinen aita sillä etäisyyttä, jolta palvojat koskettivat häntä. Lähellä sohvaa oli suitsukepoltin, joka

paloja koko ajan. Siellä oli vielä toinen poltin, jossa oli suitsuketikkuja. Puhdistava savu kohosi ilmaan.

Ihmiset tulivat ja menivät ulos, kun olivat heittäytyneet Maharshin eteen. Mutta kaikki nämä kunnianosoitukset eivät liikuttaneet häntä vai oliko se vain minun harhaani, sillä nuo ihanat silmät näyttivät luovan jokaiseen, vaikka he olivat kaukana, etäisen katseen.

Kolme nuorta opetuslasta lausui rukouksia Upanishadeista. Tunsin sanskritin kielen upean rytmin paljon voimakkaammin kuin olin koskaan ennen olin tuntenut. Lausunta oli hienoa, puhemelodia taitavaa ja 'egotonta', joten se sai minut välittömästi hiljentymään hartaaseen hiljaisuuteen.

Tunsin, että olin kasvoitusten Todellisuuden kanssa, joka ylitti kaiken, mitä olin unelmoinut hänestä. Tässä oli suuri tietäjä, jonka *darshan* oli epäilemättä etuoikeus. Tunsin vaistomaisesti, että täällä oli Intia korkeimmillaan, sillä täällä oli Todellisuuden syvin oivallus, joka lyö laudalta kaikki arkipäiväiset tekijät ja tuo rauhan, joka ylittää kaiken ymmärryksen. Olimme täysin erilaisessa maailmassa kuin se, jonka olimme jääneet.

Osallistuimme iltarukoukseen lähtöämme edeltävänä iltana. Ne eivät voineet olla jäähyväiset, sillä Bhagavanin läheisyys ei koskaan unohdu. Kun jätimme jäähyväisiä Ashramille, ystäväni sanoi, ettemme voi mitenkään lähteä ilman Bhagavanin lupaa. Saavuimme Bhagavanin luo, kun hän oli tulossa ulos ruokasalista. Meidän palkintomme oli valtava. Bhagavan antoi meille mittaamattoman armonsäilytyskappaleen silmäyksen, joka jo nyt on pyhän pyhiinvaelluksemme yksi kaikkein pysyvimpänä muistojena. **On hämmästyttävää kuinka Bhagavanin läsnäolo ja hänen tavanomaiset, ilmeisen rutiinit toiminnat taikovat niin maagisen loitsun kaikkien niiden ylle, joita on siunattu tulemaan hänen lähelleen.**

121

Madhavi Amma oli vilpittömän naisihailija, joka kiristi *dikshan* Sri Ramanalta.

Tiesin aivan hyvin, että Bhagavan ei antanut mitään muodollista initiaatiota, mutta pyysin sitä aina tilaisuuden tullen. Bhagavan vastasi poikkeuksetta "Kuka on Guru ja kuka on *shishya* [Opetuslapsi]? He eivät ole kaksi. On vain Yksi Todellisuus. Se on sinussa eikä sitä voi antaa tai ottaa."¹¹⁵

¹¹⁵ Tässä on kiinnostavaa huomata Sri Raman vastaus Bruntonin pyyntöön, tehty vuonna 1930, hyväksyä hänet opetuslapsena. Brunton kirjoittaa: "Sydämessäni tiedän, että tulen yhtenä, joka pyrkii päästä opetuslapsen asemaan eikä minulla ole mitään lepoa mielessäni, ennen kuin kuulen Maharshi päätöksen. Esitin pyyntöni lyhyesti ja tyyliä. Hän jatkaa hymyilyään minulle, muttei

12. maaliskuuta 1934 menin halliin. Vain avustaja Madhava Swami oli paikalla. Kun esitin tavallisen pyyntöni, Bhagavan pani pois sanomalehden, jota hän luki ja istui *padmasanaan*, täysin imeytyneenä. Silloin lausuin ylistyslaulun gurulle teluguksi ja vielä *Aksharamanamalain*.¹¹⁶

Bhagavan kääntyi Madhava Swamin puoleen ja sanoi: "Hän on rukoillut Sri Arunachalaa." Tämä tunkeutui minuun siten, että Sri Arunachala antaa initiaation ja myös että Bhagavan ja Sri Arunachala eivät ole kaksi. Bhagavan palasi imeytymisen tilaansa ja minulla oli hellittämätön pyyntö *upadesaa*. Mutta hän jatkoi liikkumatonta istumistaan. Lopulta kiusin häneltä, "Enkö ole pätevä henkilö saamaan *upadesaa*? Bhagavanin pitäisi itse kertoa siitä minulle."

Heti kun sanoin näin, huomasin kirkkaan valon säteilevän Bhagavanin kasvoista ja häikäisevä loisto täytti koko hallin. En voinut nähdä Bhagavanin kehoa, vaan vain kirkkauden. Vuodatin valtavasti kyyneleitä. Koko tapahtuma kesti muutaman sekunnin. Heittäydyin Bhagavanin eteen. Hänen huulillaan oli hymy, muttei mitään muuta liikettä. Hetken päästä hän kääntyi kohti minua ikään kuin kysyäkseen: "Oletko päässyt eroon vimmastasi?" Sitten hän otti palan paperia, kirjoitti sille *slokan* ja antoi sen minulle sanoen: "Et voi hyödyntää sitä meditaatiossa." *Sloka* oli: "Minä rakastan Guhaa, Asujaa Sydämen Luolassa, Maailmankaikkeuden Suojelijan Poikaa, Tietoisuuden puhdasta valoa ajattelun tuolla puolen, *jnana saktin* asean käyttäjää ja tahrattomien opetuslasten tietämättömyyden Poistajaa."

122

Tohtori Shankar Rao, eläköitynyt piirilääkäriin, hoiti Sri Ramanaa lähes hänen sairastumisensa alusta asti.

Bhagavanin hoitaminen lääkäriin ei ole tavallinen etuoikeus eikä mikään tavallinen kokemus. Se oli ainutlaatuisen luonteen korkeimman luokan koulutusta.

sano mitään. Toistan kysymykseni jotenkin painokkaasti. Seuraa toinen pitkä tauko, mutta lopulta hän vastaa minulle, pitäen arvoaan alentavana kutsua avukseen tulkkia, joten hän ilmaisee itseään suoraan englanniksi. 'Mitä on tämä puhe mestareista ja opetuslapsista? Kaikki nämä erot ovat olemassa vain opetuslapsen näkökannalta. Sille, joka on oivaltanut todellisen Itsen, ei ole mestaria eikä opetuslasta. Tällainen henkilö pitää kaikkia ihmisiä tasavertaisina.' Olen hieman tietoinen alkuperäisestä työkeästä kiellosta ja vaikka esitän pyyntöni muilla tavoin, Maharshi kieltäytyy samalla tavoin. Mutta lopulta hän sanoo, 'Sinun täytyy löytää Mestari sisältäsi, omasta henkisestä itsestäsi. Sinun täytyy katsella hänen kehoaan samalla tavalla kuin hän itse sitä katselee, keho ei ole todellinen minä.'" *A Search in Secred India*, luku 14.

116 Satakahdeksan hymniä Arunachalalle Sri Ramanalta, *katso* s. 437.

Se antoi minulle ihmismäisiä samoin kuin yli-inhimillisiä ja jumalan kaltaisia eläviä välähdyksiä Sri Maharshin persoonallisuudesta.

Kun tulin Ashramiin joulukuussa 1948, Bhagavanilla oli pieni kyhmy ihon alla kyynärpään yläpuolella. Se poistettiin helmikuussa 1949. Mikroskooppinen tutkimus paljasti sen olevan pahanlaatuinen lihaskasvain (syöpä). Haava ei parantunut ja muutamassa päivässä ilmestyi uusi kasvain. Kasvain laantui hieman radiumhoidolla, mutta alkoi taas kasvaa. Elokuussa kasvain poistettiin Madrasista tulleiden kirurgien toimesta. Joulukuussa 1949 pieni kyhmy ilmestyi jälleen keskellä käsivartta, jota operoitiin. Puoliväliin helmikuuta 1950 kasvain alkoi taas kasvaa. Kaikki hoidot, myös sekä homeopaattinen että ayurvedinen, epäonnistui-
vat. Bhagavanin yleinen terveydentila heikkeni koko ajan ja loppu tuli 14. huhtikuuta 1950.

Bhagavan asenne kehoaan kohtaan oli täydellinen välinpitämättömyys. Taudilla ja kivulla ei ollut vaikutusta hänen mieleensä. Jos hän salli itseään hoidettavan tässä sairaudessa, se johtui enemmän siitä, että hänen opetuslapsensa sitä halusivat kuin siitä, että hän halusi helpotusta. Hänen asenteensa oli aina korkeinta välinpitämättömyyttä kehon vaivoihin. Se tapa, millä hän kantoi kipua, joka oli ajoittain erittäin sietämätöntä, ilman kärsimisen merkkejä, oli kaikille ihme.

Eräs ystävästäni otti valokuvia Sri Bhagavanista eräänä iltapäivänä. Yöllä, kun olimme molemmat yhdessä ja sidoin haavaa, hän viittasi valokuviin ja esitti syvällisen henkisen tutkielman käyttäen esimerkkinä valokuvauksen tietoa. Hän sanoi: "Kuvan tarttumista varten filmi päällystetään hopeasuoloilla pimeässä ja kun filmiä valotetaan kamerassa, saat aikaan jäljen (vaikutelman), joka johtuu ulkopuolisesta valosta. Jos filmiä valotetaan ennen kuin laitat sen kameraan, siihen ei voi tulla jälkeä. Samoin on meidän *jivojamme* kohdalla. Kun se on vielä pimeydessä, se voi saada vaikutelman siitä vähäisestä valosta, joka vuotaa sisään. Mutta kun tiedon valo on jo hukuttanut sen, ulkoisten esineiden vaikutelmia ei voi saada." Samaan tyyliin hänellä oli tapana viihdyttää lääketieteellisiä avustajiaan vitseillä syvällisen henkisen koulutuksen lomassa.

Katsella Bhagavana ja kuunnella jopa hänen päivittäistä puhettaan oli koulutusta heille, jotka olivat lähellä häntä. Ei ollut mitään tarvetta lukea kirjoja uskonnosta tai filosofiasta. Hänen koko filosofiansa ja sukupolvien filosofia oli Bhagavanin elämässä. Hänen elämänsä oli korkeimman filosofian esitelmä.

123

Emmanuel Sorensen (Sunya Baba), tanskalainen opetuslapsi, viittasi kerran

Sri Ramanaan 'synnynnäisenä mystikkona'. Hän vieraili Ashramissa monta kertaa vuosina 1936-46. Suurimman osan elämästään hän vietti ashramissa lähellä Almoraa Uttaranchalissa.

Hän näytti typerästä Olennosta olevan ominaisuuksiltaan Sunya-Santi-Hiljaisuus ja intuitiivisesti tietoinen, joka koettiin miellyttäväksi ja arvostetuksi Intiassa. Houkutus antoi minulle tarvittavan työnnön tai vedon uskaltaa eteenpäin yksinkertaisesti ja yksin Intiassa, ja aiottu 3 tai 4 kuukauden oleskelu venyi 45:ksi Himalajan *anandan* – armon vuodeksi. Yksinäiselle pyhiinvaeltajalle Tietoisuudesta oli tullut 'Koti.' Intiassa luin Vedoja, Upanishadeja ja kirjoituksia aidoista Mestareista.

Kuulin Sri Ramana Maharshista, kun olin Kashmirissa ja Tiibetissä, Lamoilta ja myöhemmin Paul Bruntonilta [no. 1] ja Dr. W.Y. Evans-Wentziltä¹¹⁷. Vietettyäni useita vuosia Himalajalla, tulin Sri Ramana Maharshin luo vuonna 1936 ja Paul Brunton esitteli minut hänelle. Tulin vielä kolmesti tai useammin muutaman vuoden välein. Mutta ensimmäinen Maharshin *darshan* pysyy unohtumattomana kokemuksena, varsinkin Sri Ramanan rento, niin kuin se oli, toteamus, "Me olemme aina tietoisia," ja tämä teki mitä voimakkaimman vaikutuksen minuun. Se kaikui tietoisuudessani kuin tuulikello ja jatkoi oleskeluaan muistissani kuin mantra tai kaiku. Muistan myös joitakin hänen mainitsemiaan kohtia Raamatusta: "Minä olen Se, joka minä olen", "Olkaa hiljaa ja tietäkää, että minä olen Jumala", "Etkö tiedä, että sinä olet Jumala."

Huomasin, että Ramana Maharshin kokemus oli puhtaasti Advaitinen ja hänen pääkielensä oli säteilevä hiljaisuus, johon vain kypsät sielut, jotka ovat perehtyneet yksinäisyyteen, voivat helposti reagoida. Kun tungettelevat virkamiehet kyselivät Sri Ramanalta ja kun häneltä myöhemmin kysyttiin, oliko se väsyttänyt häntä, hän sanoi: "Ei; En käyttänyt mieltäni!" Hän oli mieletön ja egoton.¹¹⁸

124

Lokamma oli keittiötyöläisenä Ashramissa.

Satuin tapaamaan Thenamman (keittiöapulaisena Ashramissa), joka oli ollut Sri Ramanasramamissa. Hänen kertomuksensa Sri Ramanan elämästä ja ope-

¹¹⁷ Hän oli filosofian professorina Oxfordin yliopistossa, Englannissa.

¹¹⁸ Viittaus näyttää koskevan kysymyksiä, joita Sri Ramanalle esitti komissio, joka vuonna 1936 tuli Ashramiin kuulustelemaan häntä Ashramin omaisuuden omistusoikeudesta. Yksityiskohtiin viitataan David Godmanin kirjassa *Living By The Words Of Bhagavan*, s.136-43.

tuksista sytyttivät minussa halun vieraillla hänen luonaan. Perheeni jäseniä kuoli ennen sinne menoani ja tämä alkoi vaikuttaa terveyteeni. Lopulta minulle annettiin pitkään kiistelty hyväksyntä ja menin Ashramiin pyhiinvaeltajaryhmän kanssa.

Pelkällä katseella Bhagavan siirsi voimaansa. Tunsin sen kulun suonissani. Silmät täynnä onnen kyyneliä jatkoin Bhagavanin katselua, joka kysyi Muruganarilta, "Onko hän se, josta Thenamma puhui?" Viikon kuluttua, kun tulin uudestaan, sanoin, "Bhagavan, minulla ole ketään, jota kutsua omakseni paitsi te. Siunatkaa minua niin, että voin aina pysyä läheisyydessänne." Juuri silloin Muruganar tuli ja Bhagavan pyysi häntä lukemaan *Upadesa Saaramia* minulle. Pyysin siitä kopion, jonka sain.

Vähitellen minusta tuli säännöllinen vierailija. Minulla oli tapana auttaa keittiössä. Eräänä päivänä minun piti keittää hieman *dhalia* ja currya. Tulin aikaisin aamulla, jotta minulla olisi enemmän aikaa. Mutta Bhagavan oli nopeampi kuin minä. Hän sanoi minulle, että *dhal* oli valmis ja minun täytyy valmistaa vain currya. Bhagavan kysyi Thenammalta, mitä hän oli tekemässä, ja todettuaan, että hän oli valmistamassa erityistä ruokaa naiselle, jolla oli kuukautiset, hän harmistui ja sanoi: "Miksi hänen pitäisi syödä erikseen valmistettua ruokaa? Älä erottele, tarjoa hänelle samaa ruokaa kuin muillekin."

Ilta-aterian jälkeen Bhagavan kysyi minulta annettiinko naiselle yhteistä ruokaa. Kun vakuutin häntä siitä, Ashramin johtaja tuli lähellä ja kertoi minulle kuiskaten, että jos joku muu kysyi mitä ruokaa naisille tarjoihtiin heidän kuukautistensa aikana, minun pitäisi sanoa, että heille tehtäisiin erillistä ruokaa. Bhagavan sattui kuulemaan mitä johtaja sanoi ja moitti häntä: "Miksi pyydät häntä kertomaan valheita? Ashram antaa ruokaa kaikille eikä erottele. Täällä ei ole kastittomia. He, jotka eivät pidä siitä, voivat syödä muualla."

Hän jatkoi vielä, "Äidin kanssa oli samoja ongelmia Skandasramissa. Täällä meillä on kuukautiset ja siellä meillä oli pariahit. Hän ei suostunut antamaan ruokaa miehelle, joka toi meidän polttopuut, koska hän pelkäsi saastumista! Hän vaati, että minun täytyi syödä ensin, sitten hän söisi ja sitten metsuri voisi saada rippeet, jotka jätetään maahan Ashramin ulkopuolelle. En suostunut syömään ennen kuin mies oli kunniallisesti ruokittu. Aluksi hän ei taipunut ja kärsi, itki ja jatkoi jopa ilman ruokaa. Mutta minä olin peräänantamaton; ja hänen oli pakko sopeutua minun näkökantaani. Mitä eroa on miehen ja miehen välillä? Eikö ole oikein nähdä Jumala kaikessa?"

Olimme kaikki hämmästyneitä. Nuhtelu, johtajan puhuttelu, menivät syvälle sydämiimme.

Raja (V. Rajasubrahmania) Iyer oli Sri Ramanasramamin ensimmäinen postimestari.

Äitini ja vanhempi sisareni kunnioittivat Bhagavana erittäin suuresti. Muutamana ensimmäisenä vuotena sen jälkeen, kun Bhagavan oli saapunut Arunachalaan, he eivät hukanneet tilaisuutta tarjota hänelle ruokaa.

Tapasin Bhagavanin ensimmäisen kerran vuonna 1911. Sen jälkeen menin tapaamaan häntä aina silloin tällöin. Vuodesta 1935 lähtien jäin pysyvästi Ashramiin. Tilanne, jossa minusta tuli pysyvä asukas, on mielenkiintoinen. Eräänä päivänä näin unta, jossa Bhagavan käski minun vetää punkahia¹¹⁹ yläpuolella. Totteletin häntä suurella ilolla. Seuraavan käyntini aikana Bhagavan katsoi ylös heti kun olin heittäytynyt maahan ja pyysi minua vetämään punkahia. Tämä oli yllättävää ja yhdistin sen välittömästi uneeni. Vedin punkahia iloisesti hetken, kunnes Bhagavan pyysi minua lopettamaan. Tällä Bhagavan oli hellästi vetänyt minut alaisuuteensa.

Sääntönä oli, että asukkaiden piti tehdä töitä sen vastikkeeksi, että saivat oleskella Ashramissa. Minulle annettiin tehtäväksi tehdä *iddlejä*. Prosessiin kuuluva hionta oli vaikeaa. Bhagavan antoi joskus hyödyllisiä vinkkejä sen helpottamiseksi. Usein Bhagavan työskenteli meidän kanssamme leikaten vihanneksia, jne. Hän oli hyvin tarkka siitä, ettei mitään heitetä hukkaan. Hän näytti, miten käyttää kauhaa, jotta välttää läikyttämisen, kun sillä kaataa ja miten sytyttää tulen vain muutamalla pisaralla petroolia.

Vuonna 1937 Sri Ramanasramamissa avattiin postitoimisto ja minut nimettiin ensimmäiseksi postimestariksi. Sitä ennen kannoin postin kaupungista. Bhagavan huomautti leikkisästi, "Eilisen postinkantaja on tämän päivän postimestari."

Bhagavanilla oli tapana herätä neljältä aamulla. Yhdeksään asti illalla siellä kulki jatkuva vierailijoiden virta ja oli koskettavaa kuinka hän huolehti jokaisesta. Tarjotakseen hieman helpotusta, johto päätti sulkea hallin ovet kahdeksi tunniksi lounaan jälkeen. Kun Bhagavan oppi sen, hän istui lounaan jälkeen hallin ulkopuolelle sanoen, että ihmiset tulevat katsomaan häntä pitkistä matkoista; heillä saattaa olla muita kiireellisiä töitä. Johto voi aivan hyvin sulkea ovet, mutta hän oli vapaa tapaamaan vierailijoita ulkopuolella. Vaati paljon suostuttelua, jotta Bhagavan antoi periksi.

119 *Punkah* on palmunlehdestä punottu tulenteossa tai viilentämisessä käytetty leyhytin.

126

Roda MacIver (omaa sukua Kamdin) tuli varakkaasta Parsee-suvusta Bombaysta.

Kuulin Bhagavanista ensimmäisen kerran vuonna 1940 Mrs. Taleyarkhanilta, tunnetulta oppilaalta. Hän antoi minulle kirjoja ja kuvia ja kertoi, että Maharshi oli sangen jalo mies. En voinut ymmärtää kirjoja, mutta kuvat liikuttivat minua suuresti. Tunsin tarvetta mennä ja nähdä Maharshia ja ajan myötä haluni tuli voimakkaammaksi. Tähän haluun ei ollut mitään erityistä syytä; asemani Bombayssa oli hyvä sekä taloudellisesti että sosiaalisesti, mutta jotenkin en ollut tyytyväinen. Tunsin levottomuutta, halua lopettaa ja ahdistusta mennä eteenpäin. Ja tein niin vuonna 1942.

Siihen aikaan, kun saavuin Ashramiin, Maharshi oli mennyt ylös vuorelle. Minua pyydettiin odottamaan polulla hänen paluutaan. Odotin näkeväni miehen kävelevän alas vuorelta, mutta **kun Maharshi lopulta ilmestyi, en voinut uskoa, että katselin loistavan auringonnousun paljastumista: valon kaukainen ki-mallus joka, kun se lähestyi, tuli yhä säteilevämmäksi kunnes leimuava au-rinko itse seiso i vieressäni. Tunsin suurta kunnioitusta ja nöyryyttä tämän täydellisen komeuden näytön vuoksi.** Seisoessani tämän säteilevän läsnäolon loisteessa, jotain muuttui sisälläni, jokin uusi tietoisuus tuli julki, jota minulla ei koskaan ennen ollut. Minä takerruin häneen ja hänen rakkauteensa ja sillä hetkellä sielustani tuli hänen.

Seuraavien kahden vuoden aikana vierailin Ashramissa säännöllisesti. Eräänä päivänä vuonna 1944, kun menin halliin, Bhagavan luki joitakin papereita. Istuin alas ja katsoin häntä. Yhtäkkiä hän laittoi paperit syrjään ja käänsi valoisat silmänsä kohti minua. En kestänyt katsetta, joten suljin silmäni kyynelten virratesa pitkin kasvojani. Kun avasin silmäni, hän katsoi vielä minua. Sydämeeni tulvi iloa ja sisäistä rauhaa!

Seuraavana aamuna, kun olin hallissa, joku kysyi Bhagavanilta mikä hyö-tyä oli istua hänen edessään, jos hän ei anna initiaatiota (vihkimistä)? Bhagavan vastasi, että initiaatiota voidaan antaa kolmella tavalla: 'hiljaisuudella', 'katseella' ja 'koskettamalla'. Kun hän sanoi 'katseella', hän katsoi minua. Silloin minulla ei ollut epäilystäkään, että olin saanut initiaation Bhagavanilta, kaikkein kunnioite-tuimmalta Mestariltani!

Kuukauden oleskelun jälkeen palasin Bombayhin, siellä elämässäni tapah-

tui täydellinen muutos. Maalliset ilot lakkasivat houkuttelemasta minua ja halusin olla yksin niin paljon kuin mahdollista. Päätin lähteä Bombaysta ja asettua asumaan Tiruvannamalaihin, mutten tiennyt missä asua. Mutta tiesin, että Bhagavan ohjasi minua ja niin en huolehtinut paljoa. Ja niin kävi, että kaksi päivää ennen lähtöäni Bombaysta, tapasin tulevan mieheni.¹²⁰ Hän pyysi, että menisin ja asuisin hänen talossaan Tiruvannamalaissa ja niin lähdin onnellisena. Pian tämän jälkeen, Bhagavanin siunauksilla, menimme naimisiin Sri Ramanasramamissa. Bhagavan osoitti näkyvää kiinnostusta seremonioita kohtaan.

Minulla oli, alusta alkaen, voimakas halu koskettaa Bhagavanin jalkoja, mutta tiesin, että hänen avustajansa eivät sitä sallineen. Uskouduin tämän halun Mrs. Taleyarkhanille, ajatellen, että hän pitää sen salassa. Mutta hallissa, kaikkien edessä, hän kertoi Bhagavanille "Rodalla on vahva halu koskettaa teidän jalkojanne." Olin niin hämmentynyt. Bhagavan ei sanonut tuolloin mitään; mutta samana päivänä, lounaan jälkeen, hän pysähtyi lähellä minua, sanoi jotain tamiliksi läheiselle kannattajalle ja pyysi tätä kääntämään sen minulle. Opetuslapsi sanoi: "Bhagavan sanoo, miksi hän haluaa koskettaa jalkojani? Jalkani ovat aina hänen päänsä päällä." Ilo valtasi minut. Jokainen ympärilläni onnitteli minua hyvästä onnestani saatuani tämänkaltaisen siunauksen. Ihmiset, jotka olivat olleet Bhagavanin seurassa vuosikausia, sanoivat, etteivät koskaan kuulleet hänen tehneen tällaista huomautusta kenellekään.

Eräänä päivänä tunsin jonkinlaista henkistä tuskaa, kun istuin Sri Bhagavanin edessä. Hän otti palamattoman puuhiilen uurnasta ja sanoi: "Älä polta mieltäsi. Pidä mielesi raikkaana ja puhtaana kuin tämä hiili." Siitä hetkestä lähtien lakasin hätäilemästä mistään ongelmista.

Kerran kaksi vierailijaa tuli Bhagavanin luo. Toinen heistä sanoi Bhagavanin puhutellen: "Ystävänäni on ottanut gurukseen miehen, joka ei ole edes *sadhu*. Näyttääkseni hänelle, mitä *sadgurun* tulisi olla, olen tuonut hänet tänne." Bhagavan vastasi ankarasti, "Kuka sinä olet sanomaan, kuka on oikea guru hänelle? Millä voimalla sinä voit ilmaista, mitä tämä ihminen todella on? Itse asiassa, guru ei ole yhtä tärkeä kuin opetuslapsi itse. Jos joku palvoo äärimmäisellä antaumuksella, jopa kivistä tulisi Korkein Herra."

Kerran ajattelin, että se, mitä Bhagavan tarvitsi, oli nätti hopealaatikko pähkinöille, joita hän piti linnuilleen ja oravaystävilleen. Pieni tinalaatikko, joka hänellä oli, oli vanha ja ruma. Tuskin ajatus oli juolahtanut mieleeni, kun joku toi hopealaatikon, joka minulla oli mielessä ja tarjosi sitä Bhagavanille. Bhagavan huudahti "Hopealaatikko! Ei. Ota se takaisin. Mitä minä teen hopealaatikolla?"

¹²⁰ David MacIver, henkilö, jonka kanssa Arthur Osborne perhe oli asunut neljäkymmentäluvun alussa. *Katso* no. 40, ensimmäinen kappale, s. 115.

Samalla kun hän sanoi tämän, hän katsoi minua kuin sanoakseen, 'Sama olisi tapahtunut sinulle ja sinun hopealaatikollesi!'

Maurice Frydman [no. 36] toi kerran lasillisen appelsiinimehua Bhagavanille, joka huomautti, "Siinäkö kaikki? Se ei riitä", lisäten tauon jälkeen, "kaikille!" Frydman sanoi, että hän oli tuonut sen vain hänelle, koska hänen terveytensä heikkeni. Silti Bhagavan ei edes koskenut siihen. Kaikki, mitä ei jaettu kaikille, oli kuin myrkkyä hänelle.

Avustaja Krishnaswami tahtoi hakata apinoita, jotka tekivät ilkivaltaa hallissa tai yrittivät vaivihkaa viedä hedelmiä. Kerran Bhagavan sanoi hänelle: "Apinat eivät ole niitä, jotka vastaanottavat sinun pahoinpitelyjäsi. Se olen minä. Kärsimys on minun." Kun jotkut opetuslapset valittivat Bhagavanille ongelmistaan apinoiden kanssa, hän sanoi: "Koko tämä alue oli kerran viidakkoa, jossa apinat saattoivat liikkua vapaasti. Se on ollut heidän luonnollinen elinympäristönsä vuosisatoja. Me olemme tunkeilijoita¹²¹. Onko reilua valittaa? Miksei voi sietää pientä epämukavuutta."

127

Meenakshi oli Muruganarin, Sri Ramanan huomattavan opetuslapsen ja runoilijan (no. 53) vaimo.

Vaikka vihkiäisiäni vietettiin suurenmoisella tavalla, minulla tuskin oli nimensä arvoista avioelämää. Pian avioitumiseni jälkeen isäni lähti kotoa ja hänestä tuli Sri Ramanasramamin pysyvä asukas ja eli Dandapani Swamina. Mieheni, joka oli tamilin opettajana Mission Schoolissa, sai kopion *Aksharamanamalaista* isältäni. Lukemisen jälkeen hän lähti kotoa ja saapui Sri Ramanasramamiin ja imeytyi täysin Bhagavaniin. Kun saavuin sinne, löysin hänet enkä silti löytänyt häntä, sillä hän oli nyt kokonaan Bhagavanin ja osoitti ilmeettömästi kieltäytyvänsä hyväksymästä minua vaimokseen. Silti minä jäin Ashramiin.

Niinä päivinä Ashram koostui vain kahdesta mökistä, jotka asettuivat mitä kuvauksellisimpaan ympäristöön. Taustalla oli Arunachalan vuori kaikessa mahtavuudessaan. Bhagavan hoiti ruoanlaiton ja halusin auttaa häntä. Asukkaita oli vain noin kymmenen ja me kirjaimellisesti nautimme Bhagavanista. Sri Ramana tahtoi opettaa minulle jonkin uuden tamilinkielisen hartauslaulun joka päivä ja pani mi-

121 Meidän täytyy muistaa, että olemme itse tunkeilijoita! Silti me pelkäämme vieraslajeja ja yritämme päästä niistä eroon. Emme siedä vieraslajeja, vaikka alkuperäisten asukkaiden on ollut pakko sietää meitä! (Kääntäjän kommentti.)

nut lausumaan sen seuraavana päivänä varmistaakseen, että olin oppinut sen kunnolla.

Eräänä päivänä, kun kaikki mietiskelivät, ajatukseni harhailivat. Aloin toivoa kupillista kahvia. Bhagavan tiesi kaikkien ajatukset. Hän sanoi: "Vaikka kaikki mietiskelevät Itseä, Meenakshi mietiskelee kahvia." Juuri silloin Manavasi Ramaswamylle Iyer [no. 94] saapui mukanaan *iddlejä* ja kahvia meille kaikille. Bhagavan sanoi leikillään, "Meenakshin *tapas* on kantanut hedelmää, ole niin hyvä ja aloita tarjoilu hänestä."

Sen jälkeen, kun Muruganar oli hylännyt minut, joka (Muruganar) ei pitänyt minua vaimonaan Bhagavanin väliintulon jälkeenkään, itkin eräänä päivänä katkerasti Bhagavanin edessä. Hän kysyi: "Onko kukaan moittinut sinua?" "Ei Bhagavan, minä vain kirosin kohtaloani." Sydän täynnä rakkautta hän sanoi, "Meenakshi, mikset usko minun sanojani? Mitä siellä perhe-elämässä on, johon olet niin ihastunut? Minun turvani on aina olemassa sinua varten".

128

Nagaiah V. Chittoor oli legendaarinen telugunkielinen elokuvanäyttelijä. Hänet tunnettiin elokuvista *Bhakta Pothana* ja *Bhakta Thyagaraja*, hän vieraili Sri Ramanan luona 1930-luvulla.

Kun vaimoni kuoli, koko maailma näytti minusta synkältä. Kaikki tuntui kuin kuivalta autiomaalta, jossa ei näkynyt keidasta. Minun täytyi lukea *Gitaa* yhä uudestaan ja uudestaan. Pieninkin ajatus vaimostani upotti minut syvään suruun. Ylittääkseni sen, sallin ystäväni pakottaa minut antamaan musiikkikonsertteja.

Eräänä päivänä jätin kotini, ja vaelleltuani siellä sun täällä, saavuin Sri Ramanasramamiin. Minulle se oli kuin astumista taivaaseen maan päällä. Syvän rauhan ilmapiiri, joka ympäröi Maharshia ja joka sulki sisäänsä paikan, upposi minuun. Vihdoinkin mieleni tunsu hieman lepoa. Bhagavanin majesteettinen hiljaisuus lopetti minun kärsimykseni ja itsekkyyteni kuolemantapauksesta.

Paul Bruntonista [no. 1] ja minusta tuli ystäviä ja aika kului iloisesti. Eräänä päivänä ystävä Chittoorista huomasi minut ja suostutteli minua hyväksymään kuvaussuunnitelman hänen elokuvaansa. Kerroin hänelle, että ellei Maharshi antanut suostumustaan, en hievhdakaan. En ollut puhunut sanaakaan Bhagavanille koko tänä aikana eikä hän minulle. Mutta meidän välillämme oli jokin huomamaton, mutta vahva rakkauden side. Jättää majesteettinen mestari, joka täytti sydämeni rauhalla, oli mahdotonta. Silti halun siemenet oli kylvetty. Etsin mahdolli-

suutta saada Maharshilta lupa. Kun lupaa pyydettiin, hän sanoi: "Kyllä, voit mennä. Sinulla on vielä paljon työtä mitä tehdä." Tuolloin en voinut ymmärtää lausuman vaikutuksia. Tallennustehtävä vei minut elokuvamaailmaan, jossa nimeni ja maineeni herättivät huomiota.

Olisin kuivunut kokoon kunniaattomana ja unohdettuna ilman Bhagavan Ramanan armoa. Hän kaatoi minuun uuden elämän. Maharshilla oli outo käsitys kunkin henkilön tarpeesta ja johtaisi hänet tielle, joka sopi parhaiten kyseiselle henkilölle.

129

Padma Sitapati oli tunnetun mystikon ja Sri Ramanan suuren opetuslapsen Tajoren Janaki Mathan tytär.

Äitini oli juurruttanut minuun syvän rakkauden ja kunnioituksen Bhagavana kohtaan. Olin vierailut Bhagavanin luona lukemattomia kertoja jo lapsuudestani lähtien.

Kolmevuotiaalle pojalleni Janakiramanalle kehittyi korkea kuume ja hän menetti näkönsä. Se oli tragedia, jota emme voineet kantaa. Äitini tuli kotiini ja sanoi: "Älä pelkää. Jumalien Jumala ja meidän perheemme suojelija, Sri Ramana, palauttaa näön." Nämä rauhoittavat sanat eivät uponneet. Silti, äitini huomautuksen vuoksi, kirjoitin kirjeen Bhagavanille esittäen ahdinkoni ja tavoitellen hänen väliintuloaan. Vastaus tuli: "Sri Bhagavanin Armosta lapsi Janakiramanan näkökyky palautuu täysin."

Isäni Dr. Ganapati Iyer oli kanssamme hoitaen poikaani. Kun kuukaudet kuluivat, uskomme, paitsi äitini, horjui karun todellisuuden edessä. Aloimme kyseenalaistaa hänen 'sokeaa uskoaan'.

Oli Karthigai Deepamin päivä.¹²² Äitini suoritti monimutkaista *poojaa*. Kun hän tuli ulos *poojahuoneesta*, hän sanoi, "Padma, Sri Ramana, meidän Sri Ramanamme on palauttanut poikasi näön. Vie hänet tänä iltana Sivatemppeleihin." Menimme välinpitämättöminä temppeleihin. Hämmästyksellemme ja täynnä iloa poikani pälpätti, "Amma! Näen Bhagavanin silmiäni edessä. Minä voin nähdä." Ilon kyyneleet virtasivat pitkin poskiani.

Äitini käski meidän mennä Ramanasramamiin ilmaisemaan kiitollisuutemme Bhagavanille. Bhagavan istui sohvalla, kun tulimme halliin. Hän kuunteli koko tarinan ikään kuin hänellä ei olisi mitään osaa näön palauttamisessa. Tämä

122 Katso liite - II, s. 422.

oli Bhagavan tapa; hän ei koskaan ottanut kunniaa ihmeistään.

Illalla menin uudestaan halliin ja istuin lähelle Bhagavana. Kun tuli hämärää, poikani sanoi: "Amma, näen vain Bhagavan kehon, en hänen kasvojaan." Bhagavan kuuli tämän ja esitti minulle kysymyksen. Jouduin kertomaan hänelle, että vaikka poikani voisi nyt nähdä selvästi päivän aikana, hän kärsi edelleen osittaisesta hämäräsokeudesta. Bhagavan katsoi poikani ja kertoi hänelle, "Ramana, katso minua kunnolla. Voit nähdä Bhagavanin pään." Sanomalla tämän, hän saattoi ihmeen päätökseen. Poikani voisi nähdä Bhagavan kokonaan, kirkkaasti ja normaalisti. Myös hänen hämäräsokeutensa parani.

130

Swami Pranavananda (S. Narasimham ennen *sannyasaa*), Dr. S. Radhakrishnanin setä, entinen Intian presidentti, oli *munshi* Poliisikoulussa ja opetti paikalliskieliä eurooppalaisille. Hän kirjoitti m.m. *Ramana Maharshi Charitramun, Sri Ramana Stutipaatulun ja Sri Guru-Anugraha Avataramun*. Hän oli ensimmäinen, joka käänsi kirjan *Who am I?* telugun kielelle.

Kerran tulin Ashramiin Gudivadasta [Andhra Pradeshista]. Bhagavan kysyi minulta hellyyttä täynnä olevalla äänellä, oliko Kallaturi Seetharamaiah kunnossa. "Kuka hän on?" minä kysyin. "DR. Kallaturi Seetharamaiah", sanoi Bhagavan painokkaasti ja antoi yksityiskohtaisen kuvauksen hänestä. Minuun teki valtaavan vaikutuksen se, kuinka paljon hän rakasti ja huolehti kannattajistaan. Tämä henkilö oli käynyt Bhagavanin luona vain kerran tai kahdesti aiemmin. Hänellä ei ollut mahdollisuutta puhua vapaasti Bhagavanin kanssa; hän saattoi tarjota vain kunnioituksensa ja istua hiljaa nurkassa.

Kaksi viikkoa ennen Bhagavanin *mahanirvanaa* olimme kaikki ottamassa hänen *darshaniaan* kulkemalla hänen ohitseen jonossa. *Sarvadhikari* kertoi, "Bhagavan katsoo sinua intensiivisesti ja voit ottaa erivapauksia hänen suhteensa. Lääkäri, Kaviraj, oli lähetetty Calcutasta Sri Rajendra Babun toimesta erityisesti hoitamaan Bhagavana. Olkaa niin hyvä ja suositelkaa lääkäriä hänelle." Niinpä tein pyynnön. Bhagavan sanoi, "Säilyttääkö kukaan päivällisen jälkeen sitä lehteä, jolta hän on syönyt?" Silloin tajusin, että tämä keho on kuin lehti. Kun tarkoitus, jota varten keho on muotoutunut, on ohi, se on heitettävä pois kuin lehti, jolta ruoka on syöty.

T. R. Kanakammal kirjassaan Cherished Memories dokumentoi:

Eräänä päivänä Bhagavan istui verannalla joidenkin kannattajien kanssa. Yhtäkkiä haavoittunut varis lensi suurella nopeudella ja putosi Bhagavanin jalkoihin, joka nosti sen ylös ja silitti sitä hellästi. Kun varis kuoli hänen kädessään, Bhagavan sanoi, "Joku *siddha purusha* on jättänyt kehonsa tänään", ja antoi ohjeet variksen hautaamiseksi.¹²³ Pranavananda, joka oli paikalla, puhkesi kyyneliin ja sanoi: "Bhagavan, ettekö myöntänytkin vapauden Jatayulle edellisessä *yugassa*?¹²⁴ Nyt olette tehnyt saman varikselle." Kuultuaan tämän, kannattajia liikutti Pranavanandan omistautuminen Bhagavanille, joka itse katseli hiljaa ikään kuin hän hyväksyisi kaiken.

131

T. R. Rajagopal oli kannattaja Vijayawadasta (Andhra Pradeshista).

Liiketappioideni vuoksi talousasiani olivat sekaisin vuonna 1947. Ystävät, sukulaiset ja jopa vaimoni suhtautui minuun kylmäkiskoisesti. Tajusin, että viime kädessä olin elämässä todella yksin.

Tänä ahdinon aikana, heinäkuussa 1947, minulla oli elävä uni, jossa viisas jumalallisesti säteillen ilmestyi ja vakuutti minut suojastaan. Pystyin samaistamaan hänet Ramana Maharshiin, koska olin nähnyt hänen kuvansa *The Sunday Timesissa*. En pitänyt unta uskottavana. Loppujen lopuksi en ollut edes käynyt hänen luonaan. Miksi hän välittäisi minusta, täysin muukalaisesta? Kuka oli tämä Rajagopal hänelle? Työnsin pois itsestäni tarvetta mennä hänen luokseen ja vastustin hänen valaistujen silmiensä vetoa. Lopulta hän voitti.

30. marraskuuta 1947 lähdin Vijayawadasta Sri Ramanasramamiin. Minulla ei ollut paisan paisaa. Matkalla söin mitä sain ja saavuin Bhagavanin luo 10. joulukuuta kello kahdeksalta aamulla. Ilo velloin sydämessäni, kun hän antoi minulle lävistävän katseen. Vaihdoin katseita, mutta minun piti sulkea silmäni, koska en kyennyt kestävään Bhagavanin silmien voimaa. Antauduin täysin hänen jalkoihinsa. Uusi luottamus paisui sisälläni. Olin varma, että Bhagavan suojelisi minua.

Palasin takaisin ja pyrin tosissani saamaan työtä. 19. helmikuuta 1948, kun kävelin Abids Rooda Hyderabadissa, törmäsin vanhaan ystävääni Cheruvu Parthasarathiin, joka oli pääkirjanpitäjänä yrityksessä nimeltä A.P. Electricity Dept. Yllä-

123 Variksen hauta on laitoksen pohjoispuolella lähellä vanhaa hallia.

124 Kyseessä on Jatayun kuuluisa episodi *Ramayana*ssa.

tyksekseni hän teki hellät tiedustelut ja sai minulle työpaikan Sirpur Paper Mills Ltd.:ssa viidensadan rupian kuukausipalkalla. Minä asetuin mukavasti Sirpuriin, Kagaznagariin, Andhra Pradeshissa. Onko mahdollista selittää Sri Ramanan suojan mysteeriä? Miksi hänen pitäisi välittää? Silti hän tuli elämäni surkeana ajanjaksona ja teki sen kauniiksi vailla verta.

132

Santanam Iyengar oli rehtorina lukiossa Tanjoressa. Hän toimi kirjanpitäjänä Ashramissa eläkkeelle jäämisen jälkeen.

Kolmekymmentä vuotta elämästäni oli kulunut enkä tiennyt mitään Jumalasta tai Gurusta tai Vapautumisesta. Yhtäkkiä tapahtui täydellinen muutos. Menein kaiken kiinnostukseni maallisiin päämääriin. Saatoin selvästi nähdä niiden arvottomuuden. Tunsin, että ainoa asia, joka merkitsi, oli saavuttaa Itse, sillä *atman* ja Jumala yksin ovat ikuisia.

Jonkin ajan kuluttua satuin lukemaan Swami Ramtirthan kirjaseen *The True Atma*. Se pani minut miettimään. Eivätkö kirjoitukset korosta *sadgurun* tarpeellisuutta Itsetietoisuuden saavuttamiseksi? Mistä voisin löytää sellaisen *sadgurun*? Tiesin vain yhden apukeinon ja se oli rukoilla Sri Ramaa, valitsemaani jumaluutta. Rukoilin, "Oi Herra, johdattakaa minut *sadgurun* luo, joka on virheetön kuten te."

Eräänä yönä minulla oli hurmaava uni. Näin kaksi mökkiä, joita ympäröi metsä, joka sijaitsi vuoren rinteellä. Toisessa mökissä istui jumalallinen henkilö *samadhissa*. Kuulin äänen, joka kehotti minua menemään sinne, sanovan: "Hän on Ramana Maharshi, todellinen *jnani*, jota olet kaivannut."

Tämä uni teki minuun niin suuren vaikutuksen, että menin mahdollisimman pian Tiruvannamalaihin jättäytyäkseni Sri Ramanan jalkoihin. Ihmeiden ihme, se, mitä näin silmissäni, oli tarkka kopio unestani. Kirkkaat tähdet muodostivat halon Sri Ramana pään taakse. Tämä vakuutti minulle, ettei 'Raman' ja 'Ramanan' välillä ollut mitään eroa, päätelmän, joka minulla on ollut siitä lähtien.¹²⁵

133

Prof. Sista Subba Rao (1909-1980) opetti englantia Hindu Collegessa, Machhilipatnamissa, Andhra Pradeshissa. Hän kirjoitti muistumansa teluguksi ja

¹²⁵ On kiinnostavaa huomata, että Sri Ramana on itse vahvistanut, että sanat 'Rama' ja 'Ramana' ovat yksi ja sama. Katso s. 111, kappale 3.

myöhemmin englanniksi.

Tulin ensi kerran tuntemaan Bhagavanin vuoden 1936 alussa Ramarao Panthululta, ensimmäiseltä oppaaltani henkisellä polulla. Hän kertoi Ashramin välikohtauksesta, joka vakuutti minut Bhagavanin mystisistä voimista. Kobra ryömi huoneeseen. Useat ihmiset kokoontuivat yhteen ja yrittivät ajaa sitä ulos, kun Bhagavan tuli paikalle. Hän puhui käärmeelle ja sanoi: "Ole niin hyvä ja siirry pois, nämä ihmiset pelkäävät läheisyyttäsi." Käärme meni heti ulos. Panthulu vihjasi, että voisin saada parannusta heikentyneeseen näkööni, jos hakisin Bhagavanin siunausta.

3. päivä kesäkuuta 1936 minä heittäydyin Bhagavanin eteen ja selostin tilanteeni. Bhagavan huomautti, että minun ulkoinen näkökykyni olisi kunnossa, jos ja kun saisin sisäisen näkökykyni kuntoon. En ymmärtänyt ja pyysin häntä selvittämään. Hänen vastauksensa oli, "Se, että olisi hyvät silmät, ei ole samaa kuin omaisi sisäistä näkökykyä." Silloin pyysin häntä valistamaan minua sisemmän näkökykyni kehittämistä ja hän teki niin. Tämä oli käännekohta elämässäni. Puutteellinen näkökykyni ei ollut enää pakkomielteeni kuten siihen saakka. Mutta Maharshin *upadesa* sai aikaan muutoksen elämänkatsomuksessani. Siitä lähtien kysymys näköni parantumisesta väistyi taustalle ja aloitin aivan tosissaan *sadhanani* saadakseni sisäisen silmäni auki.

Eräänä iltana minulla oli meditaation aikana erikoinen kokemus. Hengityksestäni tuli pitkää ja sointuvaa kunnes se muistutti käärmeen sihinää. Kehostani tuli kevyt ja käteni, jotka olivat reisilläni, alkoivat roikkua ilmassa. Tunsin kehoni jokaisen hiukkasen väräjävän ja koin eräänlaisen sanoin kuvaamattoman autuuden. En kuitenkaan menettänyt ulkoista tietoisuuttani. Tämä minun erikoinen kokemukseni herätti pian hallissa istuvien huomiota. Vaimoani pyydettiin tuomaan vettä, jota siroteltiin kasvoilleni. Hetken kuluttua kehoni ja hengitykseni palasivat normaaleiksi. Tulin ulos hallista ja lähdin kotiin. Lähtöni jälkeen kannattajat näyttivät kysyvän Bhagavanilta mikä ongelma minulla oli. Bhagavan tuntui vastaavan, etten voinut hillitä *sadhanan* voimakkuutta sisällä ja niinpä minut ulkoistettiin. Tämä minulle kerrottiin, kun tulin Ashramiin seuraavana aamuna.

Äärimmäisen säästeliästä elämästämme huolimatta, varani olivat pian loppumassa. Fyysisen näkökykyni paranemisesta ei ehdottomasti ollut näkyvissä mitään merkkejä. Sen sijaan näkö heikkeni vähitellen. Näkymät näyttivät erittäin synkiltä. Oli varsin todennäköistä, että menettäisin kokonaan näkökykyni. Miten minä silloin hoitaisin toimeentuloni? Lisäksi olin riippuvainen vaimostani. Itsemurha-ajatukset ahdistivat minua usein. Vuorella ja sen ympärillä oli monia lampia. Voisimme pimeydessä helposti hukuttaa itsemme johonkin niistä.

Ajattelin esittää tosiasiat Bhagavanille ja anoa häneltä ratkaisua; mutta minulle ei ollut rohkeutta. Ensinnäkin, Bhagavan istui aina hallissa ympärillään joukko kannattajia; siellä ei ollut yksityiselämää, jossa voisin tavata hänet. Toiseksi, olin epävarma huolehtisiko Bhagavan minun henkilökohtaisista maallisista ongelmistani. Mutta vaihtoehtoja ei ollut. Eräänä iltapäivänä kirjoitin paperipalalle selvityksen taloudellisesta, fyysisestä ja henkisestä tilanteestani ja rukoilin hänen armoaan. Ojensin paperin hänelle ja seisoin hänen lähellään. Hän luki sen läpi ja antoi takaisin minulle, muttei sanonut mitään. Minä jatkoin istumistani.

Pian elämänasenteessani tapahtui muutos. Sanoin itselleni, "Kärsimys on seurausta nykyisen tai edellisen elämän syntisistä teoista ja jokaisen tulee maksaa tekosistaan, sillä jokaisella teolla on oma reaktionsa. Lopettamalla nykyisen elämän, me lisäämme korkoa pääomaan. Menneisyyden syntimme ovat pääomaa, samalla kun itsemurha on sille korkoa. Kaikki *karmiset* velat ovat selvitettävä viimeistä penniään myöten. On pelkuruutta yrittää paeta kovan elämän tosiasioita." Tämä muuttunut suhtautuminen elämään lopetti kaikki itsetuhoajatukset, jotka ahtauivat mieleen aiemmin. Minusta tuli muuttunut henkilö, valmiina taistelemaan loppuun asti elämän taistelun mihin hintaan hyvänsä ja kaikissa olosuhteissa.

Tämä tapaus antoi minulle aavistuksen *mahatmojen* tavoista. Ne eivät yleensä aiheuttaneet fyysisiä tai aineellisia ihmeitä, mutta saivat aikaan ihmeellisiä muutoksia kannattajien henkisessä tilassa.

Muutamaa päivää ennen Bhagavanin *jayantia* vuonna 1940 tai 1941, minulla oli eräänlainen inspiraatio kirjoittaa sanskritinkielinen säkeistö Bhagavanille. Tein niin ja lähetin sen Ashramin *sarvadhikarille*. Vastauksessaan hän sanoi, että säkeistö luettiin ääneen *jayantipäivänä* ja se sai paljon kehuja kannattajilta. Säkeistö kuului: "Asuen Arunachalan rinteillä, Sri Ramana, Viisauden Aurinko ja Autuuden Ruumiillistuma, opetti *atma vidyaa* vaivattomasti. Minä ajattelen jatkuvasti tätä verratonta ja mittaamatonta Gurua."

Jonkin ajan kuluttua näin Bhagavanin unessa istuvan ylevällä paikalla kuin valtaistuimella. Hänen kehonsa loisti kuin sula kulta. Hänen edessään seisten pyysin näkökykyäni. Hän vastasi "Minulle se ei ole mahdollista, sinun on ehkä mentävä jonkun toisen luo." Uni päättyi.

Veljeni, opetuslapsi, oli asianajajana. Hänen asiakaskuntansa oli hyvin rajallinen. Hän halusi siirtää toimistonsa toiseen paikkaan paremman tuurin toivossaan. Hän pyysi siitä Bhagavanin mielipidettä. Bhagavan vastasi pehmeästi: "Näinkö on? Mikset neuvottele siitä astrologin kanssa?" Emme voineet pidättää nauruamme.

Eräs opetuslapsi valitti, "En voi saada mielenrauhaa. Aion mennä Himalajalle etsimään sitä." Bhagavan sanoi: "Sinä olet matkustanut 250 mailia Madurais-

ta ja tullut tänne. Kuinka paljon henkistä hiljaisuutta olet saanut? Kerro se tämän paikan ja Himalajan välisellä etäisyydellä laskeaksesi sen onnellisuuden, jonka saisit siellä." Edes kysyjä ei voinut olla nauramatta.

Vastauksena vierailijalle, joka sanoi, "Minulla on ollut riittävästi näitä perheongelmia, ainoa pakotieni on *sannyasa*", Bhagavan huomautti, "Nyt itket kotihuolista; silloin sinulla on osuutesi *sannyasin* ongelmista. Pelkkä vaatteiden vaihto ei auta. Selvitä se, jolla on huolia."

Kerran minä tavoittelin Bhagavanin siunausta sillä perusteella, että kaikki minun pyrkimykseni pysyä mielen lähteellä olivat osoittautuneet turhiksi. Kun Bhagavan kysyi, "Mikä on esteenä?" vastasin, "Se on minun syvään juurtuneet taipumukseni. Tarvitsen teidän armoanne." Hänen vastauksensa oli, "Sinun toistuvat ponnistuksesi tulevat poistamaan ne. Kaikki *sadhana* tehdään vain tätä tarkoitusta varten." Hän totesi lisäksi, "Jatka harjoitustasi. Jumalaa ei tarvitse muistuttaa Hänen tehtävästään, joka on huolehtia meidän hyvinvoinnistamme. Se, mitä erehdytään tekemään, on, että luovutaan ponnistuksesta siinä virheellisessä käsityksessä, että Jumalan armo on poissa. Mutta ei pitäisi hellittää, sillä Jumalan armo tulee toimimaan, kun aika on kypsä."

134

Mahapatra Dave, syntynyt vuonna 1915 Mahaboobnagarissa, Andhra Pradeshissa, oli opettajana Gujarati Schoolissa, Secunderabadissa.

G. V. Rajeswara Rao, yksi Sri Ramana Kendramin perustajajäsenistä, Hyderabadissa, joka tunsu Daven läheisesti, kirjoittaa:

Koska Davella oli jo alunperin uskonnollisuuteen taipuvainen mieli, kun hän luki kirjan *Who am I?* vuonna 1939, hän päätteli, että Sri Ramana oli hänen gurunsa. Hän kaipasi saada hänen *darshaninsa*. Mahdollisuus tuli vasta vuonna 1943, kun erään Daven oppilaan isä pyysi häntä viemään poikaansa jonkinlaiselle matkalle laajentaakseen hänen näköpiiriään. Isä hyväksyi, että matkan päämääränä voisi olla Tiruvannamalai. Näin Bhagavan hankki hänelle kipeästi tarvittua rahaa, joka oli esteenä hänen yrittäessään matkustaa aiemmin.

Kun Dave meni halliin ja istuutui Bhagavanin eteen, kaikkiin kysymyksiin, jotka hän halusi kysyä, vastattiin hiljaisuudessa. Yhtäkkiä hänestä tuntui ikään kuin joku kiersi hänen sydämensä oikeaa puolta. Ei ollut enää kysymyksiä, ei enää epäilyksiä; oli vain autuutta – hän antautui Bhagavanille. Oleskeltuaan

noin kuukauden, Dave palasi kotiin onnellisena toteutettuaan rakkaan toiveensa. Tämän jälkeen Dave pystyi vierailemaan Ashramissa suunnilleen kuuden kuukauden välein laihasta kukkarostaan huolimatta. Hälventääkseen vanhempiensa pelkoa siitä, että Davestä voi tulla *sadhu* tällaisilla toistuvilla vierailuilla, hän alkoi ottaa vaimon mukaansa.

Dave aloitti Ramana Meditation Centren, joka tultiin tuntemaan *Ramana Bhakta Mandalina*. Tämä oli ensimmäinen Ramanan ryhmä Hyderabadissa. Lukuisat kannattajat, kuten Dr. K. Subrahmanian [no. 33], prof. Sista Subba Rao [no. 133] ja prof. Shiva Mohan Lal [no. 156] osallistuivat *satsangoihin*, jotka pidettiin torstai-iltaisain Daven kotona. Mandali toimitti myös julkaisun *Ramanasthuthi* vuonna 1956.

Davella oli tapana mainita useita tapahtumia, joiden kautta Bhagavanin armo ilmeni hänelle:

Daven äitiä vaivasi niveltulehdus. Dave pyysi häntä sivelemään uskolla tuhkaa, joka putosi niistä suitsuketikuista, joita poltettiin Bhagavanin muotokuvan edessä. Hän teki niin ja pääsi eroon sairaudestaan. Hankittuaan itselleen uskon Bhagavaniin, hän meni Ashramiin poikansa kanssa vuonna 1945. Sen jälkeen, kun Dave oli esitellyt hänet Bhagavanille, hän istuutui halliin. Hän halusi kovasti pyytää Bhagavanaia kohentamaan heidän taloudellista tilannettaan ja parantamaan Daven terveyttä, joka oli aina huono. Mutta kun hän oli Bhagavanin edessä, hän unohti kaiken ja ymmärsi, että asiat tapahtuivat yksilön oman *prarabdhan* mukaisesti.

Koska oli Lord Krishnan suuri kannattaja, hän rukoili Bhagavanaia siunamaan itseään Hänen *darshanillaan*. Yhtäkkiä hän huomasi ihmisten ja Bhagavanin kadonneen hänen silmiensä edestä hallissa ja Krishnan ilmestyneen loistavine kasvoineen. Hän oli innoissaan. Seuraavana päivänä hän rukoili Sri Raman ja jumalatar Lakshmin *darshania*, jotka molemmat ilmestyivät hänelle kaikessa komeudessaan, ja jonkin ajan kuluttua he sulautuivat pyöreään valopalloon, joka asettui hänen sydämeensä. Hän oli ikionnellinen ja hänestä tuli Bhagavanin kiihkeä opetuslapsi.

Dave ja prof. Shiva Mohan Lal halusivat mennä Ashramiin Golden Jubilee Celebrationeihin syyskuussa 1946. He jäivät Velloreen bussilakon takia. Tapahtuma järjestettiin seuraavana päivänä ja matkaa oli viisikymmentä mailia. Kun prof. Lal ehdotti matkan kävelyä, Dave kysyi, "Entäs matkatavarat?" Hieman myöhemmin sotilaiden kuorma-auto tuli majapaikkaan (Mistä? Kukaan ei tiedä.), jossa ne oleskelivät ja vei heidät Tiruvannamalain laitamille. Ne pääsivät Ashramiin ajois-

sa juhlia varten.

Daven isällä ei ollut uskoa Bhagavaniin. Daven rukoukset kuultiin, kun Razakaran sorrosta johtuen hindut pakenivat Hyderabadista. Perhe päätti siirtyä Tiruvannamalaihin. Kahden kuukauden asuminen Ashramissa teki Daven isästä Bhagavanin opetuslapsen.

Vuonna 1946, kun Gujarati Schoolin johto Secunderabadissa (jossa Dave opetti) vihastui siitä, että hän oli liian usein lomalla, hän erosi. Välittömästi tämän jälkeen hän sai tarjouksen kirjapainolta Secunderabadissa työskennelläkseen esimiehenä; uusi johto suostui kaikkiin hänen ehdotuksiinsa. Täällä painettiin gujaratinkielinen käännös *Upadesa Saaramista*.

Kerran, kun Dave oli syömässä ateriansa Ashramin ruokasalissa, Bhagavan pyysi palvelijaa antamaan hänelle hiukan maapähkinävalmistetta sanomalla, että se oli hyvää hänen terveydelleen. Mutta luottaen lääketieteelliseen tietoonsa, jonka mukaan maapähkinät eivät olleet hyviä astmaatikoille kuten hän oli, hän otti vain vähän siitä, mitä hänelle tarjottiin ja siirsi loput vaimolleen. Hän pahoitteli aina, että jos hän olisi syönyt valmisteen kokonaan, hän olisi todella parantunut astmastaan.

Dave muisteli päivää, jolloin hän ojensi auttavan käden Bhagavanille, kun tämä meinasi kaatua lähellä vanhaa Vierastaloa. Bhagavan sanoi: "Lopeta se." Kun hän kysyi avustajalta, mikseivät he auttaneet häntä, he vastasivat, että heitä oli kielletty. Dave muistutti, että vaikka Bhagavan keho oli jatkuvasti alttiina auringolle ja säälle, se oli hyvin pehmeä ja hento.

Dave sai kirjanpitäjän työn Saurashtran hallituksessa vuonna 1947. Vuonna 1949, kun hän kuuli Bhagavanin sairaudesta, hän halusi mennä Tiruvannamalaihin. Kun esimies kielsi häntä lähtemästä, hän jatkoi tiukkana ja sai 15 päivää lomaa. Hän meni Ashramiin syyskuussa 1949. Myöhemmin hän erosi työstään ja oli siellä Bhagavanin *mahanirvanaan* saakka. Kohtalokkaana 14. huhtikuuta 1950 hän ja hänen vaimonsa lausuivat *Aksharamanamalaita* ja *bhajanoita* koko yön.

Dave oli ostanut tontin Tiruvannamalaista asuakseen lähellä Ashramia. Koska hän ei voinut jäädä sinne Bhagavanin mahanirvanan jälkeen, hän antoi tontin Natesanille, joka oli toiminut Bhagavanin parturina 22 vuotta.

Davella oli tapana sanoa: **"Bhagavan ei ollut henkilö, joka tunsu Brahmanin. Missä on tuntija ja missä on tunnettu? Hän oli Brahman Itse."**

Mieheni, Dr. Krishnamurthi, Ashramin ensimmäinen lääkäri, tapasi Bhagavanin vuonna 1924. Erään Deepamfestivaalin¹²⁶ aikana hän esitteli minut hänelle. Avioelämäni alkuaikoina, kun asuimme Tiruvannamalaissa, mieheni (joka työskenteli sairaalassa) karkasi usein Bhagavanin luo, jättäen minut yksin. Hän ei koskaan ajatellut lapsia tai minua. Eräänä päivänä olin hirveän peloissani, että miehestäni voisi tulla *sadhu*. Seuraavana yönä Bhagavan ilmestyi minulle unessa ja vakuutti, "Älä pelkää; miehesi tietää, missä hänen velvollisuutensa ovat. Luovu kaikista huolista." Kun mieheni kertoi unesta Bhagavanille, hän antoi armollisen hymyn!

Eräänä päivänä minä tulin yhtäkkiä erittäin sairaaksi. Naapureista ja ystäväistä tuntui, että olin lähestymässä loppuani. Mieheni oli tuolloin Ashramissa. Kun Ashramiin lähetettiin viesti tilastani, Bhagavan, joka luki sanomalehteä meni tuolloin joksikin aikaa transsiin. Samalla minusta tuli normaali. Tämä oli suorastaan ihme. Myöhemmin, kun tapasin Bhagavan, hän kertoi ilkikurisesti, "Näyttää siltä, että se on uusi elämä sinulle."

Kerran Bhagavan kertoi pyhimys Siruthondar Naayanaarin elämästä. Hänen äänensä tukahtui tunteesta ja kyyneleet valuivat hänen silmistään. Epäilemättä hän oli *jnani* yli muiden, mutta mikä sydän hänellä oli!¹²⁷

Bhagavanilla oli tapana viitata mieheeni 'kaupunkilääkärinä'. Hän kyseli hänestä jopa *mahanirvanapäiväänsä*. En saanut Bhagavanilta tuona päivänä *darsania*, koska jono oli pitkä. Bhagavan, kuitenkin, ilmestyi armollisesti unessa ja sanoi: "Amma, kuinka kauan minun pitäisi kantaa kehoa? Kuolema on sille luonnollinen. Se on kuin lehti, jolta ruoka on syöty. Se on heitettävä pois."

136

Vajreswari oli erinomaisen Sri Ramanan opetuslapsen, Ganapati Munin, tunnetun sanskritin tutkijan ja runoilijan (no. 91) tytär.

Äidillääni oli tapana niellä *vibhutiä* (pyhää tuhkaa) loputtomasti. Kaikki pyrkimyksemme vieroittaa hänet tästä tavasta olivat turhia. Hänkin halusi päästä siitä irti, muttei voinut. Hän saattoi elää vapaasti Bhagavanin suhteen. Hän piti tätä isänään ja tämä puolestaan kohdella häntä kuin lasta. **Todellinen salaisuus**

¹²⁶ Katso liite - II, s. 422.

¹²⁷ Katso kappaleet 3, 4, ja 5, s. 300, kun Sri Ramana tuli tunteelliseksi ja hurmioitui kun kerroin Kannappan Naayanaarin tarinan.

on, että Bhagavanin suhtautuminen meihin vastasi meidän suhtautumistamme häneen.

Eräänä päivänä äitini kertoi Bhagavanille tästä tavastaan ja haki hänen apuaan päästäkseen sen yli. Bhagavan sanoi, "Mikset kertonut minulle tästä aiemmin? Hyvä on, maista tätä *vibhutia*." Mikä outo parannuskeino! Silti se toimi. Sen jälkeen äitini pääsi täysin eroon tavastaan.

Kerran uskovainen toi kuolleen poikansa laatikossa ja rukoili kiivaasti Bhagavana tuomaan hänet takaisin elämään. Bhagavan pystyi helposti näkemään uskon ja toivon hänen rukouksensa takana. Hän kertoi hellästi hänelle, "Amma, etkö huomaa, että jos minä palautan poikasi elämään, Sri Ramanasramam olisi tullut villaan ruumiita?" Sitten hän puhui hänelle pitkään elämästä, kuolemasta ja tarpeesta olla tietoinen tilasta, joka ylittää molemmat. Hän selitti, että kaikki kokemukset keskittyivät yksilön ympärille ja että 'minän' lähteen etsintä yksin voisi lopettaa kaikki kärsimykset. Nuo rauhoittavat sanat ja neuvo menivät maaliin ja nainen poistui lohduttautuneella sydämellä. Tämä oli aivan luonnollista, sillä Bhagavan sanat latasivat voimaa ja armoa.

Kun nainen lähti, palvoja kysyi: "Onko mahdollista elvyttää kuolleita?" Bhagavan vastasi: "*Jnanit, siddhat* ja *joogit* voivat palauttaa elämän, mutta sitä vartenko he ovat tulleet?"

137

Kundamal A. Mahatani oli lähtöisin Karachista (nykyään Pakistanissa). Ensimmäisen vierailunsa jälkeen vuonna 1944, hän oli säännöllinen vierailija Ashramissa. *Day by Day with Bhagavan* sisältää vastauksia moniin kysymyksiin, joita hän esitti Sri Ramanalle.

Minulla oli onni kuulla Bhagavanista ensimmäisen kerran vuonna 1942 ystävältä, joka lainasi minulle Bruntonin kirjan *A Search in Secret India* [no. 1]. Olin erittäin vaikuttunut, kun sain tietää, että tällainen suuri viisas kuin Bhagavan todellakin oli olemassa maassamme. Tilasin kaikki kirjat, jotka sisälsivät Bhagavanin opetuksia ja käytyäni ne läpi, huomasin opetukset syvällisiksi ja helpoiksi ymmärtää. Itselleni syntyi suuri kaipaus hänen *darshaniinsa*, mutta saatoin käydä Ashramissa vasta tammikuussa 1944. Tällä välin, mitä hyvänsä epäilyksiä minulla kirjoja lukiessani oli, minulla oli tapana saada ne poistettua lähettämällä kirjeitä Ashramiin.

Nautin Bhagavanin läsnäolosta yhtämittaisesti yhdentoista kuukauden

ajan. Tämän jälkeen tapanani oli mennä Ashramiin joka talvi ja asua kolmesta neljään kuukautta kerrallaan Bhagavanin *mahanirvanaan* saakka huhtikuussa 1950. Sivustakatsojan näkökulmasta hän näytti kärsivän. Kun monet kannattajat valittivat hänen sairaudestaan, hän nauroï ja sanoi, "He eivät ole vielä ymmärtäneet, etten ole keho enkä ole menossa minnekään."

Minulle Bhagavan on enemmän kuin kaikki muut jumalat tai profeetat, jotka tähän mennessä ovat inkarnoituneet tämän maan päälle, kuten Rama, Krishna, Buddha, Kristus, Muhammed, Nanak ja muut. Olen ainoastaan lukenut ja kuullut heistä enkä ole voinut saada asianmukaista käsitystä heistä. Jopa heidän lukuisat kuvauksensa ovat vain kuvitteellisia ja luonnollisesti eroavat toisistaan. Sen vuoksi heistä on mahdotonta saada tarkkaa käsitystä. Toisaalta, olen tavannut Bhagavanin ja siksi minulla on hyvin selkeä käsitys ihanteesta, jota mietiskellä.

Nöyrässä mielipiteessäni Bhagavan oli *jivanmukta*. Monet ovat kuulleet ja lukeneet paljon *jivanmuktan* tilasta, mutta hän todella osoitti tämän tilan olevan kehotietoisuuden yläpuolella.

Jopa nyt tunnen hänen läsnäolonsa kuten ennenkin, kun näen hänen suuren kuvansa sohvalta vanhassa hallissa. Ikään kuin hän istuisi siellä aivan samalla tavoin, hymyilevin kasvoin ja myötätuntoisin katsein, vain sillä erolla, että nyt hän ei puhu, vaan on *mounamissa*.

138

Santha Rangachary oli toimittaja. Hän palveli myös Mountain Pathin toimituksessa vuosina 1980-88.

Minä tarvitsin kipeästi uskottua, neuvonantajaa, mieluiten jotakuta perheen ulkopuolelta ja yhtäkkiä Ramana Maharshin nimi tuli mieleeni. Hänen nimensä oli ainoa, jonka olin koskaan kuullut isäni – itsepäisen, suvaitsemattoman skeptikon – mainitsevan ilman ainuttakaan vihamielistä liitettä. Päätin, siksi, kirjoittaa viisaalle kysyen häneltä suoraan: "Olkaan niin hyvä, pyydän teiltä, auttakaa minua luonneongelmassani." Viikon sisällä sain *sarvadhikarin* allekirjoittaman vastauksen, joka sisälsi Maharshin viestin, että jos minä tekisin jatkuvaa ja vakavaa työtä voitakseni kiukkuni, vapauttaisni itseni siitä ja että hän lähettää minulle siunauksensa.

Ensimmäinen reaktioni tähän kirjeeseen oli hämmästykseni siitä, että minua kohdellaan kuin täysi-ikäistä, sillä minulle oli aina kerrottu mitä tehdä, opastettu, ohjattu, varoitettu, muttei koskaan haastettu paitsi Urheilupäivänä. Ja tässä

tämä suuri Guru kertoi minulle: "Se on sinun malttisi, eikö totta? Joten, sinä itse huolehdit siitä." Hän oli yksinkertaisesti lyönyt pallon takaisin minun kentälleni mahdollisimman miellyttävällä tavalla kohtelemalla minua yksilönä omine oikeuksineni. Minä kernaammin pidin siitä.

Ramana Maharshi tuli elämäni uudelleen vuotta myöhemmin, kun siskoni otti perheeseemme mukaan pyhiinvaellukselle. Aioimme jäädä Sri Ramanasramamiin vain kahdeksi päiväksi. Mutta kuten se loppui, vietimme koko viikon ja minä itkin kuin eksynyt lapsi, kun jouduimme lähtemään. Vierailu oli minulle väsyttävä kokemus. Uskon, että minä kirjaimellisesti rakastuin Ramana Maharshiin. Olin pyörreissä, transsissa, kieleni oli kadonnut, mieleni oli poissa, olin sanattoman ekstaasin tilassa. Tämä rakkaus, joka oli herännyt, oli sellainen, joka ohittaa täysin fyysisen tason ja luo toisenlaisen tajunnan tietoisuuden, jota voidaan kuvata mieltöttömänä hurmana, puhtaana ilona. Se on paikallistamaton, läpitukenvea tila, jonka panee alulle jonkinlainen tunnistaminen ja se pysyy mukanasi etkä ole koskaan se sama uudestaan.

Kun me menimme Sri Ramanan halliin, äitini, veljeni ja sisareni menivät edeltä ja katosivat nopeasti halliin. Itse arkailin käsittämättömän levottomana. Sitten, kun sain vihdoon koostua itseni ja menin ovelle ja katsoin sisään, näin sohvalla makuullaan kullanuskean hahmon säteilevine kasvoineen, jollaisia en koskaan ennen ollut tai sen jälkeen nähnyt ja kun seisoin siellä paikalleen naulittuna, Maharshi katsoi minua. Kun muistan sen vielä nyt, yli neljäkymmentä vuotta myöhemmin, kyneleet tulevat silmiini niin kuin silloin. Seisoin siellä, Luoja tietää kuinka kauan, vain katsomalla niihin kasvoihin. Sitten, kuin transsissa, siirryin eteenpäin verkkaisesti kohti häntä ja kosketin hänen jalkojaan. Taistellen läpi minuun kohdistuvien paheksuvien silmäysten, koska kannattajat eivät saaneet koskettaa Bhagavanin, suuntasin kulkuni paikkaan lähelle ikkunaa.

Kun istuuduin, annoin kyynelteni virrata. Muistan kuinka vietin suuren osan siitä aamusta pyyhkimällä silmiäni. Ne eivät olleet surun kyneleitä eivätkä ilon kyneleitä. Ehkä he johtuivat jostain, jonka minä näin Maharshissa hetkellisesti ja jota minä myös halusin ja tulisin ikuisesti etsimään. Kyllä, itkin itseäni silloin ja teen sitä yhä nyt.

En ollut koskaan aiemmin nähnyt ihmisen kasvoilla intensiivisempää sisäistä elämä ja silti jotakuta, joka pysyi niin läpinäkyvänä ja lapsenmielisenä. Hänestä lähti vastustamatonta ja määrittelemätöntä henkistä voimaa, joka yksinkertaisesti valtasi minut. Olin tietoinen ihmisistä, jotka istuivat ympärilläni, mutta olin täysin välinpitämätön heistä. Noin tunnin hiljaisuuden jälkeen minä tunsin yhtäkkiä ikään kuin laulavani.

Ilman epäröintiä tai hämmennystä nostin 12 vuotta vanhan ääneni Tyaga-

rajain *Ninne kori Yunnanuran* tulkintaan, pitäen tahdin pehmeästi sormillani polvillani. Muutaman minuutin kuluttua heittäydyin toiseen *Thelisi Rama Chintanan* luopumisen ryöppyyn. Kun aloitin *anupallavin*, joka kehottaa mieltä jäämään vielä hetkeksi ja ymmärtämään nimen Rama todellisen olemuksen, näin, että Maharshi käänsi silmänsä minuun tällä hänen persoonattomalla, silti vangitsevalla katseellaan, sydämeni kohosi korkeuksiin ja ajattelin : "Haluan olla täällä aina ja iankaikkisesti".

Kolme tuntia joka aamu ja ilta minun vartiointi hallissa jatkui seitsemän vuorokauden ajan. Istuin paikallani lähellä ikkunaa, hiljaa ja ajattelematta, vain katsellen Maharshia. Joskus joku saattoi esittää kysymyksen ja Maharshi kääntyi ja katsoi häntä, ja sinulle tuli tunne, että kysymykseen oli vastattu. Tai joku saattoi kysyä tietyn lauseen merkitystä sanskritin- tai tamilinkielisessä säikeistössä ja Maharshi vastasi pehmeästi, lyhyesti.

Maharshi ei ollut monisanainen mies. Hänen pitkät harjoituksen vuotensa ihmisistä irrottautuneena tekivät hänestä äärettömän lyhytsanaisen puheessa. Hänen tietonsa klassisesta tamilin uskonnollisesta kirjallisuudesta oli huomattava; hän itse saattoi kirjoittaa jakeita ja hän kirjoitti. Hänen valaistumistaan ei ollut ohjannut Guru, vaan se oli tullut hänen Itsetietoisuudestaan. Hänen tehokkain viestinnän muotonsa oli persoonansisäistä näköaistin ja hiljaisuuden miljöön kautta. Hän oli hyvin paljon ihminen, joka nauroi ja vitsaili silloin tällöin, mutta saattoi äkkiä sukeltaa syvälle itseensä samalla kun istui ihmisiä täynnä olevassa hallissa ja levätä siinä hengen hiljaisuudessa, joka, kuten hän itse sanoi, oli olemista Jumalassa.

Eräänä iltapäivänä joku näytti Maharshille muutamia jakeita. Maharshi luki ne ja antoi lyhyen kommentin. Noissa kaunopuheisissa hiljaisuuksissa, jotka rytmittivät hänen lyhyitä huomautuksiaan, minä saatoin tuntea sanattoman ajatuksen virtaavan ympäri huonetta koskettaen ja piirtäen jokaiseen valaisevan suuntansa. Se oli outo kokemus minulle. **Maharshin läheisyydessä puhe tuntui tarpeettomalta.** Olin täysin ja autuaallisen tyytyväinen vain olemalla hänen läsnäolossaan.

Koko tänä viikkona en käytännöllisesti katsoen tehnyt mitään muuta kuin istuin hallissa. En ollut koskaan aikaisemmin viettänyt niin montaa päivää puhumalla niin vähän, vain istumalla niin paljon tai niin kadonneena Maharshin määrätietoiseen takaa-ajoon.

En väitä, että koko elämäni muuttui tämän tapaamisen jälkeen. Ei. Menin takaisin kouluun ja sitten yliopistoon, menin naimisiin, perustin perheen, sain lapsia, aloitin oman journalistisen urani. *Grihastasramistani* tuli suurin huolenaiheeni. Mutta vierailu Sri Ramanasramamissa oli tehnyt minulle jotain. Se jätti jälken-

sä mieleeni ja sydämeeni. Kuvat Ashramista ja Maharshista olivat aina mielessäni kuin näyttämön taustaverho. Aina kun olin väsynyt tai masentunut tai hämmentynyt, halu mennä Sri Ramanasramamiin valtasi minut kuin nälkä. Silloinkin kun olin niin kiireinen, etten tiennyt olinko tulossa vai menossa, äkillinen Maharshin kuvan katsominen seinällä saattoi hetkellisesti juurruttaa minut paikalleen ja mieleni yhtäkkiä pimeni.

Aina kun tunsin, että haluan mennä jonnekin, pois kotoa, perheestä, ystäväistä, kirjoista, virheistä, peloista, suruista, mieleni kääntyi automaattisesti Sri Ramanasramamiin.¹²⁸ Ja kehoni seuraa. Teen matkan Tiruvannamalaihin, kävelen Ashramin sisään, menen halliin ja minä olen 'kotona' ja täysin rauhassa.

Jokaisella ihmisellä on oikeastaan vain yksi guru kuin yksi äiti. Jotkut ovat riittävän onnekkaita kohtaamaan gurunsa; jotkut ohittavat heidät kuin laivat yössä. Törmäsin omaani, kun olin kahdentoista; nyt seison yksin itsessäni. Tavallaan olen kahdentoista lähestyen kolmeatoista uudelleen, seisoen toisella kynnyksellä, muistaen, odottaen.

139

T.R.A. Narayana oli johtaja suuressa brittiläisessä yrityksessä Madrasissa. Hän kuoli Sri Ramanasta junamatkalla vuonna 1948.

Tein kierrosta pienissä kaupungeissa. Kun Parthasarathi, avustajani ja minä astuimme junaan Villupuramissa mennäksemme Tiruvannamalaihin, huomasimme nuoren miehen, joka yritti tulla osastoon. Hän oli niin lihava, että hän heitti kookkaan kehonsa poikittain, samalla kun toinen mies laiturilla, ilmeisesti hänen palvelijansa, työnsi häntä sisään ovesta.

Kun juna oli kulkenut muutaman minuutin, mies tuli meidän luoksemme ja esitteli itsensä Gondalin [Gujaratin] Ratilal Premchand Shahiksi, paikan rikkaan kauppiaan ainoaksi pojaksi.

Kärsittyään niin paljon rasvasta ruumiissaan kymmenvuotiaasta lähtien, nyt kaksikymmentäviisivuotiaana, hän oli valtava massa lihaa ja kurjuutta. Hän kertoi meille, että kun hän yöllä nukkui, hän näki askeetin hymyilevän ja kutsuvan häntä. Tätä jatkui pitkään, ja seiso selvästi hänen henkisen silmän edessä sen jälkeen, kun hän heräsi. Kaksi päivää myöhemmin hänen vaimonsa luki Gudžarati

¹²⁸ Dr. Paul Brunton ilmaisee saman tunteen, kun hän sanoo: 'Olen matkustanut monissa maissa, mutta aina ajatukseni kääntyvät Tiruvannamalaihin aivan kuin Muhammedan kääntää kasvonsa kohti Mekkaa. Tiesin, että jossain tämän maailman erämaassa oli pyhä paikka minulle.' *The Silent Power, Sri Ramanasramam*, s. 76.

lehteä. Katsellessaan vaimonsa olkapään yli, hän näki kuvan askeetista, jonka oli nähnyt näyssään. Hän sai tietää, että askeetti oli Bhagavan Ramana Maharshi. Hän meni heti isänsä luo ja järjesti matkansa Tiruvannamalaihin perheen luotetun palvelijan kanssa. Hän oli varma, että hänen kärsimyksensä loppuisi heti, kun hän pääsisi Bhagavanin luo; Bhagavanin näyssä antamat hymy ja kutsu olivat antaneet hänelle tämän lujan uskon.

Parthasarathi oli nähnyt Bhagavanin monesti aiemmin ja oli myös lukenut hänestä paljon. Hän ja Ratilal puhuivat Bhagavanista koko kaksituntisen matkan. Luin muka englanninkielistä romaania, mutta kuuntelin heidän keskusteluaan kiinnostuneena ja tarkkaavaisena.

Noin viideltä iltapäivällä, kun Parthasarathi ja minä menimme Ashramiin, tulimme kuistille, jossa istuivat Ratilal ja hänen palvelijansa ja noin viisikymmentä muuta. Bhagavan ei ollut sohvallaan. Odotettuaan noin kymmenen minuuttia ja todettuaan, ettei Bhagavan ollut tullut paikalleen, Parthasarathi ehdotti, että voisimme tällä välin kiertää ja katsella navettaa ja muita paikkoja Ashramissa.

Kun olimme palaamassa lyhyeltä Ashramin kierroltamme, kuulimme lapsenkaltaisen äänen sanovan "*Chee, asatthe!*" (Häpeä, sinä olento!). Havaitsimme liikettä munakoison, okran ja muiden kasvien lehtien keskuudessa keittiöpuutarhassa. Katsoessamme tarkemmin, näimme pienen vuohen, pienen apinan ja oravan ja Bhagavanin, joka istui takamuksillaan jalat taitettuina ylös rintaansa vasten. Bhagavan piti pientä paperipakettia vasemmassa kädessään ja poimi siitä maapähkinöitä oikean käden sormillaan ruokkiakseen vuolta, apinaa ja oravaa ja itseään vuoron perään. Hänen huomautuksensa olivat ilmeisesti osoitettu apinalle, joka oli yrittänyt siepata pähkinän, jonka hän aikoi panna oravan huulten väliin. Kun me katselimme, neljä seuralaista jatkoi nauttien syömistä. Kaikki neljä näyttivät olevan yhtä onnellisia; se, miten he katselivat toisiaan ja pysyivät lähellä toisiaan, oli koskettavaa. Näimme kaikki neljä vain hyvinä ystävinä niiden muotojen eroista huolimatta. Sanat eivät voisi kuvata niitä tunteita, jotka kulkivat läpi olemukseni silmänräpäyksessä.

Kun pähkinät loppuivat, Bhagavan heitti paperin pois ja sanoi: "*Pongoda!*" (Menkähän velikullat!), samoin kuin kuka tahansa vanha mies puhuu lapsenlapsilleen. Vuohi, apina ja orava lähtivät ja Bhagavan nousi ylös. Me kiiruhdimme pois, tuntien syyllisyyttä tunkeuduttuamme Jumalalliseen, mutta emme katumusta.

Pian sen jälkeen Bhagavan tuli sohvalleen. Hänen silmänsä kohdistuivat johonkin, joka oli paljon ylempi ja kaukaisempi kuin mikään maapallolla. Ne olivat kuin näyttöjä, jotka sammuttivat aineellisen maailman pois valosta, joka paloi niiden takana. Valon kipinät sinkosivat ulos pitkin näytön kuituja ajoittain, kipinät, jotka viilensivät silmät, johon ne iskeytyivät, lävistivät paksun peitteen ja sytytti-

vät niiden sydänlangan.

Bhagavan lepäsi tyynyllä sohvalla ja tuki päätään vasemmalla kämmenellään. Me kaikki istuimme alhaalla katsellen hänen kasvojaan. Me istuimme ja istuimme ja katsoimme ja katsoimme. **Kukaan ei puhunut tai pitänyt mitään ääntä. Mutta vastakkainasettelu ei ollut kuollutta hiljaisuutta; se oli hyvin elävä kokemus, jossa jokaisen meidän sisin olemus vaihtoi ajatuksia Korkeimman Tietoisuuden kanssa, joka oli Bhagavan.**

Mieleni muisteli sitä kohtausta: miten vuohi oli käpertynyt Bhagavanin rintaan täydellisesti luottaen hänen rakkauteensa itseään kohtaan; kuinka apina oli virnistänyt ilosta ja miten Bhagavan palautti virneen, kun molemmat purivat pätkinää; miten orava oli kurkistanut nuppineulan pään kokoisilla silmillään Bhagavanin unentäyttämiin silmiin ja raapi nenäänsä hellästi pienellä tassullaan. Korkeimman Hengen näyn pohjustama ja päällystämä aistihavainto maustettiin kauniilla maapähkinäjuhlien näkymällä keittiöpuutarhassa.

Bhagavan nousi sohvalta. Myös me nousimme ylös. Näytti ilmeisen selvältä, että meidän oli lähdettävä. Lähdimme. Tunsin outoa rauhaa ja iloa sisälläni; myös toisten kasvot ilmaisivat samanlaista tilaa.

Näin Ratilalin ja hänen palvelijansa astuvan härkävaunuihinsa Ashramin portilla. Ratilalin liikkeissä oli uusi loikka. Bhagavanin näyssä antama lupaus näytti etenevän oikeaan suuntaan.

Vuonna 1953 olin Rajkotissa ja asuin majatalossa. Eräänä päivänä, kun olin ruokasalissa, noin kolmekymppinen mies puhutteli minua, "Etkö tunnista minua. Olen Gondalin Ratinal. Muistat Bhagavan Ramana Maharshin *darshanin* viisi vuotta sitten." Katsoin miestä uudelleen. Hän oli solakka, mutta vahva. Hänen kasvonsa loistivat terveyttä ja onnea. Kättelin häntä sydämellisesti. Hän puhui uudelleen, "Sri Bhagavan täytti lupauksensa todella hyvin. Hoidan nyt perheyrittämme. Minulla on kaksivuotias poika."

Mieleni palasi takaisin keittiöpuutarhaan ja neljän ystävyksen maapähkinäjuhliin.

140

K.R.K. Murthi, B.E. (Elec.) Oli Johtava sähköins. Sähköosastolla Andhra Pradeshin hallituksessa. Hän kirjoitti *Sri Ramana Bhagavanin*.

Kerran vuonna 1937 luin lehdestä, että korkea-arvoinen henkilö oli menossa Tiruvannamalaihin saadakseen Sri Ramana Maharshin *darshanin*. Minä kun-

nioitin suuresti tätä herrasmiestä ja halusin tavata hänet. Joten päätin mennä Tiruvannamalaihin.

Menin suoraan halliin ja asetin kandisokeripaketin, joka ostettiin uhrilahjana Maharshille, tuolille lähelle häntä ja istuuduin molempia sukupuolia olevien ihmisten joukkoon. Kaikki istuivat kuin äänettömät patsaat ja ainoa rikoksentekijä joukossa oli kello seinällä. Fyysinen aktiivisuus hallissa oli nolla paitsi tuoksuvat tikut, jotka ripeästi oksensivat savun kiharoita. Odotin kärsivällisesti jonkin aikaa, mutta yhä sama hiljaisuus jatkui. Se näytti hyvin oudolta ja kummalliselta, koska en ollut koskaan ennen nähnyt niin hiljaista kokousta. Halusin tietää jotain Maharshista, mutta keneltä kysyä?

Useat ihmiset tulivat, heittäytyivät Maharshin eteen ja istuivat ääneti hallissa. Tämä oli myös outo näky, joka jätti syvän vaikutuksen mieleeni. Hetken kulluttua Maharshi nousi ylös ja silloin jokainen hallissa nousi ylös ja heittäytyi. Kun Maharshi lähti kävelyille kohti Arunachalan vuorta, ihmiset alkoivat näkyä todellisissa väreissään ja minä todistin tavallista työpäivän maailmaa.

Eräs Ashramin vierailija sanoi minulle kerran, että Sri Ramana yksinkertaisesti istuu ääneti keskustelematta ja tekemättä mitään hyödyllistä kenellekään. Omat henkilökohtaiset kokemukseni, jotka ovat hyvin todellisia, ovat vakuuttaneet minulle, että Bhagavan lainasi aina auttavaa kättään aktiivisesti ja hiljaa omalla ominaisella tavallaan. Hänellä oli tapana auttaa kannattajia niin salaa, ettei kukaan muu kuin vastaanottaja tiennyt siitä mitään.

Kerran, kun olin menossa halliin, näin Maharshin puristavan vasemman käden etusormea oikealla kädellään. Tuolloin hallissa oli useita ihmisiä. Jotkut eivät ehkä huomanneet tätä ja jotkut saattoivat hylätä sen merkityksettömänä. Mutta minulle se on unohtumaton, koska kipu, jota olin pitkään kokenut vasemmassa etusormessani, oli pysyvästi parantunut.

Olin myös parantunut kipeästä kyynärpästä, joka oli ollut jatkuvaa kaikesta lääketieteellisestä hoidosta huolimatta. Eräänä päivänä näin unta Bhagavanista, joka söi aterioita meidän talossamme. Aterioiden jälkeen minä ojensin hänelle mukillisen vettä käsien pesua varten. Hän otti mukin ja kaatoi vettä minun kyynärpäähäni ennen kuin pesi kätensä. Seuraavasta päivästä lähtien kyynärpäässä ei ollut kipua. Jos se olisi ollut pelkkää unta, sillä ei voisi olla tällaista vaikutusta fyysiseen kehoon?

Kerran Ashramissa tehtiin järjestelyjä köyhien ruokkimista varten. Ihmiset kiirehtivät siihen paikkaan, joka oli erotettu ruokailua varten. Silloin joku viranomainen kertoi äänekkäästi, että *sadhujen* pitäisi pysyä poissa. Kun ruokaa jaettiin, todettiin, ettei Bhagavan ollut läsnä. Ihmiset ryntäsivät joka suuntaan ja huomasivat Bhagavanin istuvan puun alla. Kun häntä pyydetään liittymään kannatta-

jien seuraan, Bhagavan sanoi: "Et koskaan halunnut *sadhujen* jäävän sinne. Koska olen *sadhu*, lähdin paikalta." Bhagavan samaisti itsensä alhaisimpaan. Hänellä oli tapana korjata väärä, ei ilmaisemalla vihaa, vaan itsensä kieltämisellä tai itseään rankaisemalla.

Ashram kehitti puutarhaa. Jotkut asukkaat tekivät parhaansa turvatakseen kasvit ja hoitaakseen niitä. Eräänä päivänä jotkut Ashramin lehmät tulivat puutarhaan ja laidunsivat pois houkuttelevat kasvit. Asukkaat olivat hyvin tyytymättömiä. Tapahtuma aiheutti paljon kohua ja saavutti Bhagavanin korvat, joka hymyili ja sanoi: "Miksi lehmät ovat syypäitä? Tiesivätkö he, etteivät he saa laiduntaa tiettyissä paikoissa? Jos puutarha on kunnolla aidattu, lehmät eivät pääse sisään." Bhagavan näki asioiden toisen puolen, jota tavalliset ihmiset eivät nähneet.

Tallentaakseen Bhagavanin äänen, jotkut kannattajat viittasivat äänityslaitteisiin. Nähdessään, että Bhagavan suhtautui heihin myönteisesti, he halusivat viedä asiaa eteenpäin ja sopivat päivämäärää tallentaakseen äänen. Sillä hetkellä Bhagavan sanoi: "Minun todellinen ääneni on hiljaisuus. Miten voitte tallentaa sitä?"

Kerran Bhagavanilta kysyttiin, onko totta, että gurun armon avulla korkein tila saavutetaan hetkessä. Bhagavan vastasi: "Kyllä. Jos opetuslapsi on kypsässä tilassa, *ajnana* (tietämättömyys) poistetaan pelkällä gurun *avalokanalla* (katseella)." Hän lisäsi, että "*Kripa* (armo) virtaa jokaista kohti hänen ansioidensa mukaisesti. Jos astia on pieni, saadaan vain vähän *kripaa*; jos astia on iso, *kripaa* saadaan suhteellisesti enemmän."

Kerran Bhagavan avustaja luki hänelle yöllä joitakin kirjoituksia. Avustaja kuuli kuorsausäänen ja lopetti lukemisen. Bhagavan kysyi häneltä välittömästi, miksi hän lopetti. Avustaja jatkoi eteenpäin ja samanlaiset kuorsausäänet Bhagavanilta saivat hänet lopettamaan uudelleen. Mutta Bhagavan oli heti valpas ja pyysi häntä jatkamaan.

Eräänä päivänä prinssi tuli halliin ystäviensä kanssa Bhagavanin *darshania* varten. Koska prinssin ja talonpojan välillä ei ollut eroa Bhagavanin edessä, prinssin istuutui meidän viereemme. Eräs hänen ystävistään halusi esittää kysymyksen, mutta tunsu itsensä epävarmaksi ja empi. Hänen suureksi yllätykseksensä ja hämmästykseksensä lähes saman kysymyksen esitti Bhagavanille joku muu. Bhagavanin vastaus tuotti suurta ilon vierailijalle. Prinssi istui jonkin aikaa ääneti, ja kuka tietää mitä tapahtui, hän alkoi vuodattaa kyynelvirtoja siihen saakka kunnes lähti hallista.

Kerran käydessään läpi englanninkielistä päivälehteä kuten tavallisesti, Bhagavan luki hieman ääneen raporttia uudesta sensaatiomaisesta keksinnöstä ja hymyili. Tauon jälkeen hän lempeästi huomautti, "Joku voi hankkia vaikka kuinka

monta voimaa, mutta oivaltamatta *yathartha* (totuutta) ei voi hankkia *mano shantia* (mielenrauhaa). Kun joku kysyi, "Mikä on *yathartha*?" Bhagavan vastasi: "Se, mikä on olemassa aina," ja lisäsi tauon jälkeen, "Rauha on meidän *swabhavamme* (luontomme). Aivan kuten henkilö, joka pitää monia tavaroita huoneessa ja valittaa, ettei huoneessa ole tilaa, me sanomme ettei ole rauhaa. Eikö tilaa tule automaattisesti, kun tavarat poistetaan?"

Alkuaikoina Ashram oli syrjäinen mökki viidakossa. Eräänä päivänä varkaat murtautuivat Ashramiin keskellä yötä. He pahoinpitelijät kaikkia vapaasti kepeillä, kuten myös Bhagavana, joka esti kannattajia yrittämästä maksaa heille takaisin samalla mitalla. Hän sanoi, "*Sahanam* (sietää) oli *sadhun dharmaa*" ja lisäsi, "Katkommeko me hampaat, jos ne purevat kieleen?"¹²⁹

Bhagavan kertoi meille: "Jos haluaa tehdä itsemurhan, jopa pieni työkalu tai veitsi riittää. Toisten murhaamiseksi tarvitaan suurempia asioita. Samoin, itselle, yksi tai kaksi sanaa riittää, mutta vakuuttaakseen muut, on kirjoitettava kirjoja kirjojen perään."

Kun länsimaalainen kohdisti Bhagavanin huomion Intian yleiseen köyhyyteen ja tämän huonosti varustettuihin asuintiloihin, Bhagavan vastasi, että vaikka intialaisilla ei ollut paljon aineellisia mukavuuksia, he eivät ole sen vuoksi tyytymättömpiä; kun he eivät tunne saman tarvetta, he voivat nauttia elämästä, joka heillä on.¹³⁰

Bhagavanin käsiala oli kuin tuloste. Olin kovasti halunnut tallentaa jotain Bhagavanin kirjoittamaa. Mutta en ollut kovin halukas pyytämään sitä niin monen henkilön edessä. Sitten joku hallissa huomautti äänekkäästi, että minä olin kirjoittanut teluguksi tamilipyhimys Tayumanavarin alkuperäiset laulut, jotka Bhagavan oli valinnut. Nyt Bhagavan halusi nähdä ne. Pyytäen minua ojentamaan muistikirjan, hän korjasi kärsivällisesti joitakin virheitä. Tällä tavoin hän täytti minun palaavan haluni jopa ennen kuin ilmaisin sen ja ilman että hän ilmaisi tehneensä erityisen palveluksen minulle.

129 Dr. Paul Brunton kirjassaan *A Search in Secret India* sanoo: "Viisas ei vain kestänyt heidän hyökkäystään kärsivällisesti, vaan pyysi heitä ottamaan ruokaa ennen kuin he lähtivät. Hän itse tarjosi heille ruokaa. Hän ei tuntenut sydämessään vihaa heitä kohtaan. Hän antoi heidän paeta vapaasti, mutta vuoden sisällä heidät saatiin kiinni toisesta rikoksesta muualla ja he saivat kovan pakkotyötuomion."

130 Prof. Galbraith, entinen Yhdysvaltain suurlähettiläs Intiassa, on huomauttanut: "Intian kyläläiset ovat rikkaita köyhyydessään."

141

Srimat Puragra Parampanthi, aikansa tunnettu swami, on kirjoittanut useita kirjoja, kuten *Advaita and Modern Physics, The Cardinal Doctrines of Hinduism ja The Meaning and Mystery of Reincarnation.*

Näin Sri Ramanan ensimmäisen kerran 10. päivä joulukuuta 1949. Näin pitkän, laihan miehen lannevaatteessa; raajat olivat sopusuhtaiset ja hyvin samannomaiset ja pitkät; iho oli sileä ja hehkuva ja tärisevä pää oli kallellaan oikealle puolelle. Valkoinen side oli vasemmassa kädessä, jota oli operoitu kasvaimen poistamiseksi. Hänen silmänsä säteilivät hyvyttä ja rakkautta, hänen kasvojaan valaisi siunauksen riemullinen hymy. Näin edessäni **korkeimman tason joogin – korkeimman oivalluksen mystikon, joka säteili jumaluuden elävää läsnäoloa sisäisesti ja ulkoisesti.**

Seuraavana aamuna näin hänet uudelleen. Hänen alati hymyilevät kasvonsa olivat täysin vapaat sairauden tuhoilta, joka hitaasti ja vakaasti pilasi hänen kehoaan. **Hänen henkinen läsnäolonsa oli dynaamista ja selvästi havaittavissa. Se kosketti ja inspiroi meitä ja vei meidät samalla hengellisyyden korkeaan ja harvinaiseen sfääriin. Tunsin yhtäkkiä henkisen voiman läsnäolon, joka oli ympäröivä ja kohottava ja joka synnytti kaikkien toiveen ylhäiseen paikkaan. Hallin ilmapiiri oli selvästi viritetty korkeampaan tahtoon ja voimaan, joka vaikutti koko joukkoon.**

Kaikkien silmät kohdistuivat Maharshiin. Halusin tietää kuinka ja millä vastustamattomalla voimalla oli mahdollista koota yksilöt – nuoret ja vanhat, rikkaat ja köyhät, viisaat ja yksinkertaiset, jotka kuuluvat eri rotuihin ja uskontoihin – tämän suuren joogin jalkojen juureen. Halusin tietää miten ja miksi jääräpäinen monimuotoisuus on muuttunut yhtenäisyydeksi täällä – pysyvä erilaisuus sulaksi sovuksi – 'moninaisuus' ykseydeksi!

Tajusin, että se johtui ainoastaan Maharshin yhdistävästä läsnäolosta. Hän ei ollut vain yhtenäisyyden ja ykseyden totuuksien, ihmisen ja Jumalan samuuden, ihmiskunnan hengellisen veljeyden – kastista tai uskonnosta, rodusta tai asemasta riippumatta – saarnaaja, hän oli näiden totuuksien elävä symboli. Juuri siksi hänen kaikenkattava persoonallisuutensa oli tullut universaalin totuuden keskuksiksi ja yhdistäväksi voimaksi yhdistämään moninaiset rodut ja uskonnot harmoniseksi sovuksi.

Meidän suppea ymmärryksemme ei voi täysin käsittää häntä; hänen

suuruutensa on liian laajaa – liian valtavaa vangittavaksi meidän henkisen kiertoratamme sisään. Vain osa hänen henkistä itseään, pieni osa siitä on näkyvissä meille ja me iloitsimme hänen osittaisesta ilmestyksestään, koska olemme pimeässä ja meitä sitoo aistiemme ikävät rajoitukset.

Hän on kuollut, mutta hän elää ikuisesti tuhansien kannattajiensa ikivihreässä muistissa ympäri maailmaa, hänen kuolemattomissa evankeliumeissa ja viesteissä, jotka jatkavat ylentäen, innostaen ja opastaen pitkin oikeaa polkua kohti oikeaa ja korkeinta päämäärää – Jumalaoivallusta.

142

K. Arunachalam, gandhilaisen sosiaalityöntekijä, kotoisin Maduraista. Hän toimi Madurai Khadi Boardin puheenjohtajana.

Kesällä 1932 työskentelin nuorten miesten porukassa Bangaloren slumeissa. Olin tullut kylästäni Madurain alueella ja olin palaamassa Bangaloreen jatkaakseni työtäni Gandhi Schoolissa, jota hoitaa Deena Seva Sangh. Matkalla takaisin, ystäväni ehdotuksesta, pysähdyin Tiruvannamalaissa saadakseni Ramana Maharshin *darshanin*. Pääsin Ashramiin ja meni halliin, jossa Maharshi istui sohvalla. Hallin nurkassa, kaapin päällä, näin kahdeksantoistatuumaisen Mahatma Gandhin patsaan. Istuin Maharshin edessä yhdessä useiden muiden kanssa meditaatiossa. Muutama luki hiljaa jotakin uskonnollista kirjallisuutta. Maharshi itse oli *samadhissa*. Jotkut lausuivat *slokia* pehmeään melodiseen sävyyn. Kokonaisuudessaan ilmapiiri oli ylentävää.

Istuin hiljaa tuntikausia. Kun oli illallisaika, kaikki kannattajat nousivat ylös ja kävelivät kohti viereistä ruokasalia. Myös minä kuljin heidän kanssaan. Aterian jälkeen jotkut meistä palasivat halliin. Päätin nukkua hallissa kuten jotkut muutkin tekivät. En voinut nukkua, koska olin utelias näkemään, mitä Maharshi tekisi.

Hän nousi sohvalla kello 3 aamulla ja käveli kohti lampea. Olennaisten aamurutiinien jälkeen hänellä oli pulahdus altaaseen. Hän vaihtoi *kaupinan* (lannevaatteen) ja pesi käytetyn, antaen sen kuivua ulkopuolella. Sitten hän käveli takaisin halliin ja kallistui sohvalle. Jonkin ajan kuluttua hän nousi ylös, meni keittiöön ja liittyi ryhmään, joka leikkasi vihanneksia. Hän tarkasti aamiaisen ja söi vierailijoiden ja Ashramitien (asukkaiden) kanssa.

Päivisin siellä oli vierailijoiden virta, jotka heittäytyivät Maharshin eteen. Joskus hän avasi silmänsä ja siunasi heitä hymyllä. Joskus hän puhui muutaman

sanon. Kun sanomalehti saapui, hän vilkaisi sen sivut. Suurimman osan ajasta hänen silmänsä pysyivät puoliksi suljettuina. Koko ympäristö oli tyyntä rauhaa, joka ylitti kaiken ymmärryksen. Istuin ääneti tarkkaillen ja nauttien Maharshin pyhästä läsnäolosta ja vietin koko kolmen päivän ajan näin.

Ennen lähtöä kysyin Maharshilta ketä seurata. Hän tiedusteli, mitä olin tekemässä. Annoin hänelle idean slummiyhteisön työstä Bangalossa ja kerroin hänelle kuinka olimme antautuneet *harijanin* oloja kohentamaan ja kieltolain työhön. Hän siunasi työn ja pyysi minua jatkamaan sitä samalla tavalla kuin Mahatma Gandhi halusi tällaista työtä tehtävän. Pyysin Maharshilta hänen nimikirjoitustaan. Hän ei suostunut, mutta hän halusi *sarvadhikarin*, joka seiso i lähellä, kirjoittavan nimeni. Kun annoin hänelle nimeni ilman alkukirjainta, *sarvadhikari* kysyi isäni nimeä. Maharshi sanoi heti: "Kuinka Arunachalalla voi olla isä?" Ja hän nauroi.

Pyysin Maharshia häivyttämään epäilykseni. Hän osoitti halukkuutensa le veällä hymyllä. Rohkaistuneena esitin seuraavan ongelman: "Maharshi ohjaa esi merkkillään seuraajiaan pysymään hiljaa, mutta Mahatma Gandhi, jonka patsas on täällä, yllyttää omalla esimerkillään kaikkia olemaan jatkuvasti aktiivisia." Maharshi kasvot levisivät vertaansa vailla olevaan hymyyn. Hän kysyi: "Kuka sinulle kertoi, että minä istun hiljaa?", Vastasin nöyrästi, että olin nähnyt sen omin silmin. Hän sanoi, "Miksi ajattelet, että se, mitä näet fyysisillä silmilläsi, on totuus?" Minulla ei ollut vastausta tähän kysymykseen. Hyvästelin hänet ja lähdin Bangaloreen.

Vuosina 1951-52, kun matkustin ympäri eteläistä Amerikkaa, olin koske tuksissa valkoihoisten ryhmään, joka oli vahvasti mukana rotusortoa vastustavassa liikkeessä. He eivät tehneet eroa yhden ja toisen välillä olipa musta tai valkoinen. Huomasin tämän ryhmän johtajan työhuoneessa valokuvan Ramana Maharshista, jota hän ei ollut koskaan tavannut. Hän paljasti, että Maharshin opetus oli liikkeel lepaneva voima kaikkiin hänen toimiinsa toteuttaa tasa-arvo kahden rodun – val koisen ja värillisen välillä. Hän osoitti syvää kiinnostusta Maharshin itsetutkimuk sen menetelmään itsensä oivaltamiseksi. Nyt ymmärsin *Gitan* opetuksen todelli sen merkityksen: "Hän joka näkee toimimattomuutta toiminnassa ja toimintaa toi mimattomuudessa on viisas ihmisten kesellä; hän on joogi, joka on saanut aikaan kaiken toiminnan."

143

**Panthulu Lakshmi Narayana Sastri oli oppinut ja taitava kirjoittamaan suo-
raa päätä (ex tempore) runoutta.**

Vuonna 1943 eräs lähisukulainen pyysi minua kääntämään teluguksi Ganapati Munin sanskritinkielisen teoksen *Uma Sahasram*. Suostuin siihen heti. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun näin Bhagavanin kuvan ja se veti minua puoleensa kuin magneetti. Vuonna 1946 sen koulun, jossa olin töissä, kesäloman aikana vaimoni ja minä läksimme pyhiinvaellukselle Tiruvannamalaihin.

Kun astuimme halliin, Vedan *parayana* oli menossa. Bhagavan istui majesteettillisesti sohvalla. Hänen ensisilmäyksensä herätti suurta uskoa ja sanoinkuvaamatonta autuutta sydämessäni. Olin niin liikuttunut, että kun Bhagavan nousi aamiaiselle, en voinut hillitä itseäni ja heittäydyin hänen jalkoihinsa. Prosessissa kaikki kirjat, jotka olin tuonut esitelläkseni ne Bhagavanille, putosivat lattialle. Eräs uskovainen poimi ne maasta ja auttoi minua menemään ruokasaliin. Aamiaisen jälkeen menin majapaikkaani ja kirjoitin kaksikymmentä jaetta sanskritiksi Bhagavanin ylistykseksi nimellä *Atmabhista Nivedanam*.

Kun menin uudelleen halliin, esittelin itseni Bhagavanille sanskritiksi, tietämättä, että hän puhui telugua. Kun sanoin, "*Uma Sahasram Maya Andhrikrit-ham*" (Olen tulkinnut *Uma Sahasramin* teluguksi), hän vastasi, "Voi, olet kääntänyt *Uma Sahasramin* teluguksi" ja jopa korjasi minun käyttämäni sanan *Andhrik-ritham*. Bhagavan jotenkin tiesi, etten ollut saanut työtä päätökseen, ja kun hän kysyi, kuinka pitkälle olin päässyt käännöksessäni, tunnustin, että olin kääntänyt vain sata *slokaa*. Sitten pyysin häneltä, että hän sallisi minun lukea runon, jonka olin kirjoittanut huoneessani. Bhagavan nyökkäsi suostumuksensa ja minä lausuin jakeita vahvalla tunteellisella hartaudella.

Kolmantena päivänä minulla oli onni lukea ääneen *Uma Sahasramia*, jonka olin kääntänyt ja ilmoitin Bhagavanille, että olin kirjoittanut sanskritin alkuteoksen julkaisijalle saadakseni julkaisuluvan käännökselle ja odotin vastausta. Bhagavan neuvoi, "Jos tapaat Kapali Sastrin Pondicherryssä, hän auttaa sinua saamaan tarvittavan luvan."

Kun puhuin Devaraja Mudaliarille [no. 35], kerroin hänelle kyvyttömyydestäni mennä Pondicherryyn, koska olin antanut lupauksen pyhiinvaellusmatkasta Chidambaramiin ja jos menin sinne, talouteni ei kestäisi käyntiä Pondicherryssä.

Saavuttuani Chidambaramiin, minä majoituin pyhiinvaeltajien majaan. Käytin koko ajan rahaa hyvin säästeliäästi vähäisten varojeni vuoksi. Kun keskustelin pyhiinvaeltajien majan taloudenhoitajan kanssa, kerroin hänelle vierailustani Bhagavanin luona ja kuinka en voinut seurata hänen määräystään mennä Pondicherryyn. Hän kertoi, että vierailu Pondicherry ei maksa paljoa ja neuvoi minua laajentamaan matkaani. Hän jopa saattoi minut bussiasemalle ja osti minulla va-

paahtoisesti lipun omilla varoillaan.

Saavuvin Pondicherry 10. päivä toukokuuta 1946 ja menin tapaamaan Kapali Sastria. Esittelin itseni sanskritiksi ja ojensin hänelle kopion *Andhra Dhyanyalokamista*. Iltapäivällä luin hänelle ääneen käänökseni *Uma Sahasramista*. Hän kuunteli tarkkaavaisesti ja kiitti minun käänöksestä ja piti sitä uskollisena ja selkeänä. Hän lupasi tehdä sen mitä oli tarpeen saadakseni työni julkaistuksi. Kun olin lähdössä, hän sanoi varovasti: "Koska asun yksin ilman perhettäni, en voi tarjota vieraanvaraisuutta, joten sinun täytyy ystävällisesti ottaa vastaan ainakin tämä." Sen sanottuaan hän tyrkytti viittä rupiaa käsiini. Jälkeenpäin laskiessani Pondicherryn matkan lisäkuluja, huomasin yllätyksekseni, että se oli maksanut minulle vain viisi rupiaa ekstra!

Ennen lähtöäni Kapali Sastri kertoi minulle, että voisin kulkea Tiruvannamalain kautta matkallani takaisin Vijayanagaramiin. En ollut tajunnut tätä ennen ja oli riemuissani, kun minulla oli mahdollisuus nähdä Bhagavan uudelleen.

Kun olin astumassa Ashramiin, näin joitakin kannattajia lähellä porttia, joista yksi kertoi muille, "Sastriji on nyt tulossa Pondicherrystä." Olin yllätynyt, kun he tiesivät odottamattomasta reitin muutoksesta. Menin heidän luokseen ja kysyi heiltä, miten he tiesivät, että olin ollut Pondicherryssä. Minulle kerrottiin, että kun olin lähtenyt Chidambaramiin, yksi kannattaja kertoi Bhagavanille lähdöstäni. Silloin hän vastasi: "Hän menee Chidambaramiin, sieltä Pondicherryyn ja palaa sitten tänne. Hän lähtee Vijayanagaramiin vasta, kun on antanut meille esityksen ex tempore-runoudestaan."

Ashramissa kannattajat pyysivät runouteni esitystä; aiheeksi valittiin Bhagavan. Kun aloitin sommitella runoja, tuntui kuin jokin jumalallinen voima olisi ottanut minut haltuunsa. Asianajaja Guntur töhersi runot, kaksikymmentä kaikkiaan, kun lausuntani jatkui. Kun lausunta oli ohi, hän antoi minulle paperin, pyytäen minua täyttämään tyhjät kohdat. Kerroin hänelle, että runot tulivat huulilleni spontaanisti Bhagavanin armosta enkä itse muista mitä olin sanonut. Myös Bhagavan huomautti: "Vaikka hän yrittää, alkuperäistä muotoa ei voi enää palauttaa mieleen."

Myöhemmin minulle kerrottiin, että kun Devaraja Mudaliar oli sanonut Bhagavanille, "Näyttää siltä, että Sastri on suuri runoilija", Bhagavan vastasi: "Kyllä, olen samaa mieltä." Mutta hän jatkoi nopeasti, "Kaikki tämä on vain mielen aktiivisuutta. Mitä enemmän treenaat mieltäsi ja mitä enemmän menestystä sinulla on sommitellessasi jakeita, sitä vähemmän sinulla on rauhaa. Mitä hyötyä on hankkia tällaisia taitoja, jos et saavuta rauhaa? Mutta jos kerrot tämän ihmisille, se ei miellytä heitä. Kuten Ganapati Munilla oli tapana sanoa, eteenpäin mennessään

voi ajaa vauhdilla, mutta kun menee taaksepäin eli juostessaan sisäänpäin, jopa yhtä askelta on vaikea ottaa." Kun tulin tietoiseksi Bhagavanin mielipiteestä ex tempore-runouden sepittämisestä, olen rajoittanut valtavasti runollisia intohimojani.

144

B. N. Datar, tunnettu filosofi, lähtöisin Hublistista, Karnatakasta. Hän on kirjoittanut kirjoja Bhartiya Vidya Bhavanille.

Noin 16 tai 17 vuosittaisella vierailullani Ashramissa olin yleensä hiljaa, vaikka tarkkailinkin kannattajaryhmän jäseniä, joilla oli tapana kokoontua hakemaan Bhagavanin siunauksia. Olin erityisesti innokas tarkkailemaan eri opetuslasten asennetta Bhagavana kohtaan ja hänen reaktiotaan heihin omalla jäljittelemättömällä tavallaan.

Kerran henkinen etsijä lännestä, joka oli erittäin levoton kansainvälisen tilanteen silloin tummuvista pilvistä (joskus ennen toista maailmansotaa), saapui halliin haastavalla ja riitaisalla asenteella. Hän lähes opasti Bhagavana tehtävään "sillä tämä tuhlaa aikaansa ja energiaansa maailman yksinäisessä nurkassa eikä ota aktiivisia askeleita kääntääkseen maailman huomion pois pahoista tavoista jumalallisiin."

Hänen kapinallinen mielialansa teki meistä mykkiä hallissa. Hän vaati välitöntä vastausta Bhagavanilta, joka rauhallisesti kertoi hänelle, että hänellä olisi se, ja pysyi ääneti sanomatta mitään muuta. Me kaikki istumme levottomina jännittyneessä ilmapiirissä kun, puolen tunnin kuluttua, aivan yllättäen, kysyjä rikkoi hiljaisuuden sanomalla, että hän oli saanut vastauksen. Bhagavan pyysi häntä kirjoittamaan sen. Hän teki niin, ja kun se luettiin, se huokui Bhagavanin täydellisen toiminnan tunnetta. Hän tunnusti kirjoituksessa, että **Bhagavan tarjosi ihmiskunnan parhaita etuja omalla huomaamattomalla ja hiljaisella tavallaan, ja että se, mitä etsijältä vaaditaan, ei ollut haastamisen mieliala, vaan alistuminen korkeammille voimille, jotka työskentelevät omilla tutkimattomilla tavoillaan suurten viisaiden kuten Arunachalan Pyhimyksen kautta.** Kysyjästä tuli, kyseisestä hetkestä lähtien, yksi Bhagavanin lempeimmistä kannattajista.

Muutamaa päivää ennen kuin Bhagavan jätti tämän maailman, All India Radio Dharwarissa oli pyytänyt minua lähettämään lyhyen puheen suurista persoonista, jotka olivat vaikuttaneet elämäni. Päätin puhua Bhagavanista; puheeni lähetyspäivä sovittiin myöhemmin. Ikään kuin kohtalosta, se sovittiin 14. päivä

huhtikuuta 1950 kello 7,30 ja 19:45 väliin. Menin Dharwariin ja annoin puheen, ja näin oli maailmalle suuri onni lähettää minun kunnianosoitukseni vain tuntia ennen Bhagavanin poistumista tästä maailman. Pidän tätä Bhagavanin korkeimpana siunauksena ja elämäni suurimpana aarteena.

Vaikka Bhagavan ei ole kanssamme ihmismuodossa, en ole koskaan tuntenut hänen olevan poissa, koska hän asuu talossani ja silmiäni edessä kaikkialla minne menen. Koen, että hän ohjaa jokaista toimintaani elämäni jokaisena hetkenä.

145

Y. N. (alias Bhaurao) Athavale oli yksi harvoista Bhagavanin Maharashtrain kannattajista. Hänellä oli tapana laulaa Marathi bhajanoita Sri Ramanan edessä hallissa.

Jo ennen kuin minulla oli Bhagavanin *darshan*, minut kasvatettiin uskonnollisessa ja henkisessä ilmapiirissä kotona. Vuodesta 1939 vuoteen 1942 kärsin iskiaksesta, joka johtui oman insinööriyöni ylläsuruksesta ja tulin hyvin heikoksi. Tapanani oli rukoilla, että minun pitäisi saada *darshan* suurelta *mahatmalta* kuten *swamilta*, jota isoisäni palvoi, ja jonka armo oli tehnyt paljon hyvää meidän perheelle.

Helmikuussa 1942, kun olin täydellisessä masennuksen tilassa, minulla oli ihanan elävä näyn kaltainen uni aamunkoitteessa. Näin vuoren luolassa suuren *mahatman* ja ihmisjoukon menevät ylös vuorelle kuuntelemaan häntä. Olin yksi heistä. Odotin ja kysyin ympärilläni olevilta ihmisiltä "Miten on mahdollista, ettei luento ole vielä alkanut? Missä on Pyhimys?" Lähellä minua istui vanha mies, joka nosti kätensä ja sanoi: "Hiljaisuus on Mestarin puhetta eikä hänen opetuslapsilleen jää minkäänlaisia epäilyksiä." Kysyin, "Missä on Mestari?" Hän vastasi: "Hän istuu lähelläsi." Etsiessäni läheltäni, huomasin hoikan, nuoren miehen, jonka yllä oli valkoinen kalukukkaro, hymy kasvoillaan. Kumarsin häntä ja kysyin hänen nimeään. Sydäntään sormellaan osoittaen hän sanoi marathiksi, "Tämä tunnetaan Ramana Maharshina." Tämän sanottuaan hän hymyili viehättävä tavalla ja havahduin heti iloiseksi. Pidin sitä vastauksena toistuviin rukouksiini ja tunsin itseni onnelliseksi.

En ollut kuullut paljoakaan Ramana Maharshin suuruudesta, koska hänen nimeään ei silloin (vuonna 1942) tunnettu Maharashtrassa. Noin kymmenen tai kaksitoista päivää ikävöin saadakseni jotakin tietoa hänestä. Yhtäkkiä, eräänä päi-

vänä tuntemani herrasmies kertoi, että pyhiinvaellusmatkallaan Rameswaramiin hän meni Tiruvannamalaihin ja hänellä oli Ramana Maharshin autuaallinen *dars-han*. Hän neuvoi minua menemään sinne. Saavuin Sri Ramanasramamiin kello 6 aamulla. Näin Bhagavanin tulevan kohti meitä. Ilollani ei ollut rajoja. Kun heittäydyin hänen eteensä, hän kysyi, "Oletko tullut Poonasta? Näytät olevan varsin uupunut." Olin puulla päähän lyöty kuullessani tämän.

Iltapäivällä, kun istuin hänen edessään hallissa, hän tiedusteli terveyteni. Vastasin, että olin kärsinyt suunnattomasti iskiäksestä kolme vuotta, en ollut nukkunut, en halunnut ruokaa ja muutuin kehnosta huonompaan parhaiden lääkäreiden hoidosta huolimatta. Hän sanoi ystävällisesti, "Et voi oleskella täällä rauhassa. Sairautesi ei ole parantumaton." Hän lainasi *Gitasta* jaetta (II. 14): "Oi Kuntin poika, aistien ja niiden kohteiden väliset yhteydet, jotka aiheuttavat lämmön ja kylmän, mielihyvän ja tuskan, yms. tunteita, ovat väliaikaisia ja ohikiitäviä. Oi Arjuna, siedä niitä," ja rauhoitti minua. Tunsin suurta helpotusta. Kolmessa tai neljässä kuukaudessa parannuin täysin taudista. Tämän jälkeen tapanani oli tavata häntä kolme tai neljä kertaa vuodessa vuoteen 1950 ja tulin läheiseen yhteyteen hänen kanssaan. Hän nuorensi minua fyysisesti ja henkisesti ja toi minut ikuisesti hyväntahtoisen Armonsa laumaan, jonka (Armon) kuvaamiseen minulla ei ole sanoja.

Saatuani sähköksen, menin Ashramiin hänen *mahasamadhinsa* päivänä. Tunteeni ja tuntemukseni pysähtyivät jotenkin sinä päivänä, kun hän jätti kehonsa. Mutta seuraavana päivänä, yöllä, aloin itkeä katkerasti tuntien suurta ahdistusta siitä, etten vastedes koskaan näkisi Bhagavana ruumiillisessa muodossa ja nauttisi hänen läsnäolonsa autuudesta. Yhtäkkiä, yösydännä, kuului joitakin askelten ääniä ja katso! Siellä Bhagavan tuli lyhty kädessään! Hän lähestyi heti minua ja sanoi pehmeällä, lempeällä, rakastavalla äänellä, "Miksi itket? Enkö kertonut sinulle, että olen täällä?" Hillitsin itseni ja kumarruin hänen eteensä. Hetken päästä, kun nostin pääni, hän oli kadonnut, jättäen minut täydelliseen ihmetykseen ja syvään murheeseen. Tuhannet *pranamini* Ramana Bhagavanille.

146

Dr. Haribhai M. Adalja oli Swami Madhavatirthan (no. 51) opetuslapsi.

Vuonna 1946 menin Sri Ramanasramamiin Bhagavanin *darshaniin*. Kannattajat istuivat hallissa Bhagavanin edessä. Kirjoitin lapun ja asetin sen Bhagavanin eteen ilmoittaen "Tunnen, että minulla on Itsen kokemus, mutta mieleni ei ole

siitä samaa mieltä." Lapun lukemisen jälkeen Bhagavan pyysi kopion *Ulladu Narpadusta*, selasi jakeeseen 33 ja pyysi jotakuta näyttämään sitä minulle. Siinä luki, "Puhua, etten tunne itseäni tai olen tunnistanut itseni on naurettavaa. Mitä? Onko olemassa kahta minää, yhtä havaitsemaan toista? Kaikkien kokemus on, että Itse on vain Yksi."

Vuotta myöhemmin, kun olin tulossa alas Arunachala vuorelta ja Bhagavan oli menossa ylös kapeaa polkua, astuin syrjään tehdäkseen hänelle tilaa ja seisoin silmät ummessa ja kädet taitettuna. Kun Bhagavan tuli lähelle minua, minun täydeksi yllätyksekseni, hän kysyi, "Havaitsetko vielä kaksi?"

Kerran kysyin Bhagavanilta "Jos valve- ja unitilat eivät ole erilaisia, voiko ihminen oivaltaa Itsensä unitilassa?" Hän vastasi: "Oivalla ensin Itse valvetilassa ja esitä sitten kysymys."

Bhagavan käytti esimerkkinä kullan suhdetta koristeisiin, niin että vain kulta on todellista, kun taas kultakoristeiden nimet ja muodot ovat epätodellisia. Nostin esiin kysymyksen, "Vaikka koriste on väärä, näemme sekä kullan että koristeiden, joka on väärä, jota ei tapahdu maailman kanssa eli kun näemme maailman eri muodoissa, emme näe Todellisuutta, kasvualustaa." Bhagavan selitti, "Unessa ei ole maailmaa ja silti näet sen juuri sellaisena valvetilassa. Sekä nimi että muoto ovat illuusioita; näet ne vain silloin, kun näet itsesi muodossa ja samaistat itsesi egotunteeseen."

147

Sadhu Bramanian, aiemmin Dr. R. Subramanian oli Julkisen Terveiden Johtaja Madrasin hallituksessa. Hän oli osaltaan vaikuttamassa parhaan hoidon saamiseksi Sri Ramanan kuolemaan johtavassa sairaudessa.

Eräänä päivänä Dr. Anantanarayana Rao [no. 88] toi kypsän guavan Bhagavanille sanoen, että se oli ensimmäinen tuote hänen puutarhastaan. Bhagavan pyysi veitsen, levyn ja hieman chilijauhetta. Hän leikkasi hedelmän pieniksi paloiksi, ripotteli chilijauhetta niiden päälle, otti palan itselleen ja pyysi, että loput annetaan hänen ympärillään oleville. Se oli ainoa Bhagavanin itse valmistama annos, jonka koskaan söin. Se oli myös maukkaain pala, jota olen koskaan maistanut.

Kerran Bhagavanilla oli lievä keltataudin kohtaus. Osana hoitoa hänen ruokavalionsa pelkistettiin pelkkään piimään ja riisiin. Ashramin apteekkari Dr. Shiva Raosta tuntui, että Bhagavan heikkeni. Hän pyysi tätä ottamaan jonkin verran proteiinia ruokaan ja vitamiineja, mutta tämä kieltäytyi. Satuain silloin olemaan

Ashramissa. Eräänä päivänä, kun Bhagavan tuli ulos kylpyhuoneesta, minä heittäydyin hänen eteensä ja sanoin: "Dr. Shiva Rao ja muut Ashramissa ovat hyvin huolissaan Bhagavanin terveydestä ja haluamme Bhagavanin ottavan hieman proteiinia ruokaan ja vitamiineja. Ainakin heidän tyydyttämisekseen pyydän Bhagavana suostumaan." Hän hymyili ja sanoi: "Kyllä, voit järjestää kaiken tarpeellisen." Tulin ja kerroin tämän Dr. Shiva Raolle.

Vitamiineja oli saatavilla Ashramin apteekissa, mutta ei proteiinia ruokaan. Palasin välittömästi Madrasiin ja etsin kaikista huomattavista lääkemyymälöistä. Koska oli sota-aika, lääkkeet olivat vähissä ja proteiinia ruokaan oli saatavilla vain yhdestä myymälästä. Ostin kaikki saatavilla olevat seitsemän pulloa ja vei ne Ashramiin. Menin halliin mukanani yksi pullo ja lusikka ja annoin yhden lusikallisen kullekin harvoista kannattajista, jotka olivat läsnä ja annoin sitten yhden Bhagavanille. Hän otti sen ja kysyi, mitä se oli. Sanoin, että se oli proteiinia ruokaan ja että hän voisi sekoittaa yhden lusikallisen ruokaan kolmesti päivässä. Hän pyysi minua antamaan pullon Sama Thathalle ohjeineen. Muutaman päivän kuluttua jotkut innokkaat uskovainen laittoivat kaksi lusikallista hänen lehtilevyilleen. Hän lopetti sen heti ja pyysi, että pullot annetaan apteekkiin potilaiden käyttöön.

Hänen viimeisen leikkauksensa jälkeen vierailut kiellettiin. Mutta Bhagavan, huolimatta lääkäreiden ohjeista, vaati saada maata apteekkihuoneen ulkopuolella, jossa häntä oli operoitu. Tämä oli hänen mielestään tarpeen, jotta hän varjelsi kannattajia pettymyksestä, kun heistä monet tulivat kaukaisista paikoista hänen *darshaniinsa*.

148

M.V. Krishnan oli Munagala S. Venkataramiahin, kuuluisan uskovaisen, joka koosti tunnetun teoksen *Talks Sri Ramana Maharshi*, poika.

29. päivä elokuuta 1896 Venkataraman (myöhemmin Sri Ramana) lähti Maduraista Tiruvannamalaihin. Viikkoa myöhemmin isäni palasi kotiin Maduraisista Sholavandaniin ja kertoi isoäidilleni, että bramiinipoika, joka opiskeli Maduraisissa viereisessä koulussa, oli karannut kotoa. Tuolloin hän ei lainkaan tajunnut, että hän tulisi kohtaamaan tämän karkulaispojan ja hänestä tulisi tämän opetuslapsi, eläisi hänen lähellään vuodet 1933-1950 ja olisi klassisen teoksen *Talks with Sri Ramana Maharshi* kääntäjä.

Vuonna 1930 Dr. T. N. Krishnaswami [no. 99] halusi vieraillla Ashramissa ja olla Bhagavanin kanssa viikonlopun. Hän näki tienvarressa naisen myymässä

vihannesta *kovai kai* (kurkkua) ja osti erän (1½ kg.) muutamalla *annalla*¹³¹. Bhagavan näki sisällön hän sanoi, että jos *kovai kai* keitettiin munakoisojen kanssa, se olisi maukasta. Seuraavana aamuna kannattaja, joka tuli Chennaista, toi munakoisoja! Curry keitettiin aamulla ja me kaikki nautimme siitä.

Vuonna 1937 vanhempi amerikkalainen tuli ryhmän kanssa vierailemaan Bhagavanin luo. Keskustelu suuntautui siihen, että viisi aistia oli pidettävä hillittyinä. Koska vanha amerikkalainen oli kuuro, hän ei voinut seurata keskustelua. Bhagavan huomautti, että amerikkalaisen tarvitsee hallita vain neljää aistia, koska viides (kuulo) oli jo hillitty. Joku hallissa selitti tämän amerikkalaiselle ja hän säteili ilosta.

Menin Delhiin joulukuussa 1940 etsimään työtä, mutten onnistunut helmikuuhun 1941 mennessä. Minun kirjeeni, että minun on pakko palata, koska työtä ei ollut saatavilla, näytettiin Bhagavanille, joka luki sen läpi ja sanoi: "Pysyköön hän Delhissä." Maaliskuussa sain työpaikan. Siitä lähtien olen menestynyt erittäin hyvin.

Aluksi Äidin *samadhin* yllä oli vain oljista tehty katos. Kannattajat päättivät rakentaa hallin ja he kuljettivat paikalle tiiliä. Myös Bhagavan halusi työskennellä, mutta kannattajat eivät sallineet sitä hänelle. Yhtenä kuutamoyönä, kun kaikki nukkuivat, eräs kannattaja heräsi ja näki Bhagavanin tuovan tiiliä paikalle uunista, joka oli vastapäätä Ashramia.

149

N. Ponniah, joka asui Malesiassa, sattui kuulemaan Sri Ramanasta vuonna 1938, kun Sri Ramanan uskollinen opetuslapsi Ramanapadananda (no. 102) oli käynyt Malesiassa levittämässä Sri Ramanan evankeliumia. Hän vieraili Ashramissa vuosikymmen myöhemmin.

Vasta vuonna 1948 minulle tuli mahdollisuus vierailla Ashramissa. Minut majoitettiin vierastaloon. Vailla kaikkia niin sanottuja sivistyneen tason merkkejä, tämä olkikattoinen mökki viihdytti minua sanoin kuvaamattomalla kodikkuudella paikalla asuvien *sadhujen* ja hartaiden vierailijoiden seurassa. Kaukana kaupunkielämän melskeestä ja vilskeestä, Ashram sijaitsee hyvällä paikalla keskellä luontoa. Siellä ei ollut hallintojärjestelmää, joka perustuu kastiin, uskontoon tai väriin tai mihinkään muuhun luokkaan. Taustana tälle antiikin erakkomajojen mallille seiso, kaikessa mahtavuudessaan, pyhä Arunachalan vuori.

131 Yksi *anna* oli kuudestoistaosa rupiaa.

Suurta kunnioitusta tuntien menin halliin. Bhagavan oli makuullaan sohvalla, imeytyneenä Itseen, ääneti ja tyynenä. Otin paikkani joukosta. Paikalla oli niin hiljaista, että saattaisi kuulla nuppineulan putoamisen. Mikään ei tuntunut miellyttävämmältä tässä siunatussa maailmassa kuin istua hiljaa tuossa paikassa Maharshin pyhässä läsnäolossa. *Darshan* ei ollut vain ihmisten yksinoikeus. Tiettyinä aikoina oravat tulivat alas alueen suuresta puusta ja vaativat osaansa. Kauniit riikinkukot tulivat perässä. Bhagavan katsoi heihin mitä armollisimmin. "Voi, olet nälkäinen!" hän sanoi ja heille annettiin joitakin jyviä. Sitten he siirtyivät pois onnellisina kuin lapsi äidiltä saadun aterian jälkeen!

Eräänä päivänä eräs asianajaja Bombaysta rikkoi hiljaisuuden esittämällä joitakin hämmäntäviä kysymyksiä, joihin ei löydy tyydyttäviä vastauksia. Keskustelu nousi korkealle henkisellet tasolle. Kun tultiin umpikujaan, Maharshi kertoi asianajajalle teoreettisen tutkimuksen turhuudesta. Hän ehdotti, että tämä voisi istua hiljaa ja tutkia ja hän löytäisi vastauksen. Iltapäivällä vierailija sanoi, että hän oli selvittänyt yhden näkökohdan, muttei voinut sovitella joitakin muita. Bhagavan vastasi: "Se on hyvä, jatka tutkimusta; vastaukset kysymyksiin löytyisivät." Puoli tuntia sen jälkeen, kun asianajaja oli lähtenyt, Bhagavan hymyili ja sanoi: "Hän ajatteli, että tämä on Bombayn tuomioistuin." Jokainen nautti huomautuksesta. Vedainen laulanta päätti päivän ohjelman.

Viisas Ramanan *darshan* on ainutlaatuinen kokemus, jota sanat tuskin pystyvät kuvaamaan. Voin vain sanoa, että tunsin epätavallisen värähtelevän tunteen, eräänlaisen sähkövarauksen, joka kuljetti minua hetken. Mikä on vielä unohtumattomampaa, ovat Bhagavanin melodiset ja inspiroivat ilmaisut tamiliksi, jotka usein virittivät sopusointuun hänen Pyhän Erakkomajansa kanssa, kaikuvat korvissani.

150

Swami Satyananda oli Sri Ramanan henkilökohtainen avustaja vuodesta 1946 Maharshin *mahanirvanaan* saakka huhtikuussa 1950.

Synnyin vuonna 1916 Keralassa. Koska äidilläni oli hurskas mielenlaatu, hänellä oli tapana palvella *sadhujia* ja auttaa heitä monin tavoin. Hänen hurskautensa sai minut kääntymään henkisellet polulle, kun olin vasta kahdeksantoista. Kerran menin pyhiinvaellukselle Rameswaramiin joidenkin *sadhujen* seurassa. Matkalla yövyimme *mathissa*, jota johti eräs Narayanaswami. Hän puhui minulle Bhagavanin suurenmoisuudesta ja antoi minulle Ashramin osoitteen paperipalalle.

Rameswaramista menin Tiruvannamalaihin. Kun saavuimme, Bhagavan istui hallissa yksin. Hän katsoi meitä ja hymyili. En voi koskaan unohtaa sitä hymyä. Vietin seitsemän vuotta Ashramissa kerjäten ruokani kaupungissa. Sitten sain, Bhagavanin armosta, onnen palvelulla häntä hänen henkilökohtaisena avustajanaan.

Illalla 14. päivä huhtikuuta 1950 hieroimme Bhagavanin kehoa. Noin kello seitsemäntoista hän pyysi meitä auttamaan hänet istumaan. Juuri sillä hetkellä kannattajat alkoivat laulaa 'Arunachala Sivaa.'¹³² Kun Bhagavan kuuli laulun, hänen kasvonsa valaistuivat säteilevästä ilosta. Kyyneleet alkoivat virrata hänen silmistään ja virtasivat pitkän aikaa. Pyyhin niitä aika ajoin. Annoin hänelle myös lusikallisen vettä, johon oli keitetty inkivääriä. Bhagavan hengitys muuttui vähitellen hitaammaksi ja hitaammaksi ja kello 20:47 se laantui rauhallisesti. Ei ollut taistelua, ei kouristusta, ei ainoatakaan kuoleman merkkiä. Juuri sillä hetkellä kannattajat, jotka olivat ulkopuolella, näkivät kirkkaan meteorin taivaalla, joka saavutti pyhän vuoren Arunachalan huipun ja katosi korkealla taivaalla.

151

Henri Hartung (1921-88), sveitsiläinen, pyöritti Ramana Centreä Sveitsissä useita vuosia. Hänen ranskankielinen käännöksensä *Ulladu Naarpadu* koostuu useista versioista. Ranskalaisen filosofi Rene Guenonin¹³³ vaikutuksesta, hän kirjoitti *Analogies of interest between Guenon and Ramana Maharshi*.

Tulin Bhagavanin luo vuonna 1947. Pitkästä polusta Ashramiin kehkeytyi minulle kuninkaallinen tie itsensä löytämiseen. Olin oppinut, että Ramana Maharshi oli perinteisen viisauden autenttinen edustaja. Bombayssa tapasin bramii-nin, joka kertoi ilman hämmästyttä, ikään kuin se olisi jokapäiväisten uutisten juttu, ja jopa ennen kuin tervehti minua, "Odotin sinua, minun täytyy saattaa sinut Maharshin luo."

Junamatka kesti kaksi päivää ja kaksi yötä. Samalla, kun ihastelin Intian maisemaa ja erityisesti meluisia ja värikkäitä kohtauksia, joita tapahtui pysähdysten aikana, yritin arvioida itseäni. Lopulta muotoilin noin kymmenen kysymystä, jotka olivat olennaisia minulle – läsnäolon tarkoitus maan päällä, mitä tapahtuu kuoleman jälkeen? Miksi? Miten? jne. Tulin Ashramiin.

¹³² 108-jakeinen runo, joka on osoitettu vuori Arunachalalle. *Katso* yksityiskohtia Aksharamanalaista kappaleesta 'Kirjat', s. 437.

¹³³ Toinen Sri Ramanan opetuslapsi, johon Guenon vaikutti, oli Arthur Osborne. *Katso* no. 40, s. 115.

Seuraavina kymmenenä päivänä osallistuin Ashramin rituaalielämään istumalla tuntikausia Sri Ramanan edessä meditaatiohallissa. Lähtöni päivänä, tarkat vastaukset jokaiseen kysymykseen, jonka olin valmistellut, annettiin minulle ilman että kysyin niitä. Joskus muutamalla, hänen itsensä kirjoittamalla, sanalla, joskus vastauksilla kysymyksiin, joskus joidenkin yhteisten sisätöiden aikana, varsinkin keittiössä, useimmiten hiljaisuudessa: kaiken tämä ollessa poikkeuksellisen hengellisen todellisuuden todella hienovaraista välitystä.

Kuolemaansa saakka Maharshi tahtoi, että hänen vierailijansa läheisestä kaupungista tai kaukaiselta seudulta, jalan ja rahattomana tai ylellisillä autoilla, voisivat nähdä hänet, jopa puhua hänelle. He tulivat kumartamaan jumalallisen todellisuuden elävän inkarnaation edessä, joka oli ihmismuodossa. Hän oli siellä, keskuudessamme eikä koskaan osoittanut minkäänlaista kunnianhimoa tai ylpeyden hiukkasta. Rakkauden ja rauhan hymyä ja katsetta, jonka tunnen, kun kirjoitan näitä rivejä, ei voi koskaan sanoin kuvata.

Kolmekymmentä vuotta ensimmäisen tapaamisen jälkeen olen taas Tiruvannamalaissa vaimoni kanssa. Pyhiinvaelluksella, joka menee sieluni syvyyksiin, kuten se teki kolmekymmentä vuotta sitten vuonna 1947. Maharshi elämä tarjoaa kuin betonisen suojan meidän henkilökohtaiselle kasvullemme. Hän oli viimeinen lenkki viisaiden ja pyhien miesten ketjussa, jonka alkuperä on ajan tuolla puolen ja jonka vaikutus antaa elämäämme merkityksen, harmonian meidän käyttäytymisellemme ja rauhan sydämiimme.

152

Swami Chidbhavananda oli johtajana Sri Ramakrishna Ashramissa, Ootacmundissa vuodesta 1926 vuoteen 1940.

Vuonna 1923 muutamat meistä uskonnollisuuteen taipuvaisista opiskelijoista, ryhdyimme pyhiinvaellusmatkalle Madrasista Tiruvannamalaihinkin Ramana Maharshin *darshanin* vuoksi. Ashram oli silloin alkuvaiheessaan. Jalo henkilö istui korokkeella. Hänen ympärillään lattialla istui useita opetuslapsia, kaikki kiihkeästi katsellen häntä. Hiljaisuus vallitsi ylinnä. Tämä oli meille uusi kokemus.

Me istuimme ääneti. Maharshi käänsi läpitunkevan katseensa meihin toistuvasti. Tunsimme itsemme erittäin siunatuiksi hänen ystävällisen ja hyväntahtoisen katseensa vuoksi. Joskus hän puhui sanan tai kaksi, jotka olivat aina osuvia ja asiallisia. Mutta hänen hiljaisuutensa oli kaunopuheisempaa.

Sri Ramakrishna Ashramin johtajana Ootacamundissa käytin niin paljon ti-

laisuuksia kuin mahdollista nähdäkseni Maharshin. En ollut halukas puhumaan paljoa hänen kanssaan; **istuminen hänen edessään oli enemmän kuin riittävää. Toisinaan hän puhui, mutta hiljaisuus oli se, mitä minä etsin ja arvostin joka kerta, kun menin hänen luokseen.** Puhdas etsijä saa runsaan sadon autuaasta tyyneydestä, joka vallitsee hänen läheisyydessään.

Maharshi lepäsi sohvalla hallin nurkassa Ashramissa. Eräänä päivänä mies, joka seurasi antaumuksen polkua, tuli ja valtasi paikan läheltä viisasta. Sitteen hän purki kaiken, mikä makasi haudattuna hänen sydämeensä. Tunteet tukahduttivat hänen puhettaan. Hän vuodatti, "Olen kulkenut pyhiinvaelluksella ympäri maata. Olen tehnyt säännöllisesti henkisiä harjoituksiani. Monet unettomat yöt olen viettänyt rukouksessa. Tähän päivään mennessä en ole saanut armoa Herralta. Minut on hylätty." Hän huusi katkerasti, mutta Maharshi istui välinpitämättömänä. Kun kaikki hänen tukahdutetut tunteensa oli vuodatettu, viisas sanoi vakaalla äänellä: "Mitä sinä siellä noin nyyhkytät? Sen sijaan, että pysyisit tasapainossa autuaallisessa Itsessä, sinä jatkat itkua." Tällä yksinkertaisella havainnolla oli kuolettava vaikutus. Vierailija huomasi, että hänen ongelmansa oli itse luotu; ja hänen elämässään alkoi uusi luku.

Eräessä toisessa yhteydessä puhelias mies ilmestyi paikalle. Hän valitsi istumapaikkansa läheltä viisasta ja kysyi kursailematta, "Bhagavan, mikä on teidän mielipiteenne syntyvyyden säännöstelystä?" Koska ei saanut mitään vastausta, mies selitti perusteellisesti asian tärkeyttä. Kun ei taaskaan saanut mitään vastausta, hän jatkoi kunnes ei voinut sanoa enempää ja vaikenä. Hiljaisuus hallitsi ylinnä hallissa. Keskellä tätä hiljaisuutta Maharshi kysyi, "Mitä tiedät kuoleman ehkäisystä?" Ei tullut mitään vastausta.

Eräänä päivänä Maharshille esitettiin, ettei mitään hengellistä edistymistä voisi koskaan tapahtua ilman *sadhanaa* eli itsekuria. Tauon jälkeen hän esitti nämä huomautukset: Mieli sitoo ihmisen ja sama mieli vapauttaa hänet. Mieli muodostuu *sankalpasta* ja *vikalpasta* – halusta ja taipumuksesta. Halu muotoilee ja hallitsee luonteenlaatua (taipumusta). Halua on kahdenlaista – jaloa ja itsekästä (alhaista). Itsekkäitä haluja ovat himo ja ahneus. Jalot halut ohjaavat meitä kohti valaistumista ja vapautumista. Itsekkäät halut saastuttavat ja sumentavat ymmärrystä. *Sadhana* on helppoa kokelaalle, jolla on jalot halut. Rauhallisuus on hengellisen edistymisen perusta. Sukella puhdistetulla mielellä Sydämeen. Silloin työ on tehty. Tämä on kaiken hengellisen harjoituksen ydin!

Erään vierailuni aikana istuin jonkin matkan päässä Maharshista. Muistin hänen määräyksensä, 'Sukella puhdistetulla mielellä Sydämeen' ja päätin harjoittaa sitä silloin. **Tuijotin häntä ja hän tuijotti minua. Se, mitä siitä seurasi, oli sanoinkuvaamatonta. Hänen kehonsa tuntui lasilippaalta, josta autuas säteily**

virtasi ulos. Yli puoli tuntia kului tällä tavoin. Se oli kokemus ainutlaatuinen ja unohtumaton. Se vahvisti Sri Ramakrishnan lausunnon, että henkinen kokemus voi välittyä ihmiseltä toiselle tavalla, jossa materiaalisista asioista luovutaan.

153

C. R. Pattabhi Raman oli ministerinä Keskustassa. Hän oli Sir C.P. Ramaswami Aiyarin poika, joka oli Travancoren Dewan.

Ensimmäinen tapaamiseni Ramana Maharshin kanssa tapahtui 1930-luvun alussa, kun palasin opintojeni jälkeen Englannista. Saatoin nuoren Travancoren Maharajan Tiruvannamalaihin. Maharshi oli sama rauhallinen autuas itsensä ystävällinen ja lempeä katse kasvoillaan. Kun Maharaja kysyi häneltä, mikä oli ensimmäinen askel *atma vicharaan*, hän sanoi, että jo se, että hän oli tullut Tiruvannamalaihin, oli ensimmäinen askel hänelle.

Seuraava tärkeä tapaus, kun menin Tiruvannamalaihin, oli muutamaa päivää ennen Maharshin ruumiillista kuolemaa. Liityin isäni, Dr. C.P. Ramaswami Aiyarin seuraksi yhdessä ystävän kanssa. Meidät vietiin viisaan luo, jolta poistettiin syöpämäinen kasvain vasemmasta kädestä. Lukuun ottamatta muutamaa hikihelmeä otsallaan, mikään hänen kasvoillaan ei osoittanut, että hän oli sairas tai kärsi kivusta. **Hän osoitti kiistattomasti, että kipu tai suru ei vaikuttanut oivaltaneeseen sieluun. Johtava siviilikirurgi Velloresta ilmaisi suureksi yllätykseksi, että viisas ei halunnut edes nuketusta toimenpiteeseen ja silti pystyi sietämään kipua ja sokkia.** Ramana Maharshi puhui muutaman sanan isälleni ja me hyvästelimme.

Kun olimme lähdössä illalliselle, isäni sanoi minulle, että hän ei halunnut ruokaa ja saisi jonkin verran maitoa. Juuri sillä hetkellä avustaja juoksi meidän luoksemme mukanaan viesti Maharshilta, "Vanhempi henkilö tahtoo sanoa, että hän tahtoo vain maitoa. Syököön myös joitain hedelmiä." Se oli ihmeellistä, koska Maharshi oli lähes puolen furlongin (1/8 englannin mailia) päässä eikä kuullut, mitä isäni sanoi.

Maharshi oli ainutlaatuinen monessa suhteessa. Kuten *puranoiden* Dattatreyalla, hänellä ei ollut gurua. Hänen kasvoillaan saattoi nähdä ilon ilmauksia, kun Vedoja ja Upanishadeja lausuttiin Ashramissa. Hänen tiedon polkunsa ei ollut jäykkää tai valikoivaa.

Sri Ramana ei pyrkinyt luomaan mitään uutta kulttia, vaan osoitti suoran tien Itseoivallukseen. Hän opetti *jivanmuktana* (vapautuneena sieluna), ollen esi-

merkkinä *Tat tvam asi'sta* (*Chhandogya Upanishadin* 'Sinä olet Se'). Kuten *Bhagavatamin* Sukaa, häntä leimasi *samatva* (samuus ilossa ja surussa ja vapaus kaksinaisuudesta).

Hän viittasi usein *Yoga Vashistan* jakeisiin, missä Viisas Vashista neuvoi nuorta Sri Ramaa täyttämään tehtävänsä *avatara purushana* vaikka samalla pysyi Itsessä. Itseoivalluksen ihanne ei ole haihattelevaa, vaan se on elämän todellinen päämäärä. Järkkymätöntä pysymistä Itsessä, ainoassa ikuisessa Totuudessa, tekipä hän mitä hyvänsä, kuvataan hyvin *Yoga Vashistassa*: Päättäväisesti vakiintuneena näkemykseen, joka loistaa esiin / Kaikista haluista luopuneena, ja juurtuneena / Omaan Olemukseensa *jivanmuktana* / Toimia leikkisästi maailmassa, Oi Raghava.

Saatuamme nähdä Maharshin lihassa ja veressä ja kuultuamme hänen sanaansa, on se meidän suurin onnemme ja kaikkein arvokkain muistomme.

154

Maha Krishna Swami, joka perusti 'Bhagavan Sri Ramanasramamin' Brasiliassa, on asunut Ashramissa vuosina 1938-40.

Vuonna 1938 minut vietiin Bhagavanin luo. Hänen kasvonsa säteilivät loputonta rakkautta ja rauhaa. Heittäydyin hänen eteensä. Hän sanoi minulle, "Näyttää siltä, että sinut on kutsuttu." Tervehdittyään minua näin, hän imeytyi syvälle itseensä. Katsomatta ketään tai mitään hän tunkeutui minun sisimpään Itseeni. **Yhtäkkiä hän kääntyi kohti minua ja katseella, joka saavutti sanoinkuvaamattoman intensiteetin, herätti minussa hiljaisuuden, syvän rauhan ja suuren myötätunnon kaikkia maailmankaikkeuden eläviä olentoja kohtaan. Siitä päivästä lähtien tiesin, ettei Bhagavan ollut tavallinen mestari, vaan Universaali Sadguru.**

Silloin aloin kääntää itseäni hänen *upadesaansa*, jonka tajusin elvyttävän ja muuttavan minua kaikin tavoin. Tiesin, että se, kuinka pystyisin imemään itseni initiaation valoa, johtuisi omista ponnistuksistani. Kehitin yhä enemmän ja enemmän ajatusteni hallintaa vastaanottamalla Bhagavanin säteilemiä hienovaraisia värähtelyjä.

Eräänä päivänä Bhagavan kertoi minulle, "Hiljaisuus on tehokkain muoto lähettää opetusta mestarilta adeptille (oppilaalle). Äänetön ääni on puhdasta intuitiota. Se on hengellisen mielen ääni, joka puhuu sisimmässä olemuksessamme. Itsetutkimus on ainoa polku, joka meillä on poistaaksemme hengellisen tietämättö-

myytemme, joka on laajalle levinnyttä. Itsetutkimus herättää jumalallisen tietoisuuden, universaalin totuuden ja valon, joka hallitsee maailmankaikkeutta. Kaikki tämä täytyy tietää, tuntea, elää ja oivaltaa. Oivaltaaksemme tämän totuuden, meidän täytyy poistaa ajatteleva mieli, sulattaa se Universaliin Itseen."

Unohtaa ego ja löytää Universaali Olemus, on suora tie, jota Bhagavan opetti. Harjoitettuaan Itsetutkimusta jonkin aikaa, etsijä herättää tietoisuuden virran, korkeimman tietoisuuden. Bhagavan kehottaa: "On ehdottomasti ponnisteltava, jotta siirtäisi itsensä yhä syvemmälle ja syvemmälle Itsetutkimuksen harjoitukseen. Luja päättäväisyys on välttämätöntä, jotta saavuttaisi kokemuksen."

Sukeltaessaan rinnan oikealle puolelle, oppilas etenee hiljaisuuden asenteeseen. Ajatukset katoavat ja tietoisuuden tila, 'Minä olen se, minä olen se' herää.

Bhagavan puhui hyvin vähän ja osoitti maailmalle miten paljon voitiin siirtää hiljaisuudella. Seesteisen hyväntahtoisuuden asenteellaan hän asetti kaiken lepoon. Tunsin ehdottomalla varmuudella, että kaikki tieto voidaan saavuttaa yksinkertaisesti omaksumalla hänen pyhästä läsnäolostaan, sillä olin tarttunut totuuteen, että hän on linkki muodottomaan Olemiseen.

155

Dr. M. R. Krishnamurthi Iyer oli Ashramin apteekin ensimmäinen lääkäri, joka (apteekki) aloitti vuonna 1929.

Myöhemmin 1930-luvulla Sri Bhagavanin valtasi jatkuva hikka. Hoidin häntä. Päivät kuluivat ja olin kokeillut kaikkia lääkkeitä, joita ammattikuntani tunsi; kaikki turhaan. Järkytyin perusteellisesti. En puhunut Hänelle mitään, vaan seisoin Hänen läheisyydessään ja rukoilin henkisesti, että Hänen pitäisi näyttää minulle keino, jolla parantaa Hänet.

Palasin kotiin murheen murtamana ja itkin ja itkin kuin lapsi kunnes nukahdin. Aamun ensitunteina Sri Bhagavan ilmestyi unessani ja kysyi: "Miksi itket?" Vastasin nyhkyttäen "Bhagavan, te tiedätte miksi. En tiedä miten säästäisin teitä hikalta. Mitä voin tehdä?" Sri Bhagavan lohdutti minua sanomalla: "Älä itke. Talosi pihalla on *Seenhikodi*-kasvi. Nypi siitä muutamia lehtiä, paista niitä gheesä ja hienonna ne sitten yhdessä kuivatun inkiväärin ja palmusokerin kanssa, tee siitä palloja ja tuo ne minulle. Älä huoli!"

Heräsin iloisena. Vaimoni ja minä menimme ulos myrskylyhty mukanamme ja etsimme yrttiä pihasta. Pientä kaistaletta lukuun ottamatta piha oli peitetty sementillä. Pienellä kaistaleella kasvoi monia pensaita. Niiden joukosta me todella

löysimme yrtin; valmistimme lääkkeen ja lähes juoksimme Ashramiin. Kun asuimme halliin hyvin aikaisin aamulla, löysimme Sri Bhagavanin sohvaltaan. Hymyilevin kasvoin Hän tervehti meitä ja ojensi kätensä näillä sanoilla: "Antakaa minulle, mitä olette tuoneet!" Hän nieli osan lääkkeestä. Kun puhuin Hänelle unesta, Hän näytti viattomalta aivan kuin ei olisi tiennyt siitä mitään! Sanomattakin on selvää, että hikka loppui odotetusti ja Hän palasi normaaliin terveyteensä. [Katso no. 135, s. 328 vaimoni muistelmia.]

156

Prof. Shiva Mohan Lal (1900-83), johtaja, Filosofia osasto, Osmanian Yliopisto, Hyderabad, urdunkielen tutkija, on kääntänyt *Who am I?* ja muita kirjoja Sri Ramanalta urdun kielelle. Useimmat hänen perheenjäsenensä ovat Sri Ramanan kannattajia.

Vierailin usein Ashramissa, varsinkin loma-aikoina. Olin hyvin omistautunut ja kiintynyt Bhagavaniin. Kerran lähetin sähkeen Ashramiin: "Vaimoni kärsii voimakkaasti synnytyspoltojen takia. Haen Sri Bhagavanin siunausta." Kun sähke luettiin ääneen Bhagavanille, hän totesi, "Tapahtuuko se vain ilmoittamalla siitä minulle?" Muruganar [no. 53] ja muut olivat tuolloin paikalla.

Jälleen kello 15.00 samana päivänä lähetin toisen sähkeen siitä, että vaimoni oli synnyttänyt ja että synnytys oli vaivatonta. Bhagavan vahvisti sen yksinkertaisesti tavalliseen tapaansa 'Um Um!' Muruganarille, joka siellä kysyi: "Bhagavan, sanoitte aamulla, tapahtuuko se vain ilmoittamalla siitä minulle? Mutta eikö se johtunut siitä, että teille ilmoitettiin ja teidän siunauksianne etsittiin, että rva Shiva Mohan Lalilla olisi helppo synnytys?" Bhagavan antoi ymmärtävän hymyn, muttei vastannut. Hän palasi tavalliseen rauhalliseen katseeseensa ja ankaaraan hiljaisuuteen.¹³⁴

Kerran kun olin palaamassa Ashramista Katpadin kautta, minulta loppui Britannian valuutta. Minun Nizam Valtion kolikoitani ei hyväksytty asemalla lipun ostoon. Kun istuin penkillä ja aloin muistaa Bhagavana, täysin vieras henkilö tuli ja kysyi, kuuluinko Hyderabadiin, ehkä siksi, että minulla oli tyypillinen Hyderabadin mekko. Häntä kiinnosti saada joitakin Nizam Valtion hopearahoja. Tämä auttoi minua saamaan lipun Hyderabadiin.

¹³⁴ Synnytys liittyi prof. S. Dhareshwariin vuonna 1939, joka on kannattaja Hyderabadissa Kendramissa. Hän jäi eläkkeelle Muinaisen Intian Historian ja Kulttuurin osaston johtajana, Osmanian Yliopistosta, Hyderabadista.

Sisareni oli suuresti huolissaan pojastaan, joka oli lapseton. Minun käskystäni hän haki Bhagavanin väliintuloa tähän asiaan. Menimme Ashramiin yhdessä hänen miniänsä kanssa, joka ojensi kourallisen manteleita Bhagavanille. Tämä suostui poimimaan vain kaksi mantelia siitä määrästä, joka ojennettiin hänelle, sanomatta sanaakaan. Ajan myötä häntä siunattiin kahdella lapsella.

Muutamit muistelmat, joita taltioi G.V. Rajeswara Rao, Sri Ramana Kendramin perustajajäsen Hyderabadissa, ovat seuraavanlaisia:

Prof. Lal kuuli ensimmäisen kerran Bhagavanista eräältä kollegaltaan Osmanian Yliopistossa. Kuitenkin, nähtyään useita *valesadhuja*, hän ei ollut kiinnostunut Maharshista. Myöhemmin lehdessä *The Hindu* ilmestyi artikkeli Bhagavanin elämästä ja opetuksista yhdessä hänen valokuvansa kanssa. Jälleen sama kollega kiinnitti prof. Lalin huomion artikkeliin. Mutta hän pysyi välinpitämättömänä. Saman päivän iltana, kun hän tuli kotiin ja oli menossa kylpyyn, hän hämmästyi nähdessään Bhagavanin kylvyhuoneessa samassa asennossa kuin hän oli nähnyt hänet valokuvassa *The Hindussa*. Hän liikuttui eikä hänen ilollaan ollut rajoja. Kaikki hänen aiemmat epäilynsä katosivat ja hän tunsu peruuttamatonta vetoa Bhagavaniin.

Prof. Lal kertoi näystään kuuluisalle Swami Chinmayanandalle [no. 83], joka neuvoi häntä menemään Tiruvannamalaihin ja hankkimaan Bhagavanin *darshanin*. Ensimmäisellä vierailullaan Ashramiin vuonna 1938, hän osti kaksi koria hedelmiä Madrasissa tarjotakseen ne Bhagavanille. Junassa Katpadiin pelkkä Bhagavanin ajattelemisen nosti hänet hurmioon ja hän tuli tietämättömäksi ympäristöstään, mikä pani jonkun varastamaan hänen hedelmäkorinsa. Prof. Lal lähestyi Bhagavana jyskyttävin sydämin ja silmät täynnä kyyneleitä. Hän heittäytyi Bhagavanin eteen ja seiso i kivettyneenä kunnes joku pyysi häntä istumaan.

Myöhemmin joka vierailulla oli omat ihmeensä. Bhagavan suihkutti siunauksiaan häneen ja hän oli aina autuaassa tilassa hänen lähellään. Hänellä oli tapana istua niin lähellä Bhagavana kuin mahdollista ja silmät kiinni, samalla kun kyyneleet tihkuivat pitkin hänen poskiaan. Kerran, kun hän istui Bhagavanin edessä, hän näki vain tyhjän sohvan ja huomasi, että muodoton oli ottanut muodon myötätunnosta kannattajiaan kohtaan.

Eräällä vierailullaan prof. Lal antoi hieman rahaa *sarvadhikarille* Bhagavanin kuvaa varten. Kun hän meni seuraavan kerran, Bhagavanin avustaja Venkataratnam¹³⁵ kertoi hänelle, että valokuva oli valmis. Kun prof. Lal ja hänen vaimonsa lähestyivät Bhagavana, edellinen venytti kätensä innoissaan vastaanot-

135 Prof. Lal oli uskonut hänet Bhagavanin hoitoon, kun hän oli pikkupoika.

taakseen valokuvan Jumalallisista käsistä. "Miksi, miksi", sanoi Bhagavan armollisesti hymyillen ja antoi kuvan rouva Chandrani Lalille. Valokuva, jonka alapuolella on *sloka*, jonka Bhagavan itse kirjoitti, on nyt Sri Ramana Kendramissa, Hyderabadissa.

Eräänä talviaamuna prof. Lal otti hienon huivin Bhagavana varten ja antoi sen avustajalle, sillä Bhagavan hyväksyi harvoin mitään kalliita lahjoja. Professorille oli miellyttävä yllätys, kun hän näki Bhagavanin istuimellaan kääriytyneenä tähän huiviin kasvot loistaen suloista hymyä. Prof. Lal oli sanoinkuvaamattoman tyytyväinen. T.P. Ramachandra Iyer [no. 54] huomautti liikutusta tuntien – "Olet todella onnekas."

Eräänä päivänä, kun prof. Lal nousi aikaisin *giri pradakshinaa* varten, satoi. Silti hän päätti pitää kiinni aikataulustaan ja meni Bhagavanin luo ilmoittamaan hänelle siitä. Bhagavan nyökkäsi sanoen, "Kyllä, Kyllä", sateesta huolimatta. Kun prof. Lal saapui Ashramin portille, hän hämmästyti huomattessaan jonkun henkilön seisovan siellä kädessään sateenvarjo hänelle! Koko matkan pyhän vuoren ympäri, hän ajatteli Bhagavanin huomaavaisuutta opetuslapsiin kohtaan.

Toinen tapaus Bhagavanin käsittämättömästä kyvystä olla tietoinen kannattajiensa tarpeista tapahtui, kun naisuskovainen joutui palaamaan yksin Kothagudemiin. Bhagavan pyysi prof. Lalia liittymään hänen seurakseen matkalle Hyderabadiin ja auttamaan häntä matkalla. Hän pääsi kotiin turvallisesti ja onnellisesti.

Kun Bhagavan näki prof. Lalin käännöksen kirjasta *History of Indian Philosophy* urduksi,¹³⁶ tämä pyysi häntä harkitsemaan kirjan *Who am I?* kääntämistä urduksi. Prof. teki niin ja otti käännetyn kirjan kopiota Ashramiin seuraavalla vierailullaan. Hän luki ne Bhagavanin edessä mielenliikutuksessa ja palasi vierastaloon uupuneena. Hetken kuluttua Bhagavanin avustaja tuli hänen luokseen pyytäen häntä palaamaan halliin, jossa rouva Taleyarkhan¹³⁷ odotti häntä. Koska hän tunsu urdua hyvin, Bhagavan pyysi prof. Lalia lukemaan käännöksen hänelle. Hän oli kiitollinen niin hyvin tehdystä työstä. Myöhemmin Bhagavan pyysi professoria kääntämään *The Maharshi's Gospel*¹³⁸ urduksi, jonka tämä teki. Prof. Lal kirjoitti urduksi myös *The Maharshi and His Message*, jonka julkaisi Abul Kalam Azad Oriental Research Institute, Hyderabadissa.

136 Urdu oli oppiaineena Osmanian Yliopistossa vuoteen 1949 kaikissa oppiaineissa sisältäen lääketieteen ja tekniikan.

137 Suuri Bhagavanin kannattaja, joka uudisti Pathala Lingamin (missä Bhagavan suoritti *tapak-sia* kehostaan täysin tietämättömänä) ja jonka vihki silloinen Intian Kenraalikuvernööri – C. Rajagopalachari vuonna 1949. *Katso* no. 166, s. 376.

138 Tämä Sri Ramanasramamin julkaisu sisältää vastauksia joihinkin kysymyksiin, joita Sri Ramanallesitettiin silloin tällöin.

Aina, kun prof. Lal puhui Bhagavanista, kyyneleet valuiivat hänen silmistään. V. Krithivasan (Hyderabad Kendramin vankkumaton kannattaja) kertoi kääntäjä-editorille vierailustaan prof. Lalin asunnossa Hyderabadissa. Kun professori sai tietää, että Krithivasanin äidinkieli oli tamil, hän alkoi vuodattaa kyyneleitä, koska hänestä tuntui, että tämä oli onnekas saadessaan lukea Bhagavanin käsinkirjoitettuja papereita niiden alkuperäisessä muodossa.

157

Prabhakar, tultuaan vakuuttuneeksi Sri Ramanan suuruudesta, kirjoitti kirjan *Prapatti Satakam* sanskritiksi.

Kun tulin Bhagavanin luo vuonna 1949, olin puhdas rationalisti, karsastin kaikkea hengellistä. Vaikka olin kuullut Bhagavanista ja nähnyt hänen kuviaan, suljin silmäni häneltä. Silti, yhtäkkiä elämässäni tapahtui täydellinen muutos. Eräänä yönä Bhagavan ilmestyi unessani. Siinä unessa pomoni osoitti Bhagavana ja kysyi minulta tunsinko Hänet. Vastatessani kieltävästi, minulle kerrottiin, että hän ei ollut kukaan muu kuin Bhagavan Sri Ramana Maharshi ja että minun pitäisi mennä Arunachalaan ja saada Hänen *darshaninsa*. Vastasin, etten tuntenut sellaista tarvetta, ja joka tapauksessa minulla ei ollut rahaa matkustaa. Pomoni tarjoutui antamaan minulle vaaditun rahan eli 60 rupiaa. Tässä vaiheessa heräsin unesta. Epäröin kertoa unestani pomolleni, vaikka kerroin eräälle läheisistä ystäväistäni, joka sai minut lähestymään pomoa tarinalla.

Eräänä päivänä keräsin rohkeuteni ja kerroin unestani pomolle vältellen sitä osaa, joka koski rahaa. Pomo oli välinpitämätön. Hän sanoi: "Kiinnitä enemmän huomiota työhösi ja säästää vähän rahaa maksaaksesi matkan Bhagavanisi luo." Mutta ennen kuin poistuin paikalta, pomon asenteessa tapahtui äkillinen muutos ja hän kysyi: "Onko sinulla todella syvä halu käydä Bhagavanin luona?" Vastattuani myöntävästi, hän kysyi minulta, kuinka paljon rahaa minä tarvitsin. Ja jo ennen kuin avasin suuni, hän kirjoitti 60 rupian shekin! Koska se vastasi tarkalleen unessa ilmoitettua määrää, tunsin, että se oli kaikki Bhagavanin Armoa ja lähdin heti Tiruvannamalaihin.

Enemmän jännitystä kuin tässä, oli siinä, että kun menin halliin, minusta tuntui ikään kuin Bhagavan olisi katsellut hallin sisäänkäyntiä ja odottanut, että joku saapuu. Heti kun astuin sisään, hän antoi säteilevän hymyn ja tervehtivän nyökkäyksen! Ensimmäistä kertaa elämässäni tein *ashtanga namaskaramin* kenellekään. Aivan Sri Bhagavanin ensimmäinen vilkaisusta lähtien minusta tuli täysi-

mittainen *bhakta!*

Kysyin Bhagavan, "Kutsuitteko minut?" Hän nyökkäsi päätään hyväksyvästi. Toistin kysymyksen kahdesti; Bhagavan nyökkäsi kummallakin kerralla. Tämä vakiinnutti sitoutumiseni Bhagavaniin. Vierailuni aikana minulla oli tapana esittää kysymyksiä ja Bhagavan vastasi niistä jokaiseen. Kerran Bhagavan kertoi minulle, "Sinä sanot, että minä olen Prabhakar. Kuka on tämä Prabhakar? Miksi hyväksyt, että olet Prabhakar? Vanhempasi kutsuvat sinua niin; koska olet rationalisti, miksi sinun pitäisi hyväksyä se? Kuka on tämä Prabhakar? Käytä järkeilykykyäsi ja etsi 'kuka sinä todella olet'? Silloin tämä tietyn muodon ja nimen Prabhakar putoaa pois ja todellinen olemus yksin loistaa."

Epätasaisuuksista ja esteistä huolimatta vietin rauhan täyttämää elämää, koska uskoin ja omistauduin Bhagavanille. Kaikki tämä ei johdu järkeilyvoimani erinomaisuudesta tai henkisestä kypsyydestäni, vaan Bhagavanin minuun vuodatamasta hohteesta.

158

Lakshmi Ranganadhamia kutsuttiin hellästi 'meidän Lakshmiiksi' Sri Ramanan toimesta.

Tulin Bhagavanin luo veljeni Narayana Raon vuoksi. Asuin Tiruvannamalaisissa äitini kanssa ja tapanani oli vieraila Ashramissa. Chinnaswami teki silloin Ashramissa ruokaa yksin. Minua pyydettiin auttamaan häntä keittiössä. Eräänä päivänä, kun jauhoin riisiä seuraavan päivän *iddleihin*, Bhagavan tuli yhtäkkiä sinne ja sanoi: "Miksi teet kaiken yksin?" Silloin myös Hän istui kanssani ja suoritti jauhantaa. Vielä nytkin karvani nousevat pystyyn, kun ajattelen sitä!

Bhagavan saattoi olla ankara, kun teimme virheitä. Kerran tein muutamia *puria*, joita tarjotaan iltapäivällä. Paistoin niitä öljyssä, mutta muutamia myös gheessä. Laitoin eri lailla tehdyt päälle, jotta voisin hiljaa tarjota ne Bhagavanille. Kaikki jaettiin. Kun kaikki oli ohi, Bhagavan kutsui minut ja sanoi, "Lakshmi, älä tee tätä uudestaan. Jos yrität erilaistaa, en koskaan kosketa yhtäkään valmistettasi." Kuinka Hän saattoi tietää, mitä olin tehnyt? En koskaan toistanut virhettä. Bhagavan sanat olivat niin voimakkaita, että koko olemukseni muuttui yhden Hänen sanansa myötä.

159

Ramaswami Pillai (1895-1995) oli Sri Ramanan pitkäaikainen seuralainen.

Näin Bhagavanin ensimmäisen kerran, kun opiskelin koulussa. Hän näytti sanoinkuvaamattoman majesteettiselta. Siitä lähtien hän on ollut minulle Jumala ihmismuodossa. En pyytänyt mitään. Hän käänsi kohti minua tämän sydämen sulattavan armon katseen, jonka Hän niin usein soi tulokkaille. Tunsin täytyväni ääriäni myöten pelkästä Hänen näkemisestään.

Ihmeitä todella tapahtui Bhagavanin läheisyydessä. Ihme kyllä ihmiset kuten minä, hyvin lähellä Bhagavana, eivät koskaan välittäneet huomioida minkään tapahtuvan, koska olimme kaikki niin läpeensä imeytyneet Häneen, Hänen Läsna-oloonsa! Voin muistaa 'ihmeen', joka tapahtui. Eräs henkilö läheisestä Tiruvannamalain kaupungista menetti näkönsä isorokon tai ankaran kuumeen vuoksi. Häntä neuvottiin, että jos hän menisi Sri Ramanasramamiin, Ramana Maharshi antaisi hänelle takaisin hänen näkönsä. Hän saapui Ashramiin ja tietään kyselemällä saapui Sri Bhagavanin halliin.

Muutamaa päivää aikaisemmin kaksi nuorta lääkäriä oli saapunut Bhagavanin *darshaniin*. Hän oli valloittanut heidät täysin. He olivat jättämässä jäähyväisiä Bhagavanille ennen kuin poistuisivat takaisin Madrasiin. He tulivat halliin, heittäytyivät ja menivät autoonsa, kun heille tuli halu saada vielä yksi väläys Bhagavanista. Samaan aikaan sokea mies oli tullut halliin ja rukoili Bhagavana, jotta hänen näkönsä jotenkin palautuisi Hänen Armostaan. Bhagavan oli kuunnellut kaiken, mutta pysyi ehdottoman hiljaa. Lääkärit, jotka todistivat tätä, ottivat vapaaehtoisesti sokean autoonsa Madrasiin ja paransivat hänet.

Muutamaa kuukautta myöhemmin näin miehen heittäytyvän Bhagavanin eteen syvästä ja vilpittömästä kiitollisuudesta saatuaan näkönsä takaisin. Bhagavan kuunteli häntä välinpitämättömänä, ikään kuin hänellä ei olisi ollut mitään tekemistä sen kanssa. Tämä oli luontainen tapa, jolla Hän teki ihmeitä.

Toinen 'ihme' tapahtui, kun Bhagavan asui Skandasramissa. Niinä päivinä hän söi vain yhden aterian päivässä. Illalla opetuslapsi sai riisiä ja kookosta *bhikshana*. Bhagavan pyysi meitä tekemään velliä jauhamalla riisiä ja kookospähkinää ja lisäämään siihen sokeria. Mutta Ashramissa ei ollut sokeria. Edes suolaa, jota Bhagavan ehdotti vaihtoehdoksi, ei löytynyt.

Noin kello 21.00 kuului koputus Ashramin ovelta, jonka minä avasin. Meidän suureksi yllätykseksi näimme kaksi nuorta miestä, jotka olivat uhmanneet tih-

kusadetta ja pimeyttä mukanaan paketti kandisokeria ja kasa jauhobanaaneja. Bhagavan sanoi leikillään, "Aye! Kandisokeri on tullut banaanien kanssa täydentämään." Kandisokeri jauhettiin ja sekoitettiin asianmukaisesti velliin.

Bhagavan kysyi vierailijoilta miten sattui, että he olivat tulleet tuohon aikaan. Toinen heistä vastasi, "Bhagavan, minulla oli onni lukea Mr. Humphreysin [no. 92] kolme artikkelia, jotka julkaistiin lehdessä *International Psychic Gazette*. Siitä lähtien suurin haluni on ollut nähdä Bhagavan ja saada Hänen *darshaninsa*. Jotenkin vain tänään meillä oli mahdollisuus. Kuten opisto-opiskelijat Coimbatoresta, me tulimme retkelle tänne ja olemme palaamassa takaisin huomenaamalla. Haluamatta menettää tätä Jumalan lähettämää tilaisuutta, tulimme tänne sateesta tai pimeästä välittämättä. Emme koskaan unohda tätä ikimuistoisinta tapaamista."

V. Ganesan kirjassaan Moments Remembered dokumentoi:

Eräänä päivänä, kun Ramaswami Pillai tuli halliin, käytiin keskustelua siitä, kuka kahdesta oli suurempi: Siva vai Sakti. Bhagavan, kuten tavallisesti, istui ääneti, näyttäen huvittuneelta. Puheen kehityssuunta oli, että ilman Saktia Siva ei voinut tehdä mitään ja tämä väite näytti erehtymättömältä. Ramaswami Pillai liittyi myös rähinään ja sanoi: "Kyllä, kyllä! 'Hän'¹³⁹ sisältyy 'Häneen'!" Sakti-puoli alkoi riemuita. "Mutta" keskeytti Pillai: "Hän voi olla itsenäinen ja olla ilman 'Häntä'; mutta 'Hän' ei voi olla ilman 'Häntä'!" Siva-puoli näytti voitonriemuisalta. Bhagavan nauroi kunnes kyyneleet tulivat hänen silmiinsä; hän nautti oikeinkirjoitusleikistä perusteellisesti!

David Godman dokumentoi:

Bhagavan pystyi kääntämään kaikkein arkipäiväisimmän tapahtuman hengellisen opetuksen mahdollisuudeksi. Kerran, esimerkiksi, Ramaswami Pillai oli etsimässä avainta, jonka hän oli hukannut. Jonkin ajan kuluttua hän tuli halliin ja kertoi Bhagavanille kadonneesta avaimesta, joka sanoi hänelle: "Avain on siellä missä se aina oli. Se ei ole hukassa. Vain muistisi on kadonnut. *Atman* (Itse) on aina olemassa, mutta *ajnanasta* (tietämättömyydestä) johtuen käytämme aikaamme etsimällä sitä."

139 Tätä keskustelua on hieman vaikea kirjoittaa suomeksi, sillä tässä Siva on miespuolinen (he) ja Sakti on naispuolinen (she)! Kääntäjän kommentti.

160

Morarji Desai, Intian pääministeri (maaliskuusta 1977 heinäkuuhun 1979), oli Ramana Kendran presidentti, Delhissä 1968-70.

Minulla oli etuoikeus nähdä Ramana Maharshi elokuussa 1935 hallissa, jossa hän tavallisesti istui. Hän istui sohvalla ja käytti vain lannevaatetta. Saatoin nähdä auran hänen kasvoillaan, jotka hehkuivat rauhaa ja iloa. Istuin vastapäätä häntä, mutten kysynyt häneltä mitään. Hän ei liioin sanonut minulle mitään. Istuin hieman yli tunnin ja vain katsoin hänen kasvojaan. Tähän päivään mennessä en ole nähnyt sitä auraa, sitä iloa tai rauhaa kenenkään muun kasvoilla. Tuona täydellisen hiljaisuuden tunnilla, siinä hiljaisessa läsnäolossa, on ollut arvokas muisto siitä lähtien.

Sinä aikana, kun istuin siellä, mielessäni ei syntynyt yhtään kysymystä enkä tuntenut mitään halua kysyä mitään. Olin täydellisessä rauhassa itseni kanssa. Tämä oli se kokemus, joka vakuutti minut siitä, että Ramana Maharshi oli oivaltanut Jumalan tai Totuuden. Jotkut hänen opetuslapsensa, jotka olivat paikalla, kysyivät häneltä muutamia kysymyksiä, joihin hän vastasi. Hän ei kuitenkaan sanonut mitään omasta aloitteestaan.

Jouduin poistumaan paikkakunnalta seuraavana päivänä junalla noin kello kaksitoista. Noin puoltatoista tuntia ennen lähtöaikaa, lähestyin Ramana Maharshia saadakseni luvan poistua. Hän sanoi, että minun pitäisi mennä, kun olin syönyt. Istuimme alas lounaalle yhdessä Maharshin kanssa noin kello yksitoista. Lounaan jälkeen kumarruin maahan hänen eteensä ja lähdin.

Vierailu jätti pysyvän vaikutuksen minuun ja vakuutti minut siitä, että Ramana Maharshi oli oivaltanut sielu ja että ihanne 'toimintaa toimimattomuudessa', kuten esitettiin *Gitassa*, on todella saavutettavissa.

Johtaessaan Ramana Maharshin 99. Jayanti seremonioita Ramana Kendrassa, New Delhissä 13. päivä tammikuuta 1979, Morarji Desai, pääministerinä, sanoi:

Maharshi tuntui tietävän kaiken. Hän tunsu eläinten kielen. Hän kuunteli heidän valituksiaan. Hän kohteli jokaista oliota samalla tavalla, olipa lehmä tai koira, varis tai apina. Kaikki olivat yhtä hänen silmissään, kerjäläinen ja miljonääri. Hän ei koskaan poistunut Tiruvannamalaista. Hän kieltäytyi menemästä ulos ja

saarnaamasta. Hän sanoi: "Jos minä olen *jnani*, minä pidän kaikkia muitakin *jnaneina*. Mitä sinne on annettavaa?" Hän piti kaikkia itsenään. Hän ei yrittänyt muuttaa ketään. **Minä muutuin hänen läsnäolossaan.**

Monet sivilisaatiot ovat kukoistaneet ja sitten kadonneet. Mutta tästä maasta löydät vanhan kulttuurimme ja muinaisusko on vielä elossa. Ja se on tämä, joka pitää maan elossa. On olemassa henkilöitä kuten Maharshi, joka pitää sen hengissä ... Kaiken oppimisen pitäisi tulla sisältäpäin. Se on se tie, jonka Maharshi osoitti. Hän ei kritisoinut muita elämäntapoja. Hän sanoi, "Pysykää omassa uskonnossanne ja seurakkaa sitä oikein." Ramana Maharshi opetti, että joku voi tehdä *sadhanaa* valitsemallaan tavalla ja saavuttaa päämäärän.

161

M.V. Ramanachalam (1921-2003), M.S. Venkataraman Iyerin poika, oli Sri Ramanan lapsuuden ystävä.

Isäni Venkataraman oli muutamaa vuotta nuorempi kuin Bhagavan. Hän ja Bhagavan asuivat samassa talossa, joka sijaitsi lähellä Vaigaijokea Maduraissa. Hän liittyi Sri Ramanan ja hänen ystäviensä yöllisillä seikkailuillaan [yöllä tehtyjä uskaliaita seikkailuja]. Hiivittyään ulos keskellä yötä, pojat menivät joen rantaan ja harjoittelivat '*chilambamia*' (kamppailulaji, jossa käytetään pitkiä bambuseipäitä).

Kerran, kun isäni palasi myöhään yöllä, isoisäni otti hänet kiinni, satoi hänet puuhun talon edessä ja antoi hänelle keppiä. Sri Ramana oli katsomassa tätä. Myöhemmin, kun isäni kuuli nuoresta Brahmana Swamista, joka asui Virupaksha Luolassa Arunachalassa, hän pistäytyi hänen luonaan uteliaisuudesta. Mutta kun hän astui Bhagavanin läheisyyteen, hän alkoi vuodattaa runsaasti kyyneleitä. Ihmeekseen hän ei löytänyt siellä mitään entisestä Venkataramanista, hänen leikkitoiveristaan. Kun hän oli lähdössä, Brahmana Swami kysyi häneltä vaimeaan sävyyn, "Onko se puu vielä siellä talosi edessä?"

Siitä lähtien isälläni, joka työskenteli aluehallinnon toimistossa, oli tapana kiirehtiä Tiruvannamalaihin aina kun hänen teki mieli vieraillla Bhagavanin luona. Toisinaan hän otti mukaansa äitini. Skandashramissa, Äiti Alagammal, joka oli kiintynyt äitiini, opetti hänelle useita lauluja, jotka sisälsivät syvää hengellistä merkitystä. Myöhemmin, kun äiti lauloi niitä Bhagavanin edessä, tämä huomautti, "Oi! Opettiko Äiti teille kaikki nämä?"

Isäni piti Bhagavana Korkeimpana Ikuisuutena. Aina kun Bhagavan nos-

tettiin puheenaiheeksi tai Bhagavanin nimi edes mainittiin, hän yksinkertaisesti vuodatti kyyneleitä. Hän ei kyennyt pidättämään itkuaan Bhagavanin läheisyydessä, Bhagavan antoi hänelle nimen *azhugani siddhar* – se, joka saavuttaa *siddhin* eli vapautumisen itkemällä Jumalaa.

Muistan vierailleeni Ashramissa, kun olin vasta viiden vanha. Minulla oli korkea kuume ja nukuin lähellä Bhagavanin hallin ovea. Tunsin hourailevani. Bhagavan nosti aika ajoin päätään sohvalta ja pyysi minua menemään nukku- maan.

Kerran, poikasena, kun olin lähdössä Ashramista, syvä suru valtasi minut yhtäkkiä ja aloin itkeä. En suostunut menemään äitini kanssa, kertoen hänelle, että halusin jäädä Bhagavanin luokse. Bhagavan, joka kulki siihen suuntaan, pysähtyi ja puhui minulle hellästi, "Mene äitisi kanssa nyt ja tule takaisin, kun olet 21."

Isäni kuoli vuonna 1939, kun olin vasta 17. Muutaman kuukauden päästä äitini vei meidät Bhagavanin *darshaniin*. Kun hän heittäytyi, hän alkoi vuodattaa kyyneliä. Kuten niinä päivinä oli tapana, äidilläni ei ollut yllään mitään koruja. Hän oli leikkuuttanut hiuksensa ja peittänyt sen sarilla. Hän pohdiskeli, pystyikö Bhagavan tunnistamaan hänet ja kysyi, "Bhagavan, tunnistatteko te minut?" Hän hymyili ja sanoi: "Miksi en? Vain meikki on muuttunut (*veyshamdhaan maari irukku*)."

Kun olin 21, koska sain komennuksen paikkaan lähelle Tiruvannamalaita, saatoin mennä Ashramiin pyhä- ja vapaapäivinä istumaan hänen jalkojensa juureen. Kerran pyysin häneltä luvan mennä vuoren huipulle. Siellä kaavin joitakin Kartikai Deepamin [*Katso* s. 422] nokijäämiä kalliosta ja laitoin sen lehdelle. Halusin ojentaa sen Bhagavanille. Kun tulin alas, *sarvadhikari* kutsui ja huusi: "Missä olit? Bhagavan odottaa sinua. Mene ja liity hänen seurakseen lounaalle." Lounaan jälkeen lähestyin häntä, kun avustaja Krishnaswami ei ollut siellä, sillä hän ei koskaan sallinut kenenkään lähestyä Bhagavan helposti. Otin esiin *Deepam gheen*, jonka olin kerännyt huipulta ja tarjosin sitä hänelle. Hän veti kättäni lähemmäs ja otti tarjotun *prasadin* ja suurella kunnioituksella siveli sitä otsaansa sanomalla, "Oletko nyt tyytyväinen?"

Välillä äitini auttoi Bhagavana keittiössä. Eräänä päivänä hän auttoi tätä jauhannassa. Kun Bhagavan pyöritti hiomakiveä, hänen päänsä puski vasten äidin päätä. Bhagavan hieroi välittömästi päätään ja huudahti: "Ah! Parvatham, tuottaako se tuskaa?"

Tapanani oli lukea uskonnollisia kirjoja. Kerran luin kirjaa, joka selitti Dakshinamurtin *chinmudraa*. Ihmeiden ihme, kun menin halliin viikonloppuna, hän selitti *chinmudraa*. Hänen puheensa sisältö oli: "Se vastaa sitä, kun osoitat Jumalaa yläpuolella etusormella. Sitten me osoitamme yleensä itseämme käyttämäl-

lä peukaloamme. Etusormen ja peukalon yhteen liittäminen on *chinmudra*, joka symbolisesti ilmaisee 'Se sinä olet' (*tatvamsi*), *jivatman* ja *Paramatman* liittoa."

Pienessä kirjassa *Arunachala Stuti Panchakam* oli vähäinen painovirhe. Bhagavan kirjoitti oikean lauseen paperipaloille ja liitti ne jokaisen kirjan kopioon.

Äitini kirjoitti kirjeen Bhagavanille valittaen, että olin kieltäytynyt harkitsemasta naimisiinmenoa. Kun seuraavan kerran tulin Ashramiin, Bhagavan kysyi vakavaan sävyyn, "Näitkö äitisi kirjeen?" Järkytyin Bhagavanin paheksuvasta äänestä ja tulin pois itkien. *Sarvadhikari* näytti minulla äitini kirjeen. Nähtyäni kirjoituksen seinällä, ei kestänyt kauan, kun menin naimisiin ja menin Ashramiin vaimoni kanssa maaliskuussa 1950. *Sarvadhikari* salli meille Bhagavanin *darshanin* Nirvanahuoneessa. Heti kun heittäydyin, Bhagavan puhui vaimolleni malajalamiksi. Miten hän tiesi, että hän oli Keralasta, on edelleen minulle arvoitus.

162

Swami Ramanananda Saraswati, aiemmin T. N. Venkataraman (1914-2007), oli Sri Ramanasramamin puheenjohtaja yli neljäkymmentä vuotta vuoteen 1994. Erottuaan pankkityöstään hän muutti Tiruvannamalaihin vuonna 1938 auttamaan isäänsä Swami Niranjananandaa, *sarvadhikaria*, Ashramin asioiden hoidossa.

Minun syntymälläni oli Bhagavanin siunaukset. Kun Bhagavanin äiti (minun isoäitini) Alagammal tuli vuorelle vuonna 1913 yhdessä äitini kanssa, hän kertoi Bhagavanille, että Nagaswami (Maharshi vanhempi veli) oli kuollut lapsettomana, Alamelu (Maharshi nuorempi sisko) oli myös lapseton ja hänen nuoremman veljensä Nagasundaramin vaimo, joka on äitini, oli menettänyt kaksi lasta pikkuisina. Hän rukoili, että äitiäni siunattaisiin poikalapsella, niin että perheen sukulinja voisi jatkua. Bhagavan hymyili ystävällisesti ja Alagammal piti tätä hänen siunauksenaan. Synnyin vuotta myöhemmin.

Äitini kuoli, kun olin vielä kolmen vanha ja isäni Nagasundaram, joka oli Ashremin *sarvadhikari*, jätti minut taloon, jonka omistivat tätini Alamelu (Maharshi sisko) ja hänen miehensä Pichu Iyer.

Minua siunattiin ensimmäisellä Bhagavanin *upadesamillani*, kun olin kuusivuotias: Vuonna 1920 Skandashramissa oli pantu syrjään lautasellinen hedelmiä ja makeisia ontuvalle apinalle nimeltä 'Nondy'. Kun kukaan ei ollut lähellä, menin lähelle lautasta, otin makeisen ja laitoin sen suuhuni. Yhtäkkiä apina ilmestyi, on-

tui kohti minua, löi minua ja tarttui lautaseen. Silloin Bhagavan ilmestyi paikalle ja sanoi: "Tämä on opetus sinulle; ymmärrä nyt, että meidän ei pitäisi haluta asioita, jotka kuuluvat muille." Olen täysin ymmärtänyt tämän *upadesamin* syvällisen merkityksen paljon myöhemmin, kun olin Ashramin puheenjohtaja.

Lukuun ottamatta saharipukuista isoäitiäni Alagammalia, kukaan muu nainen ei voinut jäädä yöksi Skandashramiin. Joten tätini ja setäni palaisivat kaupunkiin illalla, ottaen minut mukaansa. Koska heidän piti kantaa minua käsillään, joinain päivinä he jättivät minut Skandashramiin. Niinä päivinä Bhagavan laittoi minut sänkyyn viereensä ja katsoi, että nukuin mukavasti. Aamulla hän harjasi hampaani ja kylvetti minut. Hän istua ulkona kivisohvalla ja pyysi minua istumaan vierelleen. Hän sanoi, "Mitä kepposia sinä teet kotona?" Kun tati ja setä tulisivat ylös mäkeä kaupungista, hän saattoi katsoa heidän suuntaansa ja kertoa minulle, "Katso tuonne, tätisi on tulossa" ja nousta ylös nauramaan.

Toukokuussa 1922, kun isoäitini (Maharshin äiti) oli kuolinvuoteellaan, hän halusi nähdä minut, ainoan lapsenlapsensa. Meille lähetettiin sähkö. Saavuimme vasta päivä sen jälkeen, kun isoäiti oli jättänyt kehon joka, silloin, oli kannettu mäkeä alas haudattavaksi. Tunsin onnelliseksi voitokseni jättää lepoon siunattu äiti, joka synnytti niin suuren *jnanin*.

Pian avioitumisemme jälkeen tati Alamelu ja setä Pichu Iyer veivät vaimoni Nagun (Nagalakshmin) Bhagavanin luo hänen siunauksilleen. Kun hän tuli ulos hallista Bhagavanin *darshanin* jälkeen, häneen oli tehnyt vaikutuksen nuorelle naiselle, joka oli kotoisin Madrasista, kuulunut *sari* ja hän sanoi tälle: "Kuinka kaunis on sinun *sarisi*!" Nainen isä, joka oli kuullut tämän, palattuaan Madraasiin osti kaksi samanlaista *saria* ja lähetti ne Ashramiin pyytäen, että paketti annetaan Nagulle. Kaikki kirjeet, jotka osoitettiin Ashramiin, asetettiin poikkeuksetta Bhagavan eteen ja niin myös tämä paketti ja saatekirje.

Seuraavana päivänä, kun Bhagavan näki Nagun Ashramin keittiössä, hän sanoi: "Nagu, kun näet jonkun pukeutuvan kauniisiin koristeisiin tai nättiin *sariin*, sinun pitäisi ajatella, että sinulla on ne ylläsi." Nagu sanoi silmät kosteina ja ääni väristen "Bhagavan, en pyytänyt *saria*, sanoin vain, että *sari* oli kaunis." Mutta Bhagavan toisti *upadesan* ja jatkoi matkaa. Siitä päivästä lähtien viime hetkeensä saakka 55 vuotta myöhemmin, Nagu ei koskaan pyytänyt mitään keneltäkään. Hän huomasi tyytyväisyyden olevan rikkauksista parhaan, kiitos Bhagavanin armollisen *upadesan*.

Bhagavan oli se, joka antoi nimen kaikille kolmelle pojalleni ja neljälle tyttärelleni. Hän valitsi osuvan nimen ja selitti syyn valintaan.

Viikkoa ennen *mahanirvanaa*, syöpä, joka kasvoi lähellä Bhagavanin vasenta kyynärpäätä, oli turvonnut suureksi ja sen ympärillä oli side. Useita lääkärei-

tä ja monia tärkeitä ihmisiä oli Nirvanahuoneessa. Täti Alamelu vei viimeisen lapsen, tuskin 11 kuukautta vanhan, lähelle Bhagavana. Lapsi alkoi pälättää 'inga, inga' epätavallisen äänekkäästi. Alamelu vei lapsen etäälle Bhagavanista, mutta tämän päätös oli Bhagavanin kuultavissa. Nuo olivat niitä päiviä, jolloin kehon jokaisen osan pieninkin liikuttaminen aiheutti sietämätöntä kipua Bhagavanille. Mutta hän käänsi kasvojaan joka suuntaan ja sanoi: "Minä kuulen 'inga' vauvan äänen. Onko hän täällä? Lapsiparka! jos hän esittelee ääntään, hänet viedään etäälle!" Joku juoksi täti Alamelun luo, joka toi lapsen Bhagavanille, joka katsoi häntä myötätuntoisesti sanomalla 'inga'. Lapsi huusi 'inga' ja Bhagavanin kasvot seppe löityivät hymyllä.

Perumalswami oli palvellut Bhagavana, kun tämä oli vuorella. Hän leikki myös minun kanssani, kun olin poikanen. Myöhemmin hän kääntyi Ashramia vastaan ja tuotti meille paljon vaivaa, vieden riidan Ashramin maaomaisuudesta oikeuteen. Kun hän sairastui vuonna 1945 ja hädettiin asunnostaan, hän muutti majaan Seshadri Swamin asuinpaikkaan Ashramin vieressä. Säälän häntä ja Bhagavanin siunauksella vein hänelle ruokaa ja lääkkeitä. Eräänä päivänä Bhagavan kertoi minulle, "Perumalswami parka! Hän teki kaikenlaista pahaa, mutta meidän pitäisi muistaa sitä hyvää, jota hän teki aiemmin. Kerran, kun olin kärsinyt vakavasta vatsavaivasta ja ripulista, hänellä oli tapana siivota ja huolehtia minusta antaumuksella."

Tapasin Mahatma Gandhin Madrasissa tammikuussa 1946 ja annoin hänelle Bhagavanin kuvan ja joitakin Ashramin julkaisuja. Gandhiji katseli valokuvaa ja sanoi hindiksi, "Mikä loistava Viisas!"

163

Robert Adamsilla (1928-97), amerikkalaisella, oli näky pienestä intialaisesta hahmosta, joka ilmestyi hänen sänkynsä viereen. Hän kääntyi Paramhansa Yoganandan¹⁴⁰ puoleen, joka näytti hänelle kuvan Sri Ramanasta, jonka hän tunnisti unen hahmoksi. Hän vieraili Ramanasramamissa ja oli Sri Ramanan luona kolme vuotta – 1947-50. Hänen kirjansa *Silence of the Heart* sisältää yhteenvedon *satsangoista*, joita hän piti Yhdysvalloissa.

Kun olin 19-vuotias, tulin Bombaysta omaa tietäni Tiruvannamalaihin. Kello oli noin 08:30, kun astuin halliin. Sri Ramana oli sohvallaan lukemassa postia. Istuin hänen eteensä. Hän katsoi minua ja hymyili ja minä hymyilin takaisin.

140 Yogananda oli vierailut Sri Ramanan luona vuonna 1935.

Hallissa oli noin 30 henkilöä. Maharshi kysyi, olinko saanut aamiaista. Sanoin, 'En'. Hän puhui avustajalle, joka palasi mukanaan kaksi jättimäistä lehteä; toisessa hedelmiä ja toisessa puuroa ja pippuria. Kun olin syönyt ruuan, minä vain makasin lattialle. Olin todella väsynyt.

Maharshilla oli niveltulehdus jaloissa ja hän pystyi hädin tuskin kävelemään tuohon aikaan [1947]. Hänen avustajansa auttoi hänet pystyyn ja hän käveli ulos huoneesta. Kun hän tuli ulos, hän sanoi jotain avustajalleen, joka viittilöi minua tulemaan. Maharshi ohjasi minut pienelle mökille, jota voisin käyttää, kun asuin siellä. Hän tuli kanssani sisälle. Taidat ajatella, että puhuimme syvällisistä aiheista. Päinvastoin, hän oli luonnollinen ihminen. Hän oli maailmankaikkeuden Itse. Hän kysyi, miten matkani sujui, mistä olin peräisin ja mikä sai minut tulemaan tänne. Sitten hän sanoi, että minun pitäisi levätä. Kävin pitkälleni kenttävuoteeseen ja hän lähti.

Ramana itse herätti minut noin viiden aikaan illalla, kun hän toi minulle ruokaa. Voitko kuvitella? Puhuimme lyhyesti. Minä söin ja nukuin. Seuraavana aamuna menin halliin. Kaikki istuivat ympärillä vain katsellen Ramanaa. Hän kävi läpi postin ja saattoi toisinaan lukea sen ääneen, puhua joillekin kannattajille, mutta hänen tyyneytensä ei koskaan muuttunut. **En koskaan nähnyt missään muualta sellaista myötätuntoa ja rakkautta.**

Sitten ihmiset alkoivat esittää kysymyksiä. Hänen vastauksensa olivat hyvin ytimekkäitä. Ne eivät olleet niitä, joita luet kirjasta. Ilmeisesti se, mitä olet luenut kirjasta, on hänen vastauksensa kolmelle tai neljälle ihmiselle. He tiivistävät kaiken sen yhteen kysymykseen ja vastaukseen. Ihmiset yleensä esittivät kysymyksen tai esittivät väitteen. Jos hän oli samaa mieltä, hän nyökkäsi tai sanoi kyllä. Niin se on. Jos hän ei, hän tarjosi selityksen, ehkä yhdellä tai kahdella lauseella.

Paikalla oli muslimeja, katolisia pappeja ja ihmisiä monista roduista ja kansallisuuksista. Kun olin siellä noin viikon, kaksi hänen opetuslastaan oli leikillään kiistellyt jostain aterialla. Kysyin tulkilta mistä he puhuivat. Hän sanoi: "Ramanan sohva on täiden peitossa ja hän kieltäytyy antamasta meidän tappaa niitä. Ne kiipeävät tämä kehon ja jalkojen yli eikä hän välitä. Me haluamme, että sohva desinfioidaan, mutta hän ei anna meidän tehdä sitä." Seuraavana päivänä, kun hän meni aamukävelyllään, he ruiskuttivat sohvalle DDT:tä. Palatessaan hän nuuhkasi sohva, hymyili ja sanoi leikillään: "Joku on huijannut minua." **Hän ei koskaan suuttunut tai raivostunut; En usko, että hän tiesi, mitä nämä sanat tarkoittivat.**

Muutamaa päivää myöhemmin siellä oli saksalainen nainen, joka oli tullut Ashramiin ja oli tehnyt lahjoituksen. Jostain syystä hän ei ollut tyytyväinen ja va-

litti Ramananille, joka pysyi vain hiljaa. Kysyin tulkilta, "Mitä hän haluaa?" Hän kertoi minulle, "Hän haluaa lahjoituksensa takaisin ja palata takaisin Saksaan." Kun hän alkoi riidellä Ashramin johtajan kanssa, Ramana sanoi englanniksi, "Anna takaisin hänen lahjoituksensa ja lisää siihen 50 rupiaa", joka tehtiin ja hän lähti. Tämä oli hänen luonteensa. **Hän ei nähnyt mitään väärää; hän ei koskaan ottanut ketään pois rakkaudestaan tekivätpä he mitä hyvänsä. Hän rakasti jokaista aivan samalla tavalla.**

Ramanalla oli tapana lainata pyhiä kirjoituksia; Jeesus ja Ramana sanoivat pohjimmiltaan samat asiat. Jeesus sanoi: "Taivasten Valtakunta on sisällänne." Ramana sanoi: "Itse on sisällänne. Etsikää sitä ja löytäkää se ja herätkää." Jeesus sanoi: "Poikani, minä olen sinun kanssasi ja kaikki, mitä minulla on, on sinun." Ramana sanoi, "En voi koskaan jättää sinua, olen aina sinun kanssasi." Hänen myötätuntonsa ei koskaan poistunut hänestä.

Huhtikuussa 1950 olin Bangalossa tapaamassa Papa Ram Dassia. Kun kuulin, että Ramana on jättänyt kehonsa, menin Tiruvannamalahin. Väkijoukkoja oli jo alkanut tulla, tuhansia ja tuhansia ihmisiä. Joten minä kiipesi vuorelle ja menin erääseen luolaan ja pysyin siellä viisi päivää. Kun tulin alas, väkijoukko oli hajaantunut. Hänet oli jo haudattu. Kysyin hänen opetuslapseltaan, joka näki hänet viimeksi, "Mitkä olivat hänen viimeiset sanansa, jotka hän puhui?" Hän sanoi: "Kun hän oli jättämässä kehoaan, riikinkukko lensi muurin päälle ja alkoi kirkua. Ramana kysyi avustajaltaan, 'Onko joku jo ruokkinut riikinkukkoa?' Ne olivat hänen viimeiset sanansa."

Olen tavannut monia opettajia, monia pyhimyksiä ja monia viisaita. Olin Nisargadattan, Anand Mayi Man, Papa Ram Dassin, Neem Karoli Baban ja monen muun kanssa, mutten koskaan tavannut ketään, joka huokui sellaista myötätuntoa, sellaista rakkautta, sellaista autuutta kuin Ramana Maharshi.

Näyte Adamin runoista:

Who am I?

*Tunne todellisuutesi,
tyyneydessä,
hiljaisuudessa,
jossa ei ole mieltä,
ei ajattelua, ei sanoja,
kuka Sinä silloin olet?*

Sinä vain olet.
Minä Olen Minä Olen.
Minä en ole tämä
Minä en ole se.
MINÄ OLEN.
Minä olen se, mikä on aina ollut,
minä olen se, joka aina on,
MINÄ OLEN MIKÄ MINÄ OLEN.

164

Ramakrishna Madhavpeddi, Andhrasta ja asianajaja Madrasin Korkeimmassa Oikeudessa, vieraili Sri Ramanan luona huhtikuussa 1948.

Vierailin ensimmäisen kerran Ramanasramamissa, kun olin 24-vuotias. Olin tuolloin hyvin masentunut, joka johtui hyvin läheisen sukulaisen [hänen vaimonsa] 20-vuotiaana sattuneesta äkkikuolema. Isäni kehotti minua käymään Maharshin luona. Hän oli jo vierailut hänen luonaan kahdesti mukanaan luettelo epäilyjä, jotka kaikki oli selvitetty ilman että oli vaihdettu sanaakaan. Hän oli myös kokenut täydellisen rauhan Maharshin läheisyydessä.

Kello oli noin 9 aamulla, kun saavuin Ashramiin. Minua pyydettiin asumaan miesten vierastalossa. Kuin onnen kantamoisena minä satuin siellä valtaamaan paikkani lattialta N. Balarama Reddyn [no. 34], vakiintuneen kannattajan vierestä. Tuomioistuimissa työskentelyni lisäksi kirjoitin myös artikkeleita eri lehtiin telugukirjallisuudesta ja harrastin runoutta. Tämä auttoi vaikuttavaan keskusteluun hänen kanssaan.

Hän vei minut sinne, missä Sri Ramana lepäsi sohvalla ja pyysi minua istumaan silmät kiinni. Vaikka hallissa oli ehdoton hiljaisuus, en voinut istua silmät kiinni. Olin levoton ja minusta tuntui ikään kuin aika matelisi. Hiljalleen mieleni alkoi pohtia kaikkia kärsimyksiäni, yksi toisensa jälkeen. Joka päivä, kolmena päivänä, seurasin Reddyä halliin ja joka kerta, kun istuuduin, ajatukseni pyrähtivät lentoon suurella nopeudella ja kurjuuteni lisääntyi. Joten kolmantena päivänä sain Reddylle, että olin tullut Maharshin luo rauhan vuoksi, mutta olin kokenut vain kivun ja kurjuuden kasvua. Hän pyysi minua pysymään vielä yhden päivän.

Neljännän päivän aamuna istuin hallissa silmät kiinni. Jossain vaiheessa satuin avaamaan silmäni ja näin Maharshin katsovan minua keskittyneesti. Yhtäkkiä kaikki ajatukset katosivat mielestäni ja koin ihanaa tyhjyyttä tai mitättömyyttä.

Sitten häikäisevä valo sulki minut täysin sisäänsä. Olin tyhjä ajatuksista, mutta täynnä suunnatonta onnea. Olin yhtä jonkin määrittelemättömän rauhan ja loistavan kunnian kanssa. Hetken kuluttua tulin taas tietoiseksi kehostani. Tämä kokemus sai minut uskomaan Jumalaan ensimmäistä kertaa. Huolimatta kaikesta teorioitani marksismista, dialektisesta materialismista ja ateismista, en voinut kieltää tämän hienon kokemuksen totuutta.

Tämä tila jatkui kolmen päivän ajan. Todistin kehoni käyvän läpi päivittäisiä toimintojaan, mutta minä pysyi keskittyneenä tähän valtavaan rauhaan. Maharshin katse porautui minuun, kun istuin hänen edessään ja vaikken edes ollut hänen edessään. **Maharshin silmät ovat maailmankaikkeuden hyväntahtoisinta ja voimakkainta energiaa.** Lähdin Ashramista kuuden päivän jälkeen. Noiden päivien muisto Maharshin kanssa tuottaa minulle ekstaasin vielä tänäänkin.

165

M.G. Shanmukamin tamilinkielinen elämäkerta *Ramana Maharshi – Life and Teachings* julkaistiin vuonna 1937. Hänen isänsä, poliisi, yhdessä Ishanya Muttin Swamin kanssa, Tiruvannamalaista, oli apulaisena rakentamisessa vanhaa hallia vuosina 1926-7, jossa Sri Ramana asui kaksi vuosikymmentä.

Niiden 24 Bhagavanin kanssa yhdessä vietetyn vuoden aikana huomasin, että hän saarnasi harvoin yksityiskohtaisesti. Hän antoi vihjeitä, joita kiihkeiden etsijöiden täytyi imeä huolellisesti. Hän sanoi kerran ehdottomasti, *atma vicharan* harjoittaminen joka päivä on suotuisaa. Kaikki muut *sadhanat* vaativat ulkoisia kohteita ja miellyttävän ympäristön, mutta *atma vicharaa* varten itselle ei vaadita mitään ulkoista. Riittää kun mieli käännetään sisäänpäin. Vaikka harjoittaa *atma vicharaa*, voi osallistua myös muuhun toimintaan.

Perinteinen kasvatus yhdisti minut vähitellen tutkimaan *sastroja*, tekemään *japaa*, *bhajanaa* ja säännöllistä *pujaa* kolme kertaa päivässä. Tulin vakuuttuneeksi siitä, että korkein ihmisen saavutuksista oli *jivanmuktin* tila (täydellinen valaistuminen, mutta silti kehossa). Vuosina 1921-25, opiskelijana, minä rukoilin hartaasti, että minun pitäisi kohdata *jivanmukta* ja saada hänen siunauksensa.

Rukouksiini vastattiin pian! Isäni siirrettiin Tiruvannamalaihin. Katpadissa, kun matkustin junassa kohti Tiruvannamalaista, minulla oli merkittävä Bhagavanin näky. Niinpä *sadguruni* tuli luokseni ja valtasi minut jo ennen kuin minä saatoin saada Hänen fyysisen *darshaninsa*!

Kun saavuin Ashramiin, Bhagavan toivotti minut tervetulleeksi hyväntah-

toisella hymyllä. Koska hän näki minut ensimmäistä kertaa, Hänen kaksi spontaania ilmaustaan yllätti minut. Kuin hellä äiti, Hän kysyi minulta, "Milloin tulit?" ja "Kuinka oikea kätesi voi?" Oikea käteni oli murtunut pahasti, kun olin 14-vuotias ja vaikka se oli parantunut, se pysyi käyränä ja lyhyenä. Tapanani oli peittää se täysin hihoilla eivätkä edes ystäväni tienneet tästä vakavasta epämuodostumasta. Miten Bhagavan tiesi siitä? Ja miten hellää huolenpitoa Hän osoitti! Sen jälkeen, kun Bhagavan kyseli sitä, vammastani johtuva alemmuudentunne katosi täysin. Enemmän kuin kaikki tämä, Hän pyysi minua istumaan eteensä. Tuijottaen Häntä istuuduin enkä tiedä mitä minulle sen jälkeen tapahtui. Kun nousin ylös, kaksi tuntia oli kulunut. Tämä oli kokemus, jota minulla ei koskaan aiemmin ollut ollut ja olen aina vaalinut sitä ensimmäisenä ja tärkeimpänä *prasadina* ja siunauksena, jonka sai *sadgurultani*. Sinä päivänä minä ymmärsin lausuman merkityksen, '*Sad-guru antaa aina pyytämättä!*' Sillä hetkellä tiesin, että minut oli hyväksytty Hänen Lammaslaumaansa. Hän salli minun nauttia tästä vahvasta sidoksesta Hänen *mahasamadhiinsa* saakka, ja jopa sen jälkeen.

Päivittäin menin Hänen luokseen kahdelta iltapäivällä ja lähdin kotiin vasta kahdeksalta illalla. Bhagavan siteerasi *Ribhu Gitaa*, *Kaivalya Navaneethaa*, *Yoga Vasishtamia* ja muita *advaitisia* tekstejä ja selitti minulle niiden suuruutta. Kaiken kaikkiaan tunsin, että olin *brahmajnain* (hän, joka on oivaltanut Itsen) autuaallisessa läsnäolossa, jota niin suuresti ylistettiin meidän pyhissä kirjoituksissamme.

Kerran kun istuin hänen edessään, seuraavat ajatukset nousivat mieleeni suurella voimalla ja pyörivät siellä toistuvasti pitkiä aikoja: 'Älä väittele filosofian kiistanalaisista kohdista tai lue liikaa filosofisia kirjoja.' 'Harjoita ääneti joko *vicharaa* tai *dhyanamia*' (mietiskelyä). 'Älä tee mitään, minkä tiedät olevan väärin.'

Muutamia Bhagavanin henkilökohtaisia ohjeita minulle olivat: (i) Jos tarkkaillet hengitystä yksipisteisesti, tällainen huomiointi johtaa sinut *kumbhakaan* (paikallaan pysymiseen), joka on *jnana pranayamaa*. (ii) Mitä enemmän nöyryyt, sen parempi se on sinulle. (iii) Sinun tulisi pitää maailmaa vain unena. (iv) Hoidettuasi työvelvollisuutesi elämässä, loput ajasta sinun tulisi käyttää *atma nishataan* (Itseen imeytymiseen). (v) Älä aiheuta pienintäkään haittaa tai häiriötä muille. (vi) Tee kaikki työsi itse. (vii) Sekä mieltymykset että inhot tulisi hylätä ja välttää. (viii) Tarkkaavaisesti keskittymällä ensimmäiseen persoonaan ja sydämeen sisäpuolella, sinun tulisi hellittämättä harjoittaa 'Kuka minä olen?' Tällaisen harjoituksen aikana, mieli saattaa yhtäkkiä pulpahtaa; joten sinun täytyy valppaasti jatkaa *vicharaa* 'Kuka minä olen?'

Sri Ramana oli sarvajnani (kaikkietävä). Sain siitä monia todisteita. Isäni antoi minulle taskurahaa kolme annaa päivässä. Tällä määrällä ostin *samb-*

rania (suitsuketta), jota poltettiin hiilipannussa Bhagavanin hallissa. Eräänä päivänä en saanut taskurahaa enkä sen vuoksi mennyt Bhagavanin luo. Seuraavana päivänä Bhagavan huomautti ystävällisesti, "Eilen et tullut, koska et voinut saada *sambrania*. Kunnioitus sydämessä riittää."

Isäni siirrettiin yhtäkkiä Velloreen. Kukaan meistä, varsinkaan minä en halunnut lähteä Tiruvannamalaista, koska näin evättäisiin Bhagavanin *darshan*. Me keskustelimme epäkohdastamme Bhagavanin kanssa. Hän antoi minulle hyvän-
tahtoinen hymyn. Muutaman päivän kuluttua, kumma kyllä, siirtomääräys peruutettiin!

Huomasin oudon tavan, jolla mielen epäilyksiin vastattiin. Epäilyn, joka sinulla oli, ilmaisi joku muu hallissa olija salaperäisesti Bhagavanille ja Hän ei ainoastaan antanut vastausta, vaan katsoi sinua hymyillen ikään kuin sanoakseen, 'Onko epäilyksi selvinnyt?'

Bhagavan saattoi istua kuin kivi silmät auki tuntikausia ja hiljaisuus täytti hallin; ja jokaisen sydän oli täynnä rauhaa ja hiljaisuutta. Tämä hiljaisuus oli Hänen todellista opetustaan!

166

Taleyarkhan, Firoza (1898-1984) syntyi Hyderabadissa. Hänen isänsä oli Hyderabadin Nizamin palveluksessa. Hän kuului Bombayn varakkaaseen Parsisukuun ja hänellä (nainen) oli taipumusta hengellisyyteen lapsuudestaan saakka.

Olin Buddha Gayassa suorittamassa *sadhanaa*. Minulla oli ihania kokemuksia, mutta sydämeni kaipasi tavata henkilön, joka voisi näyttää minulle Jumalan. Eräänä päivänä joku kertoi minulle Ramana Maharshista. Samalla hetkellä, kun avasin minulle annetun kirjan, minuun iski hänen kasvojensa kauneus.

Kävin ensimmäisen kerran Tiruvannamalaissa vuonna 1937. Tuohon aikaan suunnittelin avaavani *ashramin* Bombayhin nimellä 'Antaumuksen Koti'. Ajattelin, että ennen ryhtymistäni tähän hankkeeseen, minulla pitäisi olla Maharshin siunaukset. Olin Ashramissa neljä päivää ja näytin hänelle ehdotukseni piirustukset. Poistuin Ashramista ajatellen, että minulla oli hänen siunauksensa, koska hänen tapanaan ei ollut sanoa ehdottomasti 'kyllä' tai 'ei', kun ihmiset kertoivat hänelle hankkeistaan. Mutta suureksi yllätyksekseni sain vastauksen hallitukselta, joka kieltäytyi vuokraamasta meille maata ja rakennuksen Khandivli vuorilta, jonka he olivat luvanneet meille. Menetin todella malttini Bhagavanin suhteen. Vasta

paljon myöhemmin ymmärsin, että olin saanut hänen armoaan kaiken aikaa.

Samaan aikaan puolalainen nainen [no. 194] tuli Ashramiin ja kertoi Bhagavanille, että hän oli tehnyt kovasti töitä kerätessään rahaa auttaakseen hädässä olevia ihmisiä ja kysyi häneltä, oliko sen tekeminen hyvä asia. Bhagavan otti esiin kopion *Kalyan Kalpatarusta* [Gorakhpurin Gita Pressin kuukausittaisesta lehdestä] ja osoitti hänelle katkelmaa luettavaksi. Koska istuin hänen vieressään, saatoin myös lukea sitä ja se sai minut hymyilemään. Bhagavan katsoi minua ja sanoi: "Se on myös sinulle." Katkelma totesi, "Heiveröinen nainen, joka tietää kuinka löytää Jumalan rauhan rukouksilla, voi antaa enemmän apua maalle tai ihmiskunnalle kuin koko älymystö yhdessä."

Juuri sillä hetkellä jokin sisälläni kertoi minulle, että Maharshi oli oikeassa. Hän tiesi, etten ollut kypsä vastuulliseen työhön muiden auttamiseksi. Minun täytyi parantaa itseni ennen kuin hoidin muita. Ensimmäistä kertaa nousin ylös ja heittäydyin hänen eteensä ja siitä hetkestä lähtien elämäni, mieleni ja sydämeni muuttui ja tunsin hänen rajattoman Armonsa virtaavan ylleni.

Kerran *sarvadhikari* pyysi minua menemään Madrasiin ja tapaamaan ministeri Bhaktavatsalamia mahdollisuudesta saada rautatieyhteys Tiruchuziin, Bhagavanin synnyinpaikkaan. Minä menin, mutta järkytyin kuullessani kuinka paljon se maksaisi. Päätin jättää sen Bhagavanille enkä enää ajatellut sitä. Mutta kuvittele iloani, kun vuosia myöhemmin Bhaktavatsalamista tuli Madrasin pääministeri ja linja todella rakennettiin. Bhagavanin Armo riittää saamaan aikaan mitä hyvänsä, isoa tai pientä, jos elämä ja sielu lasketaan hänen jalkoihinsa. Hän on tuonut monia näennäisesti mahdottomia asioita minulle.

Minulla oli hänen Armonsa, kun T. H. Tarapore, parsilainen ystävä, paneutui minun suunnitelmaani kunnostaa Patala Linga, maanalainen luola, jossa Bhagavan oli istunut suorittaen kurinalaisuuksia nuorukaisena, kun hän tuli Tiruvannamalaihin. Hän teki tämän kauniisti ja C. Rajagopalachari [no. 192], silloinen Intian kenraalikuvernööri, suoritti avajaisseremonia 14. päivä toukokuuta 1949.

[Mitä tähän tulee, seuraava on taltioitu Taleyarkhanin kirjaan¹⁴¹: Sinä iltana All India Radio lähetti tapahtuman äänityksen. Kun se oli ohi, Bhagavan sanoi helpotuksesta huokaisten, että kolme tai neljä päivää hän liikkui peloissaan siksi, että minä valitsen hänet ja vien hänet mukaan seremoniaan. Minkä mahdollisuuden olin hukannut, minä huusin, mutta Bhagavan viittilöi minua ystävällisesti palaamaan paikalleni ja sanoi, että hän oli hyvin helpottunut.]

Vielä yli viikon kuluttua *mahanirvanasta*, olin aivan lohduton, koska Bhagavanin fyysistä läsnäoloa ei ollut. En tiennyt mitä tehdä. Kyynelten välissä elä-

141 *Sages, Saints ja Arunachala Ramanan*, jonka on toimittanut Bhagavan Priya Ma F. Taleyarkhan, Orient Longman, 1970.

män päättämisen ajatukset tulivat usein mieleeni. Eräänä iltapäivänä, kun makasin unessa, näin Bhagavanin tulevan alas Arunachalalta sauvoineen ja tulevan sisään talooni. Hän kysyi, "Miksi itket?" ja käski minun pyyhkiä kyyneleeni vakuuttamalla minulle, että hän oli aina kanssani täällä. Sitten hän meni ulos vastapäisestä ovesta. Tämä uni on vielä elävänä muistissani ja jos olisin taiteilija, olisin piirtänyt kohtauksesta kuvan.

Joillekin muslimipalvelijoilleni, joka vastustivat Bhagavanin valokuvan läsnäoloa, on suotu Bhagavanin näky. Nyt he eivät ainoastaan lakanneet vastustamasta, vaan heistä itsestään on tullut hänen kannattajiaan.

167

Shankarlal Banker, Gandhijin läheinen työtoveri, vangittiin hänen kanssaan, kun hän painoi jälkimmäisen kiistellyt artikkelit vuonna 1922 lehdessä *Young India*, jossa hän oli painajana. Tuore julkaisu kertoo:

Vuonna 1934 Shankarlal tapasi Saksan Ilmavoimien korkea-arvoisen huoltouseerin, joka oli lisäksi Saksan ylhäisön jäsen. Heidän keskustelunsa aikana upseeri ihmetteli, oliko hän kuullut Ramana Maharshista, joka, hän sanoi, oli harvinainen persoonallisuus ja ehdotti, että hän voisi käydä tämän luona.

Vuonna 1935 vieraillessaan Madrasissa, Shankarlal tapasi sattumalta *Sunday Timesin* päätoimittajan, M. S. Kamathin, Sri Ramanan suuren ihailijan, joka suostui viemään hänet Maharshin luo. Shankarlal liittyi toisiin etsijöihin ja vierailijoihin hallissa, jossa Maharshi oli läsnä. Hänellä oli paljon asioita mielessään. Mutta hallissa kaikki huolet näyttivät katoavan ja kuten hän taltioi, "Minulla oli tunne, että minä olin se 'puhdas Brahman' ja sanat '*Sivoham, Sivoham*' [Minä olen Korkein Oleno] kiisivät läpi mieleni. Ällistyin tätä ilmiötä." Hän ihmetteli mistä tulivat nuo ajatukset, kun ottaa huomioon, että hän ei ollut järin henkisesti suuntautunut ihminen. Yllätyksekseen hän koki "epätavallisen itseluottamuksen" tunteen ja tunsu vakuuttuneensa siitä, että kokemus oli todellinen.

Kun hän hyvästeli Maharshia, hän koki suuren rauhan ja edistämisen ihanteen. Myöhemmin samassa kuussa hän kertoi kokemuksestaan Gandhijille, joka ei vain ilmaissut iloaan, vaan lisäksi ehdotti hänelle, että seuraavalla kerralla hänen pitäisi pysyä pidempään Ashramissa.

Kesällä 1936 Shankarlal löysi taas itsensä Maharshin läsnäolosta. Tällä kertaa hän rohkeni kysyä Maharshilta: "Mitä kirjoja minun pitäisi lukea kehittyäkseni hengellisesti?" Vastaus hätkähdytti Shankarlalia. "Kirjoja? Miksi kirjoja?"

Maharshi kysyi ja toisti sanat, "Miksi kirjoja?" Sitten Maharshi lisäsi, "Tee sydämestäsi puhdas ja sinun on pakko nähdä valo!" Se teki pysyvän vaikutuksen hänen mieleensä ja hän ajatteli sitä koko oleskelupäivän Ashramissa. Junassa, joka oli vei hänet Madrasiin, hän myöhemmin kirjoitti: "Noin kello 4 aamulla heräsin äkkiä ja näin Maharshin kuvan leijuvan silmiäni edessä! Avasin silmäni kokonaan, hieroin niitä ja ihmeiden ihme, minusta tuntui kuin hän seisoi minun edessäni ... Minulla oli jatkuva riemun ja ilon tunne ikään kuin ei olisi tarvetta ajatella tai olla mitään pelkoa mistään maailmassa!"

Taas hän selosti tämän kokemuksen Gandhijille, joka suositteli, että hän vierailisi Tiruvannamalaissa useammin. Gandhiji kertoi hänelle lisäksi, "Sen jälkeen kun kuuntelin sinua, olen ehdottanut myös Rajendra Babulle ja Jamana Lal Jille, että he menisivät sinne."

Shankarlal palasi Tiruvannamalaihin vuonna 1937. Tällä kertaa hän otti valokuvia nälänhädän vaivaamista ihmisistä Tirupurissa, Tamil Nadussa. Hän istui hallissa yhdessä muiden kanssa, kun Sri Ramana puhui Itseoivalluksesta ja sielun autuudesta. Tämä ahdisti Shankarlalia, joka oli nähnyt nälkäisiä ihmistä Tirupurissa. Miten voisi, hän ihmetteli ääneen ystävälleen Dr. Syedille [no. 23], joka istui hänen vieressään, joku sovittaa kurjuuden yhteen sielun autuuden kanssa? Ja hän näytti tälle valokuvia nälkää näkevästä ihmisistä, jotka hän oli tuonut mukanaan.

Dr. Syed teki jotain odottamatonta. Hän meni Maharshin luo ja asetti kuvat hänen syliinsä ja sanoi: "Tämä herrasmies tässä sanoo, että kun maailmassa on niin paljon kurjuutta, miten voimme ajatella sielun autuutta?" Sen sijaan, että hämmentyisi tästä kysymyksestä, Maharshi vastasi lempeästi, että vaikka kaikin ponnistuksin olisi pyrittävä auttamaan noita hädässä olevia, ei pitäisi ottaa henkilökohtaista kunniaa teosta. Herra yksin oli ihmisten pelastaja. Maharshi lisäsi, että hän on nähnyt ihmisiä, jotka eivät olleet syöneet kahteen tai kolmeen päivään ja he näyttivät hehkuvan jotain sisäistä iloa. Mistä tuo ilo tuli? Vain Kaikkivaltias voisi antaa sitä heille! Kun Shankarlal nouti otokset ja katseli niitä uudelleen, hän huomasi jotain, mitä ei ollut huomannut aiemmin! Nuo köyhät, nälkää näkevät ihmiset, jotka rikkoivat kiviä, näyttivät olevan hymyssä suin! Shankarlalille se oli yllättävä tieto.

Shankarlal kohtasi Maharshin seuraavana päivänä aivan odottamatta. Tällä kertaa hän halusi tietää, miten ihmeellistä olisi, jos Maharshi ja Gandhiji tapaisivat. Johon Maharshi vastasi pehmeästi hymyillen, "Etäisyyttä ei ole olemassa!" Kun Shankarlal seuraavaksi vieraili Wardhassa, hän toisti keskustelun Gandhijille, joka sanoi: "Etkö ymmärtänyt? Etäisyyttä ei ole olemassa sillä tavalla kuin me sen ajattelemme olevan. Olen kirjoittanut aiheesta vain kolme päivää sitten!" Gandhiji pyysi tämän artikkelin ja luki hänelle ääneen, mitä hän oli kirjoittanut.

Vuonna 1939, kun Shankarlalin terveys heikkeni, häntä neuvottiin omistautumaan *mananin* ja *chintanin* – järkeilyn ja syvän mietiskelyn elämää ja vetämään mielensä irti kaikista arkipäiväisistä toiminnoista, jonka hän huomasi vaikeaksi tehdä. Tässäkin Sankarlal sai suunnan Maharshilta, kun hän katseli tätä sitoutuneena puhdistamaan ja paloitlemaan vihanneksia keittiössä. Hän huomasi, että Maharshi teki työtään huomattavalla asiantuntemuksella. Hän jopa kuuli kuinka Maharshi kertoi kannattajalle miten kurpitsaa siivutetaan taitavasti! Se oli, ajatteli Shankarlal, opetusta myös hänelle. Tee työtä, tee sitä hyvin ja tee sitä täydellisesti välinpitämättömyydellä!

Hän ei voinut vastustaa kiusausta herätä seuraavana aamuna klo 4 ja mennä keittiöön. Tällä kertaa hän kuuli Sri Raman kysyvän joltakin tamiliksi, "Onko Banker siellä?" Kun hänelle kerrottiin, että Banker oli paikalla ja istui ulkopuolella, Maharshi tuli ulos kauha täynnä keitettyjä linssejä ja katsellen kiusoittelevasti Shankarlalia, pyysi häntä maistamaan sitä. "Se on vähän kuuma. Mutta minä keitin sen itse", sanoi Maharshi selitykseksi. Shankarlal maistoi sitä ja huudahti: "Miksi, se on erittäin maukasta!" Tuolle Maharshi purskahti nauruun ja palasi takaisin keittiöön. Shankarlal sai vastauksen ongelmaan, joka vaivasi häntä eli miten toimia itse joissakin tehtävissä vaikka uppoutuu hengellisiin harjoituksiin. Eikö Maharshi kertonut hänelle esimerkillä, että aktiivinen toiminta oli yhtä tärkeää kuin hengellisen autuuden etsintä?

168

K. Venkatarathnamilla (1921-76), Andhrasta, oli uskonnollisuuteen taipuvainen mieli lapsuudestaan saakka. Pyhän uhriseremoniansa jälkeen 7-vuotiaana, hän ei koskaan jättänyt toistamatta päivittäistä Gayatrimantraa. Uskonnollinen opettaja neuvoi häntä menemään Tiruvannamalaihin ja palvelemaan Sri Ramanaa. Seuraavan selonteon antoi Rosner¹⁴², joka tuli Ramanasramamiin vuonna 1968 ja oli ahkerasti palvellut Venkatarathnamia hänen kuolemaansa saakka.

Kun Venkatarathnam tuli Ramanasramamiin vuonna 1944, hän sattui tapaamaan prof. Shiva Mohan Lalin [no. 156], jonka hän tunsi aiemmin. Lal esitteli hänet Maharshille. Hän istuutui ja aloitti *japansa*. Mutta kummasti hän ei voinut

142 Neal Rosner, amerikkalainen, uppoutui Intian henkiseen perimätietoon Venkatarathnamin ohjauksessa. Tätä käsitellään yksityiskohtaisesti hänen teoksessaan *On the Road to Freedom: A Pilgrimage in India*, Cassandra Press, P.O. Box 2044, Boulder, CO 80306. Rosner asui Amritanandamayin Kerala Ashramissa Swami Paramatamanandana.

muistaa mantraansa, vaikka hän oli toistanut sen niin monta *lakh* kertaa aiemmin. Yhtäkkiä hän tunsi äärettömän Puhtaan Tietoisuuden Laajuuden, *atman*, joka kesti jonkin aikaa. Hän viipyi muutaman päivän ja palasi kotiinsa; koko paluumatkan ajan junassa sama kokemus esiintyi uudelleen ja uudelleen.

Myöhemmin, kun hän tuli Ashramiin palvelemaan Bhagavana, hän työskenteli kirjakaupassa ja Ashramin kirjastossa. Bhagavan opetti häntä henkilökohtaisesti sitomaan kirjoja ja myös lukemaan ja kirjoittamaan tamiliksi.

Vuonna 1949 Lal kysyi Bhagavanilta voisiko Venkatarathnam tulla yhdeksi hänen henkilökohtaisista avustajistaan. Bhagavan sanoi, ettei hän vastusta sillä edellytyksellä, että toimisto antaa luvan, joka annettiin.

Eräänä päivänä Venkatarathnam meni hallissa hiljaa Maharshin taakse ja alkoi leyhytellä häntä, unohtaen, että tämä oli aiemmin tehnyt hyvin selväksi, ettei kenenkään tarvitse leyhytellä häntä. Tällöin Maharshi suuttui sanoen, "Oho, erittäin hyvää, hyvin erikoista, tämä mies luulee tekevänsä suurta palvelusta. Miksei hän mene ja leyhytä kaikkia *bhaktoja* ja saa Gurun opetuslasten leyhyttämisen *punya*." Hän puhui näin toistuvasti joillekin kannattajille. Lopulta, kun hän oli kahden Maharshin kanssa, hän murtui ja pyysi Bhagavana antamaan hänelle anteeksi, koska oli pannut Bhagavanin käyttämään itseään niin paljon korjatakseen hänen vikansa. Bhagavan sanoi ystävällisesti, "Älä välitä, jokainen tekee virheen."

Bhagavanilla oli useita avustajia, joka palvelisivat häntä vuoroissa. Venkatarathnam valitsi vuoron ilta 10:stä aamu 4:ään. Se oli aika, jolloin hän sai sydämensä halun tyydytettyä olemalla henkilökohtaisesti lähellä Bhagavana. Monet yöt kuuluivat henkisessä keskustelussa tai yksinkertaisesti tuijottamalla Maharshin Jumalaisia kasvoja.

Nähdessään verta silloin, kun satoi haavaa Bhagavanin kädessä [viittaa no. 122, s. 311 Bhagavanin sairaudesta], Venkatarathnam tunsi pyörtyvänsä. Bhagavan nuhteli häntä sanoen: "Älä tule lähelleni. Te ihmiset tulette tänne ajatellen, että Bhagavan on sairas ja kuolee. En halua sinun lähestyvän minua, jos sinulla on tällaisia ajatuksia." Kun hän kysyi Bhagavanilta, että ilman että ajattelee, että se ja se asia on tehtävä kärsimyksen lievittämiseksi, kuinka hän voisi palvella tätä, hänelle kerrottiin, että hänen pitäisi yksinkertaisesti näyttellä rooliaan kuin draamassa ja tehdä kaikki tarvittava todistajan henkisellä asenteella huolehtien työstä niin kuin tilanne sitä vaatii. Seuraten Bhagavanin ohjetta hän alkoi tuntea, että kaikki oli *atma vilasaa* [Jumalallista leikkiä (näytelmää)] ja että Bhagavan yksinkertaisesti näytteli roolia sairaana henkilönä, vaikka todellisuudessa hän oli *Paramatma* Itse.

Maharshin *mahanirvanan* jälkeen hän tunsi itsensä surulliseksi aina kun hän ajatteli sitä rakkautta ja huolenpitoa, jota Maharshilla oli häntä kohtaan ja

saattoi joskus itkeä. Kymmenentenä päivänä *mahanirvanan* jälkeen hän lähti syntymäpaikkaansa, mutta jatkoi vierailuaan ja palveluaan Ashramissa.

169

Swami Lakshman Joo Rainaa, joka kuoli vuonna 1991, pidetään viimeisenä Kashmirin Saivismin elävänä, ylivoimaisena edustajana.

Kun olin parikymppinen, joku kertoi minulle Bhagavan Sri Ramana Maharshista. Siinä paikassa lähdin Kashmirista ja kuljin Tiruvannamalahiin. Kun tulin Halliin, näin Bhagavanin istuvan sohvalla jalat suorana. Värisin ilosta. Bhagavan pyysi minua istumaan eteensä. Istuin ja katselin hänen Jalkojaan ja menin *samadhin* autuaaseen tilaan. Nuo kultaiset päivät olivat todella jumalallisia.

Eräänä päivänä olin ikionnellinen Bhagavanin läheisyydestä ja kirjoitin muutaman slokan uhrilahjajani hänelle. Nämä saivat aikaan toteamuksen: "On olemassa neljänlaisia kehoja: karkea (*sthula*), hienovarainen (*sukshma*), syy (*karana*) ja tyhjä (*sunya*). Nämä (neljä tyyppiä) ylittäen on suuri Vuori Arunachala, jota ylistetään kaikkitietävän Korkeimman muotona. Me palvomme Sri Ramanaa, joka autuaana pysyy Omassa todellisessa luonnossaan (*swarupassa*), jota kutsutaan Arunachalaksi, parhaaksi parhaiden Vuorten joukossa. Minä turvaudun suuren näkyvän hahmon, Ramanan jalkoihin, joka oli oivaltanut samuutensa Herran kanssa. Minä lausun lakkaamatta loppuun suorittaneen joogi Ramanan nimeä. Mietiskelen aina Maharshi Ramanaa, oivaltanutta sielua. Esitän tervehdykseni taivaalliselle olennolle Maharshi Ramanalle täydestä sydämestä." Kun nämä slokat asetettiin Bhagavanin eteen, hän oli niin tyytyväinen, että esitteli ne kannattajille, jotka istuivat Hallissa.

Tapanani oli mennä Arunachala Vuorelle Bhagavanin kanssa, jossa hänellä oli tapana istua kivellä ja minä istuisin hänen Jalkojensa juuressa. Kerran opetuslapsi otti esiin kameran ottaakseen kuvan Bhagavanista. Silloin Bhagavan puhuteli minua, "Lakshmanjoo! Lakshmanjoo! Istu tähän viereeni. Tämä mies aikoo ottaa meistä kuvan." En pysty ilmaisemaan miten Jumalaisia olivat nuo oleskeluni päivät lähellä Bhagavana ja kuinka ystävällinen hän oli minulle.

Olen saanut *Mountain Pathin* (huhtikuu 1983) kopion, jossa kuva esittää minua istumassa lähellä Bhagavana. Eleanor Pauline Noye [no. 11] näkyy myös ryhmäkuvassa. Hän vuodatti ilon kyyneleitä, kun Bhagavan pyysi minua istumaan lähelle itseään. Ne olivat minulle kultaisia päiviä, kun olin lähellä Bhagavana, Jumalaista Herraani!

170

Swami Rama (1925-96), tunnettu hengellinen hahmo, oli Karvipithamin johtaja Etelä-Intiassa, vuosina 1949-53. Hän meni USA:han vuonna 1969 ja perusti Himalayan Institute luodakseen sillan muinaisten idän opetusten ja lännen modernin tieteellisen lähestymistavan välille. Hän kirjoitti kirjan *Living with Himalayan Masters*.

Dr. T. N. Dutta, etevä lääkäri Gajipurista U.P.:ssa, tuli tapaamaan minua Nasikiin, jossa asuin. Hän kertoi minulle, että hän oli hyvin halukas ottamaan minut mukaansa Arunachalaan saadakseen Maharshi Ramanan *darshanin*. Oli talvi vuonna 1949. Oma oleskeluni Ashramissa oli lyhyt, mutta erittäin miellyttävä. Niinä päivinä Maharshi Ramana noudatti hiljaisuutta. Ashramissa oleskeli useita ulkomaalaisia.

Maharshin läheisyydestä löysin jotakin, joka on hyvin harvinaista ja jota harvoin löysin muualta. Heille, joiden sydämet olivat avoinna tälle hiljaisuuden äänelle, joka jatkuvasti säteili Ashramissa, vain istuminen Maharshin lähellä riitti tuomaan vastauksia kysymyksiin, jotka syntyivät sisältä. On totta, että suuren miehen läheisyydessä oleminen on samaa kuin kokee *samadhin*. "Hän on suurin ja pyhin ihminen, joka on syntynyt Intia maaperälle sataan vuoteen", sanoo Dr. S. Radhakrishnan. Sellaisen suuren miehen vilkaisu puhdistaa sielun tien.

Maharshin mukaan keskittyminen yhteen kyselyyn, "Kuka minä olen?" voi johtaa etsijän itseoivalluksen tilaan. Vaikka tämä mietiskelyn menetelmä on sekä idän että lännen filosofioiden peruskivi, Maharshi elvytti sen uudelleen. Hän toi koko Vedantan filosofian käytäntöön. Hän on puristanut *Iliasin*¹⁴³ pähkinänkuoreen: Tuntemalla itsensä tuntee kaikkien itsen.

Oleskeltuamme Ashramin henkisesti värähtelevässä ilmapiirissä viisi päivää, me palasimme Nasikiin. Vierailuni Arunachalassa ja Maharshin *darshan* lisäsivät öljyä tuleen, joka minussa paloi. 'Luovu ja tulet saavuttamaan': tämä kaikui sydämessäni niin voimakkaasti, että minun oleskeluni Nasikissa tuli yhä mahdottomammaksi. Minun ei ollut helppo paeta, äkillisesti jättää kaikkia vastuita – mutta eräänä päivänä rohkeus riitti ja lähdin Nasikista Himalajan kotiini.

Minulla on vahva vakaumus siitä, ettei ketään voi kukaan muu valaista – mutta viisaat innostavat ja antavat sisäistä voimaa, jota ilman valaistuminen on mahdotonta. Nykymaailmassa ihmisellä ei ole yhtäkään esimerkkiä, jota seurata.

143 Ilias on kreikkalainen runoelman, jota pidetään Homeroksen kirjoittamana.

Ei ole ketään inspiroimassa heitä ja siksi valaistuminen näyttää olevan niin vaikeaa. Suuret viisaat ovat inspiraation ja valaistumisen lähde.

171

Swami Paramahansa Yogananda, tunnettu henkinen guru, vieraili Sri Ramanan luona marraskuussa 1935. Hän on kirjoittanut kirjan *Autobiography of a Yogi*.

Ennen kuin lähdin Etelä-Intiasta, tein pyhiinvaelluksen Arunachalan pyhälle vuorelle tavatakseni Sri Ramana Maharshin. Viisas toivotti meidät tervetulleeksi hellästi ja osoitti läheistä *East-West* lehtien kasaa. Niiden tuntien aikana, jotka vietimme hänen ja hänen opetuslastensa kanssa, hän oli enimmäkseen hiljaa, hänen lempeät kasvonsa säteilivät jumalallista rakkautta ja viisautta.

Auttaakseen kärsivää ihmiskuntaa palaamaan takaisin sen unohtamaan Täydellisyyden tilaan, Sri Ramana opettaa, että pitäisi jatkuvasti kysyä itseltään: "Kuka minä olen?" – Suuri Tutkimus toden totta. Kaikkien muiden ajatusten tyylillä torjumisella opetuslapsi huomaa pian menevänsä syvemmälle ja syvemmälle todelliseen Itseen ja muiden ajatusten tehtävästä pois johtavat hämmennykset lakkaavat syntymästä. Etelä-Intian valaistunut *rishi* on kirjoittanut:

*Kaksinaisuudet ja kolminaisuudet ovat jotain, josta riippua,
Voimattomina ne eivät koskaan ilmesty;
Tätä tukea etsittäessä, ne irtoavat ja kaatuvat.
Siinä on Totuus. Kuka näkee sen, ei koskaan horju.*

Swami Yogananda esitti seuraavat kysymykset:

S. Miten ihmisissä saadaan aikaan henkistä kehitystä? Mitä neuvoja heille on annettava?

M. Ohjeet ovat erilaisia yksilöiden luonteiden mukaisesti ja heidän mieltensä henkisen kypsyyssasteen mukaisesti. Ei voi olla mitään opetusta massoille.

S. Miksi Jumala sallii kärsimyksen maailmassa? Eikö Hänen Kaikkivaltiudellaan tulisi hankkiutua siitä eroon yhdellä iskulla ja säätää Jumalan universaali oivallus?

M. Kärsimys on tie Jumalan Oivallukseen.

S. Eikö Hänen tulisi säätää eri tavalla?

M. Tämä on se tie.

S. Ovatko jooga, uskonto jne. vastamyrkkyjä kärsimykseen?

M. Ne auttavat sinua voittamaan kärsimyksen.

S. Miksi pitäisi kärsiä?

M. Kuka kärsii? Mitä on kärsimys?

Ei vastausta!

Kaksi niistä monista kysymyksistä, jotka swamin sihteeri C.R. Wright esitti:

Kys. Kuinka minun tulisi käsittää Jumala?

Vast. Jumala on tuntematon kokonaisuus. Sitä paitsi, Hän on ulkoinen. Kun taas Itse on aina kanssasi ja se olet sinä. Miksi hylkää sen, mikä on henkilökohtainen ja innostut siitä, mikä on ulkoinen?

K. Mikä tämä Itse sitten on?

V. Itsen tuntevat kaikki, mutta eivät selvästi. Oleminen on Itse. Kaikista Jumalan määritelmistä missään sitä ei niin hyvin ilmaistu kuin Raamatun ilmoituksessa "Minä olen se, joka minä olen" Toinen Mooseksen kirja (Luku 3). Tuntemalla Itsen, Jumala tunnetaan. Tosiasiassa, Jumala ei ole kukaan muu kuin Itse.

172

Swami Tapasyananda, esimonistinen Balakrishna Menon (1904-91), oli jatko-opintoja harjoittava kandidaatti ja oppinut tutkija. Hänen käännöksiinsä kuuluvat *Gita*, *Adhyatma Ramayana*, *Saundarya Lahari* ja monet muut. Hän

johti Ramakrishna Missionia Madrasissa kaksi vuosikymmentä.

Maharshi teki minuun vaikutuksen harvinaislaatuisena ihmisenä. **Hän yksinkertaisesti näyttää olevan olemassa, odottamatta mitään, olematta huolissaan mistään.** [Tämä muistutti *Gitan* Swamia, jossa Herra sanoo itsestään, "Eivät nämä toiminnat sido minua. Kun välinpitämätön, pysyn minä irrallaan näistä toiminnoista." XI. 9]

Ainoa Ashramin toiminta, josta hän näyttää olevan kiinnostunut, on ruoanlaitto. Hän leikkaa kasvikset ja valmistelee joitakin ruokia päivittäin. Maustaminen ja muut kulinaristiset prosessit tehdään hänen ohjeidensa mukaisesti.

Toinen seikka, joka hämmästytti minua, on hänen hiljaisuutensa. Kun pyysin häntä kertomaan minulle jotain hengellisyydestä, ensimmäinen asia, jonka hän sanoi, oli, että hiljaisuus on korkeinta opetusta! Hänen ideansa on, että "*Advaitinilla* ei ole kantaa, jota ilmaista, ei *siddhantoja* [teorioita], joita esittää." Hän harmittelee, että näinä päivinä jopa *advaitasta* on tullut *siddhanta*, kun taas niin ei todellakaan ole ollut tarkoitus. Kun kysyin häneltä kirjasta, jonka ostin sieltä varastosta, missä määrin siinä ilmoitetut ajatukset ovat hänen opetuksiaan, hän sanoi, että sitä oli hyvin vaikea sanoa, koska hänellä ei ollut täsmällistä opetusta.

Hän kertoi minulle, että hänellä ei varmasti ole taipumusta kirjoittaa kirjaa; mutta joidenkin ihmisten vaatimuksesta hän on kirjoittanut muutamia jakeita, ja lisäsi, että häntä vaivaavat usein ihmiset, jotka saavat päähänpiston kääntää ne tälle tai tuolle kielellä ja pyytävät häntä tarkistamaan käännöksen.

Useimmiten Maharshi pysyy hiljaa. Ihmiset tulevat, tekevät heittäytymisiä, istuvat hänen edessään joitakin minuitteja tai tunteja ja sitten poistuvat, ehkä vaihtamatta sanaakaan! Minussa on herännyt epäily hyötyvätkö ihmiset tästä hiljaisuudella tehtävästä opetuksesta. Silti ihmiset tulevat pitkistä matkoista kuulemaan tätä mykkää kaunopuheisuutta ja he poistuvat tyytyväisinä.

Vaikka hän puhuu, mutta vähän, on hyvin valaisevaa seurata hänen kasvojaan ja silmiään. Hänen persoonallisuudessaan ei ole mitään kovin puoleensavetävää, mutta **hänen silmissään on älyn säteilyä ja tyyntä rauhallisuutta, jotka (silmit) ovat ainutlaatuiset.** Hänen kehonsa on lähes liikkumaton paitsi kun hän joskus vaihtaa asentoaan tai pyyhkii hikeä kuumassa paikassa. Tarkkailin huolella hänen kasvojaan; huomasin hänen harvoin räpäyttävän silmiään enkä koskaan haukottelevan. Sanon tämän osoittavan, että olen riittävän vakuuttunut, että toiminnan puuttuminen ei johdu velttoudesta.

Jäin Ashramiin kolmeksi päiväksi. Maharshi puhui kanssani hyvin ystävällisesti ja täysin vapaasti useista kysymyksistä, joita esitin hänelle. Vaikka hänen vastaamisensa tapa ei ollut niin vaikuttavaa kuin odotin, hänen ajatuksensa ovat

aina selkeitä, ytimekkäitä ja vapaana kaikesta suvaitsemattomuuden ideoista. Olen vakuuttunut siitä, että **hän on suloinen ja rakastettava henkilö, jolle on yhden-tekevää kaikki hänen ympärillään olevat asiat, jolla ei ole omaa saavutettavissa olevaa päämäärää, joka on aina valpas, vaikka näyttää olevan mitä syvimmälle imeytynyt ja jonka voidaan sanoa olevan täysin vapaana ahneudesta ja turhamaisuudesta. Nähdessäni hänet, uskon, että olen nähnyt ainutlaatuisen persoonan – jnanin, täydellisen viisaan.**

173

J. C. Molony, I.C.S., oli alueen verotarkastaja Madrasin hallintoalueella.

Kuljeskelin koirieni kanssa vuorella, kun törmäsin ashramiin, erakkomajaan, joka asettui kalliohalkeamaan ja jota puut varjostivat. Vesi solisi lähteestä ja kerääntyi kallionpainanteeseen. Minä kurkin sisälle majaan, myös koirani katselivat häntä; ja sekunnissa kolme niistä oli hänen ympärillään, kun taas neljäs syöksi sukeltaen kallioaltaan viileyteen. Odotin vihan myrskyä; hätäisesti esitin parhaan anteeksipyynnön, jonka saatoin ajatella hetken mielijohteesta. Sieltä ilmestyi pitkä, laiha askeetti, hymyillen minulle ja minun ulvahteleville seuralaisilleni. "Pidätkö koirista?", hän sanoi. "Rakastan niitä itse, mutta olen toimittanut ne pois kesän helteestä. Miksei koira pitäisi puhtaasta, viileästä vedestä? Siitä ei aiheudu mitään haittaa jos koira hyppää altaaseen. Kymmenen minuutin kuluttua siitä, kun hän on poistunut, allas on tyhjentänyt itsensä ja täyttänyt itsensä uudelleen." Niinpä me istuimme yhdessä ashramin kaiteella ja katselimme alas kuumaan, pölyiseen kaupunkiin kaukana alapuolelle.

Kun saavuin leiriini, yksi koiristani oli kateissa. Illalla saapui pyhä mies taluttaen pinnaria narussa. "Hän tuli takaisin luokseni ja olisin halunnut pitää hänet", hän sanoi, "mutta miksi minun pitäisi varastaa hänet sinulta?" ... Kun kirjoitan näitä rivejä, vainiot silmiäni edessä ovat kuurasta valkoiset; mutta ajatukseni palaavat ystävällisen erakon luo auringonpaisteiselle vuorelle. Olen oppinut, että ihminen lisää nollan omaan pyhyyteensä pyrkiessään halveksimaan Jumalan tyhmiä olentoja.

174

T.S. Anantha Murthy, tuomari Bangaloresta, vieraili Sri Raman luona vuonna 1937. Myöhemmin hän julkaisi kirjan *Life and Teachings of Sri Ra-*

mana Maharshi (1972).

Vaimoni ja minä menimme halliin ja tunsimme kunnioitusta kun seisoi-
me ja katsoimme suurta viisasta. Noin puoli tuntia neljä Brahminia jatkoi *Taitti-
riya Upanishadin* jakeiden lausuntaa. Maharshi näytti kuuntelevan pyhien jakei-
den lausuntaa. Hänen mielensä oli, kuten saatoimme helposti oivaltaa, imeytynyt
sisään. Minua hämmästytti nähdä viisaan pitävän silmänsä auki räpäyttämättä niin
pitkän aikaa. Olen myös sitä mieltä, että **Sri Ramana**, joka istui edessäni sellai-
sella syventyneellä tavalla, **oli Brahman ihmismuodossa ja henkistä valaistusta
säilytettiin hänessä. Hän ei ollut ainoastaan majesteettinen katsella, vaan
myös inspiroiva hahmo.**

Samana iltana, kun ruokailu oli ohi, Maharshi poimi keppinsä ja käveli hi-
taasti halliin. Koska olin halukas puhumaan hänen kanssaan, menin hänen peräs-
sään. Hän istui sohvalle. Petromaxlamppu valaisi hallia. Paikalla ei ollut muita
opetuslapsia. Tämä oli se tilaisuus, jota olin kaivannut, joka hänen armostaan tuli
mahdolliseksi ilman omaa ponnistusta. Ei ollut mitään tarvetta herättää hänen
huomiotaan. Laupias viisas nosti kasvonsa ylös ja hymyili hieman. Hän ei sanonut
sanaakaan eikä liikauttanut eleen omaisesti kättään. Kuitenkin hänen lempeä hy-
mysä antoi minulle riittävästi rohkeutta puhutella häntä.

Kädet yhteen liitettynä sanoin: "Herra, en osaa tamilia. Saanen puhua eng-
lantia. En ole voinut hyvin muutamaan kuukauteen. Ruoansulatusongelmat ovat
kärsimysteni syynä. Lääkärit eivät ole onnistuneet parantamaan minua. Silmissäni
on aina poltetta ja tunnen ajoittain huimausta. Olen tullut tänne saadakseni teidän
siunauksenne." Sri Ramana kuunteli näitä sanoja kärsivällisesti, kohotti rauhalliset
kasvonsa ja sanoi: "Kaikki ongelmasi häviävät itsestään."

Nämä olivat ne yhdeksän englanninkielistä sanaa, jotka hän lausui täyteläi-
sellä äänellään. Täytyi ilosta ja kiitollisuudesta kuullessani siunauksen, jonka
suuri viisas niin auliisti soi minulle. Tunsin muuttuneeni. Heittäydyin hänen eteen-
sä ja lähdin hallista sydän täynnä iloa ja helpotusta ja palasin vierashuoneeseen.
Se oli ikimuistoinen tapahtuma toden totta. Pitkään jatkunut toiveena saada Sri
Ramanan *darshan* oli täyttynyt. Lisäksi, muutaman tunnin kuluttua siitä, kun olin
laskenut jalkani Ramanasramamiin, mikään kehoni vaiva ei enää vaivannut minua
suuren siunauksen seurauksena, jonka armollinen pyhimys niin auliisti soi minul-
le.

Kymmenen päivän oleskeluaikanani, eräänä päivänä, kun suoritin harjoi-
tusta meditaatiosalissa, en voinut keskittää mieltä parhaista yrityksistäni huoli-
matta. Halutessani tietää tavan ratkaista tämän vaikeuden, lähestyin viisasta ja sa-
noin englanniksi, "Bhagavan, mieleni ei ole vakaa tänään. Mitä on tehtävissä?"

Suuri Viisas nosti päänsä ja lausui jakeet 5 ja 26 *Gitan* luvusta VI.¹⁴⁴ Siteerattuaan nämä jakeet, viisas, äärettömässä armossaan, sanoi englanniksi, "Nämä kaksi jaetta sisältävät tarvittavat ohjeet. Kaikkien ponnistelujen on muututtava vaivattomiksi." Sitten hän sulki silmänsä.

175

Suzanne Alexandra, joka syntyi Pariisissa vuonna 1896, etsi Totuutta jo nuorella iällä. Kun hän oli 18, hän liittyi Teosofiseen Seuraan. Lahjakkaana tanssijana ja lääkärinä hän tuli Intiaan vuonna 1925 osallistuen varsinaiseen Teosofiseen vuosikongressiin Adyarissa, jossa hän tapasi buddhalaisen munkin ja hänestä tuli buddhalainen nunna. Tutustuttuaan lehtiartikkeliin, hän vieraili Sri Ramanan luona vuonna 1936. Avioiduttuaan hänestä tuli Sujata Sen. Hän piti ilmaista klinikkaa köyhille Tiruvannamalaissa useita vuosia.

Hänet ohjasi Maharshin luo Raja Iyer, Ashramin postimestari. Hän huomasi, että halli on sisustettu ja kalustettu vaatimattomasti. Sinikukkainen sarka kiersi pitkin seiniä. Kello riippui seinällä kohti kannattajia. Sen alapuolella, hyllyllä, oli muutamia tina-astioita. Hän näki Maharshin ottavan muutaman pähkinän astiasta oravalle, joka juoksi hänen luokseen. Sohvan vieressä oli pyörivä kirjahylly ja etäämpänä alhaalla kaksi kaappia, joihin mahtuu enemmän kirjoja ja pieni varasto paperitarvikkeita. Mitään ei ollut rakennettu luomaan mystistä tai henkistä taustaa Maharshille, silti asettelu ei vähentänyt viisaan mahtavuutta. **Hän oli poikkeuksellinen pelkästään olemalla itsensä.** Jokaisessa teossaan, jonka hän teki, korjasipa hän käsikirjoitusta tai luki kirjettä, oli täydellistä luonnollisuutta ja teeskentelemättömyyttä. Tätä näkee hyvin harvoin muualla.

Maharshi söi hyvin niukasti. Hän kysyi Suzannelta, oliko ruoka liian tulista hänelle. Nämä huolenpidon sanat olivat ensimmäiset sanat, jotka hän puhui hänelle ... Maharshi ei järjestänyt mitään keskusteluja. Hän vastasi hänelle esitettyihin kysymyksiin yleensä hyvin ytimekkäästi, ikään kuin antaen yhden tai muutamman sanan tehdä tiensä suoraan kysyjän ymmärrykseen. Toisaalta, kun nuori mies kamppaili saadakseen käsityksen siitä, mitä Itse oli, Maharshi ohjasi häntä kärsivällisesti läpi oman päättelynsä kunnes hän vihdoinkin sai jonkin valonpilkahduksen siitä, mitä Maharshi tarkoitti. Näitä hiljaisuuteen tehtyjä poikkeuksia lukuun otta-

144 Näissä todetaan lyhyesti, että ihmisen pitäisi nostaa itsensä omilla ponnistuksillaan ja että olemme oma ystävämme ja oma vihollisemme. Mistä tahansa syystä epävakaa ja levoton mieli vaelttaa, se olisi palautettava hallintaan Itsessä.

matta, siellä oli pitkiä hiljaisia hetkiä, jolloin Maharshi ei sanonut ja tehnyt mitään, mutta jotka olivat paljon tehokkaampia välittämään transkendenttistä Totuutta kuin mitkään luennot tai saarnat olisivat olleet.

Iltatapaaminen hallissa alkoi Vedojen lausunnalla. Kun voimalliset sanskritin tavut värähtelivät hallissa, Maharshin ulkonäössä tapahtui merkittävä muutos. Hänen ilmeestään tuli kova, hänen katseensa suuntautui sisäänpäin. **Hänen kasvonsa näyttivät läpikuultavilta ikään kuin olisivat valaistu sisäisellä valaistuksella**, samalla kun kehon jatkuva lievä vapina oli nyt täysin pysähtynyt. Silti, jopa tässä tilassa oli selvää, ettei hän ollut tietämätön ympäristöstään ja hänellä oli tietoisuus sekä sisäisestä että ulkoisesta todellisuudesta ... **Maharshi on korkeimman asteen Adepti, Joogien kuningas. Hänen Oivalluksensa loisto säteilee kuin aurinko. Hän nostaa sinut kauas maailman yläpuolelle.**

Kun naiset joutuivat poistumaan Ashramista auringon laskettua, Suzanne kieltäytyi tekemästä niin, pitäen sitä syrjintänä, ja ilmoittaessaan protestinsa, hän totesi, että koska hän ei voinut yöpyä Ashramissa, hän poistuisi ja viettäisi yön Vuorella. Hän kiipesi Vuorelle peläten hieman villieläimiä ja löysi pienen luolan asunnokseen. Hänen vihansa poisti kaikki muut ajatukset hänen mielestään. Silloin hänellä oli Arunachalan näky Tulivuorena ja hän näki useita maailmoja Vuoren sisällä. [Toinen opetuslapsi, S.N. Tandon dokumentoi samanlaisesta kokemuksesta huhtikuun 1970 *The Mountain Pathissa*.] Suojatakseen Suzannea villieläimiltä, Maharshi pyysi Cohenia [no. 37], joka tunsu hänet ollessaan Adyarissa, suostuttelemaan häntä tulemaan alas. Enempää protestoimatta hän suostui viettämään loppuyön hotellihuoneessa kaupungissa.

Suzanne oli pitkään pitänyt kiinni ideasta, että muodollinen initiaatio tapahtui Mestari-Oppilassuhteen kautta, jota Maharshi ei koskaan tehnyt. Vuonna 1945 hän päätti mennä Swami Ramdasin [no. 81] luo, ollakseen hänen *shishyansa* (opetuslapsi) muodollisella tavalla. Hän mainitsi surullisesti poistumisestaan Maharshille, joka pysyi vaiti. Mutta sitten jotain outoa ja ihmeellistä tapahtui, sillä hän näki Maharshin Dakshinamurthina, suurena äänettömänä guruna. [*Katso* liite - V, s. 426] Kuten hän halusi kirjoittaa: "Kun puhuin hänelle, hänen ulkonäkönsä muuttui ja ajattelin, että Dakshinamurthi istui edessäni. Hiljaisuudessa kuulin, 'Ei ole eroa, kaikki gurut ovat yksi. He ovat jokaisessa asuva Itse. Pysyn ikuisesti Jalokivenä, joka loistaa sydämesi lootuksessa.'" [Ryhmäkuvassa Maharshin kanssa Suzanne voidaan nähdä verhoutuneena buddhalaismunkiksi. *The Mountain Path*, Aradhana, 2003.]

176

Nimetön kronikoitsija, B.Sc. (luonnontieteiden) viimeisen vuoden opiskelija, tapasi Sri Ramanan vuonna 1946.

Kumarruin ja istuin hallissa Maharshin edessä. Paikalla oli paljon ihmisiä, mutta halli oli hiljainen. En voinut jatkaa hiljaa istumista, mutten tiennyt mitä puhua Maharshille. Siellä oli muutamia kirjoja hyllyssä lähelle Maharshia. Otin niistä yhden ja aloin lukea. Kirjassa oli sellaisia käsitteitä kuin "Oleminen on yksi", "Maailma on epätodellinen." En voinut ymmärtää niitä, koska tietoni rajoittui tieteseen. En voinut olla tuntematta olevani sekava seuraavista ajatuslinjoista: "Miksi Jumala loi minut? Missä minä olin? Missä minä tahdoin olla? Onko kaikki, mitä näen, virheellistä? Tiedän objektien läsnäolon edessäni. Enkö näe Maharshin istuvan edessäni?"

En voinut lukea kirjaa enempää ja vaivuin mietiskelevään tilaan. Juuri tuolloin Maharshi puhutteli minua näin: "Mitä epäilet?" Nostin päätäni ja sanoin: "Siinä on ihmishahmo sohvalla. Toinen on lattialla. Silmilläni minä näen nämä kaksi hyvin selvästi. Mutta te sanotte, että todellisuudessa on olemassa vain yksi. Miten se voi pitää paikkansa?" Maharshi hymyili ja pysyi hiljaa. Muutaman minuutin kuluttua hän sanoi: "Sinun täytyy tehdä kokeita omassa laboratoriossasi. Jos tutkit kohdetta, yksityiskohtien lukumäärä riippuu sen instrumentin laadusta, jota käytät tutkiessasi kohdetta. Nyt, vaikka instrumentti on hieno, mutta näkösi on huono, tiedät vähän kohteesta. Jos näkö on hyvä, mutta aivot eivät ole normaali, kohteen todellinen luonne ei ole tiedossasi. Jälleen, jos aivot ovat erinomaiset, mutta jos mieli ei kiinnitä huomiota siihen mitä tutkit, sitä vähemmän tiedät kohteesta. Lyhyesti, sen tiedon määrä (tarkkuus), jonka tiedät kohteesta, riippuu kokonaisuudesta nimeltä mieli.

Mikä on mieli? Se on ajatuksia. Kaikki ajatukset syntyvät yhdestä ajatuksesta. Tämä ajatus on 'Minä olen tämä keho'-ajat. Se koostuu kahdesta osasta. Toinen on keho ja toinen on minä. Keho on luonteeltaan ohimenevä, muutoksen alainen ja sen olemassaolo riippuu ulkoisista tekijöistä, kuten ruuasta. Mutta 'minän' luonne on erilainen kuin kehon. Sen, mikä on todella olemassa, tulisi aina olla olemassa. Keho ei ole olemassa jatkuvasti, joten se ei ole totuus. 'Minä' esiintyy kaikissa tiloissa kuten valveilla, unennäössä ja syväunessa. Siksi 'minä' on totuus; keho on valheellinen. Tämän yhdistelmän molemmat osapuolet eivät voi olla olemassa yhtenä itsenäisenä kokonaisuutena. Miten voivat yö ja päivä, valo ja pi-

meys olla rinnakkain? Samoin ei ole olemassa itsenäistä kokonaisuutta, jolla on pohjanaan 'minän' ja kehon rinnakkaiselo. Joten 'Minä-olen-keho'-ajatus ei perustu totuuteen. Jos tarkastelemme maailmaa tämän epätodellisen ajatuksen perusteella, kuinka voimme oppia Totuuden?"

Sillä hetkellä tunsin, että tietämykseni perustaa ravisteltiin ja vakaumukse- ni siitä, että tieteellinen tutkimus tarjoaa perimmäisen täyttymyksen, yhtäkkiä ka- tosi. Lisäksi Maharshi sanoi, että ihminen voi ymmärtää totuuden maailmasta sen jälkeen, kun hän tietää Totuuden itsestään. *Upadesa*, jonka sain, muutti henkistä asennettani ja sittemmin päivittäistä toimintaani. Minä toteutin elämäni samassa ympäristössä kuin aiemminkin, mutta etsin elämän täyttymystä henkiseltä polulta, jonka Maharshi siunasi. Tunsin, että Maharshin armo salli minun viettää tasapai- noista elämää.

177

P.L.N. Sharma, gandhilainen, tapasi Sri Ramanan vuonna 1932, kun hän meni Tiruvannamalahin osallistuakseen osuustoiminnallisten organisaatioi- den konferenssiin.

Hallin vaimeassa valossa **Bhagavanin keho loisti kuin kiillotettu kulta ja hänen silmänsä olivat kirkkaat**, täynnä erittäin voimakkaan sisäisen elämän välähdyksiä. Mitä enemmän katsoin häntä, sitä enemmän **hänen kasvonsa näytti- vät säteilevän salaperäistä valoa**, jonka lähde oli jossakin syvällä sisällä. En saa- nut selville, oliko hän tietoinen maailmasta vai ei, näkikö hän minut vai ei, oliko hän joissakin joogisessa transsissa vai mietiskelikö hän jotakin, joka oli minun nä- kemykseni ja tietämykseni tuolla puolen.

Halli oli täynnä hiljaisuutta, tyyneyttä ja rauhaa. Noin parikymmentä ih- mistä istui lattialla ilmeisesti syvässä meditaatiossa. Kun kello soi keskipäivän aterian merkiksi, Maharshi kutsui meidät kaikki päänsä nyökkäyksellä ja seura- simme häntä ruokasaliin.

Seuraavana aamuna istuin vastapäätä Maharshia. Hallituksen virkailija seurueineen tuli halliin ja alkoi heti kertoa Bhagavanille kuinka korruptoituneita hallituksen palvelijat olivat, miten he käyttivät väärin asemiaan, kuinka hän oli saanut tehtäväkseen hallituksen koneiden puhdistamisen ja kiihkeässä halussaan onnistua, hän oli menettänyt mielenrauhansa ja oli tullut Bhagavanin luo, jotta tämä tekisi hänestä rauhallisen ja tyytyväisen. Oli selvää, että hän ajatteli olevansa hyvin tärkeä henkilö, jonka pyyntöön täytyi reagoida nopeasti. Sen jälkeen, kun

hän oli lopettanut pitkän juhlapuheensa, hän katsoi odottavasti Bhagavana ikään kuin sanoen, "Nyt on sinun vuorosi näyttää, mitä voit tehdä." Bhagavan ei edes katsonut häntä. Kello tikitti tunteja, mutta Bhagavan oli täysin hiljaa. Virkailija menetti kärsivällisyytensä, nousi ylös ja sanoi: "Te olette hiljaa, Bhagavan. Tarkoittaako se sitä, että haluatte myös minun olevan hiljaa?" "Kyllä, kyllä", sanoi Bhagavan ja siinä kaikki.

Eräänä päivänä kaikki sen konferenssin valtuutetut, jota varten olin tullut Tiruvannamalahin, menivät yhdessä Ashramiin. Konferenssin presidentti sanoi: "Bhagavan, olemme kaikki sosiaalityöntekijöitä ja Mahatma Gandhin opetuslapsia. Olemme vannoneet omistautuvamme työhön koskettamattomuuden poistamiseksi. Olkaa armollinen ja kertokaa näkemyksenne asiasta." Taaskaan ei vastattu. Et voinut olla edes varma, oliko hän kuullut kysymyksen. Aika vierähti. Edustajat alkoivat kyllästyä hiljaa istumiseen. Kun tilanne kasvoi kiusalliseksi, Yagnanarayana Iyer, Pachayappa Collegen rehtori Madrasista, nousi ylös ja sanoi: "Bhagavan, meidän kysymyksemme koskee maallista elämää. Ehkä oli sopimatonta esittää sitä teille. Antakaa meille anteeksi." "Ei ole mitään syytä pyytää anteeksi", sanoi Bhagavan aivan mielellään ja iloisesti hymyillen. "Kun meri velloo ja kuljettaa pois kaiken edessään olevan, kuka välittää siitä mitä mieltä te olette tai minä?" Edustajat eivät nähneet vastauksessa paljoa järkeä. Vain suuret tapahtumat vuosia myöhemmin antoivat sille merkitystä.

Minulle oli kerrottu, että Bhagavanin läheisyydessä epäilyt selvisivät kysymättä tai vastaamatta. Minulle ei tapahtunut mitään tällaista. Kolmena edellisenä päivänä yritin tarttua hänen silmiinsä, mutta en kyennyt. Neljäntenä päivänä onnistuin puhuttelemaan häntä, kun hän näytti katselevan avaruuden äärettömyyteen, "Bhagavan, mieleni ei tottele minua. Se vaeltaa niin kuin haluaa ja vie minut vaikeuksiin. Olkaa armollinen ja kertokaa minulle, kuinka se saadaan hallintaan." Bhagavan katsoi minua hellästi ja puhui mitä ystävällisimmin ja hänen sanansa kipunoivat merkitystä, "Kaikilla uskonnollisilla ja hengellisillä harjoituksilla ei ole mitään muuta tarkoitusta kuin saada mieli hallintaan. Kolme polkua – Tietäminen, Antaumus ja Palvelus, tähtäävät tähän ja vain tähän ... Antaumuksen polku on kaikista helpoin. Mietiskele Jumalaa tai jotakin mentaalista tai materiaalista kuvaa Hänestä. Tämä hidastaa mieltäsi ja se rauhoittuu itsestään." Tunsin tyytyväisyyttä ja minussa oli syvä rauha, kun katsoin häntä viimeisen kerran.

178

B. C. Sengupta, M. A., B. L., rehtori, K.C. College, Hetampur, Bengal, tuli Sri

Ramanan luo 1940-luvun alussa.

Vierailuni Ramanasramamin sattui samaan aikaan, kun Maharshilla oli syntymäpäivä. Hän istui isossa aitauksessa hallin ulkopuolelle. Jatkuva ihmisvirta kulki hänen edestään pari tuntia. Odotin ja odotin ja meni lähemmäs, mutten pysynyt kiinnittämään hänen huomiotaan. Koko olemukseni tunsu vastustamatonta vetoa häneen. Olin innokas esittämään asiani hänelle, mutten saanut mahdollisuus tehdä niin.

Vierailuni kolmantena päivänä minä vetosin Ashramin kanta-asukkaaseen, jotta hän auttaisi minua esittämään asiani Maharshille. Hänen ohjeidensa mukaan kirjoitin paperipalalle mitä aioin sanoa. Hän otti ystävällisesti paperin ja meni halliin ja minä kuljin perässä ja hän asetti sen Maharshin eteen ja puhui hänelle jotakin tamiliksi. Maharshi luki sen ja hymyili. Minä istuin siellä. Kun hän katsoi minua, minä häkellyin ja raju tunnepurkaus kouristeli kehoani, joka sai Maharshin nauramaan. Hän naurooi hetken iloisesti ja taittoi sitten hiljaa paperin ja asetti sen kirjahyllyyn, joka seisoj lähellä. Hän ei puhunut minulle eikä näyttänyt kiinnittävän minuun enempää huomiota. Tämä masensi minua suuresti. En voinut tehdä enempää. Minun täytyy palata kotiin. Illallisen jälkeen istuin hallissa ja tunsin miellyttävän viileyden peittävän minut alleen. Onko tämä henkinen tuoksu, josta usein puhutaan, peräisin Maharshista? [Katso Bruntonin kokemusta, s. 36]

Seuraavana päivänä, kun istuin Maharshin edessä, koin äkillisen vedon sydämen alueella. Hämmästyin ja kun yritin tarkkailla sitä, se katosi. Vierailuni viidentenä päivänä ajattelin, että olen saanut mitä ansaitsin eikä mitään muuta saavuteta olemalla Ashramissa kauemmin. Kirjoitin aikomuksestani palata kotiin ja asetin sen Maharshin eteen. Hän luki sen ja pani sen syrjään. Tunsin, että se oli vielä toinen tyly torjunta.

Seuraavana aamuna osallistuin tavanomaisiin rukouksiin. Hallissa oli meillä joku keskustelu. Koska he puhuivat enimmäkseen tamilia, se ei herättänyt huomiota kunnes näin henkilöiden kääntävän päätään ja nauravan minulle. Kysellessäni, sain tietää, että he keskustelivat minun Maharshille esittämäni muistilapun aiheesta. Vaikka olin naurun aihe, olin silti iloinen huomattessani, että Maharshi oli ottanut minut huomioon. Koska olin takarivissä, he pyysivät minua tulemaan lähemmäs Maharshia. Keskustelun yli kuulin Maharshin sanovan, "Hän keskittyy heijastukseen ja valittaa, ettei voi nähdä alkuperäistä." Se iski minuun voimalla. Mitä hän tarkoitti heijastuksella ja mikä oli alkuperäinen? Suljen silmäni ja yritin löytää merkityksen. Tunsin välittömästi vetoa sydämeni alueella. Mieleni oli täysin pysähtynyt – tyyntynyt, mutta olin valpas. Yhtäkkiä, ilman mitään katkosta tietoisuudessani, 'Minä' välähti esiin! Se oli itsetietoisuutta, puhdasta ja yksinker-

taista, vakaata, ehjää ja intensiivisen kirkasta, mutta niin paljon kirkkaampaa kuin tavallinen tietoisuus, kuten auringonvalo on kirkkaampaa kuin lampun hämärä valo. Maailmaa ei ollut eikä kehoa eikä mieltä – ei ajattelua, ei liikettä; myös aika lakkasi olemasta. Minä yksin olin olemassa ja että olin tietoisuus itse, itsevalaiseva ja yksin, ilman toista. Yhtäkkiä, ilman mitään katkosta tietoisuudessani, minut tuotiin takaisin normaaliin, tavalliseen tietoisuuteeni.

Suuri ihme oli tapahtunut kirkkaassa päivänvalossa niin monen ihmisen läsnä ollessa heidän tietämättään. Yhdenkään maailman suurimpien filosofien ja tiedemiesten argumentti ei saa minua epäilemään 'minän' kokemuksen mahdollisuutta sen puhtaassa tilassa tai puhdasta tietoisuutta ilman kokija-kohde-suhdetta. Minulle, merkityksettömälle olennolle, joka kieriskelee maailmallisen olemassaolon mudassa ja ilman mitään *sadhanaa*, on myönnetty tämä ylin kokemus! – Kokemus, jonka harvoin saavat edes suuret joogit ankarien henkisten harjoitusten jälkeen, joita ovat sinnikkäästi suorittaneet aikakausia yhteen menoon. **Tällainen on Hänen Armonsia ihme – mittaamattoman ja käsittämättömän Armon!** Totuudenmukaisesti on sanottu – "Pyytämättä Te annatte, tämä on Teidän kuolematonta mainettanne."

Heti kun palasin normaaliin tietoisuuteeni, avasin silmäni ja katsoin Maharshia, mutta hän näytti olevan täysin välinpitämätön, ikään kuin mitään ei olisi tapahtunut. Hän ei edes katsonut minua. Kuinka hän oli suorittanut tämän ihmeen? Kuka voi ymmärtää? Kokemus hämmästytti minua niin paljon, että unohdin jopa ilmaista sydämelliset kiitokseni Maharshille. Tuolloin en kyennyt edes kunnolla arvioimaan korkeinta kokemusta, joka aiheutti minulle hyvin iloisen mielialan. Tunsin itseni täysin huolettomaksi.

Jäin Ashramiin vielä muutamaksi päiväksi. Kotiajatukset eivät vaivanneet minua enää.

179

C. R. Rajamani, joka harjoitti painotoimintaa Madrasissa, vieraili ensimmäisen kerran Sri Ramanan luona 1940-luvun alussa.

Olin hieman yli kahdenkymmenen, kun minulla oli ensimmäinen Maharshin *darshan*. Näin hänen istuvan sohvalla. Valurautainen hiilipannu säteili mukavaa lämpöä ja siihen säännöllisin väliajoin heitetyn suitsukkeen miellyttävä tuoksu levisi koko halliin. Noin kolmekymmentä henkeä istui lattialla kasvot kohti Maharshia. Kukaan ei puhunut tai edes kuiskannut. Se, mikä yllätti minut, oli, ettei

kukaan edes näyttänyt olevan halukas puhumaan. Jotkut meditoivat silmät ummessa.

Sri Ramanan keho oli kirkas kuin kiillotettu kulta. Hän verhoutui tavanomaiseen *kaupinamiinsa*, josta lähti pieni pyyhe hänen rintansa yli. Hän näytti torkahtelevan satunnaisesti ja joutui tasapainottamaan päätään usein. Hän oikaisi usein kämmenensä tulen ylle ja hieroi pitkiä sormiaan. Ilmeisistä torkahtelemisistaan huolimatta, hänen silmänsä eivät näyttäneet uneliailta. Päinvastoin, ne olivat erittäin kirkkaat ja valppaat. Hän ei katsellut erityisesti ketään. Tunsin, että olin äärimmäisen rakastettavan henkilön läheisyydessä, jolla oli paljon luonnollista armoa ja joka oli täydellisessä levossa ja vailla mitään teeskentelyä.

Näin valkoihoisen, noin kymmenvuotiaan pojan istuvan parin jalan päässä vasemmalla puolellani. Hänen vieressään oli valkoihoinen mies, oletettavasti isä. Lisää vasemmalle oli valkoihoinen nainen, joka oli luultavasti pojan äiti. Sitten näin Bhagavanin silmien laskeutuvan poikaan lyhyeksi hetkeksi. Luulin, että se oli vain satunnainen vilkaisu. Poika katseli koko ajan Bhagavana jollakin tapaa takertuneena, ikään kuin kysymyksen esittämisen partaalla. Mutta ei! Kyynelten vesiputous pursui hänen silmistään. Ne eivät olleet kivun kyyneleitä, sillä hänen kasvonsa säteilivät iloa. Saatoin nähdä, että Sri Bhagavanin katse, vaikkakin lepäsi vain hetken hänessä, oli avannut pojan sydämessä puhtaan ilon todellisen säiliön.

Kuulin, että poika oli tullut yhdessä vanhempiansa kanssa, jotka olivat tulleet osallistumaan Teosofisen Seuran kongressiin Adyarissa, Madrasissa. Pojan vanhemmat sopivat matkasta Tiruvannamalaihin, mutta hän kieltäytyi päättäväisesti. Hän muutti kuitenkin mielensä viime hetkellä ja teki matkan. Sen tunnin aikana, jolloin hän kohtasi Sri Bhagavanin kasvoista kasvoihin, hänen henkiset esteensä pieneivät olemattomiin. Hän vuodatti kyyneleitä melko kauan ja sanoi myöhemmin äidilleen, "Olen niin onnellinen. En halua lähteä hänen luotaan. Haluan olla aina hänen kanssaan!" Hänen äitinsä oli todella järkyttynyt. Hän anoi Bhagavanilta, "Swami, vapauttakaa poikani! Hän on meidän ainoa lapsemme. Meistä tulee onnettomia ilman häntä." Bhagavan hymyili ja sanoi: "Päästäkää hänet? Minä en pidä häntä sidottuna. Hän on kypsä sielu. Pelkkä kipinä on syttynyt hänen hengellisen tulensa." Pojan puoleen kääntyen Maharshi sanoi: "Mene vanhempiesi kanssa. Tulen aina olemaan kanssasi." Hän puhui koko ajan tamilia, mutta poika ymmärsi hänet täysin. Hän kumarsi Bhagavana ja lähti vastahakoisesti vanhempiansa kanssa.

Aina, kun muistelen tätä tapausta, se luo tunteen, että se on olemista hyvin lähellä jotakin todella Jumalallista. Tietenkin, minulla on ollut oma osuuteni Sri Bhagavanin armosta myöhempinä vuosinani. Minulla on myös ollut joitakin iki-

tuoreita näkyjä, joita en uskalla aliarvostaa kuumeisen mielikuvituksen luomuksiksi, sillä ne ovat vahvistaneet uskoani Bhagavaniin. Jotkut niistä tapahtuivat vuosikymmeniä Sri Bhagavanin *mahanirvanan* jälkeen. Ne ovat olleet lujia vahvistuksia hänen jatkuvasta Läsnaolostaan ja hänen kuolemattomien sanojensa vaakuutteluja: "He sanovat, että minä menen! Mihin voin mennä? Olen aina täällä!"

180

Rajalakshmi oli Venu Ammalin pojantytär, joka (Venu) oli merkittävän opetuslapsen Echammalin (no. 60) nuorempi sisar. Hän asuu Chennaissa poikansa kanssa.

Äitini kuoleman johdosta isoäitini oli täysin sekaisin, kykenemättä kantaamaan ainoan tyttärensä menetystä. Hän kulki koko matkan Tiruvannamalaista silloin etäiseen Ramanasramamiin klo 11 pimeänä, yksinäisenä yönä. Hän itki hillittömästi ja lankesi Bhagavanin jalkoihin. Ashramin *sarvadhikari*, Bhagavanin nuorempi veli, ei hyväksynyt hänen heittäytymistään Bhagavanin jalkojen juureen maallisen syyn vuoksi. Tätä Bhagavan vastusti kysymällä, hyväksyisikö hän, jos hänen sisarensa Alamelu tekisi samoin samanlaisessa tilanteessa. Bhagavan jakoi hänen surunsa jäljittelemättömällä tavallaan ja lohdutti häntä.

Näin Bhagavanin ensimmäisen kerran vuonna 1923, kun olin kolmevuotias. Isoäitini, joka avusti Ashramissa, vei minut mukanaan joka aamu, palauttaen kotiin illalla. Kerran leikin 'ruoanlaittoa' tarjoamalla pieniä kiviä keitettyinä riisiin Bhagavanille ja pyysin häntä syömään ne. Bhagavan laittoi ne auliisti suuhunsa ja teeskenteli syövänsä. Kun isoäitini vastusti sitä, Bhagavan vastasi, että lapsi oli iloisesti tarjonnut hänelle kiviä ruokana ja hän ei halua tuottaa tälle pettymystä.

Kerran, kun istuin Bhagavanin vieressä ruokasalissa, pyysin isoäitiäni antamaan minulle lisää tiettyä valmistetta. Hän kieltäytyi. Kun hän aikoi tarjota lisää samaa valmistetta taas Bhagavanille, hän kieltäytyi sillä perusteella, että mikä oli sopivaa lapselle, oli sopivaa hänelle.

Bhagavan opetti minulle tamilia, telugua ja sanskritia aloittaen aakkosista. Hän opetti minulle myös aritmetiikkaa. Ensimmäinen sanskritin *sloka*, jonka hän opetti minulle, oli peräisin *Upadesa Saramista*. Lopulta opin kaikki kolmekymmentä *slokaa* ja lausuin ne Bhagavanin edessä, joka oli erittäin tyytyväinen. Bhagavan ojensi minulle kopion Suddhananda Bharatin [no. 101] kirjasta *Ramana Vijayam* sen jälkeen kun oli kirjoittanut siihen minun nimeni. Kirja kertoo myös Bhagavanin oleskelusta Patala Lingassa. Uteliaisuuttani kävin siinä paikassa Aru-

nachaleswaran temppelissä, mutta en voinut mennä sisälle, koska lepakot lentelivät ympärillä ja koska siellä oli ällöttävä haju. Kerroin Bhagavanille kokemuksistani ja kysyi miten hän saattoi jäädä sellaiseen paikkaan niin pitkäksi aikaa. Hänen vastauksensa oli, ettei hän ollut tietoinen siellä olostaan ja että hän sai tietää siitä muilta. Tämä osoittaa, että hän oli täysin tietämätön ajasta ja paikasta Patala Lingan sisällä.

Koulussani lapsilla oli tapana pelata *kolattamia* (peli, jossa käytetään kahta puutikkua). Minulla ei ollut tikkuja, joilla pelata. Isoäitini ei halunnut käyttää kahta paisea (1/32 rupiaa) tikkuja varten. Kun kerroin Bhagavanille ongelmastani, hän pyysi avustajaansa Madhava Swamia hankkimaan puusta oksan, josta hän teki kaksi kaunista *kolattamtikkua* ja ojensi ne minulle.

Joku pyysi minulta etten kutsuisi Bhagavanaia '*Thathaksi*' (isoisäksi). Bhagavan vastasi, että koska olin Ashramissa lapsuudesta lähtien, ei ollut mitään väärää kutsua häntä '*Thathaksi*'.

Alkuvuodesta 1950, jolloin Bhagavan oli hyvin sairas, olin Lucknowissa. Isoäitini, joka työskenteli Ashramissa, pyysi Bhagavanilta lupaa käydä minun luonani ja mennä sitten Kasiin. Bhagavan kertoi hänelle, että kun hän teki sukelluksen Gangesiin Kasissa, hän voisi suorittaa seremonian myös hänen puolestaan. Oltuaan muutaman päivän kanssani, hän meni Kasiin ja samalla kun hän teki sukelluksen illalla Ramanaa ajatellen, joku pyysi häntä katsomaan ylös. Hän näki suuren, kirkkaan tähden vetävän perässään valoan poikki taivaan. Ja tämä tapahtui tarkasti Bhagavanin *mahanirvanan* hetkellä.

181

Sab Jan (M. Abdul Wahab) oli Sri Ramanan läheinen luokkatoveri 4., 5. ja 6. luokilla koulussa Maduraissa. Sri Ramana oli hyvin kiintynyt tähän muslimipoikaan ja puhutteli häntä Sab Janiksi.

Venkataraman oli oppinut hyvin tamilin ja oli luokan paras. Hän oli erityisen perehtynyt tamilin kieliopin aforismeihin. Meidän tamilinkielen Panditimme John Balakrishna oli hyvin ihastunut häneen. Hän ei ollut erityisen hyvä englanninkielessä. Muissa aineissa hän oli keskitasoa. Yleensä häntä eivät koulukirjat paljon kiinnostuneet. Hän oli erityisen kiinnostunut pelaamaan pelejä, erityisesti jalkapalloa.

Jo opiskelijana hän oli hyvin uskonnollinen ja kiersi ympäri Subramania Swamyn temppeliä hartaassa uskonnollisessa ekstaasissa. Hänellä oli tapana ottaa

minut mukaansa useita kertoja ja sai minut kulkemaan temppelin ympäri sanoen, "Jumalan luomakunta on yhtäläinen. Jumala on samoin; näennäiset erot jumalissa ovat ihmisten luomia."¹⁴⁵ Koska hän niinä päivinä istutti minuun tällaisen univertsaalin näkemyksen, minusta saattoi tulla Kancheepuamin Sri Varadaraja Perumalin kiihkeä opetuslapsi. Sillä 12 vuotta osallistuin aktiivisesti Garuda Sevaan antamalla olkapään, jolle nostaa Perumaljumaluuden, kun kuljin kulkueessa Kancheepuamin kaduilla.

Kun Venkataraman katosi, minulle tuli järkytyksenä, ettei hän kertonut minulle pakenevansa kotoaan. Värväydyin poliisivoimiin. Vuonna 1903 eräässä Uttaramerurin kaupassa yllätyin nähdessäni Venkataramanin muotokuvan, mutta täysin eri näköisenä. Halusin tietää, miten kaupppamiehellä sattui olemaan hallussaan valokuva. Minulle kerrottiin, että tämä oli 'Brahmana Swami', joka asuu Tiruvannamalaissa ja että Swami oli *maunamissa* silloin. Olin innokas tapaamaan vanhan ystäväni ja menin hänen asuinpaikalleen. Hän oli mielissään tavatessaan minut, vaikka ei puhunut. Hän vain nyökkäsi päätään säteilevin kasvoin. Oli sävähdyttävää tavata luokkatoverini, joka oli yhä kaunis ja häikäisevä osoituksena pyhimyksellisyydestä.

Menin sinne uudestaan, kun olin Tirupathurin poliisitarkastaja. Tuohon aikaan olin hyvin surullinen, koska isäni oli kuollut. Sri Ramana näytti minulle äitinsä hautaa, joka lohdutti minua. Ymmärsin hänen tekonsa, sillä kuolema oli väistämätöntä niin kauan kuin kehosta oltiin huolissaan. Tämän jälkeen menin tapaamaan häntä monta kertaa ja kaikissa tilanteissa hän osoitti minua kohtaan erityistä huomiota ja esitteli minut jokaiselle, joka oli silloin paikalla. Hänellä oli tapana ottaa minut viereensä istumaan ottaessaan ruokaa ruokasalissa, joka, tulin myöhemmin tietämään, oli varsin epätavallista hänen kanssaan.

Minusta tuli Bhagavanin opetuslapsi oltuani aiemmin hänen ystävänsä. Tämä sisäinen muutos, jonka hän sai aikaan minussa, on hänen suurin lahjansa, jonka hän on suihkuttanut minuun. Hän ilmoitti suuruutensa kerran unen kautta, jossa hän osoitti ennusmerkkejä vaimoni poismenonsa ja lohdutti minua salaperäinen tavalla ja valmisti minua järkyttävää tapausta varten. Se todella tapahtui hyvin nopeasti ja vaimoni kuoli ennakoitusti. Mutta Sri Maharshin armosta se ei vaikuttanut minuun kovinkaan paljon.

145 Ramanasramamin J. Jayaraman pani merkille kuinka Sri Ramanalla oli ajatus *sarva dharma samabhava* (kaikki uskonnot ovat pohjimmiltaan samanlaisia) kauan ennen 'kuolemankokemustaan' ja kauan ennen kuin hän lauloi *Arunachala Ashtakamin* jakeet 4 ja 5.

182

Bombeyn Dhiruben Patel, Gujaratin suosittu kirjailija, oli saanut Sri Ramanaalta opastusta 1940-luvulla. Kun hän kävi Ashramissa vuonna 2007, hän suostui siihen, että hänen kokemuksensa kuvataan videolle.

Äitini järkyttyi pahoin traagisesta onnettomuudesta vuonna 1944, kun veljeni joutui hukkumisonnettomuuteen, jota hän todisti rannalta. Chhaganlal Yogi [no. 55] suositteli häntä käymään Ashramissa. Kun hän näki Bhagavanin, hän vaikutui niin paljon, että palasi takaisin viedäkseen koko perheen Ashramiin. Olin tuolloin 18 [nyt 81].

En ollut kiinnostunut Bhagavanista tai hänen *darshanistaan*. Koska en voinut uhmata äitiäni, minä kumarsin häntä kädet ristissä ja silmät ummessa. Mutta kun nostin pääni, Bhagavan katsoi minua ja juuri sillä samalla sekunnilla tuhouduin täysin hänen katseensa johdosta. En ollut enää olemassa ja siinä oli suuri vapautumisen ja rauhan tunne. Tunsin pehmeän kuunvalon ympärilleni vailla rajoja ja esteitä. Oli kuin olisin kadonnut taivaan valoon ja rauhaan. En tiedä kuinka monta minuuttia tai sekuntia olin siinä tilassa; se tuntui elinajalta. Kun tulin takaisin aineelliseen olemassaolooni, en voinut hyväksyä sitä, mitä oli tapahtunut.

Me jäimme vielä viideksi päiväksi ja minulla oli Bhagavanin *darshanin* monta kertaa, mutta se kokemus ei koskaan toistunut. Tapahtuma, kuitenkin, sai minut ajattelemaan hyvin syvällisesti ja jatkuvasti: Mikä se oli? Ja kuinka voisin olla siinä tilassa jatkuvasti?

Eräänä päivänä, kun olimme siellä, katselimme yhdessä muiden kannattajien kanssa, kun Bhagavan käveli ylös vuorelle lounaan jälkeen. Yhtäkkiä minun kaksivuotias veljenpoikani jätti meidät ja tarttui Bhagavanin kävelykeppiin. Kaikki olivat kauhuissaan. Lasta huudettiin takaisin uudestaan ja uudestaan ja pyydettiin, ettei hän häiritsisi Bhagavana. Hän ei vain suostunut kuuntelemaan ja jatkoi Bhagavanin tuijotusta. Mutta heti kun Bhagavan laittoi kätensä hänen päänsä päälle, hän päästi irti kepeistä ja alkoi itkeä, ei äänekkäästi, mutta kyyneleet virtasivat alas hänen silmistään, samalla kun hän vain seisoj katsellen Bhagavana.

Näin Bhagavanin uudelleen vuonna 1950. Hänen käsivarressaan oli raskas side ja ihmiset kulkivat jonossa, yhtenä jonona, hiljaa. Kun tulin hänen lähelleen, en voinut olla sanomatta: "Bhagavan, kutsukaa minut uudelleen". Äärettömällä myötätunnolla ja valtavalla rakkaudella hän katsoi minua ja sanoi: "Sari, Sari." [O.K.]. Nyt olen palannut 57 vuoden jälkeen ja olen varma, että hän on kutsunut

minut. On hyvin outoa, etten tunne, että Bhagavan on poissa. Ehkä se johtuu siitä, että näiden vuosien aikana olen aina tuntenut, että hän oli lähellä minua. Olen jollain tasolla ollut yhteydessä häneen ja olen saanut hänen armonsa. Kun kohtaat suuren ongelman etkä tiedä minne kääntyä tai mitä tehdä, niin silloin Bhagavan todella antaa vastauksen sisimmässäsi. Saatan olla missä tahansa, Bhagavan on aina kanssani ja se kaikki johtuu ensimmäisestä ihanasta hetkestä, jolloin hän oli katsonut minua.

Äidilläni oli tapana vuokrata mökki läheltä Ashramia, jäädä kahdeksi tai kolmeksi kuukaudeksi kerrallaan ja mietiskellä hyvin säännöllisesti. Siitä, mitä hän koki, hän puhui vähän. Kotona, kerran hän koki aivohalvauksen eikä voinut puhua. Noin kuukauden kuluttua hänen puheensa palasi, mutta se oli katkonaista. Kaikki masentuivat siitä. Eräänä iltana satuin lausumaan hänelle yhden tai kaksi riviä *Upadesa Saramia* hänelle. Äiti nosti kertomuksen ja lopetti kolmekymmentä jaetta ilman ainoatakaan virhettä. Tämän jälkeen hän pystyi lausumaan Bhagavanin muita teoksia ja tuli pikku hiljaa normaaliksi. Viimeisessä sairaudessaan hän sai minut lupaamaan, että Bhagavanin pitäisi olla hänen kanssaan, kun hän poistuu ja minun oli vastattava tähän pyyntöön. Ja Jumalan armosta ja Bhagavanin siunauksesta niin tapahtui, että hänen viimeisten hetkiensä aikaan saatoimme pitää suurta kehystettyä Bhagavanin valokuvaa hänen silmiensä edessä. Hän katseli sitä hiljaa, käänsi hieman kasvojaan ja kuoli.

183

K. Vithoba Kamath (1924 -), gandhilainen, on maanviljelijä. Hän asuu Brahmavarissa, Karnatakassa, poikansa kanssa.

Olin lukenut Maharshista M.S. Kamathin kirjoituksesta ja myöhemmin, kun luin hänen kirjansa Maharshista, tunsin magneettista vetovoimaa kohti häntä. Kun vierailin Ashramissa vuonna 1946, näin Maharshin hallissa. Tunsin, ettei hän ollut millään tavalla liittynyt tai yhdistynyt mihinkään ympärillään olevaan. **Hän säteili henkistä loistoa ylevän hiljaisuuden kautta.**

Tapanani oli istua hallissa viimeisellä rivillä. Eräänä päivänä minulla välähti idea, että minun pitäisi nähdä Herra Krishna. Katsoin keskittyneesti Bhagavana ja näin tumman pilven nielaisevan hänet ja sen sisälle ilmestyi Herra. En tiennyt mitä tehdä. Luulin, että se oli hallusinaatio ja oman mieleni heijaste. Halusin yrittää uudelleen. Tällä kertaa ajattelin Gandhijia. Ramanaa ei ollut missään, mutta hänen paikallaan oli Gandhiji. Ymmälläni katsoin Bhagavana. Siellä! Hän

katsoi suoraan minuun hyväntahtoinen hymy huulillaan. Tunsin itseni erittäin siunatuksi.

Ennen lähtöäni keräsin rohkeuteni ja istuin lähelle Sri Ramanaa. Koska oli aamu, paikalla oli vähän kävijöitä. Minä totisesti tunsin hänestä lähtöisin olevan värinän, joka sykähdytti minua. Kysyin Bhagavanilta suuresti empien miten hallita mielen heittelemistä. Hän yksinkertaisesti katsoi minua, muttei antanut vastausta. Luulin, ettei ollut sopivaa minun, kokemattoman kandidaatin, kysyä häneltä. Samalla Devaraja Mudaliar [no. 35] tuli ja istuutui viereeni. Bhagavan, vaikka osasi englantia, vastasi harvoin kyseisellä kielellä. Hän kysyi minulta Mudaliarin avulla, kuka kysyi tämän kysymyksen: "Oletko se sinä vai sinun mielesi?" Vastasin, "Se on mieleni." Bhagavanin vastaus oli, "Mieli on nippu ajatuksia. Ota selvää kuka olet, niin nämä mielen heilahtelut lakkaavat olemasta."

Ruokasalissa minulla oli onni istua Bhagavana vastapäätä olevassa rivissä. Maharshi tarkkaili kaikkien lehtiä ja neuvoi palvelijoita (useimmiten naisia) korjaamaan vajaukset. Hän otti ruokaa hyvin vähän ja survoi sen hyvin sormillaan.

Muistan hyvin, ikään kuin se olisi tapahtunut juuri tänään, Bhagavan Raman hahmon palaavan kävelyltään vuorelta sädehtien henkistä auraa, silmät kiinaltaen kuin elävät tähdet, säteillen autuutta. Vuosikymmeniä myöhemmin tämän näkymän kohottava vaikutus on yhä niin tuore ja innostava.

184

T.V. Kapali Sastri (1886-1953), luontainen tutkija, lähtöisin Chennaista. Hänen sukunsa tunnettiin sanskritin tuntijoina. Hän hallitsi neljää kieltä – sanskritia, telugua, tamilia ja englantia. Hän sai vaikutteita Sri Aurobindolta, Sri Ramanalta ja Ganapati Munilta, joka oli hänen gurunsa. Munin pyynnöstä hän tapasi Sri Raman vuosina 1911 ja 1912.

Mikä tapaaminen se oli! Heti ensimmäinen päivä työsti merkittävän muutoksen olemukseeni. Mikään määrä *tapasta* tai *japaa* ei olisi antanut minulle henkisen tietoisuuden epäilyksetöntä tuntemusta ja hengellisen elämän totuuden oikeaa arvostusta, jota Maharshi antoi minulle.

Maharshin persoonallinen vetovoima oli vastustamatonta. Mutta huomasi hänen opetuksensa liian suoraksi, *välittömäksi*, näennäisen yksinkertaiseksi, jossa ei ole askelta lähtökohdan ja päämäärän välissä; joka tapauksessa ei mahdollinen ihmisille sellaisissa olosuhteissa kuin minä.

Kun Maharshi oli vuorella, hänellä oli tapana ottaa muutama meistä mukaansa *giri-pradakshinaan*. Tämä kesti ilta yhdeksästä aamu neljään. Kerran, kun kuljin hänen kanssaan, hän käänsi kasvonsa kohti taivasta ja sanoi: "Katso, siellä on ehkä *siddhoja*. He (ihmiset) sanovat, että he ovat *nakshatroja*¹⁴⁶ ja ohittavat heidät." Kun jatkoimme kävelyä, hän havaitsi, että juuri ne tähdet olivat hänen jalkojensa alla. Erään tällaisen kierroksen aikana toukokuussa 1922 saimme uutisia, että avustaja Ramaswami Iyer [no. 94] sairastui äkillisesti ja oli kuolemaisillaan. Maharshi meni siihen paikkaan vuorella, jossa Ramaswami makasi ja oli saanut rajun sydämentykytyksen. Maharshi istuutui lähelle häntä asettaen kätensä hänen päänsä päälle. Viiden minuutin kuluttua Ramaswami nousi ylös ja oli aivan normaali.

Vuonna 1930, kun menin Ashramiin Sunderin (S. P. Pandit) kanssa, Maharshi pyysi minua vilkaisemaan Lakshmana Sarman [no. 63] tekemää tamilinkielisen teoksen sanskritinkielistä tulkintaa. Se oli hyvin puutteellinen ja tuntien taistelun jälkeen saatoin viimeistellä vain pari jaetta. Se, miten korjata jäljellä olevat noin 38 jaetta niin lyhyessä ajassa, ahdisti minua. Illalla, heti kun Maharshi tuli istumapaikalleen, hän pyysi minua paneutumaan työhön. Oli hämmästyttävää, että kahden tai kolmen tunnin aikana minä valmistin lähes kaikki jakeet. Myöhemmin Sunder kertoi minulle miten upea ja inspiroiva näky oli nähdä Maharshin istuvan paahtavat silmänsä kivettyneinä minuun koko ajan. Hän lisäsi, että Maharshin kasvot ja pää näyttivät tuolloin kohtuuttoman suurilta.

Kun tulin viimeiseen osaan, katsoin ylös ja Maharshi kysyi minulta ilosta huudahtaen, "Entä sitten, onko se valmis?" Vastasin: "Kyllä, mutta viimeinen jae ei sovi tähän nimenomaiseen runomittaan." "Ei käy siihen runomittaan?" kysyi Viisas ja vajosi hiljaisuuteen. Samalla hetkellä vahva ylöspäin suuntautuva liike pursuin ylös navan alta, jostain selkärangan juuresta, tahdosta riippumaton jae tuli ulos kuin huuto suustani. Se oli jae vaaditussa runomitassa!

Maharshi oli hyvin tarkka vierailijoiden ruoan tarpeen täyttämisestä Ashramissa. *Jyantipäivänä* hän ei ottanut ruokaansa ennen kuin viimeinen mies oli saanut ruokansa. Kun kysyin häneltä tästä, hän sanoi oikeastaan, että kun hän poikana lähti talosta Tiruvannamalahin, hän joutui näkemään nälkää useita päiviä. Ja niinpä hän on ollut erityisen tarkka, ettei kenenkään tarvitsisi kärsiä nälkää niin kuin hän teki.

Kun vierailija huomasi, että kannattajat luonnehtivat häntä Lord Skandan avatariksi, Maharshi vastasi, "Kuka minä olen vastustamaan tai hyväksymään sitä, mitä ihmiset sanovat?"

146 Kuun jumalaa kutsutaan nimellä Soma ja hänellä on 27 vaimoa eli *nakshatraa*, jotka ovat tähtikuvioita.

Kerran metsästäjä aikoi tappaa riikinkukon vuorella. Kun Maharshi kielsi häntä tekemään niin, hän sivuutti kevyesti tämän sanat sanoen: "Katoa Swami, kuka sinulta tarvitsee lupaa?" Seuraavana päivänä, näyttäisi siltä, miehellä oli onnettomuus ja hänen kätensä jouduttiin katkaisemaan. "Säälin häntä", sanoi Maharshi puhuessaan siitä, "mutta mitä on tehtävissä? Ihmisten täytyy käydä läpi näitä asioita ennen kuin he oppivat."

185

Atmakuri Govindacharyulu, Andhra Pradeshin tunnettu vapaustaistelija, vieraili ensimmäisen kerran Ashramissa vuosina 1944-45.

Eräänä päivänä, kun puhuin Raman nimestä, kuulin 'Ramana, Ramana.' Ääni oli miellyttävä. En tiedä miksi se tuotti minulle suurta iloa. Kaipuu nähdä hänet kasvoi päivä päivältä. Lopulta eräänä aamuna pääsin Ashramiin ja menin halliin. Liitin käteni yhteen, heittäydyin ja nousin ylös ja aloin pohtia, 'Miten on mahdollista, että tämä pää, joka ei ole kumartanut muita kuin Mahatma Gandhia, on heittäytynyt?' Mieli, joka oli palvonut vain Ramaa, hilliintyi täällä! Se on käsittämätöntä!

Istuuduin lattialle lähelle Viisaan jalkoja ja aloin katsella hänen kasvojaan. Meni viisi minuuttia. Yhtäkkiä hän käänsi katseensa minuun enkä voinut kestää sitä. Hiukseni seisoivat pystyssä ja tuntematon voima alkoi nousta läpi vartaloni. Rukoilin, 'Te yksin olette minun turvani!' Myöhemmin, kun minut esiteltiin Viisaalle, tämän levollisen ihmispatsaan syvyydestä paljastui hymy, joka tuntui sanovan, 'Enkö tunne häntä?' Se hymy, sekoittuneena tähän armon katseeseen, hämmentä minua syvästi ja sai minut vapisemaan kuin sen, joka on kulkenut läpi polttavan tulen. En kestänyt katsoa niitä kasvoja, jotka säteilevät kuin aurinko.

Maharshi on rauhan valtameri. Kuka usuttaa silmänsä kohti tätä merta tai istuu sen lähellä edes hetken, ei voi välttyä maistamasta ylintä rauhaa, heidän henkistä liikettään hillittiin, oltiin sitä hetki. Sellainen on tämän ylimaallisen joogin armo, sellaista on motiiviton toiminta. Joka kokoontuu hänen jalkoihinsa, hän onnistuu irrottamaan niistä ainakin pisaran hänen merensä käsittämättömästä rauhallisuudesta. Hän ei jätä suihkuttamatta heidän ylleen ylimaallista siementä, joka lopettaa egon ja tuottaa rauhan. Hän kastelee heidän sydäntensä kentät antaumuksen eliksiirillä, joka kulkee huomaamattomana hänen sydämestään.

Hänen käsialansa on kuin helminauhaa. Totuuden tyyli ja esitys ovat hänen runoissaan silmiinpistäviä. Mikään ei ole mahdotonta täydelliselle taitajalle, joka

on ymmärtänyt kaikkien tieteiden ytimen? **Hän tietää kaiken.** Tarjosin hänelle kirjani *Govinda Ramayana*.

Jäin kolmeksi päiväksi ja vain kerran tai kahdesti päivässä kuulin hänen puhuvan. **Hän hallitsee kaikkea hiljaisuudella.** Kolmantena päivänä siirryin lähelle rakkauden merta ja maahan vaipuneina sanoin: "Olen lähdössä, siunatkaa minua." Hän katsoi minua ja nyökkäsi päätään hyväksyvästi. Seisoin kivettyneenä, tämän katseensa voiman vangitsemana. Tulin ulos Viisaan hallista rauha sydämessäni. Sanoin itselleni, 'Minut on siunattu.'

186

Keerai Patti -- ensimmäinen nainen, joka tarjosi ruokaa Sri Ramanalle säännöllisesti.

Keerai Pattista¹⁴⁷ Sri Ramana sanoo: "Vaikka olin Arunachaleswaran tempelissä, hän oleskeli vuorella [Guhai Namasivayan temppelin *mandapamissa*] ja vierali luonani silloin tällöin. Sen jälkeen, kun menin Virupakshan luolaan [vuonna 1899] hän alkoi käydä luonani usein.

"Hänellä oli tapana mennä ulos ennen auringonnousua, vaeltaa ympäri vuorta ja tuoda tullessaan lehtiä, jotka olivat sopivia kypsennettäväksi. Hän valmisti ne maukkaiksi, toi minulle kourallisen ja suostutteli minut syömään. Hän ei epäonnistunut siinä koskaan. Joskus minulla oli tapana auttaa häntä ruoanlaitossa menemällä hänen tilalleen ja leikkaamalla vihanneksia. Hän luotti suuresti minuun. Hänellä oli tapana mennä kaupunkiin päivittäin, hankkia riisiä, jauhoja, *dhalia* yms. kerjäämällä eri taloista. Kerran, kun hän valmisti velliä jauhoista ja *dhalista* ja toi sen kasviscurryn kanssa, hän sanoi '*Sami Sami*, eilen eräs hyvä nainen antoi minulle hieman jauhoja. Olen tehnyt hieman velliä, *Sami*.'

Kun hän ei löytänyt mitään kasviksia, hän istui masentuneena. Sellaisissa tilanteissa kiipesin tamarindipuuhun ja nyhdin hänelle muutamia mureita lehtiä. Näin hän jotenkin tarjosi minulle ruokaa päivittäin. Hänellä oli suuri omistautuminen. Jopa silloin, kun oli kahdeksankymmentä, hänellä oli tapana vaellella ympäri vuorta.

Kerran keskiyöllä varas meni hänen asunnolleen ja yritti viedä hänen tavaroitaan. Hän heräsi ja huusi koko äänensä voimalla, 'Oi, Annamalai, Varas, Varas.' Hänen huutonsa kuului Skandasramiin, jossa olin. Huusin takaisin, sanoen, 'Täällä minä olen. Olen tulossa. Kuka se on?' Niin sanoen juoksin tulenpalavalla kiireellä.

147 Tamilin kielessä *Keerai* tarkoittaa vihreitä lehtiä ja *Patti* isoäitiä.

Kuullessaan huutoni varas pakeni."

Uskottiin, että hän syntyi myöhemmin lehmä Lakshmina. (*Katso liite – IV, s. 425*)

187

Padma ja hänen miehensä Venkataraman, T.M.P. Mahadevan (no. 25) Trustin johtokunnan jäseniä Chennaissa, ovat Sri Ramanan kannattajia.

Menin mieheni kanssa tapaamaan Bhagavana vuonna 1947. Kun olimme heittäytyneet, seisoimme lähellä häntä. Sanoin, "Bhagavan, haluan *atmasakshat-karamin*" [Itseoivalluksen]. Bhagavan katsoi minua ja kysyi hymyillen, "*Appadiah?*" (Niinkö?). Tapa, jolla Bhagavan kysyi minulta, teki minut sanattomaksi. Se oli niin viehättävää. Sitten mieheni sanoi, "Hän haluaa jäädä tänne pysyvästi." Bhagavan ei sanonut mitään, vaan katsoi minua vakaasti vuodattaen armoaan.

Tapanani oli istua hallissa lumoutuneena useita tunteja; sellainen oli hänen voimansa. Kun ryhdyin mietiskelyyn, vanhat muistot pulpahtivat mieleeni ja häiritisivät mietiskelyn virtaa. Halusin löytää tien ulos lannistaakseni kaikki *vasanat*. Eräänä päivänä sain mahdollisuuden esittää ongelman Bhagavanille. Hänen vastauksensa oli, "Kun olet objektin sijasta subjekti, niin *vasanat* eivät vaivaa sinua enää." Tämä mielikuva ja hänen armonsa työskentelivät minulle.

Kerran kello 4 aamulla kuljin *giri pradakshinaa* yksin. Kun olin aiemmin pyytänyt Bhagavanilta lupaa ennen kuin aloitin kierrostani, hän pyysi minua olemaan varovainen. En tuntenut mitään pelkoa ennen kuin saavuin Adiannamalaihin. Silloin muistin, mitä Bhagavan oli sanonut ja tunsin äkillistä pelkoa. Tuolloin näin jonkun kävelevän edelläni. Se näytti Ammani Ammalalta, eräältä kannattajalta, jonka tunsin. Huusin hänen nimeään äänekkäästi, mutta luultavasti hän ei kuulut minua ja jatkoi kävelyä. Kun saavuimme Esanya Lingamiin, oli kirkas päivänvalo ja hämmästykseni en voinut nähdä naista. Jopa nyt, kun ajattelen Bhagavanin armoa, kun hän lähetti jonkun, kun tarvittiin, ja poisti seuran, kun sitä ei enää tarvittu, minä yksinkertaisesti vuodatan kyyneleitä.

188

D.S. Sastri oli silloisen Intian Imperial Bankin virkailija. Hänen toiveensa mukaisesti hänen sisarensa Suri Nagamma (no. 39) kirjoitti hänelle 273 kirjeitä vuosien 1945-50 aikana Ashramin tapahtumista. Nämä ovat aarreaitta

jokaiselle Sri Ramanan oppilaalle.

Minulla oli ensimmäinen *darshanini* vuonna 1941, kun siirryin Cochista Ahemdabadiin. Koska olin henkisesti huolissani, ajattelin mennä Tiruvannamalaihin ja saada joitain lohtua viisaalta. Joitakin vuosia aikaisemmin ystäväni pyysi minua seurakseen Ashramiin, mutta olin kieltäytynyt, koska kokemukseni ns. pyhistä miehistä oli ollut onnetonta.

Koska itselläni ei ollut mitään erityistä tekemistä, minä harhailin kirjamyymälään. Bhagavan, vaikka oli palaamassa kylpyhuoneesta, pysähtyi sinne puhumaan jollekin. Avustaja kiinnitti hänen huomionsa minuun; jännitys kulki läpi koko kehoni. Mikä ero verrattuna swameihin ja pyhiin miehiin, joita olin aiemmin nähnyt! Tämä loistava keho, nuo säteilevät silmät, tuo kaunoinen hymy, tuo lempeä puhe ja epävarma askellus – kaikki tuli minulle yllätyksenä.

Myöhemmin, mennessäni sisään halliin minussa oleva ego ei sallinut minun heittäytyä maahan hänen eteensä. Sen sijaan minä vain taitoin käteni *namaskarin* tapaan ja istuuduin, katsellen kriittisesti kaikkea mitä oli tapahtumassa. Valitseva rauhallinen ilmapiiri oli tarttuvaa. Istuin liikkumatta. Ihmettelin ja ihailin rauhaa ja hiljaisuutta. Päälimmäinen ajatus mielessäni oli: jos ihmiset voivat olla näin tyytyväisiä vähimmäismäärällä ruokaa ja vaatteita, miksen minä? Miksi muurehtia virallisista huolista ja kotimaisista katastrofeista?

Iltapäivällä, kun istuin Bhagavanin edessä *Vedaparayanan* aikana avoimella paikalla hallin vieressä ja Vedan hymnien laulanta alkoi näissä idyllisissä ympäristöissä, tunsin, että olin täysin toisessa maailmassa. Vasta kun laulanta oli ohi ja kannattajat alkoivat poistua, tajusin, että olin tässä maallisessa maailmassa.

Illallisen jälkeen, kun Bhagavan palasi lyhyeltä kävelyeltä, hän istuutui nojatuoliin avoimelle paikalle hallin ja muurin väliin. Eräs harvoista paikalla olleista opetuslapsista kysyi häneltä välikohtauksesta *Yoga Vasishtassa*. Sen sijaan, että hän vain selittäisi sitä, hän alkoi kertoa koko pitkää tarinaa. Miellyttävä tapa, jolla hän puhui, yksinkertainen kieli, jota hän käytti ja kunnioittava esiintymistapa, jolla hän kertoi tarinan, vangitsi sydämemme ja piti meidät kaikki haltioissaan. Sen päätyttyä opetuslapset kertoivat minulle, että olin erityisen onnekas, sillä Bhagavan puhui harvoin paljon tai niin pitkän aikaa. Tunsin itseni erittäin onnekaaksi ja tyydytytyksi.

Sinä iltana vaimoni ja minä olimme täysin yksimielisiä siitä, että olimme saapuneet satamaamme ja löytäneet todellisen gurumme. Näin alkoi kiintymyksemme Bhagavaniin ja Ashramiin.

189

Sankarananda, Andhrasta, oli virkailija postilaitoksella.

Harjoitettuaan kauan *mantra japaa*, hän saavutti *manolayan*, t.s., mielen hiljaisuuden. Hän menetti kiinnostuksensa kaikkiin maallisiin asioihin eikä voinut hoitaa tehtäviään toimistossa tai kotona. Hänellä oli tapana tulla ja tavata Bhagavana useina. Kerran hän tuli Bhagavanin luokse kuuden kuukauden ajaksi. Hän istui hallissa ja menetti pian ulkoisen tietoisuuden. Eräänä päivänä, vaikka lounaskello soi, hän istui liikkumatta. Bhagavan toi hänet takaisin tietoisuuteen antamalla jalallaan kevyen töytäisyn ja vei hänet ruokasaliin.

Koska *mano-laya* ei johtaisi lopulliseen Totuuteen, Bhagavan pyysi muutamia vanhempia paikalla asuvia opetuslapsia viemään hänet temppeliin aamulla ja Samudramjärvelle illalla ja taivutella häntä tavalla tai toisella koko päivän ja puhua hänelle itsetutkimuksen polusta, näin estäen häntä palaamasta *layaan*. Tämän prosessi, jossa häntä pidettiin päivisin hereillä, jatkui useita päiviä. Jonkin ajan kuluttua hänestä tuli, Bhagavanin armosta, normaali. Lomansa loppuksi hän palasi kotiin ja alkoi elää normaalia elämää. Hän hankki myös ylennyksen.¹⁴⁸

190

Seshadri Sastrigal, joka opiskeli Ashramissa Veda *Pathasalaa*, palveli ruokasalissa.

Kerran, kun tarjosin piimää Bhagavanille, huomasin, ettei minulla ollut sitä enempää. Bhagavan pyysi minulta, "Voisitko hankkia minulle lisää piimää?" Tämä oli hyvin epätavallista, sillä Bhagavan ei koskaan ollut pyytänyt toista annosta. Menin keittiöön ja sai hieman lisää ja tarjosin hänelle. Maistettuaan sitä, hän sanoi: "Tämän piimän ja aiemmin tarjoamasi piimän välillä näyttäisi olevan jonkinlainen ero." Koska en tiennyt vastausta, menin keittiöön ja kysyin keittäjiltä. He kertoivat minulle, että piimä, jota tarjotaan myöhemmin, oli tarkoitettu palvelijoille. Bhagavan kysyi, "Miksei samaa kaikille?" Seuraavasta päivästä lähtien kaikille tarjottiin samaa piimää.

Säännöstelypäivinä opetuslapsille tarjotaan riisin sijasta keitettyä vehnää. Eräänä iltana Bhagavanin lehdelle tarjottiin vehnän sijasta riisiä. Kun Bhagavan

¹⁴⁸ Se oli Sankarananda, joka myöhemmin opiskeli *sarvadhikariksi* Burmaan hankkimaan tiikki-puuta Matrubhuteswaran temppeliä varten.

kysyi *sarvadhikarilta*, joka sattui olemaan paikalla, miksi hän sai riisiä ja muut vehnää, tämä sanoi, "Vehnä ei ole hyväksi Bhagavanin terveydelle." Bhagavan tiuskaisi, "Oho! Oletko sinä lääkäri? Tarjoa minulle samaa kuin muillekin. Älä erottele."

191

M.S. Nagarajan, vankkumaton kannattaja, oli lähtöisin Polur Talukista Tiruvannamalain ympäristöstä. Jo nuorena poikana hänellä oli tapana olla vanhempiensa mukana Ashramissa.

Hänen ystävänsä, joka oli suuren opetuslapsen Echammalin [no . 60] veljenpoika, puhui hänelle Bhagavanin suuruudesta. Vuonna 1930, 15-vuotiaana, hän tuli Ashramiin ja hänen sallittiin *pujatyönä* auttaa keittiössä ja kirjamyymälässä, jne. Mutta se, mitä hän arvosti eniten, oli etuoikeus leikata vihanneksia ja hienontaa palkokasveja keittiössä yhdessä Bhagavanin kanssa.

Kuusi kuukautta myöhemmin Nagarajan lähti kotiin, mutta palasi pian ja jäi neljäksi vuodeksi. Hän dokumentoi: Vuonna 1932 olin vastuussa päivittäisestä *pujasta* Äidin pyhäkössä. Opetuslapsi nimeltä P.W.D. Ramaswami Iyer järjesti erityisenä ruokauhrina *sarkarai pongalia* (eräänlainen riisipuuro) ja *vadaita* (mustapavusta tehty pieni pyöreä kakku, joka on paistettu öljyssä). Minulla oli paljon tekemistä eikä ollut ketään auttamassa. Joten nousin ylös hyvin aikaisin, otin kylvyyn, poistin vanhat kukat pyhäköstä, harjasin ja puhdistin lattian ja sytytin kaksi tulta, toisen *pongalille* ja toisen *vadaille*. Sitten istuin alas jauhamaan mustapapuja, jotka olin liottanut edellisenä yönä. En ollut valmistanut *vadaita* koskaan aiemmin. Otin hieman taikinaa ja yritin levittää sen lehdelle pyöreäksi *vadaiksi*, mutta siitä ei tullut kunnollista. Yritin uudelleen ja uudelleen ilman menestystä. Harmistuinkin ja tympäännyin. Seuraavassa hetkessä huomasin Bhagavanin seisovan takanani ja katsovan ponnistelujani tehdessäni *vadaita*. Hän sanoi hiljaa, "Ei se haittaa. Olet pannut liian paljon vettä kun jauhavat mustapapuja. Tee nyt taikinasta pyöreitä palloja ja paista niitä. Niistä tulee *bondaja*."

Kun *bondat* tarjottiin, Ramaswami Iyer sanoi minulle vihaisesti: "Katso tänne. Enkö pyytänyt sinua valmistamaan *vadaita*?" Minä pelkäsin sanoa mitään, joten katsoin pelkästään Bhagavania. Hän kääntyi heti Iyeriin päin ja sanoi: "Mitä sillä on väliä? Jos kakut ovat litteitä, ne ovat *vadaita*, jos pallomaisia, *bondaita*. Raaka-aine on sama ja maku on sama. Vain nimet ja muodot ovat erilaiset. Syö *prasadamia*, äläkä nosta meteliä." Kaikki olivat ihmeissään Bhagavanin osuvasta

vastauksesta. Myöhemmin päivällä, kun Ramaswami näki minut, hän huomautti kuinka onnekas olin, kun olin saanut tukea Bhagavanilta itseään.

Eräänä päivänä Nagarajanin äidiltä tuli kirje, jossa hänelle ilmoitettiin, että hänelle oli löydetty työpaikka. Tämä kirje tuli Bhagavanin käsiin yhdessä Ashramin postin kanssa. Luettuaan sen, Bhagavan sanoi: "Kuulehan, sinulle on löydetty työtä. Mene ja hyväksy se välittömästi." Kyyneleet tulivat silmistäni, kun ajattelin joutuvani eroamaan Bhagavanista, joka sanoi kerran, "Voit mennä keskiviikkona ja liittyä toimeesi torstaina." Mitä vastahakoisimmin hän lähti Ashramista ja tuli myöhemmin niin usein kuin sai lomaa.

192

C. Rajagopalachari, Intian entinen kenraalikuvernööri, oli tunnettu Intian eduskunnan puheenjohtaja.

Vierailin Ashramissa ensimmäisen kerran tammikuussa 1936. Bhagavanin intialaisten kannattajien lisäksi huomasin myös joidenkin ulkomaalaisten kannattajien istuvan hallissa. Minua kosketti paikan suurenmoinen henkinen ilmapiiri, joka oli täytetty syvällä hiljaisuudella; Bhagavanista säteilevällä rakkaudella ja yksinkertaisuudella.

Olen henkilö, joka kuuluu *Visishtadvaitan* [varauksellisen *Advaitan*, jota selitti Ramanuja] koulukuntaan. Koska Bhagavan teki minuun vaikutuksen, kysyin häneltä miten se sovitetaan yhteen *Advaitakoulun* kanssa. Tauon jälkeen Bhagavan sanoi: "Sinun täytyy harjoittaa *karmaasi* joka tapauksessa ja sinä pelastut." Siitä lähtien olen pohdiskellut uudelleen tätä *upadesaa* ja tuntenut sen hyödylliseksi.

Temppelien *moolasthanamit* [sanctum sanctorumit]¹⁴⁹ ovat paikkoja, joissa pyhimykset elivät ja joissa heillä oli Hänen näkyjään. Ashram on sellainen paikka ja olen vakuuttunut siitä, että aura, joka oli siellä, jatkuu tänään.

193

T.S. Narayanaswami, juristi Madrasista, meni tapaamaan Sri Ramanaa vain kaksi kuukautta ennen *mahanirvanaa*.

Ramana Maharshi oli näkijä, joita syntyy tämän maan päälle kerran vuosi-

149 Pyhistä paikoista pyhin!

tuhannessa. Serkkuni ja minä menimme tapaamaan häntä pelkän uteliaisuuden ajamana; meillä ei ollut halua hengelliseen edistymiseen. Olimme kuulleet, että Maharshia vaivasi sarkooma käsivarressa ja hän kantoi kipua ilman mitään kärsimyksen merkkejä. Niiden lääkäreiden mielestä, jotka huolehtivat hänestä, muut ihmiset olisivat huutaneet kivusta, joka on luonteenomaista tälle taudille.

Menimme halliin ihmetellen ja uteliaana, koska halusimme vilkaista tätä merkittävää Jumalan miestä. Istuimme muiden miesten joukkoon. Seitsemältä aamulla ilmestyi pitkä, hauras Viisaan hahmo. Verhoutuneena vain lannevaatteeseen, sanoinkuvaamaton säteily kasvoillaan, hän istuutui korokkeelle. *Annamalai* *Harohara* (pyhitetty olkoon Arunachalan Herra, Siva) huudot kohosivat ilmaan, kun hän istuutui paikalleen.

Sitten hän vilkaisi yleisön jokaista jäsentä. Vierelläni istui Mysoren pääministeri K.C. Reddy, joka oli Maharshin suuri ihailija. Koko joukko istui hiljaa noin viisitoista minuuttia hiljaisuudessa, jossa saattoi kuulla nuppineulan putoamisen. Sitten äkkiä jokin sisällä pakotti minut nousemaan paikaltani, siirtymään sinne, missä Maharshi istui ja heittäytymään toisen ja kolmannen kerran ennen kuin palasin paikalleni yleisön taakse. Muistan yhä miten Maharshi nyökäytti päätään kahdesti ja valutti rakastavan ja armollisen katseensa kasvoilleni, jotka kylpivät hämmennyksessä ja kunnioituksessa. Minulle se oli kuin Dakshinamurthi [*Katso liite - V, s. 426*] itse istumassa edessäni, puhuen minulle hyväntahtoisilla silmillään juhlallisessa hiljaisuudessa, hiljaisuudessa, joka oli todella kaunopuheista. Tunsin jännitystä, ekstaasia ja suuren rauhan tyyneyttä, joka täytti sydämen!

Me hyvästelimme Ashramin ja sydämen tuskalla teimme matkamme Madraasiin, jossa yksitoikkoisen elämän huolet ja murheet odottivat meitä. Katsoen kaihoten taakse, meidän vierailumme Ashramissa ja Maharshin *darshan* osoittautui olevan meidän elämien kaikkein onnekkain tilaisuus ja kaikkein merkittävin tapahtuma.

194

Uma Devi, puolalainen nainen (Wanda Dynowska), kääntyi hindulaisuuteen, on julkaissut kirjan *The Teachings of Sri Ramana Maharshi*, joka houkutteli etsijöitä Puolasta Sri Ramanan luo. Hän käänsi *Gitan* puolaksi. Hän aloitti kustantamon, joka painoi monia intialaisia tekstejä puolaksi. Hän oli usein nähty vieras Ashramissa.

Hän kertoi Maharshille Sivanäystään ja kysyi häneltä miten siitä voisi tulla

ikuinen. Sri Ramana kertoi, että näky riippuu näkijästä. Se ilmestyy ja katoaa. Näyn arvo on sama kuin 'näkijän'. Näky ei voi koskaan olla ikuinen. Siksi kysele 'Kuka minä olen?' Sukella syvälle sisään ja pysy Itsessä.

Kun hän kysyi, miten toteuttaa se mahdollisimman nopeasti, vastaus oli: Ei ole kysymys ajasta. Antaudu Hänelle ja noudata Hänen tahtoaan, ilmestyy hän tai katoaa, odota Hänen iloaan. Jos pyydät Häntä tekemään niin kuin sinä haluat, se ei ole antautumista, vaan käskemistä. Et voi saada Häntä tottelemaan itseäsi ja silti ajatella, että olet antautunut. Hän tietää, mikä on parasta ja milloin ja miten tehdä se. Jätä kaikki täysin Hänelle. Hänen on taakka, sinulla ei enää ole mitään huolia. Kaikki huolesi ovat Hänen. Tällaista on antautuminen. Tämä on *bhaktia*.

Tai tutki kenelle nämä kysymykset ilmestyvät. Sukella syvälle Sydämeen ja pysy Itsenä. Jompikumpi näistä kahdesta tiestä on avoinna hakijalle.

Ajattele miestä, joka näkee vain kankaan eikä puuvillaa, josta se on tehty, tai miestä, joka näkee kuvien liikkuvan elokuvateatterin valkokankaalla eikä valkokangasta, joka on taustana; tai jälleen miestä, joka näkee kirjaimet, joita hän lukee, muttei paperia, jolle ne on kirjoitettu. Kohteet ovat tietoisuus ja muotoja. Tavallinen ihminen näkee kohteita maailmankaikkeudessa, muttei tietoisuutta näissä muodoissa.

Jumalaa ei voi nähdä ja pitää silti itsellään yksilöllisyyttä. Näkijä ja nähty yhdistyvät yhdeksi Olemiseksi. Ei ole havaitсия eikä havaintoa eikä havaittua. Kaikki yhdistyvät Yhteen Korkeimpaan Sivaan.

195

Prof. D. Gurumurthi tuli tapaamaan Sri Ramanaa tämän viimeisinä päivinä.

Eräänä päivänä huomasimme Sri Ramanan kävelevän suurin vaivoin muutamana askeleena kuistille. Hänen kehonsa näytti äärimmäisen heikolta, kalpealta ja vetelältä. Hän tuskin pystyi sietämään painoa, kun hän siirtyi eteenpäin. Mutta kun hän nousi istuimelle ja asettui tunnin kestäväseen julkiseen *darshaniin*, hänessä tapahtui ihmeellinen muutos. Ikään kuin hän kutsuisi hengen oleskelemaan näkyvästi hänen kehossaan. Hänen kasvonsa loistivat säteillen rauhaa. Se oli valloittajan ihme kehon yllä.

Kun kannattajat etenivät Maharshin läheisyyteen ja kumartuivat maahan täydellisessä uskossa ja kiihkeässä omistautumisessa, voiman värähtelyt saattoi tuntea. Jokaisessa kumarruksessa hartauden aalto virtaisi kohti viisasta ja sieltä

tuli takaisin siunauksen voimakas tulva kannattajien ylle. Todellinen ihme oli tapahtumassa. Ikääntynyt keho painui kasaan hirveistä katumusharjoituksista, näännytty ja heikentyi kuolettavasta sairaudesta ja silti vapautuneen viisaan kuolematon henki voitti kehon heikkouden, joka (keho) oli loistava ja vuodatti hyvántahtoista armoa kokoontuneiden kannattajien ylle. Harvalla ihmiskunnan joukosta on ollut suuri etuoikeus osallistua tällaiseen henkiseen juhlaa.

Kun istuuduin *darshanin* iltatapahtumaan, mielessäni heräsi kysymys. Mitä tapahtuu niille sadoille, jotka jäävät ilman tätä hengellistä ravintoa? Kun osoitin henkisesti tämän kysymyksen Sri Ramanalle, tunsin loisteen kohdistuvaan itseeni. Hänen fyysinen muotonsa minun edessäni pikku hiljaa kuihtui, pienemmäksi ja pienemmäksi ja katosi säteilyyn. Kun säteily kasvoi syvemmäksi ja voimakkaammaksi, tunsin, että minulla oli vastaus kyselyyni. Vaikka keho voi kadota, henkisen voiman keskittyminen, joka keskittyi sen ympärille, jatkaa vaikutuksensa vuodatusta. Ja niin kauan kuin voi laittaa itsensä sopusointuun tämän muodon kanssa ja tämän säteilyn kanssa, voi vetää puoleensa hengellistä ravintoa.

196

Gouriammal vieraili Sri Ramanan luona Virupaksha luolassa lapsena isänsä, vilpittömän kannattajan kanssa. Hän asui talossaan Ramana Nagarissa, vastapäätä Ashramia.

Kun kysyin Bhagavanilta mitä minun pitäisi tehdä ollakseni henkisellä polulla, hän sanoi: "Tee, mitä haluat tehdä, mutta jatka sen tekemistä; älä jää paikallesi tekemättä mitään. Toista nimeä tai ajattele syvällisesti tai etsi 'minä'-tietoisuutesi lähde, tee *atma vicharaa*, mutta jatka työskentelyä itsessäsi. Tämä on hyvin tärkeää."

Kerran hyvää tarkoittava, mutta tietämätön kannattaja vaati, että Bhagavanin pitäisi ottaa lasillinen appelsiinimehua, jonka hän oli tuonut. Bhagavan sanoi: "Jos annat minulle jotain antamatta sitä kaikille, se on kuin myrkkyä minulle." Kun kannattaja sanoi, että seuraavalla kerralla kaikki saisivat appelsiinimehua, Bhagavan sanoi: "Mitä hyötyä siitä on, jos minä sanon sinulle? Sinun pitäisi tällä hetkellä tietää, että he ovat kaikki minua ja että mitä annat heille, annat minulle."

Kerran siskoni viisivuotiasta poikaa oli purrut käärme ja epätoivoissaan hän toi lapsen Bhagavanille. Lääkärit olivat luopuneet toivosta. Poika hikoili runsaasti ja hänellä oli kovia tuskia. Lapsi oli jo jäykkä lasitetuin silmin ja hän hengitti raskaasti. Äiti itki lohduttomasti. Kun Bhagavan näki hänet, hän sanoi: "Älä

itke. Ei se mitään." Hän kuljetti kättään lapsen yli ja muutamassa minuutissa poika palasi tajuihinsa ja nousi istumaan. Kun äiti oli poistumassa, hän näki muslimikannattajan hallin edessä. Ammatiltaan tämä oli käärmeenlumooja ja käärmeenpu-reman parantaja. Tämä sanoi: "Nyt lapsi on turvassa, mutta myrkky on yhä hänen kehossaan ja minun on parempi laulaa joitakin lumouksia saadakseni sen ulos." Hän teki niin ja pyysi häntä menemään. Bhagavan oli pelastanut lapsen, mutta halusi käärmeenlumoojan saavan tunnustusta.

197

Krishnaswami oli kotoisin Srirangamista, Tamil Nadusta. Hän tuli Sri Raman luo vuonna 1936 ja oli hänen avustajansa *mahanirvanaan* saakka.

Siellä oli ontuva pentu, joka heilutti häntäänsä, kun Bhagavan meni vuorelle. Hänelle syötettiin *iddlejä*. Eräänä päivänä, saatuaan *iddlejä*, pentu meni ja virtsasi *sarvadhikarin* toimiston eteen. Hän hurjistui ja määräsi, että pennulle ei enää anneta *iddlejä*. Kun Bhagavan kysyi minulta miksi pentua ei ruokittu, minä paljastin syyn. Hän suuttui ja kertoi minulle, "Aiemmin monet ovat tulleet, hallinneet ja poistuneet, eräänä päivänä myös sinun täytyy mennä." Ja näin pennun ruokinta palautui entiselleen. Sama sekarotuinen koira tuli Bhagavanin eteen suu täynnä saastaa. Bhagavan pyyhki hänen suunsa puhtaaksi omalla pyyhkeellään ja sanoi, "Eräs suuri sielu on tullut tässä asussa." Hän ei koskaan antanut minulle sitä pyyhettä pesuun.

Bhagavanilla oli tapana sanoa nauraen, "Ihminen tekee *namaskaramin* Swamille ja odottaa, että kaikki hänen rukoustensa toteutetaan ja siunaukset suodaan. Kuka haluaa tämän *namaskaramin*? Jo ennen kuin he heittäytyvät fyysisesti, minä heittäydyn heidän eteensä henkisesti."

Eräänä päivänä hän kertoi minulle, "Joku saattaa saada aikaan Jumalan alkemialla. Mutta vaikka tämä Jumala kertoo sinulle jotakin, älä usko sitä. Jos minä tulen sinun eteesi, älä usko sitä. Näkijä on kaikkein tärkein. Sinä olet. Tämä on kaikkein tärkein. Keskity Näkijään, älä nähtyyn. Kaikki mitä näet, on epätodellista ja Näkijä yksin on totta. Kaikki tieto, jota keräät, on hyödytöntä, kunnes pidät kiinni omasta Itsestäsi. Sinä olet Totuus, ei se, mitä sinulle on kerrottu, ei se, mitä näet."

198

Thelma Rappold, amerikkalainen, oli tullut Intiaan ja matkustellut ympäriinsä löytääkseen gurun. Hän asettui Sri Aurobindo Ashramiin, Pondicherriyn, jossa hän sai tietää Sri Ramanasta ja oli hänen kanssaan vuosina 1947-50.

Matkalla Sri Ramanasramamiin, kun olin päiväunen tilassa, Sri Ramana ilmestyi minulle eräänlaisena unena. Kun todella näin hänet, ne olivat samat kasvot, jotka olin nähnyt päiväunessani. Olin todella, todella järkyttynyt. Kun istuin hänen edessään, tunsin, että pikku egoni oli livahtanut. Avasin sydämeni ja sallin noiden kauniiden aaltojen tulla minuun. Näytti siltä, että niin sanotut ongelmat, joita luulin itselläni olevan, vain katosivat. Minua vietiin läpi puhdistavan prosessin.

Minusta oli aina hämmästyttävää, miten Sri Ramana istui aivan hiljaa ja liikkumatta, mutta hänen silmänsä olivat niin läpitunkevat. Kun minulla oli kysymyksiä, en ilmaissut niitä sanoin, koska sitä ei tarvittu; kysymyksiin vastattiin lähes välittömästi. Se oli meidän viestintäkeinomme. Se oli yhteyttä mielestä mieleen.

Kun tapasin Sri Ramanan ensimmäisen kerran, hän kertoi minulle: Sinä olet mitä olet – hyväksy se. Kun tulee aika luopua siitä, tee se viehkeästi. Kun vuodet vierivät, yritin 'avautua' niin paljon kuin mahdollista. Tajusin, että me kaikki valitsemme kärsimyksemme, koska emme avaudu emmekä hyväksy sitä, mitä elämä tuo; emme selvitä 'kuka' on se, joka kokee kärsimystä. En ollut koskaan, koko siihenastisen elämäni aikana, todella antanut mennä ja yrittänyt vain 'olla'. Kun me voimme tehdä tämän, rakkaus vain virtaa ulos.

Ashramista olin löytänyt todellisen kotini ja opettajani. Oli kuin olisin elänyt useita elinaikoja niinä muutamana vuotena, jotka olin hänen kanssaan. Henkilö, joka tuli alussa hänen luokseen, ei ollut sama henkilö, joka lähti. Olin ymmärtänyt, miten avautua voimalle, joka oli suljettuna sisääni.

199

Apa B. Pant oli Intian päävaltuutettu Y.K:ssa. Hän vieraili Sri Ramanan luona vuonna 1937 yhdessä Maurice Frydmanin (no. 36) kanssa.

Muistan hyvin päivän, jolloin Maurice ja minä saavuimme Sri Ramanasra-

mamiin. Siellä oli jokin festivaali ja Maharshin halli oli tupaten täynnä. Löysimme paikan nurkasta ja vaikenimme. Minuutissa tai kahdessa tunsin, että siellä säteili tuli, joka täytti koko hallin. Se oli niin hiljainen, niin tyyni. Vaikutelma oli niin unohtumaton.

Olin juuri palannut Englannista käytyäni kurssini filosofiasta ja ajattelin, että tiesin vastaukset ikuisiin kysymyksiin. Halusin esittää ne Bhagavanille. Mutta jotenkin, hänen edessään, en tuntenut halua avata suutani.

Yöllä, kun oli kuuma, nukuimme aukiolla. Ympärillä oli niin paljon myllerrystä ja melua. Koko yönä oli mahdotonta nukkua. Aamulla puhuin siitä Mauriceille. Hän kysyi: "Mitä melua? Siellä ei ollut lainkaan melua; kaikki oli rauhallista." Hämmästyin! Olin aivan varma, etten ollut nukkunut silmänräpäystäkkään ja tässä Maurice sanoo, ettei ollut mitään melua. Sitten minulle valkeni, että Bhagavan oli antanut minulle viestin. Hän oli puhunut sanomatta sanaakaan, että mieli luo melua ja löpöttelee ja väittelee harhoista ja ellei ihminen mene tämän myllerryksen tuolle puolen, hänellä ei voi olla elämistä Totuudessa tai Vapautumista. Hän oli antanut minulle silmänräpäyksessä viestin, että 'Tietoisuus on kaikki'.

Samana iltana Maurice sanoi Bhagavanille, että minä teen *surya namaskareja* [erään tyyppisiä fyysisiä harjoituksia]. Bhagavan katsoi minua hyvin suoraan ja sanoi: "Katsotaanpas miten sinä sen teet." Niinpä tein kaikkien edessä 12 *surya namaskaria* hengityksineen ja mantroineen kuten isäni oli minulle opettanut. Bhagavan sanoi hymyillen: "Kyllä, se on hyvä harjoitus tehtäväksi sen jälkeen, kun olet istunut tuntikausia meditaatiossa ja polvesi ja muut nivelesi tuntuvat hieman jäykiltä." Minulla ei tuohon aikaan koskaan ollut tapana tehdä mitään meditaatiota. Mutta tiedän nyt [30 vuotta myöhemmin], että nämä olivat ne sanat, jotka piti vät minut *surya namaskareissa* ja johdattivat minut päivittäiseen meditaatioon.

200

Vaikuntavasar nousi omalla tavallaan Sri Ramanan avustajaksi vuonna 1940. Myöhemmin hän oli myös Sri Ramanasramamin johtokunnan jäsen.

Ennen kuin minusta tuli Hänen avustajansa, olin puhunut Hänelle vain keran saapumiseni jälkeen. Sen jälkeen minun ei tarvinnut ajatella mitään muuta. Bhagavan oli minulle Jumala. Kaiken, minkä tein Hänelle, tein huolella ja omistautuneesti. Tapanani oli uhrata huomattavasti aikaa pestäkseni ne ainoat kaksi kangaspalaa, jotka Bhagavanilla oli (lannevaate ja pieni pyyhe), koska halusin niiden olevan tahrattoman puhtaat. Hänen jalkojensa hierominen oli toinen velvolli-

suus, johon minut hyväksyttiin. Bhagavanin reumatismi antoi minulle mahdollisuuden hieroa Hänen jalkansa ja jalkateränsä.

Suurten tapahtumien aikaan, kuten *jayantissa*, Bhagavan kysyi minulta, "Oletko huolehtinut 'pojista' (apinoista)?" Tapanani oli ottaa paljon ruokaa ja levittää se kalliolle. Kun he olivat syöneet, apinat pysyivät hiljaa, maaten kylläisinä ja Bhagavanilla oli tapana sanoa, "Katso kuinka hyviä he kaikki ovat eivätkä saa nyt aikaan mitään vahinkoa."

Kerran tyynyni alla oli käärme. Kun ilmoitin siitä Bhagavanille, hän huomautti nauraen, "Voi, se on aivan kunnossa. Mikä muu voisi tehdä sinulle paremmin vuoteen?" Sellainen oli hänen huumorintajunsa. [Vaikuntavasara on yksi Vishnun nimistä, jonka vuode on Adishesha.]

Kerran, noin yhdeksältä illalla, Bhagavan käveli kohti Vuorta. Kuljin hänen kanssaan. Bhagavan oli mennyt hieman pidemmälle tehdäkseen tarpeensa. Silloin kuulin puisten sandaalien äänen tulevan lähemmäs ja lähemmäs ja jatkavan matkaa. Ketään ei ollut näkyvillä. Minuun iski pelko. Olin kuullut Bhagavanilta *siddhoista*, jotka asuvat Arunachalalla. Aloin hikoilla. Kun Bhagavan tuli lähelle minua, hän katsoi minua ja sanoi: "Ahaa, sinäkin olet kuullut sen."

201

Saroja Krishnan perhellä oli läheinen suhde Ashramiin. Hänen setänsä, Rajagopala Iyer oli yksi Sri Ramanan avustajista. Hän oli todistanut Sri Ramanan toteuttamaa tahtoa vuonna 1938, joka koskee Sri Ramanasramamia.

Kun olin nuori, minulla oli tapana istua hallissa katselemassa mielenkiinnolla tapahtumia ympärilläni. Eräänä päivänä Bhagavanin silmät kääntyivät kohti minua ja jäivät siihen; minun silmäni olivat lukittuina häneen, kykenemättä kääntymään. Miten kuvata sanoinkuvaamatonta? Tumma ja avoin, viileä ja kirkas, sulattaen armolla ja ystävällisyydellä, nuo taivaalliset pallot näyttivät laajentuvan ja täyttävän huoneen ja koko tilan, nielaisten minut. Muistellessani olen ymmärtänyt, että tämä oli hänen *nyana dikshansa* [Initiaatio katseella].

Kun olin viiden- tai kuudentoista, kävin läpi henkistä kärsimystä. Mieheni ei ollut kaupungissa. Epätoivoissani yritin lopettaa elämäni, mutten onnistunut. Setäni Rajagopala Iyer sattui viemään suvun Ashramiin. Jopa täällä tuskani jatkui. Tuli aika palata kotiin. Yksitellen kaikki perheenjäsenet heittäytyivät ja ottivat Bhagavanin jäähyväiset. Kun minä nostin pääni maahan heittäytymisen jälkeen, silmäni lankesivat Bhagavanin jaloille, jotka lepäsivät pienellä jakkaralla hänen

sohvansa edessä. Käteni kiitivät eteenpäin ikään kuin jonkun voiman työntämänä ja tartuin noihin jalkoihin vain hetkeksi. Onnen lähde näytti puhjenneen jostain syvältä minusta. Autuuden aallot yksi toisensa jälkeen vyöryivät ylitseni ja tunsin kelluvani sillä. En tiennyt mitään muuta. Ajatukset Bhagavanista ja onnen vellonta imeytyivät olemukseni joka soppeen ja nurkkaan. Kotona, vaikka vanha tilanne jatkui, mikään ei vaikuttanut minuun. Elämäni aikana en ole koskaan kokenut mitään lähellekään samankaltaista.

Tultuani takaisin Tiruvannamalaihin äitini pyynnöstä, en lopettanut päivittäistä harjoitustani kiertää Bhagavanin halli ympäri 108 kertaa kehittyvän raskauden raskasta kuormaa kantaen. Sairaanhoitopalvelut Tiruvannamalaissa olivat melko riittämättömät. Joten äitini oli ahdistunut ja päätti kysyä Bhagavanilta neuvoja. Tämä mielessään hän oli tulossa halliin, kun hän kuuli Bhagavanin kertovan jollekin tiukasti ja äänekkäästi, "Ei, ei, ei täällä." Sen kuultuaan äitini päätti heti viedä minut Velloreen. Bhagavanin ohje saatiin, vaikkei mitään pyydetty!

Tein kolme päivää kovaa ponnistusta, mutten edistynyt. Kolmantena yönä lääkärit päättivät tehdä keisarinleikkauksen, joka on usein hyvin riskialtista penisilliinittöminä päivinä. Äidilläni ja muilla oli suuri hätä kuullessaan tämän ja he lähettivät sähkönen vedoten Ashramiin. Bhagavan luki sähkönen Tiruvannamalaissa ja Velloressa poikani Ramanan Kumar syntyi normaaliin tapaan. Lääkärit hämmästyivät, että normaali synnytys voi tapahtua niin vaikeassa tilanteessa turvautumatta edes pinsetteihin!

Kerran Bhagavan oli tulossa alas vuorelta aamukävelyltään. Yhtäkkiä kyyhkynen laskeutui hänen jalkoihinsa. Bhagavan kumartui ja poimi sen käteensä, tuuditti sitä käsissään ja tynnytti sitä varovasti liikuttamalla kättään kevyesti sen selkää pitkin. Sitten hän kääntyi ympäri nähdäkseen miten lintu sattui laskeutumaan. Nuori metsästäjä seiso i epävarmana vähän matkan päässä ritsat kädessä. Bhagavan huomautti hiljaisella äänellä, "Tämä on köyhän pojan ruokaa, mutta kahdella annalla [kahdeksasosa rupialla] ostaisi jotain, jolla tyydyttää hänen nälkänsä." Setäni maksoi heti määrätyn summan pojalle.

Kyyhkynen makasi liikkumatta ja pyörtyneenä Bhagavanin käsissä. Se ei liikkunut senkään jälkeen, kun Bhagavan palasi halliin. "Muutama tippa vihreää rypälemehua siveltynä päähän parantaisi hänet." Kun Bhagavan sanoi tämän, satunnainen kannattaja tuli halliin mukanaan muutama terttu vihreitä viinirypäleitä, uhrina Bhagavanille. "Hei, katso, me puhuimme juuri vihreistä viinirypäleistä ja tässä niitä on!" huudahti Bhagavan. Muutamia rypäleitä puristettiin välittömästi kyyhkynen päähän. Hetken kuluttua lintu liikahti, nosti päätään ja katseli ympärilleen. Muutaman varovaisen askeleen jälkeen se nousi siivilleen ja lensi pois. Kuka on se eläinlääkäri, joka opetti Bhagavanille tämän hoidon? Minä aprikoin.

202

Shanti (salanimi) vieraili Sri Ramanan luona vuonna 1943.

Olin aiemmin lähettänyt kirjeen *sarvadhikarille*, joka vei minut ruokasaliin, jonne Sri Ramana oli mennyt aamiaiselleen. Hän esitteli minut Bhagavanille, joka toivotti minut tervetulleeksi pehmeällä ja rakastavalla katseellaan. Minä heittäydyin ja kun nousin ylös, hän antoi merkin, jotta istuisin hänen lähelleen ja tein niin. Siitä hetkestä lähtien Bhagavanin silmät kohdistuivat minuun, sydämeni meni häntä kohti spontaania rakkautta ja kunnioitusta tuntien. **Miten hän söi ruokansa, miten hän istui, miten hän käveli, miten hän puhui, olivat huomattavan rauhallisia ja niin kovin erilaisia verrattaessa tavallisiin ihmisiin. Vastanyt ymmärsin sen kysymyksen merkityksen, jonka Arjuna esitti Herralle *Gitassa* [2. 54], joka koskee *sthitaprajnaa*.**

Noin klo 9 aamupäivällä Bhagavan tuli meditaatiohalliin ja mekin tulimme halliin ja istuimme häntä vastapäätä. Ensimmäistä kertaa elämässäni tajusin kuinka dynaamista *shanti* voi olla. **Rauha tuntui ilmestyvän Bhagavanasta ja täyttävän minun ja kaikkien sydämet. Hänen edessään mielestä tuli tyyni ja rauhallinen itsestään ja sen seurauksena epäilyksiä ja kysymyksiä tuli muutama ja lopulta ne katosivat.** Olin erittäin onnellinen. Tunsin *kritakrityan* (hän, joka on saavuttanut), ja sydämeni kuiskasi pehmeästi sisälläni sanat, '*dhanyoham, dhanyoham*' (olen siunattu, olen siunattu).

Minulla oli halu omistaa Sanskritin säkeistö Bhagavanille, mutta tietoni kielestä oli niin vähäistä, että säkeen kirjoittamiseen minulla ei ollut luottamusta. Sydämessäni rukoilin hänen armoaan toiveeni täyttämiseksi. Keskipäivällä, kun nousin ylös tavalliselta siestaltani, säkeistö ilmestyi minulle. Ilmeisesti ilman tietoista henkistä prosessia runo muodostui mielessäni valmiina kirjoitettavaksi. Rukoukseeni oli suostuttu. Suurella ilolla kirjoitin sen ylös paperille, vein sen Bhagavanille ja asetin sen hänen jalkoihinsa. Hän luki säkeistön kahdesti ja pyysi minua vaihtamaan sanat 'Sona Sailam' sanoiksi 'Ramana Maharshi'. Muutin neljättä riviä, jossa luki: "Minä mietiskelen Sona Sailamia (Arunachalaa)". Näin Bhagavan paljasti minulle, ettei hän ollut kukaan muu kuin Arunachala tai Dakshinamurthi [*Katso* liite - V, s. 426], joka ylevällä hiljaisuudellaan selitti opetuslapsilleen Itsetiedon salaisuudet. Tuolloin se kolahti minuun niin ja silmäni täytyivät ilon ja kiittollisuuden kyynelistä.

Viveka Chudamanin mukaan se askelten sarja, joka johtaa *jivanmuktiin*, al-

kaa *satsangasta*, viisaiden ja pyhimysten seurasta. Meidän Bhagavanimme on sellainen sielu. Uskon, että olemme liian lähellä Bhagavanin aikaa nähdäksemme hänet historiansa oikeassa näkökulmassa. Kun vuodet vierivät, hänen henkinen mahdolluutensa ottaa itselleen Himalajan mittasuhteet.

* * *

LIITE – I

ARUNACHALAN VUORI JA ARUNACHALESWARAN TEMPELI TIRUVANNAMALAISSA

Suuri Arunachalan vuori, jolla Sri Ramana asui yli kaksi vuosikymmentä, on Tiruvannamalain kaupungissa Tamil Nadussa. Kaupunki itse on nimetty Annamalaivuoren mukaan etuliitteellä Tiru / Thiru, joka tamilin kielessä on Sriin vastine.

Tamilin kielessä sana 'Annamalai' tarkoittaa 'saavuttamatonta vuorta'. 'Annal' on erityisnimi Lord Sivalle, joka ilmestyi tässä paikassa tulipylvään muodossa, ilman ylä- tai alapäätä, jonka voisi saavuttaa, sen vuoksi saavuttamattomissa. Vuori tuli näin tunnetuksi Annal Malaina (tamilin kielessä *malai* tarkoittaa vuorta). Pikku hiljaa sana vääntyi Annamalaiksi. Paul Brunton (no. 1), kirjassaan *A Message from Arunachala* kirjoittaa, että hänen geologiaa tunteva ystävänsä Amerikasta katsoi, että Arunachala nousi maan alta voimakkaan tulivuorenpurkauksen seurauksena muinaisina aikoina jo ennen hiilikerrostumien muodostumista.

Vuori, jonka ympärysmitta on noin 10 km, nousee n. 1000 m. merenpinnasta.

Arunachala tunnetaan myös Arunagirina. Sri Ramana selitti, että *aruna* tarkoittaa 'punainen', 'kirkas kuin tuli'. Tämä tuli on viisauden tuli (*jnanagni*). *Achala* eli *giri* on vuori. Joten se tarkoittaa Viisauden Vuorta. Adi Sankara on ilmoittanut sen olevan legendaarinen Mount Meru.

Kuten Sri Ramana elämäkerrassa, kirjan alussa, mainitaan, pelkkä sana 'Arunachala' oli jotenkin kiehtonut Sri Ramanaa hänen lapsuudestaan saakka. Se oli Arunachalan etsintää, kun hän lähti kotoaan. Kirjeessä, jonka hän jätti jälkeensä, hän totesi, että hän oli lähdössä etsimään Isäänsä. Hänelle Arunachala ei ollut pelkkä vuori; se oli Absoluuttisen Hengen näkyvä symboli. Hänen runonsa, hänen opetuslastensa suosikki, *Arunachala Aksharamanamalai* tarkoittaa 'kirjaimista koottu morsiusseppele Arunachalalle'. Se on hieno esimerkki morsiamen mystiikasta (*Madhura bhakti*). Tässä Sri Ramana käyttää intiimiä rakkauden kieltä keskustellessaan Herran kanssa. Hän myös riutuu, suostuttelee, sättii ja riitelee rakkaan Arunachalansa kanssa. Runon Sri Ramana kokosi vuonna 1913, kun hän oli

tehnyt 13 km:n kierroksen vuoren ympäri. Tätä rituaalia, joka tunnetaan *giri-pradakshinana*, harjoittavat Sivan kannattajat yhä kiihkeästi.

Sri Ramana sanoi kerran: "Joku ulkomailta haluaa kiven vuoren pyhästä osasta. Hän ei tiedä, että koko vuori on pyhä. Vuori on Herra Siva Itse. Kun me samaistamme itsemme kehoon, samoin Siva on päättänyt samaistaa Itsensä vuoreen."

ARUNACHALESWARAN TEMPPELI

Kuten nimi kertoo, tämä on Arunachalan, toisin sanoen, Lord Sivan, *Iswaran* (Jumalan) temppeli. Tämä on yksi Etelä-Intian suurimmista temppeleistä ja on yli tuhat vuotta vanha. Temppeli on rakenteeltaan todella upea. Sen itäinen torni (*gopuram*) nousee jopa 217 jalan korkeuteen. Valtavassa temppelissä on lukuisia *shrineja*, *mandapameja*, *gopurameja* ja tarhoja.

Sri Ramanan ensimmäisen elämäkerrankirjoittajan, B.V. Narasimha Swamin mukaan, sen jälkeen kun Sri Ramana oli laskeutunut junasta Tiruvannmalain rautatieasemalla aamulla 1. päivänä syyskuuta 1896, hän meni suoraan tähän suureen temppeliin. Kun hän marssi sisimpään pyhäkköön, paikalla ei ollut ainuttakaan sielua. Hän puhutteli Arunachaleswaraa (lingamin muodossa): "Oi Jumala, kuuliaisena teidän kutsulenne, olen tullut hylkäämään kaiken." Hän seiso siellä jonkin aikaa ekstaasissa ja poistui sitten pyhäköstä. Sri Ramanan ensimmäiset kuukaudet Tiruvannamalaissa kuuluivat syvässä meditaatiossa eri paikkoja tässä temppelissä.

LIITE – II

KARTHIKAI DEEPAM ELI DEEPAM FESTIVAALI

Tällä suurella festivaalilla, joka tapahtuu marras-joulukuussa joka vuosi, on läsnä satoja tuhansia ihmisiä. Festivaali kestää yli kymmenen päivää. Festivaalin kymmenentenä päivänä valtava Deepam (lamppu) palaa Arunachalavuoren huipulla. Suuri altaanmuotoinen kuparipata, jota säilytetään vuoren huipulla, on täynnä gheetä. Valo, joka palaa hyvin juhlallisesti kello kuudesta illalla, näkyy lähes 30 mailin päähän kaikkiin suuntiin. Varhaisessa tamilkirjallisuuden lausetta

'kuin majakka vuoden huipulla' käytettiin esimerkkinä laajasta maineesta. Tämä osoittaa, että käytäntö on ollut suosiossa ikimuistoisista ajoista lähtien.

Tämän tradition alkuperä voidaan jäljittää Ardhanareeswaran legendaan. Legendan mukaan Jumalainen Äiti Parvati tuli Tiruvannamalahin ja teki katumusharjoituksia voidakseen liittyä Herraansa. Lord Siva oli katumusharjoituksiin tyytyväinen ja ilmestyi kirkkaana valopylväänä ottaakseen Hänet Itseensä. Tätä Saktin liittymistä osaksi Sivaa edustaa Ardhanareeswaran (puoliksi nainen ja puoliksi mies) muoto.¹⁵⁰ Tämä tapahtuma sattui täydenkuun päivänä tamilin Karthikaikuussa, joka yleensä tapahtuu puolivälistä marraskuuta joulukuun puoleen väliin. Siitä lähtien on ollut käytäntönä sytyttää lamppu Arunachalavuoren huipulle tänä päivänä joka vuosi ja palvoa Herraa.

Toisen legendan mukaan iso pata sytytetään sen tapauksen muistoksi, kun Lord Siva sai Brahman ja Vishnun ylpeyden loppumaan ilmestymällä heidän edessään valtavana valopylväänä, joka kiinteytyi Arunachalan vuoreksi. *Sivapurānamissa* olevan tarinan mukaan Brahma ja Vishnu olivat kerran kiistelleet keskinäisestä paremmuudestaan. Yhtäkkiä he näkivät vierellään päättymättömän tulipylvään. He päättivät löytää pylvään päät sopimalla niin, että kumpi löytäisi sen pään, olisi parempi kuin toinen. Vishnu alkoi kaivautua maahan löytääkseen alapään ja Brahma lensi taivaalle löytääkseen huipun. Ajan myötä, epäonnistuttuaan tehtävissään, molemmat palasivat maahan. Vaikka Vishnu hyväksyi tappionsa, Brahma valehteli, että hän oli saavuttanut huipun ja näytti kukkaa, jonka hän väitti hakeneensa Sivan päästä. Lord Siva ilmestyi näyttämölle ja nuhteli Brahmaa valehtelemisestä. Valtava tulipylväs, Sivan muoto, jäähmettyi lopulta vuoreksi.

LIITE – III

PERIYAPURANAMIN TARINA SUURESTA SIVA BHAKTASTA – KANNAPPA NAYANARISTA

¹⁵⁰ Tässä ilmentymässä vasen puoli edustaa Saktia Parvatin muodossa ja oikea puoli Sivaa. Ardhanareeswaran kuva antaa virheellisen vaikutelman, että se edustaa olentoa, joka on puoliksi nainen ja puoliksi mies. Todellisuudessa ei ole olemassa sellaista olentoa. Ardhanareeswaran symbolista esitystä on pidettävä metaforana, joka edustaa olentoa, jossa Sivan kokonaisuus ja Saktin kokonaisuus ovat samanaikaisesti. Siva ja Saktin ovat kaksi olentoa vain vivahteen vuoksi. Itse asiassa ne tarkoittavat yhtä ja samaa olentoa, Sivaa. Ainoastaan silloin, kun Siva yhdistyy Saktiin, Hän hankkii kyvyn tulla Maailmankaikkeuden Herraksi. (Kumpi on suurempi – Siva vai Sakti? *Katso* s. 364.)

Periapuranam oli ensimmäinen uskonnollinen kirja, jonka Sri Ramana oli lukenut. Kirja antaa koskettavan selvityksen syvästä rakkaudesta, täydellisestä uhrautuvaisuudesta ja hämmästyttävästä yhteydestä Herraan 63:n tamilpyhimyksen elämässä. Kun hän luki, sanoo B.V. Narasimha Swami, Sri Ramanan ensimmäisen elämäkerran kirjoittaja, "yllätys, ihailu, hämmästyminen, kunnioitus, sielujen sopusointu ja jäljittely pyyhkäisivät läpi hänen sielunsa peräkkäin, osoittaen näin hetkellistä kunnioitusta suurille ihanteille ja ajatuksille, jotka olivat hurmanneet sydämet ja vetäneet puoleensa hänen maamiestensä mieltä vuosisatoja." Kannappan Naayanaarin kuuluisasta tarinasta tässä kirjassa tehdään yhteenveto alla.

Heimo, johon Kannappan kuului, sitoutui metsästykseseen ja harjoitti julmuutta eläimiä kohtaan. Heimolla oli päällikkö nimeltä Naaga. Hän avioitui naisen kanssa, joka oli toisesta vuoristoheimosta. Heidän suurin ja pitkäaikaisin halunsa saada lapsi täyttyi palvomalla Lord Murugan, joka oli Lord Sivan poika, pyhäkköä. Lasta, jota oli raskas kantaa käsissä, ylistettiin 'urheaksi' [Thinnan], josta lopulta tuli hänen nimensä.

Hän oli niin rohkea ja vahva poika, että eräänä päivänä hän työnsi kätensä tiikerin kitaan ja selviytyi siitä vahingoittumattomana. Hänestä tuli myös suuri mestari jousiammunnassa. Koska heimon päällikkö heikkeni vuosien saatossa, Thinnanista, joka oli pyhittäytynyt Siva *bhaktaan*, tuli seuraava päällikkö. Hän ja hänen heimoveljensä harjoittivat rajua metsästystä. Kerran he joutuivat kasvotusten terävähampaisen karhun kanssa. Thinnan päätti seurata sitä. Karhu pakeni kauas ja pysähtyi mäen juurelle. Thinnan harppoi kohti mäkeä, josta hän löysi Sivan temppelein, jota ylläpiti paikallinen Brahmin.

Thinnan halusi tarjota ruokaa ja vettä Lord Sivalle, mutta ainut vesi, jota hänellä oli, oli hänen sylkeään ja ruoka oli eläimen lihaa. Kun pappi tuli seuraavana päivänä, hän järkyttyi löytäessään lihaa, jota oli siroteltu Lingamin päälle ja hän kirosi henkilön, joka oli syyllistynyt häpäisyyn. Hän puhdisti Lingamin, meni ottamaan kylvyn ja tuli takaisin. Hän palvoi Herraa tavalliseen tapansa ja lähti kotiin. Kun hän lähti, Thinnan palvoi Herraa taas omalla tavallaan.

Pappi piiloutui löytääkseen 'syyllinen'. Hän näki Thinnanin tekevän tavanomaisen palvontansa suurella hartaudella ja antaumuksella. Osoittaakseen papille Thinnanin palvonnan syvällisyyden, Herra antoi veren valuu silmästään. Koska Thinnan ei kestänyt nähdä rakkaan Herransa kärsivän tällaista kipua, hän repäisi irti toisen silmänsä ja laittoi sen Sivan kuvalle. Silloin verenvuoto alkoi Herran kuvan toisesta silmästä. Yhden silmän menettämisen jälkeen Thinnan pystyi näkemään vain toisella silmällä ja niin hän laski vasemman jalkansa kuvalle silmän

paikan merkiksi ja oli sitten aikeissa repäistä irti myös toisen silmänsä ja laittaa se Herran verta vuotavan silmän paikalle. Silloin hän kuuli Herran äänen käskevän häntä lopettamaan. Ja silloin, kun Herra ilmestyi Itse, sekä pappi että Thinnan lan-kesivat hänen jalkoihinsa. Herra siunasi heidät ja palautti Thinnan silmän.

Thinnan tultiin tuntemaan Kannappanina, mikä tarkoittaa häntä, joka antoi silmänsä Herralle ja Naayanaarit olivat muinoin suuria Siva *bhaktoja*.

(T.K. Sundaresa Iyer dokumentoi kuinka Sri Ramanasta tuli sentimentaalinen ja tunteikas ja murtunut samalla kun hän näytteli tätä tarinaa opetuslasten edessä hallissa, Katso s. 300-1.)

LIITE – IV

LEHMÄ LAKSHMI

Ashramille lahjoitettiin lehmä vuonna 1926 ja Sri Ramana antoi sille nimeksi Lakshmi. Hän kuoli vuonna 1948. Hänellä oli kaikkiaan yhdeksän poikimista, joista neljä tapahtui Sri Ramanan *jayanti* päivinä. Erään tällaisen poikimisen aikaan Sri Ramanan avustaja Kunju Swami (no. 52) huomautti, "On hyväenteistä, että lehmä on poikanut vasikan Sri Ramanan syntymäpäivänä." Sri Ramana keskeytti hänet sanomalla, "Oikaise sanomasi Kunju, minun syntymäpäiväjuhliani pidetään sinä päivänä, kun Lakshmi on poikanut."

Sri Ramana kävi navetassa säännöllisesti. Lakshmi kiintyi myös suuresti Maharshiin ja saattoi, omasta halustaan, kävellä suojastaan halliin vaikka halli oli täynnä kannattajia. Eräänä päivänä lehmä tuli halliin, laittoi päänsä Maharshin olkapäälle ja itki. Hän silitti varovasti tämän päätä ja sanoi: "Kuka on loukannut sinua? Lopeta itkeminen. Olen täällä auttaakseni sinua." Lakshmi lakkasi itkemästä, nuolaisi Maharshia muutaman kerran ja meni pois lohdutettuna. (*Katso myös s. 198.*)

Lakshmi saattoi kävellä halliin suojastaan muutama minuutti uuden vasikan syntymän jälkeen ja seistä ääneti Maharshin edessä, joka sitten puhutteli häntä: "Lakshmi, olet tullut kertomaan minulle, että sinulla on uusi vauva. Tulen suo-jaan ja katson lastasi."

Lakshmi oli läpi vuosien yksi Sri Ramanan suosimista kannattajista. Aina, kun hän kävi Sri Ramanan luona, hän keskitti huomionsa häneen, hyväili häntä ja ruokki häntä jauhobanaaneilla, riisikakuilla, jne. Omistushaluinen tapa, jolla hän

lähestyi Sri Ramanaa ja huomiosta, jonka Ramana hänelle soi, sai monet kannattajat uskomaan, että heidän välillään oli jokin erityinen side aiemmassa syntymässään. Muuten tuntui vaikealta selittää sitä suurta huolenpitoa ja hellyyttä, jota Sri Ramana aina osoitti huolehtiessaan hänestä.

Monet Ashramissa kauan asuneet uskoivat, että Lakshmi oli vanhan naisen jälleensyntymä, jonka nimi oli Keeraipatti, joka oli tuntenut Sri Ramanan tämän nuoruuden päivinä Tiruvannamalaissa ja oli ajoittain valmistanut ruokaa hänelle lähes kuolemaansa saakka vuonna 1921. (Sri Ramana on myös viitannut jälleensyntymän tosiseikkaan sitomatta itseään siihen.)

Uskotaan, että Lakshmi toi paljon onnea ja vaurautta Ashramiin, tosiasia, jonka Sri Ramana itse mainitsi.

Lakshmin kuolinpäivänä Maharshi istui hänen vieressään, otti hänen päänsä syliinsä ja silitti varovasti hänen kaulaansa. Hän kohdisti armollisen katseensa häneen. Hän kuoli rauhallisesti ja sai seremoniallisen hautauksen Ashramin tiloissa. *Samadhipyhäkkö* rakennettiin hänen hautansa ja häntä muistuttavan patsaan (tosin pienemmän) ylle, jota kannattajat palvovat tänäkin päivänä. Muistokirjoitus, jonka Maharshi kirjoitti tamilin jakeessa, vahvistaa hänen *nirvanansa*. Kun opetuslapsi kysyi Maharshilta, onko sanan *vimukti* käyttö muistokirjoituksessa tavanomaista vai tarkoittiko se todella *nirvanaa*, Maharshi vastasi, että se tarkoitti *nirvanaan*.

Muut *samadhit* lehmä Lakshmin *samadhin* vieressä ovat hirvi Valli (*Katso* s. 88 viimeinen kappale), koira Jackie (*Katso* s. 287, toinen kappale) ja varis (*Katso* s. 321 viimeinen kappale).

LIITE – V

DAKSHINAMURTHI

(Suuri Äänetön Guru, Lord Sivan inkarnaatio)

Sanotaan, että Herra Siva ilmestyi Dakshinamurthina opastaakseen ja valaistakseen neljä askeettia. Tämän tarinan perinteisessä versiossa hän ilmestyi nuoren pojan muodossa, joka istuu banianpuun alla. Neljä askeettia saavutti valaistumisen Dakshinamurthin hiljaisen siirron seurauksena. Säe Adi Sankaran *Sri Dakshinamurthi Stotrasta* jatkaa sanoen – "Katsokaa ihmettä banianpuun alla! Vaikka opetuslapset ovat vanhoja ja harmaapäisiä, opettaja kukkii nuoruutta. Ja vaikka Mestarin puhe on yksinkertaisesti hiljaisuutta, kaikki opetuslasten epäilyt

selviävät."

Dakshinamurthi tarkoittaa 'etelään päin katsova jumala', ja voidaan todeta, että Lord Siva on tässä muodossa Etelä-Intian Siva temppelien eteläisten seinien ulkopuolella. Sri Ramana opetuslapset uskovat yleisesti, että Maharshi oli Dakshinamurthin ilmentymä. Hän asettui asumaan Arunachalan kukkuloiden eteläiselle puolelle, samaisti itsensä Arunachala Sivaan ja opetti aina mieluummin hiljaisuuden avulla.

Maharshi on kertonut seuraavan tarinan Dakshinamurthista Muruganarille (no. 53).

Kun neljä iäkstä Sanakadi *rishiä* [Sanaka, Sanandana, Sanatkumara ja Sanatsujata] näkivät ensimmäisen kerran nuorekkaan Dakshinamurthin istuvan banielianpuun alla, he viehättyivät heti häneen ja ymmärsivät, että hän oli todellinen *sadguru*.

He lähestyivät häntä, kiersivät kolme *pradakshinaa* hänen ympäri, heittäytyivät hänen eteensä, istuutuivat hänen jalkoihinsa ja alkoivat kysellä erittäin viisaita ja aiheellisia kysymyksiä Todellisuuden luonteesta ja keinoista sen saavuttamiseksi. Suuren myötätunnon ja isällisen rakkauden (*vatsalya*) vuoksi, jota hän tunsi iäkkäitä opetuslapsiaan kohtaan, nuori Dakshinamurthi oli ikionnellinen nähdessään heidän vilpittömyytensä, viisautensa ja kypsyytensä ja antoi osuvat vastaukset jokaiseen heidän kysymykseensä.

Kun hän vastasi kuhunkin peräkkäiseen kysymykseen, lisää epäilyjä syntyi heidän mielissään ja he esittivät lisää kysymyksiä. Niinpä he jatkoivat kyselemistään Dakshinamurthilta yhden kokonaisen vuoden ja hän jatkoi heidän epäilystensä selvittelyjä armollisilla vastauksillaan.

Lopulta Dakshinamurthi tunsi, että mitä enemmän hän jatkaisi kysymyksiin vastaamista, sitä enemmän epäilyjä syntyisi heidän mieliinsä eikä tietämättömyys (*ajnana*) päättyisi koskaan. Siksi, tukahduttaakseen myötätunnon ja isällisen rakkauden tunteen, joka kumpusi hänestä, hän sulautui Korkeimpaan Hiljaisuuteen. Heidän korkeasta kypsyydestään (joka oli kypsynyt suuresti heidän vuoden kestäneestä yhdessäolostaan *sadguru* kanssa) johtuen, heti kun Dakshinamurthi omaksui hiljaisuuden, hekin sulautuivat Korkeimpaan Hiljaisuuteen, Itsen todelliseen tilaan.

Kun Muruganar, joka kuuli tarinan, huomautti, ettei missään kirjassa ole mainittu, että Dakshinamurthi koskaan sanoi mitään, Sri Ramana vastasi lyhyesti, "Mutta tämä on se, mitä todella tapahtui." Arvovaltaisesta tavasta, jolla Sri Ramana vastasi, Muruganar tajusi, ettei Sri Ramana ollut kukaan muu kuin Dakshinamurthi itse.

SANASTO NIISTÄ EI-ENGLANNINKIELISISTÄ SANOISTA JA TÄRKEISTÄ SANSKRITIN- JA TAMILINKIELISISTÄ KIRJOISTA, JOIHIN VIITATAAN TEKSTISSÄ

- *Abhishekam* Pyhä kylpy
- *Advaita Vedanta* Ei-kaksinaisuuden filosofia; olennaisin hindulainen oppi, että mitään ei ole olemassa Absoluuttisesta Brahmanista (Korkein Henki) erillään, joka on ainut perimmäinen todellisuus, kaiken muun ollessa hengen ottamia muotoja
- *Advaitic* Liittyy advaitan filosofiaan
- *Advaitin* Hän, joka uskoo ja seuraa advaitan filosofiaa
- *Ahamkara* Egoismi
- *Ajnana* Tietämättömyys (Todellisuudesta)
- *Amavasya* Kuunkierron pimeän puoliskon viimeinen päivä
- *Ananda* Autuus, onnellisuus, ilo
- *Anugraha* Armo
- *Anupallavi* Laulun keskiosa
- *Arati* Seremonia, joka suoritetaan jumalanpalvonnassa; hymni tai rukous, joka kohdistetaan jumalolennolle
- *Arunachala Siva* Vuori Arunachala Tiruvannamalaissa, Tamil Nadussa, jota Sivan palvojat pitävät Herra Sivana
- *Asana* Fyysisiä asentoja, säännöllinen harjoitus, joka kuuluu moniin joogakouluihin
- *Ashtanga namaskaram* Täysi maahan heittäytyminen, jossa ihmiskehon kahdeksan osaa koskettaa lattiaa
- *Ashrama* (i) Viisaiden, joogien ja heidän oppilaidensa ja opetuslastensa asuinpaikka; viisaiden metsäinen suojapaikka. (ii) Hinduperinteen mukaisesti ihmiselämän sata vuotta pitäisi mieluiten asua neljänä yhtä pitkänä osana, joita kutsutaan ashrameiksi, nimittäin *brahamacharya*, *grihasta*, *vanaprastha* ja *sannyasa*
- *Atma siddhi* Täyden itsehallinnan saavuttaminen
- *Atman* Sielu, kaikkien olentojen kuolematon Itse, joka on *Brahmanin* osa

- *Atma vidya* Sielun tietoisuus ja sen suhde Pohjimmaiseen Olemiseen
- *Atma vichara* Sielun pohdiskelua ja sen suhdetta Pohjimmaiseen Olemiseen; itsetutkimus
- *Atmanubhuti* Itseoivallus
- *Avatar* Jumalainen ilmentymä; Jumalan inkarnaatio
- *Avidya* Hengellinen tietämättömyys, että Minä olen keho; oppimisen puute
- *Bhagavan* Korkein Oliento; jokainen arvostettu henkilö
- *Bhajanit* Hartauslaulut
- *Bhakta* Uskovainen
- *Bhakti* Rakkaus tai omistautuminen inkarnoituneelle Jumalalle
- *Bhakti marga* Polku kohti Jumalaa rakkauden ja omistautumisen kautta
- *Bhiksha* Anoja; kerjäläinen
- *Brahmachari* Selibaatti opiskelija; hän, joka harjoittaa brahmacharya
- *Brahmacharya* Selibaatti; hindujen ensimmäinen elämänvaihe, jossa oppilas muinoin opiskeli uskonnollisen opettajan alaisuudessa ja pysyi naimattomana kaikki huomio kohdistuneena *Brahmaniin*. (Katso *ashrama*)
- *Brahman* Hindulainen nimi persoonattomalle Absoluuttiselle Todellisuudelle; kaiken olemassa olevan ainut muodoton, ei-kaksinainen Absoluuttinen perusta
- *Brahmananda* Absoluutin kanssa yhdeksi tulemisen ilo
- *Brahmin* Hindujen pappisluokan jäsen; hindujen neljästä *varnasta* (luokasta) ensimmäinen
- *Brahmastra* Pettämätön ase
- *Buddhi* Viisaus, älykkyys
- *Chit* Tietoisuus
- *Choultry* Temppeleissä / *matheissa* kiinni oleva paikka, joka tarjoaa suojaa kannattajille pyhiinvaelluksen aikana
- *Darshan* Kirjaimellisesti 'näkeminen'; hiljainen tapaaminen; saada viisaan *darshan*; voitaisiin kääntää 'nauttia hänen läsnäolonsa armosta'
- *Dasarah* Katso *Vijayadasami*
- *Devanagari* Aakkoset, joita käytetään, kun kirjoitetaan sanskritiä, hindiä ja joitakin muita intialaisia kieliä

- *Dharma* Sosiaalisen ja henkilökohtaisen moraalin säännöt; kosmoksen ikuiset lait, jotka ovat synnynnäisiä asioiden todellisessa luonteessa
- *Dhal* (Intialaisessa ruuanlaitossa) hienonnetut palkokasvit
- *Dhyana* Meditaatio; mietiskely
- *Dhoti* Suorakaiteenmuotoinen pala kangasta, noin neljä metriä pitkä, intialaisten miesten käyttämä, kiedottuna vyötärön ympäri
- *Diksha* Initiaatio
- *Ekadasi* Kuun kahden viikon yhdestoista päivä. Perinteisesti hindut viettävät paastoa tänä päivänä
- *Fakir* Askeetti (erityisesti muslimi); kerjäläinen
- *Gayatri mantra* Tunnetuin ja pyhin vedalainen mantra
- *Ghee* Kirkastettu voi, jota käytetään Intialaisessa ruoanlaitossa
- *Giri-pradakshina* *Pradakshina* on kierros, joka tehdään minkä tahansa pyhän esineen tai paikan ympäri, kävellä ympäri oikea puoli sisäpuolella. *Giri* on mäki. Joten, *giri-pradakshina* on kiertämistä mäen ympäri, joka tässä tarkoittaa vuori Arunachalaa
- *Gopika /Gopit* Vrandavanin paimentytöt, jotka soittivat ja tanssivat Lord Krishnalle; heitä pidetään rakastavan omistautumisen esimerkkeinä
- *Goshala* Navetta
- *Grihastha* Isäntä; hän, joka huolehtii perhevelvollisuuksista
- *Grihastashrama* Hindujen järjestelmän toinen elämänvaihe *Brahmacharyan* jälkeen, jota seuraavat *Vanaprastha* ja *Sannyasa*. Tässä vaiheessa henkilö ottaa vastuun perheasioista. (Katso *ashrama*)
- *Gunat* Kolme perusominaisuutta – *gunat* eli taipumukset, jotka ovat kaikkien ilmenemismuotojen taustalla, ovat: *sattva*, *rajas* ja *tamas*. *Sattva* edustaa puhtautta ja on vapaa kaikesta pahasta. *Sattvinen* henkilö on viisas, avulias ja hänellä on mielentyyneys. *Raja* on toimintaa. *Rajainen* henkilö pyrkii herkeämättä tavoitteeseensa; hän on kunnianhimoinen. *Tamas* on syntynyt tietämättömyydestä. Se tekee yhden työn kehon pakottamana, harkitsematta. *Tamainen* henkilö vastustaa työtä tai toimintaa. *Gunien* sekoitus on se, joka tekee ihmisestä erilaisia
- *Guru* Henkinen opettaja tai ohjaaja (Katso myös *sadguru*)
- *Hare* Sanan Hari kutsumanimi, joka on Vishnun ja hänen inkarnaatioidensa nimi
- *Harijanit* Harin (Jumalan) palvoja; termi, jota Mahatma Gandhi käytti kastittomista hindujen keskuudessa

- *Hridaya* Sydän, hengellinen keskus kehossa rinnan oikealla puolella. Jotkut tekstit ja Sri Ramana ovat esittäneet sydäntä meditointiin sopivaksi kohteeksi
- *Iddliet* Linssin muotoon höyrytettyjä kakkuja jauhetusta riisistä ja *dhalista*, syödään yleisesti Etelä-Intiassa
- *Indriyat* Aistit
- *Iswara* Korkein Jumala
- *Jai* Voitto
- *Japa* Pyhän sanan tai tavun toistamista rukoiltaessa jumaluudelta armoa tai näkyä, tai pyrittäessä Itsetietoisuuteen
- *Jayanti* Tässä kirjassa, Sri Ramanan syntymäpäivä ja siihen liittyvät juhlat
- *Ji (Jee)* Hindulainen arvonimipäätte, joka lisätään nimeen kuvaamaan kunnioittamista; puhuttelun kunnioittava muoto
- *Jivanmukta* Eläessään vapautunut; hän, johon eivät vaikuta ihmisen luonnolliset taipumukset vaikka hän vielä elää
- *Jnana* Jumalallinen tieto; viisaus; sisäinen tietoisuus
- *Jnana marga* Polku Jumalaan tiedolla ja itsetuntemuksella
- *Jnani* Hän, joka on vakiintunut Absoluuttiseen tietoon; valaistunut
- *Kaivalya* Lopullinen Oivallus, vapautumisen tila
- *Kamandalu* Vesiruukku, joka on tavallisesti tehty kookospähkinän kuoresta
- *Kaliyuga* Viimeinen neljästä *yugasta* (maailmankausi) hindujen kosmologian mukaan (Katso *yuga*)
- *Karika* Filosofisten säkeiden kokoelma
- *Karma* Kohtalo, joka perustuu syyn ja seurauksen lakiin
- *Karma, jnana ja bhakti* Epäitsekkäs toiminta, todellinen tieto ja antautuminen – kolme tärkeää Itseoivalluksen tapaa
- *Karma-yogi* Henkilö, joka suorittaa tehtävänsä vilpittömästi huolehtimatta tuloksista
- *Kaupina* Kalukukkaro, lannevaate
- *Kripa* Armo
- *Kumbhabhishekam* Pyhittäminen – pyhittämisen seremonia. (Pyhittää on tehdä tai julistaa pyhäksi.)
- *Kumkum* Punainen jauhe, jota käytetään kosmeettisena bindinä otsalla tai kulmakarvojen välissä
- *Kundalini (sakti)* Psyko-henkinen voima, joka on lepotilassa selkäyti-

men juuressa kunnes se aktivoidaan joogisilla harjoituksilla. Joogit pitävät sitä kerällä olevana käärmeenä, se suoristuu ja nousee ylös pitkin selkärankaan saavuttaen pääläen, tuottaen *samadhin*

- *Kural* (Tirukkural) Muinainen tamilinkielinen klassikko
- *Lila (Leela)* Urheilu, Jumalan leikki
- *Linga (m)* Kivestä tehty pyöreä pystypylväs, jossa on pyöristetty yläpää, joita on asetettu Sivatempeleihin ja niitä pidetään jumaluuden fyysisenä ilmentymänä
- *Mahanirvana* Valaistuneen olennon vapautuminen jälleensyntymästä, esim. Sri Ramana Maharshi tai Buddha
- *Mahaprasadam* Katso *prasada*
- *Mahapurusha* Suurmies
- *Maharshi* Suuri hindulainen viisas; kirjaimellisesti, suuri sielu
- *Mahatma* Pyhä henkilö tai viisas; myös arvonimi kuten Mahatma Gandhilla
- *Mahasamadhi* Suuren pyhimyksen fyysinen kuolema
- *Mandapam* Tyhjä halli, jossa on tai ei ole Jumalan kuvaa
- *Mantra* Gurun opetuslapselle antama pyhä sana tai lause. (Mantran toistaminen on yksi yleisimpiä *sadhanan* muotoja.)
- *Math / Matham* Hindulainen keskus tai laitos, usein luostarimainen, perustettu pyhimyksen muiston kunnioittamiseksi tai *bhajanoiden* laulamiseksi, opetusten antamiseksi, jne.
- *Maya* Harha; voima, joka saa epätodellisen maailman näyttämään todelliselta
- *Maunam* Hiljaisuus; synonyymi ajattelusta vapaalle Itsen kokemiselle
- *Mauna mudra* Olla hiljaisessa asennossa
- *Mukta* He, jotka saavat vapautua uudelleensyntymän kierrosta
- *Mukti, Moksha* Pelastus; Intian filosofiassa vapautuminen jälleensyntymisen kierrosta
- *Muni* Näkijä, viisas
- *Munshi* Kielenopettaja tai sihteeri
- *Munsif* Alempiasteinen tuomari Intiassa
- *Namaskaram* Tervehdys; perinteinen intialainen tervehdystapa, joka tehdään panemalla kämmenet yhteen rinnan eteen ja kumartamalla
- *Navaratri* Ashwinkuukauden kirkastuvan puolen ensimmäiset yhdeksän päivää, joiden aikana jumalatar Durgaa palvotaan

- *Nirvana* Sammuminen; vapautuminen toistuvista syntymistä
- *Nirvikalpa samadhi* Korkein ylitietoisuuden tila; suuri ekstaasi
- *Nishtha* Antaumus, kuuliaisuus
- *Om* Hindujen mukaan se on alkuperäinen ääni, josta koko luomakunta syntyy. (Se on kaikkien hindulaisten mantrojen tärkeä elementti.)
- *Padmasana* Erytinen istuma-asento mietiskelyä varten
- *Pada puja* Gurun jalkojen palvonnan rituaali, jolla osoitetaan kunnioitusta
- *Pandal* Suuri väliaikainen suoja, joka pystytettiin tapahtuman tai festivaalin ajaksi
- *Papadam / pappadam* Friteerattu rapea pyöreä vohveli
- *Parayana* Laulaa tai toistaa pyhistä teksteistä. Kirjaimellisesti, laulaa tekstin loppuun asti
- *Pongal* Eteläintialainen ruoka riisistä ja *dhalista*, jota valmistetaan erilaisilla mausteilla
- *Pradakshina* Katso *giri pradakshina*
- *Prana* Elämän hengitys; henki tai sielu kehon vastakohtana
- *Pranamit* Tervehdykset
- *Pranayama* Hengitysharjoitusten järjestelmä
- *Prarabdha* Kohtalo; sallimus
- *Prarthana* Rukous; vilpittön pyyntö; anomus
- *Prasada / prasadam* Pyhitetty läsnäolo; jumaluudelle tai gurulle tarjottu ruoka, josta osa palautuu uskovaiselle, joka sen on tarjonnut
- *Puja / pooja* Hindujen suorittama rituaalinen palvonta
- *Puranat* Hindumytologian välittämät tiedot; kirjaimellisesti, muinaiset tai vanhat
- *Puraninen* Mytologinen
- *Puri (poori)* Pieni, pyöreä, tasainen pala happamatonta jauhoa, joka on friteerattu
- *Purusha* Henki (*Atma/atman*). Sitä käytetään enemmän maskuliinisessa mielessä, jossa Henki on vastakkain tai yhdessä Aineen (*Prakritin*) kanssa
- *Rishi* Viisas, näkijä
- *Rasam* Maustettu neste, joka valmistetaan pippurista ja tamarindista, jota tarjotaan lähes kaikilla Etelä-Intian aterioilla
- *Sadasiva* Herra Siva
- *Sadhaka* Henkinen hakija tai etsijä; hän, joka harjoittaa *sad-*

- hanaa*
- *Sadhana* Tietoinen henkinen harjoitus tai etsintä; henkinen ponnistelun menetelmä
 - *Sadhu* Hän, joka on luopunut kodista ja omaisuudesta etsiäkseen Jumalaa
 - *Sadguru* Kirjaimellisesti 'todellinen opettaja'; täysin valaistunut guru; guruista korkein
 - *Sahaja samadhi* Jatkuva *samadhi*, joka ei vaadi transsia tai ekstaasia, vaan se sallii ihmisen toimia täysin luonnollisesti
 - *Sakama tapasya* Katumusharjoitus maallisten halujen toteuttamiseksi
 - *Sakti / shakti* Hengellisessä yhteydessä – jumalallinen voima
 - *Samadhi* (i) Imeytyminen Itsen Henkeen transsissa tai ilman transsia; (ii) Pyhimyksen hauta
 - *Samatva* Kohdella kaikkia tasapuolisesti; nähdä kaikki Hengen ilmentymänä
 - *Sambhar* Mausteinen nestemäinen valmiste, jota tehdään *dhalista* ja paloitelluista vihanneksista, joka sisältyy Eteläintialaisiin aterioihin
 - *Samsarinen* Maailmallinen
 - *Samskarat* Henkisistä tavoista ja totumuksista erityisesti ne, jotka siirtyvät edellisistä syntymistä
 - *Samsara* Arkielämän huolet ja murheet; nimin ja muodoin havaittava maailma, varsinkin kun se ilmestyy valaistumattomaan mieleen
 - *Sanatana* Ikuinen
 - *Sannyasa* Elämän neljäs *ashrama* eli vaihe, jossa yksilö luopuu täysin maailmasta ja kaikista sukulaissuhteistaan ja jossa hän elää munkkina. (Katso *ashrama*)
 - *Sannyasi/n* Hän, joka on hylännyt maailman
 - *Sarvadhikari* Ylimmäinen johtaja. Se oli Sri Ramanasramamin hallinnollisen johtajan titteli monta vuotta
 - *Saranagati* Täydellinen antautuminen Jumalalle tai henkilölle
 - *Sat* Totuus
 - *Satchidananda* Korkein Jumala – se, joka koostuu Totuudesta (*Sat*), Tietoisuudesta (*Chit*) ja Autuudesta (*Ananda*)
 - *Satsanga* Kirjaimellisesti, 'seurustelu tai yhteys totuuden kanssa'; keskustelu pyhimyksen kanssa ja/tai pyhimyksen seura; joukko hakijoita, jotka muodostavat tällaisen ryhmän
 - *Sattvinen* Totuuden, hyvyyden ja puhtauden ominaisuudet

(henkilössä)

- *Sattva, rajas ja tamas* Katso *gunat*
- *Shastipurti* 60. syntymäpäivän juhlat
- *Sastra* Pyhät kirjoitukset
- *Sivalinga* Katso *lingam*
- *Siddhi* Yliluonnollinen voima
- *Siddha (purusha)* Hän, jolla on yliluonnollisia voimia, olipa hänellä hengellinen saavutus tai ei
- *Sloka* Säkeistö tai jae sanskritin kirjallisuudessa / teksteissä
- *Sri* Kirjaimellisesti, 'hyväenteinen'; käytetään miehillä kunnioittavan etuliitteenä. Sillä tarkoitetaan myös Jumaläiti Lakshmia, Lord Vishnun puolisoa
- *Sthitaprajna* Vakaana viisaudessa; täysin tyytyväinen
- *Swami* Oma mestari; hengellinen guru; käytetään kunnioittavana nimityksenä munkeilla
- *Swaraj* Itsenäisyys
- *Swabhava* Luonne; temperamentti
- *Swanubhava* Itsemääräämisoikeus
- *Thailadhara* Jatkuvaa virtausta niin kuin öljyn kaatamista astiasta toiseen. Vertausta käytetään usein keskeytymättömän meditaation tilasta
- *Tapas / tapasya* Kirjaimellisesti, 'lämpö'. Vaivalloisiin henkisiin harjoituksiin liittyy usein ruumiillista itsekidutusta. Meillä on syvään juurtunut vakaumus, että ankaraa hillintää tai itseuria (psykologista lämpöä) tarvitaan muodonmuutokseen
- *Tattva jnani* Hän, joka tuntee asioiden takana olevan Todellisuuden
- *Thevaram* Tamilipyhimysten kirjoittamia lauluja Lord Sivan ylistykseksi
- *Tonga* Kevyt hevosvetoinen, kaksipyöräinen ajoneuvo
- *Upadesa* Hengellinen opetus
- *Upanishadinen* Liittyvät Upanishadeihin
- *Upavasam* Paasto – pidättäytyminen ruuasta / juomasta
- *Upma (uppuma)* Ruoka, joka tehtiin mannasta (*rava*), mausteista ja pienestä määrästä kasviksia
- *Vasana* Mielenlaatu; piilevä taipumus
- *Vaishnavite* Lord Vishnun palvoja
- *Veda parayana* Vedojen toistamista, jotka ovat hindulaisuuden van-

himpia ja arvostetuimpia kirjoituksia. (Katso myös *parayana*)

- *Vichara* Ajattelu, harkinta
- *Vichara marga* Polku itseoivallukseen, joka on älykästä kyselyä omasta todellisesta luonteestaan
- *Vibhuti* Pyhää tuhkaa; sitä levitetään otsaan ja töhritään kehoon. Jotkut myös syövät sitä pienen ripauksen *prasadana*
- *Vichuti kumkum prasada(m)* Kahta hyvin pientä paperipakettia, jotka sisältävät pyhää tuhkaa ja punaista jauhetta, joita käytettiin *bindiä* varten otsalle, annettiin palvojille Sri Ramanan *prasadana* Sri Ramanasramamissa. (*Bindi* on koristeellinen merkki, jota hindut käyttivät kulmakarvojen välissä tai otsalla, erityisesti hindunaiset.)
- *Vidvan* Viisas henkilö
- *Vijayadasmi* Hindujuen Ashwinkuukauden kirkastuvan puolen kymmenentenä päivänä pidetään festivaalit, jolloin juhlitaan Lord Raman voittoa Ravanasta
- *Yatra* Pyhiinvaellusmatka
- *Yoga* Kurinalaisuus, jonka tarkoituksena on harjoittaa tietoisuutta täydellisen hengellisen oivalluksen tilaan ja yhteyteen Universaalien Hengen kanssa
- *Yogi* Hän, joka harjoittaa joogaa; henkisesti kehittynyt tai vapautunut sielu
- *Yuga(t)* *Kalpan* alaosasto, joka koostuu miljoonista vuosista. Hindujuen kosmologiassa *kalpa* on jakso, jonka näkyvä maailmankaikkeus kestää ennen hajoamistaan. Jokaisella *kalpalla* on neljä *yugaa*: *Satya*, *Treta*, *Dvapara* ja *Kali*.

KIRJAT

- *Aksharamanamalai* 108-jakeinen runo tamiliksi, joka puhutteli vuori Arunachalaa. *Arunachala Aksharamanamalai* tarkoittaa 'kirjaimista koottu morsiusseppelä Arunachalalle'. Se on hieno esimerkki morsiamen mystiikasta (*Madhura bhakti*). Tässä Sri Ramana käyttää intiimiä rakkauksen kieltä keskustellessaan Herran kanssa. Hän myös riutuu, suostuttelee, sättii ja riitelee rakkaan Arunachalansa kanssa. Runon Sri Ramana kokosi vuonna 1913, kun hän oli tehnyt 13 km:n kierroksen vuoren ympäri.
- *Arunachala-Ashtakam* Sri Ramana kirjoitti kahdeksan jactta Arunachalalle tamiliksi.
- *Bhagavatam* Tunnetaan myös nimellä *Bhagavata Puranam*. Tätä sanskritinkielistä teosta pidetään suuren Viisaan Vyasankin tekemänä ja se sisältää laajoja tarinoita Krishnan varhaisesta elämästä ja myös joi-takin Lord Vishnua käsitteleviä jaksoja.
- *Brahma Sutra* Koonnut suuri viisas Vyas, se sisältää 555 aforismia, käsittelee enimmäkseen sielua, maailmankaikkeutta ja Korkeinta Tietoisuutta.
- *Chatvarimsat* Ganapati Munin (no. 91) tekemä 40 sanskritijakeen kokoelma Sri Ramanankin ylistykseksi.
- *Gita / Bhagavat Gita* Kirjaimellisesti, 'Herran laulu'. Tämä hindulaisuuden kuuluisin pyhä teksti koostuu Lord Krishnan opetuksista Arjunalle Kurukshetran taistelukentällä Mahabharatassa.
- *Kaivalya Navaneetha* Thandavaraya Swamin advaitisen tamilinkielisen teoksen katsotaan kootun 1300-luvulla.
- *Nirvanashtaka* Adi Sankaran kuuluisien kuuden *slokan* tarkoituksena on saada vapautus uudestisyntymisestä.
- *Ramana Stuti Panchakam* Tamilinkielisten jakeiden viiden sarjankin kokoelma Sri Ramanankin ylistykseksi, jonka koosti Satyamangalam Venkatarama Iyer.
- *Ribhu Gita* Se on ikivanha sanskritinkielinen teos, joka tuo esiin *advaitan* ytimen. Se esitetään henkisenä ohjeena viisas Ribhulta hänen oppilaalleen Nidagalle.
- *Sat Darsana* Sanskritinkielinen tulkinta Sri Ramanankin *Ulladu Narpadusta*, jonka teki Ganapati Muni. (Katso *Ulladu Narpadu*)

- *Sivananda Lahari* Adi Sankaran teos Lord Sivan ylistykseksi.
- *Sri Ramana Anubhuti* Suuren runoilija Muruganarin (no. 53) tamilinkielinen teos, joka kuvaa 'Sri Ramanan kohtaamista'.
- *Sri Ramana Gita* Ganapati Munin sanskritinkielinen teos, jossa on kahdeksantoista lukua kuten Gitassa. Se käsittelee Sri Ramanan tärkeimpiä opetuksia.
- *Ulladu Narpadu* Neljäkymmentä jaetta 'Siitä, mikä on' – Sri Ramanan tamilinkieliset jakeet Todellisuudesta. (Katso *Sat Darsana*)
- *Uma Sahasram* Ganapati Munin sanskritinkielinen teos sisältää 1000 jaetta jumalatar Uman ylistykseksi.
- *Upadesa Undiyar/Upadesa Saaram* Sri Ramanan tamilinkielinen teos, joka sisältää ohjeita Itsen oivaltamiseksi. Sri Ramana itse oli myöhemmin tulkinnut tämän teoksen sanskritiksi, teluguksi ja malajalamiksi.
- *Yoga Vasistha / Vasistham* Kirja sisältää Viisas Vasisthan ja Lord Raman vuoropuhelun, jonka aikana *Advaitaa* selitetään, havainnollistetaan vuolaasti tarinoilla. Sri Ramanalla oli tapana viitata tähän kirjaan usein ja hän on sisällyttänyt siitä yhdeksän jaetta kirjaansa *Reality in Forty Verses*
- *Viveka Chudamani* Adi Sankaran suosittu *advaitinen* teos, joka kirjaimellisesti tarkoittaa 'Harkintakyvyn Kruununjalokivi'.